

ANNE RICE

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE

VÁMPÍRKRÓNIKÁK III.

FORDÍTOTTA
SÓVÁGÓ KATALIN

DÁIN 2000 KFT.
SZEGED, 2000

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Anne Rice: The Queen of the Damned

Copyright © 1988 by Anne O'Brien Rice

All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin

Illusztrálta: Horváth Ákos

ISBN 963 86140 0 5

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2000

Hungarian illustrated © Horváth Ákos, 2000

Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2000

Kiadja a Dáin 2000 Kft.

Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.

Tel.: 20/337-1501

www.dain.hu

Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Szaklektor: Dr. Torkos Attila Tördelés: Erdős Árpád

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 201058

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató Készült 2001-ben.

*Szeretettel ajánlom ezt a könyvet Stan Rice-nak, Christopher Rice-nak és John Prestonnak,
Azonkívül szeretett kiadóim,
John Dodds és William Whitehead emlékének.*

TRAGIKUS NYÚL

*Tragikus nyúl, festmény.
Füle zöld kukoricacsuhé,
Fekete homloka égre mutat,
Festmény falamon, magányos
Mert a nyulak magányosak
És nem azok. Kövér piros arc,
Művészi- Reszket az orra.
Nehéz leszokni, rászokni.
Te is lehetsz tragikus nyúl; hátad
Zöld-piros, kéklik férfiasszűgyecskéd.
De ha beleugratnának,
Félj az Igazi Testtől, mert
Lelők tragikus lovadról, megtöri tragikus színeid, mint kísértet
A márványt; sebeid olyan Gyorsan hegednek, hogy a víz is
Féltékeny lesz rád.
A papírra festett nyulak
Levetik faji amulettjeiket,
És kukoricafülik szarvvá érik.
Úgyhogy vigyázz, ha ízlik a tragikus élet,
Ebben a nyúlcsapdában
Minden színből fénypallos,
Az ollóból pedig Úristen lesz.*

STAN Rice: Bizonyos bárány (1975)

LESTAT VAGYOK, a vámpír. Emlékeznek rám? A vámpírra, akiből szupersztár lett? Aki megírta az önéletrajzát? A szürke szemű, nagygravagyó szókére, aki olyan mohón szerette volna, hogy látva lássák? Emlékeznek! A rosszat akartam jelképezni a fénylő században, ahol nincs helye egy olyan szó szoros értelmében vett gonoszának, mint én. Még az is megfordult a fejemben, hogy talán valami jót is tehetek az-zal, ha eljátszom az ördögöt a festett színpadon.

Igazán jól beindultam, mikor utoljára találkoztunk. Akkor „debütáltam” San Franciscóban: első élő koncertemet adtam halandó bandámmal. Albumunk hatalmas sikert aratott. Életrajzom szépen fogyott halandó és élőhalott körökben.

Aztán közbejött valami váratlan. Én legalábbis nem vártam, így meglehetősen meredek helyzetben voltam, mikor elváltunk.

No, most már mindenestre vége, mármint annak, ami utána jött. Túléltem, ahogy látják. Nem beszélhetnék, ha nem így történik. A kozmikus por leülepedett; a világ ésszerűségének szövedékén keletkezett kis rést befoltották vagy legalábbis összeöltötték.

Kissé szomorúbbá, kissé komiszabbá és kissé aggályoskodóbbá lettem tőle, valamint sokkal hatalmasabbá, noha sohasem volt még közelebb a felszínhez bennem az ember, az a szorongó, éhes lény, aki egyszerre szereti és gyűlöli a törhetetlen, halhatatlan kagylót, amelybe bele van zárva.

A vérszomj? Olthatatlan, bár fizikailag még sohasem volt szükségem kevésbé a vérre. Lehet, hogy meg bírnék lenni nélküle. Csak hát az éhség, amellyel az élőkre nézek, azt súgja, hogy ezt sohasem fogom kipróbálni.

Tudják, tulajdonképpen sohasem kizárólag a vér kellett nekem, holott a vér a létező legbujább dolog, amit egy kreatúra kívánhat, hanem annak a pillanatnak - az ivásnak, az ölesnek - a meghittsége, az eggyéválás nagy tánca, mikor az áldozat gyengül, én pedig kitarulok, nyeldekelve a halált, amely egy töredék pillanatra olyan hatalmasan ragyog, akár az élet.

Bár ez is csalóka. Egy halál sem lehet olyan hatalmas, mint az élet. Épp ezért öldökölök. Nem is lehetnék messzebb az üdvözüléstől, mint most. És csak rosszabb lesz attól, hogy tudom.

Persze, még mindig elmegyek embernek; bármelyikünk elmegy, így vagy úgy, mindegy, milyen vének vagyunk. Általában elég a felhajtott gallér, homlokba húzott kalap, sötét pápaszem, zsebre vágott kéz. Álcázásnak most a svejfolt bőrzubbonyt szeretem, szűk farmerrel és egyszerű, terepjáró fekete csizmával. Azért hébe-hóba öltök tarka selymeket is, mert ez a divatos ezen a déli égövön, ahol most tanyázom.

Ha valaki túlságosan belém ütné az orrát, jön a kis telepatikus hókuszpókusz: - Teljesen normális, amit látsz - hozzá a régi, villámló mosoly, ügyesen álcázott szemfogakkal, és a halandó már megy is tovább.

Néha ledobok minden álcát, és úgy járok-kelek, ahogy vagyok, hosszú hajjal, a régi időkre emlékeztető bársony blézerben, jobbomon egy-két smaragdgyűrűvel. Fürgén cikázom a kellemesen romlott déli város központjában a tömegén át, vagy ráérősen lődörgök a meleg szélben, a parti homokon, amely olyan fehér, akár a holdfény.

Legfőljebb egy-két másodpercig szoktak megbámulni. Túl sok mostanában a megmagyarázhatatlan dolog, a rémségek, fenyegetések, titkok, amelyek előbb vonzók, aztán okvetlenül kiábrándítók. Vissza a kiszámíthatóhoz és a laposhoz! A királyfi, ezt úgyis tudjuk, sose jön el, és talán már Csipkerózsika is meghalt.

Ugyanez érvényes a többi túlélőre, akikkel megosztom a világnak ezt a forrón zöldellő kis zugát, az északamerikai kontinens délkeleti csücskét, Miami sziporkázó nagyvárosát, vérszomjas halhatatlanok valaha volt legboldogabb vadaskertjét!

Jó, hogy itt vannak a többiek, ez tényleg szuper - mindig is ezt akartam: egy grandiózus bokrot, amelyben együtt vannak a bölcsek, a szívósak, az ösök, a gondtalan fiatalokkal.

De ó jaj, engem, sóvár szörnyet még sohasem gyötört meg ennyire, hogy névtelennek kell lennem a halandók között! A természetfölötti hangok lágy zsongása sem feledtetheti aényt! Túl csábos volt az a kóstoló a halandó elismerésből. Lemezek a kirakatokban, rajongók ugrálása-tapsolása a színpad előtt! Mit számít, ha nem is hitték el igazából, hogy vámpír vagyok; abban a pillanatban egyek voltunk. Az én nevetem kiáltozták!

A lemezek elfogytak, és én soha többé nem hallgatom meg azokat a dalokat. Könyvem - akárcsak az Interjú a vámpírral - tovább viseli a koholmány biztonságos áruháját, és talán így is van jól. Épp elég bajt okoztam, mint majd meglátják.

Katasztrófát idéztem elő kisdied játékaimmel, holott csak hős és vértanú szerettem volna lenni, egy csöppnyi igazi jelentőségért cserébe...

Úgy gondolják, ebből már csak tanultam? Igen, tanultam. Tényleg.

De akkor is úgy fáj visszakushadni az árnyékba - hogy Lestat, a jólfésült vérszopó vagány ismét kiszolgáltatott halandókat másszon meg, akiknek fogalmuk sincs a magamfajta létezéséről! Hogy fáj kirekesztetnek lenni újra, örökké a periférián tusakodni jóval és rosszal a test és a lélek külön bejáratú, ősrégi poklában!

Mostani magányomban arról álmodom, hogy lelek majd valami édes fiatalkát egy holdfényes szobában, egy olyan gyengéd tinit, ahogy ma nevezik magukat, aki olvasta könyvemet, hallgatta dalaimat, egy idealista kedveskét, aki végzetes dicsőségem kurta időszakában illatosított papíron küldözgette költészetéről és az illúzió hatalmáról írkált leveleit, azt kívánva, bár volnék igazi. Arról álmodom, hogy besötétített hálószobájába osonok, ahol talán az én könyvem hever az éjjeliszekrényen, benne csinos bársony jelző, arról álmodom, hogy megérintem a vállát, és mosolygok, mikor tekintetünk találkozik. „Lestat! Mindig is hittem benned! Mindig tudtam, hogy el fogsz jönni!”

Két tenyerembe fogom arcát, és lehajlok hozzá egy csókra. „Igen, kedves - válaszolom -, és nem is tudod, mennyire szükségem van rád, mennyire szeretlek és szerettelek!”

Talán még elbűvölőbbnek talál attól, ami velem történt, a váratlan iszonyattól, amit láttam, a kikerülhetetlen szenvedéstől. Szörnyű igazság ez, hogy a szenvedés elmélyíti tüzünket, felragyogtatja színeinket, zengőbbé teszi szavainkat. Mármint ha nem pusztít el, ha nem perzseli föl derűlátásunkat és bátorságunkat, a látnoki képességet, az egyszerű, de elengedhetetlen dolgok tiszteletét. Kérem, bocsássák meg, ha keserű a hangom. Nincs jogom hozzá. Én kezdtem, én pakoltam ki - ahogy mondják - azt, amiről a legtöbb fajtámbeli hallgatott. Aztán a halandók szenvedtek miatta. Ez megbocsáthatatlan. Amíg létezem, fizetni fogok érte. Pedig látják, igazából máig sem értem, mi történt. Nem tudom, tragédia volt-e, vagy csak értelmetlen vállalkozás? Vagy sarjadtatott volna-e ostoba tapintatlanságomból valami nagyszerű, amely végül mégiscsak fölemel a jelentéktelenségből és a lidércnyomásból, egyenesen a megváltás izzó fényébe?

Talán sose tudom meg. Lényeg, hogy vége. Világunk - a mi kis magánbirodalmunk - szűkebb, sötétebb és biztonságosabb, mint valaha. Soha többé nem lesz az, ami volt.

Csoda, hogy nem láttam előre a kataklizmát, bár én sose szoktam elképzelni, mi lesz a vége annak, amibe belevágok. A kockázat, a korlátlan lehetőség pillanata, ez az, ami lenyűgöz. Ez akkor is csalogat egy örökkévalóságon át, ha minden más ígézet becsődöl.

Végül is, én csak ugyanaz voltam, mint kétszáz éve, élőnek: a nyughatatlan, a türelmetlen, aki mindig bukott a szerelemre és egy jó kis bunyóra. Amikor az 1780-as Párizsban fölcsaptam színésznek, nem láttam én mást, mint a kezdetet - azt az esti pillanatot, mikor fölmeleg a függöny.

Talán az öregeknek van igazuk. Az igazi halhatatlanokra célzok, az ezredéveket megélt vörivókra, akik azt mondják, egyikünket sem változtatja meg az idő, legföljebb még jobban kiteljesedik bennünk a lényeg.

Más szavakkal, az ember lehet bölcsőbb, ha több száz évig él; viszont arra is több ideje lesz, hogy olyan csúnya véget érjen, amelyet az ellenségei megjósoltak.

Én pedig ugyanaz az ördög vagyok, aki voltam, az ifjú, aki mindig a színpad közepére áll, hogy jobban lehessen látni, és esetleg szeretni. A kettő csak együtt jó. Annyira szeretném szórakoztatni, elbűvölni önöket, hogy megbocsássanak mindent... Attól félek, nekem sohasem lesz elég a titkos kapcsolat és elismerés véletlenszerű perceiből.

Úgy veszem észre, előreszaladtam.

Ha olvasták életrajzomat, akkor tudni akarják, miről beszélek. Mi az a katasztrófa, amit emlegetek?

Akkor vegyük sorra, jó? Mint mondtam, azért írtam a könyvet és készítettem a lemezt, mert látható akartam lenni, azt akartam, hogy annak lássanak, ami vagyok, még ha jelképes értelemben is.

No és ha az emberek kapcsolnak, és rájönnek, hogy pontosan az vagyok, aminek mondom magam? Direkt izgatott a lehetőség. Vadásszanak csak ránk, pusztítsanak el! Bizonyos értelemben épp ez volt a leghőbb vágyam. Úgysem érdemljük meg, hogy létezzünk; a halandók kötelesek lesznek megsemmisíteni. Képzeljék csak el, micsoda ütközeteket vívhatnánk azokkal, akik tudják, kik vagyunk!

Igazából persze sose számítottam ilyen összecsapásra; ahhoz túlságosan jó álca volt a rockzenész maszkja.

A saját fajtám vett szó szerint, ők akartak megbüntetni azért, amit műveltem. Bár természetesen ezt is figyelembe vettem.

Végül is a történelmünket meséltem el az önéletrajzomban; kibeszéltem a legfélelmetesebb titkainkat, amelyeknek megőrzését esküvel fogadtam. Illegettem magam a tüzes reflektorfényben, a kamerák előtt. És ha elkap egy tudós vagy talán egy túlbuzgó rendőr holmi csip-csup közlekedési kihágásért, öt perccel napkelte előtt, és kóterba zárnak, megfigyelnek, azonosítanak, osztályoznak - mindezt nappali kiszolgálottságom idején -, a halandó szkeptikusok legrosszabb fajtájának öröme?

Nem volt túl valószínű. Most sem az. (Bár ez lenne csak a vicc, de még mekkora!)

Szóval a fajtámat olyan méreget hoztam ezzel a hazardírozással, hogy elevenen akartak megégetni vagy halhatatlan foszlányokra metéltni. Főleg a fiatalabbak, akik ostobaságukban fel sem fogták, mennyire biztonságban vagyunk.

Ahogy közeledett a koncert, egyszer csak azon kaptam magam, hogy én is háborúkról álmodom. Mekkora öröm lesz elpusztítani azokat, akik ugyanolyan gonoszok mint én; rendet vágni a bűnösök között; újra és újra lesújtani ennen képemre!

De tudják, végső soron mégis azért az örömet tettem, hogy odaállhatok, zenélhetek, előadást csinálhatok, varázsolhatok! Elő akartam lenni! Ember akartam lenni! Hogy végre színre léphessen az a halandó aktor, aki kétszáz éve ment el Párizsba, és a bulváron érte a halál.

Hogy folytassam a visszapillantást: a koncert sikerült, tizenötezer halandó rajongóm visította diadalomat, és ketten is eljöttek hozzám halhatatlanságom legnagyobb szerelmei közül: Gabrielle és Louis, fiókáim, imádottaim, akiktől oly sok sötét éve elszakadtam.

Messze volt még a napkelte, de már haza is vágtuk az összes taknyos vámpírt, akik engem akartak megbüntetni. Csakhogy egy láthatatlan szövetségünk is volt ezekben a kis csetepatékban; ellenségeink lángra lobbantak, mielőtt kárt tehetek volna bennünk.

Közeledett a hajnal, de engem annyira felvillanyozott az éjszaka, hogy nem tudtam komolyan venni a veszélyt. Oly édes volt átölelni Gabrielle-t, hogy elengedtem a fülem mellett aggodalmas figyelmeztetését; Louis huhogására pedig csak legyintettem, ahogy szoktam.

Aztán jött a grimbusz, és az elbeszélés pont a legizgalmasabb pillanatban félbeszakadt.

Carmel Valley fölött felkelt a nap, én pedig éppen álomra hunytam volna szememet, ahogy a vámpíroknak kell, amikor rájöttem, hogy nem vagyok egyedül föld alatti vackomban. Nemcsak a fiatalokhoz ért el a zeném; dalaim fajtánk legvénebbjeit is fölverték álmukból.

Megint elérkezett a kockázatnak és a lehetőségnek az a lélegzetelállító pillanata. Most mi lesz? Meghalok végre, vagy talán újjászületek?

Ahhoz, hogy teljességében elmondhassam, mi történt, kissé hátrálnom kell az időben.

Körülbelül tíz nappal a végzetes koncert előtt kell kezdenem, beengedve önöket más lények elméjébe és szívébe, akik zenémre és könyvemre válaszoltak. Hogy mi módon, arról nekem akkoriban csekély vagy semmilyen sejtelmem sem volt.

Más szavakkal, sok minden történt, amit utólag kellett rekonstruálnom. Ezt a rekonstrukciót nyújtom át önöknek.

Így hát kilépünk az egyes szám első személy líraian szűkre szabott meghittségéből, és átugrunk, ahogy a halandó írók ezrei teszik, a sokaság agyába és lelkébe. Vágta a „harmadik személy” és a „sok-szoros nézőpont” világába!

Jut eszembe, majd mikor ezek a szereplők mondják vagy gondolják rólam, hogy gyönyörű, ellenállhatatlan, stb. vagyok, ne gondolják, hogy én ültettem a fejükbe ezeket a szavakat. Nem én tettem. Ők mondták utólag, vagy csálhatatlan telepátikus képességgemmel bányásztam ki az agyukból; ilyen dologban nem hazudnék, mint ahogy másban sem. Nem tehetek róla, hogy olyan isteni ördög vagyok. Ezt a kártyát húztam. A beste szörny, aki alkotott, a szemrevaló külsőm miatt szemelt ki. Ez volt a lényeg. Mindig adódnak ilyen véletlenek.

Végző soron a véletlenek világában élünk, ahol az esztétikai elvek jelentik az egyetlen összefüggő bizonyosságot. Örök harcot fogunk vívni a jóval és a rosszal, verejtékesen próbáljuk létrehozni és fenntartani az erkölcsi egyensúlyt; ám a nyári eső csilláma az utcai lámpák alatt, vagy a dörgés-villámlás zenebonázó lobogása az éjszakai égen - az ilyen nyers szépséghez nem fér kétség.

Nyugodjanak meg: bár most elhagyom önöket, a kellő pillanatban teljes gőzzel visszatérek. Igazság szerint utálom, hogy nem én mesélhetek végig. Copperfield Dáviddal szólva nem tudom, hőse vagy áldozata vagyok-e ennek a mesének, de bármelyik legyek, nem én vagyok-e benne az úr? Hiszen valójában én mesélek mindent.

Sajna, nemcsak abból áll a dolog, hogy felcsaptam a vámpírok James Bondjának. A hiúságnak most várnia kell. Azt akarom, hogy tudják, mi történt valójában, még akkor is, ha nem hiszik el. Ha sehol mást, legalább a regényben szükségem lesz egy kis értelemre, egy kis összefüggésre, különben megbolondulok.

Tehát a legközelebbi viszontlátásig is önökkel vagyok gondolatban. Imádom önöket... bár itt lehetnének a karjaimban!

Nyilatkozat falfirka formájában, fekete filccel vörös falon, egy Drakula Lánya nevű bár hátsó helyiségében, San Franciscóban:

Sötétség Gyermekei! Közhírré tétetik:

ELSŐ KÖNYV: az Interjú a vámpírral (megjelent 1976-ban) igaz történet volt. Akármelyikünk írhatta volna ezt a beszámolót létrejöttünkéről, a nyomorúságról és a keresésről. Csakhogy Louis, a kétszáz éves halhatatlan, aki mindezt feltárta, azt akarja, hogy a halandók sajnálják. Lestat, az égetnivaló, aki átnyújtotta Louis-nak a Sötét Ajándékot, édeskeves magyarázatot vagy vigasztalást mellékelte hozzá. Ismerősen hangzik? Louis máig nem hagyott fel a kutatással a megváltás után, habár még Armand, legöregebb halhatatlan ismerőse sem tudta, kik vagyunk és ki alkotott. Nem túl meglepő, igaz, vámpírfiúk és lányok? A vámpíroknak sose volt baltimore-i kátéjuk.

Vagyis nem volt addig, amíg ezen a héten meg nem jelent a

MÁSODIK KÖNYV: Lestat, a vámpír. Alcím: Tanulóévei és kalandjai. Nem hiszitek? Nézzetek utána a legelső halandó könyvesboltban. Aztán menjetek át a legközelebbi lemezboltba, és kérjétek a legfrissebb albumot - a címe, várható szerénységgel, ugyancsak Lestat, a vámpír. Vagy ha egyik se megy, kapcsoljátok be a kábeltévéteket, ha ugyan nem vetitek meg az ilyen dolgokat, és várjátok meg Lestat valamelyik videóját a sok közül, amelyeket tegnap óta sugároznak gyomorkeverő gyakorisággal. Rögtön látni fogjátok, hogy Lestat kicsoda. Talán az sem lesz meglepetés, hogy mindeme hallatlan botrányokzatások betetőzéseként ugyanebben a városban „élőben” akar fellépni egy nyitókoncerten! Igen, jól tippeltetek, Mindenszentekkor!

De most felejtjük el egy időre a lemezboltok kirakatában villogó túlvilági szempár nyilvánvaló eszelősségét, vagy a hatalmas hangot, amely legtávolabbi felmenőink titkos neveit és történeteit zengi! Miért műveli ezt Lestat? Mit mondanak dalai? Ott van leírva a könyvben. Nemcsak katekizmust, de Bibliát adott ő nekünk.

A biblikus idők mélyébe vezet vissza, hogy lássuk őszzüleinket, Enkilt és Akasát, akik akkor uralkodtak a Nílus völgyében, amikor azt még nem hívták Egyiptomnak. Kéretik figyelmen kívül hagyni a rizsát, hogy hogy lett belőlük a világ első két vérszívója; alig valamivel van több értelme annál, amit a földi élet kialakulásáról mesélnek, vagy hogy miként fejlődik ki a halandó anya méhében a mikroszkopikus sejtekből az embrió. Lényeg, hogy ettől a tiszteletre méltó pártól származunk, és tetszik vagy sem, valamelyikük ősi testében működik a generátor, amely gyönyörűsége és nélkülözhetetlen hatalmunkat gerjeszti. Mit jelent ez? Kertelés nélkül szólva azt, hogy ha Akasa és Enkil valaha is besétál kézen fogva egy kemencébe, velük égünk mind. Törd őket csillogó porrá, és végünk.

De azért van remény! Ötezer éve, hogy a pár meg se mozdul! Igen, pontosan annyi ideje! Bár persze Lestat azt állítja, hogy szentélyükben életre hegedülte őket. Ha figyelmen kívül hagyjuk a légből kapott mesét, miszerint Akasa magához ölelte, és részeltette ősi véréből, akkor arra a hihetőbb és a régiak regéivel is alátámasztott tényállásra jutunk, hogy őszzüleinknek szemük se rebhent a római birodalom bukása óta. Mindezen idők alatt egy kellemes magánkriptában őrizgette őket Marius, egy ókori római vámpír, aki tisztában van vele, mi a jó nekünk. Ő kötötte Lestat lelkére, hogy sose árulja el a titkot.

Nem valami hitelt érdemlő bizalmas ez a Lestat, ugye? De miért kell neki a könyv, a lemez, a filmek, a koncert? Úgyszólván lehetetlen kideríteni, mi hajtja ezt a démont, kivéve, hogy meglehetősen következetességgel mindig azt akarja tenni, ami eszébe jut. Nem alkotott-e vámpírt egy kisgyerekből? Nem tette-e vámpírrá tulajdon anyját, Gabrielle-t, ki szerető társa lett sok-sok éven át? Legközelebb talán már a pápaságot pályázza meg ez az ördög, csak mert az olyan izgalmas!

Szóval a lényeg: Louis, a vándorfilozófus, akit egyikünk sem talál, megszámlálhatatlan idegent avatott be legtitkosabb erkölcsi misztériumainkba. Lestat pedig, aki halandó közönség előtt fitogtatja természetfölötti talentumait, történelmünket merészelte feltárni a világ előtt!

Mármost az a kérdés: hogyhogy ez a kettő még létezik? Hogyhogy nem pusztítottuk el még őket? Mert az bizonyos, hogy az embernyáj fenyegetést jelent. Igaz, még nem verik ajtónkat fáklyás pórok, fenyegetőzve, hogy felgyújtják a kastélyt. Am a szörny esetleg kísértésbe hozza a halandókat, hogy változassanak álláspontjukon. S bár több eszünk van, hogy igazolnánk a halandók előtt Lestat bolond agyszüleményeit, ez akkor is páratlan botrányokzatás, és nem maradhat büntetlenül.

További megjegyzések: ha igaz, amit Lestat mesél - sokan esküsznek rá, hogy igaz, bár maguk sem tudják, miért -, akkor nem lehetséges, hogy maga a kétezer éves Marius fog lesújtani az engedetlenre? Vagy ha a királynak és a királynőnek van füle a hallásra, ők serkennek föl attól, hogy széles e földön az ő

nevüket sodorják a rádió hullámai. Akkor mi lesz velünk? Virulni fogunk megújult uralmuk alatt? Vagy általános öldöklésbe kezdenek? Ha igen, nem kellene elejét venni azzal, hogy sietve megöljük Lestat-t?

Tehát az elgondolás: öljétek meg Lestat-t, a vámpírt, és minden társát, mielőtt mutatkoznai merészelne! Pusztítsatok el mindenkit, aki hódol előtte!

Figyelmeztetés! Kétségtelen, hogy más öreg vérivók is lappanganak odakünn. Villanásnyi időkre valamennyien láttuk őket, vagy éreztük jelenlétüket. Lestat kinyilatkoztatásai a felháborodáson túl még valami tudatlan tudatot is ébresztettek bennünk. Az öregek, amilyen hatalmasak, nyilván hallják Lestat zenéjét. Ugyan miféle ősi és iszonyú lények közeledhetnek, lassan és feltartóztathatatlanul, akik történelmi tudatból, meghatározott céllal, vagy csak elismerésből akarnak majd válaszolni Lestat hívására?

Ezt a nyilatkozatot megküldtük a Vámpírkapcsolat összes találkozóhelyére és minden rendházba. Vigyázatok és terjesszék a hírt: el kell pusztítani Lestat vámpírt, és vele együtt anyját, Gabrielle-t, társait, Armand-t és Louis-t, továbbá minden halhatatlant, aki vele tart.

Kellemes Mindenszenteket, vámpírfiúk, vámpírlányok! Találkozunk a koncerten, és ott majd gondoskodunk róla, hogy Lestat, a vámpír ne távozhasson.

Az átellenes sarokban elfoglalt kényelmes megfigyelési pontjáról a vörös bársonykabátos, szőke alak ismét elolvasta a nyilatkozatot. Szemét alig lehetett látni a sötétre színezett lencsék és a szürke kalap karimája alatt. Szürke velúrkesztyűt viselt. A magas fekete lambériának támaszkodott, egyik csizmasarkát székének keresztlécébe akasztotta.

- Kicsoda gazember vagy te, Lestat! - szűrte a fogai között. - Te kópé királyfi! - Halkan fölnevetett, majd végigjártatta pillantását a félhomályos nagyszobán.

Nem volt csúnya a pókhálószerűen cirkalmas, fekete tintarajz a vörösre meszelt falon. Sőt, kimondottan tetszett neki a várrom, a temető, a teliholdat karmolászó kiszáradt faágak. Változatlan csodálattal töltötte el a közhely művészi tálalása. Kitűnő volt a stukkós mennyezet is, amelyen ördögök táncoltak és banyák röpködtek seprűnyélen. Hozzá ez az édes füstölő - régi indiai keverék, évszázadokkal ezelőtt ő is égette egyszer a szentélyben, Azok előtt, Akiket Őrizni Kell.

Igen, ez egyike a szebbeknek a titkos találkozóhelyek között. Jóval kevésbé tetszettek a vendégek, az apró ébenfa asztalokon étetett gyertyák között imbolygó vékony, fehér alakok. Túl sokan vannak ehhez a civilizált, modern nagyvároshoz, és ezt ők is tudják. Nagyon ki kell tágítaniuk a kört az esti vadászathoz, és a fiataloknak folyton vadászniuk kell. A fiataloknak ölni kell. Túl éhesek ahhoz, hogy másképp csinálhassák.

Am ebben a pillanatban nincs más gondolatuk, mint ő. Kicsoda és honnan jött? Nagyon öreg-e vajon? Nagyon erős? Mit fog tenni, mielőtt távozik? Mindig ugyanezek a kérdések, hiába próbált lesütött szemmel, elzárt elmével besurranni a „vámpírbárjaikba”, mint bármely közönséges, kósza vérivó.

Ideje, hogy itthagya őket megválaszolatlan kérdéseikkel. Megszerezte, amit akart, felmérte szándékait. Itt a zsebében Lestat kis kazettája. Mielőtt hazatér, másolata lesz a videókról is.

Felállt. Az egyik fiatal is felállt. Kényszeredett hallgatástól kísértve közeledtek az ajtóhoz, mert felállásuk elnémította a szavakat és a gondolatokat. Csak a gyertyalángok mozogtak, a padló fekete csempéje vízesen csillogott a vibráló fényben.

- Honnan jössz, idegen? - kérdezte a fiatal udvariasan. Legföljebb húsz lehetett, mikor meghalt, és annak is alig van tíz éve. Festette a szemét, kente a száját, rikító csíkokat mázolt a hajába, mintha a természetfölötti adomány nem lenne elég. Milyen különönek látszott, mennyire nem hasonlított rá, a puritán, hatalmas kísértet-re, aki egy kis szerencséivel megélhet még ezer évet!

Mit ígértek neki modern tolvajnyelvükön? Hogy megismerheti a Bardo Tödöt, az asztrálsíkot, az éteri birodalmakat, a szférák zenéjét, megtudhatja, milyen a hangja egy tenyérnek, ha csattan?

Megint megszólalt az ifjú:

- Melyik oldalon állsz Lestat vámpír és a nyilatkozat kérdésében?

- Meg kell bocsátanod, ha most távozom.

- De azt csak tudod, mit művelt Lestat! - erősködött a fiatal, elállva az utat az ajtóhoz. Hát ez nem vall jó modorra.

Közelebből szemügyre vette a pimasz tacsót. Csináljon valamit, amivel megmozgatja őket? Amiről beszélhetnek sok száz éven át? Akaratlanul elmosolyodott. Mégse. Hamarosan lesz itt izgalom bőven, hálála a drága Lestat-nak.

- Hadd adjak válaszul egy kis jótanácsot - mondta az ifjú inkvizítor. - Nem pusztíthatod el Lestat vámpírt, senki sem képes rá. De hogy miért, arról őszintén szólva sejtelmem sincs.

Az ifjú meghökkent. Kissé meg is sértődött.

- De most én hadd kérdezzek valamit! - folytatta a másik. - Mi ez az egész Lestat-mánia? Az nem érdekel, amit mondott? Egyetlen sárgacsőrű sem akarja látni Mariust, mentorát Azoknak, Akiket Őrizni Kell? Nem érdekel benneteket az Apa és az Anya?

Az ifjú zavarba jött, aztán felhúzta az orrát. Képtelen volt összehozni egy értelmes visszavágást. Pedig a válasz ott volt az agyában, mint mindazokéban, akik füleltek és figyeltek. Azok, Akiket Őrizni Kell vagy léteznek, vagy sem, és talán Marius sem volt soha. Annál valószínűbb Lestat, a vámpír, ugyanolyan valószínű, mint minden ennek a zöldfülű halhatatlannak a világában; Lestat, a vámpír, a mohó ördög, aki kockáztatni képes fajának virágzását, csak hogy a halandók lássák és szeressék!

Majdnem a szemébe nevetett a fiatalnak. Ezt a dibdáb szócséplést! Lestat azért, ezt meg kell adni, kiálván érte ezt a hitetlen kort. Igen, elfecsegte a titkokat, amelyeket őriznie kellett volna, de ezzel nem árult el senkit és semmit.

- Figyeljete Lestat-ra, a vámpírra - fejezte be mosolyogva. - Nagyon kevés igazi halhatatlan járja ezt a földet. Lehet, hogy Lestat is közéjük tartozik.

Aztán fölemelte az ifjút a padlóról, félretette és átment a tulajdonképpeni kocsmába.

A fekete bársonyfűggönyökkel, lakkozott réz falikarokkal berendezett, fényűző, tágas helyiséget zsúfolásig megtöltöttek a lármás halandók. Az atlással kárpitozott falakon a mozi vámpírsai vicsorogtak aranyozott keretből. Bach Toccata és fűgájának szenvedélyes orgonazengése szolgáltatott aláfestést a karattyolásnak és a fülsértően föl-fölnyihogó részeg nevetésnek. Kellemes látvány ennyi túláradozó élet. Szerette még a sör és a bor ősi aromáját, s a cigarettaszagot is. Szerette az illatos embertestek puha érintését, miközben átnyomakodott közöttük. Élvezte, hogy a halandók ügyet sem vetnek rá.

Végre kiért a párás korai estébe, a Castro utca nyüzsgésébe. Az égbolt még mindig úgy csillogott, akár a kalapált ezüst. Nők és férfiak futottak az enyhe eső elől, majd a sarkokon összetorlódva vártak a tarka fénygömbök hunyorgó jelére.

Az utca másik oldaláról, a lemezbolt hangszóróiból Lestat üvöltötte túl a busz dörgését, a kerekek sziszegését a vizes aszfalton:

Álmomban máig ölelem
Angyalom, kedvesem, anyám,
Álmomban máig csókolom
Szeretöm, lányom, múzsám.
Ő életet adott nekem, Én adtam neki a halált,
Gyönyörű márkiném, Hogy együtt járjuk tovább Az árvák és ördögök útját.
Hallod-e, hogyan énekelek
Ősi igazságokat, fejedelmeket,
Bánatot és hitszegést?
Vagy a dallam nem ér utol Messzi-messzi csapásokon?
Gabrielle, jöjj vissza hozzám,
Gyönyörű márkiném, A hegyen romba dőlt a vár
A falut a hó betemette Am te enyém vagy mindörökre.
Vajon visszajött már az anyja?

Az ének lágy elektronikus hangok permetévé foszlott, majd elnyelte az utcai lármát. Elsétált a párás szélben a sarokig. Szép volt a forgalmas kis utca. A virágárus még mindig árulta a bimbókat az eresz alatt. A hentesnél vásárlók tolongtak, akik most jöttek a munkából. A kávézó üveglakka mögött halandók ették a vacsorájukat, vagy olvasták ráérősen az újságot. Tucatnyi utas várt a dombról érkező buszra, és a másik oldalon sorba álltak a régi mozi előtt.

Gabrielle itt van. Homályosan, de félreérthetetlenül érezte.

A sarokra érve a vas utcai lámpásnak támaszkodott, és beszívta a hegyről hömpölygő friss szelet. Innen jó kilátás nyílt a belvárosra, a Vásártér utca egyenes, hosszú szakasza mentén. Hogy hasonlított egy párizsi bulvárra! Körülötte barátságosan kivilágított ablakok fénylettek az enyhe városi dombokon.

De hol van pontosan? - Gabrielle! - suttogta. Behunyta a szemét, figyelt. Kezdetben csupán a sok ezer hang képeket torlasztó robajlását hallotta. A világ azzal fenyegette, hogy mindjárt meghasad és beszippantja szüntelen panaszkodásába. Gabrielle! A mennydörgő hangzavar fokozatosan tompult. Egy arajáró halandóból feléje villant a fájdalom. A dombon, egy magas házban haldokló asszony ült fásultan az ablaknál, és a gyerekkoráról álmodott. Majd a tompa csendben meglátta, amit látni akart: a földbe gyökerezett lábú Gabrielle-t. Gabrielle meghallotta az ő hangját. Tudja, hogy figyelik. Itt van a közelben, egy

tiszta, néptelen belvárosi utcán. Magas nőstény, aki egyetlen varkocsba fonta szőke haját, khaki nadrágot-dzsekit visel, hozzá ócska, barna pulóvert, szemét a figyelőéhez hasonló kalap alá rejt, az arca épp csak sejlik a felhajtott gallér mögött. Most elzárta az elméjét, láthatatlan falat épített maga köré. A kép eltűnt.

Igen, itt van, várja Lestat fiát. Miért is aggódott érte, a hideg Gabrielle-ért, aki sose féltette magát, csakis Lestat-t? Jól van, örül neki. Lestat is örülne.

Hát a másikkal mi van? Louis-val, a szelíddel, a fekete hajúval, a zöld szeművel, aki nemtörődöm lábdobogással járt, még füttyörészett is a sötét utcákon, hogy a halandók hallják jövetelét? Louis, hol vagy?

Szinte azon nyomban meglátta, ahogy belép egy üres nappaliba. Épp akkor jött a lépcsőn a pincéből, amelynek boltíve alatt átaludta a nappalt. Nem észlelte, hogy figyelik. Macskás léptekkel átsietett a poros szobán, és a gépkocsik sűrű áramlását nézte a koszos ablak mögül. Ugyanaz a régi ház a Divisadero utcában. Nagyjából semmi sem változott az elegáns, érzéki lény körül, aki olyan csinos kis kavarodást keltett az interjúval, kivéve, hogy most Lestat-ra vár, zavaros álmok háborgatják, félti Lestat-t és elteli régi vágyakkal.

Vonakodva elengedte a képet. Nagyon kedvelte ezt a Louis-t, ami dőreség, mert Louis finom, pallérozott lélek, de semmi sem szorult bele Gabrielle-nek vagy sátni fiának szédítő erejéből. Bár úgyszólván biztos, hogy addig, amíg ezek élnek, Louis is átvészeli. A bátorság is hozzásegíthet a maradandósághoz. A beletörődéshez lehet köze. De akkor mit mondjon Lestat-ra, akit megsebeztek, összeverték, mégis talpra állt? Lestat-ra, aki sohasem törődött bele semmibe?

Eszerint még nem találta meg egymást, Gabrielle és Louis. Semmi baj. Most mitévő legyen? Hozza össze őket? Maga az ötlet... Lestat is megteszi egyhamar.

Ismét elmosolyodott. - Te gazember Lestat! Te kópé királyfi! - Ráérősen maga elé idézte Lestat alakjának és arcának részleteit: a jégkék szempárt, amely elsötétedik a nevetéstől; a tüzes mosolyt; a kisfiús morcosággal összefonódó két szemöldököt; a jókedv és az istenkáromló humor hirtelen kilövelléseit. Látta még a macskás kecsességet is, ami szokatlan ilyen keménykötésű alkatnál. Milyen erő, micsoda elpusztíthatatlan derűlátás!

A vállalkozás mulattatta és lenyűgözte, bár maga se tudta, mit gondoljon róla. Dehogyan is akart bosszút állni Lestat-n, amiért elfecsegte a titkait! Lestat nyilván erre számított. Bár nála sose lehet tudni. Lehet, hogy csakugyan füttyöl az egésze. Erről nem tudhat többet, mint azok az ostobák a bárban.

Neki az volt a fontos, hogy rengeteg év óta először ismét értelmet nyertek a „múlt” és a „jövő” szavak. Vakító világozással tudatosodott benne ennek a kornak a természete. Még a tulajdon gyerekeik is csak mesét látnak Azokban, Akiket Őrizni Kell. Rég elmúltak azok a napok, amikor zabolátlan, kóbor vörösvörös kutattak a szentély és a hatalmas vér után. Már senki sem hisz bennük, még csak nem is érdekelnék senkit.

Ez a kor lényege; minden korábbinál gyakorlatiasabb halandói csökönyösen elutasítják a csodát. Legnagyobb erkölcsi vívmányaikat szigorúan kézzelfogható igazságokra alapozták.

Kétszáz éve ugyanerről beszélgettek Lestat-val egy földközi-tengeri szigeten - egy isten nélkül erkölcsös világról, ahol a felebaráti szeretet lesz az egyetlen törvény. Olyan világ, amelyben nincs helyünk. Ez a világ már csaknem megvalósult. Lestat, a vámpír átment pop-artba, oda, ahol minden régi ördögnek lenne a helye, és vitte magával egész kárhozott fajtáját, köztük Azokat, Akiket Őrizni Kell, még akkor is, ha nekik fogalmuk sincs róla.

Mosolygott. Nemcsak botrányosnak, de kimondottan csábítóan találta Lestat ötletét. Ő aztán megérti a hírnév vonzását!

Már az is szégyentelen izgalommal töltötte el, mikor meglátta fölfirkált nevét a bár falán. Nevetett. Milyen élvezet volt nevetni rajta!

Hanem a bárban mennyire mondott igazat? Mikor arra intette a tejfelesszájút, hogy senki sem pusztíthatja el a kópé királyfit? Ez már romantika. Reklám. Valamennyiünket el lehet pusztítani, vagy így, vagy úgy... Még Azokat is, Akiket Őrizni Kell.

Gyengék ezek a tacsók, akik az Éjszaka Gyermekait játsszák. A sokaság nem növeli számottevően az erejüket. De mi van az öregebbekkel? Csak ne használta volna Lestat Mael és Pandora nevét. És ha léteznek náluk vénebb vörösvörök is, olyanok, akikről ő sem tud? Az írásra gondolt a falon: „ősi és iszonyú lények közeledhetnek, lassan és feltartóztathatatlanul... Lestat hívására?”

Hideg borzongás futott végig rajta, pedig mintha dzsungelt látott volna egy pillanatra: egészségtelen, fullasztó melegben bűzlő, zöld helyet. Aztán eltűnt, minden magyarázat nélkül, mint más hirtelen jelzések és üzenetek sokasága. Rég megtanulta, hogyan zárja ki magából a hangok és képek folytonos áram-

lását, amelyet szellemi erőivel érzékelni tudott; ám most áttört valami erőszakos és váratlan, olyan, mint egy éles kiáltás.

De most már elég időt töltött ebben a városban, ahová tulajdonképpen közbeavatkozni jött. Haragudott magára a hirtelen ellágyulásért. Haza akart menni. Túl rég van távol Azoktól, Akiket Őrizni Kell.

Pedig hogy szerette figyelni az energikus emberi tömeget, a csillogó forgalom nehézkes felvonulását! Azt se bánta, ha méregszaga van a városnak. Ez se rosszabb, mint a bűz az ókori Rómában, Antiokhiában vagy Egyiptomban, ahol emberi bélsárukupacok hizlalták a legyeket, ahová csak nézett a szem, és kórság, éhínség mételyezte a levegőt. Nem, ő egész tetszetősnek találta Kalifornia pasztellszín városait. Akármeddig el tudott volna csellengeni éles tekintetű és céltudatos lakóik között.

De most haza kell térnie. Nem sok éjszaka van már hátra a koncertig, akkor találkozhat Lestat-al, ha úgy tartja kedve... Micsoda élvezet, hogy ő sem bizonyosabb a saját célkitűzéseiben, mint mások, olyanok, akik még csak nem is hisznek benne!

Átment a Castro utcán, és gyorsan elindult fölfelé a Vásártér utca széles járdáján. A szél gyengült; majdnem meleg volt. Fürgén lépkedett, még fűtörészett is, ahogy Louis tette gyakran. Jól érezte magát. Emberinek. Aztán megállt a bolt előtt, ahol televíziót és rádiót árultak. Lestat énekelt minden képernyőn, kicsiken és nagyokon.

Csöndesen elnevette magát a gesztusok és mozdulatok áradatán. A hangot levették, eltemették pici parázsló magokba a készülékek mélyén. Erőlködni kellett volna, hogy hallja. De már abban is volt valami bűvölet, hogy az irgalmatlan csöndben figyelhetette az aranyhajú kópé királyfi handabandázását.

A kamera hátrált, és behozta Lestat egész alakját, aki úgy hegedült, mintha a világűrben állna. Hol fel szállt, hol összeállt körülötte a csillagszikrás sötétség. Majd váratlanul fölpattant egy ajtó -igen, ez az ösrégi szentély volt, Azoké, Akiket Őrizni Kell! És ott ült Akasa és Enkil, jobban mondva a szerephez beöltöztetett színészek, két fehér bőrű, selymes, hosszú fekete hajú egyiptomi, villogó ékszerekkel.

Na persze! Miért épp ezt ne hajtotta volna Lestat az ordenáré és megbabonázó végletekig? Előrehajolt, hegyezte a fülét. Hallotta Lestat-t, hegedükísérettel:

Akasa! Enkil!
Titkolózzatok, hallgassatok!
Igazságnál külön ajándék
A hallgatás és a titok!

És mikor a hegedős behunyta a szemét és lecsapott a vonóval, Akasa lassan fölemelkedett a trónról. Lestat kezéből kiesett a hangszer; Akasa könnyű mozdulattal átkarolta, magához vonta, ráhajolt, hogy vért vegye, miközben a torkához húzta Lestat fejét.

Még annál is jobb volt, mint képzelte. Ezt az ügyes fortélyt! Most Enkil tért magához; fölállt és elindult, olyan léptekkel, mint egy gépember, hogy visszavegye a királynéját. Lestat elterült a szentély padlóján, és itt ért véget a klip. Az már nem fért bele, amikor Marius megmenti Lestat-t.

- így hát nem lesz belőlem televíziós híresség - súgta enyhe mosollyal. Az elsötétített üzlet ajtajához ment.

A lány már várta, hogy beengedhesse. Nála volt a fekete műanyag videokazetta.

- Megvan mind a tizenkettő - mondta. Finom, sötét bőr, nagy, álmatag barna szem. Ezüst karperece ingerlően villogott a fényben. Hálásan vette át a pénzt, nem is számolta. - Tucatnyi csatornán játszották. Mindenütt ez megy.

- Köszönöm a szolgálatot - felelte, újabb vastag köteg bankjegyet húzva elő.

- Nem úgy - mondta a lány. Nem akarta elfogadni a plusz pénzt. Elfogadod!

A lány vállat vont, zsebre gyűrte a pénzt.

Nem úgy. Kedvelte a frappáns, modern kifejezéseket. Tetszett, mikor a vállrándítás meghintáztatta a lány buja mellét, tetszett csípőjének rugalmas fordulása a durva zsávoly alatt, amitől még zsengébbnek és törékenyebbnek tűnt. Izzó virág. Amikor kinyitotta az ajtót, a látogató megérintette a barna haj puha fész-két. Ez képtelenség, hogy olyasvalakiből igyon, aki szolgált. Ilyen ártatlan teremtségből! Nem tesz ilyet! Mégis maga felé fordította, kesztyűs ujjait belefúrta a lány hajába.

- Csak egy icipici csókot, szépségem!

A lány szeme lecsukódott; a látogató szemfoga rögtön felszúrta az artériát, nyelve belenyalt a vérbe. Csupán egy kóstoló. Pillanatnyi szívmengető hőség, és már vissza is húzódott. Ajkával mérte a vékony nyakon a szív lüktetését. Iszonyúan szerette volna kiinni. Bűn és bűnhődés. Elengedte a lányt. Megsimogatta a haj puha, ruganyos csigáit, belenezett a párás szempárba.

'Ne emlékezz!'

- Hát akkor, jó éjszakát - mondta a lány, és mosolygott.

Mozdulatlanul állt az elnéptelenedett járdán. A kielégítetlen szomjúság fokozatosan elenyészett. A kazetta kartondobozára pillantott.

„Tucatnyi csatornán játszották,” mondta a lány. „Mindenütt ez megy.” Ha így van, gyámoltjainak okvetlenül látniuk kellett Lestat-t a szentélybeli nagy képernyőn. Réges-rég fölszerelte a tányérantennát a lejtőn, a tető felett, hogy híreket kaphassanak a világból. Számítógépes apró szerkentyű váltotta óránként a csatornákat. Évek óta bámulják élettelen, kifejezéstelen arccal a pergő képeket és színeket. Villant vajon bennük valami, amikor hallották Lestat-t, vagy látták a tulajdon képüket? Hallották-e, hogyan zengi neveiket, akár a zsolnárt?

Hamarosan megtudja. Lejátssza nekik a kazettát. Megfigyeli fagyott arcukat, hátha lát valamit - akármit -, a visszavert fényeken kívül.

- O, Marius, te sohasem vesztél el a reményt, ugye? Te se vagy különb Lestat-nál a bolond álmaid-dal.

Éjfél volt, mire hazaért.

Kizárta a vasajtóval a hófűvást. Egy percre mozdulatlanul állt, szívta magába a meleget. Arca, füle, még kesztyűs keze is elgémberedett a hóvihartól, amelyen át kellett jönnie. De jólesett a meleg! Figyelt, hallja-e a csöndben, a több száz méteres mélységből az óriási generátorok ismerős hangját, és a szentélybe állított televízió gyöngye, elektromos lüktetését. Talán Lestat énekel? Igen, ezek a befejező gyászos szavak valamelyik másik dalból.

Lassan lehúzta a kesztyűjét. Levette kalapját, beletúrt a hajába. Fürkészőn kémlelte a tágas előcsarnokot és a szomszédos szalont, nem észleli-e mégoly parányi nyomát is illetéktelen behatolásnak. Persze, ez úgyszólván lehetetlen. Mérföldekre van a modern világ legközelebbi végvárától, fagyos, hólepte sívatagban. Megszokásból azonban mindig megvizsgált mindent. Vannak, akik betörhetnének ebbe az erődbe, ha tudomást szereznének a létezéséről.

Minden rendben. Megállt a déli falnál a szobanagyságú, titáni akvárium előtt. Mennyi gonddal építette ezt a haltartályt, a legvastagabb üvegből, a legkitűnőbb felszerelésekkel. Nézte a színpompás halrajokat, ahogy elsuhanak előtte, majd hirtelen irányváltással nyomtalanul eltűnnek a mesterséges félhomályban. Az óriási tengeri hínár erdeje hipnotikus ütemben imbolygott a szellőztető gyengéd legyezésétől. Mindig megigézte ez a látványos egyhangúság, a halak kerek, fekete szemének borzongató pillantása, a tengeri hínár vékony, hosszú törzseinek elkeskenyedő sárga levelei, de a mozgás, az örök mozgás, az volt a legjobb.

Nagysokára elfordult. Csak egyszer nézett vissza a tiszta, öntudatlan, gyönyörű világra. Igen, itt minden rendben.

Jó ezekben a meleg szobákban. Itt nincs semmi baj, ahol puha bőrrel kárpitozott bútorok állnak a vastag, borvörös szőnyegen. Fahasábok a kandallóban. Könyvek a fal mellett, közöttük az elektronika magas tornya várja Lestat kazettáját. Ezt is fogja csinálni: leül a tűz mellé, és végignézi a klipeket. A technika - a régi és az új kémiája - legalább annyira izgatta, mint maguk a dalok. Hogyan használta Lestat a média torzítását, hogy ugyanolyan tökéletesen álcázza magát, mint bármely más, istent játszó rockszár?

Levetette és a székre dobta hosszú, szürke köpenyét. Honnan jött ez a váratlan gyönyörűség? Arra vágynánk mindannyian, hogy káromoljunk, az istenek arcába rázzuk az öklünket? Talán. Évszázadokkal ezelőtt, az úgynevezett „ókori Rómában” ő, a jólnevelt kisfiú mindig szívből tudott nevetni a vásott kölykök rosszkodásán.

De legelőször a kápolnába kell mennie. Csak néhány percre, amíg ellenőriz néhány dolgot - a televíziót, a fűtést, a bonyolult elektromos rendszereket -, hogy úgy vannak-e, ahogyan lenniük kell. Amíg friss szemet és tömjént vet a parazsas serpenyőbe. Könnyű volt paradicsomot teremtenie nekik most, amikor az erős fény táplálta nap helyett a fákat és virágokat, amelyek sohasem látták az ég természetes világosságát. Ám a tömjént, azt a saját kezével kell gyújtani, mint mindig. Egyszer sem hinhette a szénparázsra úgy, hogy ne jusson eszébe az első alkalom, amikor ezt tette.

Aztán fognia kell egy puha kendőt is, és óvatosan, hódolattal le kell porolnia a Szülőket: merev, kemény testüket, még ajkukat és szemüket, sohasem rebbenő, hideg szemüket is. Egy teljes hónapja, hogy nem tette. Ezt a szégyent!

Hiányoztam, imádott Akasám és Enkilem? Ó, a régi nóta.

Az ész, mint mindig, most is azt súgta, hogy a Szülők észre sem veszik jövés-menését, vagy pedig nem érdekli őket. De a büszkeség sohasem szűnt meg csiklandozni a másik lehetőséggel. A tébolydában

elzárt eszelős talán nem érez valamit a cseléd iránt, aki a vizét hozza? Bár ez nem a megfelelő hasonlat. Semmi esetre sem kíméletes.

Igen, az igaz, hogy megmozdultak Lestat-nak, a kópé királyfinak: Akasa hatalmas vérét kínálta, Enkil bosszút akart állni. Lestat az örökkévalóságig videózhat róluk. De nem azt bizonyítja ez is, egyszer és mindenkorra, hogy nem maradt bennük lélek? Legföljebb egy atavisztikus szikra, amely föllángolt egy pillanatra, hogy rögtön utána visszasüllyedjenek a mozdulatlan hallgatásba sivár trónjukon.

Azért ez elkésértette. Sohasem akarta megkontrázni a gondolkodó emberek érzelmeit, inkább finomítani, megújítani, élvezni akarta őket, végtelenségig tökéletesíthető megértéssel. Abban a pillanatban kísértésbe jött, hogy nagyon is emberi dühét zúdítsa Lestat-ra.

Ifjú, hát akkor miért nem veszed át te Azokat, Akiket Örízni Kell, ha már így kitüntettek kegyeikkel? Nem bánnám, ha szabadulhatnék tőlük. Én csak a keresztény időszámítás kezdete óta hurcolom ezt a terhet.

Ez nem tartozott a fennköltebb érzelmei közé, se akkor, se most. Csak egy pillanatra engedte meg magának. Úgy szereti Lestat-t, mint mindig. Minden királyságban kell egy kópé királyfi. A király és a királyné hallgatása ugyanúgy lehet áldás, mint átok. Ezt jól mondja Lestat éneke. De ki fogja valaha is megválaszolni a kérdést?

Majd később leviszi a kazettát, és maga is végignézi. Hátha lát egyetlen villanást, egyetlen rebbenést az ősidők óta megfagyott szemekben...

Már megint kezded? Lestat megfiatalít és ostobává tesz. Mintha a sorscsapásban keresné az ártatlanság és az álmok étkét.

Hányszor támadtak benne hasonló remények, amelyek csak megsebeztek vagy összetörték a szívét! Évekkel ezelőtt színes filmeket hozott nekik a felkelő napról, a kék égről, az egyiptomi piramisokról. Ezt a csodát! Ott a szemük előtt hömpölygette napfényes hajait a Nílus. Ő is elsírt magát, olyan tökéletes volt az illúzió. Még félt is, hogy a mozi napja kárt tesz benne, noha tudta, hogy ez lehetetlen. De milyen óriási találmány volt az. Hogy nézheti a napfelkeltét, amelyet nem látott halandó kora óta.

Am Azok, Akiket Örízni Kell, rendíthetetlen közönnyel bámulták a filmet. Vagy ámulattal? Azoknak a mindent átfogó ámulatával, akiknek még a levegőben táncoló por is megunhatatlan csoda?

Ki tudhatja meg? Négyezer éve éltek már az ő születése előtt. Talán annyira kifinomult a telepátiás hallásuk, hogy a világ minden hangja a fülükben üvölt; talán pergő képek miriádjai teszik őket vakká mindenre. Ezeketől a dolgoktól ő is majdnem megbolondult, amíg meg nem tanulta kordában tartani őket.

Még olyan ötlete is támadt, hogy modern orvosi műszereket hív segítségül; elektródákat kapcsol a fejükre, hogy lemérje agyuk mintáit! Am ez ízléstelenségnek tűnt, hogy ilyen durva, rút szerszámokkal ügködjenek. Végül is ők a király és a királyné, valamennyiünk anyja és apja, akik senkitől kétségbe nem vont fenséggel uralkodnak kétezer éve az ő fedele alatt.

Bár azért elkövetett egy hibát. Újabban csípős hangot ütött meg velük szemben. Már nem főpapjuk volt, mikor belépett a kápolnába, nem! Nyegle gúnyolódás lopózott a beszédjébe, ami nem illett hozzá. Talán ezt nevezik „modern tónusnak”. A holdrakéták korában az elviselhetetlen affektáltság réme fenyegette minden szótagját. Ő sose felejtette el, hányadik században él.

Bármint is legyen, most a kápolnába kell mennie. De előbb megtisztítja gondolatait. Nem közeledik hozzájuk nehezteléssel vagy kétségbeeséssel. Később, majd ha megnézte a videót, nekik is lejátszsa. Mellettük marad és figyel. Csak most nem érez magában elég erőt.

Belépett az acélfalú felvonóba, és megnyomta a gombot. Majdnem érzéki örömmel töltötte el a hangos elektromos nyüzgés és a hirtelen súlytalanság. Milyen sok hang van most, amelyeket korábban nem hallhatott senki! Felfrissítő élmény. Majd jött a több száz méteres, kellemes zuhanás az aknában a tömör jégen át a mélybe, a villanyfényes termekbe.

Ajtót nyitott, kilépett a szőnyeges folyosóra. A kápolnában ismét Lestat énekelt egy vidámabb, gyors dalt, túlharsogva a dobok mennydörgését és az elektronikus nyöszörgés hullámverését.

Valami baj van. Már akkor érezte, mikor végigtekintett a hosszú folyosón. Túl hangos, túl tiszta a hang. A kápolna előterének ajtaja nyitva áll!

Odasietett. Az elektromos ajtót kinyitották és szélesre tárták. De hogyan? Csak ő ismerte az apró számítógépes gombokba rejtett kódot. Tárva-nyitva a második ajtó. A harmadik. Be lehetett látni a fehér márványfalú kápolnába. Kéken-vörösen villogott bent a tévé, mint egy ócska gáztűzhely lángja.

Lestat hangját verték vissza a márványfalak, a boltíves mennyezet:

Öljetek, hadd Háború hát;
Értsétek meg, mit kérek, Ha szemembe néztek.

Lassan, mélyen beszívta a levegőt. Semmi hang, csak a zene, és most már az is elhalkul, átveszi a helyét a zagyva halandó fecsegés. Itt nincs betolakodó. Azt észrevenné. Senki sincs a barlangjában. Az ösztönei tudták.

Nyilalló fájdalom a mellében. Még az arca is átmelegedett. Furcsa.

Átment az előszobákon és megtorpant a kápolna küszöbén. Imádkozott? Álmodott? Tudta, mit fog látni: Azokat, Akiket Őrizni Kell, ugyanolyanoknak, mint mindig. Majd lesz valami siralmas magyarázat az ajtókra: rövidzárlat, kiégett biztosíték.

Mégsem félelmet érzett, hanem az ifjú misztikus mohó várakozását vízió előtt: most mindjárt vérezni kezd a tenyere, vagy meglátja az Urat!

Nyugodtan belépett a szentélybe.

Egy percig nem tudatosodott semmi. Azt látta, amit várt, a hosszú termet, tele fákkal-virágokkal, a trónként szolgáló alacsony kőpadot, és azon túl a nagy képernyőt, amelyen szemek és szájak lüktettek, értelmetlen kacarászás közepette. Majd ráeszmélt, hogy csak egyetlen alak ül a trónuson, és ez az alak majdnem teljesen átlátszó! Átszűrődtek rajta a képernyő harsogó színei!

De hát erről szó sem lehet! Jól nézd meg, Marius! Még a te érzékeid sem csalhatatlanok! Riadt halandóként kapta a fejéhez a kezét, mintha a zavaró körülményeket akarná kizárni.

Enkil hátát bámulta, akiből hosszú, fekete haját leszámítva, valami tejüvegféle szobor lett. A szoborban kissé eltorzulva játszottak a színek és a fények. Egy hirtelen fellobbanástól hunyorgó, halvány sugarakat lövellt magából.

A fejét csóválta. Ez lehetetlen! Aztán megrázta magát. - Jól van, Marius - súgta. - Csak lassan!

Formátlan gyanakvások tolongtak a fejében. Valaki idejött, valaki, még nálánál is öregebb és hatalmasabb, felfedezte Azokat, Akiket Őrizni Kell, és valami kimondhatatlan dolgot művelt! Mindennek Lestat az oka! Lestat, aki közhírré tette a titkot!

A térde megbicsaklott. Az ő térde! Olyan rég érzett ehhez hasonló, halandó gyengeséget, hogy már el is felejtette, milyen. Lassan előhúzott a zsebéből egy patyolatkendőt, és felitatta homlokáról a véres verejték vékony hárttyáját. Majd a trónhoz ment és megkerülte, hogy szemközt legyen a Királlyal.

Enkil olyan volt, mint kétezer éven át. Fekete haja hosszú, vékony fonatokban hullott a vállára. Sima, szőrtelen mellkasán aranylott a széles nyakék, apró redőkbe vasalt lenvászon szoknyája akár a patyolat, mozdulatlan ujjain most is ott voltak a gyűrűk.

De a test üveggé lett! És teljesen kiürült! Át lehetett látni még a szemek hatalmas, fénylő gömbjein is, csupán árnyékos körök jelölték rajtuk a szívérványhártyát. Nem, várj! Figyelj meg mindent, és akkor láthatod a csontokat, amelyek egyneműek lettek a hússal, a vivő- és verőerek finom, szarkalásos hálózata, és alattuk valami tüdőfélét, az is átlátszó. De hát mit műveltek vele!

És a változás még nem ért véget! A dolog a szeme láttára veszítette el opálszerű derengését. Kiszáradt, még átlátszóbb lett.

Tétován megérintette. Ez nem is üveg. Ez egy héj.

Elhamarkodott mozdulatával felborította a dolgot. A test megbillent, majd a márványpadlóra zuhant, nyitott szemmel, változatlanul merev tartásba fagyott tagokkal. Olyan hangot adott, mintha egy rovar kaparászna.

Csak a haja mozgott, a selymes, fekete haj. De az is változott. Darabokra tört. Csillámló pici cserepek-re zúzódt. A szellőztető hűvös lehelete szétszórta, mint a pelyvát. És ahogy elötűnt a nyak, Marius két fekete szúrásnyomot pillantott meg. Sebeket, amelyek nem gyógyultak be, mert a dologból lecsapolták a gyógyító vért.

- Ki tette ezt? - suttogta hangosan, és úgy szorította ököibe jobb keze ujjait, mintha ezzel megakadályozhatná, hogy sikoltson. Ki facsarhatta ki Enkilből az utolsó cseppig az életet?

Halott. Ehhez nem fér kétség. És mi a tanulság a félelmetes látványból?

Királyunk, apánk elpusztult, én mégis élek. Ez pedig csak úgy lehetséges, hogy az Anya hordozza az őserőt. Mindig ő hordozta, mert ő volt az első. És valaki elvitte!

Kutasd át a pincét! Kutasd át a házat! Ám ezek csak örült, kapkodó gondolatok. Nem jött ide senki. Ezt csak egyvalaki tehette! Egyetlen valaki tudhatta, hogy lehetséges!

Nem mozdult. Mereven bámulta a padlón fekvő alakot, amelyből elszivárgott az utolsó ködös foszlány. Szerette volna, ha meg tudja siratni, hiszen valakinek sírnia kellene érte. Vele együtt múlt el minden, amit tudott, amit látott. Ez is véget ért. Úgy érezte, ezt már nem bírja elviselni.

De nem volt egyedül. Valaki vagy valami most lépett elő a fülkéből. Marius érezte figyelő tekintetét.

Még egy percig - egy nyilvánvalóan eszelős percig - nem vette le a szemét a bukott királyról. Megpróbálta a lehető leghiggadtabban mérlegelni, ami történik. A valami nesztelenül közeledett; kecses árnyéka a trónt megkerülve suhant át a látómező szélén Marius mellé.

Tudta, ki az, kinek kell lennie; azt is tudta, hogy az élők természetes fesztelenségével mozog. Ám még ez sem készíthette föl a látványra.

Akasa arasznyira se volt tőle, keményen, fénytelenül és fehéren, mint mindig. Arca gyöngyként derengett, mikor elmosolyodott, csillogó sötét szeme körül vékony redőbe gyűrődött a hús. Pillantása ragyogott az élettől.

Marius némán meredt rá. Az ékkövektől borított ujjak fölemelkedtek, megérintették a vállát. Marius behuntya a szemét, majd kinyitotta. Hány nyelven imádkozott, rimázkodott, panaszkodott, gyönt Akasának ezredéveken át, és most nem volt szava. Csak nézte a mozgékony száját, a szemfog fehér villanását, a szemekben a felismerés hideg szikráját és a mellek közötti bársonyos völgy moccanását az arany nyakék alatt.

- Köszönöm a szolgálatot - mondta Akasa. A hangja mély volt, fátyolos, gyönyörű. Hanem a hanglejtés, a szavak? Ezek ugyanazok a szavak, amelyek egy elsötétített üzletben hangzottak el néhány órával ezelőtt!

Az ujjak szorosabban markolták a vállát.

- Ó, Marius - folytatta a királynő, ismét tökéletesen utánozva a hangját -, te sohasem veszítél el a reményt, ugye? Te sem vagy különb Lestat-nál a bolond álmaiddal.

Ismét az ő szavai, amelyeket magában dünnyögött egy San Franciscó-i utcán. Az Anya gúnyolódik vele!

Rémület ez? Vagy gyűlölet, évszázadokig lappangó, elvegyülve haraggal, fáradtsággal, közönséges emberi bánattal, amely most sohasem képzelt forrpontig hevül? Nem mert mozdulni, szólni. A gyűlölet nyers volt, meghökkentő. Eltöltötte minden porcikáját, érthetetlenül és fékezhetetlenül. Elhagyta minden józansága.

Akasa persze tudja. Épp az ímént közölte vele, hogy ismeri minden gondolatát, szavát, cselekedetét. Mindig tudott mindent, amit tudni akart! Azt is tudta, hogy a mellette heverő lélektelen dolog már túl van azon, hogy megvédhesse magát. Ebből pedig, aminek a diadal pillanatának kellett volna lennie, az iszonyat pillanata lett.

A királynő halkán fölnevetett. Marius elviselhetetlennek találta a hangját. Bántani akarta. El akarta pusztítani, hogy vesszen el minden szörnyeteg gyermeke! Pusztuljunk vele, ahányan csak vagyunk! Elpusztította volna, ha teheti!

Az Anya mintha bólintott volna, mintha azt mondta volna, hogy megérti az irtózatot sértést. Hát Marius nem értette. Mindjárt elsírja magát, mint egy gyerek! Itt valami szörnyű tévedés, rettentő hiba történt!

- Kedves szolgám - szólt Akasa, alig észrevehető, epés mosolyra húzva a száját -, neked sose volt annyi erő, hogy visszatarts.

- Mit akarsz? Mit akarsz tenni?

- Meg kell bocsátanod - szólt udvariasan, ó, milyen udvariasan, ugyanúgy, ahogy Marius beszélt a zöldfülűvel a bár hátsó helyiségében -, ha most távozzom.

Előbb hallotta a hangot, mintsem megmozdult volna a padló. Szakadó fém sikoltott. Marius elesett, a televízió szétrobbant, az üvegszilánkok mindmegannyi parányi törként hasítottak a húsába. Sikoltott, akár egy halandó, ezúttal már a félelemtől. A jég ropogva, mennydörögve hullott a fejére.

- Akasa!

Zuhant az óriási hasadék dermesztő hidegére.

- Akasa! - kiáltott ismét.

Ám ő már elment, és Marius még mindig zuhant. Majd megragadta, körülvette, eltemette a jégtörmelek, összezúzta a csontokat a karjában, a lábában, az arcában. Patakozó vére megfagyott a jégen. Nem bírt mozogni, nem bírt lélegezni, elviselhetetlenül fájt mindene. Érthetetlen módon ugyanazt az őserdőt látta egy pillanatra, mint korábban. A forró, bűzlő dzsungelt, amelyben járt valami. Aztán eltűnt. Most már Lestat-hoz kiáltott: Veszély! Lestat, vigyázz! Mindnyájan veszélyben vagyunk!

Aztán már nem volt más, csak fagy és fájdalom. Marius elveszítette az eszméletét. Álmodott, szép álmot, melegen sütött a nap egy füves tisztásra. Igen, az áldott nap. Elmerült az álomban. Milyen szépek azok a nők a vörös hajukkal! De mi az a dolog a fonnyadt levelek alatt az oltáron?

*Csábító összefüggő kollázsba ragasztani a mehet, a hegyláncot, patámnak
árnyékát -csábító beállni közékük,
a lényeket átszövő nagy és fényes molekuláris gondolat-hálóba
Csábító kimondani, hogy mindenben látom
a pontot, ahol a tű elkezdte a szőnyeget - de ó,
minden egész és rész - éljen a szem és a tisztánlátó szív.*

Stan Rice - Négy nap egy másik városban
Bizonyos Bárány (1975)

I. AZ IKREK LEGENDÁJA

*Meséld
ütemes
folyamatossággal.
Részletezd a teremtményeket.
Meséld, ahogy kell, a ritmus
tartsa a formát. Asszony. Fölemelt karú. Árnyékevő.*

STAN RICE: Elégia Fehérfiú (1976)

- TELEFONÁLJ neki - kérte. - Mondd meg, hogy nagyon furcsákat álmodok az ikrekről. Fel kell hívnod!

A lánya nem akarta. Figyelte, hogyan babrál az apja a könyvön. Gyakran emlegette, hogy a keze fel-lázadt. Kilencvenegy éves korára alig bírta tartani a ceruzát, vagy lapozni.

- Papa - mondta a lány -, az az asszony valószínűleg rég meghalt.

Mindenki meghalt, akit ismert. Túlélte a munkatársait, túlélte a testvéreit, még két gyermekét is. Tragikus módon még az ikreket is túlélte, mert már senki sem olvasta a könyvét. Senkit sem érdekelt az ikrek legendája.

- Akkor is hívd fel - makacskodott. - Fel kell hívnod! Mondd meg neki, hogy az ikrekről álmodtam. Láttam őket álomban!

- De miért érdekelné őt ez, papa?

A lány fölemelte az apró noteszt, és lassan lapozott. Mindenki meghalt, aki benne van, réges-rég halottak: az emberek, akik az apjával dolgoztak számtalan expedícióban, a kiadók és a fotósok, akikkel a könyvét készítette. Meghaltak az ellenségei is, akik azt állították, hogy elpocsékolta az életét, semmit sem ért el a kutatásaival; meghalt még a legordenárébb is, aki azzal vádolta, hogy képeket hamisított, és csak hazudta a barlangokat. Az ő apja sose tett ilyet.

Miért élne éppen ő, az asszony, aki pénzelt hajdani expedícióit, a gazdag nő, aki a rengeteg pénzt küldözte számtalan éven át?

- Meg kell kérned, hogy jöjjön ide! Mondd, hogy nagyon fontos! Le kell írnom neki, mit láttam!

Jöjjön? Ide, Rio de Janeiróba, csak mert egy öregember furcsákat álmodik? Megtalálta az oldalt; igen, ott a név és a telefonszám. Mellette a mindössze két éve bejegyzett dátum.

- Bangkokban lakik, papa. - Hány óra most Bangkokban? Fogalma sincs.

- El fog jönni hozzám! Tudom, hogy el!

Behunyta a szemét, visszaüppedt a párnába. Kicsi lett, összetöpreődött. De mikor kinyitotta a szemét, ismét az apja tekintett a lányra, dacára az aszott, megsárgult bőrnek, a ráncos kéz májfoltjainak, a tar koponyának.

Most mintha a lány szobájából kiszűrődő zenére figyelt volna, Lestat vámpír halk dalára. Ki fogja kapcsolni, ha nem hagyja aludni az apját. Nem volt odáig az amerikai rockzenészekért, de ez tetszett.

- Mondd meg neki, hogy beszélnem kell vele! - szólt hirtelen az öregember, mintha most tért volna magához.

- Jól van, papa, ha ezt akarod. - Lekapcsolta az éjjeliszekrény lámpáját. - Most aludj szépen.

- Abba ne hagyj, amíg meg nem találod! Azt mondd, hogy... az ikrek! Láttam az ikreket!

Már kimenőben volt, mikor az öregember visszahívta, azzal a váratlan nyögésével, amely mindig megrémítette a lányt. A folyosóról beszűrődő fényben látta, hogy az apja a könyvekre mutat.

- Hozd ide - mondta. Vergődve próbált felülni.

- A könyvet, papa?

- Az ikrek, a képek...

Levette a polcra a régi kötetet, az apjához vitte, az ölébe helyezte. Följebb támasztotta a párnákon, ismét felkapcsolta a villanyt.

Szívfájdítóan könnyű lett az apja; fájt látni, miként küszködik, hogy föltegye ezüstkeretes szemüvegét. Fogta a ceruzát, hogy olvasás közben jegyzetelhesen, szokása szerint, aztán kiejtette a kezéből. A lány fölkapta és visszatette az asztalra.

- Menj, telefonálj! - mondta az öregember.

A lány bólintott, de nem mozdult, hátha az apjának szüksége lesz rá. Szobájában felhangosodott a zene, valamelyik lármásabb szám dübörgött fém hangon. Az apja mintha észre sem vette volna. A lány nagyon gyöngéden kinyitotta a könyvet, és odalapozott az első színes oldalpárhoz, amelyeknek egyike a bal, a másik a jobb oldalt töltötte be.

Mennyire ismerte ezeket a képeket, milyen jól emlékezett a kislánykori hosszú hegymászásra a Kármelen, mikor az apja bevezette a száraz, poros sötétségbe, majd végigsétáltatta elemlámpája fényét a fal festett vésetein!

Először nehezen ismerte föl a kezdetleges pálcikaemberkéket a homályos fénykévében. Mennyivel könnyebb volt tanulmányozni később azt, amit olyan gyönyörűen kirajzolt a közeli objektív!

Sose felejtí el azt az első napot, mikor a papa sorra mutogatta az apró rajzokat: az ikrek táncát az elnagyolt felhőből hulló vonalakak esőjében; a térdelő ikreket az oltárnál, amelyen egy halott, vagy egy alvó teste feküdt; a fogságba esett ikreket mord képű bírások előtt; az ikrek szökését. Utánuk sérült ábrák következtek, amelyekből semmit sem lehetett kihüvelyezni, végül az utolsón az egyik iker sírt magában, könyvei apró vonalakban esőztek a szeméből, amely ugyancsak parányi fekete vonalnak látszott.

A sziklára vésték és kifestették őket, a hajukat narancssal, a ruháikat fehér mésszel, körülöttük a növényeket zölddel, sőt még az eget is kékre mázolták a fejük felett. Hatezer év telt el azóta, hogy megalkották őket a barlang sötét mélyén.

És semmivel sem voltak fiatalabbak a majdnem ugyanilyen vésetek, amelyeket egy sekély barlangban találtak, fent a Huayna Picchu oldalában, a világ túlsó végén.

Egy évvel később ide is elutazott az apjával, át az Urubamba folyón, föl a perui őserdőbe. A saját szemével látta ugyanazt a két nőalakot. Stílusuk feltűnően hasonlított, mégsem voltak azonosak.

Ugyanazokat a jeleneteket ábrázolták a sima falon. A vörös hajú ikrek vidám táncot jártak az esőben. Ezt követte az oltár komor jelenete, aprólékosan részletezve. Egy asszony teste feküdt az oltáron, az ikrek pedig akkurátusan rajzolt tálakat tartottak. Karddal hadonászó katonák zavarták meg a szertartást. Kötelen hurcolták el a síró ikreket. Majd jött az ellenséges bíróság és az ismerős szökés. Egy másik, elmosódott, de még felismerhető képen az ikrek egy csecsemőt fogtak, egy apró batyut, amelynek pötty volt a szeme és piros szősz ágaskodott a fején; majd másoknak adták át kincsüket, mikor megint feltűntek a fenyegető katonák.

Az utolsó kép az egyik ikret ábrázolta a dzsungel lombmennyezete alatt. Kitérta a karját, mintha a testvérét keresné; hajának rőt festékét vérrel mázolták fel a falra.

Milyen jól emlékszik akkori izalmára! Együtt örvendezett az apjával, hogy így megtalálta az ősi képeken az ikreket, akiket egy világ választott el egymástól, eltemetve Peru és Palesztina hegyi barlangjaiban!

Elképzelhető ennél lényegesebb történelmi esemény? Rá egy évre felbukkant egy berlini múzeumban egy edény, amelyen ugyanazok a tálakat tartó alakok térdeltek a sziklaravatal előtt. Kezdetleges műtárgy volt, dokumentáció nélkül, de mit számít? A legmegbízhatóbb módszerek négyezer évvel Krisztus születése előttre datálták, és félreérthetetlenül rá voltak írva sumer nyelven az életbe vágó szavak:

„Az ikrek legendája”

Igen, akkor olyan borzasztó fontosnak látszott - egy egész élet munkája feküdt benne -, addig, amíg az apja a nyilvánosság elé nem állt a kutatásaival.

Kinevették. Vagy nem vettek tudomást róla. Képtelenség, hogy ilyen kapcsolat létezzon az Ó- és az Újvilág között! Elkönnyvelték az apját bolondnak, azok közé, akik az ősi űrhajósokat, Atlantiszt, Mu elvesztett királyságát emlegették.

Mennyit vitatkozott, érvelt az apja! Könnyörgött, hogy higgyenek neki, jöjjenek el vele a barlangokba, győződjön meg a saját szemükkel! Hogy akart bizonyítani a festékmintákkal, laboratóriumi vizsgálatokkal, részletes tanulmányokkal a véseteken szereplő növényekről, sőt az ikrek fehér ruhájáról!

Más ember földadta volna. Minden egyetem és alapítvány ajtót mutatott neki. Arra se maradt pénze, hogy a gyerekeit eltartsa. Éh-bérért vállalt tanítást, és esténként leveleket írkált a világ összes múzeumának. Manchesterben előkerült egy rajzokkal zsúfolt agyagtábla, Londonban egy másik, és mindkettő az ik-

reket ábrázolta! Az apja kölcsönzött pénzből utazott oda, hogy lefényképezze a műtárgyakat. Cikkeket írt róluk obskúrus kiadványokba. Kutatott tovább.

Aztán eljött a halszavú, külön asszony, aki meghallgatta, megnézte anyagait, majd egy ősrégi papi-ruszt adott neki. A század elején találták egy felső-egyiptomi barlangban, nagyjából ugyanazok a képek voltak rajta, és alattuk az írás: „Az ikrek legendája”.

- Ajándék - mondta. Aztán megvásárolta az apjának a vázát a berlini múzeumtól. Megszerezte az angliai agyagtáblákat is.

De a perui lelet hozta a legnagyobb lázba. Számolatlanul adta a pénzt a tudósnak, hogy térjen vissza Dél-Amerikába, és folytassa a munkáját.

Ő évekig kutatott át barlangot barlang után, hogy újabb bizonyítékokat szerezzen, parasztokat faggatott legősibb mítoszokról és meséikről, átvizsgált romvárosokat, kegyhelyeket, még régi keresztény templomokban is kereste a pogány szentélyekből származó köveket.

Évtizedek teltek el úgy, hogy nem talált semmit.

Ez tette tönkre. Egy idő után még patrónája is arra kérte, hogy hagyja abba. Nem akarta, hogy ebbe ölje az életét. Bízta ezt most már fiatalabb emberekre. De a tudós hallani sem akart róla. Ez az övé, ő fedezte föl az ikrek legendáját! Az asszony tehát tovább töltögette a csekkeket, a lány apja pedig addig kutatott, míg már túl vén volt, hogy hegyeket másszon és utat vágjon az őserdőben.

Az utolsó években már csak előadásokat tartott néha, de nem tudta felkelteni hallgatói érdeklődését a titok iránt, akkor sem, mikor megmutatta a papiruszt, a vázát, az agyagtáblákat. A tárgyak sehová sem illettek, nem lehetett meghatározott korhoz kötni őket. És ma már ugyan ki találhatná meg a barlangokat?

Ám patrónája nem hagyta cserben. Megvásárolta neki ezt a riói házat, pénzt helyezett letétbe a lány-nak, hogy felvehesse, ha az apja meghalna. Ő fizette a lány tanulmányait, és még sok minden mást. Különös, mennyire gondtalanul éltek. Mintha az apja, mindennek ellenére mégis sikert aratott volna.

- Hívd fel! - ismételte az öregember. Kaparászva matatott a képeken, haragudott, amiért a lánya nem akar mozdulni, csak áll, és nézi a fotókon az ikrek alakját.

- Jó, apa. - Egyedül hagyta a könyvvel.

MÁSNAP alkonyatkor benézett hozzá egy csókra. Az ápolónő azt mesélte, hogy az apja úgy sírt, akár egy kisgyerek. Az öregember szemhéja fölpattant, amikor a lánya megszorította a kezét.

- Most már tudom, mit műveltek velük! - mondta. - Láttam! Szentségtörés!

A lány csitítani próbálta. Elmesélte, hogy telefonált az asszonynak. Már útban van.

- Nem Bangkokban volt, papa. Átköltözött Burmába. Rango-onba. De sikerült utolérnem, és nagyon örült, hogy hallhat rólad. Azt mondta, pár órán belül indul. Tudni akarja, mik ezek az álmok.

Hogy felvidult az öregember! Jön! Behunyta a szemét, elfordította a fejét a párnán. - Amint besötéte-dik, újra kezdődnek az álmok - súgta. - Előlről kezdődik az egész tragédia.

- Pihenj, papa - kérte a lány. - Addig is, míg megérkezik.

VALAMIKOR ÉJSZAKA meghalt. Kihűlt, mire a lánya megtalálta. Az ápolónő az ő utasításaira várt. Az öregember azzal a tompa szomorúsággal nézett félig leeresztett pillái alól, amellyel a holtak szoktak. Ce-ruzája a takarón hevert, és egy darab papír - a drága könyv előzéklapja - gyűrődött a jobb keze alatt.

A lány nem sírt. Egy darabig semmit sem csinált, csak emlékezett. A palesztinai barlangra, a lámpára. „Látod a két nőt?”

Gyengéden lezárta a szemét, megcsókolta a homlokát. Apja írt valamit a papírra. Kifejtette a merev, hideg ujjak alól, és elolvasta a néhány szó tántorgó szarkalábjait:

A DZSUNGELBEN. JÁR.

Ez meg mit jelent?

Most túl késő, hogy utolérje az asszonyt. Valószínűleg ma este érkezik. Ennyit utazni...

Hát, ha fontos, átadja majd neki a papírt, és elmeséli, amit az ikrekről hallott.

II.
JENKS BÉBI ÉS AZ AGYAR BANDA
RÖVID, DE BOLDOG ÉLETE

*Burger, a Gyilkoló
Itten kapható,
Nem kell vámod
Az ég kapujában
A keletlen halált.
Ecc-pecc kampec
Helyben kimehecc.
Majonéz, hagyma, a hús rémuralma.
Ha enni akarsz,
Etetned kell.
„visszagyössz?”
„Naná.”*

Stan Rice: Texas-szvit
Bizonyos Bárány (1975)

JENKS BÉBI óránként hetven mérfölddel hajtotta a Harleyjét, pucér fehér keze megdermedt a szélről. Tizennégy volt tavaly nyáron, mikor megcsinálták, egy olyan Halottat csináltak belőle, és legföljebb negyvenkét és fél kilót ha nyomhatott „holtsúlyban”. Nem fészülködött, amióta megtörtént - nem kellett -, két kurtató szőke varkocsa lobogott a szélben, a fekete bőrdzseki válla fölött. Menőnek és félrevezetően aranyosnak látszott, ahogy előregörnyedve durcásan csücsörítette biggyeteg kis száját. Nagy kék szeme tökéletesen üres volt.

Fülhallgatójában Lestat, a vámpír bögött teljes hangerővel, ezért nem érzett mást, csak az óriás motor vibrálását maga alatt, és az örületes magányt, ami öt éjszaka óta kísérte, azóta, hogy lefalcolt Gun Barrel Cityből. Meg még egy álom volt az, ami nem hagyta nyugton, amit egyfolytában álmodott, mindig közvetlenül azelőtt, hogy kinyitotta a szemét.

Ezeket a vöröshajú ikreket látta álmában, ezt a két csinos hölgyet, aztán mindenféle borzalmas dolog történt. Cefet mód nem tetszett neki, és olyan magányos volt, hogy azt hitte, becsavarodik. Az Agyar Banda nem várta Daliástól délre, pedig megígérték. Két éjszakán át szobrozott a temető mellett, de akkor már tudta, hogy baromi nagy baj van. Olyan nincs, hogy nélküle indultak volna Kaliforniába. San Franciscóba akartak menni, megnézni élőben Lestat-t, a vámpírt, bőven volt idő. De itt valami baj történt. Jenks Bébi tudta.

Már éltében is meg tudott érezni ilyen dolgokat. Most pedig, mióta Halott volt, még tízszer inkább érezte. Tudta, hogy az Agyar Banda nagyon benne van a kovászban. Gyilkos és Davis sose hagyták volna így itt a bánatba. Gyilkos azt mondta, hogy szereti. Mi a francért csinálta volna meg, ha nem szereti? Ott halt volna meg Detroitban, ha nincsen Gyilkos.

Ott folyt el belőle a vére, ez is a doki miatt volt, elvágott valamit odabent, jó, a gyerek tényleg elment, de ő is az utolsókat rúgta, bár le se szarta, úgy be volt löve heroinnal. Aztán történt az a vicces dolog. Felúszott a plafonig, onnan nézett le a testére! És ez már nem a szertől volt. Olyan spúrja volt, hogy mindjárt egy csomó minden fog történni.

De akkor odalent bejött Gyilkos, és onnan a magasból, ahol lebegett, Jenks Bébi rögtön látta, hogy Gyilkos egy Halott Hapsi. Azt persze nem tudhatta, hogy akkor és abban a percben Gyilkos minek nevezte magát, ő csak annyit tudott, hogy nem él. Egyébként nem látszott. Fekete farmer, fekete haj, igazi sötét fekete. Rá volt írva a bőrjakója hátára, hogy „Agyar Banda”. Leült az ágyra, és Jenks Bébi teste fölé hajolt.

- De aranyos vagy, kislány! - mondta. Pont ezt mondta a strigója, mikor copfba fonatta a haját és nejloncsatot tétetett bele, mielőtt kiküldte volna az utcára.

Aztán püff! Megint benne volt a testében, és tele volt valamivel, ami jobb és melegebb a hernyónál, és hallotta, ahogy Gyilkos azt mondja: - Nem fogsz meghalni, Jenks Bébi, de soha ám! - Akkor Jenks Bébi megharapta a nyakát, hú, apám, hát az maga volt a mennyország!

Hanem az örök élet? Most már nem volt olyan biztos.

Mielőtt elhúzta volna a belét Dallasból, örökre otthagyva az Agyar Bandát, látta a Svájci sugárúton a szénné égett rendházat. Minden üveg kitört. Ugyanez az ábra Oklahomában. Mi a jó bűdös fene történt a Halott Hapsikkal ezekben a házakban? Holott ezek nagyvárosi vérszívók voltak, a gógyisok, akik vámpírnak hívták magukat.

Hogy nevetett, mikor Gyilkos és Davis elmesélte, hogy ezek a Halott Hapsik mellényes öltönyben mászkálnak, komolyzenét hallgatnak, és vámpírnak nevezik magukat! Azt hitte, halálra röhögi magát. Davis is marha viccesnek találta, de Gyilkos feszt csak rága a fülét. Óvakodj tőlük!

Gyilkos, Davis, Tim és Russ közvetlenül azelőtt vitték el a rendházhoz a Svájc sugárúton, mielőtt Jenks Bébi otthagytta volna őket, hogy elpályázzon Gun Barrel Citybe.

- Mindig tudnod kell, hol van - figyelmeztette Gyilkos. - Aztán pedig óvakodsz tőlük.

Megmutatták a rendházakat minden nagyvárosban, ahol jártak. De csak mikor az első mutatták meg St.Louisban, akkor mesélték el az egész sztorit.

Jenks Bébi marhára boldog volt az Agyar Bandával, amióta elhagyták Detroitot, és az emberekből kájtak, akiket kicsalogattak az útmenti köpködőkből. Tim és Russ is oké srácok voltak, de Gyilkos és Davis voltak az ő speciális barátai, akik az Agyar Bandát vezették.

Időnként bementek a városokba, kerestek valami lepukkadt kis hédert, ahol senki se lakott, legfeljebb két csöves ha aludt benne ilyesmi, eléggé olyan emberek, mint Jenks Bébi faterja, simléderes satyakban, és a kezük is tiszta kérges a munkától. Akkor nagy zabatúrát csaptak azokból a fütyikből. Így akármeddig élélhet az ember, mondta Gyilkos, mert ezeket le se szarja senki, hogy mi történik velük. Lecsapnak gyorsan, puff! - fürgén kiszívják a vért, ki, az utolsó cseppig. Ez nem vicces, így kínozni az embereket, mondta Gyilkos. Sajnálni kell őket. Megtetted, amit tettél, aztán felgyújtottad a putrit, vagy kivitted őket, ástál egy bazi nagy gödröt, és beletemetted őket. Ha pedig semmivel se tudtad álcázni, akkor megcsináltad ezt a trükköt: megvágta az ujjadat, rácsorgattad a halott véredet arra a harapásra, amelyiken át kiszívtad őket, és odanézz, már nyoma se volt a kis szúrásoknak! Huss! Senki se fotózta volna ki; olyan volt, mint egy agyvérzés vagy szívroham.

Jenks Bébi marha jól érezte magát. El tudott vezetni egy felnőtt méretű Harleyt, fél karral elbirt egy hullát, át tudott ugrani egy kocsin, fantasztikus volt! És akkor még nem látta azt a kurva álmod, az álmod, amely Gun Barrel Cityben kezdődött, azokkal a vörös hajú ikrekkel, és annak a nőnek a testével az oltáron. Mit akarnak csinálni!

Mitévő legyen, ha nem találja az Agyar Bandát? Mához két éjszakára Kaliforniában fel fog lépni Lestat, a Vámpír, és ott lesz minden létező Halott Hapsi, ő legalábbis így képzelte, és az Agyar Banda is azt képzelte, hogy akkor együtt kell lenniük, ahányan vannak. Akkor mi a franc ütött belé, hogy télapot vesz tőlük, és egy ilyen tahófalvába megy, mint St. Louis?

Ő semmi mást nem akart, csak hogy minden legyen olyan, mint volt, a fene egye meg! Ó, a vér jó volt, nyami, nagyon jó volt, még így egyedül is, amikor minden pofátlanságát össze kellett szednie, mint ma este, hogy beforduljon egy benzinkúthoz, és kicsalogassa hátra az öreg hapsit. Csitt-csatt, mihelyt a kezébe kaparinthatta a nyakát, és már jött is a vér, hú de báró volt, mint a hamburger és a rosejbní és az eper-turmix és a sör és a csokis fagyí! Mint a belövés, a koks és a hasis! Jobb volt a dugásnál! Egyszerre volt az egész! De minden jobb volt, mikor még az Agyar Banda is vele volt. Ők azt is megértették, mikor Jenks Bébi ráunt a vén trottyokra, és azt mondta, hogy valami szaftosat és fiatalat akar. Nem probléma. Egy aranyos kis csavargó kölyök, ez kell neked, mondta Gyilkos. Csak hunyd be a szemed, és kívánni valamit! Na-ná, hogy rögtön ki is szúrtak egy Parker nevűt Észak-Missouriban, alig öt mérföldre valami kisvárostól, ahogy stoppolt a műúton. Igazi szép fiú volt, hosszú, loncsos fekete hajjal, csak tizenkét éves, de frankón magas a korához képest, az állán egy kis pihével, és megpróbálta játszani, hogy tizenhat. Felült Jenks Bébi mocijára, és bevitték az erdőbe. Aztán Jenks Bébi lefeküdt vele, tényleg olyan gyengéden, szörcs, és Parkernek annyi.

Fincsi volt, tényleg azt kell rá mondani, hogy szaftos, bár Jenks Bébi maga se tudta, hogy annyival jobbnak találja-e a szívós vén hapsiknál. Meg velük sportosabb is. Jó öreg fütyivér, ahogy Davis mondja.

Davis fekete Halott Hapsi volt, ráadásul, mint Jenks Bébi megállapította, kurva jóképű fekete Halott Hapsi. A bőre aranyosan csillogott, ez volt az a Halott Csillám, amitől a fehér Halott Hapsik úgy néztek ki, mintha örökké neonfényben állnának. Gyönyörű hosszú szempillája is volt Davisnek, szinte hihetetlenül sűrű és hosszú, és magára aggatott minden aranyat, amit talált. Lelopta az áldozatokról az aranygyűrűt, óráit, láncot meg az ilyen cuccokat.

Davis szeretett táncolni. Mind szerettek táncolni. De Davis túltáncolta bármelyiküket. A temetőbe jártak táncolni, úgy cirka hajnalt három körül, mikor már megvolt az evés, temetés meg az összes cuccuk. Ráállították a ricsajládát egy sírkőre, felcsavarták a hangot, hadd ordítsa Lestat, a vámpír „A nagy Szabbat”-ot, az volt az, amire jól lehetett rázni. Hú, apám, hogy az milyen jó volt, tekerőzni, pörögni, ugrálni a levegőbe, vagy csak nézni, hogy mozog Gyilkos, hogy mozog Davis, Russ meg csak pörög és pörög, míg össze nem esik. Ez volt az igazi Haláltánc!

Hát, ha ezek a nagyvárosi vérszívók nem kajferok erre, akkor hülyék.

Úristen, de szeretne beszámolni Davisnek, hogy miket álmodik Gun Barrel City óta. A muter lakócsijában jött rá először, mikor ült és várt. Egész éles volt álomnak, az a két vörös nő és a kiterített holttest, aminek tiszta fekete és repedezett a bőre. És mi a fene volt is a tálakon az álomban? Ja, az egyikén egy szív, a másikon egy agy. Jesszus. Az a csomó térdelő a halott körül és azok a tálak! Kísérteties. Azóta is egyfolytában látja. Látja minden egyes rühes percben, mihelyt behunyja a szemét, és akkor is, mielőtt kiásná magát onnan, ahol elbújt nappalra.

Gyilkos és Davis megértene. Tudnák, jelent-e valamit. Úgyis mindenre meg akarták tanítani.

Amikor először érkeztek meg dél felé menet St.Louisba, az Agyar Banda elhúzott a körútról egy olyan nagy, sötét utcába, ahol vasrácsos kapuk mögött állnak azok a héderek, amiket „magánháznak” hívnak St.Louisban. Azt mondták, hogy ez itt a Középső West End.

Jenks Bébinek tetszettek azok a nagy fák. Dél-Texasban nem elég nagyok a fák. Dél-Texasban nemigen van semmi. És az utcákon hangosan zizegtek a levelek, és a házak nagyok voltak, és csúcsos tetjük volt, és messze bent valahol égett a villany. A rendház téglából épült, és olyanja volt neki, amire Gyilkos azt mondta, hogy mór boltív.

- Ne menjetek közelebb - mondta Davis. Gyilkos csak nevetett. Gyilkos nem félt a nagyvárosi Halottaktól. Gyilkost hatvan éve csinálták, öreg volt. Tudott mindent.

- Majd megpróbálnak bántani, Jenks Bébi - mondta, és kicsit feljebb gurult a Harleyjével az utcán. Hosszú, sovány arca volt, arany karikát viselt a fülében, és a szeme kicsi volt, olyan tűnődő. -Látod, ez egy régi rendház, a századforduló óta megvan St.Louisban.

- De miért akarnának bántani? - kérdezte Jenks Bébi. Pizkosul kíváncsi volt arra a házra. Mit csinálnak azok a Halottak, akik házakban laknak? Miféle bútoruk van? Ki fizeti a számlákat, a rohadt életbe?

Mintha egy csillárt látott volna az egyik ilyen első szobában, a függönyön át. Egy nagy, csicsás csillárt. Apám, ez aztán az élet!

- O, van ezeknek mindenük - mondta Davis, aki olvasott az agyában. - Csak nem hiszed, hogy a szomszédok elhiszik, hogy igazi emberek? Nézd csak meg azt a kocsit a felhajtón, tudod, mi az? Bugatti, babám. A másik pedig mellette egy Mercedes-Benz.

Mi a fene bajuk van egy rózsaszín Caddyvel? Azt szeretett volna Jenks Bébi, egy nagy, benzinzabáló sportkocsit, amit száz hússzal hajthatott volna a terepen. Az is juttatta bajba még Detroitba, egy seggfej egy Cadillac sportkocsiban. Csak mert az ember Halott, az még nem jelenti azt, hogy Harleyn kell járnia és mindennap sárban kell aludnia.

- Szabadok vagyunk, szívi - olvasott a gondolataiból Davis. - Nem érted? Sok cucc jár ám egy ilyen nagyvárosi élettel. Mondd csak el neki, Gyilkos. Engem ugyan be nem viszel egy ilyen házba, hogy ládában háljak a padló alatt.

Röhögött. Gyilkos is röhögött. Jenks Bébi is röhögött. De akkor is, milyen lehet odabent? Be szokják kapcsolni a tévét, és vámpírfilmeket néznek az éjszakai adásban? Davis szó szerint fetrengett a földön.

- A helyzet az, Jenks Bébi - magyarázta Gyilkos -, hogy mi tekergők vagyunk nekik, mert ők akarnak dirigálni mindent. Mintha azt hinnék, hogy nekünk nincs jogunk Halottnak lenni. Például mikor ők csinálnak új vámpírt, nagy ünnepélyes feneket kerítenek neki.

- Úgy értitek, mint egy esküvőn vagy ilyesmin? - Azok ketten még inkább nevettek. - Nem egészen - mondta Gyilkos -, sokkal inkább mint egy temetésen!

Olyan nagy zajt csaptak. Azok a Halott Hapsik a házban fixen hallják őket. De Jenks Bébi nem félt, mert Gyilkos sem félt. Hol van Russ és Tim, vadászni mentek?

- A lényeg az, Jenks Bébi - folytatta Gyilkos -, hogy van ez a mindenféle szabályuk, és mondok én neked valamit, közhírré tették, hogy el fogják kapni Lestat-t, a vámpírt, a koncertje estéjén, ennek ellenére úgy olvassák a könyvét, akár a Bibliát. Átveszik az egész nyelvezetét, Sötét Ajándék, Sötét Fortély, mondom neked, én még nem pipáltam ehhez fogható ostobaságot, máglyán fogják megégetni a hapsit, utána viszont a könyv lesz az etikett és a protokoll...

- Sose kapják el Lestat-t - fintorgott megvetően Davis. - Kizárt, apám. Lestat-ot, a vámpírt nem lehet megölni, az töktotál lehetetlen. Próbálták már, egyszer se sikerült. Annak tényleg hét élete van.

- Francba, ugyanúgy mennek ezek oda, mint mi - mondta Gyilkos -, ha egyszer Lestat akarja.

Jenks Bébi egy kukkot se értett az egészből. Azt se tudta, ki az a Tikett vagy Protkol. Hát nem az van, hogy mind halhatatlanok vagyunk? És miért akarna Lestat, a vámpír együtt lenni az Agyar Bandával? Hiszen rocksztár, a francba is. Valószínűleg megvan a saját limuzinja. Mellesleg imádni való csávó, akár élő, akár halott. Olyan szőke haj, hogy meg kell döglenni, a mosolyától pedig legszívesebben eldobnád magad, hogy harapdálja csak a nyakadat!

Megpróbálta elolvasni Lestat könyvét, a Halott Hapsik történetét, vissza az őskorig és minden, de túlságosan tele volt hosszú szavakkal, és úgy elaludt rajta, mint akit fejbe vertek.

Gyilkos és Davis azzal biztatták, hogy tők gyorsan tudna olvasni, ha akarna. Mindig náluk volt Lestat könyve, meg az első, az, aminek a címét Jenks Bébi sose tudta megjegyezni, valami olyasmi, hogy „társalgások a vámpírral”, vagy „beszélgetés a vámpírral”, vagy „találkozó a vámpírral”, vagy hasonló. Davis felolvasott belőle néha, de Jenks Bébi azonnal beverte a szunyát. A Halott Hapsit, Louis-t vagy ki a túrót odale New Orleansban csinálták meg Halottnak, és az egész könyv tele volt banánlevéllel, vasrácsokkal és spanyolmohával.

- Jenks Bébi, ezek tudnak mindent, az öreg európaiak - magyarázta Davis. - Tudják, mivel kezdődött, tudják, hogy lehet kibírni, és ha nem veszítjük el a csüggedésünket, ezer évig is élhetünk, és átváltozunk fehér márvánnyá.

- Hű, hát ez dögös, Davis! - mondta Jenks Bébi. - Most nem elég rossz, hogy az ember nem tud úgy bemenni egy Seven-Eleven-be, hogy meg ne bámulják az emberek? Ki akar úgy kinézni, mint a fehér márvány?

- Jenks Bébi, neked semmi dolgod többé egy Seven-Eleven-ben - mondta Davis totál flegmán, de azért vette a lapot.

Na, felejtünk el a könyveket. Jenks Bébi szerette Lestat muzsikáját, és nagyon sokat adtak neki azok a nóták, főleg az Azokról, Akiket Őrizni Kell, az egyiptomi királyról és királynéről, bár őszintén szólva nem tudta, mi a fenét akar kifejezni, amíg Gyilkos el nem magyarázta.

- Ők az összes vámpír szülei, Jenks Bébi, az anya és az apa. Figyelj, mi valamennyien egyenes ági leszármazottai vagyunk az óegyiptomi királynak és a királynénak, akiket úgy hívnak, hogy Azok, Akiket Őrizni Kell. Mégpedig azért kell őrizni őket, mert ha elpusztítod őket, akkor valamennyien elpusztulunk. Jenks Bébinek ez nagyon úgy hangzott, mint egy rakás dohos rizsa.

- Lestat látta az anyát és az apát - mondta Davis. - Megtalálta őket elrejtve egy görög szigeten, úgy, hogy most már tudja, hogy ez az igazság. Ezt mondja el mindenkinek ezekkel a nótákkal, és ez az igazság.

- És az anya meg az apa nem mozognak, nem beszélnek és nem isznak vért, Jenks Bébi - mondta Gyilkos. Frankón gonderheltnek, szinte szomorúnak látszott. - Csak ülnek és néznek sok ezer éve. Senki se tudja, mit tudnak ezek ketten.

- Valószínűleg semmit - közölte Jenks Bébi megvetően. - Szép kis halhatatlanság ez! És mit értesz azon, hogy a nagyvárosi Halott Hapsik megölhetnek? Hogy buherálják meg?

- Tűzzel és napfénnel mindig el lehet intézni - felelte Gyilkos egy hangyabokányit türelmetlenül. - Már megmondtam. Most pedig figyelj ide. Simán megküzdhetsz a nagyvárosi Halott Hapsikkal. Kemény vagy. A helyzet az, hogy a nagyvárosi Halott Hapsik ugyanúgy félnek tőled, ahogy te félsz tőlük. Te csak lépj olajra, ha meglátsz egy olyan Halott Hapsit, akit nem ismersz. Ezt a szabályt követi mindenki, aki Halott.

Miután otthagyták a rendházat, Gyilkos még egy másik nagy meglepetést is szerzett Jenks Bébinek: mesélt neki a vámpírbárokról. Nagy puccos helyek New Yorkban, San Franciscóban és New Orleansban, ahol Halott Hapsik jönnek össze a hátsó szobákban, miközben elől a hülye halandók táncolnak és isznak. Ott aztán semmiféle másik Halott Hapsi nem ölhet meg, legyen nagyvárosi huligán, európai vagy csavargó, mint te.

- Csak szaladj be egy ilyen helyre - tanácsolta - ha a nagyvárosi Halott Hapsik valaha is kiszúrnának.

- Még nem vagyok annyi, hogy bemehessek egy bárba - mondta Jenks Bébi.

Hát ez betett. Betegre röhögték magukat Davisszel. Leestek a motorról.

- Ha találsz egy ilyen vámpírbárt, Jenks Bébi - szolt Gyilkos -, csak megvered őket szemmel, és azt mondod: „Engedjete be”.

Ja, tényleg vert meg embereket szemmel, és csináltatott velük dolgokat, ez okén bejött. De az a helyzet, hogy sose láttak vámpírbárt. Csak hallottak róluk. Nem tudták, hol vannak. Jenks Bébinek rengeteg kérdése volt, mikor végre otthagyták St.Louist.

De ahogy most tépett észak felé, ugyanabba a városba, egyedül és kizárólag az érdekelte, hogy megtalálja azt a rohadt rendházat. Ő begolyózik, ha egyedül kell továbbmennie.

A fülhallgatóban elhallgatott a zene. Lement a kazetta. Jenks Bébi nem bírta a csendet a szél harsozásában. Visszatért az álom: megint látta azokat az ikreket, és a katonákat, ahogy jönnek. Ha nem sátrózza ki, a kurva álom úgy játssza le magát újra és újra, mint a kazetta!

Fél kézzel kormányozta a verdát, a másikkal benyúlt a zakója alá, és felnyitotta a kis magnót. Átfordította a szalagot. - Danolj, apafej! - Vékonynak és sipítónak találta volna a hangját, ha egyáltalán hallja a szél süvöltésében.

Azokról, Akiket Őrizni Kell,
Tudhatunk-e valamit? Van-e magyarázat, ami megszabadít?

Ja, ez volt az, amit szeretett. Ezt hallgatta akkor is, mikor elaludt, miközben Gun Barrel Cityben várta, hogy az anyja hazajöjjön a munkából. Nem a szavak fogták meg, hanem ahogy Lestat énekelt, ahogy belenyögte a mikrofonba, mint Bruce Springsteen, egyszerűen meg kellett szakadjon tőle az ember szíve.

Ha úgy vesszük, olyan volt, akár egy zsoltár. Az a fajta hangja volt, és Lestat direkt neki énekelt. Jenks Bébi még a csontjával is hallotta a kitartó dobolást.

- Oké, apafej, oké, te vagy most az egyetlen kurva Halott Hapsim, akim van, énekelj, Lestat, énekelj!

Még öt perc St. Louisig, és tessék, már megint az anyjára gondol, hogy milyen furcsa volt, milyen rossz.

Még csak Gyilkosnak vagy Davisnek se mondta meg, hogy miért megy haza, de ők tudták, megértették.

Ki kellett nyírnia a szüleit, mielőtt az Agyar Banda tovább megy nyugatnak. Máig se bánta meg. Csak abban a furcsa pillanatban, amikor az anyja ott halódott a padlón.

Mármost Jenks Bébi mindig gyűlölte az anyját. Tökhülyének tartotta, amiért mást se csinál, csak gyártja a kereszteteket picí rózsaszín kagylókból meg üvegcserepekből, aztán viszi őket Gun Barrel Citybe, az ócskapiacra, és eladja tíz dollárért. Rondák is voltak, igazi gagyik, a közepükön a parányi kék-piros gyöngyökből csinált, ki-tekeredett kis Jézussal.

De nemcsak ez. Jenks Bébinek az idegeire ment minden, amit az anyja művelt, és felfordult tőle a gyomra. Templomba járni is elég vacakság, de ráadásul olyan mézédeseen beszélni mindenkivel, túrni az ura iszákosságát, és szépeket mondani mindenkiről!

Jenks Bébi sose vette be egyetlen szavát se. Csak úgy elterült a priccsén a lakókocsiban, és magában gondolt olyanokat, hogy miből van ez a nyanya? Mikor fog már felrobbanni, mint egy rúd dinamit? Vagy ahhoz is buta? Az anyja már évek óta nem nézett Jenks Bébi szemébe. Amikor Jenks Bébi tizenkettes volt, bejött a lakókocsiba és azt mondta: „Tudod, hogy megcsináltam, ugye? Nagyon remélem, nem hiszed azt, hogy még mindig szűz vagyok!” Mire az anyja csak úgy elsápadt, elfordította a nagy, buta, üres szemét, és dolgozott tovább, miközben dudorászott, mint mindig, ha ezeket a kagylókereszteteket csinálta. Egyszer valami nagyvárosi pacák azt mondta az anyjának, hogy igazi népművész. „Hülyére vesznek - figyelmeztette Jenks Bébi. - Ezt se tudtad? Ugye, hogy most se vettek egyet se a rondaságokból? Tudod, milyenek ezek a cuccok? Majd én megmondom, milyenek. Olyanok, mint a bazi nagy bazári fülbevalók!”

Nincs vita. Csak odatartja a másik orcáját. „Nem kérsz vacsorát, édes?”

Pofonegyszerű lesz, gondolta Jenks Bébi. Úgyhogy korán elindult Dallasból, nem egészen egy óra alatt elérte a Cedar Creek tavat, és ott volt az ő édes kis szülővárosának az ismerős táblája:

ISTEN HOZOTT GUN BARREL CITYBEN! BECSÜLETTEL LÖVÜNK!

Eldugta a Harleyjét a lakókocsi mögött. Senki se volt otthon, úgyhogy maga mellé készítette a vasalót, és ledőlt egy szunyára. Lestat danolt a fülhallgatóban. Mikor az anyja belépett, puff neki, egyből lecsapta a vasalóval.

Akkor történt az álom. Pedig Jenks Bébi nem is aludt, mikor elkezdődött. Lestat egyszer csak elúszott, az álom lehúzta magához Jenks Bébit, és bekattant:

Egy napfényes hely. Egy tisztás egy hegy oldalában. És ott volt az a két iker, két gyönyörű nő, a hullámos, selymes, vörös hajukkal, és úgy térdeltek összetett kézzel, mint az angyalok a templomban. Csomó ember volt körülöttük, hosszú ruhában, olyan bibliai emberek. Meg volt zene is, olyan hátborzongató pufogás, és egy trombita nyekergett, állatira gyászosan. De a hulla volt a legrosszabb, az asszony égett hullája egy kőlapon. Tisztára olyan volt, ahogy ott feküdt, mint akit megsütöttek! A tálakon pedig egy kövér, fenyves szív volt, és egy agy. Ja, fixen az volt, egy agy és egy szív.

Jenks Bébi komplett frászban ébredt. Rohadás az egészbe! Az anyja az ajtóban állt. Jenks Bébi nekiugrott, és addig püfölte a vasalóval, míg mozgott. Frankón szétcsapta a koponyáját. Meg kellett volna halnia, mégse halt meg, és akkor jött az az eszelős pillanat.

Az anyja félholtan feküdt a padlón, és bámult, pont úgy, ahogy majd a fater fog. Jenks Bébi a széken ült, átdobta egyik farmeres lábát a karfán, könyökölt vagy valamelyik copfját pörgette, csak várt, az álombéli ikreken filózott, meg a hulláról, és a cuccokról a tálakon, hogy minek voltak? De főleg csak várt. Halj már meg, hülye tehen, gyerünk, halj meg, nem foglak még egyszer megcsapni!

Még ma se tudta biztosra, mi történt. Olyan volt, mintha az anyja gondolatai megváltoztak, kiszélesedtek, megnagyobbodtak volna. Talán ő is úgy úszott föl a plafonhoz, mint Jenks Bébi, mikor majdnem meghalt, mielőtt Gyilkos megmentette volna. De bármi volt is az oka, döbbenetek voltak a gondolatai. Egyszerűen töktotál döbbenetek! Mintha az anyja tudna mindent! Mindent a jóról, a rosszról, és hogy milyen fontos szeretni, igazán szeretni, és hogy mennyire több az, mint a szabályok, hogy ne igyál, ne bagózz, imádkozz Jézushoz. Ez nem csuhás duma, hanem egyszerűen valami gigászi dolog.

Az anyja a padlón fekve arra gondolt, hogy a lánya, Jenks Bébi képtelensége a szeretetre ugyanolyan borzasztó, mintha egy hibás gén következtében lenne vak vagy nyomorék. De nem érdekes, nem lesz semmi baj. Jenks Bébi ki fog emelkedni ebből, ami most van, mint ahogy majdnem kiemelkedett akkor is, mielőtt Gyilkos megcsinálta, és jobban meg fog érteni mindent. Ez meg mi a francot jelent? Valami olyasmit, hogy egy nagyobb dolog része minden, a szálak a szőnyegben, a levelek az ajtó előtt, a mosogatóban csepegő víz, a Cedar Creek tó fölött sodródó felhők, a kopasz fák, és egyáltalán nem olyan rondák, ahogy Jenks Bébi gondolja, sőt az egész olyan gyönyörűségeken szép, hogy hirtelenjében le se lehet írni. Jenks Bébi anyja mindig tudta ezt! És ebből a szemszögből nézve Jenks Bébi anyja mindent megbocsátott Jenks Bébinek. Szegény Jenks Bébi, aki nem tudja. Fogalma sincs a zöld füről. Vagy a kagylók fényéről a lámpavilágnál.

Aztán Jenks Bébi anyja meghalt. Hálstennek! Elég volt! De azért Jenks Bébi sírt. Aztán kivitte a hullát a lakókocsi mögé, és eltemette állati mélyre, és közben átélhette, milyen jó Halottnak lenni, ilyen erősnek lenni, aki csak úgy hányja lapáttal a földet.

Aztán hazajött az apja. Na, ez volt csak a vice! Még élt, mikor elföldelte. Sose felejtí el, milyen képet vágott a küszöbön, ahogy meglátta a lányát a tűzoltó fejszével. „Mi a szent szar, Lizzie Borden!” Ki a turo az a Lizzie Borden?

Aztán előretolta az állat és meglendítette az öklét, mert olyan biztos volt magában! „Te kis ribanc!” Jenks Bébi félíg kettéhasította azt a kurva homlokát. Igen, az baró volt, érezni, hogy horpad be a koponya - „Dögölj meg, te szemét!” -, és az is baró volt, földet lapátolni az arcába, miközben a fater még mindig nézi. Megbénult, nem bírt mozogni, azt gondolta, hogy most is kölyök egy új-mexikói tanyán vagy hol, ilyen gügyögőseket gondolt. Te tróger, mindig tudtam, hogy szar van az agyad helyén, de most már a szagát is érzem! Egyáltalán mi a fenének ment oda? Minek hagyta ott az Agyar Bandát?

Ha nem hagyja ott őket, akkor most San Franciscóban lehetne Gyilkossal és Davisszel, és várhatná, mikor látja meg Lestat-t a színpadon. Még talán az ottani vámpírbárt is felkutatná vagy ilyesmi. Már ha egyáltalán eljutottak Friscóba. Ha nem jött közbe valami marha nagy baj.

Mi a francnak megy ő visszafelé? Inkább nyugatnak kéne haladnia. Két éjszakával ezelőtt ez látszott az egyetlen megoldásnak.

Majd esetleg kivesz a koncert alatt egy motelszobát, hogy onnan nézhesse a tévén. De előbb találnia kell néhány Halott Hapsit St. Louisban. Egyedül nem bír megállni a lábán.

Hogy lelje meg a Középső West Endet? Hol van?

Ez a körút ismerősnek tűnt. Jenks Bébi cirkált, és közben imádkozott, nehogy a nyomába szegődjön egy minden lében kanál rendőr. Persze lehagyná, mindig lehagyta őket, bár azért egyszer szeretett volna elkapni egy ilyen piszok tróger egy magányos úton. Ám úgy állt a helyzet, hogy nem akarta, hogy kiker-gessék St.Louisból.

Ez most olyannak látszott, mintha ismerné. Ja, ez a Középső West End, vagy minek mondták, úgy-hogy most balra fordult, és lement egy régi utcába, ahol véges-végig ilyen klassz, nagy lombos fák álltak. Ismét az anyjára kellett gondolnia, a zöld füre, a felhőkre, és egy kis hüppögés csuklott fel a torkán.

Csak ne lenne olyan rohadtul magányos! De aztán meglátta a kaput. Ja, ez volt az az utca. Gyilkos mondta, hogy a Halott Hapsik sose felejtene el teljesen semmit. Jenks Bébi agya is olyan lesz, mint egy kis számítógép. Talán igaz is. Oké, itt volt a kapu, bazi nagy vaskapu, szélesre tárva, sötétzöld borostyán-nal befuttatva. A „magánházakat” nyilván sose szokják bezárni.

Morgó mászásra lassított, majd végképp kikapcsolta a motort. Túl ricsajosan hangzott a kúriáknak ebben a sötét völgyében. Valami kurva még kihívná a zsarukat. Le kell szállnia, hogy tolhassa a mocit. Nem elég hosszú a lába, hogy másképp csinálhassa. De így is oké. Szeretett járni ebben a vastag avarban. Birta ezt az egész csendes utcát.

Apám, én is itt laknék, ha nagyvárosi vámpír lennék, gondolta, majd messze lejjebb az utcában meglátta a rendházat, a téglafalakat és a fehér mór boltíveket. Majd kiugrott a szíve!

Leégett!

¹ Lizzie Borden (1860-1927): nagy port felvert massachussetsi kettős gyilkosság vádlottja: állítólag ő verte agyon fej-szével nevelőanyját és apját (ford.)

Először nem hitt a szemének, aztán látta, hogy mégis igaz, nagy fekete csíkok a téglán, és minden ablak kiverve, sehol egy ép üveg. Jézus Krisztus, megőrülök! Közelebb tolta a mocit, és olyan erősen beleharapott az ajkába, hogy érezte a saját vérét. Hát még ilyet! De ki a fene művelte ezt! Incuri-pincuri üvegdarabok a fűvön, még a fákon is, az egész udvar szikrázott tőle, de olyan módon, amit a halandók nyilván nem látnak. Olyan volt, mint valami lidércnyomásos karácsonyi dekoráció. És az égő fa bűdössége! Egyszerűen megállt a levegőben.

Mindjárt sírni fog! Mindjárt visítani fog! Ám ekkor hallott valamit. Nem igazi hangot, de olyan dolgokat, amiknek a hallására Gyilkos tanította. Egy Halott Hapsi volt itt!

Nem is hitte, hogy ennyire szerencsés. Fűtül rá, mi fog történni, bemegy ide. Igen, van valaki itt. Egész gyenge a hangja. Jenks Bébi gázolt egy métert az avarban, jó hangosan ropogva. Fény nincs, de mozog valami, és tudja, hogy Jenks Bébi jön. És ahogy állt ott zakatoló szívvel és majrésan, hogy merjen-e bemenni, kijött valaki a tornácra, és egy Halott Hapsi nézett le Jenks Bébire.

Hál'istennek, susogta Jenks Bébi. Méghozzá nem is holmi mellényes, öltönyös gizda, hanem egy fiatal srác, talán két évvel lehetett idősebb Jenks Bébinél, mikor megcsinálták, és nagyon spéci mód nézett ki, legelőször is, mert ezüst haja volt, klasszul rövidre nyírott, göndör, szürke haja, ami mindig nagyon furcsa mód néz ki egy fiatal valakin. Azonkívül magas is volt, kábé száznyolcvan, és csontos, igazi elegáns hapsi, ahogy Jenks Bébi látta. A bőre úgy fehérlett, mint a jég, sötétbarna kámszanyakú pulcsit viselt, frankó puhát, és hozzá menő barna bőr jakot és gátyót, egyáltalán nem olyat, mint a mocisok børszerkója. Igazi csúcs volt ez a tag, és messze szexibb, mint bármelyik hapsi az Agyar Bandában.

- Gyere be! - sziszegte. - Gyorsan!

Jenks Bébi valósággal felrepült a lépcsőn. A levegő még mindig tele volt pici pernyékkel, amik csípték a szemét és megköhögtették. A veranda félig összeomlott. Jenks Bébi beóvakodott a folyosóra. A lépcsőből maradt valamennyi, de a plafon nyitva tátongott. A csillár is leesett, összevissza tört és tiszta kormos lett. Frankón hátborzongató volt, mint egy kísértetházban.

A Halott Hapsi a nappaliban volt, illetve abban, ami maradt belőle. Elég mérgesen rugdosta az összeégett cuccokat, bútorokat és mindenfélét, meg piszkált közöttük.

- Jenks Bébi vagy, ugye? - kérdezte, hátborzongatóan mesterkéltn mosolyban mutogatva a gyöngyfogorát, köztük a szemfogacskáit is, és a szeme furcsán megvillant. - És eltévedtél, ugye?

Oké, még egy nyamvadék gondolatolvasó, mint Davis. Ráadásul külföldi kiejtéssel.

- Na és ha az vagyok? - kérdezte, és tiszta meglepő módon úgy kapta ki a hapsi nevét, mintha az egy labdát dobott volna neki: Laurent. Ez ám a szupi név, francia hangzású.

- Maradj itt, Jenks Bébi - mondta a Halott Hapsi. A kiejtése is franciás volt. - Három tagja volt ennek a bokornak, akik közül kettőt elhamvasztottak. A rendőrség nem találja a maradványokat, de te fel fogod ismerni, mihelyt rálépsz, és nem lesz kellemes.

Jesszuská! És az igazat mondta, az egyik rögtön ott hevert a hall hátuljában, olyan volt, mintha egy félig elégett öltöny feküdne ott, nagyjából olyan körvonalú, mint egy ember, és Jenks Bébi fixen fölismerte a szagról, hogy egy Halott Hapsi volt abban a ruhában, amiből csak a kabátujj, a nadrágszár és a cipő maradt. És mindebben valami szürkés trutyi, ami sokkal inkább látszott zsírnak és pornak, mint hamunak. Vices, hogy az ing mandzsettája még mindig milyen pipecül lóg ki a kabátujjból. Ez nyilván mellényes öltöny volt.

Jenks Bébinek kezdett felfordulni a gyomra. Tud az ember taccsolni, ha Halott? Ki akart menni innét. És akkor mi van, ha az, aki ezt csinálta, visszajön? Még hogy halhatatlan, hogy oda ne rohanjak!

- Ne mozdulj - mondta a Halott Hapsi. - Együtt megyünk innen, amint tudunk.

- Oké, például most! - vágta rá Jenks Bébi. Reszketett, a fene essen belé! Nyilván ez az, amire azt mondják, hogy hideg verejték!

A Halott Hapsi talált egy dobozt, és kiszedegette belőle a pénzt, ami nem égett el.

- Hé, haver, én lelépek - jelezte Jenks Bébi. Érzett valamit itt, és annak semmi köze nem volt a zsírpacnihoz a padlón. A leégett rendházakra gondolt Dallasban és Oklahomában, arra, ahogy az Agyar Banda felszívódott. Laurenten látszott, hogy felfogja. Az arca ellágyult, ismét aranyos lett. Ledobta a dobozt, és olyan gyorsan közeledett, hogy Jenks Bébire rájött a frász.

- Igen, ma chère - mondta frankón kedves hangon -, pontosan, mindezek a rendházak. A Keleti Part úgy kiégett, mint egy áramkör. Se a párizsi, se a berlini rendház nem válaszol.

Megfogta Jenks Bébi karját, indultak a kijáráthoz.

- Ki a franc csinálja ezt? - kiáltott Jenks Bébi.

- Ki a franc tudja, chérie.. Elpusztítja a házakat, a vámpírbárokat, minden kószát, akit talál. Ki kell juttatunk innen. Indítsd be a verdát.

De Jenks Bébi megtorpant. Valami jár idekint! A tornác szélén állt. Valami. Ugyanúgy majrészott előre-lépni, mint visszamenni a házba.

- Mi baj? - súgta a Halott Hapsi.

Milyen sötét ez a hely, ezekkel a bazi nagy fákkal, és ez az összes ház mind olyan, mintha szellemek járnának bennük, és most mintha hallott volna valamit, valami nagyon halkat, mintha... mintha valaki lélegezne. Ilyesmit.

- Rúgd már be, Jenks Bébi!

- De hová megyünk? - kérdezte. Ennek a valaminek, akármilyen legyen is, majdnem volt hangja.

- Az egyetlen helyre, ahová mehetünk. Hozzá, drágám, Lestat-hoz, a vámpírhoz. Ott vár San Francisco-ban, épen és egészségesen!

- Télleg? - kérdezte Jenks Bébi, és belebámult a sötét utcába. - Ja, rittig, Lestat-hoz, a vámpírhoz.

Csak tíz lépés a verdaig. Mard el, Jenks Bébi, különben a hapsi elmegy nélküled! - Ne, ezt ne csináld, te szemétláda, nehogy már hozzá merj nyúlni a mocimhoz!

De most már egészen felerősödött hanggá. Jenks Bébi még sohasem hallott ilyet. Bár az ember sok mindenfélét hall, ha Halott: mérföldekről a vonatot, vagy hogy mit beszélnek az emberek a feje fölött a repülőkön.

A Halott Hapsi is hallotta. Nem, azt hallotta, hogy Jenks Bébi hallja! - Mi az? - súgta. Jézusom, hogy cidrizett! Most már magától is hallja!

Lerántotta Jenks Bébít a lépcsőn, aki megbotlott és majdnem elesett, de a Halott Hapsi felkapta, és ráültette a mocira.

Most már piszkosul felfokozódott. Olyan ütésekben jött, mint a zene. És olyan erős lett, hogy Jenks Bébi már azt se hallotta, mit mond a Halott Hapsi. Elfordította a kulcsot, tekert a karon, gázt adva a Harleynek, a Halott Hapsi már ott is ült mögötte, de Jézusom, ez a láрма, nem lehet gondolkozni tőle! Még csak a motort se hallja!

Lenézett, próbálta kitotózni, mi a fene folyik itt, jár-e egyáltalán, mert még csak nem is érezte. Aztán fölnézett, és tudta, hogy annak a valaminek az irányába néz, amelyik a hangot küldi. A sötétségben volt, a fák mögött.

A Halott Hapsi leugrott a mociról, és dumálni kezdett annak a valaminek, mintha látná. De nem, csak kapkodta körbe-körbe a fejét, mint egy elmebeteg, aki magának beszél. Bár Jenks Bébi egy szót se hallott. Csak tudta, hogy itt van, őket nézi, és ez a hülye hiába veri a nyálát!

Leugrott a Harleyről. A motor felborult. A zaj elnémult. Azután Jenks Bébinek hangosan csengeni kezdett a füle.

- ...amit csak akarsz! - mondta mellette a Halott Hapsi. - Akármilyen, csak parancsolj, és teljesítjük! Szolgáid vagyunk! - Majd a mociról rohant, majdnem felrúgva közben Jenks Bébít, és felmarta a Harleyt.

- Hé! - ordította Jenks Bébi, de épp mikor odaugrott volna, lángok törtek elő a Halott Hapsiból! Hogy sikított!

Akkor már Jenks Bébi is sikított. Sikított és sikított. Az égő Halott Hapsi úgy forgott a földön, mint a ringlispil. És Jenks Bébi mögött felrobbant a rendház. Sütötte a hátát a forróság. Láta, hogy cuccok repkednek a levegőben. Az ég olyan világos lett, mint délben.

Ó, édes Jézus, hagyd, hogy éljek, hagyd, hogy éljek! Egy minutáig azt hitte, a szíve ment szét. Le akart nézni magára, hogy hátha fölszakadt a melle, és a szíve köpi a vért, mint olvadt lávát a tűzhányó, de akkor felforrta a feje, és huss!, már ott se volt. Emelkedett fölfelé, fölfelé egy sötét alagúton át, majd a magasban beállt lebegésre, és onnan nézett le az egész jelenetre.

Ajvé, pont olyan volt, mint korábban. És ott volt az a valami, ami megölte őket, egy fehér figura a sűrűben. A kövön a Halott Hapsi ruhái füstöltek, és Jenks Bébi teste éppen égett.

Látta a lángokban a koponyája és a csontjai fekete árnyképét. De nem ijesztette meg. Nem ijedt meg tőle. Valahogy nem is érdekelte.

A fehér figura, az volt a döbbenetes. Pont olyan volt, akár egy szobor, a Boldogságos Szűz a katolikus templomban. Jenks Bébi mereven bámulta a villogó ezüstcérnákat, a valamiféle táncoló fényből pödört cérnákat, amelyek mintha a figurából ágaztak volna ki minden irányban. Ahogy magasabbra szállt, azt is látta, hogy az ezüstcérnák összesodródnak más cérnákkal, és egy óriási récét borítanak az egész világra. Ebbe a récébe mindenfelé Halott Hapsik gabalyodtak, mint a tehetetlen legyek a pók hálójába. Apró, lüktető fénypontok, mind összekötve a fehér figurával. Majdnem szép látvány volt, de olyan szomorú! Ó, szegény holt lelkek, bezárva az öregedni vagy meghalni képtelen, elpusztíthatatlan anyag börtönébe!

Ám ő szabad volt. Messze elmaradt alatta a réce. Most már sok minden mást is látott.

Mintha ezer és ezer halott is hullámozott volna idefent, egy nagy, szürke, zavaros rétegben. Voltak, akik eltévedtek, voltak, akik verekedtek, és voltak, akik lefelé néztek, oda, ahol meghaltak, ó, de siralmasak voltak, mintha nem tudnák vagy nem akarnák elhinni, hogy meghaltak. Voltak még olyanok is, akik azon erőlködtek, hogy az élők lássák és hallják őket, de ez nem sikerült nekik.

Jenks Bébi tudta, hogy meghalt. Ez még azelőtt történt, hogy átkelt volna a tengődő, szomorú népeknek ezen a sötét országán. Mert ő utazott! Elbúsult, hogy milyen siralmas életet élt a földön. De most nem ez a fontos.

Ismét világított a fény, az a csodás fény, amit akkor pillantott meg, mikor majdnem meghalt első alkalommal. Ment a fény felé, belement. És az tényleg gyönyörű volt. Még sose látott olyan színeket, olyan sugárzást, még sose hallotta ezt a zenét, amit most. Nem volt rá szó, felette állt minden nyelvnek. Ezúttal senki se hozza vissza!

Mert aki feléje közeledett, hogy befogadja és segítsen, az maga az anyja volt! Az anyja pedig nem fogja engedni, hogy elmenjen.

Még sose szerette az anyját ennyire, de hát most mindenünnen szeretet vette körül. Elválaszthatatlanul egybemosódott a fény, a szín és a szeretet.

Ó, az a szegény Jenks Bébi, gondolta, mikor utoljára visszanézett a földre. De ő már nem volt Jenks Bébi. Az ki van zárva.

III.
AZ ÚT LESTATHOZ, A VÁMPÍRHOZ

Valaha voltak szavak. Ökör és sólyom. Eke.

Volt világosság.

Sziklaszobákban éltünk,

vadon, mint a görbe

szarv.

Kivetettük hajunkat az ablakon, hogy fölmásszanak a férfiak. Fürtök kertje a fül mögött.

Minden hegyen

A hegy királya. Éjszaka a fonalakat

Kihúztuk a szövédékből. A fölfejtett emberek sikoltottak.

Minden hold kitárult. Miénk voltak a szavak.

Stan Rice: Valaha a szavak
Fehérfiú (1976)

MAGAS teremtés volt, talpig feketében, amelyből csak a szeme látszott ki. Hosszú léptekkel, ember-telen sebességgel haladt fölfelé a hólepte, nyaktörő csapáson.

Ma éjszaka csaknem teljesen tiszta volt a parányi csillagokkal teleszurkált égbolt a Himalája ritka levegőjű magaslatai fölött. Messze elől, az ő felderítésének hatósugarán túl az Everest hatalmas, redős oldala türemlett ki fejedelmien az örvénylő felhők sűrű koszorújából. Mindannyiszor elállt a lélegzete, ha ránézett, nemcsak azért, mert olyan gyönyörű volt, hanem mert olyannak tűnt, mintha telve lenne jelentéssel, holott nem jelentett semmit.

Hegymadás? Igen, ez büntetlenül megtehető, mert a hegy sohasem válaszol. A dermesztő szél süvöltésében a semmi szólott. Sírn tudott volna a véletlen és mérhetetlenül közömbös fenségtől.

De a zarándokok látványától is a mélyben, a vékony hangyaoszloptól, amely fölfelé tekergőzött a hihetetlenül keskeny csapáson. Olyan mérhetetlenül fájdalmas volt ez az önámítás. Bár ő is ugyanabba a titkos hegyi templomba tartott, ugyanahhoz az aljas, álnok istenhez.

Szenvedett a hidegtől. Zúzmara lepte az arcát, a szemhéját. Pici kristályok csillogtak a pilláin. Még neki is nehezebbre esett minden lépés az orkánszerű szélben. Igazi fájdalmat nem okozhatott, meg sem ölhetett; ahhoz ő túl öreg. Ez inkább szellemi szenvedés volt, amelyet az elemek félelmetes ellenállása okozott, meg az, hogy órák óta nem látott mást, mint vakítóan fehér, szűz havat.

Nem számít. Több éjszakája már, hogy Delhi bűzhödt, zsúfolt óvárosában egész testén végigborzongott a riadójel, amely azóta nagyjából óránként ismétlődött, mintha magának a földnek a méhe remegne.

Egyes pillanatokban egészen bizonyosra vette, hogy az Anya és az Apa ébredszik, valahol egy távoli kriptában, ahol szerelmes Mariusa helyezte el őket. Végre megmozdultak Azok, Akiket Örízni Kell. Csak ez a feltámadás sugározhat ilyen hatalmas, bár ködös jelet - hatezer évnyi iszonytató mozdulatlanság után Akasa és Enkil most áll föl a közös trónról.

Azért ez elképesztő, nem? Ennyi erővel a hegyet is kérhetné, hogy szóljon. Mert neki nem pusztán legendát jelentettek minden vérivók összűlei. A faj zömével ellentétben ő a saját szemével látta őket. Szentélyük küszöbén lett halhatatlanná; térdén csúszva közelített az Anyához; felharapta a hajdani emberi bőr helyén feszülő fényes felületet, és nyitott szájába fogadta az Anya vérének zubogó szökőkútját. Azt a csodát, ahogy felfakadt az élettelen testből az élő vér, mielőtt a seb visszazárult volna!

A lángoló hit ama korai századaiban ő is egyetértett Máriusszal abban, hogy az Anya és az Apa csak szendereg, eljön még az idő, amikor fölserkennek, és ismét szólnak gyermekeikhez.

Együtt zengtek hozzájuk himnuszokat a gyertyafényben; maga égette a tömjént, helyezte eléjük a virágokat; esküvel fogadta, hogy sohasem árulja el a szentély helyét, nehogy más vérivók elpusztítsák Mariust, elrabolják a gondjaira bízottakat, és falánkul orozzanak a leghatalmasabb ösvérből.

Ám ez régen volt, mikor a világ még meg volt osztva törzsek és birodalmak között, mikor hősök és császárok lettek istenekké egy nap alatt. Abban az időben elegáns filozófiai eszmék izgatták.

Most már tudta, mit jelent örökké élni. Kiáltsd oda a hegynek!

Veszély! Ismét végigvillámlott rajta az égető áramütés, aztán elmúlt. Majd nyirkos hely tűnt elébe egy zöld lobbanásban, olyan hely, ahol szivacsos a föld és fojtogató a bozót. De az is eltűnt szinte azon nyomban.

Megállt, mert egy pillanatra elvakította a holdsütötte hó. Fölnézett az elvonuló vékony felhőbodon átszűrő csillagokra. Más halhatatlan hangokra fülelt. De nem hallott tiszta és élő adást, csak tompa lükte-

tést a templomból, ahová tartott, és valahonnan mögüle egy koszos, agyonzsúfolt város sötét kotorékjából annak a bolond vérivónak, Lestat-nak, a „rocksztár” vámpírnak a halott, elektronikus hangját.

Kárhozott az a forrófejű, modern kölyök, aki merészelt zagyva nótákat tákolni ősi igazságok rongyai-ból! Ő már számtalan fiataalt látott fölemelkedni és elbukni.

Botrányosnak, ugyanakkor érdekesnek találta Lestat vakmerőségét. Lehet, hogy az észlelt riadójelzés valamiképpen kapcsolatban van ezekkel a panaszos, mégis darabos dalokkal?

Akasa, Enkil! Véreitekre figyelmezzetek!

Hogy merészeli belekiáltani az ősi neveket a halandók világába? Képtelenség, a józan ész megcsúfolása, hogy ilyen fajzat szabadon grasszálhat! Ez az irreális dicsőségben tobzódó szörny olyan igazságokat leplezett le, amelyeket egyedül Mariustól tudhatott meg. És hol van Marius, aki kétezer éve viszi egyik titkos kápolnából a másikba Azokat, Akiket Őrizni Kell? Megszakad a szíve, ha engedi magának, hogy Mariusra gondoljon, a marakodásokra, amelyek valamikor régen elválasztották őket...

Lestat géphangja elhalt, elnyelte a többi gyenge, elektromos nesz, a városokból-falvakból fölszálló rezgések, és a halandó lelkek alig hallható kiáltásai. Kifinomult füle, mint ez gyakran megtörtént vele, nem tudta elkülöníteni a jelzéseket. Átcsapott rajta a formátlan, szörnyű árhullám, úgyhogy bezárta magát, és ismét csak a szelet érzékelte.

Vajon milyennek hallja a földet az Anya és az Apa, akiknek hatalma feltartóztathatatlanul gyarapodott az idők hajnala óta? Rendelkeztek-e azzal az erővel, ami benne máig megvan, hogy kirekesszék az áradatot, vagy időnként különválasszák, amit hallani akarnak? Talán ebből a szempontból ugyanolyan paszszívak, mint a többiek; a földi halandók és halhatatlanok örökös kiáltozása fagyasztotta őket gondolkozásra képtelen mozdulatlanságba.

A hatalmas, fűrészcsúcsra pillantott. Mennie kell tovább. Szorosabbra tekerte arcán a leplet, és elindult.

Az ösvény egy apró kiugróhoz ért, ahonnan végre megláthatta úti célját. Egy hatalmas gleccseren túl, egy magas szirtfokon épült a fehérségében szinte észrevehetetlen templom, amelynek tornya beleveszett az imént eleredt havazás pelyheinek örvényébe.

Mennyi időbe kerülne odajutnia, akár a leggyorsabb járásával? Tudta, mit kell tennie, de rettegett tőle. Föl kell emelnie a karjait, dacolnia kell a természet törvényeivel és a tulajdon józan eszével, föl kell szállnia a magasba, és majd csak akkor szabad leereszkednie, ha átkelt a fagyott szakadékon, amely elválasztja a templomtól. Egyetlen másik képességétől sem érezte magát ennyire jelentéktelennek, ilyen embertelennek és távolinak a földi lénytől, aki egykor volt.

Csakhogy mindenképpen el akarta érni a templomot. El kellett érnie. Így hát lassan, kiszámított kecsességgel fölemelte a karját. Behunyta a szemét, és fölparancsolta magát a levegőbe. Rögtön fölemelkedett, mintha nem lenne súlya, mintha súlytól szabadult teste pusztá akaraterővel lovagolná a szelet.

Egy darabig dobáltatta magát a légáramlatokkal, hagyta, hogy teste sodródjék, forogjon. Mind magasabbra emelkedett, el a földtől, szemét a csillagokra szegezve, fel a futó felhők közé. Milyen nehéz súllyal húzza a ruha; netán a láthatatlanság küszöbén áll? Nem ez lenne a következő lépés? Egy porszemcse Isten pilláján. Megfájdult a szíve. Iszonyú, hogy ennyire ne legyen köze semmihez... Könnyek szöktek a szemébe.

Az ilyen percekben, amikor szertefoszlottak a praktikus fogalmak, még drágább kincsnek, féltve őrzendő mítosznak tűnt a homályosuló fényű emberi múlt. Éltem, szerettem, meleg volt a húsom. Látta Mariust, alkotóját, nem olyanak, mint most, hanem amilyen akkor volt, másvilági titoktól áttüzesedett, ifjú halhatatlannak: „Pandora, te legdrágább...” „Add meg nekem, könyörgök!” „Pandora, jöjj velem, kérd az Anya és az Apa áldását! Gyere a szentélybe!”

Horgonyról letépett kétségbeesésében talán el is felejtette volna célját, engedte volna, hogy a kelő nap elé sodródjon. Ám ismét megszólalt a riasztás, a veszély csendes, lüktető jele, és figyelmeztette céljára. Kitérte karjait, megparancsolta magának, hogy forduljon vissza a földhöz, és pontosan maga alatt meglátta a templom udvarán füstölgő tüzeket. Igen, odalett.

Elképesztette ereszkedésének gyorsasága; egy pillanatra elhomályosította józan esztét. Az udvaron állt, teste fősajgott, majd mozdulatlanná vált.

A szélsüvöltés eltávolodott. A templomból kihallatszott a zene bódító lüktetése, dobok, csörgődobok, kiáltások vegyültek gyászos, ismétlődő hanggá. Előtte ropogó, pattogó máglyákon feketedtek a holttestek. Émelygett a bűztől. Ennek ellenére sokáig figyelte a lángokat, ahogy megemésztik a sercegő húst, a szenesedő csonkokat, hirtelen fehér pöfffenetekké perzselik a haját. Fojtogatta a szag; ide nem jutott be a hegyek tisztító levegője.

Rámeredt a szentély fából faragott, távoli ajtajára. Keserű szívvel, de ismét próbára fogja tenni az erőt. Oda. A küszöbön állt, az ajtó felpattant, vakító fény, meleg levegő, fülsiketítő kántálás ömlött ki rajta. - Azim! Azim! Azim! - énekelték az ájtatosok. Az érkezőnek háttal nyomultak a gyertyafényes csarnok közepe felé, magasba emelt kezüket csuklóból forgatták ide-oda, ugyanarra az ütemre, ahogyan a fejüket ingatták. - Azim! Azim! Azim-Azim-Azim! Aaaaaaaziiiiim! - A tömjéntartókból füst gomolygott; végtelen körben toporogtak a mezítlás alakok, de senki sem látta az érkezőt. Szemüket behunyták, sötét arcuk meg se rezzen, csak a szájuk mozgott, a bálványozott nevet hajtogatva.

Befurakodott a sűrűbe. Volt, akiről rongyok lógtak, volt, aki pompás tarka selymeket, csörömpölő arany ékszereket viselt, de valamennyien ugyanazzal a hátborzongató egyhangúsággal hívták az istent. Láz és éhezés szaga csapta meg az érkezőt, emberek estek össze holtan a tolongásban, de a közös önkívületben ügyet sem vetettek rájuk. Egy márványoszlophoz tapadt, mintha ide akarná horgonyozni magát a mozgás és a láрма viharos hullámaiban.

Akkor meglátta a sokaság kellős közepén Azimot. Sötétbronz bőre nedvesen csillogott a gyertyafényben, fejére fekete selyem turbánt csavart, hosszú, himzett köntösét halandó és halhatatlan vér mocskolta. Hatalmas fekete szemét szénrel rajzolta körül. Hullámozó testtel táncolt a dobok dübörgésére, öklét úgy lökte előre és húzta vissza, mintha láthatatlan falat döngetne. Papucos lába őrző ritmust vert a padlón. Szája szögletéből vér szivárgott, arca lélektelenné üresedett az összpontosítástól.

Mégis tudta, ki jött. A legnagyobb táncolásban egyenesen ránézett, és mosolyra húzta vérmaszatos ajkát.

Pandora, gyönyörű, halhatatlan Pandorám...

Pukkadásig fálta magát; Pandora ritkán találkozott halhatatlannal, aki ilyen tüzesre, vaskosra töltkezett volna. Hátravetette a fejét, megpördült, élesen rikoltott. Szerpapjai hozzásiettek, és felmetszették kinyújtott csuklóit szertartási késükkel.

Ismét megrohanták a jámborok, eltátva szájukat, hogy felfogják a kizúduló szent vért. A kántálás hangosabb, türelmetlenebb lett, túlharsogta az istenhez legközelebb állók fojtott kiáltozását. Pandora hirtelen azt látta, hogy Azimot fölkapják a magasba, teste teljes hosszában végignyúlik követőinek vállán, arany papucs a mozaikos, magas mennyezetre mutat. A kések belehasítottak bokájába, ismét fölmetszették csuklóit, ahol a sebek már összezárultak.

A tömeg mintha megnőtt volna és őrzőgött a láztól. Áporodott testek csapódtak Pandorához, tudomást sem véve a laza gyapjúköntös alatt rejtőző tagok hidegségéről, keménységéről. Ő nem mozdult, engedte, hogy körülvegyék, elsodorják. Látta, amint Azimot visszaengedik a földre. Véres volt, nyöszörgött, sebei már összezárultak. Intett Pandorának, hogy jöjjön hozzá. Ő némán elutasította.

Azim vaktában elkapott egy áldozatot, egy festett szemű, arany fülkarikákat viselő, fiatal nőt, és feltépte karcsú nyakát.

A kántálásból kikoptak a szótagok; tagolatlan kiáltás áradt minden torokból.

Azimnak olyan tágra meredt a szeme, mintha maga is elborzadna a hatalmától. Egyetlen húzással zörgőse szívtá a nőt, majd a köre taszította az összemarcangolt holtat. A hívők körülrajzolták, kezüket esdekelve nyújtották tántorgó istenük felé.

Pandora elfordult, kiment az udvarra, a hidegbe, távol a máglyák forróságától. Szemétbűz, vizelet-szag. A falnak támaszkodott, az eget bámulta, a hegyre gondolt, rá se hederített a szerpapokra, mikor elvonszolták mellette a friss hullákat, és a lángokba vetették őket.

A zarándokokra gondolt, akiket a templom előtti úton látott a mélyben, a hosszú oszlopra, amely éjjel-nappal vánszorog lomhán, ember nem lakta hegyeken át, erre a névtelen helyre. Hányan haltak meg úgy, hogy ide sem értek a szakadékhöz? Hányan haltak meg a kapuk előtt, bebocsátásra várva?

Gyűlölte az egészet. Különben nem érdekes. Ősi borzalom ez. Várt. Aztán Azim hívta.

Megfordult, bement az ajtón, majd egy másik ajtón, egy színpompásra pingált apró előszobába, kin-csek, arany és ezüst áldozati ajándékok közé, ahol a rubinokkal szegélyezett, vörös szőnyegen álló Azim várta. A csarnokban fojtottabban szólt az epedő, rettegő zene.

- Gyönyörűségem! - szólt Azim. Két tenyerébe fogta a látogató arcát és megcsókolta. Szájából tüzes vér lövellt át Pandoráéba, egy kéjes pillanatra eltöltve érzékeit a hívek dalával, táncával, részegítő kiáltásával. Halandó imádat, megadás forró áramlása. Szerelem.

Igen, szerelem. Marius villant föl előtte. Kinyitotta a szemét, hátralépett. Egy percig látta a pávákkal, li-liomokkal kifestett falakat, a ragyogó halmokban álló aranyat, aztán már nem látott mást, csak Azimot.

Ugyanolyan változatlan volt, mint a népe, mint a falvak, ahonnan jöttek, havon és pusztaságon át ebbe az ocsmány, értelmetlen halálba. Azim ezer éve kezdett el uralkodni ebben a templomban, ahonnan még egyetlen ájtatos sem távozott élve. Véraldozatok végtelen folyamától táplált, ruganyos, arany bőre

alig lett fakóbb az évszázadok során, holott Pandoráé feleannyi idő alatt elvesztette az emberi pírt. Csak a szeme és talán még a barna haja látszott élőnek. Szép volt, igen, tudta is, ám Azim messze meghaladta életerőben. Gonosz. Ellenállhatatlan. Legendákba burkolózva, múlt és jelen nélkül uralkodott hívei felett. Pandora most is ugyanolyan érthetetlennek találta, mint mindig.

Nem akart hosszan időzni itt. Nem akarta elárulni Azimnak, mennyire taszítja ez a hely. Némán beszámolt céljáról, a riasztójelzésről, amit hallott. Valahol valami baj van, valami változik, olyan dolog történik, ami még sohasem volt! Mesélt az ifjú vérivőről is, aki Amerikában énekel igazságokat az Apáról meg az Anyáról, és elmondja nevüket. Megnyitotta az elméjét, egyszerűen, minden ceremóniázás nélkül.

Figyelte Azimot, érezte irdatlan hatalmát, tudta, hogy begyűjthet az ő agyából minden kósza gondolatot vagy elképzelést, ugyanakkor eltakarva előle saját titkait.

- Áldott Pandora - mondta Azim dölyfösen - mit érdekel engem az Anya és az Apa? Mi közöm hozzájuk? Mit érdekel engem drágalátos Mariusod? Kiabáljon csak segítségért! Mi az nekem?

Pandora elhült. Marius segítséget kér? Azim nevetett.

- Ezt magyarázd meg - kérte a nő.

Azim ismét nevetett és elfordult. Pandora nem tehetett mást, várakozott. Marius alkotta. Az egész világ hallhatja Marius hangját, csak ő nem. Talán tompává torzult visszhangja csapta meg annak a hatalmas kiáltásnak, amelyet a többiek érzékeltek? Mondd el, Azim!. Miért tennél ellenségeddé?

Azim visszafordult, és töprengve tekintett rá emberszerűen gömbölyded, kerek arcával. Húsos, gödrös két kezét összeillesztette nedves alsó ajka alatt. Valamit akart. Most nem volt benne dölyf és rosszindulat.

- Figyelmeztetés - mondta. - Jön újra és újra, végiggyűrűzik a figyelőkön, akik elhozzák egy távoli helyről. Mindnyájan veszélyben vagyunk. Valamivel gyengébb segélykiáltás követi. Segítsünk rajta, hogy megpróbálhassa elhárítani a veszélyt. De nem sok benne a meggyőződés. Fontosabb neki, hogy hallgassunk a figyelmeztetésére.

- Milyen szavakat mond?

Azim vállat vont. - Nem figyelek oda. Nem érdekel.

- Eh! - Pandora elfordult. Azim hozzálépett, megfogta a vállát.

- Most neked kell válaszolnod az én kérdéseimre. - Maga felé fordította a nőt. - Engem az ikrek álma érdekel. Mit jelent?

Az ikrek álma. Pandorának nem volt felelete. Nem értette a kérdést. Ő nem álmodott ilyet.

Azim némán figyelte, gondosan mérlegelve Pandora válaszát, mintha hazugságtól tartana, majd nagyon lassan megszólalt:

- Két vörös hajú nő. Borzasztó dolgok történnek velük. Aggasztó és utálatos látomásokban jönnek el hozzám, pontosan mielőtt kinyitnám a szemem. Látom, amint megerőszkolják őket a bámészkodók sokasága előtt, de nem tudom, kik, vagy hol történnek ezek a förtelmek. És nem vagyok egyedül kérdéseimmel. Kint a világban szerteszórtan más sötét istenek is álmodnak ily álmokat, és tudni akarják, miért épp most látogatnak bennünket.

Sötét istenek! Mi nem vagyunk istenek, gondolta Pandora lenézően.

Azim mosolygott. Nem a tulajdon templomában állnak? Nem hallja Pandora a hívők nyöszörgését? Nem érzi vérük szagát?

- Semmit sem tudok ezekről a nőkről - mondta Pandora. Ikrek, rőt hajúak. Nem. Gyöngéden, majdnem csábítón megérintette Azim ujjait. - Ne kínozz, Azim. Mesélj Mariusról! Honnan jön a hívása?

Hogy gyűlölte most, amiért képes elrejtetni előtte egy ilyen titkot!

- Honnan? - kérdezte Azim kihívón. - Ó, mert ez a fontos, nemdebar? Mit gondolsz, el merne vezetni bennünket az Anya és az Apa szentélyébe? Ha ezt hinném, felelnék neki, igen, igen, de mennyire! Itt hagynám templomomat, hogy felkutassam, természetesen! De bennünket nem tehet bolonddá. Inkább elpusztul, mintsem elárulja a szentélyt.

- Honnan hív? - kérdezte Pandora türelmesen.

- Ezek az álmok - szólt Azim. Arca elsötétült a haragtól. - Ezt az ikrek álmát, ezt magyarázd meg nekem!

- Én pedig el is mondanám, kik és mit jelentenek, ha tudnám. - Lestat dalaira gondolt, a szavakra, amelyeket hallott. Dalok Azokról, Akiket Őrizni Kell, kriptákról európai városok alatt, a keresés, a szomorúság dalai. Azokban semmi sincs vörös hajú nőkről, semmi...

Azim dühösen legyintett, hogy hagyja abba. - Lestat, a vámpír! - fintorogta. - Ne szólj nekem e fertelemről! Hogyhogy még nem pusztították el? Netán alszanak a sötét istenek is, mint az Anya és az Apa?

Figyelte a nőt, spekulált. Pandora várakozott.

- Nagyon helyes, hiszek neked - szólt végül Azim. - Elmesélted, amit tudsz.

- El.

- Mint mondtam, én becsukom füleimet Mariusra. Sirjon csak segítségért az idők végezetéig az Anya és az Apa tolvaja! De mivel téged ugyanúgy szeretlek, mint mindig, a kedvedért beszenyezem magam ezekkel az ügyekkel. Kelj át a tengeren az Újvilágba. Keresgélj a fagyos északon az utolsó erdőkön is túl, a nyugati tenger közelében. Ott megtalálhatod Mariust, egy jágeröd börtönében. Azt kiáltja, hogy nem bír mozogni. Figyelmeztetése ugyanolyan pontatlan, mint amilyen kitartó. Veszélyben vagyunk. Segítenünk kell neki, hogy elejét vehesse a bajnak. Hogy elmelessen Lestat-hoz, a vámpírhoz.

- Ah, tehát az ifjú művelte ezt!

Hevesen, fájdalmasan összeborzongott. Gondolatban látta az Anya és az Apa, az ember formájú, elpusztíthatatlan szörnyetegek üres, lélektelen arcát. Feldúltan nézett Azimra, aki éppen hallgatott, de még nem végzett. Pandora várta, hogy folytassa.

- Nem - mondta az fojtottan. Hangjában eltompult a harag éle. - Igen, Pandora, van veszély. Nagy a veszély, és nincs rá szükség, hogy Marius közölje velünk. A vöröshajú ikrekhez van köze. -Olyan komolyan és őszintén beszélt, ami egyáltalán nem volt jellemző rá. - Azért tudom, mert én már akkor vén voltam, mikor Mariust megalkották. Az ikrek, Pandora! Felejtsd el Mariust, vigyázz az álmaidra!

A nő szólanul figyelte. Azim hosszasan nézte, aztán egyszer csak mintha összezsugorodott, megkeményedett volna a szeme. Pandora érezte, amint visszahúzódik, eltávolodik tőle és a dolgoktól, amelyekről beszéltek. Azim végül már egyáltalán nem látta őt. Hallotta imádói makacs jajgatását a templomban. Ismét megszomjazott, zsoldárokat és vért akart. Megfordult, hogy kimenjen a kamrából, aztán visszanézett.

- Gyere velem, Pandora. Csak egy órára gyere velem! - kérte részegen kásás hangon.

A nő nem számított erre a hívásra. Töprengett. Évek óta nem kereste a tökéletes gyönyört, ami alatt nemcsak a vért értette, de a pernyi egyesülést is a másik lélekkel. És most itt várja, ezek között az emberek között, akik pontosan ezért a halálért másszák meg a föld legmagasabb hegyláncát. Gondolt a reá való keresésre és megpróbáltatásokra is, amelyeket Marius felkutatása követelhet. - Jöjj, kedvesem!

A nő kézen fogta, és nem tiltakozott, mikor Azim átvezette a szobából a zsúfolt csarnok közepére. A fények olyan élesen ragyogtak, hogy visszahőkölt. Megint a vér. Az emberszag örjítően ostromolta, ingerelte.

A jámborok fülsiketítően üvöltöttek. A festett falak, az aranyosan csillámló mennyezet is beleremegett az emberi lábak dobolásába. A tömjén csípte Pandora szemét. Elmosódott emlék egy örökkévalósággal ezelőttről, a szentély, Marius ölése. Azim levette róla a köpenyt, feltárva a nő arcát, meztelen karját, egyszerű, fekete gyapjúruháját, hosszú barna haját. Pandora ezer emberi szempárban látta a tükörképét.

- Pandora istennő! - kiáltotta a hátravetett fejű Azim. A hívek túlsikoltották a felgyorsuló dobpergést. Számptalan emberkéz emelkedett simogatásra. - Pandora, Pandora, Pandora! - A kántálásba „Azim!” kiáltások vegyültek.

Barna bőrű fiatal férfi táncolt előtte, sötét mellkasára tapadó, átizzadt, fehér selyemingben. Összehúzott sötét szemöldöke alól elővillanó fekete szeme kihívástól lángolt. Áldozatod vagyok, istennő! Pandora hirtelen nem látott semmi mászt a vibráló fényben és a fullasztó muzsikában, csak ezt az arcot, ezt a szempárt. Átölelte, annyira kapkodott, hogy összeroppantotta a férfi bordáit, és belevágta fogait az áldozat nyakába. Élek! A vér belé lövellt, a szívéig ért, elárasztotta a kamrákat, végigperzselte Pandora hideg tagjait. El is felejtette már a dicső érzést, a kifinomult kéjt, az éhes vágyat! A halál megrázta, elakasztotta a lélegzetét, benyomult az agyába. Vakon nyöszörgött, majd egyszerre bénító tisztasággal látott. A márványoszlopok éltek és lélegeztek. Elejtette a holttestet, és megragadott egy másik fiatal férfit, kötésig meztelent, éhségtől aszottat, aki részegítően erős volt még a halál szélén is.

Kitörte a vékony nyakat és ivott. Szíve dagadt, még bőre legfelső rétegében is érezte a vér nyargalását. Látta kezének színesedését, mielőtt behunyta volna a szemét, igen, ez emberi kéz, a halál lassabb, itt nagyobb az ellenállás, de most összeroppan, kihunyó fények és robajló hangok árjában. Élek!

- Pandora! Pandora! Pandora!

Isten, hát nincsen igazság, soha sincs vége?

Előre-hátra imbolygott. Emberi arcok ríktó mozaikja táncolt előtte. A vér forrón lövellt be szöveteibe, sejtjeibe. Harmadik áldozata ráugrott, átfonta sima, fiatal tagjaival, karjain olyan puha volt a pihe, csontjai annyira nem nyomtak semmit, mintha Pandora lenne az igazi, áldozatai pedig a képzelet alkotásai.

Félig letépte a fejét. Rámereedt az elszakadt gerincvelő mellett fe-hérlő csontokra, majd az artériából fröcskölő vérben itta magába a halált. A szív, a dobogó szív! Látni akarja, ízlelni akarja! Jobb karjára dobta a testet, bal kezével feltörte a ropogó szegycsontot, szétrántotta a bordákat, benyúlt a forró, véres üregbe és kihúzta a szívet.

Ez még nem halott, nem egészen. Csúszik és csillog, mint a nedves szőlőfürt. A hívek tolongva ostromolták, ő pedig a feje fölé emelte a szívét, és óvatosan összenyomta, ujjairól a szájába csurgatva az élő mustot. Igen, ez az, ami kell, most és mindörökké! - Istennő! Istennő! Istennő!

Azim figyelte és mosolygott. Pandora nem nézett rá. A töppedt szívét bámulta, amelyből most facsarta ki a vér utolsó cseppjeit. Pép. Eldobta. Véres keze úgy fénylett, mint az élőké. Arcában érezte a bizsergető meleget. Emlékek szökőárja, érthetetlen látomások dagálya fenyegette. Visszanyomta. Most nem igaz-zák le.

Fekete köpenyéért nyúlt. Gondoskodó, meleg emberkezek borították rá a puha gyapjút a hajára, burkolták be arca alsó részét. Elengedte a füle mellett a fölgerjedt kiáltásokat, amelyek a nevét harsogták, megfordult, kiment, itt-ott súrolva a lázba jött hívőket, akik az útjába vetették magukat.

Milyen nagyszerű hideg volt kint! Hátrahajtotta a fejét, belelegezte az udvarra lecsapó kósza szelet, amely legyezővé nyitotta a máglyák lángjait, mielőtt tovasodorta volna a keserű füstöt. A falakon túl tiszta, gyönyörű holdfény fürdette a havas csúcsokat.

Állt, hallgatta magában a vért, és álmélkodott, valami kétségbeesett, hobbant módon, hogy ez még mindig képes felüdíteni és erőssé tenni. Szomorúan bámulta a vad, szigorú szépséget a templom körül, felnézett a foszlósán gomolygó fellegekre. Mekkora bátorságra kapott a vértől, egy pillanatra mennyire hitt - az iszonyú, megbocsáthatatlan büntől - a világ alapvető helyességében!

Ha az ész nem talál értelmet, majd találnak az érzékek. Elj csak ezért, hitvány kreatúra!

Odament a legközelebbi máglyához, és vigyázva, nehogy megperzselje a ruháját, kinyújtotta a kezét, hogy a tűz megtisztítsa, leégesse róla a vért, a szív cafatait. A nyaldosó láng semmi volt a benne izzó vérhez képest. Mikor megérezte a parányi fájdalmat, a változás első, leghalványabb jelét, visszahúzta a kezét. Patyolatfehér volt a bőre.

De most mennie kell. Gondolatai túlsordultak az indulattól, az új haragtól. Mariusnak szüksége van rá. Veszély! Ismét érzékelte a figyelmeztetést, ezúttal erősebben, mert a vér hatalmasan felfokozta érzékelését. Mintha nem is egy forrásból származott volna a jelzés. Inkább közös hang volt, a közös tudás elmosódó kürtjele. Pandora félt.

Kiürítette az elméjét, mert könnyek homályosították el a látását. Kecsesen fölemelte a kezét, kizárólag a kezét, és emelkedni kezdett, nesztelenül, gyorsan. A halandók ugyanúgy nem láthatták, mint a szelet.

Magasan a templom fölött átfűrődött egy örvénylő, vékony párafátyolon. Döbbenetesen világos volt. Mindenfelé ragyogó fehérség. Lent a mélyebben fekvő erdők és völgyek puha sötétségében folytatódott a fűrészfogas heglánc és a vakító gleccser. Itt és ott sziporkák halmazai hunyorogtak: kisvárosok és falvak. Örökké el tudta volna nézni, ám néhány pillanat múlva eltakarta őket egy hullámozó felhőbodor. Pandora egyedül maradt a csillagokkal.

A kemény, villogó csillagok úgy ölelték magukhoz, mintha közéjük tartozna. Ugyan, a csillagok nem ölelgetnek senkit és semmit. A rettegést valami mélységes bánat váltotta fel, olyan mérhetetlen, amely tulajdonképpen nem is állt távol az örömtől. Megszűnt a viaskodás, megszűnt a szomorúság.

Végigtekintett a csillagképek fenséges vonulásán, lassított emelkedésén, és nyugat felé nyújtotta két kezét.

Kilenc óra előnye volt a napkeltevel szemben. Így kezdődött Pandora menekülése a naptól, az utazás az éjszaka mélyére a világ másik oldalán.

IV.
DANIEL, AZ ÖRDÖG MACÁJA, AVAGY A FIÚ
AKI MEGINTERJÚVOLTA A VÁMPÍRT

*Kik ezek az árnyak, akikre várok, és hiszem,
Hogy egy este eljönnek limuzinon
A mennyekből?
A rózsá Bár tudja, torok nélkül
nem mondhatja.
Halandó felem kacag.
A kód és az üzenet nem azonos.
És mi az angyal, Ha nem kísértet, maskurában?*

STAN Rice: Mennyi
Opusz (1983)

MAGAS, vékony fiatalember volt, hamuszürke hajú, ibolyakék szemű. Mocskos, szürke pulóvert viselt farmerrel, és fázott a jeges szélben, amely délután ötkor végigsöpört a Michigan sugárúton.

Dániel Molloy-nak hívták. Harminckét éves volt, de fiatalabbnak látszott, örök diák, az a fajta fiatalos arc, amely sohasem lesz felnőtt. - Armand, szükségem van rád! Armand, holnap este koncert! Valami borzasztó fog történni, valami borzasztó...

Éhes volt. Harminchat órája evett utoljára. Üresen kongott a hűtőszekrény a koszos kis hotelszobában, ahonnan különben is kizárták ma reggel, mert nem fizette a bért. Nehéz egyszerre észben tartani mindent.

Aztán eszébe jutott az örökös álom, az álom, amelyet látott mindannyiszor, ha behunyta a szemét, és már el is ment az étvágya.

Az ikreket látta álmában. Látta előttük az asszony lepörzsölt hajú, ropogós bőrű, megsütött holttestét. A mellette levő tálon lédús gyümölcsként csillogott a szíve. A másik tálon az agy pont úgy nézett ki, mint a velőrózsa.

Armand tud róla, tudnia kell! Ez nem közönséges álom! Biztos, hogy Lestat-hoz van köze! Armand úgylis eljön!

Úristen, milyen gyenge. Félrebeszél. Kellene valami, legalább egy ital. Ám nincs pénz a zsebében, csak egy összegyűrt régi jogdíj-csekk, az Interjú a vámpírral című könyvéért. Tizenkét éve írta, álnéven.

De más világ is volt az, mikor fiatal újságíróként, zsebében magnóval járta a bárakat, hogy kiszűrjön az éjszaka hordalékából valami aranyat. Nohát, egy éjszaka San Franciscóban nagyszerű témát talált, és utána hirtelen kialudt a normális élet fénye.

Most pedig emberronsként lohol Chicagóban, az októberi sötétedő ég alatt. Múlt vasárnap Párizsban volt, előtte való pénteken Edinburghben, Edinburgh előtt Stockholmban. Hogy azelőtt hol, arra már nem emlékszik. A csekk Bécsben érte utol, de nem tudta, hogy az milyen régen volt.

Mindenütt megrémítette a szembejövőket. De jól írta önéletrajzában Lestat, a vámpír: „Egyike azoknak a fārasztó halandóknak, kik szellemeket láttak...” Ez vagyok én!

Hol van az a könyv, a Lestat, a vámpír? Ja, valaki ellopta ma délután, mikor a parkban aludt a padon. Legyen boldog vele. Dániel is lopta, és különben is, már háromszor olvasta.

Bár ha most meglenne, eladhatná, talán kapna érte annyit, hogy fussa egy pohár konyakra, ami fölmelegítené. Mennyi is most a nettó vagyona a vacogó, éhes csavargónak, aki a Michigan sugárúton csámpázva szidja a koszos göncein átfújó hideg szelet? Tízmillió? Százmillió? Nem tudja. Armand tudná.

Pénzt akarsz, Dániel? Megszerzem. Egyszerűbb, mint gondold. Ezer mérfölddel délebbre Armand várja a saját szigetükön, a szigeten, amely tulajdonképpen Dánielé. Ha most lenne egy negyeddollárosa, csak egy negyeddollárosa, felhívhatná egy nyilvános telefonfülkéből Armand-t, és megmondhatná, hogy haza akar menni. Az égből jönnének érte. Mindig így csinálták. Vagy a bársonnyal kárpitozott hálószobájú nagy géppel, vagy az alacsonyabb mennyezetű kisebbikkel, amelyiken a bōrszékek vannak. Van-e valaki ezen az utcán, aki adna neki egy negyeddollárost, egy miami repülőútért cserébe? Valószínűleg nincs.

Armand, gyere! Biztonságban akarok lenni melletted, amikor Lestat holnap este föllép arra a színpadra!

Ki váltaná be ezt a csekket? Senki. Hét óra volt, a Michigan sugárúton már bezárt a legtöbb csillogó üzlet. Dánielnek nem volt igazolványa, mert tegnapelőtt elkallódott a levéltárcája. Milyen baljós ez a szürke, őszi félhomály, az égen a hangtalanul fortyogó súlyos, fēmes fellegekkel. Szokatlanul zordnak látszanak még a márvány vagy gránithomlokzatú boltok is, amelyekben múzeumi tárlóba helyezett régészeti le-

letként villog a gazdagság. Dániel zsebre gyűrte a kezét, hogy ne fázzon, és leszegte a fejét, amikor az újlult dühvel feltámadó szél az arcába csapta az első szűrős esőcseppeket.

Egyébként fűtül a csekkre. Nem tudta elképzelni, hogy egy telefon billentyűin pötyögjön. Itt semmi sem tűnt különösebben valóságosnak, még a hideg sem. Csak az álom látszott igazinak és a küszöbön álló katasztrófa, mert Lestat, a vámpír mozgásba hozott valamit, aminek még ő sem parancsolhat.

Eszik a kukából, ha muszáj, meg tud aludni a parkban is. Nem érdekes. Csakhogy megfagy, ha még egyszer a szabad ég alatt kell aludnia, és különben is, akkor visszatér az álom.

Most már folyton ezt látta, valahányszor behunyta a szemét. Minden alkalommal hosszabb, részlete-sebb lett. Olyan gyöngéd szépség volt a két vöröshajú iker. Nem akarta hallani a sikoltásukat. Az első szállodai éjszakán egyszerűen nem vett tudomást róluk. Értelmetlenség. Tovább olvasta Lestat önéletraj-zát, hébe-hóba odapillantva Lestat klipjeire. Fekete-fehérben mentek, kis képernyős készüléken, ami egy ilyen lepra helyhez jár.

Megbabonázta Lestat vakmerősége - pedig tulajdonképpen nem nehéz rocksztárnak álcázni magát. Perzselő szempár, izmos, mégis karcsú alak, vásott mosoly. Igen. Senki se tudná megállapítani. Vagy igen? Ő sohasem látta Lestat-t.

De Armand-ban szakértő, igaz? Részletesen tanulmányozta ifjonti arcát és alakját. Ó, micsoda esze-lős kéj volt Armand-ról olvasni Lestat lapjain, azon tépelődve, haragra gerjesztették-e Lestat goromba sér-tegetései és bálványozó elemzései?

Néma elragadtatással bámulta az MTV-n azt a klipet, amelyben Armand, a régi vámpírok bokorgazdá-ja démoni szertartásokat vezényel a párizsi temető alatt, amíg Lestat, a vámpír, a XVIII. századi képrom-boló meg nem semmisíti a régi utakat.

Armand nagyon utálhatta, hogy a magánéletét villogó képekben meztelenítsék le. Mennyivel otrom-bább volt ez, mint Lestat sokkal körültekintőbben megírt könyve. Armand, aki örökké az élőket figyeli, még csak beszélni sem hajlandó az élőhalottakról! Lehetetlen, hogy ne tudja!

És mindezt a tömegnek! Mint az antropológus, aki papírkötésben dobja piacra a törzs legfeltettebb tit-kait, csak hogy felkerüljön a bestsellerlistára!

Hát csak háborúznak a démonistenek. Ő, a halandó, felkapaszkodott a hegyre, ahol tusáztak, és visszajött. Visszazavarták.

A következő éjszakán a hallucináció élességével tért vissza az álom. Dániel tudta, hogy ezt nem ő agyalhatta ki. Ő még sohasem látott ilyen embereket, ilyen egyszerű, csontból és fából barkácsolt éksze-reket.

Három estével később ismét látta az álmot. Talán tizenötödször nézett egy Lestat-klipet, ezúttal a vámpírok ó-egyiptomi, mozdíthatatlan Anyjáról és Apjáról, Azokról, Akiket Őrizni Kell:

Akasa és Enkil. Ajándékot kémek
gyermeketek,
igazságnál különb
ajándék a csendetek?

Aztán álmodott. Az ikrek éppen kezdeni akarták a lakomát, amelynek során megosztóznak az agyag-tálakra helyezett szerveken. Az egyiknek jut az agy, a másiknak a szív.

Szorongó rémülettel ébredt. Valami iszonyú fog történni, valami iszonyú fog történni valamennyiünk-
kel...Ez volt az első alkalom, amikor összekapcsolta az álmot Lestat-val. Akkor szerette volna fölemelni a
telefonkagylót. Miami-ban hajnali négy. Mi az ördögért nem tette meg? Armand bizonyára a villa teraszán
ül, onnan figyeli Éjszigit fáradhatatlanul ingázó fehér flottáját. „Igen, Dániel?” Az az igéző, érzéki hang.
„Nyugodj meg és mondd el, hol vagy, Dániel.”

Nem telefonált. Hat hónapja jött el Éjszigitről, ezúttal úgy volt, hogy végleg. Esküvel fogadta, hogy
örökre hátat fordít a szőnyegek, limuzinok, magánrepülőgépek, márkás italokkal feltöltött bárszekrények,
választékos ruhákkal tömött gardróbok világának, és csendességében is letaglózó, halhatatlan szeretőjé-
nek, aki teljesítette minden földi kívánságát.

De most fázott, nem volt szállása, nem volt pénze, és félt. Tudod, hol vagyok, te ördög! Tudod, mit
művelt Lestat! Azt is tudod, hogy haza akarok jönni!

Mit felelne erre Armand?

De hát én nem tudom, Dániel. Én csak figyelek. Csak próbálok tudni. Nem vagyok isten, Dániel.

Bánom is én. Csak gyere, Armand! Gyere! Sötét és hideg van Chicagóban. És holnap este Lestat, a
vámpír rázendít egy San Franciscó-i színpadon. Akkor pedig valami rossz fog történni. A halandó tudja!

Nem is lassítva benyúlt meglötytedt pulóverjének gallérja alá, és megtapogatta a nehéz aranymedált - az amulettet, ahogy Armand mondta az ő soha el nem ismert, de letagadhatatlan érzékével a színpadias iránt -, amely az Armand vérért tartalmazó parányi fiolát rejtette.

Ha sohasem illette volna azt a kupát, vajon álmodna ilyeneket, lennének látomásai, sejtené a bajt?

Az emberek utánafordultak; ezek szerint ismét magában beszél. Hangosan sóhajtozott a szélről. Ez volt az első alkalom, hogy szerette volna feltörni a medált és a fiolát, hadd égesse a nyelvét a vér. Armand, gyere!

Ezen az éjszakán a legrémítőbb változatában látogatta meg az álom.

Egy padon ült a kis parkban, a Víztorony tér közelében. Otthagytak egy újságot, és mikor széthajtotta, meglátta a hirdetést: „Holnap este: Lestat, a vámpír élőben, San Franciscóban!” A kábeltévé chicagói idő szerint este tízkor közvetíti a koncertet. Milyen jó azoknak, akiknek még mindig van födele, tudják fizetni a lakbért, és villannyal világítanak. Szeretett volna kacagni, kéjelegni, dagonyázni a meglepetésben, amelyet Lestat szerez mindnyájuknak! Ám ismét elfogta a görcsös vacogássá fajuló didergés.

Mi van, ha Armand nem tudja? De Éjszige lemezboltjaiban a kirakatban kell lennie Lestat albumának! Kell, hogy játsszák ezeket a bujtogató, igéző dalokat az elegáns előcsarnokokban!

Még az is megfordult a fejében, hogy önállóan megy Kaliforniába. Csak képes lenne valami csodára, visszaszerezhetné a szállodából az útlevelét, azzal igazolhatná magát akármelyik bankban. Gazdag, bizony, nagyon gazdag ez a szegény halandó fiú...

Ugyan, hogy tudná bármire is elhatározni magát...A nap melegen sütötte arcát és vállát, mikor ledőlt a padra. Összehajtogatta az újságot, hogy legyen párnája.

Azután pedig eljött az álom, amely csak az alkalmat leste egész idő alatt.

Dél van az ikrek világában; zuhog a tisztásra a napfény. Csend van, csak a madarak trilláznak.

Az ikrek némán térdelnek a porban. Milyen sápadtak, a szemük zöld, a hajuk hosszú, hullámos, rézvörös. Finom ruhát viselnek, fehér vászonruhát, amely a ninivei piacról került ide; a falusiak vásárolták nekik, tiszteletből a nagy hatalmú boszorkányok iránt, akiknek szót fogadnak a szellemek.

Minden készen állt a torra. A kemence tégláit szétbontották és elvitték, a kőlapon gőzölgött a holttest, sárga lé csordogált belőle ott, ahol felhasadt a ropogós bőr, csak a megsült levélburkolat takarta fekete póroságát. Dániel iszonyodott tőle.

A jelenet résztvevői egyáltalán nem iszonyodtak - se az ikrek, se a falusiak, akik térdepelve várták a tor kezdetét.

A tor az ikrek joga és kötelessége volt. Az anyjuké az a megfeketedett hulla a kőlapon. Ami pedig ember volt, annak az emberekkel kell maradnia. Egy napba és egy éjszakába is beletelhet a lakoma, de mindannyian figyelni fogják, amíg véget nem ér.

Most izgalom hullámszik végig a tisztás körül a sokaságon. Az egyik iker fölemeli a tálat, amelyen az agyvelő és a két szemgolyó pihen, a másik bólint, és elveszi a szívet tartalmazó tálat.

Így tehát megtörtént az osztás. Megszólal egy dob, bár Dániel nem látja a dobost. Lassú, ütemes, könnyörtelen.

- Kezdődjék a lakoma!

Ám akkor felharsan a vérfagyasztó kiáltás, amelyről Dániel tudja, hogy el fog hangzani. Állítsátok meg a katonákat! Ő nem bírja. Egészen bizonyos, hogy ez megtörtént valahol. Ez nem álom, ez látomás, és ő nincs ott. A katonák berontanak a tisztásra, a falusiak szétszaladnak, az ikrek leteszik a tálakat és rávetik magukat a gőzölgő lakomára. Döreség!

A katonák minden erőfeszítés nélkül elrántják őket, és ahogy fölemelik a követ, a hulla leesik, darabokra szakad, a szív és az agy a porba hull. Az ikrek sikoltanak, sikoltanak.

De sikoltanak a falusiak is, mert a katonák levágják őket menekülés közben. Holtak és haldoklók borítják a hegyi ösvényeket. Az anya szeme porba hull a tálról. Összetapossák, az aggyal és a szívvel együtt. Az egyik hátracsavart karú iker a szellemekhez kiált bosszúért. Jönnek is a szellemek forgószél alakjában. De nincsenek elegendő. Bár vége lenne már! De Dániel nem bír felébredni. Csend. A levegő csupa füst. Semmi sem áll már ott, ahol ezek az emberek laktak évszázadokon át. A vályogtéglákat szétverték, az agyagedényeket összetörték, minden éghetőt felgyújtottak. Földön heverő pucér csecsemők elvágott torkára gyűlnek a legyek. Senki sem süti meg ezeket a holtakat, senki sem fogyasztja el ezt a húst.

Úgy fognak elmúlni az emberi fajtól, hogy viszik magukkal minden hatalmukat és titkukat. Már közelednek a sakálok. A katonák elmentek. Hol vannak az ikrek? Dániel hallja az ikrek sírását, de nem találja őket. Nagy vihar tombol a keskeny csapás fölött, amely a völgyön át kanyarog, le a sivatagba. A szellemek keltették a vihart. A szellemek csinálták az esőt.

Szeme kinyílt. Chicago, Michigan sugárút, dél. Az álom úgy eltűnt, mint mikor lekapcsolják a villanyt. Dániel ült, vacogott, izzadt.

A közelben egy rádióból Lestat énekelt azon a kísértő, komor hangján Azokról, Akiket Őrizni Kell:

Anyánk és Apánk! Hallgassatok! Titkolózzatok!
De véreim, ha nyelvetek van, velem daloljatok!
Sötétség Fiai,
Sötétség Lányai!
Szóljon a Dal,
zúgjon a kórus
hallja az ég is!
Jöjjetek össze, bátyáim, húgaim, Hozzám jöjjetek!

Feltápáskodott, elindult a Víztorony térre, amely annyira hasonlít Éjszigetre, tolakodó üzleteivel, örökös muzsikájával, fényeivel, üvegcsillogásával.

Azóta is egyfolytában talpal, pedig már majdnem nyolc óra. Szalad az alvás és az álom elől. Messze jár a zenétől és a fénytől. Meddig tart legközelebb? Megtudja-e, hogy élnek-e vagy meghaltak? Szépségeim, szegény szépségeim...

Megállt, egy percre hátat fordított a szélnek, fűlelt. Valahol ütött az óra. Ott a koszos számlap egy filléres népbüfé pultja fölött. Igen, Lestat most ébredt a nyugati parton. Ki van vele? Ott van Louis? Kicsivel több mint huszonnégy óra múlva koncert! Katasztrófa! Armand, kérlek!

Feltámadt a szél. Visszatántorodott néhány lépést, vacogott. A keze elgémberedett. Fázott ennyire valaha? A lámpánál konokul átbaktatott a tömeggel a Michigan sugárúton, és megállt a könyvesbolt kárikatánál, ahol láthatta a könyvet. Lestat, a vámpír.

Armand bizonyosan olvasta, felfalta minden szavát a maga hátborzongató, iszonyú módján, ahogyan olvas: szünet nélkül pergeti a lapokat, szeme ide-oda villan a sorok fölött, és mikor végzett, félredobja a könyvet. Hogyan kelthet ily tündöklő szépségű teremtmény... mit is, undort? Nem, ő sohasem undorodott Armand-tól, ezt be kell ismernie. Ő mindig csak ragadozó és reménytelen vágyat érzett.

Bent a bolt melegében egy lány fölemelte Lestat könyvét, majd kibámult Dánielre, aki párásra lehelte az üveget. Ne félj, drágám, gazdag ember vagyok. Megvásárolhatnám ezt az egész boltot, az összes könyvével, és neked ajándékozhatnám. Úr és parancsoló vagyok a magam szigeten, macája vagyok az ördögnek, aki minden kívánságomat teljesíti. Szabad karomat ajánlanom?

Floridában órák óta sötét van. Éjszigeten már óriási a tolongás.

Alkonyatkor öt, vastag szőnyegekkel leterített padlójú szinten nyitották meg táblaüveg ajtóikat az üzletek, éttermek, bárók. Rákezdtek tompán kortyogó zümmögésükre az ezüst felvonók. Dániel behunyta a szemét, és elképzelte az öbölbeli teraszok fölé emelkedő üvegfalakat. Szinte hallotta a táncoló szökőkutak morajlását, látta a négy évszakon át virágzó sárga nárcisszal és tulipánnal teleültetett, hosszú virágágyakat. A delejes aláfestő zene szívként lüktetett.

Armand valószínűleg a villa félhomályos szobáiban bolyong, néhány lépésnyire a turistáktól és vásárlóktól, akiktől légmentesen elválasztják a vasajtók és a fehér falak. A villa elterpeszkedő palota a fehér homokon, földig érő ablakokkal és nagy erkélyekkel. Magányos, mégis közel van az örökös nyüzsgéshez. Hatalmas nappali szobája a miami part hunyorgó fényeire néz.

Vagy talán átment az egyik jelöletlen ajtón a nyilvános galériára. „Élet a halandók között”, így nevezte ezt a biztonságos, önellátó világot, amelyet közösen alkottak Dániellel. Hogy szerette Armand az öböl meleg szellőjét, Éjsziget örökös tavaszát!

Hajnalig nem alszanak ki a fények.

- Küldj valakit értem, Armand, szükségem van rád! Te is azt akarod, hogy hazatérjek!

Hát persze, megtörtént máskor is, nem volt szükség sem különleges álmokra, sem arra, hogy Lestat visszatérjen, tévéből és rádióból bömböljön, mint Lucifer.

Minden rendben ment hónapokon át, amíg Dánielnek volt kedve városról-városra bolyongani, sorra koptatva New York, Chicago vagy New Orleans járdáit. Majd jött a hirtelen széthullás. Arra tért magához, hogy öt órája nem állt föl a karosszékből. Vagy hirtelen rémülettel ébredt egy áporodott, szennyes ágyban, és nem emlékezett, milyen városban van, vagy hogy hol töltötte az utóbbi napokat. Akkor eljött érte az autó, majd a repülőgép hazavitte.

Nem Armand művelte ezt? Nem ő hajszolta Dánielt ebbe a szakaszos örületbe? Nem ő szárította ki valamilyen gonosz varázslattal az élvezet összes forrását, a gyönyörűség minden kútforrását, hogy Dániel

végül már örüljön az ismerős sofőr látványának, annak az embernek, aki sose ütődött meg viselkedésén, borotvátalan arcán, mocskos ruháján, csak kivitte a repülőtérré?

De Armand nem ismerte be, amikor újra találkoztak Éjszigeten.

- Azért jöttél vissza hozzám, mert vissza akartál jönni, Dániel - mondta rendíthetetlen nyugalommal, örökké sugárzó arccal, szeretettől túlradó pillantással. - Neked most már senkid sincsen, csak én. Te is tudod. Odakint az örület vár.

- Mindig ez az ócska duma - válaszolta gépiesen Dániel. Milyen kábító volt az a fényűzés, a puha ágy, a zene, és még a borospohárért se kellett kinyújtania a kezét. A szobák mindig tele voltak virággal, és ezüsttálcán hozták a kedvenc ételeit.

Armand, a fehér nadrágos, fehér selyeminges Ganümedész egy fekete bársonnyal kárpitozott, hatalmas hintaszékben elterülve bámulta a tévét, a híreket, a filmeket, a videókat, amelyeket magáról csináltott szavalás közben, a hülye szkeccseket, a drámákat, a musicaleket, a némafilmeket.

- Gyere, Dániel, ülj le! Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar visszajössz.

- Te szemét! - mondta ilyenkor Dániel. - Te akartad, hogy jöjjenek, te szólítottál! Nem bírtam enni, aludni, semmit, csak bolyongtam és rád gondoltam. Te tetted!

Armand elmosolyodott, néha még nevetett is. Gyönyörű, bársonyos nevetése volt, amely ékesszólóan kifejezte a hálát vagy a jókedvet. Halandónak látszott, ha nevetett. - Nyugodj meg, Dániel. Hiszen örültem, hogy a pulzusod. Egészen megijesztesz. - Apró redő a sima homlokon, a hang egy pillanatra elmélyül a részvételtől. - Mondd meg, mit kívánsz, Dániel, és én megszerzem. Miért futsz el örökösen?

- Hazudsz, te rohadék! Te akartál! Kínózni fogsz, amíg élek, aztán végignézed a haláloamat, mert az milyen érdekes, mi? Igazat mondott Louis! Végignézed, hogy halnak meg a halandó rabszolgáid, neked úgyse jelentenek semmit. Majd engem is nézni fogsz, hogy változik el a színem.

- Ez Louis nyelvezete - válaszolta Armand türelmesen. - Kérlek, ne idézgesd nekem abból a könyvből. Előbb halok meg, mint hogy végignézzem a haláloamat.

- Akkor ajándékozz meg vele, az isten verjen meg! Hogy ilyen közel, karnyújtásnyira legyek a halhatatlanságtól!

- Nem, Dániel. Ebben az esetben is előbb halok meg, mint hogy megtegyem.

De még ha nem is Armand küldte rá a tébolyt, amely hazahozta, mindig pontosan tudta, hogy Dániel hol tartózkodik. Képes volt meghallani a hívását. A vér kötötte össze őket, annak kellett lennie, az égető, természetfölötti vér becses kortyocskáinak. Mindig csak annyi, amennyitől Dániel álmokat látott, és megszomjazott a halhatatlanságra, amennyitől a tapéta virágai dalra fakadtak és táncra perdültek. Akárhogy is, Armand mindenütt rátalál, ehhez nem fér kétség.

AZ ELSŐ években, még a vércsere előtt egy hárpia agyafürtségével üldözte Dánielt. Nem volt zuga a földnek, ahová el lehetett volna bújni előle. Iszonyú, mégis igéző volt a kezdet New Orleansban, tizenkét évvel ezelőtt, amikor Dániel belépett egy kertvárosi rogyadozó vén házba, és rögtön tudta, hogy Lestat barlangjában jár.

Tíz nappal korábban hagyta el San Franciscót, ahol egy éjszakán át interjúvolta Louis-t, a vámpírt, és még mindig a rémtörténet végső bizonyításától szenvedett. Louis, hogy megmutassa természetfölötti hatalmát, hirtelen magához rántotta Dánielt, és majdnem halálra szívtá. A szűrások már eltűntek, de az emlék kis híján megtéboltyította. Belázasodott, néha önkívületbe is esett, miközben napi alig párszáz mérföldes szakaszokban megtette az utat. Az olcsó motelekben, ahol valami ennivalót kényszerített magába, sorra másolta le az interjú felvételeit, és elküldte egy New York-i kiadónak, úgyhogy a könyv már készült, mire megállt Lestat kapuja előtt.

Ám ez addigra már elveszítette a jelentőségét, a távolodó és elhomályosodó világ értékrendjével együtt.

Most Lestat-t kellett megtalálnia. Ki kellett ásnia a halhatatlant, aki Louis-t alkotta, aki még mindig él valahol ebben a párás, dekadens, gyönyörű öreg városban, és talán Dánielt várja, hogy ébressze föl, hozza vissza a századba, amelytől annyira megijedt, hogy a föld alá bújt előle.

Louis bizonyára ezt akarja. Mi másért adott volna halandó követének annyi támpontot Lestat hollétére vonatkozóan? Bár voltak közöttük félrevezető részletek is. Álnokságból? Végső soron nem érdekes. A levél-tárban megtalálta a tulajdonlevelet és a címet, a félreérthetetlen név alatt: Lestat de Lioncourt.

A vaskapu még csak be sem volt zárva. Miután átverekedte magát az elvadult kerten, könnyedén le tudta törni a bejáratról a rozsdás lakatot.

Csak egyetlen apró zseblámpa volt nála, de a magasan járó telihold itt-ott átsütött a tölgyfák ágai között; fehér fényénél tisztán lehetett látni a mennyezetig érő könyvespolcokat. Minden szobának könyvből

volt a fala. Ember nem lett volna képes ilyen eszelős módszerességre. Majd az emeleti hálósobában le-
térdelt a málladozó szőnyeget fedő vastag porba, és megtalálta az arany zsebórát, amelybe a Lestat ne-
vet vészték.

Ó, az a borzongató pillanat! Az a perc, amelyben az inga az egyre súlyosodó elmebajtól átlendült az
új szenvedélyig! A világ végére is követni fogja ezeket a sápadt, öldöklő lényeket, akiknek létezéséből épp
csak egy villanásnyit láthatott!

Mit akart azokban a korai hetekben? Az élet fenséges titkainak megfejtésében reménykedett? Ettől a
tudástól bizonyosan nem kapott volna kedvet a kiábrándulásokkal máris sűrűn megtűzdelt létezéshez.
Nem, ő azt akarta, hogy kapja fel egy hullám és sodorja el mindentől, amit valaha szeretett, át Louis-ék
erőszakos és érzéki világába.

Gonosz. Már nem félt tőle.

Talán olyan volt, mint az eltévedt felfedező, aki a dzsungelben törtetve hirtelen megpillantja a legen-
dás templom falát, az iszalaggal benőtt, pókhálós faragványokat; az se számít, ha nem él addig, hogy el-
mondhassa a történetét, az a lényeg, hogy ő látta az igazságot!

Csak egy kicsivel tágra nyithatná az ajtót, hogy láthassa a teljes pompát! Bár beengednék! Lehet,
hogy csak örökké akar élni. Ki hibáztathatná érte?

Jó és biztonságos érzés volt magányosan ácsorogni Lestat romos vén házában, ahol csipkerózsa kú-
szott be a törött ablakon, és fosztó függönyök lógtak a mennyezetes ágy csontvázáról.

Közel hozzájuk, közel drága sötétségükhöz, a gyönyörű, emésztő homályhoz! Hogy szerette az egész
reménytelenséget, amelyben rongyoltan penészedtek a faragott bársonyszékek, és csúszómászó lények
falták a szőnyeg maradékát!

Az ereklje! Fő, hogy megvan az ereklje, a csillogó aranyóra, és rajta a halhatatlan neve!

Később kinyitotta a szekrényt. A fekete szalonkabátok darabokra estek, amikor megérintette őket.

Görbére száradt csizmák heverték a cédrusdeszkákon.

Akkor is itt vagy, Lestat! Elővette a magnetofont, letette, belecsúsztatta az első kazettát, és megszó-
laltatta Louis halk hangját az árnyékos szobában. Órákon át játszotta a kazettákat.

Pirkadat előtt egy alak tűnt föl a folyosón. Azért jött, hogy Dániel lássa. A holdsugár fiús arcra, rőtbar-
na hajra hullott. A föld megdőlt, a sötétség leszállt. Armand neve volt az utolsó szó, amelyet kiejtett a szá-
ján.

Akkor kellett volna meghalnia. Talán egy szeszély tartotta életben?

Sötét, nyirkos pincében ébredt. Víz gyöngyözött a falakon. A sötétségben tapogatózva fölfedezett egy
befalazott ablakot, egy lelakatolt vasajtót.

Csak az vigasztalta, hogy újabb istenét találta meg a titkos panteonnak, Armand-t, Louis elbeszélésé-
nek legöregebb halhatatlanját, Armand-t, a párizsi Vámpírszínház bokorgazdáját, aki a múlt században el-
árulta Louis-nak a rettenetes titkot: nem tudjuk, honnan vagyunk.

Talán három napot és éjszakát tölthetett börtönében. Nem tudta megállapítani. Bizonyos, hogy közel
járhatott a halálhoz, émelygett vizeletének szagától, megőrjítették a rovarok. Ám ez nem lankasztotta hit-
buzgalmát. Még közelebb jutott a sötét, lüktető igazságokhoz, amelyeket Louis megmutatott! Louis-ról ál-
modott, miközben ide-oda csúszkált eszmélet és öntudatlanság között, Louis-ról, ahogy mondja San Fran-
ciscóban, abban a koszos kis szobában: Mindig voltak ilyenek, mint mi, mindig. Louis-ról, ahogy magához
rántja, zöld szeme hirtelen elsötétül, és rávillantja a szemfogát. Amikor a negyedik éjszakán felriadt, rö-
gön tudta, hogy valaki vagy valami van rajta kívül a pincében. A nyitott ajtóból egy átjáróra lehetett látni.
Valahol víz csobogott sebesen futva, talán egy föld alatti mély csatornában. Mihelyt a szeme hozzászokott
az ajtón beszüremelő piszkoszöld fényhez, észrevette a falnak támaszkodó fehér bőrű, sápadt alakot.

Makulátlan fekete öltönyében, keményített fehér ingében mintha a huszadik századi embereket utá-
noztak volna. Gesztenyeszínű haját rövidre nyírta, körmei tompán csillogtak a félhomályban. Szakasztott,
mint a koporsóba szánt hulla: ugyanolyan gondosan előkészítve, csírátlánítva.

Lágy hangon, enyhe akcentussal beszélt. Nem nyugat-európai kiejtés; fészesebb, ugyanakkor pu-
hább. Talán arab vagy görög, az a fajta dallam. Ráérősen, minden harag nélkül ejtette a szavakat.

- Tágulj innen. Vidd a szalagjaidat. Ott vannak melletted. Tudok a könyvedről. Senki sem fog hinni ne-
ked. Most pedig menj, és vidd a holmidat.

Tehát nem ölsz meg. És nem is teszel olyaná, mint ti. Ostoba, reménytelen gondolatok voltak, de
nem bírta elfojtani őket. Érzékelte a hatalmat! Hazudozás, ravaszkodás nélkül. Elsírta magát, akár egy
kisgyerek, annyira legyengítette a félelem és az éhség.

- Hogy olyan légy, mint mi? - Az idegenes kiejtés éneklővé erősödött. - Miért tennék ilyet? - A szeme elkeskenyedett. - Nem teszem meg az aljasokkal sem, akik bőven rászolgáltak a pokol tüzére. Akkor miért tennék ilyet egy magadfajta ártatlan bolonddal?

Mert akarom! Örökké akarok élni! Fölt, aztán lassan feltápáskodott, erőltette a szemét, hogy jobban lássa Armand-t. Valahol messze a folyosón homályos villanykörte égett. Louis-val akarok lenni és veled!

Nevetés, fojtott, szelíd, mégis lenéző. - Már értem, miért választott bizalmasává. Te naiv vagy és gyönyörű. De azt ugye tudod, hogy a szépség lehet az egyetlen ok?

Csönd.

- Szokatlan színű a szemed, majdnem ibolyalila. Különös módon egyszerre vagy arcátlan és esdeklő. Tégy halhatatlanná! Ajándékozz meg vele!

Ismét nevetés, majdnem szomorú, utána csönd. Valahol a távolban víz csobog. Most már jobban lehetett látni a helyiséget, a mocskos föld alatti üreget. Az alak is jobban hasonlított a halandókhoz. Még valami halványrózsaszín árnyalata is volt sima bőrének.

- Minden igaz, amit mesélt neked, de úgysem fogja elhinni senki. Te pedig idővel megbolondulsz ettől a tudástól. Mindig ez történik. De most még nem vagy őrült.

Nem. Ez igaz, ez csakugyan történik. Te Armand vagy, akivel éppen beszélgetek. És nem vagyok őrült.

- Valóban. Milyen érdekes...érdekes, hogy ismered a nevem, és még mindig élsz. Még sohasem árultam el a nevemet élőnek. - Tűnődve elhallgatott. - Nem akarlak megölni. Most nem.

Dánielt akkor legyintette meg a félelem. Ha az ember alaposan megnézte ezeket a fajzatokat, láthatta, mik. Louis ugyanilyen volt. Nem élők. Az élők hátborzongató utánzatai. Ez is, ez a suhancnak látszó, csilámló báb.

- Hagyom, hogy elmenj - folytatta Armand. Udvariasan, szelíden. - Követni akarok, figyelni akarok, látni akarom, hová mégy. Amíg érdekesnek talállak, nem ölök meg. Természetesen el is veszthetem az érdeklődésemet irántad, és nem bajlódom a megölésseddel. Ez is lehetséges. Reménykedj benne. Ha szerencséd van, talán még el is veszthetem a nyomodat. Az én képességeim is végesek. Neked itt a világ, hogy becsavarogd, és nappal is utazhatsz. Indulj! Fuss! Látni akarom, mit csinálsz, látni akarom, ki vagy. Indulj! Fuss!

Lestat aranyóráját szorongatva repült el a reggeli géppel Lisszabonba. Ám két estével később arra fordult meg a madridi buszon, hogy Armand ül mellette, alig néhány ujjnyira. Egy héttel később, mikor kinézett a bécsi kávéház ablakán, Armand nézett rá vissza az utcáról. Berlinben Armand surrant be mellé a taxiba, és addig bámulta, míg Dániel kivágódott a csúcsforgalomba, és elrohant.

Ám ezeket az idegtépő, néma összecsapásokat pár hónapon belül erőszakosabb támadások váltották fel.

Armand eszelős tombolása riasztotta álmából egy prágai hotelszobában: - Azonnal beszélj velem! Követelem! Ébredj fel! Gyere velem, mutogasd meg a dolgokat ebben a városban! Miért éppen ide jöttél?

Hirtelen föltekintett a svájci vonaton; Armand ült vele átellenben, és őt figyelte szőrmebélésű kabátjának fölhajtott gallérja mögül. Kitépte Dániel kezéből a könyvet, és ráparancsolt, hogy magyarázza el, mi ez, miért olvassa, mit ábrázol a kép a borítón?

Párizsban éjszakákon át követte a körutakon és a mellékutakban, csak hébe-hóba firtatva, hová megy, mit csinál. Velencében kinézett a Danieliben levő szobájából; a szemközti ablakból Armand bámulta.

Hetek teltek el újabb vizitációk nélkül. Dániel iszonyat és különös várakozás között ingadozott, ismét kételkedve saját élméjűségében. Ám a New York-i repülőtéren ismét csak Armand várta. És a következő estén Armand ült a bostoni Copley ebédlőjében, amikor Dániel belépett. Már megrendelte Dániel vacsoráját. - Kérlek, foglalj helyet. Tudod-e, hogy már a könyvesboltokba került az Interjú a vámpírral?

- Be kell vallanom, élvezem ezt a cseppnyi hírhedtséget - mondta kifinomult udvariassággal és rosszindulatú mosollyal. - Csak azt nem értem, hogyhogy te nem vágysz hírhedett lenni? Nem magadat tüntetted fel szerzőnek, ami azt jelenti, hogy vagy nagyon szerény, vagy gyáva vagy. Roppant unalmas lenne mindkét magyarázat.

- Nem vagyok éhes, menjünk innen - mondta Dániel bágyadtán. Ám ekkor tálak sokaságát halmozták elébük az asztalra. Mindenki őket bámulta.

- Nem tudtam, mit szeretnél - mondta Armand a révült elragadtatás mosolyával. - Ezért megrendeltem mindent, amijük volt.

- Azt hiszed, meg tudsz örjíteni? - acsarkodott Dániel. - Hát nem tudsz! Hadd mondjak neked valamit: ahányszor látlak, mindannyiszor tudom, hogy nem én találtalak ki, tehát normális vagyok! - Azzal nekilátott

enni, bőszen habzsolva - egy kis halat, egy kis marhahúst, egy kis borjúmirigyet, egy kis sajtot, egy kis ezt, egy kis azt, összekutyulta az egészet, bánja is ő, Armand pedig ujjongva kacarászott, mint egy iskolásfiú, miközben karját keresztbe fonva figyelte. Dániel akkor hallotta először azt a selyempuha nevetést. Milyen csábító volt! Leitta magát, amilyen gyorsan csak tudta.

Egyre hosszabbak lettek találkozásaik. Beszélgettek, szócsatákat vívtak, aztán törvénytörően összeveszték. Egyszer New Orleansban Armand kirángatta Dánielt az ágyból és ráordított: - Fogd a telefont, és hívd föl Párizst, látni akarom, tényleg tudok-e beszélni Párizssal!

- Csináld magad, dögölj meg! - üvöltött Dániel. - Ötszáz éves vagy, és nem tudsz használni egy telefont? Olvasd el a használati utasítást! Mi vagy te, halhatatlan hülye? Azért sem teszem!

Hogy megdöbbszent Armand!

- Jól van, felhívom neked Párizst. De te fizeted a számlát!

- Ez csak természetes - felelte Armand ártatlanul. Tucátjával markolta ki kabátja zsebéből a százdollárosokat, és Dániel ágyára szórta őket.

Találkozásaikon egyre gyakrabban vitatkoztak filozófiáról. Armand kivonszolta Dánielt egy római színházból, és megkérdezte, hogy tulajdonképpen mi a véleménye a halálról? Az emberek, akik élnek, tudják ezeket a dolgokat! Tudja-e Dániel, mi az, amitől Armand igazán fél?

Dánielt nem érdekelte. Éjjel elmúlt, ő részeg volt, kimerült, a színházban is aludt, mikor Armand rátalált.

- Megmondom, mitől félek - magyarázta Armand egy diák buzgalmával. - Hogy káosz következik a halál után, olyan álom, amelyből nem lehet felébredni. Képzeld el egy félőntudatlan sodródást, amelyben hiába próbálsz emlékezni, hogy ki vagy, vagy ki voltál. Képzeld el azt az örökös, kétségbeesett törekvést az élők elvesztett tisztánlátására...

Dániel megriadt. Volt ebben valami igazság. Médiumokról is mesélik, hogy zavart, de nagyon hatalmas szellemekkel folytattak társalgást. Nem tudta. Honnan a pokolból tudhatta volna? Lehet, hogy semmi sincs a halál után. Armand iszonyodott a gondolattól, hogy akárhogy erőlködünk, nem tehető semmivé a nyomorúság.

- Azt hiszed, én nem rettegek tőle? - bámult rá Dániel a mellette álló, fehér arcú alakra. - Szerinted hány évem van még? Meg tudod állapítani csak így ránézésre? Mondd meg!

Amikor Port-au-Prince-ben verte föl, a háborúról akart beszélni. Mit gondolnak a huszadik századi emberek a háborúról? Tudja-e Dániel, hogy ő még csak kamasz volt, mikor ezt csinálták vele? Tizenhét éves. Akkoriban az fiatalnak, nagyon fiatalnak számított. A huszadik században a tizenhét éves fiúk valószínűleg szörnyetegek: szakállasak, szőrös a mellük, közben mégis gyerekek. Az ő korában nem így volt. Holott a gyerekek úgy dolgoztak, mint a felnőttek.

De ne térjünk el a témától. A lényeg, hogy Armand nem tudja, mit szoktak érezni a férfiak. Sosem tudta. Ő persze, ismerte a hús örömeit, ez hozzátartozott az élethez. Akkor senki se képzelte a gyerekeket érzéki gerjedelmektől mentes ártatlanoknak. Ám az igazi agresszióról keveset tud. Őt, mert vámpírként ölnie kell, és a vér ellenállhatatlan. De miért találják a férfiak ellenállhatatlannak a háborút? Mi ez a vágy, hogy fegyverrel akarják megtörni a másik akaratát? Mi ez a fizikai szükséglet a pusztításra?

Dániel a legjobb tehetsége szerint próbált válaszolni: egyes emberek a mások megsemmisítésével bizonyítják maguknak, hogy élnek. Nyilván Armand is tudja.

- Tudom? Tudom? Mit számít a tudás, ha nem értem - vágott vissza Armand, az ingerültségtől még idegenesebb kiejtéssel -, ha nem vagyok képes továbblépni egyik felismeréstől a másikhoz? Nem látod, hogy épp ez az, amire képtelen vagyok?

Frankfurtban a történelem természetéről faggatta. Miért lehetetlen olyan összefüggő magyarázatot írni az eseményekről, ami eleve nem hazug? Miért lehetetlen az igazság szolgálatába állítani az általánosságokat, és miért lehetetlen tanulni nélkülük?

Ezek a találkozások nem mindig voltak önösek. Egy angliai fogadóban azzal ébresztette Dánielt, hogy azonnal távozzon az épületből. Nem egészen egy óra múlva a fogadó leégett.

Máskor, amikor Dánielt részegségért és csavargásért fogdába csukta a New York-i rendőrség, Armand megjelent fiatal ügyvéd képében - tweed zakóban, flanelnadrágban -, hogy kiváltsa. Rendkívül emberinek látszott, mint evés után mindig. A Carlyle-ba vitte Dánielt, és otthagytá, hogy kialszassa magát, egy bőröndre való új ruhával, és az egyik zsebben egy vastagra tömött bukszával.

Másfél éve tartott ez az örület, amikor végül Dániel is kérdezgetni kezdte Armand-t. Milyen volt igazából Velence? Nézd csak ezt a tizennyolcadik században játszódó filmet, és mondd meg, hol a hiba. Armand feltűnően húzódozott. - Nem tudom megmondani, mert nincsenek róla élményeim. Láthatod, milyen

kevessé vagyok képes szintetizálni a tudást; én mindig a pillanatban élek. Milyen volt Párizs? Azt kérdezd, esett-e 1793. június ötödikén, szombaton éjszaka, azt talán meg tudom mondani.

Máskor a környezetéről beszélt rövid kitörésekben, a kor hívalkodó, hátborzongató finnyasságáról, a változások irtóztató felgyorsulásáról.

- Nézd ezeket a világrengető találmányokat, amelyek száz éven belül lesznek haszontalanok vagy divatjamúltak, a gőzhajót, a vasutat; holott tudod, mit jelentett ez a gályarabság és a lóháton való utazás hatezer éve után? Ma a lokál táncosnője vegyszert vásárol, hogy megölje a szeretője magát, és hetvenöt évet él meg mindenféle szerkezetek között, amelyek lehűtik a levegőt és szó szerint megeszik a port. De a nagyközönségnek az összes kosztümös film és a drogériák-ból utánad dobott valamennyi puhafedelű történelmi regény dacára sincsen pontos emléke semmiről; minden társadalmi problémát olyan normákhoz képest vizsgálnak, amelyek sohasem léteztek; az emberek úgy követelik a fényűzést, békét, nyugalmat, mintha „kisemmizték” volna őket, holott ezek soha és sehol nem jártak senkinek.

- De azt mondd, hogy a korodbeli Velence...

- Mit? Hogy mocskos volt? Hogy gyönyörű volt? Hogy szuvas fogú, bűdös szájú rongyosok jártak nevétgéltni a nyilvános kivégzésekre? Tudni akarod, mi a legfőbb különbség? Ez a kor iszonyatosan magányos. De igen, figyelj csak ide. Mi annak idején hatósával-hetesével laktunk egy szobában, mikor még az élőkhoz tartoztam. Embertenger hömpölygött a városok utcáin, ma pedig ezekben a magasházakban el-tompult lelkek kísértének fényűző elszigeteltségben, és a televízió ablakán át bámulják, hogyan ölelkezik-csókolózik egy másik világ. Ahol ekkora a magány, ott mindenképpen létre kell jönnie valamilyen nagy, közös ismeretanyagnak, a tudás újfajta szintjének, kíváncsi szkepticizmusnak.

Az ilyen dolgokkal megbabonázta Dánielt, aki időnként megpróbálta leírni a hallottakat. Ám továbbra is félt Armand-tól, és örökösen futott előle.

MAGA SE tudta már, mennyi idő után hagyta abba a menekülést, noha azt az éjszakát nem lehetett elfelejteni.

Talán négy év telt el a vadászat kezdete óta. Dániel eltöltött Dél-Olaszországban egy hosszú, békés nyarat, amelynek során egyszer sem látta démoni familiárisát.

Fél háztömbnyire lakott az ókori Pompeji romjaitól egy olcsó szállodában. Órákon át olvasott, írt, próbálta meghatározni, mit adott neki a bepillantás a természetfölötti birodalmába, hogyan kell ismét megtanulnia akarni, látni, álmodni. Valóban lehetséges a földi halhatatlanság, ezt kétség nélkül tudta, de mit ér, ha ő nem lehet halhatatlan?

Nappal a kiásvott római város gödrös utcáit járta. Ha megtelt a hold, éjszaka is a romok között kószált egyedül. Úgy tűnt, visszanyerte ép eszét, hamarosan visszatér talán az élet is. Üde illata volt a zöld leveleknek, ha szétmorzsolta őket ujját között. Felnézett a csillagokra, és inkább szomorúságot érzett, mint haragot.

Máskor viszont úgy vágyott Armand-ra, mintha varázssital lenne, amely nélkül nem élhet. Hiányzott a sötét energia, amely négy évig fűtötte. Arról álmodott, hogy Armand közel van, és buta könnyek között ébredt. Majd eljött a reggel, ami szomorúságot, de nyugalmat hozott.

Aztán visszatért Armand.

Későre járt, talán tíz óra volt, Dániel feje fölött, mint ez Dél-Olaszországban gyakori, sötétkéken ragyogott az ég. Magányosan baktatott a tulajdonképpeni Pompejiből a Misztériumok Villájához vezető hosszú úton, abban reménykedve, hogy nem jön ő, aki elkergesse.

Halálos csend lett, mikor a régi házhoz ért. Itt nem jártak örök. Nem járt élő. Csupán Armand jelent meg hirtelen és némán az ajtó előtt. Ismét Armand.

Hangtalanul lépett ki az árnyékból a holdfényre, koszos farmerben, nyúlt zsávolny zubbonyban. Átkarolta Dánielt, és gyöngéd csókot lehelt az arcára. Meleg volt a bőre, kitelt a friss vértől. Dániel érezni vélte rajta az egykori élő aromáját.

- Akarsz bejönni ebbe a házba? - súgta Armand. Őt nem tartotta vissza zár és lakat. Dániel remegett, majdnem elsírta magát. De miért? Hiszen úgy örült, amiért láthatja, megérinthei, átkozhatja! Bementek az alacsony mennyezetű, sötét szobákba. Dániel fursán megnyugtónak találta Armand karjának nyomását a hátán. Ó, igen, ilyen a viszony, mert ez az, ugye? Te vagy az én titkos... Titkos szeretőd. Igen.

Álltak a romos ebédlőben, amelynek rituális korbácsolást ábrázoló híres falfestményei alig látszóttak a sötétségben, és akkor nyíltak Dánielbe a felismerés: mégse fog megölni. Nem teszi meg. Persze azzá sem tesz, ami ő, de meg sem öl. Nem így ér véget a tánc.

- De hát hogyhogynem tudtad? - Armand olvasott a gondolataiban. - Hiszen szeretlek. Ha nem szerettelek volna meg, természetesen már sokkal korábban megöllek.

A holdfény beomlott a lécrácsra. A vörös alapon, amelynek olyan színe volt, mint a megszáradt vérnek, ismét életre keltek a buja alakok.

Dániel mereven bámulta az előtte álló fajzatot, ezt a valamit, amely embernek látszott, emberként beszélt, de nem volt az. A tudatnak egy ocsmány zökkenésével olyannak látta, mint egy óriás rovar, gonosz, ragadozó szörnyeteget, amely milliónyi emberi életet zabált föl. És ő mégis szerette ezt a valamit. Szerette sima fehér bőrét, nagy barna szemét. Nem azért szerette, mert finom, szelíd ifjúnak látszott, hanem mert ijesztő volt, rettenetes, undorító és ugyanakkor gyönyörű. Úgy szerette, ahogyan a gonosz szokatlan az emberek, mert mélységesen izgatja őket. Képzeli el, így ölni, életet oltani ki, amikor tesszik, csak úgy, egy harapással elvenni mindent, amit ember adhat!

Nézzék a ruháit. Kék vászoning, rézgombos farmerzubbony. Honnan szerezte? Egy áldozattól, igen, ugyanúgy, mintha kést rántott volna a nyúzáshoz, amíg meleg a prédája. Nem csoda, ha szaglanak a sőtől és a vértől, noha egyik sem látszik rajtuk. És a haja rövide nyírva, mintha huszonnégy órán belül nem nyerné vissza megszokott vállig érő hosszát. Ez a gonosz. Ez az illúzió. Ez akarok lenni, ezért nem bírok ránézni!

Armand szája alig észrevehető, puha mosolyra húzódott. A szeme ködös lett, becsukódott. Közelebb hajolt, és rányomta ajkát Dániel nyakára.

Dániel ismét érezte, amint a hegyes szemfog áthatol a bőrén, ugyanúgy, mint San Franciscóban, a Divisadero utcai kis szobában Louis-é. Hirtelen fájdalom és lüktető forróság. - Végül mégis megölsz? - Elálmosodott, kigyúlt a szerelemtől. - Igen, csinálj csak!

De Armand csupán néhány cseppet ivott. Elengedte Dánielt, a vállára tette a kezét, és gyengéden térdre nyomta. Dániel fölnevezett, és látta, hogy Armand csuklójából folyik a vér. Hatalmas áramütésként érte annak a vérnek az íze. Pompeji városa egy villanásnyi időre megtelt a régi kín és halál elmosódó, lüktető suttogásával, sírásával, az ezrekével, akik meghaltak füstben és pernyében. Együtt haltak meg. Együtt. Armandhoz tapadt, de már nem volt vér. Csak ízlelő, semmi több.

- Az enyém vagy, gyönyörű fiú - mondta Armand.

Másnap reggel, amikor fölébredt a római Excelsior ágyában, már tudta, hogy nem fog elfutni többé Armand-tól. Nem egészen egy órával napszállta után Armand eljött érte. Londonba akartak menni, az autó már várt, hogy kivigye őket a repülőtérre. Ám még volt idő egy ölelésre, egy kis vércserére. - A torkomból - súgta Armand, a tenyerébe fogva Dániel fejét. Nesztelen, finom lüktetés. A lámpák fényköre megduzzadt, felragyogott, lenyelte a szobát.

Szeretők. Igen, az lett belőle, megszállott és pusztító viszony.

- Te vagy az én tanítóm - mondta Armand. - Te majd elmesélsz mindent erről a századról. Már tanulom a titkokat, amelyek kezdettől kisiklottak a kezem közül. Alszol majd, ha akarsz, amikor a nap felkel, de az éjszakák az enyém.

FEJEST ugrottak az életbe. Armand géniusza volt a színlelésnek, és miután minden este korán ölt, bárhol kiadhatta magát embernek. Bőre forrón izzott a korai órákban, arcáról áradt a szenvedélyes kíváncsiság, lázasan és gyorsan ölelt.

Ezt a tempót csak egy másik halhatatlan bírta volna. Dániel gyakran elbóbiskolt szimfóniák és operák közben, vagy a filmek szízeit, amelyekre Armand elvonszolta. Aztán jöttek a végeérhetetlen bulik, a nyüzsgő, lármás összejövetelek Chelsea-től Mayfairig, ahol Armand politikáról vitatkozott egyetemistákkal, divatos nőkkel vagy bárkivel, aki szóba állt vele. Szeme elpárasodott az izgalomtól, hangja elvesztette másvilági zengését, és átvette a szobában tartózkodó fiatal emberek pattogós kiejtését.

El volt ragadtatva a ruháktól, nem a szépségüktől, hanem a jelentéstől, amit ő tulajdonított nekik. Viselt farmert és pulóvert, mint Dániel; viselt csavart mintás pulóvert, munkásbakancsot, bőr viharkabátot, tükrös napszemüveget, amelyet feltolt a fejére. Viselt méretre készült öltönyt, szmokingot, frakkot, ha úgy tartotta kedve; a haját az egyik este rövidre nyírta, mint bármely Cambridge-ből szalajtott fiatal ember, a másikon meghagyta a hosszú angyalfürtöket.

Dánielnek úgy rémlett, mintha folyton sötét lépcsőkön kapaszkodnának négy emeletet, hogy festőket, szobrászokat, fotósokat látogassanak, vagy megnézzenek valami moziba sohasem került, ám forradalmi filmet. Órákat töltöttek komfort nélküli lakásokban, ahol sötét szemű lányok játszottak rockzenét és főztek gyógyteát, amelyből Armand sohasem ivott.

Persze férfiak és nők is beleszerettek Armandba - „olyan ártatlan, olyan szenvedélyes, olyan briliáns!” Nekem mondják? Armand-ból olyan csáberő áradt, amelynek szinte még ő sem tudott parancsolni. És persze Dánielnek kellett ágyba vinnie ezeket a boldogtalanokat, ha Armand meg tudta szervezni, miközben a sötét szemű Cupido egy közeli karosszékből figyelte őket, ajkán gyöngéd, jóváhagyó mosollyal. Tü-

zes és idegborzoló volt ez a szemléltető szenvedély, és Dániel annál önfeledtebben munkálkodott a másik testen, minél jobban felizgatta minden egyes meghitt mozdulat kettős töltése. De utána kiürültén, sértetlen, hidegen bámult Armand-ra.

NEW YORKBAN tárlatok megnyitására, kávéházakba, bárókba loholtak, örökbe fogadtak egy balettnövendéket, fizették a számláit, amíg tanult. Ücsörögtek verandákon a Sohóban és Greenwich Villageben, múlatták az időt mindenkivel, aki hajlandó volt csatlakozni hozzájuk. Esti iskolában tanultak irodalmat, filozófiát, művészettörténetet, politikát. Tanultak biológiát, mikroszkópot vásároltak, mintákat gyűjtöttek. Csillagászati könyveket tanulmányoztak, és hatalmas távcsöveket szereltek a házak tetejére, amelyekben néhány napig vagy legfőljebb egy hónapig laktak. Ökolívó mérkőzésekre, rockkoncertekre, Broadwayi bemutatókra jártak.

Armand odáig volt a technológiai újításokért. Először a konyhai mixerekért rajongott, amelyekkel borzalmas kotyvalékokat habart, elsősorban színeik alapján válogatva az összetevőket; aztán a mikrohullámú sütőkért, amelyben svábbogarakat és patkányokat pirított. Elbűvölték a hulladékőrlek, amelyeket papírtörülközőkkel és egész karton cigarettákkal etetett. Aztán jött a telefon. Össze-vissza hívogatta az egész földet, órákon át társalgott ausztráliai vagy indiai „halandókkal”. Végül a televízió lett a rögeszméje, aminek következtében a lakás megtelt bőgő hangszórókkal és villogó képernyőkkel.

Megbabonázta minden, csak kék ég legyen benne. Aztán látnia kellett a híradókat, az első sorozatokat, a dokumentumfilmeket, végül pedig értékétől függetlenül minden filmet, amely valaha szalagra került.

Néhány filmbe különösen belehabarodott. Többször végignézte Ridley Scott Szárnyas fejvadász-át, valósággal megigézte Rutger Hauer, az atléta termetű színész, aki a lázadó androidok vezérének szerepében szembeszáll emberi alkotójával, megcsókolja, aztán össze-roppantja a koponyáját. Szinte dévajul nevetgélt a csontok ropogásától, Hauer jéghideg kék szemének pillantásától.

- Ott a te Lestat barátod! - súgta egyszer Dánielnek. - Lestat lenne elég...hogy is mondjátok?...brahis-ta? ...megcsinálni ezt!

A Szárnyas Fejvadász után jött a hülye és röhögtető Időbanditák, egy brit komédia, amelyben öt törpe lop egy „Teremtésterképet”, hogy utazhassanak az idő lyukain át. Addig huppannak be egyik századba a másik után, egy kisfiú társaságában, lopkodva és verekedve, míg valamennyien az ördög barlangjában nem kötnek ki. Különösen az a jelenet tetszett Armand-nak, amikor a törpék egy castelleonei lerobbant színpadon az „Én és az árnyékom”-at éneklük Napóleonnak. Napóleonról végképp bezsongott. Lehámlt róla másvilági flegmája, mélységesen emberi lett, és könnyesre kacagta magát.

Dánielnek el kellett ismernie, hogy volt valami rémséges varázsa annak az „Én és az árnyékom” jelenetnek, ahogy a törpék össze-vissza csoszognak, püfölik egymást, elcseszik az egész számot, miközben a zenekari árookban a tizenharmadik századi meghökkenő muzsikások azt se tudják, mit kezdjenek ezzel a huszadik századi nótával. Napóleon előbb elhül, aztán ujjong. Ezen a jeleneten érezni lehetett a komikai géníusz érintését. De akkor is, hányszor képes végignézni ezt az ember? Armand, úgy tűnt, akárhányszor.

Ám hat hónap múlva ejtette a filmeket a videokameráért. Okvetlenül filmeket akart csinálni. Végigvonszolta Dánielt New Yorkon, embereket interjúvolt az éjszakai utcákon. Filmeket készítettett magáról, amelyeken verseket szavalt olaszul vagy latinul; vagy csak bámult keresztbe font karokkal, mint egy hol elmosódó, hol kiélesedő, csillogó fehér jelenés az örökös bronzsín homályban.

Majd valahol, valahogyan, egy Dániel előtt ismeretlen helyen hosszú filmet készítettett magáról, ahogy fekszik a koporsóban, a nappali halálos álomban. Dániel képtelen volt végignézni. Armand órákig bámulta a lelassított filmet, figyelte, hogyan növekszik napkeltekor levágott haja, miközben mozdulatlanul, lehunyt szemmel fekszik a szaténpárnán.

Ezután jöttek a számítógépek. Sorra töltötte meg titkos írásaival a floppykat. Külön lakásokat bérelt Manhattanben, hogy legyen hová tennie a szövegszerkesztőit és a videojátékait. Legvégül a repülőgépre vetette magát. Dániel világéletében imádott utazni, becsavarogta Armand-nal a földet, közösen is repültek, ebben nem volt semmi új. De Armand most azzal kísérletezett, hogyan tölthetik az egész éjszakát a levegőben. Nem volt ritkaság, hogy elrepültek Bostonba, onnan Washingtonba, aztán Chicagóba és onnan vissza New Yorkba. Armand megfigyelt mindent, utasokat, utaskísérőket; beszédbe elegyedett a pilótákkal; az első osztály öblös karszékeiben hátradőlve hallgatta a motorok robajlását. Különösen el volt ragadtatva a kétszintes gépektől. Még hosszabb, még vakmerőbb kalandokat akart, Port-au-Prince-be, San Franciscóba, Rómába, Madridba vagy Lisszabonba, neki nem számított, csak hajnalig leszállhasson a földre.

Hajnaltól gyakorlatilag eltűnt. Dániel sohasem tudhatta, hol alszik. De hát hajnalra már ő is hullafáradt lett. Öt éve nem látott deledő napot.

Armand gyakran már előbb belépett a szobába, hogysem Dániel fölébredt volna. A kávé szortyogott, a zene szólt - Vivaldi vagy csörömpölő ragtime, Armand mindkettőt szerette -, és ő fel-alá sétálva várta Dániel ébredését.

- Jöjj, szeretöm, ma este baletbe megyünk! Barisnyikovot akarom látni. Utána pedig irány a Village. Emlékszel arra a jazzbandre, amelyet úgy szerettem tavaly nyáron? Visszajöttek. Gyere már, éhes vagyok, szerelmem! Indulnunk kell.

És ha Dániel lusta volt, Armand behurcolta a zuhany alá, végigszappanozta, leöblítette, kivonszolta, szárazra dörgölte, megborotválta, olyan odaadással, mint egy régimódi borbély, végül választott egyet Dániel slamos, koszos ruhái közül, és ráadta.

Dániel szerette, ahogyan a csillogó, kemény fehér kezek csúszkálnak az ő meztelen húsán; érintésük atlaszkesztyűre emlékeztetett. Szerette a barna szempárt, amely mintha kifordította volna önmagából; ő, az a kéjes irányvesztés, a bizonyosság, hogy hullik, távolodva minden földi dologtól! Végül a kezek gyöngéden rákucsolódtak a torkára, és a fogak felszúrták a bőrét.

Behunyta a szemét, teste lassan tüzesedett, ám akkor lobbant lángra igazán, amikor Armand vére megérintette az ajkát. Ismét hallotta a távoli sóhajtozást, a sírást. Eltévedt lelkek vajon? Hatalmas fény világított, mintha váratlanul összekapcsolódott, létfontosságúvá nemesedett volna minden álma, de aztán ez is kihuny.

Egyszer minden erejével magához szorította Armand-t, és megpróbálta felhasítani a torkát. Armand olyan türelmes volt, maga tépte föl neki a bőrt, engedte, hogy ráforrjon a szája, aztán gyöngéden eltolta.

Dániel már nem tudott határozni. Csak két váltakozó állapotot ismert, a nyomorúságot és az önkívületet, amelyek egyesültek a szerelemben. Sose tudta, mikor kapott a vérből. Sose tudta, hogy a vértől látszik-e másnak a világ - a szegfűk rábámultak a vázából, a felhőkarcolók ocsmány hajtásoknak látszottak, amelyek egy éjszaka alatt sarjadtak acélmagokból -, vagy attól, hogy elmenőben van az esze. Majd eljött az éjszaka, mikor Armand azt mondta, most már készen áll, hogy amúgy istenigazából belépjen a századba, mert eléggé érti. „Felmérhetetlen” gazdagságot akart. Hatalmas lakást, teletömve mindennel, aminek értékét megtanulta becsülni. És akart jachtokat, repülőgépeket, autókat, millió és millió dollárt. Meg akart vásárolni Dánielnek mindent, amit megkívánhat.

- Miféle milliókról beszélsz? - vetette oda félvállról Dániel. - Kidobod a ruhát, amit egyszer viseltél, lakásokat bérelsz, és elfelejted, hol vannak. Tudod egyáltalán, mi a postai irányítószám vagy a jövedelemkategória? Én vásárolok az összes rohadt repülőjegyet! Milliók! Hogy akarunk milliókat szerezni? Lopj egy újabb Maseratit, és legyen vége már, az istenfájat!

- Dániel, téged Louis ajándékozott nekem - mondta Armand gyöngéden. - Mire is mennék nélküled? Félreérintesz mindent. - Akkorára nyitotta a szemét, mint egy gyerek. - Én akarok állni a központban, úgy, ahogy évekként elelőtt a párizsi vámpírszínházban. Biztosan emlékszel rá. Rák akarok lenni a világ szemén.

DÁNIEL beleszédült a sebességbe, amellyel a dolgok történtek. Egy kincslelettel kezdődött a jamaikai vizeken. Armand hajót bérelt, és megmutatta Dánielnek, hol kezdjék a kutatásokat. Napok alatt rátaláltak egy aranyrudakkal és drágakövekkel megrakott, elsüllyedt spanyol gályára. Ezt egy régészeti lelet követte: felbecsülhetetlen értékű olmek szobrocskák. Még két elsüllyedt hajó, gyors egymásutánban. Egy olcsó dél-amerikai birtok rég elfelejtett smaragdbányával ajándékozta meg őket.

Vásároltak floridai villát, jachtokat, gyorshajókat, egy kicsi, de választékos ízléssel berendezett sugárhajtású gépet.

Mostantól természetesen minden alkalommal úgy kellett mutatkozniuk, mint két királyfinak. Maga Armand ellenőrizte, mikor Dánielről mértéket vettek inghez, öltönyhöz, lábbelihez. Ő választotta a kelméket a megszámlálhatatlan sportkabáthoz, nadrághoz, háziköntöshöz, sálhoz. Dánielnek természetesen járt hidegebb időkre a nerccel bélelt esőkabát, Monté Carlóba a szmoking és az ékköves mandzsettagomb, sőt egy hosszú, fekete szarvasbőr köpeny, amely nagyon jól állt az ő „huszadik századi” magasságához.

Alkonyatkor, amikor Dániel fölébredt, a ruhái már kikészítve várták. Isten bizony, szinte sohasem kellett kicserélnie egyetlen darabot sem a fekete selyemzoknitól a lenvászon zsebkendőig terjedő összeállításban. Vacsoráját a hatalmas ebédlőben tálták, amelynek ablakai az úszómedencére nyíltak. Armand már az asztalánál ült a szomszédos dolgozószobában. Sok munkája volt: térképeket kellett tanulmányozni, még több vagyont kellett gyűjteni.

- Hogy csinálod ezt? - érdeklődött Dániel, miközben nézte, hogyan jegyzetel Armand, és írja az útmutatásokat az új beszerzésekhez.

- Ha tudsz olvasni az emberek agyában, megkaphatsz mindent, amit akarsz - felelte Armand türelmesen. Ó, az a puha, érvelő hang, az a nyílt, már-már bizakodó, fiús arc, az a homlokába lógó, egy kicsit mindig kócos, vörösbarna haj, az a derűs fesztelenséget sugárzó test!

- Nekem add meg, amit akarok! - követelőzött Dániel.

- Megadok neked mindent, amit kérhetsz.

- Igen, de nem azt, amit kértem, amit akarok!

- Eljél csak, Dániel. Hadd közöljem veled szívből jövő őszinteséggel, hogy az élet jobb, mint a halál.

- Én nem élni akarok, Armand, én örökké akarok élni, és akkor majd én mondom meg neked, hogy jobb-e az élet, mint a halál!

Az örületbe hajszolta a gazdagság, mert még fájóbban érezte tőle a halandóságát. Amikor langyos szellők közepette hajókáztak az öbölben Armand-nal, a megszámlálhatatlan csillagtól sziporkázó, derült éjszakai ég alatt, kétségbeesett a gondolattól, hogy ez nem lehet örökké az övé. Gyűlölködő szerelemmel figyelte Armand-t, aki játszi könnyedséggel kormányozta a hajót. Képes lesz hagyni, hogy ő meghaljon?

A vagyongyűjtés folytatódott.

Picassók, Degas-k, Van Goghok - ez csak néhány volt a lopott festmények közül, amelyeket Armand visszaszerzett és minden magyarázat nélkül átadott Dánielnek, hogy szolgáltatssa vissza, vagy adja el. A tulajdonosok persze nem mertek reklamálni, már ha egyáltalán túléltek Armand hangtalan éjszakai látogatásait a titkos szentélyekben, ahol a lopott kincseket tartogatták. Néha nem volt tisztázott a műalkotás szerzősége. Ilyenkor milliókat kerestek az árverésen. De még ez sem volt elég.

Armand gyöngyöket, rubinokat, smaragdokat, briliáns diadémokat hozott Dánielnek. - Rá se ránts, lopottak voltak, senki se fog reklamálni. - A miami part veszedelmes narkókereskedőitől is elloptott mindent, fegyvereket, bankjegyekkel tömött aktatáskákat, még a hajóikat is.

Dániel csak bámulta a zöldhasú bankók tornyait, amelyeket a titkárok megszámoztak, becsomagoltak és elhelyeztek európai bankok titkos számláin.

Gyakran elnézte Armand-t, hogyan indul magányos vadászataira a meleg déli vizekre egy kivilágítatlan, mozgékony gyorshajón. Puha fekete selyeminget, fekete nadrágot viselt, nyíratlan haja lobogott a szélben. Valahol messze kint, ahol már nem lehet látni a partot, megtalálja a csempészeket, és akkor lecsap a magányos kalóz, a halál. Vajon fölnéznek-e rá az áldozatok, mielőtt elmerülnének a holdfényes mély vízben, hogy egy utolsó pillantást vessenek végzetükre? Ez a kisfiú! És ők még magukat képzeltek gonoszaknak...!

- Megengeded, hogy veled menjek? Megengeded, hogy nézzem, amikor csinálod?

- Nem.

Végre összegyűlt a kellő mennyiségű pénz; Armand készen állt az akcióra.

Megparancsolta Dánielnek, hogy tanácskérés és tétovázás nélkül vásároljon sétahajó-flottát, étterem- és szállodalánccot. Most már négy magángépen repülhettek. Armand-nak nyolc telefonja volt.

Aztán jött Éjsziget, az álmok netovábbja, Armand személyes alkotása, ahol őt üvegezett szinten sziporkáztak a mozik, éttermek és boltok. Lerajzolta a kiválasztott építésznek, hogy mit akar. Végeérhetetlen listákat írt a megkívánt anyagokról, a szövetekről, a szökőkutak szobraitól, még a virágokból és a cserépbe ültetett fákról is. Íme Éjsziget! Alkonyattói hajnalig ostromolták a turisták, akiket a hajók folyamatosan szállítottak át a miami dokkokból. Az előcsarnokokban, a táncparketteken folyamatosan szólt a zene. Az üvegliftek szüntelenül kapaszkodtak az égbe; tavak, patakok, vízesések szikráztak az ágyások nyirkos, törékeny virágai között.

Éjszigeten mindent lehetett kapni: gyémántot, coca-colát, könyvet, zongorát, papagájt, divatszalokban készült ruhát, porcelánbabát. Ki lehetett próbálni a világ összes jó konyháját. Éjszakánként öt filmet játszottak a mozik. Volt itt angol tweed, spanyol bőr, indiai selyem, kínai szőnyeg, márkás ezüst, fagyalt, vattacukor, csontporcelán és olasz cipő.

De lakni is lehetett Éjszigeten, titkos fenyőzésben, kedvük szerint mártózva meg a forgatagban.

- Mindez a tiéd, Dániel - mondta Armand, miközben ráérsen sétáltak kettejük háromszintes Misztérium-villájának nagy, szellős szobáiban, amelyeknek ablakaiból Miami messzeségben izzó egére és az éjszakai sápadt felhőkre lehetett látni. A villát alá is pincézték, de a pincéből Dániel ki volt tiltva.

Éjszigeten bámulatos ügyességgel vegyítették a régit és az újat. A liftajtók középkori tapétákkal és antik gyertyatartókkal agyonzsúfolt nagy szobákba nyíltak, és minden szobához óriási televízió járt. Dániel lakosztályát teleaggatták reneszánsz festményekkel, a padlót perzsaszőnyegek takarták. Armand a velen-

cei iskola legpazarabb alkotásaival vette körül magát csillogó számítógépektől, házi telefonoktól, monitoroktól roskadozó, fehér kárpitos dolgozószobájában.

- Ez az otthonod, Dániel.

Az is volt, Dániel szerette is, ezt be kellett ismernie, de még jobban szerette a szabadságot, a hatalmat és a fényűzést, amely mindenhová elkísérte.

Éjszakai kirándulásokat tettek a közép-amerikai őserdők mélyére, a maya romokhoz; fölkapaszkodtak az Annapurna oldalába, hogy megnézzék a holdfényben a távoli csúcsot. Együtt bolyongtak a tokiói zsúfolt utcákon, Bangkokban, Kairóban, Damaszkuszban, Limában, Rióban és Katmanduban. Nappal Dániel a helyi vendéglátás legnívósabb kínálatában tobzódott, éjszaka félelem nélkül kószált Armand oldalán.

Ám hébe-hóba megtört a civilizált élet illúziója. Armand néha megérezte isten háta mögötti helyeken más halhatatlank jelenlétét. Ez akkor is aggasztotta, ha, mint elmagyarázta, saját pajzsával vette körül Dánielt. Ettől függetlenül Dánielnek mindig mellette kellett maradnia.

- Tégy azzá, ami vagy, és nem kell aggódnod többé.

- Te nem tudod, mit beszélsz - felelte Armand. - Most egy vagy az arctalan halandók milliárdjai között. Ha közénk tartoznál, égő gyertya lennél a sötétségben.

Dániel vitatkozott.

- Azonnal észrevennének - folytatta Armand növekvő indulattal. De nem Dánielre haragudott. Egyszerűen utált az élőhalottakról beszélni. - Nem tudod, hogy az öregek elpusztítják a fiatalokat? - kérdezte. -

Ezt nem mesélte imádott Louis-d? Én is ezt teszem mindenütt, ahol megállapodunk: eltakarítom a fiatalokat, a hulladékot. De én sem vagyok legyőzhetetlen. - Elhallgatott, mintha azon gondolkodna, folytassa-e.

- Ugyanolyan vagyok, mint minden ragadozó. Vannak ellenségeim, nálam öregebbek, erősebbek, akik bizonyosan megpróbálnának elpusztítani, ha ezt diktálná az érdekük.

- Öregebbek nálad? Én azt hittem, te vagy a legidősebb! - mondta Dániel. Évek óta nem került szóba közöttük az Interjú a Vámpírral. Különben sohasem beszélték meg részletesen.

- Természetesen nem én vagyok az - telelte Armand. Kissé mintha feszengett volna. - Mindössze a legidősebb vagyok azok közül, akiket Louis barátod képes volt felkutatni. Vannak mások. Nem ismerem a nevüket, ritkán láttam az arcukat. Ám időnként érzem őket. Úgy is mondhatnád, hogy megérezzük egymást. Néma, de hatalmas jeleket sugároznak: „Ne gyere a közelembe!”

A következő éjszakán adta Dánielnek a medált, amit ő amulett-nek nevezett. Előbb megcsókolta és úgy dörgölte a két tenyere között, mintha melengetné. Furcsa egy szertartás volt. De még ennél is furcsábbnak bizonyult a vésett A betűvel díszített tárgy, amely az Armand vérével töltött, parányi fiolát rejtett.

- Ha közelednének, pattintsd fel itt, és azonnal törd el a fiolát. Akkor megérezik a hatalmat, amely védelmez, és nem merészelnek...

- Eh, te hagynád, hogy megöljenek. Úgyis tudom rólad - mondta Dániel hidegen. - Inkább a hatalmat add nekem, hogy verekedhessek magamért.

De azért azóta is viselte a medált. Amikor a lámpafénynél megvizsgálta az A betűt és az egész amulettet behálózó, bonyolult veséteket, megállapította, hogy összefonódott, parányi embertesteket ábrázol, hullákat és élőket vegyesen; volt, amelyiket megcsónkítottak, volt, amelyik vonaglott a kintől. Undorító egy ékszer volt, el is rejtette az inge alá. Fagyos érintése volt, de legalább nem lehetett látni.

Ő egyszer sem látta a többi természetfölötti lényt, nem is érezte őket. Louis-ra úgy emlékezett, mintha lázas rémkép lett volna, hallucináció. Armand volt az ő egyetlen orákuluma, könyörtelen és rajongó démon-istene.

Egyre gyűlt benne a keserűség. Az élet Armand-al lángra gyújtotta, megőrijtette. Évek óta nem gondolt a családjára vagy a barátaira. Arról gondoskodott, hogy a rokonok megkapják a csekkjeiket, de csak nevek voltak egy listán.

- Te sose fogsz meghalni, de azt mégis végignézed, hogy halok meg minden éjszakán!

Végül Armand összeroppant az ocsmány, iszonyatos veszekedésektől. Szeme megüvegesedett a néma haragtól, és halkan, de csillapíthatatlanul sírt, mintha egy elveszített, majd újra fölfedezett érzelem fejegetné szétmarcangolással. - Nem teszem meg, nem bírom megtenni. Kérd, hogy öljelek meg, még az is könnyebb lenne. Te nem tudod, mit akarsz. Hát nem érted, minő kárhozatos tévedés ilyet művelni?

Nem fogod fel, hogy mi, ahányan vagyunk, mindent odaadnánk egyetlen emberi életért?

- A halhatatlanságot egyetlen emberi életért? Ezt nem hiszem el. Ez az első alkalom, hogy a szemembe hazudsz.

- Hogy merészelsz!

- Nehogy megüss! Még megölsz. Nagyon erős vagy.

- Én lemondanék róla, ha, lényegretörően fogalmazva, nem lennék nyúlshívű, ha nem irtóznék még ötszáz viharos és torkos év után is a haláltól.

- Dehogyan mondanál le! Ennek semmi köze a halálhoz. Képzeld el egy emberöltőt a magad korában. Azért dobnád oda? Ezt a hatalmat és gazdagságot, amelyről még Dzsingisz kán sem álmodhatott? De mellőzzük a technika csodáit. Belenyugodnál, hogy nem ismerheted a világ sorsát? Á, ne mondd már, hogy igen!

Sose tudtak megegyezni. Mindig ölelésbe és csókba fulladt a veszekedés, az égető vér az álmok szemfödélét borította az éhes Dánielre. Úgy szeretlek! Adj még! Még! Sohasem volt elég.

Sohasem vette hasznát.

Mit műveltek ezek a vérátömlesztések a testével és a lelkével? Részletesebben látta tőlük a hulló le-
vél ereszkedését? Armand-tól úgyse kapja meg az igazi adományt!

Inkább végignézte, hogy Dániel fölcihelődjön és kimeneküljön a hétköznapi élet rémségei közé. In-
kább vállalta a kockázatot, Dániel pedig nem tehetett semmit.

Akkor elkezdődött a csavargás, a menekülés, és Armand nem követte. Kivárta minden alkalommal, amíg Dániel könyörgött, hogy visszatérhessen - vagy hogy a halál szélére kerüljön, ha esetleg hallótávolságon kívül volt -, és akkor, csakis akkor hozatta vissza.

ESŐ verte a Michigan sugárút széles járdáit. A könyvesbolt elnéptelenedett, a villanyt leoltották. Valahol kilencet ütött az óra. Az üvegnek támaszkodva nézte a forgalom hömpölygését. Nincs hova mennie. Idd ki a cseppnyi vért az amulettből. Miért ne?

Lestat már elindult vadászni Kaliforniában, talán épp most cserkészi be az áldozatot. És ugye, hogy a csarnokot már készítik a koncerthez? Lámpákat, mikrofonokat szerelnek a halandók, akiknek fogalmuk sincs a titkos adásokról, a baljós publikumról, amely a közömbös és elkerülhetetlenül hisztérikus emberi sokaság soraiban fog megbújni. Ő, lehet, hogy Dániel rettentően elszámította magát? Lehet, hogy Armand már ott is van?

Először képtelenségnek tűnt, azután bizonyosságnak. Hogyhogy nem jutott eszébe hamarabb? Armand bizonyosan odautazott! Ha csak egy szemernyi igazság van Lestat írásaiban, akkor Armand elmegy a találkozóra, találkozni azokkal, akiket elveszített az évszázadok alatt, és akiket talán ugyancsak odavonz Lestat hívása!

Mit számít akkor egy halandó szerető, egy ember, aki csak játékszer volt egy évtizedre? Nem, Armand nélküle utazott el Kaliforniába. Ezúttal nincs menekvés.

Fázott, nyomorúságosan jelentéktelennek és magányosnak érezte magát. Mit számítottak előérzetei, az ikrekről szóló baljós álom! Éppen csak megcsapta nagy fekete szárnyuk, miközben egykedvű szeptet kavarva tovalengett. Armand nélküle megy elébe a sorsnak, amelyet Dániel sohasem fog teljesen megérteni.

Félt, szomorú volt. A kapu bezárult. Az álmok szorongásához tompa, émelyítő rettegés vegyült. Itt áll az út végén. Most mitévő legyen? Fáradtan elképzelte Éjszikeket, ahonnan ki lesz rekesztve. Látta az elérhetetlen magasban a fehér falú villát. A múlt a jövővel együtt lett semmivé. A halál annyit jelent, hogy megértjük a közvetlen jelen időt; azt, hogy nincs más.

Tett néhány lépést. Keze elgémberedett. Pulóvere átázott az esőtől. Legszívesebben lefeküdt volna a járdára. Hadd jöjjenek az ikrek. Lestat frázisai kongtak a fejében. Sötét Fortélynak nevezte az újjászületést, Sötétlő Erdőnek a világot, amelyben a magafajta hétpróbás szörnyeknek is jut hely, ő, igen.

Hadd legyenek szerető a Sötétlő Erdőben, hogy teljes dicsőségében térjen vissza a fény, amely kialudt az életből! Hadd lépjen át a halandó húsból az örökkévalóságba! Fogadjatok magatokhoz!

Szédukt, majdnem összeesett. Valaki beszélt hozzá, valaki megkérdezte, jól van-e. Dehogyan van, mitől lenne? Akkor egy kéz fogta meg a vállát. - Daniel. - Fölnézett.

Armand állt a járdán.

Először nem hitt a szemének, de aztán nem tagadhatta, hogy azt látja, amit olyan kétségbeesetten akart látni. Armand állt ott, a rá jellemző halotti mozdulatlansággal, és csöndesen nézte. Természetellenesen sápadt arcán a legesleghalványabb csöppnyi pír. Milyen normálisnak látszott, ha ugyan a szépség valaha is lehet normális. És mégis, mennyire különvált az őt érintő anyagi dolgoktól, gyűrött fehér kabátjától, nadrágjától. Mőgötte, mint familiáris szellem, a Rolls ormótlan tömege szürkéllett, ezüst tetején eső gyöngyözött.

- Gyere, Dániel! Ezúttal nagyon megnehezítetted a dolgomat.

Miért unszolja ilyen türelmetlenül, mikor a keze, amellyel maga felé húzza, olyan erős? Micsoda ritkaság igazán haragosnak látni Armand-t! Ó, hogy szerette Dániel ezt a haragot! Térde összecsukszott, érezte, amint fölkapják és belódítják a puha bársonnyal kárpitozott hátsó ülésre. Elhasalt, behunyta a szemét.

Ám Armand gyöngéden ülő helyzetbe támogatta és magához ölelte. Az autó kéjes finomsággal ringott. De jó lenne kialudni magát végre Armand karjaiban, csak ne lenne olyan sok mondanivalója az álomról, a könyvről!

- Azt hiszed, én nem tudom? - súgta Armand. Mi ez a különös fény a szemében? Valami érzékeny gyengédség van a pillantásában, lehámlott róla a hűvös tartózkodás. Félig töltött konyakospoharat nyomott Dániel kezébe.

- Te pedig futsz előlem - mondta -, Stockholmból Edinburgh-be, onnan Párizsba. Miket képzelsz te rólam, hogyan kövesslek ezzel a sebességgel, ennyi csapáson? És ennyi veszedelem...

Hirtelen rászorította ajkát Dániel arcára. Így már jobb, szeretek csókolózni, és nyalakodni is szeretek a halottakkal, szorítsál csak. Armand nyakába fúrta az arcát. A véredet!

- Még nem, szerelmem. - Eltolta magától, rányomta ujjait Dániel ajkára. Mennyi szokatlan érzés a halk, fegyvermezt hangban! - Figyelj ide arra, amit mondani akarok. Fajtánkat világszerte pusztítják.

Pusztítják. Dánielen olyan erővel csapott végig a pánik, hogy teste még kimerültségében is megfeszült. Megpróbált Armand-ra összpontosítani, de újból a vöröshajú ikreket, a katonákat látta, akik a hamuba borítják az anya megfeketedett holttestét. Mi az értelme, a folytatás... Miért?

- Ezt nem mondhatom meg - szólt Armand. Az álmokra értette, amelyeket ő is álmodott. Dániel szájához emelte a konyakot.

Ó, milyen jó meleg van! El fogja veszíteni az eszméletét, ha nem kapaszkodik. Szótlanul robogtak a gyorsforgalmin, el Chicagóból, összezárva ebben az esőben ázó ablakú, bársonnyal bélelt, meleg kis vacokban. Ó, gyönyörű ezüst eső! Armand idegesen elfordult, mintha távoli zenére fülelne, ajka szóra nyílt, majd mozdulatlanra dermedt.

Melletted vagyok, biztonságban vagyok veled. - Nem, Dániel, nem vagy biztonságban - felelte. - Talán még egy éjszakára, még egy órára sem.

Dániel gondolkozni akart, szeretett volna megfogalmazni egy kérdést, de túlságosan legyengült, elálmósodott. Az autó olyan kényelmes volt, a mozgás olyan megnyugtató. Az ikrek! Jönni akarnak a szépséges, vörös hajú ikrek. Szeme egy pillanatra lecsukódott. Ráborult Armand vállára. Érezte Armand kezét a hátán.

Valahonnan messziről hallotta Armand hangját: - Mitévő legyek veled, szerelmem? Főleg most, mikor magam is annyira félek! - Újból a sötétség. Dániel görcsösen kapaszkodott volna a konyak ízébe, Armand kezének érintésébe, de máris álmodott.

Mentek az ikrek a sivatagban. A nap delelt. Égette arcukat, fehér karjukat. Ajkuk megdagadt, kicserepesedett a szomjúságtól. Ruhájukat vér mocskolta.

- Csináljatok esőt! - súgta Dániel. - Értetek hozzá, csináljatok esőt! - Az egyik iker térdre esett. Nővére melléje térdelt, átölelte. Vörös haj és vörös haj.

Ismét Armand hangja a távolból. Azt mondta, hogy túlságosan mélyen bent járnak a sivatagban. Itt már a szellemeik sem csinálhatnak esőt.

De miért, hát nem mindenható a szellemek? Megint Armand gyöngéd csókja.

Az ikrek egy alacsony hágóhoz értek. De itt sincs árnyék, mert pontosan a fejük fölött jár a nap, a sziklás meredély túlságosan ál-nok, semhogy megmászhatnak. Vánszorognak. Senki sem segíthet rajtuk? Most már minden második lépésnél megbotlanak és elesnek. A sziklák perzselővé hevültek. Végül az egyik arcra esik a homokban, a másik melléje fekszik, és a hajával takarja be. Ó, bár jönne az este, a hideg szeleivel!

Az az iker, aki a testvérét védte, hirtelen föltekint. Valami mozog a szirteken. Visszhangzó koppanással lehull egy kődarab. Dániel embereket lát, akik a szurdokhoz közelednek, sötét bőrű sivatagi emberek, ugyanolyan fehér köntösben, mint amilyenben évezredek óta járnak.

Az ikrek egyszerre emelkednek térdre. A sivatagiak vizet kínálnak. Megöntözik őket hús vízzel. Az ikrek hirtelen fölkapják és hisztérikusan karattyolnak a megkönnyebbüléstől, de az emberek nem értik őket. Ekkor átváltnak a gesztusok ékesen szóló nyelvére: az egyik iker a nővére hasára mutat, majd a gyermekringatás egyetemes mozdulatával fonja össze a két karját. Hát persze! A sivatagiak fölemelik az állapotos nőt, és valamennyien elindulnak az oázis felé, ahol sátraik állnak.

Az ikrek a sátor előtt alusznak a tűz mellett, biztonságban a sivatagi beduinok között. Ezek szerint a beduinok olyan ősi népek, akiknek története több ezer évre nyúlik vissza? Hajnalban fölkel az egyik iker, az, aki nem vár gyereket. Testvére tekintete kíséri, miközben halad az oázis olajligete felé. Fölemeli a kar-

ját, először úgy tűnik, mintha csak a napot köszöntené. Mások is fölserkennek, és most összecsiszólódnak bámészkodni. Enyhe szél támad, hajladoznak az olajfák ágai, és elered az eső, az édes, könnyű eső.

Kinyitotta a szemét. A repülőgépen volt.

RÖGTÖN FELISMERTE a kis hálósobát, fehér műanyag falairól, és a megnyugtató, szűrt sárga fényről. Minden műanyag, kemény és ragyogó, mint a történelem előtti lények irdatlan bordaketrece. Köröskörösen mozognak a világ? A technológia újjáteremtette Jónás kriptáját a cethal gyomrában.

Az ágyon feküdt, amelynek nem volt lába, feje, kerete. Valaki megmosta az arcát és a kezét. Megborotválták. Ő, de jó érzés! A motorok zúgása is olyan volt, mint a tengert átszelő cethal lélegzése. Ettől látta olyan tisztán a tárgyakat. Metszett palack. Whisky. Whiskyt akart, de olyan kimerült volt, hogy mozdulni se bírt. Valami, baj van, valami... Megtapogatta a nyakát. Az amulett eltűnt! Mindegy, Armand-nal van.

Armand az asztalkánál ült, a cethal szeme, az ablak mellett, amelyen teljesen le volt engedve a fehér műanyag szemhéj. Lenyírta a haját. Most fekete gyapjuszövetből készült nett és elegáns öltönyt viselt. Temetéshez kiöltöztetett hullára emlékeztetett még a csillogó fekete cipője is. Nagyon komor látvány volt. Valaki mindjárt felolvassa a huszonharmadik zsoltárt. Adják vissza a fehér ruhát!

- Haldokolsz - közölte Armand lágyan.

- „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is”, satöbbi - susogta Dániel. Rettentően kiszáradt a torok és fáj a feje. Már az se volt fontos, hogy kimondja, ami a szívében fekszik. Réges-rég elmondott mindent.

Lézersugár érintette meg az agyát. Armand beszélt szavak nélkül:

Kíváncsi vagy a részletekre? Hatvankét kilót nyomsz. Az alkohol szétmarja a belsődet. Félőrvöl vagy.

Úgyszólván semmi sem maradt a világon, aminek örülni tudnál.

- Kivéve, hogy veled beszélhetek. Olyan könnyű hallani, amit mondasz.

Ha nem találkozunk, még rosszabbra fordul a sorsod. Ha egyedül maradsz, legfőljebb öt napig húzod.

- Tényleg tűrhetetlen gondolat. De ha így van, miért menekültem örökké?

Nincs válasz.

Milyen élesen érzékelt mindent. Nemcsak a motorzúgást, hanem a gép sajátos mozgását is, azt a végérhetetlen hullámzást, mintha bukdácsolva - hol le, hol föl - szállna a légen át. A cethal siet a cethal útján, ahogy Beowulf mondta.

Armand szolidan oldalra fésülte a haját. Arany karórát viselt, ez is egy olyan csúcstechnikai darab volt, amelyeket imádot. Vajon hogy villoghatnak a folyadékkristályos számok a koporsóban? És a fekete zakó, milyen régimódi a keskeny hajtókájával. A mellény fekete selyem, legalábbis annak tűnik. Az arcán látszik, hogy evett. Teleette magát.

Emlékszel egyáltalán valamire abból, amit mondtam?

- Igen - felelte Dániel, holott nehezen ment az emlékezés. Majd hirtelen, nyomasztóan beléhasított. -

Valamire az általános pusztításból. De én is halódom. Ők is meghalnak, én is meghalok. Nekik halhatatlanná kellett lenniük, mielőtt megtörtént, én csak élek. Látod, hogy emlékszem? Most már szeretnék egy kis whiskyt.

Semmit sem tehetsz, hogy akarj élni, igaz?

- Ne kezd! Kiugrok a gépből, ha nem hagyod abba! Akkor hajlandó vagy figyelni rám? De komolyan?

Mit mást tehetsz? Nem szabadulhatsz a hangodtól, ha azt akarod, hogy figyeljek rád; olyan, mint egy apró mikrofon a fejemben. Mi ez, könnyek? Csak nem engem siratsz?

Egy másodpercig nagyon fiatalnak látszott. Az alakos.

- Az isten verjen meg - mondta fennhangon, hogy Dániel a fülével is hallja.

Dániel összeborzongott, de nem szólt. Iszonyú volt látni Armand szenvedését.

- Nekünk - folytatta ő -, nem lenne szabad lenniük. Te is tudod. Nem kellett elolvasnod hozzá Lestat könyvét. Bármelyiküktől megtudhattad volna, hogy ez utálatosság, démoni összeolvadás...

- Ezek szerint igaz, amit Lestat írt. - Vagyis hogy démon szállta meg az ősi Egyiptomban az Anyát és az Apát. No jó, minimum szellem. Akkor démonnak hívták.

- Nem érdekes, igaz-e vagy sem. A kezdet nem fontos többé. Az a fontos, hogy közel lehet a vég.

Sűrűsödő pánik, visszatér az álom hangulata, az ikrek fülsértően sikoltanak.

- Figyelj rám - kérte Armand türelmesen, visszaszólítva Dánielt a két nőtől. - Lestat fölébresztett valamit vagy valakit...

- Akasát...Enkilt.

- Talán. Több is lehet egynél-kettőnél. Senki sem tud bizonyosat. Van egy bizonytalan, ismétlődő kiáltás, amely veszélyre figyelmeztet, de senki sem tudja, honnan jön. Annyit tudunk, hogy levadásznak és megsemmisítenek, hogy égnék a rendházak és a találkozóhelyek.

- Én hallottam azt a vészkiáltást - suttogta Dániel. - Néha nagyon erősen, éjnek évadján, máskor csak mint egy visszhangot. - Ismét az ikreket látta. Hozzájuk van köze. - De honnan tudsz te ezekről, a rendházakról, a...

- Dániel, ne vizsgáztass! Már nem sok idő maradt. Tudom. A többiek is tudják. Olyan ez, mint az áram, amely végigfut egy hatalmas hálózat huzalain.

- Igen. - Valahányszor Dániel belekóstolt a vámpírvérbe, mindannyiszor látta egy pillanatra a tudás, a kapcsolatok, a félig értett látomások óriási, ragyogó hálóját. Tehát igaz! A háló az Anyával és az Apával kezdődött...

- Néhány éve - szakította félbe Armand - még nem lett volna fontos.

- Micsoda?

- De nem akarom, hogy most legyen vége. Nem akarom folytatni, hacsak te... - Az arca kisé megváltozott. Enyhe csodálkozás ült rajta. - Nem akarom, hogy meghalj.

Dániel nem szólt.

Kísérteties, milyen csönd lett, még így is, hogy a gép lágyan csúszkál a légáramlatokon. Armand mozdulatlanul, türelmesen ült, ám szavai cáfolták hangjának selymes nyugalmit.

- Nem félek, ha te itt vagy - bökte ki Dániel.

- Akkor bolond vagy. De mondok neked még valami rejtélyeset.

- Mit?

- Lestat még mindig létezik, és nyugodtan üzi tovább kisdéd játékait. És azoknak sem esik baja, akik köréje gyűlnek.

- Honnan tudod?

Kurta, bársonyos nevetés. - Már megint kezdted! Mily letagadhatatlanul emberi vagy! Vagy túlbecsülsz, vagy alábecsülsz. Ritkán találsz a célba.

- Korlátozott eszközökkel dolgozom. Testem sejtjei romlékonyak, ki vannak szolgáltatva az öregedés-ként meghatározott folyamatnak és a...

- San Franciscóban gyülekeznek. Alig férnek el a Drakula Lánya névre hallgató kocsma hátsó helyiségeiben. Talán azért tudom, mert mások tudják, az egyik hatalmas elme képeket emel ki a másik elméből, és szándékosan vagy szándéktalanul továbbítja őket. Vagy egy szemtanú telegrafálja meg sokaknak a képet. Nem tudhatom. Csak úgy hozzám kerülnek a gondolatok, érzések, hangok. Utaznak a hálón, a fonalakon. Van köztük tiszta, van homályos. Időnként mindent túlarsog a figyelmeztetés: Veszély!. Az olyan, mintha világunk elnémulna egy pillanatra. Majd ismét felcsap a többi hang.

- És Lestat? Hol van Lestat?

- Mindössze villanásokra látható. Nem tudják követni a barlangjáig. Ahhoz ő túlságosan agyafűrt. Annál szívesebben ugratja őket. Fekete Porschében robog San Francisco utcáin. Talán nem is tudja, mik történnek.

- Magyarázd meg.

- A közlési erő változik. Aki lehallgatja mások gondolatait, gyakran magáról ad jelzést. Lestat palástolja a jelenlétét. Lehet, hogy teljesen lekapcsolta az agyát.

- És az ikrek? Az álombéli nők? Azok kik?

- Nem tudom. Nem mindenki álmodik velük, de sokan tudnak róluk, és úgy tűnik, mindenki fél tőlük.

Altalános meggyőződés, hogy valamilyen értelemben Lestat a hibás. Mindenben, ami történt, Lestat a hibás.

- Az ördögök rossz szelleme - kacarászott halkán Dániel. Armand könnyű biccentéssel, bágyadtán nyugtázta a csekély viccet. Még mosolygott is. Csend. Motorzúgás.

- Érted, amit mondok? Mindenütt támadásokat intéztek fajtánk ellen, kivéve ott.

- Ahol Lestat van.

- Pontosan. De a pusztító kiszámíthatatlanul mozog. Úgy tűnik, közel kell lennie ahhoz a lényhez, amelyet el akar pusztítani. Talán a koncertre vár, hogy bevégezze, amit kezdett.

- Neked nem árthat, mert akkor már...

Megint az az alig hallható, rövid, gúnyos nevetés. Telepatikus nevetés?

- Hited most is ugyanúgy meghiúsul, mint mindig, de ne játszd éppen most az oltárszolgámat. A valami nem mindenható. Sebessége nem korlátlan. Meg kell értened, miért döntöttem így. Azért megyünk Lestathoz, mert nincs más biztonságos hely, ahová mehetnénk. A valami az isten háta mögötti zugokban is rátalált a csavargókra, és hamuvá égette őket...

- És mert Lestat-val akarsz lenni. - Semmi válasz.

- Tudod, hogy így van! Látni akarod! Ott akarsz lenni, ha szüksége lenne rád! Ha ütközetre kerül sor...
- Semmi válasz.

- De ha Lestat idézte elő, akkor talán le is állíthatja. - Armand még mindig nem felelt. Zavartnak látszott.

- Egyszerűbb ez - mondta végül. - Mennem kell.

A gép mintha a hangok tájtékjában lebegett volna. Dániel álmosan bámulta a mennyezetet, a mozgó fényt.

Hogy végre lásd Lestat-t. A régi házra gondolt New Orleansban. Az aranyórára, amelyet fölemelt a poros padlóról. Most pedig vissza San Franciscóba, vissza a kezdetekhez, vissza Lestat-hoz. Úristen, de szeretett volna whiskyt inni! Miért nem ad Armand? Olyan gyenge! Menniük kell a koncertre, látnia kell Lestat-t...

Ám ekkor ismét elfogta a rettegés, az álmok rettegése. - Ne engedd, hogy álmodjak róluk! - súgta.

Armand mintha mondta volna, hogy jó.

Hirtelen ott állt az ágy mellett. Árnyéka Dánielre hullott. A cethal gyomra összement, már csak annyi fény ért bele, ami Armand-t vette körül.

- Nézz rám, kedves - kérte.

Sötétség. Majd feltárult a magas vaskapu, és holdfény ömlött a kertre. Mi ez a hely?

Ó, hát Olaszország, csakis ott van ilyen meleg, cirógató levegő és ilyen telihold, amely leragyog a ligetre meg a virágokra, és ott hátul, az ókori Pompeji szélén a Misztériumok Villája.

- Hogy kerültünk ide? - fordult Armand-hoz, aki mellette állt különös, régimódi bársonyruhájában. Egy pillanatig semmi másra nem volt képes, mint bámulni Armand-t, fekete bársonytunikáját, térdnadrágját, hosszú, fürtös, rótbarna haját.

- Igazából nem vagyunk itt - felelte Armand. - Te is tudod. - Megfordult, elindult a kerten át a villa felé. Sarka alig hallhatóan surrogott a kopott, szürke kövön.

De hát ez igazi, csak rá kell nézni az omladozó, vén téglafalakra, a virágokra a hosszú, mély ágyasokban, és az ösvényen Armand vizes lábnyomaira! És a csillagokra fent, a csillagokra! Megfordult, letépett a citromfáról egy illatos levelet.

Armand hátranézett, a karja után nyúlt. A virágágyak a frissen fölászott föld szagát árasztották. Bár itt halhatnék meg!

- Igen - szólt Armand -, megteheted. Meg is fogod. Tudod, hogy még sose csináltam ilyet? Mondtam, de sohasem hitted el. Most Lestat is megírta a könyvében. Még egyszer sem tettem meg. Neki elhiszed?

- Dehogynem hittem el. Megmondtad, mire tettél esküt. De én hadd kérdezzek valamit, Armand. Kinek esküdtél?

Nevetés.

Hangjuk végigsuhan a kerten. Micsoda óriási rózsák és krizantémok! Fény árad a Misztériumok Villájának ajtajából. Csak nem zene szól? De hiszen az egész rom ragyog a sötétkéken izzó, éjszakai ég alatt!

- Így tehát miattad megszegem a fogadalmamat. Megkapod, amit akarni vélsz. De jól nézd meg ezt a kertet, mert amint megtettem, soha többé nem olvasol a gondolataimban, és nem látod látomásaimat. Le fog ereszkedni a csend fátyola.

- Viszont testvérek leszünk, nem érted? - kérdezte Dániel. Armand olyan közel állt hozzá, hogy majdnem összeért a szájuk.

Virágok törleszkedtek hozzájuk, hatalmas, álmos, sárga dáliák, fehér gladiólushok. És ez az édes, fullasztó illat! Megálltak egy halódó fa alatt, amelyet elvadult lilaakác fojtogatott. Finom virágai fürtökben borzongtak, vastag csápjai fehérek voltak, akár a csont. Hangok zsongtak a Villában. Dalolnak ott az emberek?

- Hol vagyunk igazából? - kérdezte. - Mondd meg!

- Már megmondtam. Ez csak álom. De ha nevet akarsz, akkor hadd nevezzem az élet és a halál kapujának. Hogy miért? Mert gyáva vagyok. És túlságosan szeretlek ahhoz, hogy elengedjelek.

Hatalmas öröm fogta el Dánielt, hideg, kéjes diadalt érzett. Így hát eljött az ő pillanata! Nem kell félnie már az idő szörnyű szabadesésétől! Nem tartozik többé a hemzsegő milliókhoz, akik látomások, név és hír nélkül alszanak majd ebben a nyirkosán illatozó földben, fonnyadó virágok alatt!

- Nem ígérek semmit. Hogyan tehetném? Mondtam, mi vár rád.

- Nem érdekel. Veled vállalom.

S Armand véres, megfáradt, vén szemekkel nézte. Micsoda különös ruhája volt, kézzel varrott, poros, mint egy kísérteté. Ezt idézi fel a lélek, amikor önmaga akar lenni?

- Ne sírj! - kérte Dániel. - Ez nem tisztességes. Ez az én újjászületésem. Hogy sírhatsz ilyenkor? Nem tudod, mit jelent ez? Lehetséges, hogy sohasem tudad? - Befogta tekintetével az elvárásolt vidéket, a távoli villát, a villán túl és innen hullámzó dombokat. Majd fölemelte a fejét, és megsemmisült a mennyektől. Még sohasem látott ennyi csillagot.

Mintha magasabb lett volna az ég, és annyi csillag ragyogott benne, hogy a konstellációk eltűntek közöttük. Nem volt minta, nem volt jelentés, csak a tiszta energia és anyag nagyszerű diadala. Aztán fölfelezte a Fiastyúkot, a balsorsú vörös ikrek kedves csillagképét, és elmosolyodott. Látta az ikreket egy hegytetőn. Boldogok voltak, és ettől Dániel is boldog lett.

- Mondd ki a szót, szerelmem - kérte Armand -, és megteszem. Mégis együtt leszünk a pokolban.

- Te nem érted, hogy minden emberi döntés így születik? - vitakozott Dániel. - Gondolod, hogy az anya tudja, mi lesz a méhében érlelt magzatból? Uramisten, hisz úgymint kárhózzottak vagyunk. Mit számít, ha rosszul sül el, amit adsz! Nincs rossz, csak kétségbeesés! Nekem ez jár! Örökké akarok élni veled!

Kinyitotta a szemét. Fölötte a kabin mennyezete, a faburkolatban tükröződő puha, sárga fény, körülötte a kert, az illat, a szárukról csaknem leváló virágok képe.

A halott fa alatt álltak, amelyet elborítottak a lilaakác légies virágai. Az akác viaszpuha szíromfűtökkel cirógatta Dániel arcát. Eszébe jutott valami, amiről régen olvasott: hogy egy ősi nép nyelvén ugyanaz a szó jelölte a virágot és a vért. Váratlan fájdalomt okozva szúrt a nyakába a szemfog.

Szívét hatalmas marok szorította-facsarta elviselhetetlen erővel. Ennek ellenére látta Armand vállá fölött a megcsuszamló éjszakát. A csillagok akkorára nőttek, mint a nyirkosán illatozó virágok. Hiszen ők felmennek az égbe!

Felvillant előtte Lestat, a vámpír, ahogy száguld az éjszakában hosszú, csillogó, fekete autójával. Mennyire oroszlánszerű volt szélben lobogó sörényével, veszett humortól, vakmerő bátorságtól ragyogó szemével! Megfordult, ránézett Dánielre, és mély torokhangon fölnevetett.

És itt volt Louis. Egy ablakban állt várakozva, nézett ki a Divisadero utcára, és azt mondta: - Igen, gyere csak, Dániel, ha ennek kell történnie.

De hát ők nem tudnak a felgyújtott rendházakról! Nem tudnak az ikrekről! A vészkiáltásról!

Igazából bent voltak a villában, egy zsúfolt szobában, és a szalonkabátos Louis a kandallópárkánynak támaszkodott. Itt volt mindenki! Még az ikrek is! - Hála Istennek, hogy eljöttél! - mondta Dániel, és kétfelől megcsókolta Louis-t. - Az én bőröm is olyan halvány, mint a tied!

Hirtelen felkiáltott, mert a szívét elengedték, és a tüdeje megtelt levegővel. Ismét a kert. Körülötte minden csupa fű. A kert a feje búbjáig elborította. Ne hagyj itt, ne hagyj a földön!

- Igyál, Dániel. - A pap kimondta a latin szavakat, miközben Dániel szájába öntötte a szentáldozás borát. A vörös hajú ikrek elvették a szentelt tálakat, a szívet, az agyat. - Ez az én anyám agya és szíve, amelyet magamba fogadok, hódolván anyám szellemének ...

- Istenem, add meg ezt nekem! - Ezt az ügyetlenséget, leverte a templom márványpadlójára a kelyhet. Uramisten, a vér!

Fölült, görcsösen magához rántotta Armand-t és itta az egyik hosszú kortyot a másik után. Egymás mellé hullottak a virágok selymes ágyára. Dániel tátott szájjal hörpölt a kiapadhatatlan forrásból.

- Gyere a Misztériumok Villájába - érintette meg Dániel vállát Louis. - Rád várunk. - Az ikrek összeölelkezve álltak, egymás hosszú vörös fűrjeit simogatták.

A stadion előtt ordítottak a srácok, mert elfogyott a jegy. Ezek holnap estig itt fognak táborozni a parkolóban.

- Nekünk van jegyünk? - kérdezte. - Armand, a jegyek! Veszély. Jég. Az üzenet, aki törbe esett a jég alatt! - Valami fájdalmasan megütötte. Lebegett.

- Aludj, szerelmem!

- Vissza akarok menni a kertbe, a villába! - Megpróbálta kinyitni a szemét. Fájt a hasa. Furcsa, távoli fájdalom volt.

- Tudod, hogy eltemették a jég alá?

- Aludj - kérte Armand, és ráhúzta a takarót. - Amikor fölébredsz, ugyanolyan leszel, mint én: halott.

SAN FRANCISCO. Még ki se nyitotta a szemét, de már tudta, hogy ott vannak. Iszonyú álmot látott, örült, hogy felébredhetett: fullasztó sötétségben volt, félelmetes hullámok dobálták a tengeren, egy olyan álomban, amelyben nem volt látvány, csak a vizet lehetett hallani, érezni. Álmában nő volt, mindenkitől elhagyatott, aki még sikoltani sem tudott, mert nem volt nyelve.

Távozz, álom!

Az arcát megcsapó, téliesen hideg levegőben volt valami fehér frissesség, amit szinte harapni lehetett. Hát persze, San Francisco. A hideg úgy borult rá, akár a szoros ruha, amely belül mégis finoman melegít.

Halhatatlan vagyok! Mindörökké!

Kinyitotta a szemét. Armand hozta ide. Hallotta az álom ragacsos sötétségében Armand hangját, hogy maradjon. Armand mondta, hogy itt biztonságban lesz.

Itt.

Az összes franciaablak nyitva állt az átellenes falon. Ez a zsúfolt, fényűző szoba is egy olyan főúri lakáshoz tartozott, amelyekben Armand úgy szeretett lakni.

Nézd a franciaablakok csipkefüggönyét! Nézd az Aubusson-szőnyeg pöndörödő-parázsló fehér círádáit! Feltápaszkodott, és kilépett az ajtón.

Merev lombú ciprusok sűrű ágai fonódtak szövevénybe a nedvesen fénylő égbolt alatt. A mélyből az ágakon át idelátszott a bársonyfekete háttér előtt parázsló Golden Gate híd hatalmas íve. A köd vastag, fehér füstként gomolygott a toronymagas pilonok mellett. Bodrai és felhői megpróbálták elnyelni az oszlopokat és a kábeleket, aztán úgy foszlottak szét, mintha maga a híd égette volna el őket a forgalom tűzpatájával.

Döbbenetesen fenséges volt a látvány, és hozzá még a távoli dombok sötét sziluettje, amelyre meleg fénypalást borult. Ó, bár ragadhatna meg egyetlen részletet - a dombról aláereszkedő, nedves háztetőket, vagy az arca előtt a göcsörtös ágakat. Mint az elefánt irhája, olyan ez a kéreg, az eleven bőr.

Halhatatlan vagyok... Mindörökké.

Beletúrt a hajába. Selymes bizsergés borzongott végig rajta. Már leengedte a kezét, de még mindig érezte ujjainak puha lenyomatát a fejbőrén. Istenien csipett a szél. Eszébe jutott valami. Megkereste a szemfogát. Megvan, gyönyörű hosszú és hegyes!

Valaki megérintette. Olyan gyorsan pördült meg, hogy csaknem elvesztette az egyensúlyát. Fel se lehetett mérni a különbséget! Csaknem fölkiáltott Armand láttán. A sötétbarna szempár még a félhomályban is vibráló fénnel égett. És mennyi szeretet volt az arcán! Dániel nagyon óvatosan kinyújtotta a kezét, és megérintette Armand szempilláját. Meg akarta érinteni a parányi redőket Armand ajkán. Armand megcsókolta. Dániel reszketni kezdett. Olyan volt az a selymes, hideg száj, mintha magától az agytól kapott volna csókot, villanyosan tisztát, akár a gondolat.

- Gyere be, tanítványom - hívta Armand. - Már egy óránk sincs.

- De a többiek...

Armand megtudott valami nagyon fontosat. De mi az? Rettenetes dolgok történnek, rendházak égnek. Ám Dánielnek e pillanatban semmi sem lehetett fontosabb, mint a belsejét melegítő forróság és a mozgás bizsergése.

- Élnék és virulnak - szólt Armand. Hangosan beszélt? Nyilván. Milyen csengő a hangja! - Meg van rák rémülve a pusztítástól, de San Franciscónak nem esett baja. Egyesek azt mondják, hogy Lestat vonzotta ide őket. Mások Mariusnak tulajdonítják, vagy egyenesen az ikreknek. Vagy Azok sújtanak le szentélyükből iszonyú erővel, Akiket Őrizni Kell.

Az ikrek! Dánielt ismét körülvette az álombéli sötétség és bezárta egy nyelv nélküli, rettegő nő testébe. Á, most már semmi sem árthat neki! Se álom, se összeesküvés! Ő Armand gyermeke!

- Ez várhat - szólt gyöngéden Armand. - Egyelőre jöjj és tedd, amit mondok. Be kell fejeznünk, amit elkezdtünk.

- Befejezni? - Be van már fejezve! Ő újjászületett!

Armand behozta a szélből. Rézagy csillámlott a sötétben, aransárcáknyok futkostak egy porcelán vázán. A hangversenyzongora elefántcsont billentyűkkel vigyorog. Igen, tapogasd meg, erezd az elefántcsontot, a lámpaernyő bársony bojtjait...

A zene! Honnan jön a zene? Gyászos, magányos, mély dzsessz-trombita. Dánielnek földbe gyökerezett a lába a mélabúsan kongó dallamtól, a vontatottan összefolyó hangoktól. Most nem akart mozdulni. Szerette volna azt mondani, hogy érti, mi történik, de nem tudott mást, mint inni a töredezett hangokat.

Kinyitotta a száját, hogy megköszönje a zenét, és megint olyan furcsa volt a hangja, élesebb, mégis zengőbb. És a nyelve érintése! És a köd, nézd csak ott kint, ahogy habzik a terasz mellett! A köd megeszi az éjszakát!

Armand nem türelmetlenkedett. Armand megértette. Armand lassan keresztülvezette a sötét szobán.

- Szeretlek - mondta Dániel.

- Biztos? - kérdezte Armand. Ettől nevetnie kellett.

Magas, hosszú folyosóra jutottak. Lépcső ereszkedik a sötét homályba. Fényezett korlát. Armand noszogatta, hogy menjen előre. Dániel meg akarta nézni a szőnyeget, amelyen liliomok fonódtak koszorúba, ám Armand becipelte egy fényesen kivilágított szobába.

Dánielnek elakadt a lélegzete a fényözöntől. Fényben fürödtek az alacsony bőrkanapék, karosszékek. Jaj, a falfestmény!

Milyen elevenek azok a formátlan lények, illetve tulajdonképpen csak nagy és tömény, rikító sárga és jajvörös festékpacák. Ahová nézett, minden élt, mindennek lehetősége volt az életre. Ha kar nélküli lényeket festünk, azoknak az idők végezetéig kar nélkül kell úszniuk a rikoltó színáradatban. Látnak vajon bennünket a szétszórt kis szemeikkel? Vagy fénylő birodalmuk egét és poklát látják csupán, amelyet sodort huzaldarab horgonyoz a falba vert szögekhez?

Majdnem megrikatta a gondolat, sírni tudott volna a trombita torokhangú nyögésétől - aztán mégsem sírt. Átható, ingerlő aroma csapta meg az orrát. Úristen, mi ez? Teste érthetetlenül megkeményedett. Akkor meglátott egy fiatal lányt.

Lábait keresztbe vetve ült egy apró, aranyozott széken, és őt figyelte. Sűrű barna haja csillogó bozót-ként keretezte fehér arcát. A ruhája kopott és koszos. Kis csavargó, szakadt farmerben, pecsétetes pólóban. Micsoda tökéletes kép, még a szeplők is az orrán, és a zsíros hátizsák a lábánál. És a karjának a formája! A lába! És a szeme, az a barna szem! Dániel lágyan nevetett, ám eszelős nevetés volt az, minden jókedv nélkül. Akkor eszmélt rá, hogy két tenyerébe fogta a lány halvány pírba borult arcát, aki mosolyogva néz föl rá.

Vér, annak volt olyan szaga! Dániel ujjai égtek. Még az ereket is látta a lány bőre alatt! És hallotta a szíve dobogását! Felerősödött, olyan... olyan nyálkás hang volt. Hátrált.

- Uramisten, vidd már innen! - rikoltotta.

- Vedd el - súgta Armand. - Méghozzá most.

V.

„HAIMAN, HAIMANOM!”

*Senki sem figyel,
énekelheted az öndicséretet,
mint a madár, nem területért
vagy uralomért,
csakis önkifejtésből.
Hadd legyen semmiből
valami.*

*Stan Rice: Texas-szvit
Opusz (1983)*

ADDIG AZ ÉJSZAKÁIG, addig a rettenetes éjszakáig mókásan mondogathatta magáról: nem tudja, ki-csoda, vagy honnan jön, de tudja, mit szeret.

Szeretett mindent, amit maga körül látott: a virágáros kioszkokat a sarkokon, az esti opálos fényben derengő, üvegből és acélból emelt nagy házakat, a fákat, természetesen a fűvet a talpa alatt. Összevásárolt dolgokat, amelyek csillogó műanyagból és fémből készültek, játékokat, számítógépeket, telefonokat, mindegy, mit. Megfejtette, kitanulta őket, aztán kemény kis tarka labdákat gyúrt belőlük, amelyekkel zsonglörködött, vagy kidobálta őket az ablakon, ha senki sem járt a közelben.

Szerette a zongoraszót, a filmeket, a könyvekben talált költeményeket.

Szerette az automobiloikat is, amelyekben ugyanúgy kőolajat égettek, mint a lámpákban. Szerette a nagy repülőgépeket, amelyek ugyanilyen tudományos elvek szerint szálltak a fellegek felett.

Valahányszor elhúzott a feje fölött egy gép, mindig megállt és hallgatta, hogyan beszélgetnek és nevetgélnek ott fönt az emberek.

Roppant élvezet volt vezetni. Ezüst Mercedes-Benzben suhant sima, néptelen utakon Rómából Firenzén át Velencébe egyetlen éjszaka alatt. Szerette a televíziót is, az egész villamossági folyamatot, icipici fényszilánkaival. Hogy megnyugtatta a televízió meghitt társasága, a művészien kendőzött arcok sokasága, amelyek nyájasan szóltak hozzá az izzó képernyőről!

A rock and rollt is szerette. Minden zenét szeretett. Szerette, mikor Lestat, a vámpír énekelt rekviemet a márkinéért. A szavakra nemigen figyelt. Neki a mélabú számított, a dobok és cintányérok sötét aláfestése. Táncolhatnékja lett tőle.

Szerette a sárga óriásgépeket, amelyek éjszakánként vajták a nagyvárosok földjét, és egyenruhás emberek kúsztak-másztak rajtuk; szerette a londoni emeletes buszokat, és természetesen szerette az embereket is, a mindenfelé nyüzsgő, eszes halandókat.

Szerette, ha este sétálhatott Damaszkuszban, és összefüggéstelen emléklöbbanásokban láthatta a régiek városát. Rómaiak, görögök, perzsák, egyiptomiak jártak ugyanezek az utcákon.

Szerette a könyvtárakat, ahol fényképek voltak régi épületekről a nagy, sima, jó szagú könyvekben. Maga is fényképezgetett az új városokban, és időnként a gondolatait is rá tudta fotózni ezekre a képekre. Például a római képein a rómaiak tunikát és sarut viseltek otromba, vastag, modern ruháik fölött.

Ó, igen, most is nagyon sok volt körülötte a szeretni való: Bartók hegedűszava, és a hófehér ruhás leánykák, amint kirajzanak éjféltkor a templomból, miután daloltak a karácsonyi misén.

Persze az áldozatai véré is szerette. Ezt nem is kell mondani, de nem is tréfált vele. A halál nem tréfa. Némán cserkészte be a prédát; nem akarta ismerni áldozatait. Ha egy halandó egyetlen szót szólt hozzá, már fordult is el. Nem lenne illendő szóba elegyedni ezekkel a szelíd, bársonyos pillantástú lényekkel, aztán kihörbölni a vérüket, kiszopogatni feltört csontjuktól a velőt, lucskos péppé zúzni a tagjaikat. Mostanában így lakomázott, ilyen erőszakosan. Már nemigen volt szüksége a vérre, de azért kívánta. Oltotta a szomját, de nem csitította a ragadozó mohóságot. Három-négy halandót is fel bírt volna habzsolni egy éjszaka.

Holott megingathatatlan bizonyossággal tudta, hogy ő is emberként kezdte. Járt a tűző napon, igen, erre is képes volt hajdanán. Ma már nyilván nem sikerülne. Láta magát egy dísztelen, fából faragott asztalnál, amint felvág rézpengéjű apró késével egy érett barackot. Gyönyörű gyümölcs volt. Ismerte az ízét. Ismerte a kenyér és a sör ízét. Láta a napot a fákósárga homok mérföldjei fölött. „Feküdj le és pihenj -, mondta egyszer valaki -, amíg rekkenő a hőség.” Nem az élete utolsó napján történt? Pihenj, igen, mert ma éjszaka hívat az udvarhoz a király meg a királyné, és valami szörnyűség, valami... Nem igazán emlékezett.

Ő csak azt tudta, hogy addig az éjszakáig. Addig az éjszakáig... Még akkor sem jutott eszébe, mikor hallotta Lestat-t, a vámpírt. Mérsékelt tetszést ébresztett benne az alak - egy rockénekes, aki vérivónak adja ki magát. Persze túlviláginak látszott, de az a televízió műve, nem? A rockzene szédítően örvénylő világában sok ember látszik túlviláginak. Különben is, olyan emberi érzések csengtek Lestat hangjában.

De nemcsak érzés, hanem emberi nagyravágyás is. Lestat, a vámpír hős akart lenni. Amikor énekelt, azt mondta: „Engedjétek meg, hogy jelentőségem legyen! Én vagyok a gonosz jelképe, és ha jó vagyok jelképnek, akkor jól cselekszem.”

Azért ez elragadó. Csak ember tud kiagyalni ehhez fogható paradoxont. Ő csak tudja, hiszen ő is ember volt valamikor.

Mostanában természetfölötti megértéssel nézi a dolgokat. Az emberek nem képesek ilyesmire, hogy csak rátekintenek a gépekre, és rögtön értik az alapelveiket. És hogy neki minden „ismerős”, ez is emberfölötti készségeinek köszönhető. Tulajdonképpen nem létezett semmi, amin igazán meglepődött volna: se a kvantumfizika, se Picasso festményei, se az az eljárás, hogy a gyerekekbe fertőzést oltanak, így óvják őket a betegségekől. Mintha az ismeretei jóval messzebbre nyúltak volna az emlékeinél. Sokkal előbb tudta, mintsem kimondta: „Gondolkodom, tehát vagyok.”

Ennek ellenére - senki sem tagadhatja - még mindig maradt benne emberi. Hátborzongató és ijesztő maradéktalansággal élte át az emberi kint. Tudta, mit jelent szeretni, magányosnak lenni, ő, igen, mindezt ismerte, de sohasem annyira, mint mikor Lestat dalait hallgatta. Azért nem figyelt a szavakra.

És még valami: minél több vért ivott, annál emberibb külsejű lett.

Amikor először jelent meg ebben a korban - magának és másoknak -, egyáltalán nem látszott embernek. Mocskos csontváz volt, amely a görög műúton baktatott Athén felé. Gumiként feszülő erekekkel behálózott csontjait megkeményedett fehér bőrhüvely zárta magába. Megrémítette az embereket. Hogy futottak előle, padlóig nyomva apró autók gázpedálját! De ő olvasott az agyukból, olyannak látta magát, amilyenek ők látták, és nagyon sajnálta, természetesen.

Athénban szerzett kesztyűt, műanyag gombos, lötyögő gypjúruhát, és olyan mulatságos, modern cipőt, ami az egész lábat befedi. Rongyokkal takarta el az arcát, csak a szemének és a szájának hagyott lyukat. Koszos, fekete haját szürke filckalap alá rejtette.

Még mindig megbámulták, de már nem menekültek sikoltva. Alkonyatkor zavartalanul sodortathatta magát az Omonia téren hömpölygő sokasággal. Milyen kedves volt ez a modern tolongás az ősi városban, amely ugyanolyan élettől nyüzsgő volt réges-rég, mikor az egész világból ide jártak filozófiát és művészeteket tanulni a diákok. Ha fölnézett az Akropoliszra, nem a romot látta, hanem a Parthenont, egykori tökéletességében, az istennő házában.

A görögök most is olyan remek, barátságos, közvetlen emberek voltak, bár hajukat és bőrüket megsötétítette a török vér. Nem bánták az ő furcsa gönceit. Szerették, ha szólt hozzájuk lágy, megnyugtató hangján, néhány mulatságos hibától eltekintve tökéletesen utánozva a nyelvüket. Ha egyedül volt, ellenőrizhette, hogy a húsa lassan telik. Sziklakemény volt, mégis változott. Végül egy éjszakán, mikor legöngyölte arcáról a rongyokat, emberi vonásokat pillantott meg. Tehát ilyen volt?

Nagy fekete szem, a sarkában vékony redő, selymes szemhéj. Csinos, mosolygó száj. Finom, formás orr, amelyet igazán nem kellett szégyellni. De legjobban a szemöldökét szerette, mert fekete volt és egyenes, nem görbe vagy bozontos, és magasan a szeme fölött húzódott, amitől nyílt lett a tekintete, és bizalomkeltő álmélkodás áradt belőle. Igen, nagyon szép, fiatal férfiarc volt.

Attól kezdve takaré nélkül járt-kelt, korszerű ingben-nadrágban, de még mindig meg kellett maradnia az árnyékban. Túlságosan fehér, túlságosan sima volt.

Ha kérdezték, azt mondta, hogy a neve Haiman, bár nem tudta, hol adták neki. Valamikor régen Benjáminnak hívták, igen, ezt is tudta. És viselt más neveket... De mikor? Haiman. Ez volt az első és titkos név, amelyet sohasem felejtett el. Tudott rajzolni két képecskét, amelyek a nevét jelentették, bár fogalma sem volt róla, honnan ismeri a szimbólumokat.

Sok minden mással együtt az erejét sem értette. Képes volt átmenni a falon, fel tudott emelni egy autóbírt, és át tudta dobni a közeli mezőre. Ennek ellenére meglepően törekeny és könnyű volt. Átszúrta a kezét egy hosszú, vékony késsel. De furcsa érzés! És az a rengeteg vér! Aztán a seb összezárult, és ismét fel kellett tépnie, hogy kihúzhassa a pengét.

Ami a könnyűséget illeti, úgyszólván nem létezett semmi, amit meg ne tudott volna mászni. Ha egyszer elhatározta, hogy dacol a nehézkedési erővel, annak mintha rögtön nem lett volna hatalma fölötte. Egy éjszaka felkúszott egy magas épületre a város közepén, és mikor leugrott, puhán lebegett alá az utcára.

Ez jó. Tudta, hogy hosszú utazásokat tehetne, ha merne. Valamikor csinálta is, a felhőkkel repült. De most inkább ne.

Más képességei is voltak. Esténként, ébredés után az egész világból hallott hangokat. Hevert a sötétben és fűdött a hangban. Hallott embereket, amint beszélnek, görögül, angolul, románul, hindiül. Hallott kacagást, fájdalomkiáltásokat. És ha nagyon mozdulatlanul feküdt, a gondolatokat is hallhatta, a zűrzavaros víz alatti áramlatot, tele ijesztően vad túlzásokkal. Nem tudta, honnan jönnek ezek a hangok, vagy hogy az egyik hang miért fojtja el a többi. Egész olyan volt, mintha isten lenne és a fohászokat hallgatná.

És hébe-hóba, különválva az emberi zsvajtól, elértek hozzá a halhatatlanok hangjai. Magafajták járnak odakint, gondolkoznak, éreznek. Figyelmeztetnek? Túlságosan messze voltak ezüstös kiáltásaik, mégis játszva megkülönböztette őket az emberi vartogástól és hápogástól.

Ám ez a fogékonyság fájt. Visszahozott valami szörnyű emléket egy zárt, sötét helyről, ahol ezek a hangok voltak egyedüli társai éveken át. Pánik. Nem akart emlékezni erre. Vannak dolgok, amikre nem akarunk emlékezni. Mint az égetés, a börtön. Mint minden. Mint a sírás, a kétségbeesett, jajveszékélő sírás.

Igen, rossz dolgok történtek vele. Más nevekkkel és más korokban is járt már a földet, de mindig ilyen derűlátóan kedves volt, és ugyanígy szerette a dolgokat. Bolygó lélek lenne az övé? Nem, mert mindig ez volt a teste. Azért ilyen könnyű és erős.

Egy idő után mindig kizárta a hangokat, mert eszébe jutott egy régi figyelmeztetés: ha nem tanulod meg kizárni a hangokat, megbolondítanak. Most már könnyen ment. Csak fel kellett kelnie, ki kellett nyitnia a szemét, és máris elnémitotta őket. Fárasztó lett volna figyelni rájuk. Egyre karattyoltak, míg össze nem folytak idegesítő zajjára.

Várta a pillanat ragyogása. Nem esett nehezére elfojtani a közelben tartózkodó emberek gondolatait. Például énekelhetett, vagy erősen összpontosíthatott valamire. Áldott csend. Rómában mindenfelé kínálkozott szórakozás. Hogy szerette az okkersárgára, égetett szénára, sötétzöldre festett régi római házakat! Hogy szerette a macskaköves, szűk utcákat! Roboghatott autóban a nyughatatlan halandóktól hemzsegő széles körúton, vagy kószálhatott a Via Venetón, míg talált egy nőt, akivel egy kis időre szerelembe eshetett.

Úgy szerette ennek a kornak az okos embereit! Csendes népek voltak, de nagyon sokat tudtak. Indiában meggyilkoltak egy vezetőt, és még abban az órában gyászolhatta az egész világ. Mindenféle csapás, találmány és orvosi csoda nyomasztotta a köztudatot. Az emberek tényekkel és kitalációkkal játszadoztak. Pincézők éjszakánként regényt írtak, amely hírese tehetette őket. Földmunkások lettek szerelmesek a kölcsönzött videofilmek meztelen filmcsillagaiba. A gazdagok bizsut viseltek, a szegények pirinyó gyémántokat vásároltak, a hercegnők nagy gonddal hipózt rongyokban illegették magukat a Champs Élysées-n.

Ó, bár ember lenne! Tulajdonképpen micsoda ő? Milyenek a többiek, akiknek a hangjait kirekesztette? Nem tartoznak az Első Fészekaljához, az biztos. Az Első Fészekalja sohasem tudott tisztán gondolati eszközökkel érintkezni. Mi az ördög az az Első Fészekalja? Képtelen emlékezni rá! Enyhe pánik fogta el. Ne gondolj ezekre a dolgokra! Verseket írt egy noteszbe, moderneket, egyszerűket, mégis tudta, hogy stílusuk azonos a legkorábbival, amelyet ismert.

Szüntelenül vándorolt Európában és Kis-Ázsiában, néha gyalog, néha fölkapott a levegőbe, és elkívánta magát valamilyen helyre.

Megbűvölte azokat, akik zaklathatták volna, nappal semmivel sem törődve szendergett sötét búvóhelyeken. Végül is őt már a nap sem égethette, viszont leállt a fénytől. A szeme nyomban leragadt, mihelyt világosodni kezdett az ég alja. Hangok, hangzavar, más vérvók riadt jajgatása, aztán semmi. Alkonyatkor ébredt, alig várva, hogy olvashassa a csillagok ősi mintáját.

Végül csak nekibátorodott a repülésnek. Felszökkent Isztambul peremén a magasba, léggömbként sodródott a háztetők felett. Pörgött-bukdácsolt, féktelenül kacagva, aztán megparancsolta magának, hogy menjen Bécsbe. Még hajnal előtt odaért. Senki sem vette észre. Túlságosan sebesen mozgott, hogy megláthassák. Különben sem végezte kis kísérleteit vizsla szemek előtt.

Volt egy másik érdekes képessége is. Tudott test nélkül utazni. No jó, nem egészen utazni. El tudta küldeni a látását, hogy nézzen meg távoli dolgokat. Mozdulatlanul fekvé elgondolt egy messzi helyet, amelyet látni szeretett volna, és már ott is volt. Erre egyes halandók is képesek, álmukban vagy ébren, feszült és tudatos összpontosítással. Időnként elszállt alvó testük fölött, és érezte, hogy a lelkük máshol utazik. Ám a lelkeket sohasem látta. Kísérteteket sem. Egyáltalán semmiféle fantomot.

De tudta, hogy vannak. Lenniük kellett.

Akkor föltámadt benne egy régi élmény; egyszer, még halandó korában ivott a templomban egy erős varázsitalt, amelyet a papoktól kapott, és ugyanígy utazott: kiemelkedett a testéből, és fölszállt az égbe. A

papok hívták vissza. Nem akart jönni. A holtak között volt, azokkal, akiket szeretett. Ám tudta, hogy vissza kell térnie. Ezt várták tőle.

Akkor valóban halandó volt. Igen, vitathatatlanul. Emlékszik, milyen érzés volt a meztelen mellén gyöngyöző verejték, mikor feküdt a poros szobában, és hozták a varázsitalt. Félt. De hát akkor mindenkinek át kellett esni rajta.

Talán jobb ilyennek lenni, mint most, amikor egyszerre tud röpködni testben és lélekben.

Ám attól keservesen szenvedett, hogy nem tudja, nem igazán emlékszik rá, nem érti, miért képes ilyen dolgokra, vagy miért él embervéren.

Párizsban eljárt „vámpírfilmeket” nézni, törte a fejét, hogy mi a hamis benne, és mi az igaz. Ismerősnek találta őket, bár sok számszág volt bennük. Lestat, a vámpír ezekből a régi, fekete-fehér filmekből állította össze a ruhatárát. A legtöbb „éjszaka teremtménye” ugyanazt a jelmezt viselte: fekete köpenyt, keményített fehér inget, elegáns fekete frakkot, fekete nadrágot.

Ami persze bárgyúság, de azért megnyugtatta. Hiszen ezek is vérivók voltak, kellemes beszédű lények, akik szerették a költészetet, ennek ellenére örökké gyilkolázták a halandókat.

Megvásárolta a vámpír-képregényeket, és kivágott néhány képet úri vérivókról, akik olyan gyönyörűek voltak, mint Lestat. Talán neki is meg kellene próbálkoznia ezzel a szemrevaló jelmezzel. Az is megnyugvás lenne, úgy érezni, tartozik valamihez, még ha az a valami nem is létezik igazán.

Éjjel után egy londoni sötét üzletben megtalálta vámpíruháit: kabátot, nadrágot, fényes lakkcipőt, inget, olyan merevet, akár az új papirusz, fehér selyem nyakkravalót, és igen, a földet seprő, fehér atlással bélelt, pompás fekete bársonyköpenyt!

Kecsésen pörgött-forgott a tükrök előtt. Hogy irigyelné Lestat! Gondoljuk csak el, ő, Haiman, nem alkoskodó ember, hanem igazi! Első ízben kefélt fényesre sűrű fekete haját. Üvegdobozokban talált illatszereket és balzsamokat, amelyekkel kellően kikenekedett a nagy alkalomra. Talált aranygyűrűket és kézelőgombokat.

Most már gyönyörű volt, mint valamikor régen, más öltözékekben. London utcáin tüstént beleszeretett a nép! Ez így volt helyes. Követték, amerre járt, mosolyogva, hajlongva, hébe-hóba kacsingatva. Még az ölés is jobb lett. Az áldozat úgy meredt rá, mint aki jelenést lát - mintha most értette volna meg. Ő hozzáhajolt - ahogyan Lestat, a vámpír tette a televíziós dalokban -, és először a torokból szürcsölt gyengéden, mielőtt széttépte volna a zsákmányt.

Természetesen ez csak komédia. Valahogy rettenetesen banális. Semmi köze a vérivóság sötét titkához, azokhoz a félig elfelejtett dolgokhoz, amelyeket rögtön kivert a fejéből, mihelyt homályos emlékü felmerült. Ennek ellenére pillanatnyilag mulatságos volt „valakinek” és „valaminek” lenni.

Igen, a pillanat, a pillanat, az volt a pazar! A pillanat volt a minden. Egy idő után ezt a kort is elfelejti. Szertefoszlanak mennyei részleteikkel az éjszakák; és ha ismét rászabadul egy még bonyolultabb és igényesebb korra, megint nem tud majd semmit a nevén kívül.

Végül hazatért Athénba.

Éjszaka egy gyertyacsonk világánál bolyongott a múzeumban, nézegette a faragott régi sírköveket, amelyekről elszírt magát. Az ült halott asszony - mindig a holtak ülnek - karját nyújtja árván hagyott kicsinye felé, aki férje karján ül. Nevek villantak föl benne, mintha denevérek susognák a fülébe: „Menj Egyiptomba, ott eszedbe jut”. Nem megy. Még korai az örület és a könnyörgés a feledésért. Biztonságban kószálhat Athénban, az Akropolisz alatti régi temetőben, ahonnan elszállították a sztéléket. Mit számít a forgalom robaja! Itt mesés a föld, és még mindig a holtaké.

Égész ruhatárát állított össze vámpírhozmikból. Még koporsót is vásárolt, bár nem szeretett belefeküdni. Nem volt emberalakja, nem festettek rá arcot, se írásos útmutatót a holtaknak. Nem helyes. Jobban emlékeztetett egy ékszeres ládikára. De hát úgy vélte, vámpírnak kell a koporsó, és jót mulatott rajta. Halandó látogatóinak tetszett. Metszett pohárba töltött vérvörös borral kínálta őket. Szavalt nekik „A vén tengerész”-t, vagy énekelt különös nyelveken, amelyeket a halandók szerettek. Időnként a saját verseit olvasta fel. Milyen jólelkűek a halandók. A koporsóra legalább le tudtak ülni az egyébként bútorozatlan lakásban.

Kezdték zavarni az amerikai rockénekes, a vámpír Lestat dalai. Már nem szórakoztatták. A buta régi filmek sem. Sőt Lestat, a vámpír komolyan bosszantotta. Miféle vérivó lenne az, aki tiszta és bátor tettekről álmodik? Micsoda tragikus téma ez a dalhoz.

Vérivó... Néha, mikor egyedül ébredt a levegőtlen, átforrósodott lakás padlóján, és az ablakfüggöny mögött éppen kialvóban volt a nappal utolsó fénye, súlyként emelkedett föl róla a nyomasztó álom, amelyben sóhajtoztak és nyöszörögtek a fájdalomtól. Valóban követte a kísérteties éjszakában két gyönyörű, vörös hajú nő nyomát, a szépséges ikrekét, akikkel förtelmes igazságtalanság történt, akik után újra és új-

ra kinyújtotta karjait? Az álombéli vörös nő visszaragadta kivágott nyelvét a katonáktól, és lenyelte. Hogy megdöbbenek a bátorságától... Ne tekints ily dolgokra!

Fájt az arca, mintha ő is sírt volna. Nézz a lámpára! A sárga virágokra! A semmire! Nézd Athént, vakolt falú házainak egybefolyó mérföldjeit, és a dombon Athéné hatalmas, megtörtetett otthonát, amely a füstös levegő ellenére is uralkodik mindenek fölött! Este van, isteni rohanás, pizsokszín munkaruhát viselő ezrek zúdulnak le a mozgólépcsőkön a földalatti vonatokhoz. A Szintagma téren a koraesti hőségtől szenvedő lusták iszogatnak gyantás bort és ánizspálinkát. Az apró kioszkokban képeslapokat és újságokat kínálnak a világ minden tájáról.

Már nem hallgatta Lestat vámpír muzsikáját. Otthagytá az amerikai lokálokat, ha ezt játszották. Kerülte a diákokat, akik apró magnetofonokat csíptettek övükre.

Egy este a Plaka szívében, vakító fények és lármás kocsmák közepette vörösvérőket pillantott meg, akik siettek a tömegen át. Elállt a szívverése, megrohanta a magány és a félelem. Nem bírt szólni, mozdulni. Majd követni kezdte őket a meredek lépcsőkön, egyik lokálból ki, a másikba be, ahol elektronikus zene bömbölt. Alaposan szemügyre vette őket, ahogy átfurakodtak a turisták között, nem véve tudomást az ő jelenlétéről.

Két hím és egy nőstény, tapadós fekete selyem öltözkében, a nő lábán magas sarkú cipő, húsba vágó pántokkal. Ezüst napszemüveg mögé rejtőzve sugdolóztak, közbe-közbe megeresztve egy-egy hirtelen, fülsértő kacajt; agyonékszerelve, illatosán mutogatták másvilágian fénylő bőrüket és hajukat.

Ám ha e külsőségeket félretesszük, nagyon különböztek Haiman-tól. Először is egyáltalán nem voltak olyan kemények és fehérek. Olyan sok lány emberi szövet maradt bennük, hogy inkább voltak mozgó hullák. Ingerlően rózsásak és gyengék. És mennyire szomjazták áldozataik véré! Ebben a pillanatban is marcangolta őket a szomjúság. Bizonyosan ez történik velük minden éjszaka. Mert a vérnek szüntelenül szorgoskodnia kell a lány emberi szöveten. Nemcsak életben tartja, de fokozatosan át is változtatja valami mássá.

Haiman mindenestől ebből a másból állt. Benne nem maradt lány emberi szövet. Noha áhítozott a vérre, az nem az átalakításhoz kellett, hanem, mint most rádöbben, azért, hogy felüdítse, javítsa telepátikus képességeit, növelje félelmetes erejét, jobban tudjon repülni, testén kívül utazni. Ő, most már értette! Ő immár csaknem tökéletes gazdája a névtelen hatalomnak, amely valamennyiükben dolgozik.

Igen, pontosan ez a helyzet. Ezek mindössze fiatalabbak nála. Épp csak elkezdték utazásukat a vámpírok igazi halhatatlansága felé. Nem emlékszik...? Azt nem, viszont tudja, hogy ezek itt sárga-csőrűek, legfeljebb száz-kétszáz évesek. Ez a veszélyes kor, amikor a vámpírra először jön rá az örület, vagy a többiek elcsípi, bezárják, megégetik, ilyesmi. Sokan nem élnek túl ezeket az éveket. Még ő is átélte ezt, aki az Első Fészekaljából való, valamikor réges-régen, szinte felfoghatatlan, mennyi időnek előtte! Megállt egy kert festett fala mellett, fölnyúlt, megpihentette kezét egy göcsörtös ágon, engedte, hogy a hűvös, bolyhos, zöld levelek simogassák az arcát. Hirtelen megrohanta a bánat, ami szörnyűbb volt a félelemnél. Valaki sírt, de nem itt, hanem a fejében. Ki az? Hagyd abba!

Dehogy akarja bántani ezeket a zseni gyermekeket! Ő csak ismerni, ölelni akarja őket. Végül is egy vérből valók vagyunk, vörösvérő vagyunk, ti meg én!

Ám ahogy közelebb húzódtak, ahogy útjára bocsátotta néma, de ujjongó üdvözlését, azok visszafordultak, leplezetlen iszonyattal meredtek rá, majd elmenekültek. Futottak lefelé a domboldalon, az ösvények sötét útvesztőjében, el a Piakától, Haiman semmit sem tehetett vagy mondhatott, amivel megállíthatta volna őket.

Némán, mereven állt, ismeretlen fájdalom marcangolta. Majd különös és rettenetes dolog történt. Nyomukba szegődött, addig ment utánuk, míg megpillantotta őket. Haragudott, nagyon haragudott. Kárhozat rátok! Bűnhődjete, amiért bántottatok! És íme, váratlanul hideg moccanást érzett a koponyájában, mintha valami összehúzódott volna a homlokcsont mögött. Láthatatlan nyelvként lövellt ki belőle egy erő, belecsapódott a menekülő hármasseregajtójába, a nősténybe, és tűzbe borította.

Haiman döbbenten bámulta, de aztán megértette, mi történt. Valamilyen célzott erővel találta el a nőstényt, lángra lobbantva a gyűlékony vért, amely kettejükben közös. A tűz végigrohant az ereken, benyomult a csontvelőbe, szétrobbantotta a testet. A vámpír-nő másodpercek alatt elpusztult.

Istenek! Ezt ő művelte! Iszonyodva, lesújtottan állt, meredten nézve az üres ruhákat, amelyek nem égetek el, de tele voltak zsírpecséttel. Csupán egy kevés haj maradt a köveken, aztán az is elfüstölgött.

Talán tévedés történt. De nem, tudja, hogy ő tette! Érezte, amint megteszi. És a nőstény annyira félt!

Megrendült hallgatással tért haza. Tudta, hogy még sohasem használta ezt az erőt, nem is sejtette a létezését. Talán csak most szállta meg, mikor a vér a századokig tartó munkálkodással olyan vékonyra, fehérre és erőssé szikkasztotta a sejtjeit, amilyenek a darázs-fészek kamrái?

Lakásának magányában, ahol gyertyát és füstölőt gyújtott vigasztalásul, ismét megszúrta magát késével, és figyelte a kibuggyanó vért. Sűrű és forró töcsába gyűlt az asztalon, csillámlott a lámpafényben, mintha élne. Élt is!

Tanulmányozta a tükörben a sötétedő sugárzást, amely visszatért a serény vadászat és ivás hetei után. Az orcákon sárgás árnyalat, az ajkakon leheletnyi rózsaszín. Ennek ellenére olyan volt, mint a sziklán hagyott, levedlett kígyóbőr, könnyű, törékeny, halott. Csak benne folyamatosan lüktetett a vér. Ez az aljas vér. Hát az agya, ó, az agya, az vajon milyen most? Átlátszó, akár egy kristályfaragvány, amelynek minden apró rekesztét vér mossa? Abban lakik a hatalom, ugye, láthatatlan nyelvével?

Ismét elment, hogy állatokon próbálja ki az újonnan talált erőt, macskákon, amelyeket érthetetlen módon utált - gonosz teremtmények -, és patkányokon, a közmegvetés tárgyain. Nem ugyanaz. Megölte őket az ismeretlen energia nyelvcsapásával, de nem lobbantak lángra. Inkább agyuk és szívük szenvedhetett valamilyen végzetes roncsolást, de a vérük nem volt gyúlékony, így tehát nem égtek. Ez hűvös ígétetbe ejtette Haimant. - Engem aztán érdemes tanulmányozni - súgta, miközben szeme nem szívesen látott könnyektől fénylett. Mit neki palást, fehér nyakkendő, vámpírfilm! - Ki az ördög vagyok? Istenek bolondja, aki az idők végezetéig bolyong, pillanattól pillanatig? - Amikor meglátta egy videotéka kirakatában Lestat-t, a vámpírt, aki egy ríktó plakátról gúnyolta, odafordult, és az energianyelvvel betörte az üveget.

Szép, szép! Adjátok nekem az erdőket, a csillagokat! Éjszaka Delphoiba ment, nesztelenül szállva a sötét föld felett. Ott ereszkedett le az isten romos házában a nyirkos földre, ahol a jósnő ült valaha.

De Athént nem akarta elhagyni. Fel kell kutatnia a két vérivót, közölnie kell velük, hogy sajnálja, soha, de soha többé nem használja ellenük ezt a hatalmat. Beszélniük kell vele! Mellé kell állniuk! Igen! Másnap este ébredés előtt fülelt a hangjukra, és egy órával később hallotta őket, amint kikelnek sírjukból. Piakai házban volt a vackuk, egy utcára nyíló, zajos, füstös kocsmá alatt. Pincéjében aludtak nappal, és este feljöttek, hogy lessék a kocsmában énekelő-táncoló halandókat. A kocsmának Lamia volt a neve, ami ógörög nyelven vámpírt jelent, elektromos gitárok játszottak kezdetleges görög zenét, folyt a recina, csípőjüket nőies csábítással ringatva táncoltak egymással a halandó ifjak. A falon vámpírfilmekből vett képek - Lugosi Béla, mint Drakula, a sápadt Glória Holdén, mint a lánya -, és a szőke, kék szemű Lestat plakátjai lógtak.

Ezek szerint nekik is van humoruk, gondolta elnézően Haiman. Hanem a vámpírpár nagyon megroskadtan, rémülten bújta össze. Az ajtót bámulták, mikor ő benézett. Milyen elanyátlanodottaknak látszottak!

Meg se moccantak, mikor észrevették Haimant, ahogy áll a küszöbön, háttal az utca fehér ragyogásának. Mit gondolhattak hosszú palástja láttán? Életre kelt az egyik plakátról a szörnyeteg, hogy pusztulást hozzon rájuk, akiknek úgyszólván semmi sem árthat? Békével jöttem. Csak beszélni szeretnék veletek. Semmiért sem fogok haragudni. Szeretettel jöttem.

A pár mintha megkövült volna. Aztán az egyik felpattant, majd mindketten egyszerre fakadtak iszonyú üvöltésre. Fény vakította el Haimant, akárcsak a halandókat, akik egymást taposva igyekeztek mellette az utcára. A vérivók lángoltak, kiféledett tagokkal járták a haláltáncot. A ház is égett, füstöltek a gerendái, üvegpalcok robbantak, narancsszín szikrák fröccsentek a sötétedő égre.

Ő művelte volna? Halált hoz másokra, akár akarja, akár nem?

Vérkönyvek hullottak fehér arcáról keményített ingmellére. Fölemelte a karját, hogy eltakarja arcát a köpenyével. A tisztelet gesztusa volt ez a szörnyűség láttán - tisztelet a haldokló vérivók iránt.

Nem, ő nem tehetette ezt, nem tehetette! Nem bánta, hogy halandók lökdösik, taszigálják. Szirénák szagatták a fülét. Hunyorgott, hogy a villogásban is lásson valamit.

És akkor megrendítő bizonyossággal döbrent rá, hogy csakugyan nem ő művelte - mert meglátta a tettest. Szürke gyapjúköpenybe burkolózva, félig-meddig láthatatlanul állt a sötét sikátorban, és őt figyelte némán.

Mikor tekintetük találkozott, lágyan súgta a nevét:

- Haiman, Haimanom!

Haiman agya kiürült. Mint a letörölt tábla. Fehér villám csapott belé, és fölperzselte a részleteket. Egyetlen üdvösséges pillanatig semmit sem érzett. Nem hallotta a dühöngő tűz ropogását, sem a tülekedő halandókat.

Ő csak bámulta azt a légies gyönyörűséget, aki most is olyan elragadó volt, mint mindig. Elviselhetetlen iszonyat rázta. Eszébe jutott minden, amit látott és tudott. Eszébe jutott, ki volt valaha.

Megnyíltak előtte a századok, majd évezredeké nyúltak, vissza a kezdetekig. Első Fészekaljja. Mindent tudott! Reszketett, sírt. Hallotta magát, amint kimondja, vádló haraggal:

- Te!

Hirtelen hatalmas, perzselő lobbanásban érezte erejének teljét. A hőhullám a mellét találta el, és Haiman hátratántorodott.

Istenek, meg fogsz ölni engem is! De ő nem hallhatja a gondolatait! Haiman a meszelt falnak csapódott. Iszonyúan fáj a feje.

Ám továbbra is látott, érzett, gondolkozott. A szíve egyenletesen vert. Nem égett!

Hirtelen elhatározással összeszedte minden erejét, és hevesen visszalökte a láthatatlan energiacsóvét.

- Gonoszul, mint mindig, uralkodóm? - kiáltotta a régi nyelven. Mily emberien csengett a hangja!

De addigra minden véget ért. A sikátor üresen állt. Ő elment.

Jobban mondva elrepült, fölszállt, úgy, ahogy Haiman is gyakran csinálta, olyan sebesen, hogy szem nem láthatta. De Haiman érezte távolodó jelenlétét. Fölnézett és erőfeszítés nélkül megtalálta a parányi pihét, amely sápadt felhőfoslányok között haladt nyugat felé.

Durva hangok ostromolták: szirénák, ordítás, az égő ház ropogása. Most roppantak össze az utolsó gerendák. A szűk kis utcában mozdulni sem lehetett; a többi kocsmában továbbra is bőgött a zene. Haiman sírva visszahúzódott, el ettől a helytől, egyszer nézett csak vissza a halott vérivók birodalmára. Ó, hány ezer éve már, számon tartani se bírja, és még mindig tombol ugyanaz a háború!

Órákig bolyongott a sötét mellékutcákon.

Athén elcsendesedett. Aludtak az emberek a deszkafalak mögött. A kövezet csillogott a páratól, amely olyan sűrű volt, akár az eső. A múlt óriás csigahéjként csavarodott Haiman fölött, a földhöz sajtolta irdatlan súlyával.

Végül felvándorolt egy dombra, és kikötött egy nagy, korszerű, üveg-acél szálloda hideg luxustavernájában. Itt minden fekete-fehér volt, akárcsak ő, sakktáblamintás táncparkett, fekete asztalok, fekete bőrrel bevont padok.

Rá se néztek, mikor leroskadott egy padra a fényszikrák félhomályban, és szabadjára engedte a könyveit. A karjára hajtotta a fejét és sírt, mint aki nincsen eszén.

De nem jött az örület, sem a feledés. Végigbolyongta a századokat, újra meglátogatta a helyeket, amelyek kedvesek voltak neki. Elsíratott mindenkit, akiket ismert és szeretett.

Ám a kezdet fáj a legjobban, annyira, hogy azt hitte, megfullad, az igazi kezdet, még az előtt a réges-régi nap előtt, amikor pihenni tért Nílus-parti házában, a déli rekkenő csendességben, mert tudta, hogy este a palotába kell mennie.

Az igazi kezdet egy évvel korábban volt, amikor a király azt mondta: „Ámde királyném szerelméért kedvemem töltöm e két személlyel. Bebizonnyítom, hogy nem boszorkányok, kiktől félni kell. Te fogod megtenni helyettem.”

Most is ugyanúgy látja a bámulni összegyűlt, kínosan feszengő udvart, a fekete szemű férfiakat és nőket finom patyolatszoknyájukban, bonyolult fekete parókájukkal; van, aki a faragott oszlopok mögött lapul, van, aki büszkén feszít a trónus közelében. És ott állnak előtte a vörös hajú ikrek, szépséges rabjai, akiket úgy megszeretett fogságukban. Én nem bírom megtenni ezt! De megtette. Az udvar várt, a király és a királyné várt, ő pedig magára vette a király nyakláncát az arany medállal, hogy a király nevében járjon el. Lement az emelvényről a lépcsőn a merev szemmel bámuló ikrekhez, és meggyalázta őket, egyiket a másik után. Ez a fájdalom csak nem tarthat sokáig!

A föld méhéig mászott volna vissza, ha van ereje. Áldott tudatlanság, mennyire kívánta! Menj Delphoi-ba, gázolj az édesen illatozó, magas fűben! Szedegesd a kis vadvirágokat! Megnyílnak vajon előttem, mint a napsugárnak, ha a lámpafénybe tartom őket?

Különben nem is akart felejteni. Valami megváltozott; ez a perc valamitől más lett, mint a többi. Felébredt hosszú szenderegéséből! A saját szemével látta az athéni utcán! Múlt és jelen eggyé lett. Könnyei elapadtak. Hátradőlt, figyelt, gondolkozott. Előtte táncosok vonaglottak a megvilágított sakktáblán. A nők mosolyogtak rá. Talán gyönyörű porcelán Pierrot-nak látják, kinek fehér arcán piros könnyek peregnék? Fölnézett a magasban villogó-lüktető videoképernyőre.

Október havában járunk, a Krisztus születésétől számított huszadik évszázad alkonyán. Alig néhány éjszakával ezelőtt az ikreket látta álmában. Nem, nincs visszaút. Neki még csak most kezdődik a kinszenvedés. Nem számít. Előbb, mint valaha.

Lassan megtörölgette arcát egy apró lenvászon zsebkendővel. Lemosta ujjait az előtte álló borban, mintha rítust hajtana végre. Újra fölnézett a magas videoképernyőre, amelyen Lestat, a vámpír dalolta tragikus dalát.

Lobogó aranysórényű, kék szemű démon. A karja és a mellkasa izmos, akár egy fiatal férfi. Darabos, mégis kecses mozgás, kísértő száj, szenvedővé modulált hang.

Egész idő alatt ezt mondtad, ugye? Engem hívtál! A nevét kiáltottad! A videokép mintha őt bámulta, neki felelt és énekelt volna, holott természetesen nem láthatta. Azok, Akiket Őrizni Kell! Az én királyom és királyném! Haiman feszülten figyelt minden egyes, harsogó kürtökkel és lüktető dobokkal aláfestett, gondosan formált szótagra.

Akkor állt csak föl és hagyta el a tavernát, mikor elnémult a hang és kifakult a kép. Vakon baktatott a szálloda hűvös márványfolyosóin, ki a sötétségbe.

Hangok kiáltottak hozzá, vérivók jelzései az egész világból, hangok, amelyek mindig is szóltak. Vészt emlegettek, összefogást sürgettek, mert iszonytató baj fenyeget. Az Anya jár! Mondták, hogy ikrekről álmodnak érthetetlen álmokat. Haiman pedig siket és vak volt rájuk!

- Mily sokat nem értesz, Lestat! - súgta.

Végül felkapaszkodott egy sötét szirtfokra, és lenézett a messzeségben a templomok felsővárosára, a halvány csillagfényben derengő, törtfehér márványra.

- Átkozott légy, uralkodóm! - suttogta. - Kárhozat reád azért, amit velünk műveltél! - Hogy még mindig itt kelljen bolyonganunk, az acél és a kőolaj, a zúgó elektronikus szimfóniák és a hangtalanul csillámló számítógépes áramkörök világában!

Ekkor egy másik átok dördült a fülébe, jóval hatalmasabb a sajátjánál. Egy évvel az iszonyú perc után történt, amikor meggyalázta a két nőt, a palota udvarán süvöltött, egy ugyanilyen távoli és közömbös éjszakai ég alatt.

„Tanúim a szellemek, akik tudják, mit hoz a jövő, mi az, ami léssen, és mi léssen az, amit akarok: te vagy a Kárhozottak Királynője, bizonynal az vagy te! Magad leszel a gonosz! Ám ha a csúcsra hágsz, én leszek az, aki alávet! Jól nézd meg arcomat, mert én leszek az, aki legyőz!”

Hányszor gondolt ezekre a szavakra az első századokban? Hány helyen kereste a vörös hajú nővéreket, sivatagban, hegyek között, termékeny folyóölgyekben, a beduinoknál, akik valaha menedéket adtak nekik, a vadászok között, kik még akkor is állatbőrben jártak, és Jerikóban, a világ legrégebbi városában! Már akkor legendák szóltak róluk.

Majd megszállta az áldott örültség, és elvette tőle a tudást, a haragot és a kint. Haiman volt, aki mindent szeretett maga körül, egy lény, aki tudja, mit jelent a szó: öröm.

Lehet, hogy ütött az óra? Hogy az ikrek valamiképp átvészelték, úgy, mint ő? És e nagy célra kapta vissza az emlékezetét?

Ó, micsoda kápráztató, hatalmas gondolat, hogy összejön az Első Fészekalja, hogy az Első Fészekalja diadalt arat végre!

Keserű mosollyal gondolt Lestat-ra, a vámpírra, aki olyan emberien éhezi a hősiességet. Igen, testvérem, bocsásd meg lenézésemet. Én is akarom a jóságot, a dicsőséget, de valószínűleg nem létezik sem az elrendeltetés, sem a megváltás, csak az, amit látok ezen az ősi, szennyes vidéken. Születés, halál és iszonyat - ez vár mindannyiunkra.

Egy utolsó pillantást vetett az alvó városra, a gondoktól elnyűtt, rút, modern fertályra, ahol olyan vidáman csellengett a vén sírok sokasága között.

Majd fölszállt, és néhány pillanattal később elhagyta a fellegeket. Most következik a magasztos aján-dék legfőbb próbája. Hogy szerette - mégoly illuzórikus voltában is - a hirtelen céltudatot! Nyugatnak ment, Lestat, a vámpír felé, a hangok felé, amelyek könnyörögtek, hogy fejtsék meg nekik az ikrek álmát. Nyugatnak, az ő nyomában.

Palástja szárnyként lobogott a pompás hideg szélben. Nevetnie kellett tőle, mintha egy pillanatra a boldog együgyű lenne megint.

VI.
JESSE, A NAGY CSALÁD ÉS A TALAMASCA TÖRTÉNETE

*A holtak nem osztoznak.
Mert ugyan kinyúlhatnak
A sírból (esküszöm,
megteszik), nem A szívüket nyújtják feléd,
Hanem a fejüket, Azt a részt, amelyik rád mered.*

STAN Rice: Osztályrészük
Opusz (1983)

London, Amszterdam, Róma

JESSE felnyögött álmában. Vékony, harmincöt éves nő volt, hosszú, fűrtös, vörös hajú. Mélyen megbújt a négy rozsdás láncra függesztett hintaágy derékaljában.

Valahol a nagy házban óra ütött. Fel kellene kelnie. Két óra múlva kezdődik Lestat, a vámpír koncertje. De most nem bírja itt hagyni az ikreket.

Ez most új volt, ez a gyorsan kibontakozó rész. Egyébként ez is örjítően elmosódott, mint minden álmom, amelyben az ikrek szerepeltek. Ennek ellenére tudta, hogy az ikrek ismét a sivatagi birodalomban vannak. Fenyegető sokaság vette körül őket. És ők is milyen mások voltak, mennyire sápadtak. Lehet, hogy érzécsalódás volt csupán a foszforeszkáló derengés, de izzani látszottak a félhomályban, és olyan darabosan mozogtak, mintha táncot járnának. Fáklyákkal csapkodtak feléjük, miközben ők egymásba kapaszkodtak. Valami baj volt, rettentő nagy baj! Igen, az egyik megvakult! Összetapadt, fonnyadt szemhéjainak finom bőre besüppedt üregre borult. Igen, kitepték a szemét. És a másik miért hallatja ezeket a szörnyű hangokat? „Nyugodj meg, most már ne viaskodj!”, mondta a vak az ősi nyelven, amely mindig érthető volt az álmokban. Mire a másik iker borzalmas, torokhangú nyögést hallatott. Nem tudott beszélni, mert kivágták a nyelvét.

Nem akarok többet látni, fel akarok ébredni! De a katonák már nyomakodtak is át a tömegen, valami szörnyűség fog történni, és az ikrek hirtelen nagyon elcsendesedtek. A katonák megragadták és elrángatták őket egymástól.

Ne válasszátok el őket! Nem tudjátok, mit jelent ez nekik? El a fáklyákkal! Ne gyújtsátok meg őket! Ne égessétek le a vörös hajukat! A vak testvér kinyújtotta a karját, úgy sikoltotta ikernővére nevét: „Mekare!” Mekare pedig, a néma, aki nem felelhetett, üvöltött, akár a megsebzett vadállat.

A tömeg szétvált, utat adott két nagy, nehézkes saroglyának, amelyeken irdatlan kőkoporsókat hoztak. Kezdetleges szarkofágok voltak, de a tetejüket nagyjából emberformára faragták, arccal, végtagokkal. Mit műveltek az ikrek, amiért ilyen koporsóba zárják őket? Nem bírom! A saroglyákat leteszik, az ikreket a koporsókhoz vonszolják, leemelik az otromba födeleket. Ne tegyétek! A vak úgy vergődik, mintha látna, de legyűrök, fölkapják, belövik a köldékébe. Mekare néma iszonyattal bámulja, miközben a másik saroglya felé hurcolják. Ne vegyétek le a födelet! Jaj Mekaréért! Jaj mindkettejükért...

Jesse felült. Nyitva volt a szeme és sikoltott.

Egyedül volt, senki sem hallhatta. Sikoltása még mindig visszhangzott a házban. Aztán semmi. Csak a láncain imbolygó ágy halk nyiszorgása törte meg a csendet. Madarak énekeltek az erdőben, a sűrű erdőben, és Jessében furcsán tudatosodott, hogy hatot ütött az óra.

Az álmom gyorsan halványodott. Görcsösen kapaszkodott volna belé, hogy lássa a részleteket, amelyek mindig elillantak: a különös emberek ruházatát, a katonák fegyvereit, az ikrek arcát. De már nem volt sehol, csupán az ígézet maradt, a történetek gyötrő tudata, és a bizonyosság, hogy Lestat-nak, a vámpír-nak köze van ezekhez az álmokhoz.

Álmosan pillantott órájára. Nincs több idő. Az arénában akart lenni, mikor Lestat bevonul, a színpad szélénél akart állni.

Mégis tétován bámulta az éjjeliszekrényen fehérülő rózsákat.

A délre néző, nyitott ablakon túl halvány narancsszínben úszott az égbolt. Fölemelte a virágok mellől a levelet, és még egyszer elolvasta:

Drágám!

Csak most kaptam meg a leveledet, mert távol vagyok, és eddig tartott, hogy utolérjen. Megértem, hogy lenyűgöz ez a Lestat nevű kreatúra. Még Rióban is játsszák a zenéjét. Már olvastam a könyveket, amelyeket küldtél, és tudom, hogy a Talamascának nyomozol. Ami az ikrekről szóló álmaidat illeti, ezeket majd meg kell beszélnünk. Rendkívül fontos, mert mások is álmodnak ilyeneket. Mindazonáltal könyörgök

- *nem, megparancsolom, hogy ne menj el a koncertre! Maradj a sonomai házban, amíg megérkezem!*
Amint tudok, indulok Brazíliából.
Váraj meg. Nagyon szeret
Maharet nééné

- Ne haragudj, Maharet - súgta. Képtelenség, hogy ne menjen. Ha létezik, aki ezt megérti, akkor az Maharet.

A Talamasca, amelynek tizenkét hosszú éve dolgozott, sose bocsátana meg, ha nem engedelmessé tette az utasításainak. De Maharet tudja az okot. Maharet az ok. Maharet megbocsátja.

Szédült, még mindig nem tért magához a lidérces álomból. A tárgyak sorra merültek el az árnyékban, de az alkony hirtelen olyan fényre lobbant, hogy még az erdős dombok is a ragyogását verték vissza. A rózsák foszforeszkáltak, mint az ikrek fehér teste az álomban.

Fehér rózsák. Jesse a fejét törte, hogy mit hallott a fehér rózsákról. Temetésre küldünk fehér rózsát. Nem, Maharet nem gondolhatott ilyenre.

Két tenyerébe fogta az egyik kelyhet. A szirmok rögtön lehullottak. Milyen illatosak. Ahogy az ajkához emelte őket, feltámadt egy halvány, mégis tündöklő kép abból a régi-régi nyárból; fekszik Maharet a gyertyafényben, az egyik szobában, rózsaszirmokból vetett ágyon, rengeteg rózsaszín, fehér, sárga szirmon; felmarkolja, a nyakához és az arcához szorítja őket.

Csakugyan látott ilyet? Rózsaszirmok ülnek Maharet hosszú, vörös hajában. Olyan a haja, mint az övé. Mint az álombéli ikreké. Dús, hullámos, átszőve arany szálakkal.

Ez is egyike volt az emléktörmelékek százainak, amelyeket utólag nem tudott beleilleszteni semmiféle összefüggésbe. De már nem számít, mire emlékszik és mire nem, abból az elvesztett, álmos nyárból. Várja Lestat, a vámpír; ha nem is kap választ, de lesz befejezés, nem is nagyon különböző a haláltól.

Felkelt, magára öltötte a kopott favágókabátot, amely valósággal hozzánőtt mostanában, a kihajtott gallérú férfiinget és a farmernadrágot. Felrántotta nyűtt bőrcsizmáját, megkeféltte a haját.

Most pedig búcsúzzunk az üres háztól, ahová ma reggel tört be. Fájt, hogy itt kell hagynia. De még jobban fájt, hogy egyáltalán idejött.

PIRKADATKOR érkezett a tisztás szélére. Néma álmélkodással állapította meg, hogy tizenöt éve nem változott a hegy tövében épített zegzugos ház, amelynek tetőire, oszlopos tornácaira kék fátlyat terített a hajnalka. A magasban, félíg elrejtve a lejtő füve között, néhány titkos ablak verte vissza a kelő nap első sugarait.

Kémnek érezte magát, ahogy kezében a régi kulccsal felsietett a lépcsőn. Úgy tűnt, senki sem járt itt hónapok óta. Amerre nézett, port és hullott leveleket látott.

Mégis várták a kristályvázában a rózsák és az ajtóba tűzve a boríték, benne a levél és az új kulcs.

Órákig csatangolt, látogatott, kutatott. Fáradt volt, mert egész éjszaka vezetett, de nem bánta. Be kellett járnia a hosszú, árnyas folyosókat, a nagy, levegős szobákat. A ház még sohasem hasonlított ennyire egy barbár palotára, a gyaloglatlan deszkamennyezeteiket tartó vaskos gerendáival, a kerek kő kandallókból kiemelkedő, rozsdás vas kürtőkkel.

Nyers volt még a berendezés is, a malomkő asztalok, a puha pehelypárnákkal megrakott rönkfá ágyak és heverők, a festetlen vályogfalba mélyített könyvespolcok, fülkék.

A középkor érdes nagysága áradt a házból. Kőpadlójához, mély ablaknyílásaihoz jól illettek a maja műtárgyak, etruszk serlegek, hettita szobrok. Olyan volt, akár egy erőd. Biztonságban érezte benne magát az ember.

Csupán Maharet alkotásai ragyogtak káprázatosán, mintha a fákból és az égből készültek volna. Az emlékezet a legkevésbé sem túlozta szépségüket. Puha, vastag subaszőnyegek vitték el mindenüvé az erdei füvek és virágok mintáját, mintha a szőnyeg maga lenne a föld. És a megszámlálhatatlan foltvarrott párna, a furcsa pálcikaemberkével és jelképekkel, és az óriási, foltonfolt faliszőnyegek, amelyek mindent elborítottak mezők, patakok, hegyek és erdők gyerekes képeivel, ahol az égen fenséges felhők úsztak, egyszerre sütött a hold és a nap, sőt még eső is esett. A primitív képek ereje vibrált a textildarabkák miriádjaiból, amelyeket rendkívüli gonddal varrtak össze, hogy megteremtsék a vízesés vagy a hulló levél illúzióját.

Jessének majd megszakadt a szíve a viszontlátástól.

DÉL FELÉ már szédelgett az éhségtől és az álmatlan hosszú éjszakától. Addigra gyűjtött annyi bátorságot, hogy elhúzza a hegybe mélyített, ablaktalan titkos szobákba vezető ajtó reteszét. LélegzetviSSza-

fojtva osont a sziklafolyosón. Szíve dübörgött, mikor felkattintotta a nyitva talált könyvtár villanykapcsolóját.

Ó, az a tizenöt évvel ezelőtti nyár, élete legboldogabb nyara! Minden későbbi csodás kaland, szellemvadászat a Talamasca szolgálatában, semmi volt ahhoz a varázsos, felejthetetlen időhöz képest!

Itt vannak Maharettel a könyvtárban, a ropogó tűz mellett. Jessét elbűvöli a családi krónika megszámlálhatatlan kötete. Ezek őrzik a „Nagy Család” genealógiáját, a fonalat, mondja Maharet, „amelybe életünk útvesztőjében kapaszkodunk”. Milyen szerető kézzel emelte le a könyveket, nyitotta fel a régi pergamentercseket rejtő dobozokat!

Jesse nem vette maradéktalanul tudomásul annak a jelentését, amit azon a nyáron látott. Gyönyörűségesen hatályon kívül került a realitás, mintha a sehová sem sorolható írással borított papiruszok inkább az álmok birodalmához tartoznának. Akkor már képzett régész volt, letöltötte a tanulóidejét az egyiptomi és Jerikói ásatásokon, ám ezeket a különös képeket mégsem tudta megfejtetni. De az istenért, hát milyen régiek ezek a dolgok?

Utána évekig törte a fejét, hogy milyen okmányokat látott még. Az biztos, hogy egy reggelen belépett a könyvtárba, és felfedezett egy nyitott hátsó ajtót.

Hosszú folyosóba jutott, amelyből sötét szobák nyíltak. Végre rálelt egy villanykapcsolóra, és nagy raktárteremben találta magát, agyagtáblák - képecskékkal borított agyagtáblák - közötti Biztos, hogy a kezébe is fogta őket!

Történt még valami, amire nemigen akaródzott emlékeznie. Volt másik folyosó? Csalhatatlanul tudta, hogy egy vas csigalépcsőn lejutott mélyebben fekvő szobákba, ahol földből voltak a falak. Régimódi porcelán foglalatba erősítették az apró villanykörtéket, láncsal húzogatva kellett felkapcsolni őket.

Biztos, hogy ezt is megtette. Biztos, hogy kinyitott egy vaskos, vörösfenyő ajtót...

Még évekig járt vissza apró felvillanásokban egy hatalmas, alacsony mennyezetű szoba, tölgyfából bárdolt székek, asztal és padok, olyanok, mintha kőből faragták volna őket. És még mi? Valami, ami első látásra nagyon ismerősnek tűnt, aztán...

Este már semmire sem emlékezett a lépcsőn kívül. Hirtelen tíz óra lett, ő akkor ébredt, és Maharet állt az ágya lábánál. Maharet odajött és megcsókolta. Finom meleg volt az ajka, Jesse bőre tompán lüktetett tőle. Maharet azt mondta, hogy a patakparton találták, ott aludt a tisztáson; alkonyattal aztán behozták a házba.

A pataknál? Hónapokkal később „emlékezett” is, hogy elaludt a parton. Részletes „emlékei” voltak az erdő csendjéről és békéjéről, de most már tudta, hogy ez sohasem történt meg.

Ám ezen a napon, jó tizenöt évvel később mégsem talált bizonyítékokat, amelyek igazolták vagy cáfolták volna félig elmosódott emlékeit. A szobákat lelakatolták. Még a családi krónika takaros köteteit is elzárták vitrinekbe, amelyeket nem mert feszegetni. De még sohasem hitt ilyen feltétlen bizonyossággal abban, amire emlékezni tudott. Igen, poros agyagtáblák, amelyeken pálcikákból vannak az emberek, fák, állatok. Látta őket, levette a polcról, megnézte a mennyezetvilágítás gyenge fényénél. És a lépcső, a szoba, amely megijesztette, nem is, elborzasztotta... az is itt van.

Akkor is paradicsomiak voltak azok a meleg napok és éjszakák, amelyeken órákig beszélgettek Maharettel, vagy táncoltak a holdfényénél, Mael, Maharet és ő. Felejtse el a fájdalmat, ami utána jött, próbáld megérteni, miért küldött haza Maharet New Yorkba, ahonnan sohasem térhettél vissza ide.

Drágám!

Az a helyzet, hogy túlságosan szeretlek. Az életem magába szippantana, ha együtt maradnánk. Márpedig neked szabadságra van szükséged, Jesse, hogy önállóan tervezz, törekedj és álmodj...

Nem azért jött vissza, hogy átélje a régi fájdalmat, hanem hogy belekóstoljon, még ha egy kicsit is, a régi örömbé.

FÁRADTSÁGÁT leküzdve délután leballagott a házból a tölgyes hosszú ösvényén. Milyen könnyű volt rátalálni a régi csapásokra a mammutfenyők sűrűjében! Meg a lóherével és páfránnyal koszorúzott tisztásra, a csörgedező, sekély patak meredek, sziklás partján!

Ide, a vízhez hozta le egyszer Maharet a vaksötétben egy sziklaösvényen. Mael is követte őket. Maharet bort töltött Jessének, majd együtt énekeltek egy dalt, amelyre Jesse később egyszerűen képtelen volt emlékezni, ámbar hébe-hóba azon kapta magát, hogy megmagyarázhatatlan pontossággal dúdolja a kísérteties melódiát, de ahogy ez tudatosodott benne, rögtön el is akadt, és nem tudott visszatalálni a dalamba.

Olyan valóságosnak tűnt az évekkel ezelőtti hamis „emlék”, hogy akár el is alhatott a patakparton az erdőszongásban.

Milyen káprázatos a juharfák élénkzöldje, amelyen átszűnnek a ritkás fénydárdák! És milyen félelmetesek a néma csöndben a mamutfenyők, a közömbös óriások, amelyek majdnem száz méter magasan terítik ki lombjaik sötét csipkéjét az ég rongyolt szélű darabján!

Tudta, mi vár rá az esti koncerten, Lestat visító rajongói között, ám félt, hogy ismét az ikrekről kezd álmodni.

VÉGÜL csak visszatért a házba. Bevitte a rózsákat és a levelet a régi szobájába. Három óra. Ki húzza fel az órákat ebben a házban, hogy mindig pontosan tudják az időt? Az ikrek álma a közelben ólálkodott, de Jesse már annyira elfáradt, hogy nem bírt küzdeni ellene. Itt olyan jó. Itt nem járnak kísértetek, amelyekkel annyiszor találkozott munkája során, itt csak béke van. Lefeküdt a függőágyba, magára húzta a takarót, amelyet annyi gonddal varrogattak Maharettel azon a nyáron. Egyszerre érkezett az álom és az ikrek.

KÉT órája maradt, hogy elérje San Francisco-t. Ismét búcsút - talán könnyes búcsút - kell mondania a háznak. Ellenőrizte a zsebeit. Útlevel, iratok, pénz, kulcsok.

Fölkapta, vállára vetette bőrtáskáját, és végigsietett a lépcsőhöz vezető hosszú folyosón. Gyorsan alkonyodott; ha majd a sötétség is leszáll az erdőre, semmit sem lehet látni.

A hallban még mindig maradt egy csepp napfény. A nyugati ablakokon át néhány hosszú, poros pászma hullott a falon lógó, hatalmas foltvarrott szőnyegre.

Jessének a lélegzete is elakadt a láttán. Mindig ezt szerette a legjobban, mert olyan bonyolult volt és nagy. Először találomra összedobált parányi foszlányok tömegének tűnt, és csak fokozatosan rajzolódott ki a táj a foltocskák millióiából. Az egyik pillanatban még látni lehetett, a következőben már el is tűnt. Így történt többször is azon a nyáron, amikor a bortól pityókás Jesse föl-alá sétált a szőnyeg előtt, és hol elvezítette a képet, hol ismét fölfedezte a hegyet, az erdőt, a lenti zöldellő völgyben megbújó falucsát.

- Ne haragudj, Maharet - ismételte súgva. Mennie kell. Útja már majdnem véget ért.

De ahogy elfordította a fejét, a szemébe villant valami a foltvarrott kézímunkán. Visszafordult, újból megvizsgálta a faliszőnyeget. Ismét csak az összeöltögetett rongydarabok örvényét látta. Majd lassan formát öltött a hegyoldal, aztán az olajfák, végül a falu, a lapos völgyteknőben elszórtan álló, sárga kunyhóival. Az alakok? Azokat nem találta. Vagyis addig, amíg ismét el nem fordította a fejét. Akkor egy töredék másodpercre fölillantak a látómezeje szélén. Egymást átölelő kicsi alakok, két vörös hajú nő!

Lassan, elővigyázatosan visszafordult a szőnyeghez. Elakadt a szívverése. Igen, ott! De ha érzékcsalódás?

A tapétához ment, és megérintette kinyújtott kezével. Igen! Mindkét rongybabaszerű lényecskének két-két parányi zöld gomb volt a szeme, gondosan hímeztek nekik orrot és piros szájat is. A hajukat pedig, a farkasfogyszerű cakkba hajtogatott piros cérnát aprólékosan ráöltögették a fehér vállakra.

Jesse bámult és alig hitt a szemének. Pedig ezek az ikrek voltak. Miközben sóbálványként állt, sötétetni kezdett a szobában. Az utolsó fény is eltűnt a láthatár mögött. A foltvarrott szőnyeg zavaros mintákká fakult. Szédelegve hallotta, hogy az óra elüti a negyedet. Hívd föl a Talamascát! Telefonálj Davidnek Londonba! Mondd el legalább egy részét, bármit! - Csakhogy erről szó sem lehet. A szíve szakadt meg a gondolattól, hogy bármi történjék vele ma éjszaka, a Talamasca sohasem fogja megtudni a teljes igazságot.

Úgy kellett ráparancsolnia magára, hogy kilépjen a házból, bezárja az ajtót, átmenjen a széles verandán és elinduljon a hosszú ösvényen.

Nem egészen értette saját érzéseit, ezt a sirós megrendülést. Csak a gyanúja, a feltételezései nyertek igazolást, mégis rettegett. El is sírta magát.

Várd meg Maharetet!

Éppen ezt nem teheti. Maharet megigézné, összezavarná, eltérítené a titoktól, a szeretet nevében. Ez történt azon a régi nyáron. Lestat, a vámpír nem hallgat el semmit. Lestat, a vámpír a legfontosabb darabja a kirakósnek. Ha láthatja és megérinthei, igazolást nyer mindenre.

A vörös Mercedes sportkocsi rögtön beindult. Jesse kavicsot szórva tolatott, megfordult, ráhajtott a keskeny földútra. A tetőt leengedte; össze fog fagyni, mire San Franciscóba ér, de nem baj. Szerette a hideg szelet az arcán, imádott gyorsan hajtani.

Az út azonnal fejest ugrott az erdő sötétségébe, ahová még a holdfény sem hatolt be. Jesse negyven mérföldre emelte a sebességet, simán vette az éles kanyarokat. Hirtelen még nyomasztóbb szomorúság fogta el, de már nem sírt. Lestat, a vámpír... már majdnem érkezett.

A megyei úthoz érve gyorsított. Csendesen dúdolgatott, bár a hangja beleveszett a szél süvöltésébe. Éppen leszállt a sötétség, amikor átrobogott a kis Santa Rosa nevű városon, és csatlakozott a 101-es műúton dél felé hömpölygő forgalom széles, gyors folyamához. Keleten és nyugaton kísértetként állt össze a lebegő parti köd, ám elől fényesen megvilágították az utat a kocsik hátsó lámpái. Jesse egyre izgatottabb lett. Még egy óra a Golden Gate-ig! Múlóban volt a szomorúsága. Olyan szerencsés és bizakodó volt világléteében, hogy néha még türelmetlenkedett is az elővigyázatosabb emberekkel. Bár ma este balsejtelmekkel ment a közeledő veszélyek elé, úgy érezte, most sem hagyja el szokásos szerencséje. Nem is félt igazán.

ELEVE szerencsésen született: az út szélén találták meg, percekkel a karambol után, amely terhességének hetedik hónapjában ölte meg tizenéves anyját. A mentő arra futott be, hogy a haldokló méhből elvetéldőött újszülött óbégatva tisztítja parányi tüdejét.

Nem volt neve két hétig, amíg a megyei kórházban kornyadozott, elszenvedve órákon át a gépek hideg sterilitását; ám az ápolónők imádták, verebecskének becézték, dédelgették és daloltak neki, amikor csak volt rá idejük.

Évekkel később elküldték neki az akkor készült pillanatfelvételeket, megírták a kórházi történetkéket, tovább erősítve Jessében azt a korán kialakult érzést, hogy őt szeretik.

Végül érte jött Maharet, azonosította, mint a dél-karolinai Reeves család egyetlen túlélőjét, és elvitte New Yorkba más nevet viselő rokonokhoz, más környezetbe. Itt nőtt föl Jesse egy pompás, régi, egyemeletes házban a Lexington sugárúton, Mária és Matthew Godwinnél, akik nemcsak szeretettel halmozták el, de mindent meg is adtak neki, amit a kislány kívánhatott. Angol dada aludt a szobájában, amíg Jesse be nem töltötte a tizenkettőt.

Már nem emlékezett, mikor tudta meg, hogy Maharet gondoskodik róla, neki köszönheti, ha olyan egyetemre mehet és pályát választhat, amelyet akar. Matthew Godwin orvos volt, felesége, Mária, táncsnár, aki maga is táncolt valaha. Imádták Jessét, akiben megkapták hiába akart kislányukat. Gazdag és boldog évek voltak ezek.

Még nem is tudott olvasni, mikor érkezni kezdtek Maharet levelei. Csodálatosak voltak, gyakran színes képeslapokat és különös bankjegyeket is hoztak az országokból, ahol Maharet lakott. Jesse, mire elérte a tizenhetet, egy egész fiókot töltött meg rúpiával és lírával. Ami még fontosabb, olyan barátnőre talált Maharetben, aki figyelmes szeretettel válaszolt minden sorára.

Maharet adott ötleteket olvasmányaihoz, ő biztatta, hogy tanuljon zenélni és festeni, megszervezte nyári utazásait Európába, majd végül a főlvételt a Columbiára, ahol Jesse ókori nyelveket és művészettörténetet tanult.

Maharet szervezte a karácsonyi látogatásokat az európai rokonoknál, Olaszországba Scartinóékhoz, a gazdag bankárcsaládhoz, akik Siena mellett laktak egy villában, és Párizsba, a szerényebb körülmények között élő Borchardtékhoz, akik tárt karokkal fogadták a kislányt zsúfolt, de barátságos otthonukban.

Amikor Jesse betöltötte a tizenhetet, Bécsbe utazott a család orosz emigráns ágához, lelkes fiatal értelmiségiekhez és muzsikusokhoz, akiket nagyon megszeretett. Majd Angliában találkozott a Reeves családdal, egyenes ági rokonaival azoknak a dél-karolinai Reeveseknek, akik több száz éve hagyták el Angliát.

Tizennyolc éves korában Szantorinire látogatott Petralonáék-hoz, a gazdag és egzotikus külsejű görög unokatestvérekhez, akik úgyszólván feudális pompában éltek villájukban, szolgáló parasztok között, és hirtelen ötlettel hajókirándulásra vitték Jessét a jachtjukon Isztambulba, Alexandriába és Krétára.

Jesse majdnem beleszeretett a fiatal Konsztantinosz Petraloná-ba. Maharet közölte, hogy az egész család áldását adja a házasságra, de Jessének magának kell döntenie. Ekkor ő búcsúcsókot adott szerelmének, és visszarepült Amerikába, az egyetemre, hogy felkészüljön első iraki ásatására.

Ettől függetlenül az egyetemi évek alatt is a lehető legszorosabb kapcsolatban maradt a családdal, ahol mindenki olyan jó volt hozzá. De hát náluk mindenki jó volt mindenkihez. Mindenki szentül hitt a családban. A különböző ágak állandóan látogatták egymást és gyakran összeházasodtak, ami még szövevényesebbé tette a nexust; minden házban több szoba várta készen az esetleg betoppanó rokonokat. A családfák mintha a világ kezdetéig eresztették volna gyökereiket; mulatságos adomák keringtek híres rokonokról, akik három-négyszáz éve meghaltak. Jesse meghitt közösséget érzett ezekkel az emberekkel, akármilyen különbözőnek látszottak.

El volt ragadtatva római unokatestvéreitől, akik bömbölő sztereózenére száguldoztak nyaktörő sebességgel csillogó Ferrarijaikon, és egy tüneményes régi palotában laktak, ahol dugulásos volt a csatorna, és beázott a mennyezet. A zsidó unokatestvérek viszont Dél-Kaliforniában laktak, csupa szédületes muzsikus, belsőépítész és producer, akik ilyen vagy olyan módon ötven éve kapcsolatban álltak a filmgyártással és a nagy stúdiókkal. Egész csomó munkanélküli színész talált otthonra régi házukban a Hollywood bulváron. Jesse lakhatott a padlásszobájában, ha akart; a vacsorát este tálalták mindenkinek, aki betévedt az ajtón.

De ki volt ez a Maharet, Jesse távoli, de mindig figyelmes patrónája, aki gyakori, okos levelekkel irányította tanulmányait, akinek mohón várt tanácsai mindig termékeny talajra hullottak?

Minden rokon házban, ahol megfordult, kézzelfoghatóan érezte Maharet jelenlétét, noha ő ugyan csak fukar kézzel mérte látogatásait. Ő volt a nagy család krónikása, aki számon tartotta, mi történik világszerte a sokféle nevet viselő ágakkal. Ő hozta össze a családtagokat, még házasságokat is szerzett a családfa ágainak egyesítésére, ő volt az, aki mindig segített a bajban, és néha életek múltak a segítségén.

Maharet előtt az anyja, Öreg Maharet volt a krónikás, őelőtte Maharet dédnagynéni, és így tovább, az emlékezet végső határáig. Régi családi mondás volt, hogy „Mindig lesz egy Maharet”, amelyet ugyanolyan magától értetődően pattogtattak olaszul, mint németül, oroszul, jiddisül vagy görögül, vagyis minden nemzedékben fölveszi egy családtag a nevet és a krónikási kötelezettségeket, legalábbis így tűnt, mert az egyetlen Mahareten kívül senki sem ismerte a részleteket.

„Mikor találkozhatom veled?”, kérdezte Jesse számtalan levélben az évek során, és leáztatta a bélyegeket a Delhiben, Rióban, Mexikóban, Bangkokban, Tokióban, Limában, Saigonban és Moszkvában feladott válaszborítékokról.

Az egész család imádta és bálványozta ezt az asszonyt, ám Jessét még különleges, titkos kötelék is fűzte Maharethez.

Jessének kora gyereksége óta voltak „szokatlan” tapasztalatai, amelyekkel egyedül állt a környezetében.

Például valamilyen szavak nélküli, kódos módon képes volt olvasni a mások gondolataiban. „Tudta”, ki nem kedveli és ki hazudik. Olyan tehetsége volt a nyelvekhez, hogy sokszor akkor is megértette a lényeget, ha nem ismerte a szavakat.

Azonkívül látott kísérteteket: embereket és házakat, amelyek biztosan nem voltak ott.

Pici korában gyakran látta ablakából egy elegáns manhattani ház elmosódott szürke körvonalát. Tudta, hogy nem igazi, először nevetett rajta, hogy hol ott van, hol meg nem, hol átlátszó, hol olyan tömör, mint az utca, lámpák is égnek az ablakokban, a csipkefüggönyök mögött. Később tudta meg, hogy a fantomház Stanford White építészé volt, és évtizedek óta lebontották.

Az emberalakoknak kezdetben nem volt ilyen határozott formájuk. Kurta villanásokra rémlettek föl, fokozva az érthetetlen szorongást, amelyet a kislány érzett bizonyos helyeken.

De ahogy idősebb lett, a kísértetek láthatóbbá lettek, huzamosabb ideig maradtak. Egy sötét, esős délután egy öregasszony áttetsző alakja csoszogott feléje, és egyszerűen átment Jessén. Ő hisztérikusán rohant be egy közeli üzletbe, amelynek alkalmazottai telefonáltak Matthew-nak és Mariának. Jesse többször is megpróbálta leírni az asszony dúlt arcát, vizenyős, meredt szemét, amely egyáltalán nem látszott érzékelni a környező világot.

Barátai gyakran nem hittek neki, mikor ilyen élményekről számolt be, ennek ellenére elragadtatottan kérlelték, hogy mesélje el minél többször. Ettől Jesse utálatosan sebezhetőnek érezte magát, ezért igyekezett elhallgatni az emberek előtt a kísérteteket, bár amióta túljutott a tizedik évén, egyre gyakrabban látozott ilyesféle bolygó lelkek.

Még fényes délből, az Ötödik sugárúton hömpölygő sokaságban is felsejlettek előtte ezek a sápadt tévelygők. Majd mikor tizenhat éves lett, egy délelőttön egy fiatalember telepedett le a közelében a Central Park egyik partjára. Sokan zsivajogtak a parkban, ám az alaknak mintha nem lett volna köze hozzájuk; egy darab semmi vette körül. Jesse fülében elmosódtak a hangok, mintha a jelenés szívna magába őket. A lány imádkozott, hogy távozzon már a fantom, ám az megfordult, rászögezte a szemét és szólni próbált hozzá. Halálra rémülten rohant hazáig. Ezek a valamik tudnak róla, hebegte Matthew-nak és Mariának. Nem mert kilépni a házból. Végül Matthew adott neki egy nyugtatót, hogy tudjon aludni. Nyitva hagyta Jesse szobájának ajtaját, hogy a lány ne féljen.

Miközben Jesse ide-oda sodródott álom és ébrenlét között, bejött egy fiatal lány. Jesse ismerte, hiszen ő is a családhoz tartozott, mindig is itt volt mellette, rengeteget beszélgettek, nem csoda, hogy olyan kedves, gyengéd, ismerős. Majdhogynem csitri volt még, nem idősebb Jessénél.

Az ágya szélére ült, és azt mondta, Jesse ne izguljon, ezek a szellemek úgysem árthatnak neki. Nincs olyan kísértet, aki bántani tudna valakit. Hiányzik hozzá az erejük. Szegény, szánalmas, gyenge valamik. - írja Maharet néni - tanácsolta a lány, aztán megpuszította Jessét, és hátrasimította a haját a homlokából. Most már erősen hatott a nyugtató, Jesse a szemét se bírta nyitva tartani. Kérdezni akart valamit a karambolról, amelyben született, de nem tudta megfogalmazni. - Isten áldjon, életem - mondta a lány, de még ki sem mehetett a szobából, mikor Jesse már mélyen aludt.

Hajnali kettőkor ébredt a sötét lakásban. Azonnal nekiült levelet írni Maharetnek, felsorolva minden különös epizódot, amelyre emlékezett.

Csak a vacsoránál jutott eszébe a lány. Képtelenség, hogy valaki így lakhasson náluk, és ő időtlen idők óta ismerhesse! Hogy fogadhatta el ezt a tényt? Még a levelébe is beleírta: „Természetesen Miriam itt volt, és Miriam azt mondta...” Ki volt Miriam? Egy név Jesse születési bizonyítványán. Az anyja.

Senkinek sem árulta el, mi történt. Vigasztaló melegség ölelte körül. Érezte Miriamet, egész biztos, hogy itt van!

Öt nappal később megjött Maharet válasza. Maharet hitt neki. Ezekben a szellemvilági jelenségekben nincsen semmi meglepő. Ilyen dolgok léteznek, nem Jesse az egyetlen, aki látja őket:

A mi családjunkban nemzedékek óta sok látó született. Mint tudod, a régi korokban őket nevezték varázslóknak és boszorkánymestereknek. Ez a képesség gyakran fordul elő azoknál, akik a te külső adottságaidal rendelkeznek, vagyis zöld szeműek, fehér bőrűek, vörös hajúak. Úgy látszik, ezek a gének együtt öröklődnek. A tudomány egy napon talán megtalálja rá a magyarázatot. Addig is légy nyugodt, a képességeid teljesen természetesek.

Mindazonáltal ne tulajdoníts a szellemeknek aktivitást. Noha léteznek, úgyszólván semmi szerepük a dolgok világában. Lehetnek gyerekesek, bosszúállók, álnokak. Mindent összevéve, te nem segíthetsz ezeknek az entitásoknak, amelyek arra töreksenek, hogy kapcsolatba lépjenek veled, és az is előfordul, hogy élettelen fantom az, amit látsz, azaz egy eltűnt személyiség vizuális visszatükröződése.

Ne félj tőlük, de ne is engedd, hogy rabolják az idődet. Mert szívesen tesznek ilyet, mihelyt megtudják, hogy érzed őket. Miriamet illetőleg majd tájékoztatnod kell, ha ismét látod. De mivel megtetted, amit kért, vagyis írtál nekem, nem hinném, hogy szükségesnek tartaná visszatérni. Ő minden valószínűség szerint már fölötté áll azok szánalmas rosszalkodásainak, akiket a legsűrűbben látsz - írd ezekről a dolgokról, valahányszor megijesztenek, de próbáld meg nem beszélni róluk másoknak. Az, aki nem lát ilyet, sohasem fog hinni neked.

Jessének felbecsülhetetlen segítséget jelentett ez a levél. Éveken át vitte magával a kézitáskájában vagy a zsebében mindenhová. Mert Maharet nemcsak hitt neki, de utat is mutatott, hogy megérthesse és el tudja viselni fölzaklató képességét. Logikus volt minden szava.

Ezek után is megijedt egyszer-mászor a szellemektől, és beavatta a titkokba a legjobb barátnőit, ám nagy vonalakban azt tette, amire Maharet intette, és képességei nem zaklatták többé. Mintha elszunnyadtak volna. Hosszú időszakokra meg is feledkezett róluk.

Maharet még gyakrabban írt. Ő lett Jesse bizalmasa, legjobb barátnője. Jesse egyetemista korára valószínűsábbnak érezte a levelekből ismert Maharetet minden személyes ismerősénél. Ezzel együtt rég be-lenyugodott, hogy talán sohasem találkozna.

Majd egy este, mikor harmadéves volt a Columbián, arra nyitott be a lakásába, hogy ég a villany, ropog a kandallóban a tűz, és kezében piszkavassal magas, vékony, vörös hajú nő áll a kandallónál.

De gyönyörű! Ez volt Jesse első benyomása. A művésziesen púderezett-kifestett arc keleti kézművesmunkára emlékeztetett; annál több volt az élet a zöld szempárban, és a fürtösen leomló, sűrű, vörös hajban.

- Drágám! - mondta a nő. - Én vagyok Maharet!

Jesse rohant hozzá, ám Maharet gyöngéden eltartotta magától karnyújtásnyira, mintha csak látni akarná, majd összecsókolgatta, mintha nem merné másképp érinteni; kesztyűs keze majdhogynem csak lebegett Jesse karja fölött. Drága, kedves pillanat volt. Jesse megsimogatta Maharet selymes, dús, vörös haját. Egészen olyan, akár az övé.

- Az én gyermekem vagy! - súgta Maharet. - Minden, aminek reméltelek! Tudod, mennyire boldog vagyok?

Tűz és jég volt Maharet azon az éjszakán: hihetetlenül erős, hihetetlenül gyöngéd. Bő szoknyás, arasznyi derekú, vékony, mégis formás alakjában megvolt a manóknak elegáns titokzatossága, azoknak

a nőknek a borzongató varázsa, akik maguk faragták magukat szoborrá, hosszú, barna gyapjúkeppje igézően lengett, amikor eljöttek a lakásból. Mégis milyen könnyen szót értettek egymással!

Hosszú éjszakát töltöttek a városban: jártak galériákban, színházban, majd elmentek egy kései vacsorára, amelyből Maharet egy falatot sem evett. Túlságosan izgatott az evéshez, magyarázta. Még a kesztyűjét sem húzta le. Ő csak hallgatni akarta, amit Jesse mesél. És Jesse végeérhetetlenül mesélt mindenről: a Columbiáról, régészeti munkájáról és álmáról, a mezopotámiai terepmunkáról.

Mennyire más volt ez, mint a levelek meghittsége! Még a Central Parkon is átmentek a vaksötétben, Maharet nyugtatgatta Jessét, hogy az égvilágon semmi oka a félelemre. És akkor az így is látszott. De milyen gyönyörű is volt az, mintha semmitől sem félve járnának együtt egy elvarázsolt erdőt, izgatott, de fojtott hangon beszélgetve. Micsoda isteni érzés az ilyen biztonság! Hajnal közeledtével Maharet elbúcsúzott Jessétől, de megígérte, hogy hamarosan meghívja Kaliforniába. Ott van egy háza, a sonomai hegyekben.

Ám még két év telt el a meghívásig. Jesse akkor diplomázott, és júliusban kellett volna elutaznia egy libanoni ásatásra.

„Át kell jönnöd két hétre”, írta Maharet. Mellékelte a repülőjegyet. Mael, egy „kedves barátja” várja majd Jessét a repülőtéren.

BÁR akkor nem vallotta be magának, kezdettől fordultak elő különös jelenségek.

Rögtön elsőnek Mael, a hatalmas termetű, hosszú, hullámos szőke hajú és mélyen ülő, kék szemű férfi. Volt valami már-már kísérteties a mozgásában, hangja csengésében, a precizításban, amellyel az északi Sonoma megye felé vezette az autót. Elegáns fekete szarvasbőr kesztyűjét és kékre színezett, aranykeretes szemüvegét leszámítva ugyanolyan cserzett bőrruhát viselt, mint egy marhatenyésztő, az alligátorbőr csizmát is beleértve.

Mégis olyan barátságosan, kedvesen viselkedett, hogy Jesse azonnal megkedvelte. Még el sem érték Santa Rosát, mire már elmondta az egész életét. Maelnek gyönyörű nevetése volt. Jesse szabályszerűen megszédült, mikor egyszer-kétszer ránézett. De miért?

A ház, az valami hihetetlen volt. Ki építtethetett ilyet? Először is egy döbbenetes földút végében állt, és a hátsó szobáit mintha óriásgépek vájták volna a hegybe. Aztán a mestergerendák! Csak nem mamutfenyő? Négy és fél méter is megvolt a kerületük. Ám egészen ősiek voltak a vályogfalak is. Ilyen régen élnének Kaliforniában európaiak, hogy... bár mit számít! A ház csodálatos volt, Jesse imádta a kerek vas-kályhákat, az állatbőr szőnyeget, a hatalmas könyvtárat és a kezdetleges csillagvizsgálót az ősi réz távcsővel.

Megszerette a jókedélyű alkalmazottakat, akik délelőttönként jöttek át Santa Rosá ból takarítani, mosni, fenséges étkeket főzni. Az sem zavarta, hogy olyan sokat volt egyedül. Szeretett sétálni az erdőben. Átjárt Santa Rosába könyvekért és újságokért. Gyönyörködött a mintás tapétákban. Szerette vizsgálgatni a régi műtárgyakat, amelyeket sehová sem tudott besorolni.

A ház el volt látva minden kényelemmel. A hegyen fölszerelt antennák az egész világból behozták a tévéadásokat. A pincében volt házimozi, vetítővel, vászonnal, rengeteg filmmel. A meleg délutánokon úszkált a háztól délre levő medencében. Mire leszállt az Észak-Kaliforniában szokásos vacogtató alkony, hatalmas tüzek ropogtak minden kandallóban.

Természetesen a családi krónika volt a legnagyobb felfedezés, a megszámlálhatatlan bőrkötésű könyv, amelyek századokra visszamenően őrizték a Nagy Család fájának valamennyi elágazását. Jesse ujjongott, amikor meglátta a fényképalbumok százait és a ládákat tele festett arcképekkel; voltak köztük kicsi, ovális miniatűrök és jókora, beporosodott vásznak.

Mohón vetette rá magát szűkebb családja, a dél-karolinai Reevesek történetére, akiknek gazdagságát elvitte a polgárháború. Szinte magánkívül volt a fényképeiktől. Végre láthatta az őseit, akikre valóban hasonlított; felismerte vonásaikban a magáéit. Ugyanaz a fehér bőr, még az arckifejezés is hasonlít! Kettejüknek ugyanolyan hosszú, fürtös, vörös haja volt, mint neki! Jessének, az örökbe fogadott gyerekek nagyon fontosak voltak az ilyen dolgok.

Csupán tartózkodása vége felé kezdett messzemenőbb következtetéseket levonni a családi krónikákból, amikor szétgöngyölte az ókori latin és görög írásjelekkel, sőt, egyiptomi hieroglifákkal telerótt pergameneket. Azt nem tudta meghatározni, hogy pontosan mikor bukkant rá a pincében az agyagtáblákra, de a Maharettel folytatott beszélgetések emléke egy pillanatra sem kódosult el. Órákig tudtak diskurálni a családi krónikákról.

Jesse könyörgött, hogy hadd dolgozza fel a család történetét. Az egyetemet is otthagytá volna ezért a könyvtárért. Le akarta fordítani a régi feljegyzéseket, számítógépbe akarta táplálni őket. Miért nem jelente-

ti meg a Nagy Család történetét? Az ilyen hosszú utódvonal rendkívül szokatlan, ha ugyan nem egyedül-
álló. Még az európai koronás fők sem tudják a sötét középkornál régebbre visszavezetni a családfájukat.

Maharet türelmesen végighallgatta Jesse lelkendezését, majd felhívta rá a figyelmét, hogy ez időigé-
nyes és hálátlan munka. Végül is nem szól másról, mint hogy mit csinált egy család évszázadokon át; né-
ha nem is tartalmaz mást, csak névsorokat, vagy eseménytelen életek rövid leírását, születési és halálo-
zási matrikulákat, vándorlások feljegyzéseit.

Szép emlékek voltak ezek a beszélgetések, a könyvtár cukros, puha fényében, a régi bőr és perga-
men finom illatában, gyertyák és ropogó kandallótűz mellett, Maharettel, a sápadtzöld szemét enyhén szí-
nezett, nagy lencsék mögé rejtő, szépséges bábuval, aki arra figyelmeztette, hogy ez a munka fölemeszt-
heti, elfordíthatja lényegesebb feladatoktól. A Nagy Család a fontos, nem a nyilvántartás, az a fő, hogy a
nemzedékek életerősek legyenek, ismerjék és szeressék egymást. A krónika csak arra való, hogy ezt le-
hetővé tegye. Jesse még életében nem vágyott munkára ennyire mohón. Maharet biztosan megengedi,
hogy maradjon! Évekig elülne ebben a könyvtárban, és végre fölfedezné családjá eredetét!

Csak utólag hasított belé, hogy ez a könyvtár is egy megdöbbentő rejtély, méghozzá csupán egy a
nyár titkai közül. Csak utólag emésztette magát velük.

PÉLDÁUL Maharet és Mael csak sötétedés után került elő, és a magyarázat - hogy átalusszák a na-
pot - nem magyarázott meg semmit. És hol aludtak? Ez volt a másik kérdés. A szobájuk egész nap nyitva
állt, az ajtók sarkig tárva, a gardrób szekrényből valósággal kifolytak a különleges, látványos ruhák. Alko-
nyatkor úgy toppantak be, mintha a semmiből termettek volna elő. Jesse föl nézett, és ott állt a kandalló
mellett valamelyik hatásos ruhájában az aprólékos gondnal, tökéletesen kisminkelt Maharet, ékköves fű-
lönfüggője és nyaklánc villogott a félhomályban. Mael, aki a szokott puha, barna szarvasbőr kabátját és
nadrágját viselte, csendesen támaszkodott a falhoz.

De mikor Jesse rákérdezett erre a sajátos időbeosztásra, Maharet tökéletesen meggyőző válaszokat
adott. Fehér bőrűek, nem bírják a napfényt és nagyon későn fekszenek. Igaz, hajnali négykor még javá-
ban vitatkoztak politikáról vagy történelemről, méghozzá milyen bizzar és nagystílú szemszögből, ókori ne-
vükön emlegetve a városokat, időnként valami különös nyelven hadarva, amelyet Jesse nem tudott hová
tenni, nemhogy érteni. Telepatikus képességével időnként tudta, mit mondanak, de a furcsa hangok elké-
pesztették.

Maelben volt valami, ami leplezetlenül idegesítette Maharetet. A szeretője lett volna a férfi? Nem úgy
tűnt.

Aztán ahogy ezek beszélgettek; mintha olvastak volna egymás agyában. Mael hirtelen megszólalt: -
Mondtam, hogy ne nyugtalankodj! -, holott Mahare ki se nyitotta a száját. Néha Jessével is megcsinálták.
Egészen bizonyosra vette, hogy Maharet szólította egyszer, kérte, hogy jöjjön le az ebédlőbe, bár Jesse
megesküdött volna rá, hogy csak a fejében hallotta a hangot.

Persze, ő médium. Ezek szerint Mael és Maharet is médium lenne?

Aztán a vacsora. Mindig a kedvenc ételei kerültek az asztalra. Nem kellett megmondania a személy-
zetnek, hogy mit szeret, mit nem. Tudták! Csiga, sült osztriga, fettucine á la carbonara, Wellington-bélszín
- hol egyik, hol valamennyi kedvence szerepelt az esti menü. És a bor! Még sose kóstolt ilyen pompás
borfajtákat! De Maharet és Mael csak csipegettek, legalábbis úgy látszott. Előfordult, hogy végigülték a
vacsorát, még a kesztyűjüket sem húzták le. Hát a különös látogatók? Például Santino, a fekete hajú
olasz, aki gyalog érkezett egy este, társával, az ifjú Erikkel? Santino úgy megbámulta Jessét, mint egy eg-
zotikus állatot, majd csókot lehelt a lány kezére, és pompás smaragdgyűrűvel ajándékozta meg, amelynek
pár nap múlva csak úgy nyoma veszett. Santino két órán át veszekedett Maharettel, ugyanazon a furcsa
nyelven, majd tajtékozva távozott a feldúlt Erik kíséretében.

Meg a különös éjszakai bulik. Kétszer is arra riadt föl hajnali háromkor vagy négykor, hogy tele a ház
emberekkel. Kacagtak, csevegtek minden szobában, és mindegyikükben volt valami közös: a halálsápadt
bőr és a feltűnő szem, épp mint Maelé és Mahareté. De Jesse olyan álmos volt, hogy arra se emlékezett,
mikor tántorgott vissza az ágyába. Az egyik pillanatban még gyönyörű ifjak álltak körül, és bort töltöttek a
poharába, a következő pillanatban már reggel volt, és ő az ágyában feküdt. Az ablakon zuhogott be a
napfény, és a házban egy lelket sem lehetett látni.

Hangokat is hallott, furcsa időpontokban. Helikopterek, apró repülőgépek zúgását, amihez senki sem
füzött magyarázatot.

Ám Jesse olyan boldog volt, hogy nem tulajdonított jelentőséget ezeknek a dolgoknak. Maharet vála-
szai szempillantás alatt szertefoszlatták a kételyeit. De milyen érdekes, hogy ő így megváltoztassa az ész-
járását! Ő, aki mindig olyan határozott volt, és szinte mindig tudta, mit érez! Kimondott nyakassággal ra-

gaszkodott a megállapításaihoz. Mégis, ha Maharet mondott valamit, azzal kapcsolatban mindig kettős véleménye volt. Egyrészt: „Hiszen ez nevetséges!”, másrészt: „Hát persze!”

Viszont túlságosan jól mulatott ahhoz, hogy ilyesmikkel törődjön. Látogatása első néhány estéjén régészetről beszélgetett Maharettel és Maellel. Maharet valóságos kincsesbányája volt a tudásnak, bár bizonyos témákról igen sajátos nézeteket vallott.

Például makacsul hangoztatta, hogy az ember azért találta fel a földművelést, mert a törzsek, amelyek nagyon jól megéltek a vadászatból, azt akarták, hogy mindig rendelkezésükre álljanak a rituális önkívület-hez használt hallucinogén növények. Valamint sört akartak inni. Nem érdekes, hogy ezt a legparányibb régészeti bizonyíték sem támasztja alá, csak áskálj, és megtalálod!

Mael verseket olvasott fel, gyönyörűen. Maharet néha zongorázott, nagyon lassan, mélán. Pár estén ismét meglátogatta őket Erik, és lelkesen beszállt a dalolásba.

Erik filmeket hozott Japánból és Olaszországból. Óriási élvezettel nézték őket. A Kwaidan roppant hatásos volt, bár ijesztő. Jesse megsiratta az olasz Júlia és a Rómeót.

Mindenki nagyon érdeklődött Jesse iránt. Mael hihetetlenül furcsa dolgokat kérdezett. Cigarettázott valaha? Milyen íze van a csokoládénak? Hogy mer kettesben autózni fiatalemberekkel, vagy fölmenni a lakásukra? Nem tudja, hogy megölhetik? Jesse majdnem elnevette magát. De komolyan, makacskodott Mael, meg szokott történni az ilyesmi! Egészen felidegesítette magát. Nézd meg az újságokat! A modern nagyvárosokban a férfiak úgy vadásznak a nőkre, mint a rőt vadra!

Ilyenkor az volt a legokosabb, ha Jesse Mael utazásaira terelte a beszélgetést. Mael csodálatos leírásokat adott a helyekről, ahol megfordult. Évekig élt az amazóniai őserdőben. Ugyanakkor nem volt hajlandó „aeroplánra” szállni, mert az túlságosan veszélyes. És ha felrobban? Valamint nem szerette a „szótt gúnyakat”, mert túlságosan szakadnak.

Jessének volt egy nagyon furcsa pillanata Maellel. Az ebédlőasztalnál diskuráltak, ő a szellemekről mesélt, amelyeket néha látott, Mael pedig haragosan zápeszű holtaknak vagy hibbant holtaknak nevezte őket, amin Jessének nevetnie kellett. Pedig Mael igazat mondott, a szellemek tényleg úgy viselkednek, mintha némileg ütődöttek lennének, épp ez bennük a borzasztó. Megszününk-e létezni a halállal? Vagy elbutult állapotban csámborgunk a földön, lehetetlen pillanatokban jelenve meg a halandóknak, és bárgyú megjegyzéseket teszünk a médiumoknak? Mikor mondott egy kísértet bármi érdekeset?

- De ezek persze csak a földhöz kötöttek - tisztázta Mael. - Mert ki tudja, hová kerülünk, amikor végre megszabadulunk a hústól és összes csábító gyönyörűségétől?

Jesse addigra rendesen berúgott, és iszonyú félelem fogta el, amikor Stanford White ódon kísértetházára és a New York-i sokaságban csatangoló szellemekre gondolt. Hogy ne féljen, erősen Maelre összpontosított, aki kivételesen nem viselte kesztyűjét és füstlencsés napszemüvegét. Milyen szép ez a Mael, milyen kék a szeme, épp csak a közepén van egy pici fekete.

- Mellesleg - folytatta Mael -, léteznek más szellemek is, akik mindig itt voltak. Ők sohasem bírtak hússal meg vérrel, fölöttébb orrolnak is miatta.

De furcsa ötlet. - Honnan tudod te ezt? - kérdezte Jesse, továbbra is mohón bámulva Maelt, aki gyönyörű volt. Épp a hibái tették gyönyörűvé: a karvalyorr, a túlságosan nagy áll, a beesett arc, a bozontos szalmaszöke üstök. Még a szeme is túlságosan mélyen ült, de ettől csak még érdekesebb lett. Igen, gyönyörű volt, ölelni, csókolni, ágyba hívni való... Mindig vonzódott Maelhez, de most valósággal lehengerelte a varázsa.

Majd belédöbbedt a felismerés: Ez nem ember! Ez valami, ami embernek tetteti magát! Világos! És nevetséges! Ha nem ember, akkor ki az ördög? Biztosan nem szellem vagy kísértet, az nyilvánvaló.

- Szerintem azt se tudjuk, mi a valódi és mi nem - bökte ki akaratlanul. - Ha elég sokáig fixírozol valamit, egyszer csak szörnyűségesnek látod. - Akkor már elfordult Maeltől, és a virágvázát bámulta az asztal közepén. Elnyílt tearózsák szirma pergett a fátyolvirág, a páfrány és a lila cinnia között. Teljesen idegen-szerűeknek látszottak, ahogy a rovarok szoktak, és valahogy borzalmasnak! Tényleg, mik ezek a dolgok? Akkor a váza széttört és a víz kiömlött. Mael pedig szívből jövő őszinteséggel azt mondta: - Ne haragudj, nem akartam.

Kétség nem fér hozzá, hogy így történt, Jessére mégsem volt semmiféle hatással. Mael kisurrant, hogy sétáljon egyet az erdőben, előzőleg csókot adva Jesse homlokára. Reszkető kézzel nyúlt, hogy megérintse a lány haját, aztán meggondolta magát.

Persze Jesse ivott. Az a helyzet, hogy Jesse túl sokat ivott az egész sonamai idő alatt. Ami senkinek sem látszott szemet szűrni.

Hébe-hóba kimentek a tisztásra, és táncoltak a holdtényben. Nem volt az szabályszerű táncolás. Dalolva jártak körbe-körbe, és az eget nézték. Mael zümmögött, vagy Maharet énekelt az idegen nyelven.

Mi lelte Jessét, hogy ilyesmiket művelt órákon át? És miért nem firtatta, még gondolatban sem, Maelnek azt a furcsa szokását, hogy kesztyűt visel a házban, vagy sötétben is hordja a napszemüvegét?

Majd egy reggelen, jóval hajnal előtt, Jesse részegen dőlt az ágyba, és iszonyú álmod látott. Mael és Maharet veszekedtek. Mael azt hajtogatta:

- És ha meghal? És ha megöli valaki, vagy elüti egy autó? És ha, és ha, és ha... - ismételte, végül már fülsiketítő robajjal.

Néhány nappal később bekövetkezett a katasztrófa. Mael elment egy időre, majd visszajött. Jesse egész este burgundit nyakalt, aztán kint állt a teraszon Maellel, Mael megcsókolta, ő pedig elveszítette az eszméletét, mégis tudta, mi történik: Mael öleli, a mellét csókolja, és ő ugyanakkor zuhan valami feneketlen sötétségben. Akkor ismét odajött a lány, a tizenéves lány, aki akkor látogatta meg New Yorkban, mikor ő úgy félt. Csakhogy Mael nem láthatta a lányt, de Jesse persze pontosan tudta, ki az, Miriam, az ő anyja, és Miriam félt. Mael hirtelen elengedte.

- Hol - kiáltotta haragosan.

Jesse kinyitotta a szemét. Maharet állt ott, és megütötte Maelt, de akkora erővel, hogy a férfi átrepült a terasz korlátján. Jesse sikoltva rohant a korláthoz, félrelökte a lányt, annyira sietős volt lenéznie.

Mael a mélyben állt, sértetlenül, ami képtelenségnek tűnhet, mégis ez volt a helyzet. Mélyen, szertartásosan meghajolt Maharet előtt. Ott állt a földszinti szobákból kiszűrődő fényben, és csókot dobott Maharetnek. Maharet szomorúnak látszott, de azért mosolygott. Halkan mormolt valamit, majd intett Maelnek, mintha azt jelezné, hogy nem haragszik.

Jesse halálra rémült, hogy Maharet megharagszik rá, de mikor a szemébe nézett, látta, hogy nincs oka aggodalomra. Majd végigpillantott magán, és észrevette, hogy a ruhája eleje elszakadt. Éles fájdalommal érzett ott, ahol Mael csókolt. Maharethez fordult, de hirtelen annyira összezavarodott, hogy még a saját szavait sem hallotta.

Aztán valahogy ágyba került; hosszú flanel hálóinget viselt, párnákkal felpolcolva ült, és Maharetnek mesélte, hogy ismét eljött az anyja, a teraszon látta. De ez csak egy része volt annak, amit mondott, mert órákig beszélgettek a dologról. Miféle dologról? Maharet azt állította, hogy el fogja felejteni.

Ó, Istenem, mennyire akart emlékezni később! Évekig nem hagyták nyugodni az emlékfoszlányok és -törmelékek. Maharet leengedte a haját, amely nagyon hosszú volt és sűrű. Fantomként suhantak a sötét házon át, Maharet átkarolta, néha megállt, hogy puszt adjon neki, ő pedig hozzábújt. Maharet teste olyan volt, mint a kő, amely lélegezni tud.

Fölmentek a hegybe, egy titkos szobába. Hatalmas számítógépek zümmögtek fojtottan, tárcsáik és piros lámpáik voltak. És ott egy irdatlan családfa tárta ki az ágait, amelyet fények rajzoltak elektronikusan egy hatalmas, négyszögletes képernyőre. Ez volt a Nagy Család, amely átfogta az egész ezredévet. Ó, igen, és egyetlen gyökérből fakadt! A leszármazást anyai ágon tartották nyilván, mint minden ókori népnél, igen, ahogy az egyiptomiaknál is, ahol az uralkodóház hercegnői örökölték a királyságot, és ahogy a héber törzseknél szokás a mai napig - Jesse előtt abban a percben világosodtak meg a részletek - az ősi nevek, helyek, a kezdet! - Uramisten, még a kezdetet is látja? - a saját szemével látta sok száz nemzedék létezésének mellbevágó igazságát! Látta, hogyan vándorolt Kis-Ázsia, Macedónia és Itália ókori országaiból indult családja Európán át az Újvilágig! Hiszen ugyanezt a térképet meg lehetne rajzolni akármelyik emberi családról!

Később egyetlenegyszer sem tudta maga elé idézni a térkép részleteit. Persze Maharet is megmondta, hogy el fogja felejteni. Az a csoda, hogy egyáltalán emlékszik rá.

De mi történt még? Mi volt hosszú beszélgetésük igazi veleje?

Arra emlékezett, hogy Maharet sírt. Halkan sírdogált, mint egy fiatal lány. Még sohasem látszott ilyen vonzónak; arca, amelyen alig volt néhány vékony redő, ellágyult, mégis fénylett. De akkor már sötét volt, Jesse jóformán semmit sem látott tisztán. Emlékezett a fehér parázként izzó arcra, a fátyolos, mégis ragyogó, sápadtzöld szempárra és a szőke pillákra, amelyek úgy fénylettek, mintha arannyal húzták volna át őket.

Égő gyertyák a szobájában. Az ablak előtt égig érő erdő. Jesse könnyörgött, tiltakozott. De az istenért, hát min vitakoztak?

El fogod felejteni. Nem fogsz emlékezni semmire.

Amikor felnyitotta a szemét a napfényre, már tudta, hogy mindennek vége, elmentek. Az első néhány percben semmire sem emlékezett, csak arra, hogy valami megmásíthatatlan dolog hangzott el.

Aztán megtalálta az éjjeliszekrényen a levelet:

Drágám!

Nem lenne okos dolog, ha továbbra is együtt maradnánk. Attól félek, hogy annyira beléd habarodtunk, hogy képesek lennénk letéríteni az utad - amelyet járnod kell.

Bocsáss meg, hogy ilyen kurtán-furcsán távozunk, de meg vagyok győződve róla, hogy neked ez a legjobb. Intézkedtem, hogy az autó kivigyen a repülőtérre. A géped négy órákor indul. Mária és Matthew várni fognak New Yorkban.

Hidd el, jobban szeretlek, mint amit szó kifejezni képes. Levelem várni fog, mire hazaérsz. Majd egyszer egy éjszakán, sok-sok év múlva ismét megbeszéljük a család történetét. Segíthetsz vezetni a krónikát, ha még lesz kedved. Ám egyelőre nem szabad, hogy kisajátítson és elragadjon az élettől.

Soha el nem múló, feltétlen szeretettel:

Maharet

SOHA többé nem találkoztak.

Maharet ugyanolyan rendszeresen írta neki a leveleit, tele szeretettel, gondoskodással, jótanácsokkal, de soha többé nem került sor látogatásra. Jesse soha többé nem kapott meghívást a sonomai házba.

A következő néhány hónapban Maharet valósággal elárasztotta ajándékaival: kapott gyönyörű, ódon házat Greenwich Village-ben a Washington téren, új autót, szédületesen fölemelt apanázst és a szokásos reptőljegyeket, hogy meglátogathassa a rokonokat a világ legkülönbözőbb részein. Később jelentős részt vállalt Jesse Jerikói ásatásainak finanszírozásában. Az évek során megadott Jessének mindent, amit kívánni lehet.

Ennek ellenére Jessén mély sebet ütött az a nyár. Egyszer Damaszkuszban sírva ébredt, mert Maelről álmodott.

LONDONBAN volt, ahol éppen a British Museumnak dolgozott, mikor teljes erővel megrohanták az emlékek. Fogalma sem volt róla, mi idézhette elő a jelenséget. Talán egyszerűen csak elveszítette a hatását Maharet intése: El fogod felejteni. Bár más oka lehetett. Egy este Maelt - vagy szakasztott mását - látta a Trafalgar téren. A férfi néhány méterre állt tőle, és merőn bámulta, mikor Jesse elkapta a tekintetét. Ám amikor a lány intett, a férfi hátat fordított és elment. Jesse utánarohant, de a jelenés úgy eltűnt, mintha sohasem lett volna ott.

Keserű csalódás volt ez Jessének. Ám három nap múlva névtelen ajándékot kapott, egy ezüsből kalapált karperecet, amely, mint Jesse kiderítette, ókori kelta ékszer volt, az értéke valószínűleg felbecsülhetetlen. Lehet, hogy Mael küldte a szépséges drágaságot? Úgy szerette volna ezt hinni!

Markába szorította a karperecet, és Maelt érezte maga mellett. Eszébe jutott a régi éjszaka, amikor a zápeszű kísértetekről beszélgettek. Elmosolyodott. Olyan volt, mintha itt lenne Mael, magához ölelné, megcsókolná. Maharetnek írott levelében beszámolt az ajándékról, és attól kezdve mindig viselte a karperecet.

Londoni tartózkodása alatt volt egy szerelme, de rosszul végződött, és Jesse nagyon egyedül maradt. Ekkoriban kereste meg a Talamasca, örökre megváltoztatva Jesse életét.

CHELSEA-BEN lakott egy régi házban, nem messze onnan, ahol Oscar Wilde élt valaha. Errefelé volt lakása James McNeill Whistlernek és Bram Stokernek is, a Drakula írójának. Jesse szerette a környéket. Azt nem tudta, mikor kibérelte a lakást, hogy a házban évek óta szellemjárás folyik. Többször is találkozott fura dolgokkal az első hónapokban, afféle elmosódottan hunyorgó jelenésekkel, amilyeneket gyakorta látni hasonló helyeken; ahogy Maharet megfogalmazta, ezek visszhangjai csupán réges-rég eltávozott embereknek. Jesse nem vett tudomást róluk.

Ám amikor egy riporter megállította az egyik délutánon, arra hivatkozva, hogy cikket ír a kísértetházról, Jesse meglehetősen szárazon beszámolt a dolgokról, amelyeket látott. Közöséges londoni kísértetek voltak: egy öregasszony, aki kancsót hozott ki a kamrából, és egy császárkabátos, cilinderes férfi, aki egy-két másodpercre tűnt föl a lépcsőn.

Nagy melodramatikus cikket kanyarítottak belőle. Jesse alighanem túl sokat fecsegett. Az újságíró „médiumnak”, „született vizionáriusnak” nevezte, aki folyton ilyesmiket lát. Yorkshire-ből telefonált a Reeves család egyik tagja, és ugratta egy kicsit a lányt. Jesse is mulatott rajta, de nem tulajdonított túlzott jelentőséget a dolognak. Nyakig ült kutatásaiban a British Museumban, ehhez képest semmi sem számított.

Aztán jelentkezett a Talamasca, ahol ugyancsak olvasták a cikket.

Aaron Lightner, a fehér hajú, kifogástalan modorú, régimódi úriember meghívta Jessét löncsölni. Öreg, de finnyás gonddal karbantartott Rolls-Royce vitte őket Londonon át egy elegáns kis zártkörű klubba.

Bizonyos, hogy ez volt Jesse életének egyik legkülönösebb találkozása. A régi nyárra emlékeztette, nem azért, mert arra hasonlított, hanem mert annyira eltért mindkét élmény a hétköznapoktól.

Bübájosnak találta a kifogástalanul szabott, ír tweed öltönyt viselő Lightnert, aki nagy gondot fordított még mindig sűrű, hófehér hajára. Ő volt az egyetlen a lány ismerősei között, aki ezüst sétatálcával járt.

Fürgén és nyájasan elmagyarázta, hogy ő „okkult nyomozó”, egy „Talamasca nevű, titkos rendnek” dolgozik, amelynek egyetlen célja, hogy adatokat gyűjtsön „paranormális” jelenségekről, és nyilvántartsa őket tanulmányozás céljára. A Talamasca keresi a paranormális adottsággal bíró személyeket, és a fokozottan tehetségeseknek tagságot kínál, „okkult nyomozói” foglalkozást, vagyis inkább hivatást, mert a Talamasca megköveteli a feltétlen hűséget, engedelmességet és szabályainak betartását.

Jesse majdnem kinevette, de Lightner láthatóan felkészült a szkeptikus fogadtatásra. Volt néhány „trükkje”, amelyeket mindig elővett az ilyen bemutatkozó találkozásokon. Jesse nagy álmélkodással nézte, ahogy az öregember tárgyakat mozgat az asztalon, anélkül, hogy hozzájuk érne. Ez az egyszerű képesség, mondta Lightner, az ő „névjegye”.

Jesse annyira elhűlt a táncoló sótartótól, hogy szólni se bírt. Ám csak most következett az igazi meglepetés: Lightner bevallotta, hogy mindent tud a lányról. Tudta, honnan jött, hol tanult. Tudta, hogy szellemeket látott kislánykorában. A rend már évekkel ezelőtt tudomást szerzett róla, „szabványos csatornákon” át, és aktát is nyitott Jesséről, de ezért nem szabad haragudnia.

Tudnia kell, hogy kutatásai során a Talamasca feltétlen tiszteletben tartja a személyiségi jogokat. Az akta kizárólag pletyka szintű feljegyzéseket tartalmaz azokról a dolgokról, amelyeket Jesse mondott szomszédoknak, tanítóknak, iskolatársaknak. Jesse bármikor betekinthez az aktába. A Talamascánál így szokás: kapcsolatot próbálnak létesíteni a megfigyelt személlyel, és korlátlanul rendelkezésére bocsátják a róla szóló, egyébként bizalmasan kezelt adatokat.

A fáradhatatlanul kérdezőgő Jesse hamarosan megállapította, hogy Lightner nagyon sokat tud róla, viszont semmit sem tud Maharetről vagy a Nagy Családról.

Épp a tudásnak és a tudatlanságnak ez az elegye vonzotta a lányt. Egyetlen szó Maharetről, és örökre hátat fordít a Talamascának, mert feltétlenül lojális volt a Nagy Családdal. Ám a Talamasca kizárólag az ő képességeit találta izgalmasnak, azok pedig Jessét is szakadatlanul izgatták, akármit tanácsolt is Maharet.

Roppantul csábítónak bizonyult a Talamasca története is. Igazat beszél ez az ember? Titkos rend, amely 758-ra datálja alapítását, azóta tartja számon a boszorkányokat, mágusokat, médiumokat, látókat? Ettől Jesse ugyanúgy meghökkent, mint valaha a Nagy Család krónikáitól.

Lightner nyájasan állta a kérdések következő sorozatát. Látnivalóan jól ismerte rendjének történetét és földrajzát. Szabatosan és folyamatos könnyedséggel beszélt a katharok üldözéséről, a templomos lovagrend felszámolásáról, Grandier kivégzéséről, és még tucatnyi történelmi eseményről. A lány semmivel sem tudta zavarba hozni, sőt, Lightner emlegetett olyan ősi „mágusokat” és „boszorkánymestereket”, akikről Jesse sohasem hallott.

Este, mikor kimentek a London melletti rendházba, Jesse sorsa eldőlt. Egy hétig ki se mozdult az anyaházból, azután is csak azért, hogy lezárja chelsea-i lakását, és visszatérjen a Talamascához.

Az óriási kőház, amely az 1500-as években épült, „csak” kétszáz éve volt a Talamasca tulajdona. Bár a pompás könyvtárakat és társalgókat csak a tizennyolcadik században alakították ki megfelelő faburkolattal, stukkókkal, frízekkel, az ebédlő és sok hálószoba őrizte I. Erzsébet korának stílusát.

Jesse azonnal beleszeretett a légkörbe, a méltóságteljes bútorokba, a kő kandallókba, a csillogó tölgyfapadlóba. Kellemesnek találta a rend csöndes, udvarias tagjait, akik a nagyközönség előtt is megnyitott, meleg fényben úszó, tágas helyiségekben üldögéltek; barátságosan üdvözölték, majd nyomban viszszerültek beszélgetéseikbe vagy tovább olvasták az esti lapokat. A ház elképesztő gazdagságról árulkodott, igazolta Lightner összes állítását. És jólesett itt lenni. A léleknek tett jót. Az itteniek csakugyan azok voltak, akiknek állították magukat.

Ám a lányt a könyvtárak hódították meg igazából. Ismét eszébe jutott azt a szomorú nyár, amikor egy másik könyvtár ajtaját csapták be előtte, megtagadva tőle az ősi kincseket. A Talamascánál megszámlálhatatlan kötetet töltöttek meg a boszorkányperek, kísértetjárások, kopogószellemek, megszállottságok, pszichokinézis, a lélekvándorlás és hasonlók esetei. Múzeumok is voltak a ház alatt, paranormális jelenségekkel kapcsolatos, titokzatos tárgyakkal telezsúfolt helyiségek. Voltak pinceboltok, ahová senki sem léphetett be a vének kivételével.

- Mindig annyi a munka - jegyezte meg mintegy mellékesen Lightner. - Látja, ezt az összes régi feljegyzést latinul írták, és ma már nem várhatjuk el az új tagoktól, hogy írjanak és olvassanak latinul. A mi korunkban szó sem lehet róla. Vagy itt vannak ezek a raktárak; a tárgyak többségének dokumentációját négyszáz éve nem értékelték...

Természetesen Aaron tudta, hogy Jesse nemcsak latinul ír és olvas, de görögül, óegyiptomiul és sumérul is. Azt nem tudta, hogy a lány a Talamascánál lelt kárpótlásra az elveszett nyár kincseiért. Talált magának egy másik „Nagy Családot”.

Este autót küldtek Chelsea-be, hogy hozza el a lakásból Jesse ruháit és mindent, amire a lánynak szüksége lehet. Új szobája az anyaház délnyugati sarkában volt, lakályos kis odú, kazettás mennyezettel és Tudor kandallóval.

Soha többé nem akarta elhagyni ezt a házat. Ezt Aaron is tudta. Pénteken, alig háromnapos talamascái tartózkodás után Jessét fölvettk a rendbe noviciának. Tetemes illetményt, a szobája mellett saját szalont, teljes munkaidőjű sofőrt és kényelmes öreg autót bocsátottak a rendelkezésére. Amilyen hamar tehetett, felmondott a British Museumban.

A szabályok és előírások egyszerűek voltak. Kétéves kiképzésen kell résztvennie, szükség esetén elköszerve a rend tagjait utazásaikon a világ körül. Rokonainak vagy barátainak természetesen beszélhet a rendről, de minden téma, akta, kapcsolatos részlet szigorúan bizalmas. Soha, semmit sem szabad megjelentetnie a Talamascáról, sőt, ahhoz sem szabad hozzájárulnia, hogy ez a név közzsájon forogjon. Ha megbízatásairól beszél, meg kell maradnia az általánosságok szintjén, kerülnie kell a személy- és helynevek említését.

A levéltárban kell majd dolgoznia, a régi krónikákat és feljegyzéseket fogja fordítani és adaptálni. Hentente legalább egy napon a múzeumokban kell rendszereznie a különböző műtárgyakat és ereklyéket. Ám a terepmunka - a kísértetjárások és hasonlók vizsgálata - minden esetben elsőbbséget élvez a kutatással szemben.

Egy hónapig tartott, amíg rászánta magát, hogy megírja Maharetnek a döntését. A levélben kiöntötte a szívét. Szereti ezeket az embereket és a munkájukat. A könyvtár természetesen a sonomai családi archívumra és a régi boldogságra emlékezteti. Ugye, Maharet megérti ezt?

Maharet megdöbbenő válaszlevelet írt. Maharet tudta, mi a Talamasca. Sőt, rendkívül alaposan látott ismerni a Talamasca történetét. Kertelés nélkül közölte, hogy hallatlanul csodálja a rendet azért a buzgalomért, amellyel a tizenötödik és tizenhatodik századi boszorkányüldözések idején mentette az ártatlanokat a máglyától.

Bizonyosan meséltek „föld alatti útvonalairól”; ezeken szöktettek meg számos vádlottat a falvakból és mezővárosokból, ahol kétségtelenül megégették volna őket, és menedéket adtak nekik a felvilágosult Amszterdamban, ahol akkor már nem hittek a boszorkányságról terjesztett korabeli bárgyú hazugságokban.

Jesse erről nem tudott, de hamarosan maga szerezhetett bizonyyságot minden részletre. Csakhogy Maharetnek fenntartásai is voltak a Talamascával kapcsolatban:

Bármennyire csodálom őket együttérzésükért, amelyei minden korok üldözöttjei iránt tanúsítottak, meg kell értened, ha nem tulajdonítok túlzott jelentőséget kutatásaiknak. Hogy szabatosan fogalmazzak: létezhetnek szellemek, kísértetek, vámpírok, vérfarkasok, mindenféle meghatározással dacoló entitások, és a Talamasca is tanulmányozhatja őket még ezer évig, de mit változtat ez az emberiség sorsán?

A régmúltban kétségtelenül voltak emberek, akik jelenéseket láttak és szellemekkel beszéltek, és talán, mint boszorkányok vagy sámánok, egyfajta érdemmel is bírtak népeik vagy törzseik előtt. Csakhogy ezekre a közönséges és csalóka élményekre bonyolult és valóságtól elrugaszkodott vallásokat alapítottak, mitikus neveket adtak elmosódott entitásoknak, és babonás hiedelmek hatalmas szövevényét hozták létre. Nem inkább gonoszak voltak ezek a vallások, mint jók?

Meg merném kockáztatni, hogy bármint értelmezzük a történelmet, jóval túljutottunk a ponton, mikor még hasznát vehettük a kapcsolatnak a szellemekkel. Egyfajta nyers, de könyörtelen igazságszolgáltatás működhet abban a szkepszisben, amellyel a hétköznapi ember nézi a szellemeket, médiumokat és hasonlókat. A természetfölöttinek, formájától függetlenül, nem szabad, hogy köze legyen az emberi történelemhez.

Mindent összevetve nekem az az álláspontom, hogy a Talamasca, leszámítva a vigaszt, amit hébe-hóba nyújthat néhány zaklatott léleknek, oly dolgokról vezeti a nyilvántartásait, amelyek nem fontosak, és nem is szabad fontosnak lenniük. A Talamasca érdekes szervezet, de nem vihet végbe nagy dolgokat.

Szeretlek és tiszteletben tartom döntésedet, de a te érdekedben remélem, hogy hamarosan ráúnsz a Talamascára és visszatérsz a való világhoz.

Jesse alaposan meggondolta a választ. Rettentően fájt neki, hogy Maharet nem helyesli, amit tett, de azt is tudta, hogy az ő döntése egyben vád is. Te kizártál a családi titkokból; a Talamasca beengedett!

Amikor írt, biztosította Maharetet, hogy a rend tagjainak nincsenek illúzióik munkájuk jelentőségét illetően. Meg is mondták, hogy leginkább titokban dolgoznak; tevékenységük nem jár dicsőséggel, és kevés igazi örömet ad. Feltétlenül egyetértének Maharettel a médiumok, szellemek, kísértetek jelentéktelenségét illetően.

Csakhogynem ugyanily csekély jelentőséget tulajdonítanak emberek milliói a régészek poros leleteinek? Könyörgött Maharetnek, hogy értse meg, mit jelent ez neki. Végül pedig, nagy meglepetésére ez szaladt ki a tollából:

Soha, senkinek sem fogok szólni a Talamascánál a Nagy Családról. Sohasem beszélek nekik a sonomai házról és a rejtélyes dolgokról, amelyek ott történtek velem. Nagyon is mohón kapnának az effajta titkokon, én pedig elsősorban neked tartozom hűséggel. De könyörgök, engedd meg, hogy egy napon viszatérhessek a kaliforniai házba. Hadd beszéljem meg veled a dolgokat, amelyeket láttam! Nemrég eszembe jutott mindez - felzaklató álmaim voltak. Ennek ellenére megbízom ítéletedben. Olyan nagylelkű voltál hozzám! Nem kételkedem szeretettedben, és kérlek, értsd meg, hogy nagyon szeretlek.

Maharet röviden válaszolt.

Jesse, én külön, akaratos teremtés vagyok; nagyon kevés dolgot tagadott meg tőlem az élet. Időnként magamat ámitom azzal, hogy mekkora befolyásom van másokra. Sohasem kellett volna elhoznom téged a sonomai házba, önző dolog volt, amelyet nem tudok megbocsátani magamnak. Neked kell könyönyitened a lelkiismeretemen. Felejtsd el, hogy egyáltalán sor került arra a látogatásra. Ne tagadd annak igazságát, amire emlékszel, de ne is foglalkozz vele hosszasan. Éld az életed úgy, mintha sohasem szakították volna meg olyan hányaveti módon. Egy napon majd válaszolni fogok minden kérdésedre, de soha többé nem próbállak eltéríteni. Gratulálok új hivatásodhoz, és szeretlek, amíg élek.

Hamarosan megérkeztek az elegáns ajándékok: bőrtáskák Jesse utazásaihoz, és egy nercvel bélelt bűbájos kabát, hogy meg ne fázzon „az undok brit klímában”. Az egy olyan ország, amelyet „csak egy druida szerethet”, írta Maharet.

Jesse örült a kabátnak, mert a prém belül volt, nem hívta föl a figyelmet. A táskáknak nagy hasznát vette. Maharet továbbra is kétszer-háromszor írt hetente, és változatlanul gondoskodott róla.

Ám az évek múlásával Jesse eltávolodott tőle. Rendszertelenül írkált rövid leveleket, mert a Talamascánál bizalmas munkát végzett, és egyszerűen nem számolhatott be arról, hogy mit csinál.

Húsvétkor és karácsonykor még mindig ellátogatott a Nagy Családhoz. Ha rokonok jöttek Londonba, elvitte őket ebédelni vagy városnézésre. Ám ezek csak múltó, felszínes kapcsolatok voltak. Egész életét a Talamasca töltötte ki.

KÜLÖN világ tárult föl Jesse előtt a Talamasca levéltárában, amikor fordítani kezdte a latin feljegyzéseket az okkult adottságú családokról és egyénekről, a „nyilvánvaló” varázslás, a maleficia eseteiről, végül pedig az önmagukat ismétlő és hátborzongatóan lebilincselő protokollumokat a boszorkányperekről, amelyeknek kivétel nélkül mindig az ártatlanok és a gyengék estek áldozatul. Dolgozott éjjel-nappal, egyenesen a számítógépbe fordított, felbecsülhetetlen értékű történelmi anyagot mentett ki a málladozó pergameneokról.

Ám még ennél is lebilincselőbb világ tárult föl előtte a terepen. Egy éve se volt a Talamasca tagja, de máris olyan kopogószellemekkel találkozott, amelyekből felnőttek kimenekültek a házból az utcára. Látott egy telekinetikus gyereket, aki fölemelt egy tölgyfa asztalt, és kihajította az ablakon. Siket csendben érkezett gondolatolvasókkal, akik vették minden üzenetét. Látott olyan valósnak látszó kísérteteket, amelyeknek létezését el sem tudta képzelni. Szemtanúja volt pszichometria cselekményeknek, automatikus írásnak, levitációnak, transzállapotoknak. Beszámolókat írt róluk, és mindig csodálkozott, hogy miért csodálkozik.

Sose szokja meg? Sohasem tekinti magától értetődőnek? Még a Talamasca idősebb tagjai is bevalótták, hogy állandó megrendülésbe ejtik őket a látott dolgok.

Jesse képessége a „látásra” kétségtelenül kivételesen erős volt, és hatalmasan kifejlődött a folytonos használatból. Két évvel azután, hogy belépett a Talamascához, kísértetházak sokaságához küldték ki Eu-

rópában és az Egyesült Államokban. Egy-két napra, amelyet a könyvtár csendjében és békéjében töltött, mindig jutott egy hét valami huzatos folyosón, egy néma fantomra várva, amelytől mások megrémültek.

Jesse ritkán vont le bárminemű következtetést ezekről a jelenésekről. Megtanulta, amelyet a Talamasca minden tagja tudott: nem létezik egyetlen elmélete az okkultnak, amely felölelhetné az összes láttott és hallott, különös dolgot. Munkája örjítően izgalmas volt, de végső soron csalódást okozott. Maga se volt biztos magában, mikor megszólította ezeket a „nyughatatlan entitásokat” vagy „zápeszü szellemeket”, ahogy Mael nevezte őket egyszer találóan. Mindenesetre azt tanácsolta nekik, hogy emelkedjenek „magasabb fokozatokra”, keressék a békét, és a halandókat is hagyják békében.

Ez tűnt az egyetlen lehetséges eljárásnak, bár attól félt, hogy kiűzheti a szellemeket abból az egyetlen létből is, amely még megmaradt nekik. És ha a halállal véget ér minden? És csak akkor következik be a kísértetjárás, ha nyakas lelkek nem hajlandók belenyugodni ebbe a fénybe? Még elképzelni is borzasztó, hogy a szellemvilág legyen a zürzavaros, tompa szürkület, mielőtt leszállna a végső sötétség.

Ákármilyen legyen is, Jessének sok szellemet sikerük elűznie, és állandó vigaszt jelentett neki az élők megkönnyebbülése. Mély meggyőződése lett, hogy az ő különös életének értelme van. Felvillanyozó volt. El nem cserélte volna semmiért.

Jó, úgyszólván semmiért. Talán egy perc alatt itthagynia, ha Maharet rányitja az ajtót, és arra kéri, térjen vissza a sonomai házba, és lásson neki a Nagy Család krónikájának. Vagy talán nem.

Egyszer volt egy megrázó élménye a Talamasca irattárában a Nagy Családra vonatkozólag.

A boszorkányokkal foglalkozó anyagok átírása közben fölfedezte, hogy a Talamasca évszázadokon át figyelt egyes „boszorkánycsaládokat”, amelyek mintha a természetfölötti igazolható és kiszámítható beavatkozásának köszönhetnék volna szerencséjüket. Sőt, a rend ma is több ilyen családot tartott szemmel! Általában minden nemzedékben előfordult egy „boszorkány”, és ez a boszorkány a feljegyzések szerint képes volt magához vonzani a természetfölötti erőket, majd őket manipulálva biztosította a család folyamatos gazdagodását és egyéb sikereit. Ez a képesség mintha örökletes lett volna - vagyis vélhetőleg a fizikai tulajdonságokhoz kapcsolódott -, de erről senki sem tudott biztosat. Előfordult család, amely már többévtizedesen elfelejtette történetét, és egyáltalán nem ismerte a huszadik század boszorkányait. Bár a Talamasca rendszeresen próbált kapcsolatot teremteni az ilyen emberekkel, gyakran goromba elutasításban részesült, vagy pedig fel kellett hagynia a túlságosan „veszélyesnek” ítélt munkával. Végül is ezek a boszorkányok csakugyan képesek voltak maleficiára.

Olyan hitetlenkedő döbbenet fogta el Jessét, hogy hetekre felhagyott a kutatással. Mégse tudta kivenni a fejéből a mintát. Ez túlságosan emlékeztetett Maharetre és a Nagy Családra.

Az egyetlen dolgot tette, amit tehetett, anélkül, hogy elárult volna bárkit. Alaposan átnézte a Talamasca összes aktáját a boszorkánycsaládokról, nyomozott és ellenőrzött. Az utolsó betűig elolvasta a legrégebb feljegyzéseket.

Sehol sem említettek semmiféle Maharetet. Sehol sem említettek senkit, akinek köze lett volna a Nagy Család valamelyik ágához. Még csak homályos gyanúra sem talált okot.

Mérhetetlenül megkönnyebbült, bár tulajdonképpen nem csodálkozott. Ösztönei megsúgták, hogy rossz nyomon jár. Maharet nem boszorkány. Nem ebben az értelemben. Többről van itt szó.

Ám ezt sohasem próbálta elképzelni. Nem volt hajlandó elméleteket kovácsolni a történetekből; általában tartózkodott az elméletektől. Többször gondolt rá, hogy tulajdonképpen ő kereste magának a Talamascát, mert el akarta veszíteni titkát a titkok vadonában. A kísértetek, kopogószellemek és megszállott gyerekek között egyre ritkábban gondolt Maharetre és a Nagy Családra.

MIRE JESSE teljes jogú tag lett, kisujjában voltak a Talamasca előírásai, eljárásai, a nyomozások jegyzőkönyvezésének módja, tudta, mikor és hogyan kell segíteni a rendőrségnek a bűneseteknél, hogyan lehet kicselezni a sajtó érdeklődését. Megtanulta tisztelni a Talamascát azért, mert nem volt dogmatikus szervezet. Nem követelte meg tagjaitól, hogy bármit elhiggyenek, csupán becsületes és alapos beszámolót várt el a megfigyelt jelenségekről.

A Talamascát a minták, a hasonlóságok, az ismétlődések érdekelték. Bőséges változatosságban használta a kifejezéseket, de nem volt megcsontosodott nyelvezete, aktáiban a kereszthivatkozások tucatjait használta.

Ennek ellenére tagjai nem hanyagolták el a teoretikusokat. Jesse olvasta valamennyi híres okkult detektív, médium és mentalista munkáit. Áttanulmányozott mindent, aminek köze volt az okkulthoz.

Sokszor eszébe jutott Maharet tanácsa. Mennyire igazat mondott. A szellemek, jelenések, gondolatolvasó, tárgyakat mozgató médiumok nagyon lebilincselők tudnak lenni első látásra, de az emberi faj szem-

pontjából édeskeveset jelentenek. Nem volt, nem is lesz soha nagyszabású okkult vívmány, amely megváltoztatná az emberiség történelmét.

Ám Jesse sohasem fáradt bele a munkába. Úgy rákapott a vele járó izgalomra, még a titkolózásra is, mint a kábítószerre. Magába szippantotta a Talamasca. Bár megszokta az elegáns környezetet - az antik csipkét, a mennyezetes ágyakat, a márkás ezüstöt, a sofőr vezette autót és a személyzetet -, ő maga egyszerűbb és szerényebb lett, mint valaha.

Harmincéves korára törekeny, fehér bőrű nő volt, aki hosszúra növesztette közepén elválasztott, fűtös, vörös haját, és a válla mögé dobva viselte, hogy arra se legyen gondja. Nem használt festéket, parfümöt, nem hordott ékszert, kivéve a kelta ezüstkarperecet. Egy kasmir blézer volt a kedvenc ruhadarabja, amelyhez gyapjúna drágót - vagy ha Amerikában tartózkodott, farmert - húzott. Ennek ellenére vonzó jelenség volt, aki jobban felkeltette a férfiak figyelmét, mint szeretne volna. Voltak kapcsolatai, de mindig rövidiek, és ritkán fontosak.

Többet számítottak barátságoi a renden belül, ahol rengeteg fivére és nővére volt. Ők ugyanúgy kedvelték Jessét, mint Jesse őket. Szeretett közösséghez tartozni. Ha éjszaka fölriadt, bármikor lemehetett valamelyik kivilágított szalonba, ahol emberek olvastak, diskuráltak, esetleg vitatkoztak fojtott hangon. Be-surranhatott a konyhába, ahol az éjszakai ügyeletes szakács kívánságtól függően mindig szívesen táltalt kései vacsorát vagy korai reggelit.

Ákármeddig elégedélhetett volna a Talamascánál, amely, akár egy katolikus szerzetesrend, gondoskodott az öregeiről és elesetteiről. Aki a rend kötelékében élte utolsó napjait, azt elhalmozták kényelemmel és orvosi gondoskodással; utolsó perceit úgy tölthette, ahogy akarta, egyedül vagy vigasztaló tagtársai kezét fogva. Ha úgy tetszett, haza is mehetett a rokonaihoz. Ám a többség jobban szeretett az anyaházban meghalni, ahol méltóságteljes és választékos temetést kapott. A Talamascánál a halál hozzátartozott az élethez. Eekete ruhás férfiak és nők népes gyülekezete búcsúztatta az elmenőket.

Igen, a Talamasca lett Jesse népe, és örökre velük is maradt volna, ha az események követik természetes folyásukat.

Ám nyolcadik talamascai éve végén történt valami, ami megváltoztatott mindent. Ez juttatta Jessét odáig, hogy szakított a renddel.

Bár imponáló teljesítményekkel dicsekedhetett, még 1981 nyarán is Aaron Lightner irányításával dolgozott, és ritkán szólalt meg a Talamasca irányító tanácsában.

Ezért ugyancsak meglepődött, amikor Dávid Talbot rendfőnök az irodájába kérette. Dávid energikus, tagbaszakadt, vasszürke hajú és rendíthetetlenül nyájas modorú, hatvanöt éves ember volt. Sherryvel kínálta Jessét, és megnyerően értekezett tizenöt percen át a nagy semmiről, mielőtt a tárgyra tért volna.

Egészen másfajta megbízást ajánlott Jessének. A kezébe nyomott egy Interjú a vámpírral című könyvet. - Szeretném, ha elolvasnád. - Már olvastam - közölte zavartan Jesse. - Pár éve. De mi köze egy ilyen regénynek hozzánk?

Annak idején a repülőtérén vásárolta meg papírkötésben, és felhabzsolta egy interkontinentális hosszú úton. A sztori, amelyet egy vámpír mesélt egy fiatal újságírónak a modern San Franciscóban, úgy hatott Jessére, mint egy rossz álom. Nem tetszett. Annnyira nem, hogy a szemébe dobta, még csak nem is egy padon hagyta a következő repülőtérre, nehogy valami gyanútlan jámbor megtalálja. A főszereplők - ha úgy vesszük, egész megnyerő halhatatlank - gonosz kis családként élnek a polgárháború előtti New Orleansban, ahol ötven éven át szipolyozzák a népséget-katonaságot. Lestat, a gálád főkolompos, önmarcangoló alárendeltje, Louis, a címszereplő és a narrátor. Elragadó „vámpírgyermekek”, elaudia, igazi tragikus alak, mert szellemileg évről-évre érettebb lesz, miközben testben örökre megmarad kislánynak. A könyv a hiábavaló küzdelemről szól, amelyet Louis folytat a megváltásért, ám Jessét sokkal jobban meg rázta elaudia pusztulása és gyűlölete a két hím vámpír iránt, akik teremtették.

- A könyv nem a fantázia műve - magyarázta Dávid egyszerűen. - Bár tisztázatlan, miért írták. Az pedig eléggé nyugtalanító, hogy még meg is jelentették.

- Nem a fantázia műve? - ismételte Jesse. - Nem értem.

- Álnéven írták - folytatta Dávid -, a csekket egy fiatalembernek küldöztetik, aki csavargó életmódot folytat, és következetesen elzárkózik kapcsolatteremtő puhatolózásaink elől. Ő is újságíró volt, nagyon hasonló a könyvben szereplő fiúhoz. Ám ez pillanatnyilag nem tartozik ide. A te dolgod, hogy utazz el New Orleansba, és szedj össze minden dokumentumot a polgárháború előtti eseményekről.

- Várj csak! Azt akarod mondani, hogy léteznek vámpírok? Hogy ezek az alakok - Lestat, Louis és a kis elaudia - valóságosak?

- Pontosan azt - felelte Dávid. - És ne feledd Armand-t, a párizsi Vámpírszínház mentorát. Emlékszel Armand-ra?

Jesse minden nehézség nélkül föl tudta idézni magában Armand-t vagy a színházat. Armand-nak, a regény legöregebb halhatatlanának olyan arca és alakja volt, mint egy serdülő fiúnak. A színház, az valami vérfagyasztó intézmény volt, a színpadon embereket gyilkoltak a gyanútlan párizsi nézőközönség szemé láttára, amely azt hitte, hogy ez is hozzátartozik az előadáshoz.

Ismét fölremlt benne a regény lidérces hangulata. Főleg azok a részek, amelyek elaudiával foglalkoztak. elaudia a Vámpírszínházban halt meg. A vámpírbokor pusztította el, Armand parancsára.

- Jól értelek, Dávid? Azt állítod, hogy ezek a kreatúrák léteznek?

- Abszolúte - felelte Dávid. - Létrejöttünk óta figyelemmel kísérjük a lényeknek ezt a típusát. Tulajdonképpen épp ezeknek a fajoknak a tanulmányozására alapították a Talamascát, de ez már egy másik történet. Ebben a regényben minden valószínűség szerint nem szerepelnek kitalált alakok. Éppen az lenne a megbízásod, hogy dokumentumokkal bizonyítsd az itt leírt New Orleans-i bokor - elaudia, Louis, Le-stat - létezését.

Jesséből kipukkadt a nevetés. Dávid olyan türelmesen nézte, amitől csak még hangosabban hahotázott. Ám Talbot ugyanúgy nem botránkozott meg a derűjén, mint ahogy nyolc éve Aaron Lightner sem az első találkozáson.

- Kiváló hozzáállás! - dicsérte kaján félmosollyal. - Nem is szeretnénk, ha túlságosan élénk lenne a fantáziád, vagy mindent elhinnél. Ám ez a terület, Jesse, megköveteli a fokozott elővigyázatosságot, és a szabályok szigorú betartását! Hidd el nekem, hogy a dolog roppant veszedelmes. Természetesen visszatartasz a megbízást.

- Nem félsz, hogy megint kinevetlek? - kérdezte Jesse. A Talamascánál ritkán, sőt úgyszólván sohasem hallotta a „veszély” szót. Csak írásban látta a boszorkánycsaládok aktáiban. Mármost egy boszorkánycsalád létezése simán elhihető. A boszorkányok emberek, és a szellemek nagy valószínűséggel manipulálhatók. De hogy vámpírok?

- Hát akkor közelítsük meg így - javasolta Dávid. - Mielőtt határoznál, megnézzük a pinceboltban ezeknek a fajoknak néhány holmiját.

Jesse ennek már nem bírt ellenállni. Számtalan szoba volt az anyaház alatt, ahová sohasem léphetett be. Nem hagyja ki ezt az alkalmat.

Ahogy mentek le a lépcsőn Daviddal, váratlanul és nagyon erősen megcsapta a sonmai hangulat. Még a hosszú folyosó és a ritkásan elhelyezett, tompa fényű égők is Maharet pincéjére emlékeztették. Egyre izgatottabb lett.

Szótlanul követte Dávidét egyik lezárt raktárból a másikba. Látott könyveket, egy polcon egy koponyát, a padlón ócska ruháknak tűnő kupacokat, bútort, olajfestményeket, ládákat, páncélszekrényeket, port.

- Ennek a betyárbútornak - intett Dávid - ilyen vagy olyan módon köze van vérivó halhatatlan barátainkhoz. Meglehetősen hajlamosak az anyagiasságra, és a legváltozatosabb kacatok maradnak utánuk. Nem ritkaság, hogy egész bebútorozott lakást hagynak hátra, ruhatárral és koporsókkal - nagyon díszes, érdekes koporsókkal - egyetemben, mikor ráunnak egy bizonyos helyre vagy személyazonosságra. De van itt még néhány különlegesség, amelyet meg kell mutatnom. Úgy vélem, eléggé bizonyító erejű lesz.

Bizonyító erejű? Van bizonyosság ebben a munkában? Hát ez valóban a meglepetések délutánja.

Dávid bevezette az utolsó szobába, egy bádoglemezzel borított falú, nagyon tágas helyiségbe, és rögtön fel is kapcsolta az erős fényű mennyezetvilágítást.

Jesse hatalmas festményt pillantott meg a szemközti falon. Rögtön látta, hogy reneszánsz, valószínűleg velencei. Tojástemperával festették fára. Az a csodálatos fény áradt belőle, amelyet semmiféle szintetikus anyaggal nem lehet előállítani. Elolvasta a latin nyelvű címet és a művész nevét, amelyeket apró antikva betűkkel festettek a jobb alsó sarokba:

Amadeo megkísértése - Pinxit Marius

Hátralépett, hogy jobban lássa a festményt.

Fekete szárnyú angyalok mesébe illő csapata lebegett egy térdelő bronzbarna fürtös fiú körül. A háttérben a boltívsonon benéző kobaltkék égbolton nagyszerűen megfestett, aranyos felhők torlódtak. A márványpadló olyan tökéletes volt, akár egy fénykép. A szemlélő érezte hűvösségét, látta a kő erezését.

Ám az alakok voltak a legcsodálatosabbak. Az angyaluk arcát művészien egyénítették, pasztellszín köntösüket, szárnyuk fekete tollak a szertelenségig részletezték. A fiú pedig - a fiú egyszerűen élt! Eleve-nen csillogó sötétbarna szemekkel nézett ki a képből, a bőre nyirkosnak tűnt. Az ember azt várta, hogy mindjárt feláll vagy megszólal!

Igazság szerint túlságosan naturalista volt reneszánsznak. Az alakok inkább egyedieknek tűntek, mint eszményieknek. Enyhe gúny, már-már epés fanyarság ült az angyalok arcán, és a festő túlzott aprólékos-sággal adta vissza a fiú zekéjének, térdnadrágjának szövetét. Jesse látta még a foltokat is, egy apró szakadást, a port a zeke ujján. Más hasonló részletek is voltak: itt-ott száraz levelek a padlón, és az egyik oldalon két ecset, látszólag minden ok nélkül odadobva.

- Ki ez a Marius? - súgta. Nem ismerte a nevet, és még sohasem találkozott olasz festményen ilyen sok nyugtalanító motívummal. Fekete szárnyú angyalok...

Dávid nem felelt, a fiút mutatta. - Jól figyeld meg - mondta. - Vizsgálatodnak nem ő az igazi tárgya. Csak egy nagyon fontos kapcsolat.

Tárgy? Kapcsolat?... Ehhez túlságosan elmerült a festményben. - Ide nézz, csontok vannak a sarokban, poros embercsontok, mintha csak úgy félresöpörték volna őket! De hát mit akar ez mondani?

- Igen - mormolta Dávid. - Ahol a „kísértés” szóval találkozol, ott általában ördögök fognak körül egy szentet.

- Pontosan! - vágta rá a nő. - Ezt a kivételes közügyességet! - Minél tovább bámulta a festményt, annál zaklatottabb lett. - Hogy jutottál hozzá?

- A rend szerezte évszázadokkal ezelőtt - felelte Dávid. - Velencei megbízottunk mentette ki egy leégett palotából a Canale Grandé partján. A vámpírok egyébként állandó kapcsolatban vannak a tűzzel. Ez az egyetlen fegyver, amelyet hatékonyan vethetnek be egymás ellen. Mindig kíséri őket a tűz. Az Interjú a vámpírral több tüzet is leír, ha emlékszel. Louis felgyújt egy házat New Orleansban, amikor megpróbálja elpusztítani teremtőjét és mentorát, Lestat-t. Később a párizsi Vámpírszínházat gyújtja fel elaudia halála után.

Claudia halála. Jesse kissé összerándult, mert végigszaladt a hideg a hátán.

- Jól nézd meg a fiút - mondta Dávid -, mert most róla beszélünk.

Amadeo. Azt jelenti: „Aki szereti az Istent”. Kétségtelenül szemrevaló szerzet. Tizenhat, talán tizenhét éves, szögletes, arányos arc, különös, könyörgő szempár.

Dávid a kezébe nyomott valamit. Jesse kelletlenül levette a szemét a festményről. Egy ferrotípiát látott, tizenkilencedik századi fotót. - Hiszen ez ugyanaz a fiú! - suttogetta.

- Az bizony. Ezt nevezem kísértetnek! Valószínűleg közvetlenül alkonyat után készült, lehetetlen megvilágítással, amely senki másnál nem jött volna be. Megfigyelted, hogy az arcon kívül úgyszólván semmit sem lehet látni?

Valóban nem lehetett, ám Jesse így is fölismerte a korabeli hajviseletet.

- Ezt is megnézheted. - Dávid most egy régi lapot, egy tizenkilencedik századi újságot adott oda neki, azt a fajtát, amelyet apró betűkkel nyomtattak keskeny oszlopokba, és tollrajzokkal illusztráltak. Ugyanaz a fiú szállt ki egy nyitott hintóból. Sebtében készült rajz volt, de elkapta a fiú mosolyát.

- Róla szól a cikk, és a Vámpírszínházról. Ez itt egy angol újság 1789-ből, jó nyolc évvel korábbról, de ebben is ugyanezen intézmény és fiatalember nagyon alapos leírásával találkozhatsz.

- A Vámpírszínház... - Jesse fölpillantott a festményen térdelő, bronzhajú fiúra. - De hiszen ez a regényben szereplő Armand!

- Pontosan. Úgy tűnik, kedveli ezt a nevet. Lehetett Amadeo, mikor Olaszországban élt, de a tizen-nyolcadik századra Armand lett, és azóta is ezt a nevet használja.

- Ne olyan gyorsan! - kérte Jesse. - Azt állítod, hogy a Vámpírszínházat dokumentálták? A mieink?

- Még hozzá alaposan. Vaskos akta. Megszámlálhatatlan emlékezés a színházról. Nálunk vannak a jegyzőnél készült tulajdonlevelek. És itt elérkeztünk egy újabb kapocshoz a mi aktáinkkal, és ezzel a kis regénnyel. A színház tulajdonosát Lestat de Lioncourt-nak hívták, aki 1789-ben vásárolta meg. A párizsi ingatlanok a mai napig egy ugyanilyen nevű ember a tulajdonosa.

- Igazoltatók? - kérdezte Jesse.

- Itt van minden az ügyiratban - mondta Dávid -, fénymásolatok a régi telekkönyvről és a mostaniról. Tanulmányozhatod Lestat aláírását, ha akarod. Lestat nagy léptékben csinál mindent, a fele oldalt telekanyarítja a gyönyörű betűivel. Több fénymásolatunk van róla. Vidd magaddal őket New Orleansba. Van itt egy újságcikk a tűzről, amely pontosan úgy pusztította el a színházat, ahogyan Louis leírja. A dátum egybevág a regénybeli tényekkel. Természetesen mindent át kell tanulmányoznod. A regényt is olvasd el, de nagyon figyelmesen!

A HÉTVEGÉN elrepült New Orleansba. Az volt a dolga, hogy valamennyi lehetséges módon értelmezze és alátámassza a regényt, felkutassa a tulajdonleveleket, átruházásokat, régi újságcikkeket, mindent, ami igazolhatja a feltételezést, hogy a könyv megtörtént eseményekről szól.

Ő még mindig nem hitte. Kétségtelenül volt benne „valami”, de lennie kellett valami simlinek is. A simli mögött pedig minden valószínűség szerint egy körmönfont regényíró lapított, aki belebotlott egy érdekes kutatásba, és beleszótta kitalált történetébe. Végül is színházjegyek, tulajdonlevelek, műsorfüzetek és hasonlók még nem jelentik azt, hogy léteznek halhatatlan vérszipolyok.

Ami pedig a betartandó előírásokat illeti - hát az kész kabaré volt.

Kizárólag a napkeltétől délután négyig terjedő időszakban volt szabad New Orleansban tartózkodnia. Négykor el kellett hajtania a New Orleansból északra található Baton Rouge-ba, és ott kellett töltenie az éjszakát egy modern szálloda tizenötödik emeleti szobájának biztonságában. Ha csak a leghalványabb sejtelmé támadna, hogy valaki figyelni vagy követi, azonnal keressen tömeget, vegyüljön el benne, és egy jól kivilágított, forgalmas helyről haladéktalanul hívja fel Londonban a Talamascát.

Soha, semmilyen körülmények között nem szabad kísérletet tennie valamelyik vámpír „látására”. A Talamasca nem tudja, meddig terjed a vámpírok hatalma, de az az egy biztos, hogy ezek a fajzatok olvasnak az ember gondolataiban. Arra is bőséges bizonyítékok vannak, hogy rendkívül erősek. És ami a legbizonyosabb: gyilkolnak. Kétségtelen, hogy olyanok is vannak közöttük, akik tudnak a Talamasca létezéséről. Az évszázadok során számos rendtag tűnt el nyomtalanul hasonló kutatások közben.

Betűről-betűre el kellett olvasnia a napilapokat. A Talamasca okkal feltételezte, hogy jelenleg nem tartózkodnak vámpírok New Orleansban, különben Jesse nem is utazhatott volna oda. De Lestat, Armand vagy Louis bármikor betoppanhat. Ha Jesse netán gyanús halálesetről olvasna az újságban, azonnal távoznia kell a városból, és nem is térhet vissza.

Jesse röhejesnek tartotta az egészet. Ő ugyan nem ijedt meg egy köteg ócska papírtól, amelyek rejtélyes elhalálozásokról szóltak. Végül is ezek az illetők eshettek áldozatul egy sátánista szektának is. Azonkívül túlságosan emberek voltak.

Ám neki mindenképpen kellett ez a megbízatás. - Miért? - kérdezte Dávid, útban a repülőtérré. - Ha nem tudod elfogadni, amit mondok, miért akarsz nyomozni?

Jesse nem siette el a választ. - Van ebben a regényben valami visszatásító. Vonzónak ábrázolja ezeknek a fajzatoknak az életét. Az ember először nem is veszi észre. Olyan, mint egy lidércnyomás, amelyből nem lehet felébredni. Aztán egyszer csak jól érzed magad benne. Maradni akarsz. Még elaudia tragédiája sem jelent igazi elrettentést.

- És?

- Be akarom bizonyítani, hogy kitaláció - mondta Jesse.

Ami elég jó válasz volt a Talamascának, főleg egy képzett nyomozótól.

Ám a hosszú repülőúton New York felé bevallotta magának, hogy volt valami, amit nem mondhatott el Davidnek. Ő is csak most nézett szembe vele. Maga se tudta, miért, de az Interjú a vámpírral eszébe jutatta a régi nyarat Maharetnél. Újra és újra abbahagyta az olvasást, hogy arról a nyárról tűnődjön. Mindenféle apróság jutott eszébe. Még álmodott is róluk, pedig hát hogy jönnek ezek ide? De volt valami közülük a regény légköréhez, hangulatához, a szereplők viselkedéséhez, sőt még ahhoz is, hogy a dolgok egyáltalán nem azok voltak, aminek látszottak, de Jesse nem tudott rájönni, mi az. Logikája, akárcsak emlékezete, furcsa módon leblokkolt.

OKKULT pályafutásának legfurcsább napjait élte át New Orleans-i tartózkodásának kezdetén.

Azonnal megbabonázta a város füledt antillai szépsége és kiszellőztethetetlen koloniális aromája. Akárhová ment, mindenütt „érezte” dolgokat. Mintha szellemek jártak volna az egész városban. A háború előtti udvarházak igéző hallgatagsággal borongtak. Még a Francia Negyed turistáktól hemzsegető utcáinak is volt valami baljósán buja hangulata, amelytől Jessének örökös csavaroghatnékja támadt, vagy órákig rostokolt álmodozva egy Jackson téri padon.

Utálta, hogy délután négykor el kell mennie a városból. A Baton Rouge-i felhőt karcoló szálloda csúcscsúszintén kínálta az amerikai fényűzést, amit Jesse méltányolt, de azért továbbra is New Orleans helye édességére áhítozott. Minden reggel abban a ködös tudatban ébredt, hogy a regényben szereplő vámpírokról és Maharetről álmodott.

Kutatásainak negyedik napján olyan felfedezéseket tett, hogy meg sem állt a telefonig. A louisianai telexkönyvben szerepelt egy Lestat de Lioncourt. 1862-ben megvásárolt üzletársától, Louis de Pointe du Lac-tól egy házat a Royal utcában. Louis de Pointe du Lacnak hét ingatlana volt Louisianában, köztük az Interjú a vámpírban leírt ültetvény. Jesse hápogott és ujjongott.

De ezzel még nem értek véget a felfedezések! Egy Lestat de Lioncourt nevű egyénnek a mai napig voltak házai szerte a városban! És ez a személy pontosan úgy írta alá a nevét az 1895-ös és 1910-es nyilvántartásokban, mint a tizennyolcadik században!

Ó, ez már szinte túl sok is a csodából! Jesse istenien érezte magát.

Azonnal nekilátott lefényképezni Lestat ingatlanait. Két kertvárosi kúria lakhatatlanul düledezett roszdás kapuja mögött. Ám a többit, köztük a Royal utcait, ugyanazt, amely 1862-ben került Lestat tulajdonába, egy helyi ügynökség adta bérbe, amely egy párizsi ügyvédnek fizette a bérleti díjat.

Ez már sok volt ahhoz, hogy Jesse el tudja viselni. Pénzért sürgönyözött Davidnek, hogy lelépést fizethessen a Royal utcai bérlőknek, hiszen bizonyosan ez az a ház, ahol Lestat, Louis és a kis elaudia lakott valaha! Vagy vámpírok voltak, vagy nem, de itt laktak!

Dávid azonnal küldte a pénzt, és egyben szigorúan meghagyta, nehogy közel merészkedjen a romos kúriákhoz! Jesse rögtön válaszolt, hogy már átvizsgálta őket. Évek óta nem járt bennük senki.

A Royal utcai ház, az a fontos. A hét végére kifizette a lelépést a boldog bérlőknek, akik bankóköteget szorongatva távoztak, és hétfő reggel belépett az üres lakásba az első emeleten.

Gyönyörűségesen lerobbant! De a régi kandallók, frízek, ajtók mind megvoltak.

Csavarhúzóval és vésővel munkához látott az utcai szobákban. Louis leír egy tüzet, amelyben Lestat csúnyán megégett. Hát majd utána néz.

Egy órán belül megtalálta az égett léceket! És a helyreállításhoz hívott kőművesek, az Isten áldja meg őket, 1862-es régi újságokkal tömték be a lyukakat. Ez tökéletesen egybevágott Louis beszámolójával. Louis ráírta a lakást Lestat-ra, azt tervezte, hogy Párizsba utazik, majd kiűtött a tűz, amelynek leple alatt Louis és elaudia megszöktek.

Jesse természetesen azt hajtogatta magának, hogy még mindig nem hisz, ennek ellenére a könyv szereplői furcsán valószerűek lettek. A folyosón kikapcsolták az ócska fekete telefont. Jessének ki kellett mennie a házból, ha telefonálni akart Davidnek, ami nagyon bosszantotta, mert rögtön be akart számolni a leleteiről.

Aztán mégse ment. Sőt, órákig üldögélt a szalonban, élvezte a szálkás deszkapadlót fürdető napfényt, hallgatta a ház nyikorgását. Ilyen régi ház sose hallgat, főleg párás éghajlaton. Szellemek nem voltak, Jesse legalábbis nem látta őket. Mégsem érezte magát egyedül, sőt, puha meleg ölelte körül. Hirtelen megrázta valaki, hogy ébredjen. Nem, dehogyis! Nincs itt senki, csak ő. Egy óra akkor ütötte a négyet...

Másnap bérelt egy tapétagőzölőt, és munkához látott a többi szobában. Meg akarta találni az eredeti falburkolatot. A tapétaminták datálhatók, egyébként is egy bizonyos motívumot keresett. De a közelben kanári trillázott, valószínűleg egy másik lakásban vagy üzletben, és ez elterelte a figyelmét. Milyen kedves! Ne feledd a kanárit. A kanári meghal, ha elfelejted. Ismét elaludt.

Alaposan besötétedett, mire fölriadt. A közelben csembalón játszottak. Jesse sokáig hallgatta behunytt szemmel. Mozart, nagyon gyorsan. Túl gyors, de micsoda készség! Gyöngyöző aláfestő futamok, szédületes virtuozitás. Végül kényszerítette magát, hogy feltápaszkodjon, felkapcsolja a mennyezetvilágítást, és ismét bedugja a gőzölőt.

Nehéz volt, forró víz csöpögött belőle Jesse karjára. Minden szobában lehántott egy falszakaszt a malterig, aztán ment tovább. De zavarta a gőzölő bugása. Hangokat vélt hallani benne, nevetést, csevegést, valaki franciául beszélt, fojtott, türelmetlen suttogással, sírt egy gyerek - vagy nő volt?

Kikapcsolta a nyavalyás gőzölőt. Semmi. Csak a zúgás csinálja a trükkjeit az üresen visszhangzó lakásban.

Dolgozott tovább. Nem vett tudomást az idő múlásáról, üres gyomráról, fokozódó álmoságáról. Addig mászkált fel-alá a nehéz gőzölővel, amíg a középső hálósobában meg nem találta, amit keresett: a kézzel festett mintát a csupasz vakolaton.

Olyan izgatott lett, hogy egy percig mozdulni sem bírt, majd lázasan nekiesett a munkának. Igen, ez az elvarázsolt erdő, amelyet Lestat rendelt elaudiának! Egyre többet tárt föl magából, a gőzölő rövid húzásai nyomán.

Egyszarvúk, aranymadarak, terméstől roskadozó gyümölcsfák csillogó patakok partján. Louis pontosan ilyennek írta le. Jessének jókora darabot sikerült kihámoznia a festményből, amely körbefutott a négy falon. Ez kétségtelenül elaudia szobája. Jesse szédült, gyöngye volt az éhségtől. Az órájára pillantott. Egy óra.

Egy óra! A fél éjszakát itt töltötte! Azonnal el kell mennie! Talamasci tagsága óta ez volt az első alkalom, hogy megszegte a szabályokat!

Mégse bírt mozdulni. Az idegfeszültség ellenére is nagyon elfáradt. Leült, hátát a márvány kandallónak vetette. Milyen rideg fénye van ennek a villanykörtének. És a feje is fáj. De azért továbbra is mereven bámulta az aranyozott madarakat, a csodásan kicirkalmazott virágokat és fákat. Nap nem sütött a sötétpiros égen, csak telihold és rengeteg apró csillag. A csillagokra még mindig ezüst szemcsék tapadtak.

Egyszer csak észrevette, hogy az egyik sarokban egy kőfalat festettek a háttérbe. A fal mögött kastély állt. Milyen jó lenne odasétálni az erdőn át, belépni az aprólékosan megfestett kapun! Átjutni egy másik birodalomba! Egy dal csendült fel gondolataiban, amelyet már csaknem elfelejtett, egy dal, amelyet Maharet dalolt.

Majd hirtelen észrevette, hogy a kaput egy igazi ajtó fölé festették! Előredőlt. Látta a repedéseket a habarcsban. Igen, négyszögletes nyílás, amely elkerülte a figyelmét, mikor a nehéz gőzölővel gürcölt. Eléje térdelt és megérintette. Faajtó. Kapta a csavarhúzó, és megpróbálta fölfeszíteni. Hiába. Előbb az egyik oldalon kísérletezett, aztán a másikon, de csak a festményt karcolta össze.

Hátraült a sarkára, szemügyre vette a képet. Festett kapu egy faajtó felett. És ott, a festett kilincsnél egy kopott folt. Aha! Kissé meglökte. Az ajtó felpattant. Egyszerű, mint az egyszeregy.

Főlemelte a zseblámpáját. Cédrusdeszkával bélelt üreg. És tárgyak. Fehér bőrkötésű kis könyv! Az mintha rózsafüzér lenne, és egy baba, nagyon régi porcelánbaba.

Egy darabig nem bírta megérinteni a tárgyakat. Mintha sirgylázásra készülne. És mintha gyenge illat lengedezne. Ugye, nem álmodik? Nem, a feje túlságosan fáj ahhoz, hogy álom lehessen. Benyúlt a fiülkébe, és elsőnek a babát emelte ki.

A törzs kezdetleges volt a modern szabványhoz képest, ám a fából készült tagokat szép formásra faragták. A fehér ruha és a levendulalila övszalag már elrongyolódott, de a porcelán fej bájos volt, a nagy, kék üvegszem tökéletes, a bodros szőke haj még mindig ép. - elaudia! - suttogta Jesse.

A saját hangjától döbrent rá, mekkora csend van. Ilyen későn már nem jártak autók, csak a régi deszkák pattogtak. És a közeli asztalon petróleumlámpa szelíd fénye hunyorgott megnyugtatón. Majd újra felhangzott valahol a csembaló, most Chopint játszott valaki, a Perckeringőt, a már ismerős, kápráztató virtuozitással. Jesse mozdulatlanul ült, az ölében tartott babát nézte. Szerette volna megfésülni a haját, megigazítani az övét.

Eszébe jutott az Interjú a vámpírral drámai csúcspontja: elaudia pusztulása Párizsban. elaudia a téglafalú szellőzőakna fogságában, ahonnan nem menekülhet a felkelő nap öldöklő sugarai elől. Jesse tompa ütést érzett, szíve a torkában lüktetett. elaudia elment, de megmaradtak a többiek: Lestat, Louis, Armand...

Összerázkódva eszmélt rá, hogy a fiülkében levő többi tárgyat nézi. A könyvért nyúlt.

Napló! A lapok törékenyek, foltosak, de a régimódi szépia írás még mindig olvasható, Jesse kapásból fordított franciából. Az első bejegyzés 1836. szeptember 21-én kelt:

Ezt Louis-tól kaptam a születésnapomra. Használd, amire szeretnéd, mondta. De hátha a verseket szeretném idemásolni, amelyek megtetszenek, hogy hébe-hóba felolvassam neki?

Nem egészen értem, mi jelent ez a születésnap. Szeptember 21-én jöttem a világra, vagy azon a napon, amikor otthagytam mindent, ami emberi, hogy ez legyenek?

Kékvérű szüleim következetesen vonakodnak felvilágosítani az ilyen egyszerű kérdésekről. Az ember azt hinné, izléstelenség ily témánál időzni. Louis zavartnak látszik, aztán szerencsétlennek, végül visszatér az esti újsághoz. Lestat mosolyog, játszik nekem egy kis Mozartot, majd azt feleli vállrándítva: „Azon a napon, amikor megszülettem nekünk.”

Ő persze babát ajándékozott, szokása szerint, szakasztott olyat, mint én, amely mindig a legújabb ruhám mását viseli. Franciaországból hozatja ezeket a babákat, és akarja is, hogy ezt tudjam. Mit kezdjek velük? Babázzak, mintha valóban gyerek volnék?

„Ez üzenet, szeretett atyám? - kérdeztem tőle ma este. - Hogy magam is örökre baba leszek?” Harminc ilyen babát kaptam már tőle, ha nem hagy cserben az emlékezetem. De az emlékezet nem tesz ilyet. Minden baba pontosan olyan volt, mint az előző. Kiszorítottak volna a szobámból, ha megtartom őket. De nem tartom meg. Előbb-utóbb elégetem őket. Szétverem porcelán arcukat a piszkavassal. Nézem, amint a láng felfalja a hajukat. Nem mondhatnám, hogy szeretek ilyet művelni. Végül is csodaszép babák. És valóban hasonlítanak rám. Mégis ez tűnik a megfelelő eljárásnak. A baba ezt várja el. Én is.

Most ismét hozott egyet, és úgy áll az ajtóban, mintha megsebeztem volna a kérdésemmel. Arca hirtelen úgy elsötétedik, hogy arra gondolok, ez nem lehet az én Lestat-m.

Bár tudnám gyűlölni! Bár tudnám gyűlölni mindkettejüket! De ők legyőznek, nem az erejükkel, hanem a gyengeségükkel. Oly szerető szívek! És oly kellemes rájuk nézni! Mon Dieu, hogy bomlanak utánuk a nők!

Állt és figyelte, hogyan nézegetem a tőle kapott babát. Nyersen megkérdeztem:

„Tetszik, amit látsz?”

„Már nem akarsz ilyet, ugye?”, súgta.

„Te akarnál a helyemben?”, kérdeztem.

Még jobban elkomorodott. Még sohasem láttam ilyennek. Arca perzselő tűzbe borult, és mintha hunyorognia kellett volna, hogy kitisztítsa a látását. Az ő tökéletes látását. Otthagyott, átment a szalonba. Követtem. Igazság szerint nem bírtam látni, amikor ilyen, mégis üldözőbe vettem. „Neked tetszenének a helyemben?”, kérdeztem.

Úgy meredt rám, mintha megrémítettem volna, őt, az öles természetű férfit én, a legföljebb feleakkora gyermek.

„Szépnek találasz?”, kérdeztem.

Kisietett mellettem a folyosóra, meg sem állt a hátsó ajtóig. De én utolértem és belekapaszkodtam a kabátja ujjába, mikor megállt a lépcső tetején. „Válaszolj! - követeltem. - Nézz rám! Mit láatsz?”

Rémítő állapotban volt. Azt hittem, el fog húzódni, nevet, fölillantja szokott szivárványló színeit. Am ő térdre borult előttem, megfogta a két karomat, és durván szájon csókolt. „Szeretlek!” - súgta. - Szeretlek!” Mintha átkot mondott volna rám. Majd ezt a verset szavalta:

Takard el arcát; vakítja szemem; ifjan lett halott.

Majdnem biztos, hogy Webster. Az egyik drámából, amelyeket Lestat úgy szeret. Nem is tudom... tesszik majd Louis-nak ez a versei? Miért ne tetszene? Kicsi, de nagyon helyes.

Jesse óvatosan összecsupkta a könyvet. A keze reszketett. Fölemelte a babát, a melléhez szorította, és borzongva dőlt a festett falnak.

- elaudia! - súgta.

Feje lüktetve fájt. Nem baj. Milyen simogató a petróleumlámpa fénye, mennyire más, mint a rideg világy. Mozdulatlanul ült, a babát simogatta, majdnem úgy, mint egy vak, kitapogatva a puha, selymes haját, a merevre keményített ruhát. Ismét ütött az óra, gyászos visszhangok gördültek végig a szobán. Nem szabad itt elájulnia! Föl kell tápáskodnia valahogy! Magához kell vennie a naplót, a babát, a rózsafüzért, aztán el kell tűnnie!

Az üres ablakokat tükörré varázsolta az éjszaka. Törvénysértés. Telefonálj Davidnek, igen, most rögtön telefonálj Davidnek! De ha csörög a telefon! Ilyenkor! Csörög! Davidnek nincs is meg a lakás száma, mert a telefon... Megpróbálta elengedni a füle mellett, de csak csörgött és csörgött. Na jó, vedd föl!

Megpuszította a baba homlokát. - Rögtön jövök, szívem! - súgta. Hol van ebben a lakásban az a nyomorult telefon? A fülkében a folyosón, naná. Már majdnem odaért, mikor észrevette a készülékre tekert huzalt a foszlott végével. Nincs bekötve. Maga is láthatja, hogy nincs bekötve, nem hallucinál, a telefon mégis egyik éles csörömpöt hallatja a másik után. És a petróleumlámpák! Uramisten, ebben a lakásban nem is voltak petróleumlámpák!

Na jó, láttál már ilyeneket. Ne pánikolj, az Isten szerelmére! Gondolkozz! Mit kell tenned? Mindjárt visítok! Ez sose akarja abbahagyni a csörgést? Ha pánikba esel, végképp kicsúszik a kezedből az irányítás. El kell oltanod a lámpákat, el kell némtanod a telefont! De a lámpák nem lehetnek igazak! És a nappaliban a folyosó végén - ott se igazi a bútor! És a lobogó tűz sem az! És aki ott járkal, ki az, férfi? Rá ne nézz! Kirántotta a telefont a fülkéből, le a padlóra. A kagyló a hátára pottyant.

- Jesse? - szólt ki belőle cérnahanagon egy nő. Jesse halálos rémülettel nyargalt vissza a hálószerobába, megbotlott egy széklábban, nekiesett a mennyezetes ágy keményített függönyének. Nem igazi. Nincs is itt. Fogd a babát, a könyvet, a rózsafüzért! A málhazsákjába gyömöszölte őket, és rohant a hátsó lépcsőhöz. Majdnem elhasalt a csúszós vason. A kert, a szökőkút -de hát tudod, hogy itt nincs más, mint gyom! Kovácsoltvas kapu állta el az útját. Káprázat! Menj át rajta! Fuss!

Maga volt a lidércnyomás, ahogy a nagy könyvben meg van írva, és ő nem szabadulhatott; patadobogás, kerek dűbörgése hasogatta a fülét, miközben száguldott a macskaköves járdán. A végtelenségig nyúlt minden ügyetlen mozdulat, a kapkodás a kulcsért, az ajtónyitás, és az autó nem volt hajlandó azonnal beindulni.

Zokogott, és egész teste úszott a verejtékben, mire a Francia Negyed szélére ért. Lepusztult, csiricsárré utcákon robogott a sztráda felé. A felhajtónál hátranézett. A hátsó ülés üres. Oké, nem követték. És itt az ölében a málhazsák: érezte a mellén a baba kemény porcelánfejét. Padlóig nyomta a gázt, úgy repesztett Baton Rouge-ba. Beteg volt, mire a szállodához ért. Alig bírt a pultig tántorogni. Aszpirint, lázmérőt! Kérem, segítsen oda a lifthez!

Nyolc órával később, fényes délben ébredt. Még mindig szorította magához a málhazsákot, és negyven fokos láza volt. Hívta Dávidét, de alig lehetett hallani. Dávid visszahívta; a vonal akkor se lett jobb.

Ennek ellenére Jesse megpróbált érthetően beszélni. A napló elaudiáé, abszolút biztos, igazol mindent! És a telefon, be se volt kötve, mégis hallotta egy nő hangját! Világítottak a petróleumlámpák, amikor elrohant a lakásból. A szobák be voltak bútorozva, tűz égett a kandallókban. Nem fog leégni a ház a lámpák-tól és a kandallótűztől! Davidnek tennie kell valamit! Dávid válaszolt, de Jesse alig hallotta. Nála van a zsák, mondta a rendfőnöknek, úgyhogy ne izguljon! Sötét volt, mikor kinyitotta a szemét. A fejfájása ébresztette föl. A tükörsztalon a digitális óra fél tizenegyet mutatott. Szomjas volt, iszonyúan szomjas, és az éjjeliszekrényen üresen állt a pohár. Valaki van a szobában!

A hátára fordult. A vékony fehér függönyön beszüremlett a fény. Igen, ott! Egy gyerek, kislány. A falnál levő széken ül.

Épp csak a körvonalai sejlettek, a hosszú aranyhaj, a puffos ujjú ruha, a levegőben lógó láb, amely nem ért a padlóig. Jesse megpróbált élesebben látni. Gyerek... az nem lehet. Jelenés. Nem. Valami, ami elfoglalja a teret. Valami rosszindulatú. Fenyegető - és őt nézi. elaudia.

Jesse lekászálódott - inkább leesett - az ágyról, és a zsákot magához szorítva hátrált a falhoz. A kislány felállt. Tisztán hallatszott, mikor a lába megérintette a szőnyeget. A fenyegetés érzése erősödött. A gyerek, ahogy Jesséhez közeledett, átment az ablakon behulló fényen, és a fény kirajzolta kék szemét, kerek arcát, puha, csupasz kis karjait.

Jesse sikított. Magához ölelte a zsákot, és vakon rohant az ajtóhoz. Tépte a reteszt és a láncot, miközben nem mert hátranézni. Egyfolytában sikított. Kint kiabáltak. Végre sikerült ajtót nyitnia, és kizuhant a folyosóra.

Emberek fogták körül, de nem tudták visszatuszkolni a szobába. Aztán fölsegítette valaki, mert nyilván megint elesett. Egy másik valaki széket hozott. Jesse sírt, akárhogy erőlködött, nem bírta abbahagyni, és két kézzel markolta a babát és a naplót rejtő zsákot.

Akkor sem engedte, hogy elvegyék tőle, mikor megérkezett a mentő. A kórházban antibiotikumokat, nyugtatót kapott, annyi szert, hogy bőven meghülyülhetett volna tőle akárki. Magzatként összekuporodva feküdt az ágyban, a takaró alá rejtve a zsákot. Elég volt, ha a nővér megérintette, Jesse máris fölriadt.

Csak Aaron Lightnernek adta oda két nap múlva. Még akkor is beteg volt, amikor beszállt a londoni gépbe. A zsák Aaron térdén pihent. Aaron nagyon rendes volt, nyugtatgatta, kiszolgálta Jessét, amikor felriadt a hosszú hazaúton. Jesse csak leszállás előtt vette észre, hogy eltűnt a karperece, az ő gyönyörű, ezüst karperece. Behunyt szemmel siratta, Mael eltűnt karperecét.

ELVETTÉK tőle a munkát.

Tudta, mielőtt szóban is közölték volna. Túl fiatal erre a munkára, mondták, túlságosan tapasztalatlan. Hibáztak, mikor őt küldték. Túlságosan veszélyes lenne folytatni. Természetesen „roppant értékes” munkát végzett. A szellemjárás pedig szokatlanul erős volt. Lehet egy holt vámpírnak szelleme? De mennyire lehet. A telefon pedig, nos, számos hasonló esetet ismerünk - az entitások változatos eszközöket használnak a „kommunikációhoz” vagy az ijesztgetéshez. Legjobb lesz, ha Jesse most pihen, és az egészet kiveri a fejéből. Majd mások folytatják a nyomozást.

Ami a naplót illeti, azon kívül, amit Jesse is olvasott, alig néhány bekezdés van benne, semmi fontos. A pszichometrikusok megvizsgálták a rózsafüzért és a babát, de nem tudtak meg semmit. A legközelebbi gonddal fogják elraktározni a tárgyakat, Jessének viszont nem szabad erre gondolnia többé.

Jesse érvelt, könyörgött, hadd menjen vissza, végül kiverte a hisztit. De olyan volt, mintha a Vatikánal vitatkozott volna. Egy napon, talán tíz év, talán húsz év múlva visszatérhet erre a területre. Senki sem zárja ki ennek lehetőségét, de a válasz egyelőre nem. Jessének pihennie kell, fel kell gyógyulnia, el kell felejtene, ami történt.

Elfelejtene, ami történt...

Hetekig beteg volt. Egész nap hosszú fehér flanelpongyolát viselt, és nyakalta a forró teát. A szobájában gunnyasztott, az ablakmélyedés ülésén. Nézte a park bársonyöldjét, a vaskos öreg tölgyfákat. Figyelte a jövő-menő autókat, a nesztelenül mozgó színes pöttyöket a távoli kavicsos úton. De jó volt ez a csend. Elhalmozták válogatott nyalánságokkal. Benézett Dávid egy halk beszélgetésre, de véletlenül sem hozta szóba a vámpírokat. Aaron elárasztotta a szobáját virágokkal. Mások is jöttek.

Jesse alig szólt. Nem magyarázhatta meg, mennyire fáj ez neki, de a régi nyarat juttatta eszébe, amikor ugyanígy ellökték a titkoktól, a misztériumoktól, a pinceboltba zárt feljegyzésektől. Ugyanaz a nóta. Megpillant valami kimondhatatlanul fontosat, és rögtön el is rántják előle.

Most már sohasem fogja megérteni, mit látott vagy tapasztalt. Itt rekedt a csendben a megbánásaival. Miért nem vette föl a telefont, miért nem szólt bele, miért nem hallgatta meg, ki hívja?

És a gyerek, mit akart a gyerek szelleme? A naplót vagy a babát? Nem, ennek így kellett lennie, hogy Jesse megtalálja és elhozza őket! Mégis elfordult a gyerek szellemétől! Ő, aki olyan sok névtelen entitással elegyedett beszédbe, aki olyan bátran szólt bágyadtán hunyorgó lényekhez elsötétített szobákban, ahonnan mások futva menekültek! Ő, aki a régi ígérettel nyugtatgatott másokat: ezek a dolgok, bármik legyenek, nem árthatnak nekünk!

Csak még egy esélyt, könyörgöm! Átgondolt mindent, ami történt. Vissza kell mennie abba a New Orleans-i lakásba! Dávid és Aaron hallgatott. Majd Dávid hozzálépett és átölelte.

- Jesse drágám - mondta -, úgy szeretünk. Ám épp ez az a terület, ahol a legkevésbé nézhető el a szabálysértés.

Éjszaka elaudiáról álmodott. Amikor hajnali négykor felébredt, az ablakhoz ment és kinézett. Erőlködve próbált látni valamit a földszinti ablakokból kiszűrődő, tompa fényben. Egy gyerek állt a fák alatt, csuklyás, piros köpenyt viselő apró alak, egy gyerek, aki őt nézte. Jesse lerothant a lépcsőn, de senkit sem talált a harmatos fűvön, a közelgő hidegszürke pirkadatban.

TAVASSZAL Új-Delhibe küldték.

A lélekvandorlásra kellett bizonyítékokat gyűjtenie hindu kisgyerekektől, akik emlékeztek korábbi életeikre. Ezen a téren Ian Stevenson doktor ért el nagyon biztató eredményeket. Jessének a Talamasca nevében kellett önálló kutatásokat végeznie, hasonlóan gyömlöcsöző kimenetel reményében.

Delhiben a rend két idősebb tagja várta, akik családtagként fogadták be a hajdani brit udvarházba, ahol laktak. Jesse megszerette a munkát; a kezdeti zökkenők és kisebb kényelmetlenségek után

Indiát is megszerette. Az év végére ismét boldog volt és használható.

Történt még valami: apróság volt, de jó előjelnek tűnt. Régi bőröndje zsebében - amelyet Maharettől kapott évekkal ezelőtt - megtalálta Mael ezüst karperecét.

Igen, Jesse boldog volt.

De nem felejtette el, ami történt. Voltak éjszakák, amikor olyan élesen jelent meg előtte elaudia képe, hogy kiugrott az ágyból, és felkapcsolta a szoba összes villanyát. Mászor mintha furcsa, fehér arcú lényeket látott volna az utcán, akik nagyon emlékeztettek az Interjú a vámpírral szereplőire. Úgy érezte, hogy figyelik.

Mivel Maharetnak nem számolhatott be erről a különös kalandról, még kapkodóbbak és felületesebbek lettek a levelei. De Maharet nem hagyta el. Ha rokonok jártak Delhiben, mindig meglátogatták Jessét, hogy családtagnak érezhesse magát. Beszámoltak neki az esküvőkről, születésekről, temetésekről. Matthew és Mária is írt Amerikából, könyörögtek Jessének, hogy jöjjön haza minél hamarabb. Hiányzott nekik.

JESSE négy boldog évet töltött Indiában. Több mint háromszáz esetről gyűjtött adatokat, amelyek között meghökkentő bizonyítékok is akadtak a lélekvandorlásra. Olyan okkult nyomozókkal dolgozott, akik a legkiválóbbak közé tartoztak a szakmában. Eredményes, önbizalmat adó munka volt. Egyáltalán nem emlékeztetett a szellemvadászatra, amellyel az első talamascai években foglalkozott.

Az ötödik év őszén végre engedett Matthew és Mária unszolásának: megígérte, hogy négy hétre hazalátogat az Allamokba. Matthew és Mária odáig voltak a boldogságtól.

Jesse nem is gondolta, hogy ekkora öröm lesz a találkozás. Remek érzés volt viszontlátni a régi New York-i lakást, remek érzés volt fogadott szüleivel vacsorázni, akik nem faggatták a munkájáról. Napközben hajdani diáktársaival ebédelt, vagy hosszú, magányos sétákat tett gyermekkori reményei, álmai és bánatai hemzsegő nagyvárosi tájain.

HAZATÉRÉSE után két héttel meglátta egy könyvesbolt kirakatában a Lestat, a vámpír-t. Egy pillanatra azt hitte, a szeme káprázik. Ez lehetetlen! Pedig ott volt. A könyvesbolti eladótól szerzett tudomást az ugyanilyen című lemezalbumról, és a közelgő San Francisco-i koncertről. Hazafelé menet bement a lemezboltba, és megvásárolta az albumot.

Egész nap a szobájában hevert, és olvasott. Visszatért az Interjú a vámpírral lidércnyomása, és ő nem tudott szabadulni belőle. Ennek ellenére furcsán megigézte minden szó. Igen, igaziak vagytok! És hogy kacskaringózott az időben a mese, átfogva indáival Santino római vámpírbokrát, Marius szigeti menedékét, Mael druida ligetét, és végül Azokat, Akiket Őrizni Kell: akik élnek, mégis fehérek és kemények, mint a márvány.

Ó, igen, ő érintette ezt a követ! Belenézett Mael szemébe, kezét szorította Santinóval. Látta Marius festményét a Talamasca pinceboltjában!

Amikor álomra hunyta a szemét, Maharetet látta a sonomai ház teraszán. A hold a mammutfenyők csúcsai fölött járt, ígéretektől és fenyegetésektől volt sűrű a meleg éjszaka. Ott volt Erik meg Mael, és mások is, akiket csak Lestat lapjairól ismert, az egy vérből valók, az izzó szemű, csillámló hajú, pórustalanul fénylő bőrű faj. Ezerszer is körberajzolta ujjával az ezüst karperecen azoknak az isteneknek és istennőknek a régi kelta jelképeit, akikkel ugyanolyan ligetekben szóltak a druidák, amilyenben Marius raboskodott. Hány kapocsra van még szüksége az ezoterikus elmeszülemények és a felejthetetlen nyár között?

Egyre feltétlenül: Lestat-ra, a vámpírra, személyesen. Meg fogja keresni San Franciscóban, kezével fogja illetni. Az lesz a végső kapcsolat. Abban a pillanatban megkapja a választ mindenre.

Az óra ketyegett, Jesse hűsége a Talamasca iránt halódott a meleg csöndben. Nekik egy szót sem szólhat. Ez pedig tragédia a maga nemében, mert épp a Talamasca lenne az, akiktől önzetlen érdeklődésre és feltétlen hitre számíthatna.

Ismét ott volt az elveszített délutánban, ment lefelé Maharet pincéjébe a csigalépcsőn. És ha mégse lökné be az ajtót? Nézz! Lásd, amit akkor láttál! Elsőre nem is olyan borzalmas - csak azok alszanak a sötétségben, akiket ismer és szeret. Alusznak. De Mael mégis úgy hever a hideg földön, mint egy halott, míg Maharet szobormereven ül a fal mellett, és nyitva a szeme!

Egész testében összerándulva, égő arccal ébredt. Hideg homály borult a szobára. - Miriam! - kiáltotta. Rettegése csak lassan csitult. Közelebb óvakodott. Még mindig annyira félt! Megérintette Maharetet. Hideg kőbálvány. Mael pedig halott! Aztán mindent elnyelt a sötétség.

New York. Az ágyon feküdt, kezében a könyvvél. És Miriam nem jön. Lassan föltápáskodott és az ablakhoz ment.

Szemben, a délutáni szennyes borulatban keskenyen magasodott Stanford White fantomháza. Jesse addig bámulta, amíg a jelenés ki nem fakult.

A tükröasztra állított lemez borítójáról Lestat, a vámpír mosolygott rá.

Behunyta a szemét. Maga előtt látta a tragikus párt: Azokat, Akiket Őrizni Kell, egyiptomi trónusukon, az elpusztíthatatlan királyt és királynét, akikhez Lestat rádiókból, wurlitzerekből, sétálómagnókból énekel zoltárokat. Maharet féhéren izzó arcát látta az árnyak között. Alabástrom. A kő, amely mindenütt fénylik.

Sötétedett, olyan sebesen, ahogy ősz végén szokott, a fáradt alkonyat feloldódott az este rikító ragyogásában. Közlekedés robaját verték vissza a zsúfolt utca házfalai. Hol olyan hangos a közlekedés, mint New York utcáin? Jesse az üvegnek támasztotta a homlokát. Szeme sarkából látta Stanford White házát. Alakok mozogtak benne.

MÁSNAP délután elhúzott New Yorkból Matt régi sportkocsijával. Lesöpört minden tiltakozást, és kifizette Mattnek az autót, mert tudta, hogy sohasem hozza vissza. Aztán megölelgette szüleit, és amilyen hanyagul csak tudta, elmondta azokat az egyszerű, szívből jövő szavakat, amelyeket mindig is el akart mondani nekik.

Reggel expressz levelet írt Maharetnek, és mellékelte hozzá a két „vámpírregényt”. Közölte, hogy ott hagyta a Talamascát, nyugatra megy Lestat, a vámpír koncertjére, és a sonomai házban szeretne megszállni. Látnia kell Lestat-t. Életbevágó. Jó még a régi kulcsa a sonomai zárba? Megengedi Maharet, hogy nála aludjon?

A Pittsburgben töltött első éjszakán álmodott először az ikrekkel. Látta az oltárnál térdelő két nőt. Látta a torhoz megsütött halottat. Látta, amint az egyik testvér fölemeli a tálcára tett szívet, a másik a tálcára tett agyvelőt. Aztán látta a katonákat és a szentségtörést.

Mire Salt Laké Citybe ért, háromszor álmodott az ikrekkel. Látta meggyalázásukat egy zavaros és iszonyú jelenetben. Látta az egyik testvértől született csecsemőt. Látta, hogyan bűjtatják el az ikrek a kicsit, mielőtt az újabb hajtóvadászat nyomán megint fogságba hurcolnak őket. Megölték őket? Jesse nem tudta megállapítani. Vörös haj. Csak láthatná az arcukat, a szemüket! Megőriztette a vörös haj.

Akkor tudta csak meg, hogy mások is ugyanerről álmodnak - médiumok és látnokok világszerte -, amikor egy útmenti nyilvános telefonfülkéből felhívta Dávidét. A szálak újra és újra Lestat-hoz, a vámpírhoz vezettek. Dávid felszólította Jessét, hogy azonnal jöjjön haza.

Jesse megpróbálta tapintatosan kimagyarázni magát. A koncertre megy, hogy saját szemével lássa Lestat-t. Látnia kell. Sok mindent mondhatna még, de már késő. Dávid próbáljon megbocsátani.

- Ne tedd, Jessica - kérte Dávid. - Ez, ami most történik, nem közönséges kartotékolni való. Vissza kell jönnöd, Jesse! Rád itt van szükség, borzasztó nagy szükség van rád! Ez képtelenség, hogy egyedül vágj bele ebbe a „látásba!” Jesse, figyelj arra, amit mondok!

- Nem mehetek vissza, Dávid. Nagyon szerettelek. Valamennyiőtöket szerettem. De árulj el valamit. Ez lesz az utolsó kérdésem. Hogyhogy te nem jössz?

- Jesse, te nem figyelsz rám!

- Dávid, az igazat! Mondd meg az igazat! Hittél bennük valaha? Vagy neked csak pinceboltba rejtett tárgyakat, aktákat és festményeket jelentettek, olyasmit, amit láthatsz és megfoghatsz? Tudod, hogy értem, Dávid. Gondolj a katolikus papra, mikor elmondja az átváltoztatás szavait a misén. Valóban elhiszi, hogy Krisztus szállt le az oltárra? Vagy csak kehely és misebor van, amihez a kórus énekel?

Ó, micsoda hazug is ő! Így vallatni Dávidét, holott mennyi mindent elhallgat előle! A válasz mégsem okozott csalódást.

- Helytelen a kiindulópontod, Jesse. Én tudom, mik ezek a fajzatok. Mindig tudtam. A legcsekélyebb mértékben sem kételkedtem bennük soha. Épp ezért nincs a földön az az erő, amely odavihetne erre a koncertre. Te nem tudod elfogadni az igazságot. A saját szemeddel kell látnod, hogy higgy! Jesse, itt igazi a veszély. Lestat pontosan az, aminek állítja magát, és lesznek ott mások is, még nála is félelmetesebbek, akik fölismereknek és megpróbálhatnak bántani. Fontold meg ezt, és tedd, amit mondok. Gyere haza!

Micsoda fájdalmas pillanat! Hogy igyekszik elérni hozzá Dávid, ő meg egyre csak búcsúzik. Talbot mondott még más dolgokat is, hogy elmeséli Jessének „az egész történetet”, megmutatja az aktákat, és épp ebben a témában valamennyiüknek szükségük van rá.

De Jesse gondolatai már elcsapongtak. Az a szomorú, hogy ő viszont nem mondhatja el Davidnek „az egész történetet”. Ismét elálmosódott, az álom már telefonálás közben is fenyegette. Látta a tálakat, a holdat az oltáron. Az anyjuk. Igen, az anyjuk. Ideje aludni. Az álom követelőzik. Aztán megyünk tovább.

101-ES MŰÚT. Fél nyolc múlt öt perccel. Még huszonöt perc a koncertig.

Most hagyta el a Waldon Grade-nél a szorost, és kitárult előtte a régi csoda: az óriási San Francisco dombokra feltorlódó, zsúfolt sziluettje a víz fekete üvegén túl. Fenyegetően szökkentek a magasba a Golden Gate pilonjai. Jesse volánt markoló csupasz keze elgémberedett az öböl jéghideg szelétől.

Időben ott lesz-e vajon Lestat, a vámpír? Elnevette magát. Még hogy egy halhatatlan és az idő? Jesse mindenesetre időben fog érkezni; útja majdnem véget ért.

Már nem búsult, se Dávidért, se Aaronért, senkiért, akit szeretett. Még a Nagy Családot sem siratta. Csak hálás volt nekik mindenért. Pedig talán Davidnek van igaza: nem fogadja el a dermesztő igazságot, ezért surran át az emlékek és a kísértetek birodalmába, sápadt lények közé, akik épp megfelelő alanyok az álmokhoz és a tébolyhoz.

Ment Stanford White szellemháza felé, és nem érdekelt, ki lakik ott. Őt mindenképpen tárt

VII.
MINDENSZENTEK ESTÉJE

*Boncolni mást
Szinte nem is érdemes,
Mint hogy mi a tehetség
A Lényeghez-
A méh, az elítélt méh,
amely az ablaküveget veri,
nem értheti.*

STAN Rice: Vers cím nélkül
Disznó történet (1976)

ELŐCSARNOK hosszú sarlója; a tömeg loccsanó lötként nyaldosta a szintelen falakat. Mindenszentekhez öltözött kamaszok zúdultak be az ajtókon; sorok álltak sárga parókáért, fekete szatén keppért - „Ötven cent a szemfog!” -, cifra műsorfüzetért. Fehér arcok, ahová néz. Festett szemek és szájak. Itt és ott korhű tizenkilencedik századi jelmezbe öltözött, művésziiesen kifestett-frizírozott férfiak és nők csoportjai.

Egy bársonyruhács nő maroknyi halott rózsabimbót dobott a levegőbe. Festett vér csordogált hamu-szürke arcán. Kacaj.

Érezte a színházi arcfestéket és a sört. Milyen idegen volt most az orrának: rothadásszagú. A körülötte lüktető szívek tompán, kéjesen doboltak érzékeny dobhártyáján.

Hangosan hahotázhatott, mert Armand keményen megcsípte. - Dániel!

- Bocs, főnök - súgta. A kutya sem figyelt rájuk; ameddig a szem ellátott, minden halandó álcát viselt.

Armand és Dániel is csak két jellegtelen, farmeres, fekete pulóveres fiatalember volt a tolongásban, akik hajukat kék kötött sapka, szemüket sötét lencse mögé rejtették. - Mellesleg mi a nagy helyzet? Nem is nevezhetek hangosan, most, mikor minden olyan vicces?

Armand nem figyelt rá, ismét fülelt. Dániel képtelen volt félni. Megkapta, amit akart. Nektek úgyszincs ilyen!

Armand megmondta: - Nagyon rád fér a tanítás. - Ez akkor volt, amikor a vér átzubogott falánk szívéen, a vadászat, a csábítás, az öles után. Pedig Dániel ösztönös természetességgel lett természetellenes, amióta az első ügyetlen ölés másodpercek alatt repítette a vacogó büntudattól az extázisig. Habzsolt az életet. Szomjazva ébredt.

Harminc perce el is kaptak két inycsiklandó kis csavargót a park mellett, egy elhagyott iskola romjai között, ahol bedeszakázott ablakú szobákban csöveztek a rongyos kölykök, hálósáokban aludtak, és azt ették, amit Haight-Ashburyn kukáztak. Mostanában nincsenek tiltakozások, most csak a szomj van, az elkerülhetetlenség és a tökély fokozódó érzése, az íz másvilági emléke. Siessünk! Csakhogy Armand-nál ez művészet, szó sem lehet kapkodásról, mint tegnap este, amikor szorított az idő.

Armand szótlánul állt a ház előtt, pásztázott, várta „azokat, akik meg akarnak halni”, mert így szeretne csinálni. Hangtalanul hívta őket, és ki is jöttek. Ilyenkor derűs a halál. Mesélte, hogy valamikor régen Louis-nak is meg akarta tanítani a trükköt, de Louis izléstelennek találta.

És jöttek is bizony a mellékajton a farmeres anygalkák, mint akiket a hamelni patkányfogó flótája hív. - Hát itt vagytok, tudtuk, hogy el fogtok jönni... - Értelen fahangon üdvözölték az érkezetteket, majd fölvezették őket az emeletre, ahol kötelekre akasztott pokrócokkal kerítették el társalgót, hogy ezen a repedt furnérlemezzel körüldezkázott szemétdombon haljanak meg, elhaladó autók fényszóróinak pásztázó csóvájában.

Retkes, forró kis lánykarok Dániel nyaka körül; vadkendertől szagos haj; nem bírja ezt a táncot, a hozzádörgölőző csípőt, belevágja szemfogát a húsba. - Szeretsz, tudom, hogy szeretsz! - mondta a lány, Dániel pedig tiszta lelkiismerettel felelt rá igent. Ilyen jó lesz mindig? Megmarkolta a lány állat, hátranyomta a fejét, és a halál ökolbe szorított kézként nyomult le a torkán, döfött a beleibe. Tűzbe borult az ágyéka és az agya.

Elejtette. Túl sok és nem elég. Egy percig a falat kaparta a gondolattól, hogy ez hús és vér volt, és ha hús és vér, akkor ő is lehetett volna. Aztán a sokkoló tudat, hogy már nem éhes. Betelt, feltöltekezett, és várta az éjszaka, mint egyetlen darab tiszta fény, és a másik is meghalt, összegömbölyödött a koszos padlón, mint egy alvó baba, Armand pedig foszforeszkált és figyelt.

A hulláktól megszabadulni, az volt a nehéz. Tegnap éjszaka nem kellett látnia, ő csak sírt. De most Armand azt mondta: - Nyomtalanul, annyit jelent, hogy nyomtalanul. - Úgyhogy levitték őket az alagsorba, a régi kazánházba, és temetés után gondosan visszarakosgatták a köveket. Nagy munka még ekkora erővel is. Jaj de utálatos így fogdosni a hullákat. Csak egyszer hasított belé: kik voltak? Két elbukott egy gödörben. Nincs több most, nincs sors. Hát a tegnapi csöves lány? Azt vajon keresi valaki? Hirtelen elsírta magát. Hallotta a hangot. A szeméhez nyúlt, megérintette a könnyeit.

- Mit képzelsz, mi ez? - kérdezte Armand, és odaintette, hogy segítsen kövezni. - Filléres rémregény? Aki nem tudja elrejtetni a nyomokat, ne is egyék.

Az épület zibongott a zsenge halandóktól, akik nem vették észre, mikor Armand-al ellopták a holmit, amelyet most viselnek, a fiatalok egyenruháját, majd távoztak egy sikátorba nyíló, törött ajtón. Már nem fi- véreim és nővéreim. Az erdők mindig is bővelkedtek ezekben az ünőszemű, puha lényekben, akiknek szí- ve lüktetve várja a nyilat, a golyót, a lándzsát. Most pedig végre feltárom titkos arcomat: én mindig is a va- dász voltam.

- Jól vagyok így, ahogy vagyok? - faggatta Armand-t. - Boldog vagy? - Haight utca hétszázharmincöt. Közlekedési dugó, a sarkon óbégató narkósok. Miért nem mennek már a koncertre? Nyitva vannak az aj- tók. Alig bírt a türelmetlenségével.

De Armand elmagyarázta, hogy a közelben van a rendház, nagy lepukkadt villa, saroknyira a parktól, néhányan még mindig ott lebzselnek, és tervezik Lestat vesztét. Szeretett volna odamenni, csak egy pilla- natra, hogy tudja, mi a helyzet.

- Keresel valakit? - kérdezte Dániel. - Felelj, tetszem neked vagy sem?

Mit látott Armand arcán? A humor, a bujaság fellobbanását? Armand végigvonszolta a koszos járdán, a kocsmák, kávézók, orrfacsaró ócska ruhákkal tömött boltok mellett; a csicsás bárók mellett, ahol betűk aranylanak a maszatos táblaüvegen, a mennyezeten aranyozott falapátok keverik a füstöt, miközben a cserepes páfrányok lassú halált halnak a hőségben és a félhomályban; el az első, flitteres taftba bújtatott kisgyerekek mellett.

Ahogy Armand megállt, nyomban körülrajzolták a boltban vásárolt maszkok mögé rejtett arcoeszkák, műanyag rémek, szellemek, boszorkányok. Szép meleg fény csillant Armand barna szemében, és két kézzel szórta a csillogó ezüstdollárokat a cukros staniclikbe, majd karon fogta Dánielt, és elvezette.

- Meglehetős tetszésemre van, amilyenre sikeredtél - súgta váratlan mosollyal. - Te vagy az én első- szülöttem. - Valóban elcsuklott a hangja, és úgy villantotta körbe a szemét, mint aki most látja, hogy sa- rokba szorították? Vissza a tárgyhoz. - Légy türelemmel. Ne felejtse el, mindkettőnket féltem.

Ó, együtt megyünk a csillagokba! Senki sem állíthat meg! A halandók csak kísértetek, akik ezeken az utcákon futkosnak!

Akkor a rendház felrobbant.

Dániel előbb hallotta, és csak aztán látta meg a kilövellő láng és füst csótárját. Mindezt pedig olyan hang kísérte, amelynek létezéséről eddig sejtelve sem volt: természetfölöttiek sikoltozása. Mint mikor az ezüstpapír pattog a hőségben. Loncsos hajú halandók rohantak tüzet látni.

Armand belökte egy áporodott, szűk italboltba. Epezölden izzó fényben, verejtékszagban, dohánybűz- ben lapozták a halandók a csicsás-csöcsös magazinokat, nem véve tudomást a közelben tomboló tűzről. Armand a rövid folyosó végébe taszigálta Dánielt. Egy öregasszony apró doboz tejet és két doboz macs- kaeledelt emelt ki a hűtőládából. Itt nincs kiút.

De hová rejtőzzenek a valami elől, amely itt átment, a siketítő hang elől, amelyet a halandók nem is hallanak? A füléhez kapta a kezét, ami persze értelmetlen ostobaság. Halál aratott a sikátorokban. Hozzá hasonló fajzatok rohantak szemetes hátsó udvarokon, futtukban perzselte fel őket a láng. Dániel látta a sercegő lobbanásokat. Aztán semmi. Süvöltő csend. A halandó világ csörömpölő harangjai, visító gumiab- roncsai.

A nő még mindig annyira el volt ragadtatva, hogy nem bírt félni. Örökkévalósággá nyúlt minden pilla- nat, gyönyörű volt a hűtőláda fedelén a dér. A tejet szorongató öregasszony apró szeme úgy kéklött, mint a kobalt.

Armand arca kiürült a sötét pápaszem álcája alatt. Öklét belegyűrte szűk nadrágja zsebébe. Az ajtó fölött megcsendült a kis harang. Bejött egy fiatalember, vásárolt egy palack német sört, kiment.

- Vége, ugye?

- Egyelőre - felelte Armand.

Legközelebb akkor szólalt meg, mikor beültek a taxiba.

- Tudta, hogy itt vagyunk; hallott bennünket.

- Akkor hogyhogy nem... ?

- Fogalmam sincs. Annyit tudok, hogy tudott az ottlétünkről. Tudta, mielőtt menedéket találtunk volna.

MOST pedig tolongás és lökdösődés az előcsarnokban. Hú, de élvezte Dániel! A sokaság sodorta őket az aréna ajtajához. Még a karját sem emelhette föl, akkora volt a tömeg; ifjak és lányok könyökölték el magukat mellette gyönyörűséges lökdösődés közepette. Ismét kacagott, mikor meglátta Lestat életnagyságú plakátjait a falon.

Érezte Armand ujjait a hátán; megérezte Armand testében az alig észrevehető változást. Előttük egy vörös hajú nő az ajtó felé menet visszafordult, és megnézte magának őket.

Puha, forró borzongás futott végig Dánielen. - Armand, a vörös hajú! - A zöld szem mintha beléjük szűrődött volna. - Armand, az ikrek!

A vörös nő megfordult, arca nyomtalanul eltűnt a csarnokban.

- Nem! - súgta Armand. Kissé megrázta a fejét. Dániel érezte néma dühét. Olyan merev, üveges lett a tekintete, mint mindig, ha nagyon felháborodott valamin. - Talamasca! - sziszegte, és megvetően elhúzta a száját, ami nem volt jellemző rá.

- Talamasca! - Dániel gyönyörűnek találta a latin szót. Talamasca. Részekre bontotta, külön-külön értelmezte, és emlékezetének adatbankja kidobta a megoldást: állatmaszk. Ősi kifejezés a boszorkányra vagy a sámánra.

- Mit jelent igazából? - kérdezte.

- Azt, hogy Lestat bolond - mondta Armand. Mély fájdalom csillant a szemében. - De most már mind-egy.

HAIMAN az árkádok alól figyelte, mikor Lestat autója begördült a parkolóba. Nem keltett feltűnést, még a divatos farmeröltönyben sem, amelyet egy kirakati báburól lopott. Nem volt szükség foncsorozott szemüvegre. A foszforeszkáló bőr sem számított itt, ahol mást se lehetett látni, mint maszkokat, festéket, csillogást, gézt és flitteres jelmezeket.

Közelebb húzódott Lestat-hoz, szinte átúszott az autót megrohanó kölykök vonagló teste között. Vég-re láthatta a kreatúra szőke haját és ibolyakék szemét. Lestat mosolygott, csókokat dobált az imádóinak. Hát varázsa az volt az ördögnek. Maga vezette az autóját, taposta a gázpedált, nyomult a lökhárítóval, neki a zsenge kis halandóknak, miközben úgy flörtölt, kacsingatott, csábított, mintha ő és a lába a gázpedálon nem is lennének összekötve.

Mámor. Diadal. Ezt érezte és élvezte Lestat ebben a pillanatban. Még kelletlenkedő társa, a sötét hajú Louis sem értette, mi történik valójában, miközben olyan hökkenten bámulta Lestat oldaláról a sivaalkodó gyerekeket, mintha paradicsommadarak lennének.

Egyik sem tudta, hogy a királyné felébredt. Egyik sem tudott az ikrek álmairól. Elképesztő tudatlanságban leledzettek. Milyen könnyű volt letapogatni fiatal elméjüket! Lestat, a vámpír, aki egész jól elrejtőzött a mostani estéig, kész volt akárkinek nekimenni. Úgy viselte gondolatait és elhatározásait, mint egy kitüntést.

- Vadásszatok ránk! - Ezt mondta rajongóinak, még ha azok nem is hallották. - Öljetek meg! Gonoszok vagyunk! Rosszak vagyunk! Ez most így nagyon klassz, hogy együtt rivalgunk és énekelünk. De ha majd észbe kaptok, akkor jön a komolyabb része. Majd jusson eszetekbe, hogy nem hazudtam!

Egy pillanatra találkozott a tekintete Haimanéval. Hős akarok lenni! Az életemet adnám érte! De nem látta, hogy ki vagy mi vette az üzenetét.

Louis-t, a figyelőt, a türelmeset a tiszta, egyszerű szeretet hozta ide. Csak tegnap éjszaka történt meg szenvedélyes egymásra találásuk. Louis oda megy, ahová Lestat vezeti. Ha Lestat meghal, Louis vele hal. Ma este szívfájdítóan emberi félelmek és remények töltötték el őket.

Még csak nem is sejtették, hogy a királyné haragja fenyeget; hogy alig egy órája perzselte fel a San Francisco-i rendházat. Ég a hírhedt vámpirkocsmá a Castro utcában, és a királyné éppen a menekülőkre vadászik.

Ám a tömegben szétszóródott számos vérivó sem tudott ezekről az egyszerű tényekről. Túlságosan fiatalok voltak, hogy hallják a vének figyelmeztetését, a pusztulók sikolyát. Ők csak megzavarodtak az ikrek álmaitól. Gyűlölettől vagy jámbor hévtől izzó szemmel bámulták Lestat-t. Elpusztítják, vagy istent csinálnak belőle. Nem sejtették a leselkedő veszélyt.

De mi van az ikrekkel? Mit jelentenek az álmok?

Haiman figyelte az autót, ahogy utat sajtol magának a csarnok hátsó bejáratához. Fölnézett a csillagokra, a tűszúrásnyi fénypontokra a város fölött lebegő párán túl, és mintha érezte volna egykori uralkodója közelségét.

Visszafordult a csarnokhoz, és ügyesen átmanőverezte magát a tolongáson. Ekkora sokadalomban katasztrófa lett volna, ha megfélemedezik az erejéről. Húst és csontokat zúzhatott volna, úgy, hogy észre sem veszi.

Egy utolsó pillantást vetett az égre és bement. Játzsza elámitotta a jegyszédőt a kis forgókeresztnél, és célba vette a legközelebbi lépcsőt.

Az aréna majdnem megtelt. Haiman tünődve szemlélődött, élvezte a pillanatot, mint mindent. Maga a csarnok semmi volt, egy héj a fénynek és a hangnak: minden ízében modern és reménytelenül rút.

De milyen szépek voltak az arannyal tömött zsebű, egészségtől csillogó halandók! Csupa ép test, amelyekben egyetlen szervet sem kezdett ki a kór vagy a féreg, csontjuk sem törött soha.

Haiman egészen elhült ennek a városnak a fertőtlenített jólététől. Igaz, Európában is látott elképzelhetetlen gazdagságot, de az semmi volt ehhez a zsúfolt kis városhoz képest. San Franciscóban még a köz-nép házikóit is telezsúfolták fényűzéssel. A felhajtókön egymást érték a szép autók. A szegények műanyag varázskártyával vették ki a pénzüket a bankból. Seholy egy nyomorú. Hatalmas tornyok, mesébe illő szállodák, temérdek villa; ám a tenger, a hegyek és az öböl csillámló vizének ölelésében nem annyira nagyvárosnak, mint üdülőhelynek látszott, amely menekülést kínál a világ nagyobb kínjai és rútsága elől.

Nem csoda, ha Lestat ezt a helyet választotta a kihívásra. Ezek az agyonajnározott gyerekek zömmel megfelelőek voltak. Sohasem sebezte vagy gyengítette őket nélkülözés. Tökéletes harcosai lehetnek a gonoszoknak. Mármost ha rájönnek, hogy a jelkép és a létező egy és ugyanaz. Kelj föl és szívjad a vér szagát, ifjúság!

De lesz-e idő?

Lehet, hogy Lestat elsiette a grandiózus tervet, bármi legyen is az, mert a királynénak is megvan a maga terve, amelyet Lestat nem sejt.

Haiman felkapaszkodott a csarnok tetejére, a deszkaszékek legutolsó sorához, ahol már járt. Kényelmesen elhelyezkedett ugyanazon az ülésen, félretolva a két „vámírkönyvet”, amelyek még mindig észrevétlenül heverték a földön.

Már felfalta a két regényt - Louis végakarátát: „Lássátok az űrt!”, Lestat történetét: „Ez van és ez van, és semmi értelme sincs” -, amelyekből sokat megtudott. Igazolták Lestat feltételezett szándékait. Bár persze az ikrek rejtélyéről a könyv sem mondott semmit.

A királyné igazi szándékát pedig továbbra sem értette.

Világszerte vérivók százait mészárolta le, másoknak meg haza szálát sem görbítette.

Marius máig él. A királyné megbüntette, amikor lerombolta a szentélyt, de nem ölte meg, holott könnyen megtehetné volna. Marius az öregebbekhez kiáltott jégbörtönéből, figyelmeztetett, segítségért könyörgött. Haiman minden erőfeszítés nélkül láthatta azt a két halhatatlant, akik segítségére siettek, holott az egyik, Marius gyermeke, nem is hallhatta teremtményének hangját. Pandora volt ennek a neve, a magányos, erős teremtménynek. Santino, a másik, nem bírt Pandora hatalmával, de hallotta Marius hangját, miközben inaszakadtából próbált lépést tartani a nővel.

A királyné lesújthatott volna, ha akar. Ők mégis tovább járhatták útjukat, jól láthatóan-hallhatóan, ám senkitől sem zavartatva.

Milyen megfontolások alapján válogat a királyné? Bizonyosan ebben a csarnokban is találtak olyanokat, akiket megkímél valamilyen célra...

ELÉRTÉK az ajtót, most már csak néhány métert kellett nyomakodniuk az irtatlan ovális arénába vezető szűk rámpán.

Itt már enyhült a zsúfoltság, az emberek szétszóródtak, mint az üveggolyók. Dániel az aréna közepe felé tartott, Armand derékszíjába kapaszkodva, nehogy elszakadjon tőle, tekintete ide-oda cikázott a patkó alakú térben, az emelkedő üléssorok között. Halandók hemzsegték a betonlépcsőkön, lógtak a vaskorlátokon, hullámoztak körülöttük.

Hirtelen minden összemosódott, az aréna lármájában gigászi gépezetek csikorogtak. Dániel a tudatosan torzított látószögéből fölfedezte a többieket. Meglátta az egyszerű és sarkalatos különbséget az élők és a holtak között. Mindenfelé magafajták bújtak meg az emberi erdőben, mégis úgy ragyogtak, akár a bagoly szeme a hold fényében. Nem volt az a festék, sötét szemüveg, idomtalan fejfedő vagy csuklyás köpeny, amely elrejtette volna őket egymás elől. Nem annyira az arcok és kezek másvilági sugárzása tette, hanem a mozdulatok lusta, hajlékony kecsessége, mintha inkább lennének szellemből, mint húsból.

Ó, én fivéreim, nővéreim! Végre!

Ámde gyűlölet fortyogott körülötte, méghozzá alantas gyűlölet! Szerették Lestat-t, de ugyanazzal a lélegzettel el is ítélték. A gyűlöletet, a büntetést szerették. Hirtelen összevillant a pillantása egy zsíros, fekete hajú, drabális fajzatéval, aki csúnya vicsorban mutogatta szemfogait, majd elképesztő részletességgel tálalta ki a tervet. Ott, ahol nem látják vizsla szemű halandók, levágják Lestat tagjait, lenyakazzák, aztán a maradványait máglyán égetik el a tengerparton. Így fog véget érni a szörnyeteg és legendája. Velünk vagy! Vagy ellenünk?

Dániel hangosan kacagott. - Sose ölitek meg! - Mégis leesett az álla a kifent kaszapengétől, amelyet a fajzat a kabátja alatt dugdosott. Aztán a dúvad megfordult és eltűnt. Dániel belehunyorogott a füstös fénybe. Én is köztük tartozom! Ismerem minden titkukat! Az örülség peremén szédelgett.

Armand megmarkolta a vállát. Az aréna középpontjában álltak. A sokaság percről-percre sűrűsödött. Fekete selyemruhás, csinos lányok nyomakodtak a nyűtt fekete bőrszerelést viselő, bárdolatlan motorosok között. Puha tollak cirógatták Dániel arcát; látott egy vörös ördögöt éktelen nagy szarvakkal, látott egy koponya-arcot, fürtös aranyszőke parókával, a parókában gyöngyházfésűkkel. Kósza kurjantások hasítottak a kékes homályba. A motorosok üvöltöttek, mint a farkasok, - Lestat! -, ordított valaki dobhártyarepesztő hangon. Mások rögtön átvették a kiáltást.

Armand megint olyan révetegen bámult maga elé, ami a mély összpontosítástól szokott kiülni az arcára. Mintha nézne, de nem látna.

- Talán harmincan - súgta Dániel fülébe -, ennél többen nem lehetnek, de van köztük egy-két olyan vén, hogy szempillantás alatt elpusztíthatnának valamennyiünket.

- Hol, mondd meg, hogy hol!

- Figyelj - szólt Armand -, és meglátod magad is. Nem lehet elbújni előlük.

MAHARET gyermeke. Jessica. Haimant készületlenül érte a gondolat. Óvjad Maharet gyermekét. Menekítsd el valahogy.

Fölemelkedett, minden érzéke megfeszült. Ismét Mariust hallgatta, miként próbálja elérni Lestat fiatal, hangolatlan fülét, Lestat-ét, aki a színfalak mögött illegette magát egy törött tükör előtt. Mit jelenthet ez, hogy Maharet gyermeke, Jessica, holott a gondolat nyilvánvalóan egy halandó nőre vonatkozik?

Megint jött a váratlan közlés, valamilyen erős, de leplezetlen elmétől: Vigyázz Jessére. Valahogyan állítsd meg az Anyát... Tulajdonképpen nem igazi szavak voltak, csupán fénylő villanás egy másik lélekből, sziporkázva kifröccsenő tajték.

Haiman lassan végigjártatta tekintetét a szemközti karzatokon, a hemzsegő földszinten. Valahol a város távoli zugában egy vén bolyongott, aki rettegett a királynétől, mégis mohón vágyott látni. Meghalni jött ide, hogy a királyné arcát vigye magával a végső pillanatban.

Haiman behunyta a szemét, hogy kirekessze a képet.

Váratlanul ismét hallotta: Jessica, Jessicám! És a lélekből fakadó hívás mögött Maharet alakja! Maharet látomása, a szeretet ereklyetartójában, ősi és fehér, mint ő. Haiman megroskadt a fájdalomtól, és lehorgasztotta a fejét. Majd újból átnézett az acélgerendákon, a fekete drótok ronda gubancán, a lámpák rozsdás hengerei fölött. Hol vagy?

Ott, messze, az átellenes falnál meglátta az alakot, akitől a gondolatok jöttek. Ó, a legvénebb, akivel eddig találkozott! Hatalmas termetű, nordikus vérvívó, edzett és fortélyos, durva barna bőrruhában, lobogó szalmaszőke hajú, akinek arcát borongóssá teszi a mélyen ülő, apró szemet beárnyékoló vastag szemöldökök.

A lény egy halandó nő cseppnyi alakját kísérte figyelemmel, aki a földszinti sokaságban küzdött előre magát. Jesse, Maharet halandó leánya.

Haiman eszelős hitetlenkedéssel összpontosított az apró halandóra. Szemébe könnyek szöktek a döbbenetes hasonlóság láttán. Maharet hosszú, fürtös, dús, rézvörös haja, ugyanaz a madárcsontú, magas alak, ugyanaz az okos, kíváncsi zöld szem, amelyet ide-oda jártat az arénában, miközben ide-oda lökdösik.

Maharet arcéle. Maharet bőre, amely oly sápadtan fénylett, amíg élt. Hogy emlékeztetett a kagyló belsejére!

Hirtelen a saját sötét ujjai között látta Maharet bőrét. Amikor félrenyomta az arcát az erőszak közben, ujjai hegye hozzáért a finom barázdákhoz a nő szeme fölött. Alig egy év múlva, mikor kitepték Maharet szemét, Haiman is ott volt, és emlékezett a pillanatra, a hús érintésére. Ez azelőtt volt, hogy fölemelte a szemeket és...

Összeborzongott, fájdalom hasított a tüdejébe. Az emlékezet nem hagyja cserben. Nem fog elszökni a pillanat elől a mit sem tudó boldog bohóc bőrébe.

Csakugyan Maharet gyermeke. De hogyan? Hány nemzedéket éltek túl ezek a tulajdonságok, hogy ismét kivirágozzanak ebben a törékeny teremtésben, aki a csarnok végében álló színpadot vette célba?

Persze nem lehetetlen. Talán háromszáz nemzedék választja el ezt a huszadik századi nőt attól a régi délutántól, amikor Haiman felöltötte a király nyakláncát, és leereszkedett az emelvényről, hogy a király nevében megejtse az erőszakot. Talán még annyi se. Töredéke ennek a tömegnek, hogy pontosabban szóljunk.

Ennél is hihetlenebb, hogy Maharet ismeri az utódait. Márpedig valóban ismeri ezt a nőt. Ki lehetett olvasni a magas vérivó elméjéből.

Letapogatta a nordikus óriást. Maharet él. Maharet, halandó családjának oltalmazója. Maharet, a háttartalan erő és akarat megtestesülése. Maharet, aki nem magyarázta meg szóke szolgájának, mit jelentenek az ikrek álmai, csak ideküldte, lelkére kötve, hogy mentse meg Jessicát.

Ó, tehát é!/, gondolta Haiman. Ha pedig csakugyan él, akkor élnek mindketten, a vörös hajú nővérek! Tüzetesebb vizsgálat alá vetette a lényt, még mélyebbre bocsátotta a szondát, de nem talált mást, csak az oltalmazás elszánt akaratát. Meg kell menteni Jessét, nemcsak az Anyától, de ettől a helytől is, mert olyasmiket látna, amit már senki sem magyarázhatna ki.

Hogy gyűlölte az Anyát ez a magas, szóke lény, kinek tartása egyszerre volt papé és harcosé! Gyűlölte, mert az Anya megtörte időtlen és mélabús létezésének békéjét; gyűlölte, mert szomorú, szelíd szerelme Jessica iránt még inkább felcsigázta aggodalmait. Tisztában volt a pusztítás mértékével, tudta, hogy minden vérivót megsemmisítettek e földrész két határa között, kivéve a becses keveseket, akiknek zöme ugyane fedél alatt tartózkodik, nem is álmodva a fenyegető végzetről.

Látta az ikrek álmait is, de nem értette. Sose ismert két vörös hajú nővért; neki egyetlen vörös hajú szépség parancsolt. Haiman előtt ismét felködlött Maharet arca, tört fényű, fáradt emberi szempár porcelán maszkban: Ne kérdezz többet, Mael, csak tedd, amit mondok.

Csend. A vérivó hirtelen tudatára ébredt, hogy figyelik. Fölvetette a fejét, körülnézett, kereste a betolakodót.

A névtől volt; a nevek gyakran csinálnak ilyet. A kreatúra megérezte, hogy tudnak róla. Haimannak rögtön ismerős volt a név Lestat könyvéből. Nem kétséges, hogy ugyanarról a Mael druidáról van szó, aki csapdába csalta Manust a szent ligetben, hogy a végén a magáévá tehesse, majd elküldhesse Egyiptomba, megkeresni az Anyát és az Apát.

Igen, ez ugyanaz a Mael. Érti, hogy felismerték, és haragszik érte.

A düh első rohama után eltűnt az összes gondolat és indulat. Haiman elismerte, hogy ez bizony lenyűgöző erődemonstráció. Lazított. A fajzat nem is találta meg. Két tucat fehér arcot is kipécézett a tömegben, de egyik sem volt Haiman.

Közben a vakmerő Jessica célhoz ért. Leguggolva átsiklott a drabális motorosok között, akik kisajátították a színpad előtti sávot, és sikeresen megragadta az előrenyúló deszkát.

Ezüst karperece megvillant a fényben, apró tőrként hatolva át a druida mentális védőpajzsán, mert egy futó pillanatra újból tisztán lehetett látni Mael szerelmét és minden gondolatát.

Ez meg fog halni, ha nem tanul egy kis bölcsességet, gondolta Haiman. Kétségtelenül Maharet iskolázta, talán táplálta is hatalmas vérével, ám így is nyilvánvaló, hogy a szíve zabolátlan, az indulatai féktelenek.

Pár méternyire Jesse mögött újabb izgalmas alakot fedezett föl a színek és hangok örvényében. Sokkal fiatalabb volt a gall Maelnél, de a maga módján majdnem olyan erős.

Haiman a nevet kereste, ám a fajzat elméje tökéletesen üres volt, nem engedte át a személyiség egyetlen csillámát sem. Suhanc volt, mikor megcsinálták, a haja sötétbronz, a szeme kissé túl nagy az arcához képest. Annál könnyebb volt elcsórni a nevét Dánieltől, a mellette álló újszülött porontytól. Armand. A poronty, Dániel, épphogy meghalt. Testének minden parányi molekuláját a démon olthatatlan alkímiája táncoltatta.

Armand rögtön felkeltette Haiman kíváncsiságát. Bizonyosan ugyanaz az Armand, akiről Louis és Lestat írt: a gyerekforma halhatatlan. Vagyis, bár nem öregebb félezer évesnél, teljesen körül tudja sáncolni magát. Hidegnek, alattomosnak látszott, és hiányzott belőle az önmutoztatás hajlama. Tévedhetetlenül megérezte, hogy figyelik. Főlnézett, és nagy, bársenyos barna szemét azonnal rászögezte Haiman távoli alakjára.

- Nem akarlak bántani téged vagy a kölyködet - súgta Haiman, hogy az ajkak mozgása fegyelmesse a gondolatokat. - Nem az Anya barátja vagyok.

Armand hallotta, de nem felelt. Nem mutatta, hogy megriadt volna egy ilyen vénséges kreatúra látványától. Úgy tett, mintha a falat bámulná Haiman feje fölött, vagy a nevetgélő-kiabáló gyerekeket nézné, akik szakadatlan áradatban özönlöttek lefelé a karzat ajtóiból.

És e furcsán vonzó, ötszáz éves lényecskének tévedhetetlenül rá kellett szögeznie a szemét Maelre, amikor a szikár vérivót újabb elsőpró hullámban öntötte el az aggodalom a légies Jesséért.

Haiman megértette ezt az Armand nevű lényt. Megértette és kedvelte. Tekintetük újra találkozott. Mindazt, ami két kis történet formájában be volt vésve Armand-ba, hitelesítette és ellensúlyozta a fajzat együgyűsége. Haiman nagyon erősen érezte a magányt, amely őt töltötte el Athénban.

- Akárcsak az én jámbor lelkem - súgta. - Azért tévelyegsz, mert túl jól ismered a terepet. Mindegy, mennyit mész, ugyanazokhoz a hegyekhez-völgyekhez érsz.

Nincs válasz. Hát persze. Haiman vállat vont és elmosolyodott. Ennek mindent megadna, ami telik tőle. Továbbította Armand-nak a gondolatot.

Mármost az a kérdés, mivel segítsen ennek a kettőnek, akik talán abban reménykednek, hogy még egy alkonyatig alhatják a halhatatlanok álmát. De még ennél is fontosabb, hogy miként érje el Maharetet, akit a szilaj, gyanakvó Mael feltétlen rajongással szolgál.

Armand-nak azt üzenté, alig észrevehető szájmozgással: - Már mondtam, hogy nem vagyok az Anya barátja. Maradj a halandó tömegben. Lecsap rád, mielőtt kiválsz.

Armand arca változatlanul üres maradt. Mellette a Dániel nevű poronty boldogan élvezte a parádét. Nem ismert félelmet, terveket, álmokat. Miért ismert volna? Vigyázott rá ez a félelmetes erejű fajzat. Sokkal szerencsésebb volt a többiekénél.

Haiman fölállt. Minden más mellett még a magány is ösztökelte. Ott akart lenni vagy Mael vagy Armand mellett. Már Athénban is ezt akarta, amikor elkezdődött a dicső emlékezés és tudás. Magafajta álljon az oldalán. Legyen, amihez szólhat, amit megérinhet. Valami.

Elindult a karzat legfelső folyosóján, amely körbefutotta az arénát, kivéve a túlsó végén a színpad mögötti szakaszt. Azt az óriási videoképernyőnek tartották fent.

Lusta emberi kecsességgel lépkedett, vigyázva, hogy ne zúzza össze a körülötte nyomakodó halandókat. Azért is mozgott lassan, hogy Mael észrevehesse.

Ösztönösen tudta, hogy a büszke és harcias kreatúra sohasem bocsátana meg a sértést, ha alattomban cserkészne be. Tehát csupán akkor gyorsított, mikor Mael felfigyelt közeledésére.

A druida nem tudta úgy elrejteni a félelmét, mint Armand. Mael még sohasem találkozott Haimanhoz foghatóan öreg vérivóval, kivéve Maharetet; a lehetséges ellenséget látta benne. Haiman ugyanolyan szívélyesen üdvözölte, mint Armand-t - aki most is figyelte őket -, de az öreg harcos nem lazított a tartásán.

A csarnok megtelt, a bezárt ajtókon kintrekedt kölykök dörömböltek sivalkodva. Haiman hallotta a rendőrségi adóvevők nyűszítését és bőfögését.

Lestat, a vámpír és kísérői a hatalmas szerzs függöny lyukain át lesték a csarnokot.

Lestat és Louis összeölelkeztek és megcsókolták egymást, miközben a halandó muzikusok átnyalábolták őket.

Haiman megállt, hogy érezhesse a tömeg szenvedélyét, a szenvedély villamosságától pattogó levegőt.

Jessica a színpad szélére könyökölt, és a karjára fektette az állat. A mögötte tolongó férfiak - fényes fekete bőrbe öltözött, nagydarab alakok - ide-oda lökdösték, figyelmetlenségből vagy részeg gátlástalanságból, de nem túrhatták ki a helyéről.

Mael sem tudta volna elvonszolni, ha egyáltalán megpróbálkozik vele.

Még valami megvilágosodott Haimanban, miközben lenézett a nőre: a Talamasca szó. Ez a nő hozzájuk tartozik, a rend tagja.

Lehetetlen! Aztán némán kinevette magát ostoba ártatlanságáért. Ez a meghökkenések éjszakája, nem? Azzal együtt is hihetetlennek tűnt, hogy a Talamasca túlélje a századokat, amelyek azóta peregték le, hogy Haiman megismerte a rendet, eljátszadozott tagjaival, meggyötörte őket, majd hátat fordított nekik, annyira szánta őket ártatlanságukért, amely végzetesen ötvöződött a tudatlansággal.

Ó, félelmetes dolog az emlékezet! Bár feledésbe merülhetnének régi életei! Látta maga előtt e kőbo-roknak, a Talamasca laikus szerzeteseinek, kétbalkezes üldözőinek arcát, akik bőrkötésű nagy könyvekbe jegyezték fel, késő éjszakáig pergetgetve lúdtollaikat, ha véletlenül sikerült megpillantaniuk Európában. Haimant Benjáminnak hívták a tudatosság e rövid állapotában; Benjámin, az Ördög, írták kacskaringós latin betűkkel a talamascások, amikor szétfolyt viaszpacnikkal lepecsételt, ropogós pergamentekercseket küldözgettek amszterdami fölötteseiknek.

Jó játék volt ellopkodni a leveleiket és kiegészítéseket kanyarítani hozzájuk; ijesztgetni a talamascá-sokat; éjszaka előbújni ágyuk alól, és torkon ragadva rázni őket. Mulatságos volt, bár mi nem volt mulatságos? Mihelyt vége lett a mulatságnak, Haiman ismét elveszítette az emlékezetét.

De azért szerette őket, mert nem ördögűzők voltak, vagy boszorkányüldöző papok, de nem is varázslók, akik láncra fűzték volna, hogy parancsolhassanak neki. Egyszer még az is megfordult a fejében, mikor eljött az alvás ideje, hogy a Talamasca anyaházának penészes pinceboltját választja. Mert a talamascások minden tolakodó kíváncsiságuk ellenére sem árulták volna el.

Elgondolni, hogy a rend fennmaradt, szívósan, mint a római katolikus egyház, és közéjük tartozik ez a szép halandó nő a fényes karperecével, aki oly kedves Mael és Maharet szívének. Nem csoda, ha úgy fűrakodott az első sorba, mintha az oltárhoz igyekezne.

Közelebb húzódott Maelhez, de a galltól néhány méterre megállt a jövő-menő halandók mögött. Ezt azért tette, mert nem akarta kihasználni Mael riadalmát, és restelkedését a riadalom miatt. Kivárta, hogy Mael jöjjön közelebb.

A nyughatatlan sokaság úgy hemzsegett előttük, mintha nem lennének többek egy-egy darab falnál. Mael odahajolt Haimanhoz ami a maga módján ugyancsak üdvözlés, a bizalom kifejezése volt. Letekintett a csarnokra, ahol nem maradt üres ülőhely. Az arénát a villogó színek, fénylő üstökök, levegőbe lökdösött öklöcskék mozaikja borította. Mael kinyújtotta a kezét, és úgy érintette meg Haimant, mintha nem bírná megállni, hogy ne tegye. A bal kézfejet érintette meg az ujjai hegyével. Haiman mozdulatlanul állta a kis felderítést.

Hányszor látta ezt a gesztust halhatatlanként, amikor az ifjabb megvizsgálta, milyen tapintású, mennyire kemény az idősebb húsa! Valami keresztény szent is beledugta az ujját Krisztus sebeibe, mert nem volt elég neki a látvány. Vagy mint mikor két harapós kutya szaglássza körül egymást. Haiman elmosolyodott a profánabb hasonlatra.

A mélyből Armand kifejezéstelen arccal figyelte a két alakot. Bizonyosan érezte Mael hirtelen, megvető pillantását, de nem mutatta, hogy észrevette.

Haiman a druidához fordult, átölelte, rámosolygott, ám ezzel csak megijesztette Maelt. Keserű csalódás volt. Udvariisan hátralépett. Egy pillanatig küzdött fájó zavarodottságával, és Armand-t bámulta a mélyben, a gyönyörű Armand-t, aki tökéletes egykedvűséggel állta a pillantását. Térjünk a tárgyra.

- Erősítened kell a pajzsodat, barátom - figyelmeztette Macit tapintatosan. - Ne engedd, hogy eláruljon szerelmed ama lány iránt. Akkor lesz tökéletes biztonságban királynénktől, ha elfordítod gondolataidat származásáról és oltalmazójáról. Az a név utálat a királynénak. Mindig is az volt.

- És hol a királyné? - kérdezte Mael. Olyan félelem és harag rázta, hogy alig bírt küzdeni ellenük.

- Közel.

- Igen, de hol?

- Nem mondhatom meg. Felgyújtotta a kocsójukat. Most vadászik a csavargókra, akik nem jöttek el a csarnokba. Ráérősen csinálja. Áldozatai elméjéből tudom.

Látta, amint a kreatúra összerándul. Apró változásokat észlelt egyre izzóbb haragjában. Ez jó. A félelem elhervad a harag hevétől. De micsoda harcias teremtmény ez! Nem bibelődik árnyalt megkülönböztetésekkel.

- Miért figyelmeztetsz - kérdezte Mael -, holott ő hall minden szót, amelyet váltunk?

- Nem hiszem, hogy hallja - felelt Haiman higgadtan. - Az Első Fészekaljához tartozom, barátom. Az az átok csak a távoli rokonokra érvényes, hogy úgy hallják egymást, mint mi a halandókat. Akkor se olvashatnék az agyában, ha itt állna ezen a szent helyen; de abban is bizonyos lehetsz, hogy az enyém is zárva marad előtte. Az első nemzedéknél így volt.

Ez lenyűgözte a szőke óriást. Tehát Maharet nem hallhatja az Anyát! Erről nem is szólt!

- Nem - mondta Haiman -, és az Anya is csak a te gondolataidon át tekinthet be az övébe, úgyhogy légy szíves, vigyázz, mit gondolsz. Most pedig emberi hangon szólj hozzám, mert ez a város valóságos vadona e hangoknak.

Mael töprengött. Összeráncolta a szemöldökét, és olyan bösz pillantást vetett Haimanra, mintha legszívesebben megütné.

- És ez kifogna rajta?

- Ne feledd - szólt Haiman -, hogy a túlzás gyakran épp ellenkező eredményt ér el. - Beszéd közben lenézett Armand-ra. - Lehet, hogy az Anya, aki a hangok sokaságát észleli, nem fog meghallani egyetlen hangot. Ha pedig egyet figyel, ki kell zárnia a többit. Elég öreg vagy, hogy ismerd a fortélyt.

Mael nem válaszolt fennhangon, de nyilvánvalóan megértette. Mindig átkot jelentett neki a telepátia adománya, akár a vérivók hangjai ostromolták, akár az embereké.

Haiman biccentett. A telepátia adománya. Milyen szép szavak a tébolyra, amely valamikor réges-régen csapott le rá, miután évekig feküdt mozdulatlanul, beporosodva egy elfelejtett egyiptomi sír fenekén, hallgatva a világ fajveszékelését, nem tudva magáról, hogy ki és mi.

- Pontosan ez a véleményem, barátom - mondta. - Te kétezer évig küzdöttél a hangok ellen, míg királynénk valószínűleg beléjük fulladt. Úgy veszem észre, Lestat, a vámpír ordította túl a zenebonát, de mindenesetre alaposan oldalba könyökölte Anyánkat. Ennek ellenére ne becsülj túl olyan lényt, amely ily sokáig ült mozdulatlanul. Nem lenne hasznos.

Mael kissé meghökkent, bár átlátta a szavak logikáját. A mélyben Armand fülelt.

- Nem tehet meg mindent - folytatta Haiman -, akár tisztában van vele, akár nem. Mindig az a fajta volt, aki a csillagokat akarta az égről, aztán elszörnyedve hőkölt hátra.

- Hogyhogy? - kérdezte Mael. Izgatottan hajolt közelebb. - Hát milyen? - súgta.

- Tele volt álmokkal és magasztos eszményekkel. Mint Lestat. - Haiman vállat vont. - Az a szöke odalent, aki jó akar lenni, jót akar tenni, azzal akarja magához vonzani az éhes imádókat.

Mael mosolygott, hidegen, cinikusan.

- Mi a gyehennát akar az Anya? - kérdezte. - Tehát Lestat ébresztette föl fertelmes danáival. De miért pusztít bennünket?

- Van vele célja, ebben egészen bizonyos lehetsz. Királynénknál mindig lennie kell célnak. A legcsekélyebb apróságot sem képes megtenni fennkölt célkitűzés nélkül. Azt pedig tudnod kell, hogy mi nemigen változunk az idővel; olyanok vagyunk, mint a szirmokat bontó virág; csupán önnön kiteljesedésünkhöz közeledünk. - Ismét Armand-ra pillantott. - Hogy mi hajtja az Anyát, arról kizárólag feltételezéseim vannak.

- Mondd.

- A koncert le fog zajlani, mert Lestat akarja. Ha vége, az Anya még többet lemészárol a fajtánkból.

Ám egyeseket megkímél: egy részüket a cél szolgálatára, más részüket talán tanúnak.

Armand-ra sandított. Csodálatos, hogy az az üres arc mennyi bölcsességről árulkodik, amit hiába keresne Mael üzőtt, fáradt ábrázatán. Ki tudná eldönteni, melyikük ért meg többet? Mael halkan, epésen fölnevetett.

- Tanúnak! - ismételte Mael. - Nem gondolom. Brutálisabb ő annál. Arról van szó, hogy azokat kíméli meg, akiket Lestat szeret.

Haimannak ez nem is jutott eszébe.

- Igen, gondold csak bele - erősködött Mael, élesen pattogtatva a szavakat. - Louis, Lestat társa. Talán nem él? Gabrielle, a démon anyja. Itt van a közelben, csak arra vár, hogy találkozhasson a fiával, mihelyt biztonsággal megtehető. És odalent Armand, kit oly szívesen nézegetsz. Lestat őt is látni szeretné, tehát él, és mellette a kitagadott, aki közkézre adta az átkozott könyvet; akit a többiek boldogan tépnének cafatokra, ha tudnák...

- Nem, többről van itt szó! Többnek kell lennie! - makacsodott Haiman. - Vannak köztünk, akiket nem ölhet meg. És akik épp most mennek Mariusért, azoknak Lestat a nevét ismeri csupán.

Mély, emberi pírba borult Mael arca, szeme elkeskenyedett. Haiman látta rajta, hogy ő is ment volna Mariusért, ha teheti. Még ma este ment volna, ha Maharet idejön oltalmazni Jessicát. Most Maharet nevét próbálta kiküszöbölni a gondolataiból. Féltette Maharetet, nagyon féltette.

- Igen, rejtetni próbálok, amit tudsz - bólintott Haiman. - Holott épp ezt kell föltárnod előttem.

- Nem tehetem - válaszolt Mael. Ismét áthatolhatatlanul körülsáncolta magát. - Barátom, nekem nincsenek válaszaim, csak parancsaim. Küldetésem annyi, hogy túléljem ezt az éjszakát, és azt, akit rám bíztak, épségben kivigyem innen.

Haiman faggatni szeretne volna, aztán mégse tette. Alig észrevehető, finom változást érzett a levegőben, oly csekélyét, hogy nem köthette hanghoz vagy mozgáshoz.

Az Anya jött. Közeledett a csarnokhoz. Haiman kivetítette magát a testből, hogy jobban halljon; igen, a királyné. Az éjszaka minden zaja az ő hallását akarta tompítani, Haiman mégis érzékelte azt az elfojthatatlan, titkolható hangot, az ő lélegzetének suhogását, szívének dobogását. Az erő hangja volt, amely viharos és természetellenes sebességgel süvített a téren át, rémült felbolydulást keltve láthatók és láthatatlanok között.

Mael megérezte, Armand ugyancsak. Hallotta még az Armand oldalán álló ifjonc is, noha sok más fiatalnak nem volt füle rá. De úgy látszott, hogy a finomabban hangolt halandók is érzik, és megrendülnek tőle.

- Mennem kell, barátom - szólt Haiman. - Ne feledd a tanácsomat. - Most nem beszélhetünk többet. Ő nagyon közel van. Nyilván pásztázik és fülel.

Hirtelen borzasztóan szerette volna látni. Bele akart nézni azoknak a boldogtalanoknak az agyába, akik netán szemüket vetették rá.

- Ég áldjon, barátom - mondta. - Nem jó most nekem a közeledben lenni.

Mael értetlenül meredt rá. A mélyben Armand magához húzta Dánielt, és a tömeg széle felé araszolt.

A csarnok hirtelen elsötétedett. Haiman egy pillanatig azt hitte, ez is az Anya varázslata. Mindjárt kezdődik a groteszk és bosszúszomjas ítékezés.

Ám a halandó gyerekek ismerték a rítust. Kezdődik a koncert! Eszeveszett visítástól, ujjongástól, dübörgéstől zengett a csarnok. A hangok mennydörgéssé olvadtak össze. Haiman lába alatt remegett a föld.

Apró tüzek lobbantak: a halandók gyufái, kémiai gyújtói. Az álmatag, szépséges megvilágítás ismét ki-rajzolta a mozgó formák ezreit. Harsogott a sivalkodó kórus.

- Nem vagyok gyáva! - súgta Mael hirtelen, mintha nem bírna csöndben maradni. Megragadta Haiman karját, majd elengedte, mintha taszítaná a keménység.

- Tudom - felelte Haiman.

- Segíts nekem. Segíts Jessicának.

- Ne ejtsd ki még egyszer a nevét! És, mint mondtam, ne menj a közelébe! Már megint legyőztek, druida. Most fortélyllyal kell küzdeni, nem haraggal. Maradj a halandó nyájban! Segítek, amint tudok.

Annyi mindent mondott volna még! Hol van Maharet? De késő már. Megfordult, és addig sietett a folyosón, míg odaért egy hosszú, keskeny betonlépcsőhöz.

A mélyben, az elsötétített színpadon megjelentek a halandó muzsikusok. Átugrálták a huzalokat meg a mikrofonokat, és fölkapták a padlóról a hangszereiket.

Lestat, a vámpír lobogó fekete köpenyben tűnt elő a függöny mögül. Hosszú léptekkel a színpad előterébe sietett, és Jessétől alig méternyire állt meg, mikrofonnal a kezében.

A sokaság tombolt. Tapsoltak, huhogtak, vonítottak, Haiman még sohasem hallott ekkora ricsajt. Akaratlanul elnevette magát a buta őrjöngésen, amit a lenti parányi alak úgy imádott, hogy ő is felkacagott.

Majd nagy fehér lobbanás támadt, és fény öntötte el az apró színpadot. Haiman nem a felcicomázott, parádézó figurácskákat figyelte, hanem a mögöttük levő, plafonig érő óriás videoképernyőt, amelyen tíz méteresre nagyítva lángolt Lestat, a vámpír. A fajzat mosolygott, kitárta karjait, megrázta arany sörényét, hátraszegte a fejét és felüvöltött.

Az épület is beleremegett, amikor egyszerre szökkenet talpra az önkívületbe esett sokaság. Ám minden fül ettől az üvöltéstől csengett; Lestat hatalmas hangja minden mást elnyelt a csarnokban.

Haiman behunyta a szemét. Lestat iszonyú üvöltése közben ismét az Anya hangját kereste, de nem találta.

- Királyném! - súgta, és keresett, pásztázott, bármennyire nem volt remény. Talán kint áll egy füves domboldalon, onnan hallgatja trubadúrja szerénádját? Érezte a páras, puha szelet, látta a csillagtalan, szürke eget, mint akármelyik közönséges halandó. Hirtelen olyan félelmetesek lettek San Francisco fényflitteres dombjai, ragyogó tornyai, a nagyvárosi életnek ezek a fāroszai, mint maga a hold vagy a galaxisok örvénylése.

Behunyta a szemét és újból maga elé képzelte: áll az athéni utcán, figyeli a lángoló tavernát, amelyben benne égneek gyermekei; válláról rongyoltan lóg a palást, a csuklyát hátradobta apró varkocsokba font hajáról. Ó, olyan volt ő, mint a Mennyei Királynője, aminek úgy szerette magasztaltatni magát évszázadokon át. Szeme üresen csillog az elektromos fényben, szája puha, ártatlan, arcának édessége kimondhatatlanul gyönyörűsége.

A látomás visszavitte Haimant a századokon át ahhoz a ködös, rettenetes pillanathoz, amikor mint halandó ember, dobogó szívvel jött hallani, mit akar uralkodója, az ő elátkozott királynéja - akit száműzött a nappalból a vérében követelőző démon -, az ő királynéja, aki még egy égő lámpást sem tűr maga mellett. Milyen felindultan járkált a döngölt padlón, a színes falak között, amelyekről festett őrszemek figyelték szótlanul!

- Ezek az ikrek! - kiáltotta. - Ezek a gonosz nővérek! Minő káromlásokat szóltak!

- Légy irgalommal - könyörgött Haiman. - Nem akarnak rosszat, esküszöm, igazat mondanak. Engedd útjukra őket, fenség! Most már úgysem változtathatnak rajta.

Ó, hogy sajnálta őket! Az ikreket, de az ő beteg királynéját is.

- De hát nem látod, hogy meg kell ejtenünk a próbát, mi igaz e vérlázító hazugságokból? - kérdezte ő.

- Gyere csak közelebb, hū sáfárom, te, ki mindig oly odaadással szolgáltál...

- Királyném, szeretett királyném, mit akarsz tőlem?

Ő pedig ugyanolyan elbűvölő arccal fölemelte jéghideg két kezét, és megérintette sáfárja torkát. Majd váratlanul, rémítő erővel megragadta. Haiman iszonyodva bámulta a kifejezésteleenné üresedett szemet,

az eltátott száját. Látta a hegyes szemfogacskákat, amikor a királyné hátborzongató, lidérces kecsességgel lábujjhegyre ágaskodott. Ne engem! Ezt nem teheted velem! Királyném, én Haiman vagyok!

Rég el kellett volna pusztulnia, mint sok más vérivónak. Nyomtalanul el kellett volna enyésznie, mint a névtelen tömegeknek, akiket magába olvaszt a föld. Mégse pusztult el. Élnek az ikrek is -legalábbis az egyik.

Tudja az Anya? Ismeri ezeket a szörnyű álmokat? Felszívta vajon őket az álmodok agyából? Vagy fel-támadása óta álomtalanul röpköd a világ körül, egyetlen céllal törődve?

Élnek, királyném, egy személyben, ha ugyan nem kettőben. Emlékezz a régi jóslatra! Bár hallaná a hangját az Anya!

Kinyitotta a szemét. Visszazökkent a pillanatba, testének elcsontosodott hüvelyébe. Átjárta a zene kö-nyörtelen ritmusa, dübörgött a dobhártyáján. Vakították a villogó fények.

Elfordult, a falra tapasztotta a tenyerét. Hang még sohasem volt rá ilyen megsemmisítő hatással. Majdnem elveszítette eszméletét, de Lestat visszahívta.

Szeme előtt szétnyitott ujjai közül sandított le a színpad fehérén izzó négyszögére. Mily örömmel dalol és táncol az ördög! Haiman akaratlanul meghatódott.

Lestat zengő tenorjához nem kellett elektromos erősítés, és még a prédáik között megbújó halhatatlanok is vele énekeltek, olyan ragadós volt ez a szenvedély. Haiman, ahová csak nézett, megbabonázott halandókat és halhatatlanokat látott. Testük egy ütemre vonaglott a színpadon vonagló testekkel. Harsogtak a hangok, tengerként hullámozott a csarnok.

A kamera ráközelített Lestat-ra; az óriási arc betöltötte a képernyőt. Haimanra szögezte kék szemét és kacsintott.

- MIÉRT NEM ÖLTÖK MEG? TUDJÁTOK, KI VAGYOK! - Lestat kacagása túlharsogta a gitárok hápogását. -AKKOR SE LÁTJÁTOK A GONOSZT, HA KISZÚRJA A SZEMETEK?

Ó, ez a hit a jóságban, a hősiességben! Haiman látta a fajzat szemében a tragikus vágy sötétszürke árnyékát. Lestat hátravetette a fejét, és újból üvöltött, lábával verte a ritmust és vonított; úgy meredt a gerendákra, mintha az eget nézné.

Haiman mozgásra kényszerítette a lábát. El kell menekülnie innen. Nehézkesen törtetett az ajtó felé, mintha fuldokolna a fülsiketítő hangtól. Még az egyensúlyérzékének is baja esett. A dobhártya-repesztő zene a lépcsőre is követte, de itt legalább nem vakították a fények. A falnak támaszkodott, és megpróbálta kitisztítani látását.

Vérszag. Vérivók sokasága szomjazik a csarnokban. A zene a fán és a habarcsón is átlüktetett.

Haiman lement a lépcsőn. Nem hallotta a lépéseit a betonon. Végül összeeszkadt egy üres fordulón, átkulcsolta a térdét, és lehorgasztotta a fejét.

A zene olyan volt, mint a régiek zenéje, mikor minden dalban a test énekelt, mert még nem találták ki a lélek dalait.

Látta magát tánc közben; látta a királyt - a halandó királyt, akit úgy szeretett, amint pörög és szökdel; hallotta a dobok dübörgését, a sípok jajgatását, a király söröskupát nyújt sáfárjának. Az asztal sült vad-hústól, fényes gyümölcstől, gőzölgő kenyértől roskadozik. A királyné, a halandó asszony, makulátlanul és derűsen ül aranyozott székén, bonyolult frizuráján lassan olvadozik a hőségben a parfümös kis viaszkép, hogy megillatosítsa hajfonatait.

Valaki a kezébe nyomja a koporsót, az apró koporsót, amely körbejár a lakomázók között, a kis emlé-keztetőt. Egyél, igyál, mert halott lesz mind, aki él!

Szorosan markolta a koporsót. Adja tovább a királynak?

A király váratlanul csókot nyom az arcára. - Táncolj, Haiman! Igyál! Holnap északnak vonulunk, hogy levágjuk az utolsó emberevőket! - Még csak rá se nézett a kis koporsóra, mikor elvette és átnyújtotta a királynénak, aki ugyancsak továbbadta valaki másnak, egyetlen pillantás nélkül.

Az utolsó emberevők. Milyen egyszerűnek, milyen helyesnek hangzott. Amíg meg nem látta az oltár-nál térdelő ikreket.

Nagy dobpergés nyelte el Lestat hangját. Halandók jöttek lefelé, ügyet sem vetve a gunnyasztó Hai-manra; elszaladt egy vérivó is, de rá sem hederített.

Ismét felharsant Lestat hangja: a Sötétség Gyermekeiről énekelt, akik babonás rettegéssel bujkáltak az Aprószentek temetője alatt:

Kijöttünk a fényre, testvérek!
ÖLJETEK MEG MINKET testvérek!

Haiman lomhán feltápaszkodott. Támolygott, de addig ment, amíg az előtérbe ért, ahol kicsit tompult a hangzavar; beállt a csarnok ajtajával szemközt az üdítő huzatba, és pihent.

Éppen kezdte volna visszanyerni a nyugalmát, mikor észrevette, hogy a közelből két halandó őt bámulja, ahogy áll a falnak támaszkodva, zsebre vágott kézzel, lehorgasztott fejjel.

Hirtelen úgy látta magát, mint azok őt. Megérezte riadozásukat, amelybe váratlanul elfojthatatlan diadal vegyült. Emberek, akik tudnak a fajtájáról, emberek, akik az ilyen pillanatokért élnek, mégis rettegnek tőlük, és sohasem reménykednek bennük igazán.

Lassan föltekintett. Öt méterre ha állhatták tőle a hirdetőtábla közelében, mintha az eltakarhatná őket. Két finom angol úr, idősek, tanultak, mélyen barázdált arc, nett, formális öltözet. Egyáltalán nem ide valók voltak elegáns szürke felöltőjükkel, amely alól elővillant a keményített gallér, a selyem nyakkendő fénylő csomója. Mintha egy másik világból jöttek volna felfedezőként a nyughatatlanul hemzsegő, zabolátlan ifjúsághoz, amelynek ez a barbár ricsaj az éltető eleme.

És milyen természetes tartózkodással figyeltek, mintha udvariatlanság lenne ijedezni. A Talamasca vénei, akik Jessicát keresik.

Ismertek bennünket? Hat persze. *Nem bántalak, ne féljetelek.*

Amikor néma szavai elérték őket, a Dávid Talbot nevű ember hátrált egy lépést. Lélegzete felgyorsult, homloka és felső ajka bepárasodott. Ám ez semmit sem vett el higgadt eleganciájából. Hunyorgott, mintha káprázna a szemé; mintha a táncoló, parányi molekulákat akarná látni a ragyogásban.

Hirtelen mily kicsinek tűnt a halandó élet! Nézd ezt a törekeny embert, akinél csak a kockázatot növelte meg minden ízlés és tanulás. Milyen egyszerű lenne módosítani gondolatainak, elvárásainak szövődését. Elárulja neki, hol van Jesse? Beavatkozzon? Végső soron úgyse számít.

Érezte, hogy az emberek egyformán félnek menni és maradni, majdnem mintha ő delejezte volna meg őket. Egyfajta tisztelet volt abban, ahogy álltak és figyelték Haimant. Valamit fel kell kínálnia cserébe, ha másért nem, azért, hogy vége legyen a kínos fürkészésnek.

Ne menjetek oda hozzá. Bolondok lennétek, ha ezt csinálnátok. Magamfajta vigyáznak rá. Inkább menjetek el. Én ezt tenném a helyetekben.

Ezt hogy kartotékolják majd a Talamasca irattárában? Valamelyik éjszaka utána kellene néznie. Miféle modern helyre szállíthatták át régi kincseiket és okmányait?

Fásultan tűnődött a régi időről, játékaikról, amelyeket Franciaországban üzött velük. „Hadd beszéljünk veled!”, rimázkodtak. Örökösen gyulladt szemű, sápadt, poros tudósok, nyűtt bársonyruhában, nem olyanok, mint ez a két finom úr. Azoknak tudomány volt az okkultizmus, nem filozófia. Ijesztő, milyen reménytelen volt az a kor; ugyanolyan ijesztően reménytelen, mint ez a kor.

Menjetelek!

Nem nézett föl, anélkül is látta, hogy Dávid Talbot bólint, majd udvariasan visszahúzódik a társával. Még egyszer hátranéztek, aztán végigsiettek az előtér sarlóján, és bementek a koncertre.

Haiman újból egyedül maradt az ajtóból áradó ritmussal. Minek is jött ide? Mit akar? Bárcsak feledhetne megint. Bár lehetne valami kedves helyen, ahol langyos szellő fújdogál, és sok halandó van, akik nem tudják, ki ő, villamos fények hunyorognak a fakó felhők alatt, és vége-hossza nincs lapos járdákat kínál a város, hogy ő sétálhasson hajnalig.

- HAGYSZ BÉKÉN, te piszk! - Jesse belerúgott a mellette álló emberbe, aki átkarolta a derekát, és kiemelte a színpad mellől. -Te szemét: - A lábába hasító fájdalomtól kétrét görnyedt férfit olyan készületlenül érte a hirtelen lökés, hogy fenékre esett.

Ötször sodorták el a színpad mellől. Ilyenkor alábukott és visszafurakodott a helyét elfoglaló kis emberfürtön át, halként siklott át a fekete bőrszerkók között, majd ismét fölemelkedett, megragadta a színpad kiugró szegélyét, kötéllel sodorta a vastag dekorációs műanyagot, és belekapaszkodott.

Lestat, a vámpír felszökkent a villogó fénybe, és nesztelenül érkezett vissza a deszkákra, hangja mikrofon nélkül is betöltötte a csarnokot. Gitárosai úgy táncolták körül, mint a koboldok.

Fehér arcán apró csermelyekben folydogált a vér, mintha töviskorona sebezte volna, hosszú szőke haja lobogott a háromszázhatvan fokos forgásoktól, övig feltépte az ingét, fekete nyakkendője kioldódott és lehullott. Kristályos kék szeme vérbe borult, miközben süvöltötte a közhelyeket.

Jessének a szívverése is elakadt, miközben bámulta a riszáló csípőt, a tapadó fekete szövet alatt ki-rajzolódó, hatalmas combizmokat. Lestat ismét ugrott, könnyedén emelkedett a magasba, mintha meg se akarna állni a csarnok mennyezetéig.

Igen, jól látod! Nem tévedés! Nincs más magyarázat!

Az orrát törülgette. Megint sírt. Érintsd már meg, a fene beléd, muszáj! Révükén figyelte Lestat-ot, aki akkor fejezte be a dalt, dobantásokkal kísérve az utolsó három hangot. Zenészei előre-hátra táncoltak, rázták a hajukat, próbálták tartani a lépést frontemberükkel, aki túlénékelte őket.

Istenem, hogy élvezte Lestat! Minden megjátszás nélkül! Lubickolt az imádatban. Dagonyázott benne, mint a vérben.

Belevágott a következő, féktelenül tomboló dalba; letépte fekete bársonyköpenyét, megforgatta a feje fölött, és rajongói közé repítette. A tömeg sivalkodott, hánytorgott. Valaki beletérdelt Jesse hátába, csizma horzsolta a sarkát. Most volt itt a lehetőség, mikor a testőrök leugrottak a nézőtérre, hogy megfékezzék a tömegverekedést.

Két kézzel megragadta a deszkát, szökkent egyet és felhasalt a színpadra, Talpra ugrott, és futott a táncoló alakhoz, aki hirtelen a szemébe nézett.

- Igen, te! Te! - süvöltött Jesse. A szeme sarkából látta, hogy az egyik őr közeledik. Megrohanta Lestat-t, a vámpírt, behunyta a szemét, átnyalábolta a derekát. A selyemsima test hidegen sütötte az arcát. És egyszer csak vért ízlelt a nyelve!

- Úristen, igazi! - suttogta. Azt hitte, szétrobban a szíve, de azért csak kapaszkodott Lestat-ba. Igen, Mael bőre is ilyen, Maharet bőre is ilyen, mindegyikük bőre ilyen! Ilyen! Igazi, nem emberi! Most itt van a karjaiban! Tudja! Elkéstemek, már nem akadályozhatjátok meg!

Bal kezével Lestat kócos hajához kapott, és megmarkolt egy dús fürtöt. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Lestat mosolyogva tekint le rá, látta pórustalan csillogó, fehér bőrét, látta hegyes kis szemfogát.

- Te ördög! - suttogta. Egyszerre sírt és nevetett, mint egy bolond.

- Szeretlek, Jessica! - súgta vissza Lestat, és ingerkedve mosolygott szemébe omló, csatakos, szőke lobonca alól.

Felkapta Jessét, a csípőjére ültette, és körbe-körbe forgott vele. A sikoltó muzsikások összerosódtak, a fény erőszakos vörös-fehér villámokkal hasogatott. Jesse nyögött, de nem vette le a szemét Lestat-ról. Igen, igazi. Görcsösen kapaszkodott, egy pillanatig attól tartva, hogy Lestat a levegőbe dobja a tömeg feje fölött. Ám Lestat visszaállította a színpadra, lehajtotta a fejét, haja a nő arcába hullott, és szájon csókolta Jessét.

A lüktető muzsika eltompult, mintha Jesse a tengerbe süllyedt volna. Érezte Lestat lélegzését, sóhaját, nyakán végigsuhanó sima ujjait. Mellén érezte Lestat szívdobogását, és ekkor tisztán hallhatóan megszólalt egy hang, egy régi hang, amely ismerte őt, megértette kérdéseit, és tudta, mit kell válaszolni rájuk.

Gonosz, Jesse. Mindig tudad.

Kezek rántották vissza, emberi kezek, elválasztották Lestat-tól. Jesse sikoltott.

Lestat ámulva meredt rá. Mélyen, nagyon mélyen lenyúlt álmaiba valamiért, amire csak elmosódottan emlékezett: a torra és az oltárnál térdelő vörös hajú ikrekre. Ám épp csak felvillant a kép, és már el is tűnt. Lestat ismét felragyogtatta személytelen mosolyát, mintha az is egy vakító reflektor lenne. - Gyönyörű Jesse! - emelte kezét búcsúra. De a nőt akkor már cipelték is le a színpadról.

Jesse kacagott, amikor letették.

Fehér blúza csupa maszat lett a vértől. Maszatos volt a keze, fakó csíkokat festett rá a sós vér. Ismer-te ezt az ízt. Hátravette a fejét és kacagott. Olyan fura volt, hogy nem hallja, csak érzi, érzi a rajta végigfutó remegést, tudja, hogy egyszerre sír és nevet. A testőr mondott valami gorombaságot, valami fenyegető durvaságot, de nem számított.

Ismét magába nyelte a tömeg, átcsapott rajta, elsodorta az aréna közepéről. Nehéz bakancs zúdult a jobb lábára. Jesse megbotlott, elfordult, és hagyta, hadd lökdössék még kíméletlenebből az ajtó irányába.

Már semmi sem számított. Tudta. Mindent tudott. Szédült. Nem bírt volna egyenesen állni, ha nem tartja meg a lökdösődő vállak sokasága. Még sohasem érzett ilyen önfeledtséget. Ilyen felszabadulást.

Tovább ricsajozott a bolond zene; arcok villantak fel és tűntek el a színes maszatban. Jesse érezte a vadkender, a sör szagát. Szomjas volt. Kéne inni valami hideget. Hideget. Szomjazik. Fölemelte a kezét, lenyalta róla a sót és a vért. Teste reszketett, vibrált, ahogy gyakran történt vele alvás előtt. Puha, finom reszketés, amely az álmok közeledését jelzi. Ismét nyalt a vérből, és lehunyta a szemét.

Váratlanul üres térben találta magát. Senki sem lökdöste. Felnézett és látta, hogy az ajtóhoz ért, a csúszós rámpához, amely úgy három méter hosszan vezetett az előtérbe. A tömeg elmaradt mögötte, felette. Itt pihenhet. Nincsen semmi baj.

Végighúzta tenyerét a mocskos falon, átlépte az összetaposott papírpoharakat, egy sárga bodros, olcsó parókát. Hátrahajtotta a fejét és pihent, a szemébe világító ronda fényben. Nyelve hegyén érezte a vért. Mindjárt sírni fog, ami teljesen helyénvaló lesz. Nincs múlt vagy jövő, nincs kötelesség, és az egész

világ megváltozott, a legapróbb dologtól a legnagyobbig. Sohasem ismert béke és belenyugvás ígézetében lebegett. Ő, ha beszámolhatna Davidnek, ha megoszthatná vele ezt az elsőprő erejű, hatalmas titkot!

Valami megérintette. Valami ellenséges. Kelletlenül megfordult és egy otromba alakot látott maga mellett. Tessék? Erőlködött, hogy tisztán lásson.

Csontos végtagok, hátranyalt fekete haj, vörös festék az eltorzult, rút szájon, de a bőr, az ugyanaz. És a szemfog. Nem emberi. Közéjük tartozik!

Talamasca!

Sziszegése olyan volt, mint egy ütés. Jesse ösztönös védekezéssel felkapta, keresztbe tette a karjait, megmarkolta a vállát.

Talamasca?

Ezúttal hangtalan, de siketítő a dühtől.

Jesse hátrálni akart, de a lény megragadta, ujjai a nő nyakába vájtak. Jesse sikoltani próbált. Fölkapta a levegőbe.

Aztán átrepült az előtérén, és addig sikított, amíg a falhoz nem csapódott a feje.

Feketeség. Látta a kint. Sárgán és fehérén villogva haladt végig a hátgerincén, majd ezernyi ágat hajtott a tagjaiban. Teste elszibbadt. A padlóra zuhant, a fájdalom ismét belehasított az arcába és a tenyerébe. Végül a hátára fordult.

Nem látott. Talán behunyta a szemét, de ha így van, akkor az a vicces, hogy nem tudja kinyitni. Hangokat, ordítózást hallott. Füttyültek, vagy csengő csörömpölt? Mennydörgött, de ez a tömeg, amely bent tapsol. A közelében vitakoztak.

A füle mellett azt mondta valaki:

- Ne nyúljanak hozzá, kitört a nyaka!

- Kitört? Lehet élni törött nyakkal?

Valaki rátette a kezét a homlokára, ám Jesse csak valami bizsergést érzett, mintha nagyon fázna, mert sokat sétált a hóban. Minden valóságos érzés elhagyta. Nem látok!

- Figyeljen, kedves. - Fiatal férfi hangja. Olyan hang, amelyet egyformán hallani Borsonban, New Orleansban vagy New Yorkban. Tűzoltó, rendőr, megnyomorítottak megmentője. - Majd mi vigyázunk magára, kedves. Már útban van a mentő. Maga csak feküdjön szép nyugodtan, kedves, ne izguljon.

Valaki megérinti a mellét. Nem, a kártyákat veszik ki a zsebéből. Jessica Miriam Reeves. Az vagyok.

Maharet mellett állt, az óriási térképet nézték, a rengeteg apró égőjével. Most már értette. Jesse, aki Miriam leánya, aki Alice leánya, aki Carlotta leánya, aki Jane Marié leánya, aki Anne leánya, aki Janet Belle leánya, aki Elizabeth leánya, aki Louise leánya, aki Frances leánya, aki Frieda leánya, aki...

- Megengedik, kérem, a barátai vagyunk... - Dávid.

Felemelték, és ő hallotta, hogy sikolt, pedig nem akart sikoltani. Újból látta a képernyőt, és a nevek óriásfáját. Frieda, aki Dagmar leánya, aki...

- Ne rázd, ne rázd már! A szentségit!

A levegő változott, nyirkos lett és hűvös; még érezte az arcát legyező szellőt, aztán minden érzékelés elhagyta a tagjait. Tudta, hogy van szemhéja, de nem bírta mozgatni.

Maharet beszélt hozzá: „...Palesztinából le Mezopotámiába, majd Kis-Ázsián keresztül lassan föl Oroszországba, aztán Kelet-Európába. Látod?”

Ez vagy hordágy, vagy mentőautó, bár nem elég harsány, hogy az utóbbi lehessen; a sziréna folyamatosan vijjog, de túlságosan távolról. Mi történt Dáviddal? Nem engedte volna el, ha él. Különben hogy került ide Dávid? Nem megmondta, hogy nincs az az erő, ami idehozza? Nem is volt ott. Bizonyosan képzelte. De milyen különös, hogy Miriam se jött. „Üdvözlégy Mária, Istennek szent anyja... most és halálunk óráján...”

Figyelt. A városon át suhantak és most befordultak. De hol a teste? Nem érezte. Kitört a nyaka. Ez csak azt jelentheti, hogy valaki meghalt.

Mi ez a fény, amely belátszik a dzsungelbe? Folyó? Folyónak túl széles. De nem Jesse járt a dzsungelben, majd a folyó partján, hanem valaki más. Mégis úgy látta a kezeket, amelyek félretolják az útból az indákat és a párat csöpögtető leveleket, mintha az ő kezei lennének. Ha lenézett, vörös hajat látott, földes, csapzott vörös hajat, amelynek laza fürtjeibe levelek akadtak...

- Hall engem, kedves? Elhoztuk magát. Mi majd gondot viselünk magára. A barátai itt ülnek mögöttünk az autóban. Maga csak ne izguljon.

Mondott még más is, de Jesse elveszítette a fonalat. Nem hallotta a férfi hangját, csak a hangszínét, a gyengéd gondoskodást. Miért sajnálja úgy ez az ember? Hiszen nem is ismeri. Tudja-e vajon a mentős, hogy Jesse blúza és keze nem is Jesse véréből szennyes? Bűnös. Lestat megpróbálta közölni vele, hogy

gonosz, de neki annyira nem volt fontos, annyira nem tudta kapcsolatba hozni az egésszel. Nem mintha neki nem lenne fontos a helyes és a jó, de akkor fontosabb volt a tudás. Lestat úgy beszélt, mintha Jesse meg akarna tenni valamit, amit nem szabad.

Nyilván ezért jogos, hogy meghaljon. Bárcsak megértené Maharet! Nahát, hogy Dávid itt üljön mögötte az autóban! Dávid azért tud valamennyit a történetből, és nyitott neki egy aktát: Reeves, Jessica. És lesz még bizonyíték. „Egyik legkiválóbb tagunk, vitathatatlan következményeként a... roppant veszélyes... semmilyen körülmények között nem szabad megpróbálkoznia a látással...”

Ismét vitték. Újra hűvös levegő, benzin- és éterszag. Tudta, hogy iszonyú fájdalom ólálkodik ennek a zsidóhadnagyknak, ennek a sötétségnek a másik oldalán, tehát bölcsőbb, ha nagyon mozdulatlanul fekszik, és nem próbál átjutni. Hadd vigyék őket, hadd tolják csak a folyosón a hordagyat.

Valaki sír. Egy kislány.

- Hall engem, Jessica? Szeretném, ha tudná, hogy kórházban van, és mindent el fogunk követni magáért, amit lehet. Itt vannak kint a barátai, Dávid Talbot és Aaron Lightner. Mondtuk nekik, hogy nagyon mozdulatlanul kell feküdni...

Hát persze. Akinek kitört a nyaka, az vagy halott, vagy meghal, ha mozog. Ez az. Évekkel ezelőtt egy kórházban látott egy lányt, akinek kitört a nyaka. Most már emlékszik. A lányt egy hatalmas alumínium kerethez kötötték, és az ápolónő időnként mozgatta ezt a keretet, hogy változtasson a lány helyzetén. *Velem is ezt fogják csinálni?*

Megint a férfi beszélt, ám ezúttal sokkal távolabbról. Most kicsit gyorsabban járta a dzsungelt, hogy közelebb kerüljön, hallhassa a folyó szavát. A férfi azt mondta...

- ...természetesen mindezt megtehetjük, természetesen lefuttathatjuk a tesztek, de meg kell érteniük, hogy terminális szakaszban van. A koponyaalap teljesen összezúzódott. Kílátszik az agyvelő. Azonkívül iszonyú méretű agykárosodást szenvedett. Néhány órán belül, ha ugyan van még annyi időnk, az agy dagadni kezd...

Megöltél, te szemét! Felkentél a falra! Ha tudnám mozgatni valamimet - a szemhéjamat, az ajkamat... Csakhogy csapdába estem idebent. Nincs is már testem, mégis csapdába estem benne! Amikor kicsi voltam, mindig ilyennek képzeltem a halált. Csapdába esünk a sírban, nem lesz szemünk, hogy lássunk, sem szájunk, hogy sikítsunk, és ez így fog tartani éveken át.

Vagy pedig a szürkület birodalmában bolyongunk a sápadt kísértetekkel, és azt hisszük, élünk, holott meghaltunk. Édes Istenem, tudnom kell, mikor halok meg! Tudnom kell, mikor kezdődik!

Az ajka. Harmatgyöngye érzés. Valami nedves, meleg. Valami szétválasztja az ajkait. Pedig senki sincs itt, ugye? Kimentek a folyosóra, a szoba üres. Tudná, ha lenne itt valaki. Pedig érzi a szájába csurgó meleg folyadékot.

Mi ez? Mit adnak nekem? Nem akarok elmerülni!

Aludj, szerelmem.

Nem akarok! Érezni akarom, amikor meghalok! Tudni akarom!

De a folyadék megtöltötte a száját, és ő nyeldekelt. Torkának izmai még éltek. Milyen finom, sós. Ismeri ezt az ízt! Ismeri ezt a kellemes csiklandást! Erősebben szívott. Érezte, hogy arcán életre kel a bőr, és moccog körülötte a levegő. Érezte, hogy szellő jár a szobában. Jó melegség ömlött végig a gerincén. Átjárta kezét-lábát, ugyanazon az úton, mint a fájdalom. Feltámadtak a tagjai.

Aludj, szerelmem.

Tarkója bizsergett, és a bizsergés behatolt minden hajhagymájába.

A térde megsérült, de a lába ép, ismét képes lesz járni. Érezte keze alatt a lepedőt. Ki akarta nyújtani a kezét, ám ez a mozdulat még korai volt.

Különben is éppen fölemelték, vitték valahová.

Csakugyan a legjobb, ha most alszik. Mert ha ez a halál... ő azt se bánja. A hangokat alig hallotta, férfiak vitatkoztak, fenyegetőztek, nem érdekes. Mintha Dávid szólógnatná. De mit akar tőle Dávid? Hogy haljon meg? Az orvos azzal fenyegetőzött, hogy hívja a rendőrséget. Hát ez majdnem vicces. Mit tehet még itt a rendőrség?

Mentek a lépcsőn lefelé. Finom, hideg levegő.

Hangosabb lett a forgalom; autóbusz robajlott el mellettük. Sose szerette ezeket a hangokat, de most olyanok voltak, akár a szél, olyan tiszták. Ismét ringás, gyengéd, mintha bölcsőben feküdni. Az autó hirtelen rándulással elindul, majd puhán, egyenletesen gurul. Itt volt Miriam, és azt akarta, hogy Jesse nézzen rá, de Jesse túlságosan elfáradt.

- Nem akarok menni, anya!

- De Jesse, kérlek! Még nincs késő! Még mindig jöhetsz! - és mintha Dávid szólógnatná: -Jessica!

KÖRÜLBELÜL félidőben értette meg, hogy a fehér arcú fivérek és nővérek kerülgetni fogják egymást, fixírozzák egymást, sőt még fenyegetőznek is koncert közben, de senki sem tesz semmit. A törvény kemény és egyértelmű: ne hagyj bizonyítékot a létükről - egyetlen rostot, egyetlen sejtet sem a vámpírszövetből!

Egyedül Lestat-t kell megölni, de őt is a legnagyobb elővigyázattal. A halandók csak végső esetben láthatják a kaszákat. Akkor kapjátok el a fattyút, mikor le akar lépni, és majd csak a beavatottak előtt vágjátok darabokra. Kivéve, ha ellenáll, mert akkor a rajongói előtt fog meghalni, és majd a hulláját kell megsemmisíteni.

Dániel csak nevetett. Mert Lestat, ugye, csak úgy elviseli, hogy ezt tegyék vele!

Belenetett rosszindulatú arcukba. Fakó penészvirágok voltak ezek a gonosz lelkek, akik telerotyogták a csarnokot a megbotránkozásukkal, irigységükkel, mohóságukkal. Mindenképpen utálták volna Lestat-t, ha másért nem, a hivalkodó szépségeért. Végül ott is hagyta Armand-t. Miért ne?

Senki sem bántotta, még az az árnyékba húzódott, foszforeszkáló kőbálvány se, aki olyan keménynek és vénnek látszott, mint a Gólem a mesében. Hű, de kísérteties volt az a bálvány, ahogy bámulta a törött nyakú halandó nőt, a vörös hajút, aki az álombéli ikrekre emlékeztetett. Nyilván valami hülye halandó művelhette vele, hogy így kitörte a nyakát. És a mellettük tovatörtető szarvasbőr ruhás, szőke vámpír, az is bámulatos jelenség volt; hogy kidagadtak az erei a nyakán és a kézfején, mikor nyúlt a szegény megtört áldozat után. Armand a lehető legszokatlanabb arccal figyelte az embereket, akik elvitték a vörös hajú nőt; úgy nézett, mint aki közbe szeretne avatkozni, bár lehet, hogy csak a mellettük tébláboló Gólem zaklatta fel. Végül visszalökdöste Dánielt a daloló tömegbe, bár semmi ok sem volt a félelemre. Nekik menedék volt ez a hely, a fény és a hang temploma.

És Lestat volt Krisztus a székesegyház keresztjén. Mivel is lehetett volna leírni elemi erejű, irracionális hatalmát? Kegyetlen arca lenne, ha nincs rajta az a gyermekien túlradó lelkendezés. Döfködté a levegőt az öklével, bömbölt, panaszkodott, káromolta a hatalmakat, amelyek a kárhozatba vitték, amelyek erőszakkal csinálták éji rémet Lelióból, a bulvárszínház teátristájából!

Szárnyaló tenorja szinte levetette magáról a test tokját, amikor bukásairól, feltámadásairól, a sohasem oltható vérszomjéről regélt. - Nem vagyok-e a bennetek élő ördög! - kiáltotta, de nem a tömegben bujkáló, holdvirág rémeknek, hanem a halandóknak, akik imádták.

Még Dániel is ugrált, egyetértően sivítva, bögve, bár a végén már a szavakat sem értette, csak Lestat lázadásának nyers ereje volt a fontos. Lestat az eget átkozta minden korok kitaláltjainak nevében, mindenkiébe, akiknek el kellett szenvedniük az erőszakot, hogy aztán büntudatból és haragból forduljanak tulajdon vérük ellen.

Dániel a legforróbb pillanatokban intő jelnek érezte, hogy ennek a nagymisének az előestéjén nyerte el a halhatatlanságot. Lestat, a vámpír volt az isten, vagy ha nem, ő közelítette meg leginkább. Az óriás a képernyőről áldását adta mindenre, amit Dániel egyáltalán megkívánhatott.

Ki is állhatott volna ellen öneki? A kiszemelt áldozatot még kíváncsabbá tette vadsága. Lestat egyszerű dolgot üzent a dalszövegeivel: övé az ajándék, amely megígértetett mindenkinek, és ő elpusztíthatatlan. Behabzsolta a kint, amelyet rákényszerítettek, és erősebb lett tőle. Aki őt követi, örök élete lesz.

Ez az én testem. Ez az én vérem.

Ennek ellenére a vámpír fivérek és nővérek tovább pácolódtak gyűlöletükben. Ahogy a vége felé közeledett a koncert, tisztán lehetett érezni a gyűlöletet: büzként csapott fel a tömegből, szabaduló gőzként sziszegve festette alá a zenekar tombolását.

Öld meg az istent! Szaggasd szét! Hadd tegyék a halandó rajongók azt, amit mindig: gyászolják őt, akinek meg kellett halnia! Ite, missa est!

A nézőtéren kigyúlt a fény. A rajongók megrohanták a színpadot, letépték a fekete szerzs függönyt, hogy üzőbe vegyék a menekülő muzikusokat.

Armand megmarkolta Dániel karját. - A mellékajtóhoz - mondta. - Az egyetlen esélyünk, hogy idejében utolérhessük.

ÚGY TÖRTÉNT, ahogy várta. Az Anya lesújtotta az első támadókat. Lestat, oldalán Louis-val, kijött a hátsó ajtón, és futott volna a fekete Porschéjéhez, amikor a merénylők rátámadtak. Éppen szorosabbra akarták zárni a kört, amikor lángok csaptak ki a kaszával hadonászó előcsahosból. A tömeg pánikba esett, egymást gázoló rémült fiatalok menekültek mindenfelé. Hirtelen kigyulladt a második halhatatlan támadó. Majd a harmadik.

Haiman a falhoz tapadt, amíg eldübörögtek mellette a nehézkes halandók. Egy magas, elegáns vörivő nőstény észrevétlenül átszalamoszott a tülekedésen, beugrott a Porsche volánja mögé, majd Louis-ért és

Lestat-ért kiáltott. Gabrielle volt, az ördög anyja, akinek természetesen nem ártott a gyilkos tűz. Szemernyi félelem sem látszott hideg kék szemében, amikor gyors, határozott mozdulatokkal beindította a gépkocsit.

Lestat körbe-körbe forgott veszett haraggal, amiért megfosztották a csata lehetőségétől. Végül a többiek unszolására csak beült az autóba.

Miközben a Porsche kíméletlenül átgázolt a kölyökáradaton, mindenfelé lángra lobbantak a vérivók, iszonyatos, hangtalan kórusban kiáltva az égnek eszelős átkait, utolsó kérdéseiket.

Haiman eltakarta az arcát. A Porsche fülúton tartott a kapu felé, mikor megakasztotta a tömeg. Szirénák vijjogtak, hangok ordítottak parancsokat, gyerekek estek össze törött kézzel-lábbal, halandók jajgattak fejvesztve.

Armand-hoz kell mennem, gondolta Haiman. Bár minek? Ahová nézett, narancsszín láng- és kék füstoszlopok kavargtak, majd hirtelen kifehéredtek, amikor az égett ruházat lehullott a köré. Hogyan érhetné el a tűzön át Armand-t? Hogyan menthetné meg az ifjón Dánielt?

Fölnézett a távoli dombokra. A sörét égen apró alak izzott, amelyet nem vettek észre a jajgatók, a menekülők, senki, aki segítségért sikoltozott Haiman mellett.

Hirtelen megcsapta a hőség; ugyanúgy érintette meg, mint Athénban. Az arca körül táncolt, könnyeket csalt a szemébe. Haiman mereven nézte a parányi forrást a messzeségben. Talán sohasem fogja megérteni az okát, de úgy döntött, nem löki el a tüzet, hanem megnézi, mire képes. Minden idegszála arra bízta: Vágy vissza! - mégse mozdult. Kiűrtette magából a gondolatokat. Folyt róla a verejték. A tűz körül fogta, átölelte, aztán elsuhant, nem bántotta, még csak fel sem melegítette. Haiman pedig, akin még sohasem ütöttek ehhez fogható sebet, némán imádkozott: Pusztítsanak el az ikrek!

- TŰZ VAN! - Alighogy megérezte a pállott fagygyúszagot, már csaptak is föl a sokaságban a lángok. Ugyan miféle védelmet jelentett a tömeg? A kamaszok rémülten bukdácsolva igyekeztek távolabb kerülni a kis robbanásoktól, és elkerülhetetlenül egymásnak mentek fejvesztett futkosásuk közben.

A hang! Újra hallotta! Felettük vonult el. Armand visszaráncigálta az épülethez. Úgysem érik utol Lestat-t. És nincs fedezékük. Dánielt maga után vonszolva bemenekült az előtérbe. Két rémült vámpír száguldott ki az ajtón, aztán szétrobbantak.

Dániel iszonyodva bámulta a halványsárga tűzben szétmálló csontvázakat. Mögöttük a kiürült arénában futás közben gyulladt ki egy alak. Rángatózva, pörögve hullott a betonpadlóra, üres ruhájából füst szállt a magasba. Zsírtócsa terjengett a betonon, majd fölszáradt.

Visszarohantak a menekülő halandók közé, ezúttal a távoli kaput vették célba, amelytől sok-sok méter aszfalt választotta el őket.

Hirtelen úgy felgyorsultak, hogy Dániel lába nem érintette a földet. A világ összefolyt színes maszattá. Még a rémült rajongók százalmas jajveszékelése is nyúlóssá puhult. Akkor torpantak meg a kapunál, amikor Lestat fekete Porschéja kivágódott a parkolóból a sugárútra. Néhány másodperc múlva, mintha puskából lőtték volna ki, már el is tűnt a sztráda irányába.

Armand nem próbálta követni, mintha nem is látta volna. Állt a kapu mellett, és az emberfejek fölött, a csarnok boltíves teteje mögött bámult valamit a távoli szemhatáron. A kísérteties, telepatikus hang dobhártyarepesztővé fokozódott, lenyelte a világ minden hangját, minden érzetét.

Dániel akaratlanul a füléhez kapta a kezét, és megbicsaklott a térde. Érezte, hogy Armand hozzásimul, de nem látott semmit. Tudta, hogy ha meg kell lennie, akkor most lesz, de még mindig nem bírt félni, még mindig nem hitt a saját halálában. Megbénította az ámulat és a zűrzavar.

A hang fokozatosan halkult. A bódulatba esett Dániel érezte, hogy tisztul a látása: ormóttan létráskocsi nagy, vörös foltja közeledett, a tűzoltók ráordítottak, hogy tegye szabaddá a kaput. A sziréna mintha egy másik világból visított volna, és láthatatlan tüként döfte át a halántékát.

Armand szelíden félrehúzta az útból. Rémült emberek rohantak el mellettük, mintha szél sodorná őket. Elesték volna, ha Armand meg nem ragadja. Sodortatták magukat a halandók meleg árával, amíg kívül nem értek a kerítésen, majd besurrantak azok közé, akik a drót mögül bámulták a kavargást.

Még mindig tartott a pánik. Fűlsértően kellemetlen szirénázás fojtotta el a menekülők kiáltásait. Sorra dübörögtek a kapuhoz a tűzoltóautók, utat törve a szétrajzó halandók között. Ám ez a láрма eltompult a távolodó természetfölötti robajban. Armand lehunyta szemmel tapadt a kerítéshez, homlokát a fémhez szorította. A kerítés rázkódott, mintha kettejükön kívül egyedül ez a tárgy érzékelte volna az elvonuló valamit.

Elment.

Jeges csönd lett, a megrendülés, az űr csendje. Hozzájuk nem ért el a tovább tomboló pánik.

Egyedül voltak. A halandó tömeg fellazult, szétrajzott. A légből ismét azok a perzselődő ezüstpapírként nyiszorgó, túlvilági kiáltások sodródtak. Újabb halandók, de hol?

Sietség nélkül átvágtak a sugárúton, és befordultak egy sötét mellékutcába, ahol repedezett volt a beton, és fakult stukkós házak váltakoztak koszlott sarki boltokkal, megvetemedett neonreklámok alatt.

Mentek és mentek a hideg, csendes éjszakában. Valahol szirénák jajongtak gyászosan.

Ahogy egy csiricsáré, széles körúthoz értek, feltűnt egy zöldes fényben úszó, nagy, lomha trolibusz. Olyan volt, mint egy kísértet, ahogy nyomult feléjük a csenden és az ürességen át. Csupán néhány siralmas halandó leskelt ki a szurtos, maszatos ablakokon. A sofőr úgy vezetett, mint aki alszik.

Armand fáradtan fölpillantott, mintha csak meg akarná nézni, mi megy el mellettük, és a sofőr, Dániel elképedésére, megállt a kedvükért.

Felkapaszkodtak, ügyet se vetve a jegyautomatára, és lerogytak a hosszú műbőr padra. A sofőr me-reven bámult ki a sötét szélvédőn. Armand az ablaküvegnek támaszkodott, és tompán meredt a fekete gumi padlóra. Haja borzas volt, arca kormos, alsó ajka kissé előrebiggyedt. Szinte aléltásáig elmerült a gondolataiban.

Dániel a kopott halandókat nézte: az aszaltszilvaképű, pengeszájú asszonyt, aki mérgesen fixírozta, a nyakatlan részegét, aki mellére horgadt fejfel hortyogott, a kisfejú, csapzott hajú, pállott szájú csitrit, térdén a böhöm totyissal, akinek olyan volt a bőre, mint a rágógumi. Mindegyikben volt valami borzalmas. No és a hátsó ülésen a halott, félárbocra engedett szemhéjaival, az állára száradt nyállal? Senki se tudja, hogy meghalt? Alatta bűzölögve szikkadt föl a húgy.

Dániel keze is borzalmasan halottinak látszott. A volánnál ülő sofőr olyan volt, mint egy hulla, akinek maradt egy élő karja a vezetéshez. Mi ez, hallucináció? Busz a pokolba?

Nem, csak egy trolibusz, amelyhez hasonlókra milliószor szállt föl életében, amely a megfáradtakat és a nincsteleneket viszi kései órán a városon át. Váratlanul bután elmosolyodott. Majdnem hahotázni kezdett a gondolattól, hogy hátul halott van, ezek meg csak utaznak, és hogy néznek ki ebben a megvilágításban, de ismét elfogta a rettegés.

Rémítő volt a csend. Rémítő volt a busz lassú ringatózása. Rémítő volt a lepusztult házak sorjázása. Armand fásult arcának, üres tekintetének látványát végképp nem lehetett elviselni!

- Visszajön értünk? - kérdezte, mikor nem bírta tovább.

- Tudta, hogy ott voltunk - felelt Armand üveges pillantással, fojtott hangon. - Átment rajtunk.

VISSZAHÚZÓDOTT a hideg Csendes-óceánnal szomszédos magas, füves lejtőre.

Most olyan volt, mint egy látkép: a háttérben fényekben feloldódó halál, az emberi város töményebb, sötétebb hangjaiba természetfölötti lelkek leheletvékony jajgatása vegyült.

A démonok addig üldözték Lestat-t, amíg a Porsche át nem törte a gyorsforgalmi út korlátját. Lestat épen és harcra készen kászálódott ki a roncsból, ám ismét lecsapott a tűz, megsemmisítve támadóit.

Végül, mikor egyedül maradt Louis-val és Gabrielle-lel, hajlandó volt visszavonulni, nem sejtve, ki vagy mi védte meg.

A királyné pedig a trió tudtán kívül tovább üldözte ellenségeiket.

Átsöpört a háztetők felett, megsemmisítve azokat, akik menekültek, akik rejtőzködni próbáltak, akik értetlen rémülettel tébláboltak elpusztult társaik mellett.

Az éjszaka bűzlött e sivalkodó fantomok égésétől, akik után csak megperzselt ruhák maradtak a pusztakövnön. A mélyben, a kiürített parkoló ívlámpái alatt a rendőrök hiába kutattak holttestek után, a tűzoltók hiába kerestek segítségre szorulókat. Az ifjú halandók szánalmasan jajveszékelték.

A kisebb sebeket ellátták, az örvongóknak nyugtatószert adtak, és kíméletesen elszállították őket. Mi-lyen hatékonyak e dús kor hatóságai. Óriási fecskendők tisztították a parkolót, elmosva az égettek perzselt rongyait.

Lent apró lényecskék veszekedtek és esküdöztek, hogy látták e máglyahalálokat. Ám nem maradt bizonyíték. Az Anya semmivé tette áldozatait.

Most már messze járt a csarnoktól, a város legsötétebb bugyrait kutatta. Ereje sarkokat kerülgetett, behatolt ablakokon-ajtókon. Majd lesz egy apró lobbanás, mintha kénes gyufát gyújtának - aztán semmi.

Csendesedett az éjszaka. Bezártak a kocsmák és a boltok, fényük utolsót hunyorított a sűrűsödő sötétségben. A főutakon gyérült a forgalom.

North Beach utcáin utolérte a vént, aki csak az ő arcát szerette volna látni, és lassan égette el, miközben az a járdán vonaglott. Csonthai hamuvá omlottak, utolsó percében élő agyából parázskupac lett. Egy másikra egy lapos tetőn sújtott le úgy, hogy az hullócsillagként süvített át a villogó városon. Amikor vége lett, üres ruhái szétrepültek, mint a fekete papír.

Lestat dél felé tartott, menedékébe, amely Carmel Valleyben várta. Louis és Gabrielle iránti szerelmétől részegen, ujjongva fecsegett régi időről és új álmokról, nem véve tudomást a mézszárlásról. - Maharet, hol vagy? - súgta Haiman. Az éjszaka nem válaszolt. Mael nem jelezte, hogy a közelben lenne, hallaná a hívást. Szegény, kétségbeesett Mael, hogy elrohant az éjszakába, miután Jessicát megtámadták. Mael, aki mostanra talán már nincs. Milyen tehetetlenül bámult a mentőautó után, amely elvitte tőle Jessét. Haiman nem találta.

Átfésülte a fényflitteres dombokat, a lelkek lüktetésétől morajló mély völgyeket. - Miért láttam én e dolgokat? - kérdezte. - Miért hoztak ide az álmok?

Állt, hallgatta a halandó világot.

A rádiók ördögimádatról, zavargásokról, gyűjtogatásról, tömeghipnózisról karattyoltak. Vandalizmusról, dühöngő ifjúságról sivítottak. Csakhogy ez nagyváros, földrajzi korlátai ellenére is. A racionális ész máris betokozta és félretolta az élményt. Ezek nem vettek tudomást róla. Mások lassan, aprólékos gond-
dal lepergették maguknak a látott képtelenségeket. Lestat, a vámpír emberi rocksztár, semmi több, arra pedig számítani lehetett, hogy koncertjén kitör a tömeghisztéria.

Talán ez is a királyné tervéhez tartozott, hogy ilyen szép simán semmivé foszlassa Lestat álmait, és kiégesse ellenségeit a földből, mielőtt javíthatatlan szakadás támadna az emberi világlátás gyenge szövődékén. Ha így van, a fajzatot fogja-e büntetni utolsónak?

Nem kapott feleletet.

Szeme végigjárta az álmodó földet. Az óceán ködöt küldött, a dombok mesés sötétrózsaszín takarót húztak magukra az éjfél utáni első órában.

Összeszedte minden erejét, hogy elhagyhassa teste korlátait. Vándorútra indult, mint az egyiptomi holtak csatangoló íoi-ja, hogy lássa, megkímélt-e valakit az Anya.

- Armand - szólt fennhangon. A város fényei elhomályosodtak. Más helyen volt, fényes melegben, és látta Armand-t.

Porontyával, Dániellel épségben visszatért a villába, amelynek pincéjében zavartalanul alhatják át az éjszakát. A Lestat ritmusaitól és dallamaitól kótyagos ifjú végigtáncolta a tágas, fényűző szobákat. A suhancos külsejű Armand szokott üres pillantásával bámulta az éjszakát. Látta Haimant! Látta, ahogy mozdulatlanul áll a messzi dombon, mégis oly közel van, hogy meg is érinthetné! Némán tanulmányozták egymást.

A magány már-már elviselhetetlenül nehezedett Haimanra, ám Armand szemében nem talált érzést, bizalmat, örömet.

Ment tovább, még több erőt gyűjtött, még magasabbra emelkedett, olyan távol került a testétől, hogy már azt se tudta, hol van. Észak felé tartott, Santino, Pandora nevét kiáltotta.

Hó és jég sivar mezején találta meg őket, két fekete alakot a végtelen fehérségben - a szélszaggatta köntösű Pandora vérkönnyekben ázó szemmel kereste Marius házának elmosódó körvonalát. Örült, hogy vele van Santino, aki elég sajátos volt felfedezőnek elegáns fekete bársonyruhájában. Pandorának minden porcikája sajgott, kis híján összeesett, mert egy álmatlan hosszú éjszakán át kerülte körbe a világot. Minden teremtménynek szüksége van alváásra és álmodásra. Ha Pandora egyhamar nem dől le valamely sötét helyre, elméje nem küzdhet tovább a hangokkal, az örülettel. Nem akart repülni még egyszer, és mivel ez a Santino úgymint képtelen az ilyesmire, Pandora is gyalogolt.

Santino görcsösen tapadt a nőhöz, akinek csak az erejét érezte. Szíve vacogott és vérzett, mert nem volt menekvése azoknak távoli kiáltásaitól, akiket a királyné öldökölt. Amikor puhán meglegyintette Haiman pillantása, szorosan arca köré tekerte fekete köpenyét. Pandora semmit sem vett észre.

Haiman elkanyarodott. Fájt neki a látvány, ahogy ezek megérintik egymást, fájt, hogy együtt vannak.

A dombon, a villában Dániel elvágta egy ficáncoló patkány torkát, és egy kristálypohárba engedte a vért. - Lestat trükkje - emelte a fénybe a poharat. Armand mozdulatlanul ült a tűz mellett, a vér vörös ékkövéét figyelte a pohárban, amelyet Dániel szerető keze emelt a szájához.

Haiman visszahúzódott az éjszakába, magasabbra kalandozott, széles körpályán távolodva a város fényeitől.

Mael, válaszolj nekem! Tudasd, hol vagy! Őt is eltalálta az Anya hideg tűzcsóvája? Vagy olyan mélyen gyászolja Jessét, hogy nem hall senkit és semmit? Szegény, csodákba káprázott Jesse! Hogy így csapja le szempillantás alatt egy csipás kölyök, mielőtt bármelyikük megakadályozhatta volna!

Maharet gyermeke, az én gyermekem!

Rettegett attól, amit láthatott volna, attól, amit nem mert megváltoztatni. Bár az is lehet, hogy a druida most túl erős; a druida minden szem és minden elme elől elrejtette magát és azt, akire vigyáznia kell.

Vagy pedig megtalálta a királyné; akkor mindennek vége.

MILYEN csend van itt. Ágyon feküdt, amely egyszerre volt puha és kemény. Teste petyhüdt volt, mint egy rongybaba. Fel bírta emelni a kezét, de rögtön vissza is esett, és még mindig elmosódottan látta a világot, amely káprázat is lehetett.

Például a lámpák: ősrégi agyaglámpák, olajjal töltve, olyan alakúak, mint a halak. Sűrű, édes illattal árasztották el a szobát. Ez talán ravatalozó?

Megint rátört a félelem, hogy meghalt, bele van zárva a húsba, mégis elszakadt tőle. Különös hangot hallott, mi ez? Ollócsattogás. A hajszálai végeit vagdossák. Nemhogy a fejbőrében, de még a zsigereiben is érezte.

Hirtelen lecsipentettek az arcáról egy pici szőrszálat, egy olyan bosszantó szőrszálat, aminek semmi keresnivalója az arcon, és amit a nők annyira utálnak. A koporsóhoz piperézik, ugye? Ki más viselne rá ennyi gondot, hogy fölemeli a kezét, és még a körmeit is megvizsgálja?

De megint jött a fájdalom, áramütésként villámlott végig a hátán, és Jesse sikoltott. Telesikoltotta a szobát, amelyben alig néhány órája aludt, ugyanebben a nyikorgó láncokra függesztett ágyban.

Hördülést hallott maga mellett. Látni próbált, de csak a lámpákat érzékelte. És egy homályos alakot az ablaknál. Miriam figyel.

- Hol? - riadt meg a férfi. Erőlködött, hogy lássa a jelenést. Mikor is történt ilyen?

- Miért nem tudom kinyitni a szemem? - kérdezte Jesse. Mael nézhet akármeddig, akkor se fogja látni Miriamet.

- Nyitva van a szemed - mondta a férfi. Milyen sebzett és gyöngéd a hangja. - Nem adhatok többet, hacsak nem adom mindet. Nem gyógyítók vagyunk, hanem gyilkosok. Neked kell megmondanod, mit akarsz. Nincs senki, aki segítsen rajtam.

Nem tudom, mit akarok! Annyit tudok, hogy nem akarok meghalni! Nem akarom, hogy véget érjen az élet! Milyen gyávák vagyunk, milyen hazugok. Nagy, fatalista szomorúság kísérte eddig az éjszakáig, de mindig lappangott benne a titkos remény, hogy nemcsak láthat és tudhat, de részesülhet is belőle...

Meg akarta magyarázni, árnyalt szavakkal, fennhangon, de ismét megrohanta a fájdalom. Tüzes vas perzselte a gerincét, fájdalom lövellt végig a lábán, ám jött az áldott érzéketlenség. Mintha sötétebb lenne a szobában, amelyet nem láthat. Pislákol a régi lámpák lángja. Az erdő sóhajtott, vonaglott a sötétben. Mael szorítása váratlanul elernyed a csuklóján, nem azért, mert elengedte, hanem mert Jesse már nem érzett semmit.

- Jesse!

Két kézzel rázta a nőt. A fájdalom villámként hasított a sötétségbe. Jesse összeharapta a fogát és üvöltött. Miriam merev pillantással, némán bámulta őket az ablakból.

- Csináld már, Mael! - sikoltotta.

Összeszedte minden erejét, és felült. Az alakatlan fájdalomnak nem volt vége-hossza, a sikoly bent-szakadt. Ám akkor kinyitotta a szemét, valóban kinyitotta. Miriam hideg, engesztelhetetlen arcát látta a tompa fényben. Látta Mael szálas alakját, amint az ágy fölé hajol. Aztán a nyitott ajtó felé fordult. Maharet jön.

Mael nem tudta, ő csak akkor eszmélt rá, amikor Jesse megérezte, hogy Maharet selyempuha léptekkel közeledik a lépcsőn. Hosszú szoknyája sötéten surrogott a folyosón.

Ennyi év után, ennyi hosszú év után! Jesse a könnyein át figyelte, ahogy belép a lámpafénybe; látta derengő arcát, hajának sugárzó tüzet. Maharet intett Maelnek, hogy hagyja magukra őket.

Majd az ágyhoz lépett. Nyitott tenyérrel, hívogatón emelte föl a kezét, úgy tartotta, mintha egy kisgyermekért nyúlna.

- Igen, csináld!

- Akkor búcsúzz el Miriamtól, drágám.

AZ ÓKORBAN létezett egy szörnyű kultusz Karthágó városában. A nép a kisgyermekait kínálta áldozatul Baálnak, a nagy bronzistennek. Ráfektették az apró testeket a szobor kinyújtott karjaira, majd a rugóra járó kar fölemelkedett, és bedobta a gyerekeket az isten hasában lobogó katlanba.

Karthágó lerombolása után csak a rómaiak őrizték a régi mesét, amelyet a századok múltával már el sem akartak hinni a bölcs emberek, olyan borzalmasnak tűnt a gyermekek tűzhalála. Ám amikor a régészek ásni kezdtek, számlálhatatlanul kerültek elő a kicsi áldozatok csontjai. Egész temetőket tártak föl, ahol kizárólag apró csontvázak nyugodtak.

A világ pedig tudomásul vette, hogy igaz a régi legenda, mert a karthágói férfiak és asszonyok maguk vitték ivadékaikat az istennek, és alázattal félreálltak, amikor gyerekeik sikoltva hullottak a tűzbe. Ezt parancsolta a hit.

Jesse a régi legendára gondolt, amikor Maharet fölemelte, és ajka megérintette az ő torkát. Maharet karja olyan kemény volt, akár a Baál bronzkarjai, és Jesse egy tüzes pillanatig átélte a leirhatatlan kínszenvedést.

De nem a maga halálát látta, hanem a másokét, az elégetett halhatatlanok lelkeit, amelyek fölfelé menekültek a testüket elemészítő lángok iszonyatától. Hallotta kiáltásukat, intéseiket, látta arcukat, amint elhagyják a földet, emberi lényeg nélkül, de még mindig az emberforma pecsétjét viselve; érezte őket, miközben átléptek a siralomból az ismeretlenbe, hallotta a dalt, amely csak most kezdődik.

A látomás megfakult, szertefoszlott, mint fél füllel hallott, félig elfelejtett zene. A halál közelében járt; elmúlt a test, elmúlt a fájdalom, elmúlt az állandóság, a szorongás. A napfényes tisztáson állt, nézte az ol-táron az anyát. - A test - mondta Maharet. - A testben veszi kezdetét minden bölcsesség. Óvakodj a do-logtól, amelynek nincs teste. Óvakodj az istenektől, óvakodj az ideától, óvakodj az ördögtől.

Majd jött a vér, és átitatta minden rostját; ismét lett keze és lába, mert a vér életre villanyozta őket, bő-re sajgott forróságától. Jesse vonaglott éhségében, miközben a vér örökre hozzákötötte lelkét a lényeg-hez.

Egymás karjaiban feküdtek, Maharet kemény bőre fölmelegedett, meglágyult, egyetlen nyirkos lénnyé gubancolódtak, hajuk összevegyült, Jesse a forrásra tapadva fúrta arcát Maharet vállába, miközben hullá-mokban csapott át rajta az elragadtatás.

Maharet váratlanul elhúzódott, visszaengedte Jesse fejét a párnára, és eltakarta a szemét. Szemfoga borotvapengeként hasított Jesse bőrébe, és visszavett, kiszippantott mindent. Mint süvöltő szél, olyan volt a kiürítés, a felfalás, a megsemmisülés érzése.

- Igyál még, drágám. - Jesse lassan kinyitotta a szemét, látta a fehér mellet, a fehér nyakat; két kézre fogta a nyakat, és most ő törte meg a testet. Amikor az első korty a szájába lövellt, maga mellé húzta Ma-haretet és ráfeküdt. Milyen engedelmes volt Maharet. Az övé volt. Maharet melle a melléhez simult. Ma-haret ajka az arcát csókolta, miközben Jesse szívta a vért, egyre erősebben és mohóbban szívta. Az enyém vagy, egyedül és kizárólag az enyém! Eltűnt minden hang, kép, látomás.

Aludtak vagy majdnem aludtak, egymásba fonódva. Még nem aludt ki az öröm csilláma. Mintha még a levegővel is azt szívták volna magukba; mintha ismét a selymes lepedő, vagy Maharet selymes bőre ciró-gatná.

Jószagú szél járta át a szobát, egyszerre sóhajtottak a fák. Nincs többé Miriam, nincsenek többé élet és halál között megrekedt szellemek az alkonyzónában. Jesse megtalálta a helyét, az ő örökkévaló he-lyét.

Amikor behunyta a szemét, látta, hogy a valami a dzsungelben megtorpant és ránéz. A vörös hajú va-lami látta őt, látta a karjaiban Maharetet; látta a vörös haját, két vörös hajú nőt; ekkor megfordult és elin-dult feléjük.

HALÁLOS csend Carmel Valleyben. Milyen boldog volt a kis bokor a házban, Lestat, Louis, Gabrielle, mennyire örültek, hogy együtt lehetnek! Lestat ledobta mocskos ruháit, és ismét a hanyagul fél-vállra ve-tett, fekete bársonypalásttal teljessé tett pazar „vámírpompában” feszített. De milyen elevenek voltak a többiek is! Gabrielle a beszéd hevében oda sem figyelve kibontotta aranyzóke copfját, Louis, az emberi, hallgatott, de roppantul felvillanyozta a másik kettő, valósággal megbabonázták legapróbb gesztusaik.

Mennyire megindította volna Haimant minden más időben ennyi boldogság! Szerette volna megérinte-ni a kezüket, szeretett volna a szemükbe nézni, elmondani, ki ő és mit látott, vagy csak egyszerűen mel-lettük szeretett volna lenni.

Ám az Anya közel, és még nem ért véget az éjszaka.

Halványodott az ég, a nappali meleg első gyenge előhírnöke osont végig a földön. Dolgok fészkelőd-tek a növekvő fényben. Mocorogtak a fák, a levelek lassan tárultak.

Haiman az almafa alól figyelte az árnyékok színeváltozását, hallgatta a reggelt. Az Anya itt van.

Tudatosan és hathatósan álcázta magát, de Haimant nem vezethette félre. Figyelt, fülelt a kis bokor nevetésére, diskurálására.

Az ajtóban Lestat átölelte búcsúzó anyját. Gabrielle kilépett a szürkületbe. Ruganyos lépteivel, slam-pos khaki ruhájában, hátrafésült, sűrű szóke hajával maga volt a gondtalan csavargó. Mellette Louis jött, a szép fekete hajú.

Haiman nézte őket, ahogy keresztülvágnak a pázsiton. A nőstény a mezőn át az erdőbe tartott, ahol a puszta földben akart hálni, a hím egy kis melléképület sötét hűvösét választotta. Roppant választékos volt ez a Louis, még abban is, ahogy bebújt a padlódeszka alá. Úgy rendezte el a tagjait, mintha a sírban feküdne, és rögtön el is nyelte a sötétség.

A nő elképesztő lendülettel kapart magának titkos, mély búvóhelyet, amelyet nyomban belepett az avar, úgy, mintha Gabrielle sohasem járt volna ott. A föld megtartotta széttárt karjait, lehorgasztott fejét. Elsüllyedt az ikrekről szóló álmokban, a dzsungel és a folyó álmaiban, amelyekre sohasem fog emlékezni.

Eddig rendben. Haiman nem szeretne volna, ha meghalnak, elégnek. Kimerülten támaszkodott az almafának, a mindent átító zöld almaillatban.

Mit keres itt a királyné? És miért bujkál? Ha megnyitotta magát, érezte az Anya jelenlétének tompa, körkörös sugárzását. Olyan volt, mint egy modern gépezet, amely fojtott surrogással ad hírt magáról és öldöklő hatalmáról.

Utolsónak Lestat került elő a házból, és loholt menedékhelyhez, amelyet az akácfák alatt ástott a domboldalba. Felnyitott egy csapóajtót, és a földbe vajt lépcsőn leereszkedett egy nyirkos kamrába.

Így tehát békében volnának valamennyien; békében estig, amikor Haiman meghozza a rossz hírt.

A nap közeledett a szemhatárhoz, már látszóttak az első megtört sugarak, amelyek mindig tompították Haiman látásának élességét. Az almáskert mélyülő színeire összpontosított, amikor körülötte elveszítette határozott körvonalait és formáit a világ. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Tudta, hogy be kell mennie a házba, keresnie kell valamilyen hűvös, árnyékos helyet, ahol nem fogják zavarni halandók.

Ott várja majd őket napnyugtakor, amikor fölkelnek. Elmondja, amit tud, beszámol a többiekéről. Hirtelesen fájdalommal gondolt Maelre és Jessére, akik úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

Maharet is eszébe jutott, és ettől sírhatnékja támadt. Ekkor már útban volt a ház felé. A nap a hátát sütötte, elnehezítette tagjait. Estére, bármi történjék, nem lesz egyedül, Lestat-val és társaival lesz. Ha ők elutasítják, megkeresi Armand-t. Megy északra Marius-hoz.

A hangot hallotta meg elsőnek, a dobhártyarepesztő, csikorgó robajt. Megfordult, eltakarva szemét a kelő nap elől. Az erdőből a rögök hatalmas pászmája fröccsent a magasba. Az akácok imbolyogtak, mint-ha szélvihar tépázná őket, majd recsegő ágakkal, kifordult gyökerekkel zuhantak egymásra.

A királyné, lobogó sötét köntösében, karján Lestat ernyedten lógó testével, ijesztő sebességgel tűnt el a nyugati égen a nap elől.

Hangos kiáltás szakadt föl Haimanból, megtörve a völgy hallgatását. Szóval elvitte a szeretőjét.

Ó, szegény szerető, szegény, szép szőke herceg...

De most nem volt idő gondolkozni, cselekedni, érzelmeket elemezni. Futott a ház menedékhelyébe. A nap megérintette a fellegeket, a szemhatár gyehennaként lángolt.

DÁNIEL mocorgott a sötétben. Mintha lehúzták volna róla az álom fojtogató paplanát. Láttá Armand szemének villanását, hallotta suttogását: - Elvitte!

JESSE felnyögött. Súlytalanul lebegett a gyöngyházfényei homályban. Láttá a táncospárként összefonódott, emelkedő két alakot, az Anyát és a Fiút. Mint mennybe menő szentek egy templom boltozatán. - Az Anya! - formálta a szavakat a szája.

SANTINO és Pandora összebújva aludt a jégbe vajt, mély sírban. Pandora hallotta a hangot. Hallotta Haiman kiáltását. Láttá az Akasa ölelésében emelkedő, hátracsuklott fejű Lestat-t. Láttá Akasa fekete szemét, amely mereven szegeződött az alvó arcra. Pandora szíve megállt a rémülettől.

MARIUS lehunyta a szemét. Nem bírta nyitva tartani tovább. Fent farkasok üvöltöttek, szél szaggatta az acél háztetőt. Gyenge napsugarak szűrődtek át a hóesésen, fénylő világosságot gyűjtve a pelyhek örvényében. A lankasztó hőség áthatolt a jégrétegeken, és elszibbasztotta.

Láttá az alvó Lestat-t az Anya karjaiban, látta, hogy Akasa a mennybe megy. - Vigyázz vele, Lestat! - súgta végső tudatos leheletével. - Veszély!

HAIMAN elnyúlt a szőnyeges, hűvös padlón, és a karjára hajtotta az arcát. Rögtön álmot látott, puha, selymes álmot egy nyári éjszakáról egy kedves helyen, ahol magas az ég a város fényei fölött, és mind együtt vannak a halhatatlanok, akiknek a nevét tudta és a szívébe zárta.

VIII.
LESTAT: AZ ISTENNŐ KARJAIBAN

*Rejts el
magamtól.
Tégy a lyukba
Szemeket,
mert ezek
nem szemek.
Rejtsd el
fejem és az éhem.
Legyél szárny,
mely eltakar,
hadd ne lássam
magamat
felcsalizott
horognak.
A vadszőlő
édesen
kanyargó és
vakító.
Rejtsd el
szívemet,
mert ha ilyen
marad az ütem,
előbb-utóbb
szívemet is
megeszem.*

STAN Rice: Kannibál
Bizonyos Bárány (1975)

Nem tudom, mikor ocsúdtam fel, mikor tértem magamhoz.

Azt tudom, hogy sokáig voltunk együtt, hogy állati mohósággal hörböltem a vérét, hogy Enkil elpusztult, és csak az övé az ősi hatalom; tudom, hogy olyan dolgokat mutatott és értetett meg velem, amelyek-től sírtam, mint egy gyerek.

Kétszáz évvel ezelőtt, mikor a szentélyben ittam belőle, a vér hallgatott, hátborzongatóan és fenségesen hallgatott. Most képek sokaságát közvetítette, amelyek ugyanolyan önkívületbe ejtették az agyat, mint a vér a tetet. Megtudtam mindent, ami történt, tudtam, hogy én megvagyok, míg mások iszonyú halállal haltak.

Ne feledkezzünk meg a hangokról; a hangokról, amelyek látszólag céltalanul hullámoztak, mint szuttogó kórus egy barlangban.

Úgy rémlik, volt egy tiszta pillanatom, amelyben összekapcsoltam ezeket: a koncertet, a házat Carmel Valleyben, az ő sugárzó arcát. Meg a tudatot, hogy most itt vagyok vele, ezen a behavazott, sötét helyen. Én ébresztettem föl. Illetve, mint mondta, én adtam okot neki a felkelésre: hogy megforduljon és hátranézzon a trónusra, majd megtegye az első távolodó, bizonytalan lépéseket.

Tudod, mit jelent fölemelni a kezemet, és mozgatni a fényben? Tudod, milyen érzés hallani visszaverődő hangomat abban a márványkamrában?

Táncoltunk is a sötét, havas erdőben, vagy csak nem tudtunk betelni az öleléssel?

Iszonyú dolgok történtek. Iszonyú dolgok, világszerte. Legyilkolták azokat, akiknek sohasem lett volna szabad megszületniük. A gonoszok ivadékait. A mészárlás a koncerten már csak a finálé volt.

Mégis karjaiba simultam e vacogató sötétségben, a tél ismerős illatában, ismét nekem adta vérét, és rabszolgaságba döntött vele. Kínszenvedés volt, amikor elhúzódott. Ki kellett tisztítanom a fejemet, meg kellett tudnom, él-e Marius, megkímélte-e Louis-t, Gabri-elle-t, Armand-t. Valahogy magamat is meg kellett volna találnom.

A hangok, a hangok szökőárja! Halandók közel és távol! Nem számított a távolság. Egymilliószor jobban hallottam, mint régen, mikor, ha megálltam az utcán egy sötét ház előtt, addig s oly közelről fülelhet-

tem, mit beszélnek, gondolnak, miért imádkoznak a lakók, ki-ki a saját szobájában, ameddig kedvem tartotta.

Majd hirtelen csönd lett, mert ő szólott:

- Gabrielle és Louis biztonságban van. Már mondtam. Azt hiszed, bánthanám azokat, akiket szeretsz? Nézz a szemembe, és csak arra hallgass, amit én mondok! Sokkal számosabbakat kíméltem meg, mint ahányukra szükség van. S ezt legalább annyira tettem érted, mint magamért, hogy halhatatlan szemekben lássam tükörképemet, s gyermekeim hangja szóljon hozzám. Azokat választottam, akiket szeretsz, akiket szívesen viszontlátnál. Nem foszthatlak meg e vigasztól. De most, hogy velem vagy, látnod és értened kell, amit kinyilatkoztatok! Bátorságodnak vetekednie kell az enyémmel!

Elviselhetetlen látomásokat zúdított rám. Az a rémes kis Jenks Bébi az utolsó pillanatokban! Kétségbeesett álom volt vajon, a haldokló agyban felszikrázó képek füzére? Nem bírtam! És Laurent, régi cimborám, amint porrá ég a járdán, vagy a föld másik oldalán Félix, ugyancsak ismerősöm a Vámpírszínházból! Lángolva rohant a nápolyi síkatorokon át, míg bele nem vetette magát a tengerbe. És a többiek világszerete, olyan sokan! Sirattam őket, megsirattam valamennyiüket, értelmetlen szenvedésüket.

- Ez élet? - mondtam Jenks Bébire, és sírtam.

- Ezért mutattam - felelte. - Ezért lett vége. A Sötétség Gyermekei nincsenek többé. Mostantól csak angyalaink lesznek.

- De a többiek? - kérdeztem. - Mi történt Armand-nal? - Ismét rákezdtek a hangok, a fojtott zümmögés, amely fülsiketítő harsogássá képes erősödni.

- Jöjj most, királyfím! - súgta. Ismét csend lett. Fölemelte a kezét, tenyerébe fogta arcomat. Fekete szeme még nagyobbra nőtt, fehér arca váratlanul meglágyult, már-már szelíd lett. - Fiam, mindenáron látnod kell, megmutatom, akik még élnek, akiknek nevéből legenda lesz a tiéd s az enyém mellett!

Kissé elfordította a fejét, és mintha csoda történt volna, mikor behunyta a szemét, mert kialudt benne az élet. Halott és tökéletes tárgy lett belőle, csodásán göndörödő, fekete szempillájával. A torkát néztem; hirtelen átkékkelt a bőrön az artéria, mintha ő akarta volna, hogy lássam. Elviselhetetlen erővel rohant meg a buja vágy. Az istennő az enyém! Magamhoz rántottam, olyan erővel, amely összetört volna egy halandó asszonyt. Bőrének jege áthatolhatatlannak tűnt, ám fogam mégis léket ütött rajta, és újból belém ontotta magát a harsogó tüzes forrás.

Felcsaptak a hangok, de rögtön elhallgattak, amint rájuk parancsoltam. Csak a vér surrogott halkan, és az ő szíve dobogott lassan az enyémen.

Sötétség. Téglákkal kifalazott pince. Tükörfényesre csiszolt tölgyfa koporsó. Arany kapcsok. A mágikus pillanat: a kapcsok felpattannak, mintha láthatatlan kulcs nyitotta volna őket. A fedél fölemelkedik, megmutatja az atlasz bélést. Keleti parfüm enyhe illata. A fehér atlasz párnán Annand feküdt, a hosszú, dús bronzhajú szeráf; fejét félrefordította, tekintete üres volt, mintha minden ébredés kikököntené. Nézem, ahogy fölkel, lassú, elegáns mozdulatokkal, a mi mozdulatainkkal, mert mi vagyunk az egyetlenek, akik rutinosan lépünk ki a koporsóból. Láttam, amint lecsukja a fedelet. Odament a nyirkos téglapadlón egy másik koporsóhoz, és olyan tisztelettel nyitotta fel, mint egy drága kincset rejtő, ékszeres kazettát. A koporsóban egy fiatalember feküdt élettelenül, mégis álmodon. Egy dzsungelről álmodott és benne egy vörös hajú nőről, akit nem láttam tisztán. Majd rendkívül bizarr jelenet következett, amelyet láttam már valahol, de hol? Két nő térdelt egy oltárnál. Mármint szerintem oltár volt...

Akasa izmai megfeszültek. Mintha egy Mária-szobor akart volna összeroppantani, és talán egy név tört át aléltságomon, de akkor újabb vérhullám zúdult a számba. Testem fellüktetett a gyönyörtől, és megszűnt a föld, a nehézkedés.

Ismét a téglafalú pince. Árnyék hullott a fiatalember testére. Újabb halhatatlan lépett a pincébe, és Armand vállára tette a kezét. Armand ismerte. Maelnek hívták. Gyere.

Hová viszi őket?

Bíbor este a mamutfenyő erdőben. Jött Gabrielle a maga hanyag, szálegyenes, megállíthatatlan módján, két szeme két üvegszilánk, semmit sem árul el abból, amit lát. Louis kecses mozdulatokkal iparkodott lépést tartani vele. Olyan meghatóan pallérozottnak, annyira ide nem illőnek látszott a vadonban! Régi rongyaira cserélte tegnap esti vámpír-alcáját, de csak még előkelőbbnek látszott bennük, mint egy úriember, akit átmenetileg hanyagol a szerencse. Nincsenek egy kategóriában. Vajon tudja-e Gabrielle? Fog-e vigyázni Louis-ra? De hiszen ezek félnek! Engem féltenek!

Főnt olyan lett a parányi ég, mint a zománcos porcelán; a vaskos fatörzseken szinte a gyökerekig csörgött a fény. Patak csörgedezését hallottam az árnyékból, aztán láttam is, mikor Gabrielle belegázolt barna csizmájával. Hová mennek ezek? És ki ez a harmadik, aki csak akkor tűnt fel, mikor Gabrielle megfordult és ránézett? Úristen, ezt az arcot! Milyen békés! Ősöreg, hatalmas, mégis előreengedi a két fiatal.

A fák között feltűnt egy tisztás, és azon egy ház. Vörös hajú nő állt a magas kőtornácon; az a nő, akit a dzsungelben láttam? Ősi, kifejezéstelen arc, olyan, mint az erdőből jött hímé, aki most felnéz rá; olyan, mint az én királynőmé.

Hadd jöjjenek össze, sóhajtottam, míg lövellt belém a vér. Annál egyszerűbb. De kik ezek az időtlének, akik úgy kifehéredtek, mint Akasa?

A kép változott. Puha koszorút fontak körénk a suttogó, síró hangok. Szerettem volna odafigyelni, egyetlen mulékony emberi dalt elkülöníteni a szörnyű kórusból. Képzeljék el, mikor egyszerre szólnak India hegyei, Alexandria utcái, a falucskák közel és távol!

De már jött a következő látomás.

Marius. Zúzott jég vérmocsos verméből kapaszkodott föl, Santino és Pandora támogatásával. Akkor érték el az alagsor szilánkosra tört padlóját. Marius fél arcát ellepte az alvadt vér. Dühös és elkeseredett volt, tekintete fénytelen, hosszú aranszín haja vértől csapzott. Sántikálva vonszolta magát fölfelé egy vas csigalépcsőn, nyomában Santinóval és Pandorával. Mintha egy kürtőben kúsztak volna. Amikor Pandora támogatni próbálta, Marius gorombán ellökte.

Szél. Dermesztő hideg. Marius házat mintha földrengés hasította volna ketté, hogy odadobja az elemeknek. Az üveg baljós cserepekké zúzódott; egy hatalmas, törött akvárium homokos aljába belefagytak a ritka, szépséges trópusi halak. Hópaplan borult a bútorokra, hótorlaszok nőttek a könyvespolcok, a szobrok, a lemezes kazettatartók mellett. A madarak meghaltak a kalitkában. A növényekről jégcsapok lógtak. Marius rámeredt a szennyes jégbe fagyott halakra az akvárium fenekén. Rámeredt a tengeri hínár hosszú, élettelen rajtjaira az élesen csillogó üvegcserepek között.

A szemem láttára gyógyult; leolvadtak róla a zúzódások, arca visszanyerte formáját. A lába is javult. Már majdnem egyenesen tartotta magát. Veszett dühvel bámulta a kék és ezüst halacskákat. Felnézett az égre, a fehér szélbe, amely kioltotta a csillagokat. Beszáradt vérpikkelyeket söpört le arcáról és hajáról.

Oldalak ezreit szórta szét a szél - pergament, mállatag, régi papírt. A hó kavargóvá hullott a romba döntött szalonra. Marius fölemelte a réz tűzpiszkálót, hogy legyen mire támaszkodnia, és kibámult a meg-hasadt falon át az éhesen vonító farkasokra. Nem jutott nekik étel, amióta urukat eltemették. Ő, a farkas-üvöltés! Hallottam, amint Santino beszél Mariushoz, gyözködi, hogy menniük kell, várja őket egy asszony a fenyőerdőben, egy asszony, olyan ősi, mint az Anya, és addig nem kezdődhet a megbeszélés, amíg ők oda nem érnek. Megpendült bennem az aggodalom húrja. Miféle találkozó ez? Marius tudta, de nem felelt. A farkasokat hallgatta. A farkasokat...

A hó és a farkasok. Farkasokról álmodtam. Sodródtam vissza, tudatom mélyére, álmok és emlékek közé. Farkasfalkát láttam, amint rohan a szűz havon.

Magamat láttam ifjúként, aki harcba szállt ellenük, a falkával, amely kétszáz éve prédálta apám faluját. Láttam magam, a halandót, oly közel a halálhoz, hogy érezhettem a szagát. Ám én egyenként végeztem a farkasokkal. Ő, a nyers, ifjonti erő, a nemtörődöm élet ellenállhatatlan fényűzése! Most legalábbis annak tűnt. Akkor maga volt a siralom: kopogásra fagyott völgy, halott lovam s kutyáim. De most csak a hóra emlékeztem - és ő, azt is láttam -, amely betakarta a hegyeket, az én hegyeim, apám birtokát.

Kinyitottam a szemem. Akasa elengedett. Hátraleptem, és akkor rájöttem, hol vagyunk. Nem holmi elvont éjszakában, hanem létező helyen, oly helyen, amely valaha az enyém volt.

- Igen! - súgta. - Nézz körül!

Tudtam a levegőből, a tél illatából. Ahogy kitisztult a szemem, láttam a magasban a romos mellvédet és a tornyot.

- Ez apám háza! - suttogtam. - Ebben a várkastélyban születtem!

Csönd. A hó fehéren csillogott a régi padlón. Ez volt a csarnok, ahol most vagyunk. Istenem, így látni, romokban! Ha elgondolom, mikor jutott ebek harmincadjára! A régi kövek olyan puhának látszottak, mint a föld; ott állt az asztal, a hatalmas, hosszú asztal, amelyet a keresztes hadjáratok idején faragtak, ott tátonzott a kandalló, amott a bejárat.

Megszűnt a havazás. Fölnéztem, és láttam a csillagokat. A torony, amely többszáz láb magasra emelkedett a megroggyant tető fölé, még őrizte hengeres formáját, de minden más olyan volt, akár a törött kagyló. Az apám háza...

Akasa otthagyt, könnyű léptekkel végigsétált a fehéren csillámló padlón, fejét hátravetette és lassan forgott, mintha táncolna.

Mozogni, szilárd dolgokat érinteni, átlépni az álmok birodalmából az igazi világba! Csupa öröm, amelyről ő mesélt. A lélegzetem is elakadt a látványától. Időtlen ruhákat viselt, fekete selyempalástot, redőzött selyemköntöst, amely puhán örvénylett vékony alakján. A történelem hajnala óta viselnek ilyen köntöst az asszonyok, mostanában bálba hordják. Szerettem volna ismét magamhoz ölelni, de egy hirtelen,

puha mozdulattal megállított. Mit mondott? El tudod képzelni? Mikor rájöttem, hogy nem tarthat vissza többé? Mikor a trónus előtt álltam, és ő meg se moccant? A legcsekélyebb mértékben sem reagált?

Megfordult, mosolygott. Az ég fákó fénye kirajzolta arcának finom szögleteit, magas járomcsontját, gyöngéden elkeskenyedő állat. Élőnek látszott, minden porcikájában élőnek.

Aztán eltűnt.

- Akasa!

- Gyere hozzám! - hívott.

Hol volt? Messze-messze, a csarnok túlsó végében találtam meg. Apró alak a torony ajtajában. Szinte ki se tudtam venni vonásait, de láttam mögötte az ajtó fekete négyszögét.

Feléje indultam.

- Ne! - mondta. - Ideje használnod az erőt, amit adtam. Csak jöjj!

Nem mozdultam. Tiszta volt az eszem. Tiszta volt a szemem. Tudtam, mit akar, de féltem. Mindig szerettem ugrálni, futkosni, trükközni. Számomra nem volt újdonság a kísérteties gyorsaság, amely meghökentette a halandókat. De Akasa másfajta teljesítményt kívánt. El kellett hagynom a pontot, ahol álltam, és elképzelhetetlen sebességgel oda kellett juttatnom magamat hozzá. Az ilyen próbálkozás feltétlen megadást igényel.

- Igen, megadást - lehelte gyöngéden. - Gyere!

Egy feszült pillanatig csak bámultam. Keze fehérén csillogott a bezúzott ajtó szélén. Aztán eldöntöttem, hogy mellette akarok állni. Mintha szélvihar zúdult volna rám, hangokat hömpölygetve - és ott voltam. Reszkettem egész testemben. Az arcom fájt egy kicsit, de mit számított! A szemébe néztem, és mosolyogtam.

Gyönyörű volt, ó, milyen gyönyörű! Az istennő, a fonatokba rendezett, hosszú, fekete hajával! Hirtelen magamhoz öleltem és megcsókoltam, megcsókoltam hideg ajkát, amely egy icipicit megnyílt nekem.

Belémhasított, hogy ez szentségtörés. Mint mikor a kápolnában csókoltam meg. Mentegetőzni akartam, de ismét a torkára tapadt a szemem, és elkapott a vér éhe. Az örületig felizgatott, hogy ihatom, és ő mégis az marad, aki volt, aki egy szempillantás alatt elpusztíthatna, csak kívánnia kellene. Ahogy a többiekkel csinálta. A veszély sötéten borzolta idegeimet. Megfogtam a karját, ujjaim egészen kicsit belemélyedtek a húsbá. Csókoltam megint és megint. Véres íze volt a csóknak.

Elhúzódot, az ajkamra tette ujját. Aztán kézen fogott, és átvezetett a torony ajtaján. Csillagfény szűrődött be a többszáz láb magasan levő romos tetőn, a legfelső szoba padlóján tátongó lyukon.

- Látod? - kérdezte. - A tetején még mindig megvan a szoba. A lépcső leomlott. Senki sem mehet föl.

Kivéve engem és téged, királyfim.

Lassan emelkedni kezdett. Egyfolytában engem nézve szállt följebb, épphogy egy kicsit felhólyagzó, tiszta selyem köntösében. Hüledezve bámultam, hogyan repül egyre magasabbra. Köpenyét mintha enyhe szellő fodrozta volna. Elérte a lyukat, és megállt a szélén.

Sok száz láb! Ezt nem bírom megtenni...

- Gyere hozzám, királyfim! - biztatott lágy hangján. - Azt tedd, amit eddig. Gyorsan csináld, és ne nézz le, ahogy a halandók mondják. - Suttogva nevetett.

Mondjuk, megteszem az ötödét, ami egy jó ugrás, mondjuk, egy háromemeletes épület magassága, ami nálam könnyen megy, de ez a maximumom - szédülni kezdtem. Lehetetlen! Össze voltam zavarodva. Hogy kerültünk ide? Megint forgott velem a világ. Kapcsolatban akartam maradni az idővel a pillanatok füzérén át, hogy a saját fejemmel is értsem.

- Lestat! - súgta. - Most! - Mily gyöngéd kis mozdulattal unszolt, hogy siessek!

Azt tettem, amit az előbb; ránéztem, és úgy döntöttem, hogy mellette akarok lenni.

Ismét jött a szélvihar, a levegő dörzspapírja. Magasba emeltem a karomat, hogy csökkentsem az ellenállást. Mintha láttam volna a törött deszkákat, mikor átkeltem a lyukon. Majd reszketve megálltam, attól rémüldözve, hogy leesem.

Mintha nevettem volna, de azt hiszem, csak meghibbantam egy kicsit. Valójában sírtam. - De hogy? - kérdeztem. - Tudnom kell, hogyan tettem!

- De hiszen ismered a választ - felelt Akasa. - A felfoghatatlan, ami éltet, sokkal erősebb lett, mint ez előtt volt. Most is ez mozgatott, mint mindig. Kizárólag fokozat kérdése, hogy lépsz-e vagy repülsz.

- Meg akarom próbálni még egyszer - mondtam.

Nagyon puhán, de őszintén nevetett. - Nézz körül a szobában - biztatott. - Emlékszel rá?

Bólintottam. - Ifjú koromban mindig ide húzódtam el - válaszoltam. Arrébb mentem, és felfedeztem a bútorok romjait, a súlyos padokat és zsámolyokat, amelyekkel valaha tele volt a kastélyunk. Kezdetleges középkori asztalosmunka, olyan erős, hogy úgyszólván elpusztíthatatlan, mint a fák, amelyek évszázadok-

kal kidőlésük után is megmaradnak az erdőben, törzsüket benövi a moha, és hidak lesznek a patak fölött. Ezek a bútorok sem korhadtak el. Maradtak még ócska sisakok, páncélok is. Ó, igen, a régi páncélok, a régi dicsőség árnyai! Fakó színfolt derengett a porban. Szőnyegek, de már szétmállottak.

Nyilván a forradalom idején hozhatták ide ezeket a holmikat, hogy megőrizték őket. Aztán leszakadt a lépcső.

Odamentem az egyik keskeny ablakhoz, és kinéztem a vidékre. Messze lent egy hegyoldalon fészkelő kisváros villanylámpái ragyogtak elszórtan. Autó haladt lefelé a szűk úton. Ó, a modern világ, oly közel és mégis oly távol! A kastély önmaga kísértete volt.

- Miért hoztál ide? - kérdeztem. - Olyan fájdalmas ezt látni! Ugyanúgy fáj, mint minden!

- Nézd csak azt a páncélt - mondta. - Mi hever a lábánál? Emlékszel a fegyverekre, amelyeket magaddal vittél, mikor elmentél megölni a farkasokat?

- Igen, emlékszem.

- Nézd meg őket ismét. Új fegyvereket adok neked, kimondhatatlanul hatalmasabb fegyvereket. Most értem fogsz ölni.

- Ölni?

Letekintettem a fegyverekre. Berozdásodtak, tönkrementek, kivéve a derekas vén pallost, amely apámé volt, aki az apjától kapta, aki ugyancsak az apjától kapta és így tovább, vissza Szent Lajos koráig. Az úr pallosa, amelyet én, a hetedik fiú forgattam azon a réges-régi reggelen, mikor középkori daliaként kilovagoltam farkasokat ölni.

- De kit? - kérdeztem.

Közelebb suhant. Mily édes volt az arca, mennyire túláradoan ártatlan! Összevonta a szemöldökét, pillanatnyi függőleges redő sötétlett a homlokán, aztán elsimult.

- Szeretném, ha kérdezősködés nélkül engedelmeskednél - szólt szelíden. - Utána úgyis megértenéd. De ez nem a te stílusod.

- Nem - ismertem el. - Sose tudtam engedelmeskedni senkinek, legalábbis nem sokáig.

- A rettenthetetlen! - mondta mosolyogva.

Kecsésen kitárta jobb tenyerét, és hirtelen ott volt benne a kard. Mintha egészen apró változást éreztem volna a levegőben, mikor a vas közeledett. Megbámultam az ékköves hüvelyt és a nagy bronzmarkolatot, amely természetesen keresztet formázott. Még mindig lógott róla a kardszj, az acéllemezekkel kiver, bőr kardszj, amelyet magam vásároltam egy régi nyáron.

Monstrum egy fegyver volt, egyaránt alkalmas ütésre, vágásra, szúrásra. Emlékeztem a súlyára. Hogy sajgott tőle a karom, mikor közibe vagdostam a fáradhatatlanul rohamozó farkasoknak! A lovagok két kézre fogták a csatákban az ilyen kardokat.

De mit tudtam én a csatákról? Én nem voltam lovag. Egy állatot nyársaltam föl erre a fegyverre. Halandó dicsőségem egyetlen pillanata, és mit nyertem rajta? Egy átkozott vérivó csodálatát, aki engem szemelt ki örökösül.

Akasa a kezembe adta a kardot.

- Már nem nehéz, királyfim - mondta. - Halhatatlan vagy. Valóban halhatatlan. A vérem benned van, és úgy fogod használni értem új fegyvereidet, mint ezt a kardot valaha.

Hevesen összerázkódtam a kard érintésétől, mintha a vasban még lappangott volna az emlék. Ismét láttam a farkasokat, láttam magamat ölesre készen a feketére fagyott erdőben.

És láttam magamat egy évvel később Párizsban. Azok miatt a farkasok miatt lett belőlem élőhalott, szörnyeteg. Farkasölő, így nevezett a vámpír. Azért szakított ki a nyájból, mert leöltem azokat az átkozott farkasokat! És milyen büszkén viseltem a prémjüket az utcán, a párizsi télben!

Hogy lehetek ilyen keserű még mindig? Talán meg akartam halni, hogy elföldeljenek a falusi temetőben? Ismét kinéztem az ablakon a havas hegyoldalra. Nem ugyanez történik most? Visszakívánom a korai halhatatlan évek nemtörődőségét. Ismét megkérdeztem: - De kit fogok megölni? - Nincs válasz.

Megint Jenks Bébire gondoltam, arra a siralmas fajzatkára, és az összes vérivóra, akik halottak. Háborút akartam velük, egy kis háborút. És ők mind halottak. Halott mind, aki válaszolt a kihívásra. Láttam lángolni az isztambuli rendházat; láttam égni egy vént, akit Akasa lassú tűzön perzselt halálra; aki szembefordult vele és megátkozta.

- Igen, elvettem a közönségedet - felelte. - Felégettem az arénát, amelyben tündökölni akartál. Elloptam tőled a csatát! De nem látod, hogy pompásabb dolgokat kínálok, mint amilyeneket valaha is megkívántál? A világot kínálok, királyfi!

- Hogyhogy?

- Apaszd el könnyeidet, amelyeket Jenks Bébiért s magadért ontottál. Gondolj a halandókra, akiket inkább siratnod kellene. Képzeld el azokat, akik elszenvetdtek a hosszú, sötét századokat, az éhínség, a nélkülözés, a szüntelen erőszak áldozatait. Az örökös igazságtalanság, az örökös háborúskodás áldozatait. Miként könnyezhetsz e szörnyeken, kik cél és megfontolás nélkül csaltak ördögi törbe minden halandót, akit értek?

- Tudom, megértem...

- Meg? Vagy csak visszahőkölsz az ily dolgoktól, hogy jelképes játékaid űzhesd? A gonosz jelképe a rockzenében. Az semmi, királyfi. Nagy semmi.

- Akkor miért nem öltél meg a többiekkel? - kakaskodtam siralmasan. Megragadtam jobbommal a markolatot. Mintha még mindig farkasvér száradt volna rajta. Kihúztam a pengét a bőrhüvelyből. Igen, a farkas vére. - Én se vagyok különb. Miért kímélnéd bármelyünket?

Hirtelen elakadt a szavam a rettegéstől. Iszonyúan féltettem Gabrielle-t, Louis-t, Armand-t. Mariust. Még Pandorát és Maelt is. Magamat. Nincs oly teremtmény, mely ne küzdene az életért, még akkor is, ha nincs rá joga. Élni akartam, mindig azt akartam.

- Azt szerettem volna, hogy szeress - suttogetta gyengéden. Micsoda hangja volt! Bizonyos értelemben olyan, mint Armand-é: simogatni tudott, magához forrasztott. - Tehát szánok rád időt. - Megfogta a karomat, a szemembe nézett. - Azt akarom, hogy megérts. Az eszközöm vagy! Mint ahogy a többiek is azok lesznek, ha bölcsek. Nem látod? Ez mind el volt rendeltetve: a te jöveteled, az én ébredésem. Végre valóra válhatnak a Millennium* reményei! Nézz e kisvárosra a mélyben, s e romos kastélyra. Ebből lehet Betlehem, királyfim, meg-mentőm! És együtt valósítjuk meg a világ legrégibb álmait!

- De hogyan? - kérdeztem. Tudja egyáltalán, mennyire félek? Szavai halálos rettegéssé korbácsolták egyszerű ijedezésemet. Nyilvánvalóan tudta.

- Ó, te nagyon erős vagy, királyúrficska! - nyugtatott meg. - És bizonyosan nekem rendeltetél. Semmi sem győz le. Félsz és nem félsz. Egy évszázadon át figyeltem szenvedésedet, néztem, miként gyengülsz, hogy végül a földbe térj aludni, majd láttalak fölserkenni, mintegy saját feltámadásom előképeként!

*Krisztus ezeréves földi urala, amely a Jelenések könyve szerint Krisztus második eljövetele után, a világ vége előtt következik be.

Lehajtotta a fejét, mintha távoli hangokra fülelne. Én is érzékeltem őket, talán, mert ő hallotta csörömpölő zenebonázásukat, majd bosszúsan félrelöktem.

- Milyen erős vagy! - állapította meg. - Nem ránthatnak le magukhoz a hangok, de ne vedd semmibe e hatalmadat; ez is van oly fontos, mint a többi. Imádkoznak hozzád, ugyanúgy, mint hozzám szoktak.

Értettem, mire céloz, de nem akartam imákat hallani. Mihez kezdjek velük? Mi köze az imáknak ilyen valamihez, mint én?

- Évszázadokig ők jelentették egyetlen vigaszomat - folytatta. - Hallgattam őket, órákon, heteken, éveken át. A korai időkben úgy rémlett, szemfődelet szőnek körém, hogy sírba zárt halott legyek. Aztán megtanultam hallgatni. Megtanultam, hogyan válasszak ki egy hangot a sokaságból, mintha szálát fejtenék fel a szövetből. Azzal az egyetlen hanggal törődtem, s általa ismertem meg egy lélek diadalát és romlását.

Némán figyeltem.

- Az évek múlásával nagyobb hatalomra tettem szert: láthatatlanul kiléptem testemből, felkerestem azt a halandót, akinek hangjára hallgattam, és szemeim át láttam. Hol ebben a testben, hol abban jártam. Jártam napfényben és sötétségben, szenvedtem, éheztem, megismertem a fájdalmat. Időnként jártam halandók testében is, például Jenks Bébiében. Gyakran jártam Máriusszal. Önző, hiú Marius! Összekeveri a kapzsiságot a tisztelettel, és örökké egy hozzá hasonlóan önző életmód dekadens alkotásaiért rajong! Jaj, ne szenvedj már annyira. Szerettem Mariust, most is szeretem. Vigyázzott rám. Az én őrizőm. - A hangja epés lett, de csak arra az egyetlen pillanatra. - Ám leggyakrabban a szegényekkel és a megszorítottakkal jártam. Az igazi élet nyersségére éheztem.

Elhallgatott, pillantása elködösült. Összevonta a szemöldökét, könnyek szöktek a szemébe. Birtam a képességgel, amelyről beszélt, bár csak mérsékelten. Annyira szerettem volna megvigasztalni, de mikor átöleltem, intett, hogy maradjak veszteg.

- Elfelejtettem, ki vagyok, hol vagyok - folytatta. - Azzá a teremtménnyé lettem, akinek hangját kiválasztottam. Néha éveken át. Majd visszatért az iszonyat, a felismerés, hogy mozdulatlan, értelmetlen valami vagyok, egy aranyápolnába zárva az idők végezetéig! El tudod képzelni, mily rettenetes erre ocsúdni? Hogy káprázat minden, amit a másik életben tapasztaltam? Visszatértem önmagamba, s az lettem, aminek láttál: bálvány, amelynek szíve és agya van. Bólintottam. Évszázadokkal ezelőtt, mikor először vetet-

tem rá szemem, úgy képzeltem, kimondhatatlan szenvedéseket zár magába. Kifejezhetetlen gyötrelmeket képzeltem. Igazam volt.

- Tudom, hogy ő tartott ott - mondtam. Enkilre céloztam. Enkilre, aki elment, elpusztult. A bukott bálványra. Eszembe jutott a pillanat a kápolnában, amikor Akasából ittam. Jött Enkil visszakövetelni az aszszonyát, és majdnem megölt. Tudta, mit művel? Vagy már akkor kiveszett belőle az értelem?

Akasa csak mosolygott válaszul. Ragyogó szemmel tekintett ki a sötétségbe. Ismét eleredt a hó. Varázstölcserei felfogták a hold és a csillagok fényét, majd elhintették a földön.

- Így rendeltetett - mondta végül. - Hogy én egyre erősödve keljek át emez éveken. Olyan erőre tegyek szert, amelyhez senki sem fogható. - Elhallgatott. Pillanatra mintha megingott volna a hite, ám aztán visszanyerte magabiztosságát. - Ő már csak eszköz volt a végén, szegény, szeretett királyom, társam a kinszenvedésben. Igen, elment az esze. Nem pusztítottam el, nem igazán, mindössze magamba fogadtam, ami maradt belőle. Időnként ugyanolyan üres, hallgatag voltam, mint ő; még álmodni se volt akaratom. Csakhogy számára nem létezett visszatérés. Megvoltak utolsó látomásai, és már nem lehetett hasznát venni. De isteni halált halt, mert engem erősített vele. Mindez elrendeltetett, királyfi. Az elejétől a végéig így volt elrendelve.

- De hogy? És ki?

- Ki? - Megint mosolygott. - Nem érted? Már semminek sem kell okát keresned. Én vagyok a beteljesedés, és ettől a perctől én vagyok az ok. Senki és semmi nem állíthat meg engem. - Arca egy pillanatra megkeményedett. Ismét az a megingás. - Semmit sem jelentenek a régi átkok. A hallgatásban oly hatalomra tettem szert, hogy nincs oly ereje a természetnek, mely árthatna nekem. Még első fészekaljam se lehet ártásomra, bármint fondorkodjanak ellenem, így rendeltetett, hogy ennyi évig tartson eljöveteled.

- De mit változtattam én ezen?

Egy lépést tett felém. Átkarolt, és egy pillanatra puhának tűnt, nem oly keménynek, mint valójában volt. Álltunk egymáshoz közel, és ő leírhatatlanul bájos volt, oly tiszta és földöntúli. Megint elfogott az a borzasztó éhség a vér után, hogy lehajoljak, megcsókoljam a nyakát, elvegyem a halandó nők ezrei után őt, a mérhetetlen hatalmú istennőt. A vágy felhorgadt, a magasba szökött.

Ismét ajkamra tette ujját, mintha béketűrésre intene.

- Emlékszel még itteni fiúkorodra? - kérdezte. - Gondolj arra az időre, mikor könyörögtél, hogy küldjenek el a kolostori iskolába. Emlékszel a dolgokra, amelyekre a fráterek tanítottak? Az imákra, a zoltárookra? A munka óráira a könyvtárban, vagy mikor egyedül imádkoztál a kápolnában?

- Persze hogy emlékszem! - Ismét könnybe lábadt a szemem. Olyan tisztán láttam a kolostor könyvtárát és a szerzeteseket, akik tanítottak és hitték, hogy papnak kellene lennem! Láttam a hideg kis cellát és benne a priccset; láttam a kerengőt és a rózsás árnyékba borult kertet. Istenem, nem akarok most erre gondolni! De vannak dolgok, amelyeket sohasem lehet elfelejteni.

- Emlékszel a reggelre, amikor beléptél a kápolnába - folytatta -, széttárt karokkal leborultál a csupasz márványpadlóra, és azt mondtad Istennek, hogy bármire hajlandó vagy, csak jó lehess?

- Igen, jó... - Most az én hangomat itatta át a keserűség.

- Azt mondtad, vértanúságot, kimondhatatlan kínokat szenvednél. Nem bánod, csak jó ember lehess.

- Igen, emlékszem. - Láttam a régi szenteket, hallottam a himnuszokat, amelyektől megszakadt a szívem. Emlékeztem a reggelre, mikor eljöttek a bátyáim, hogy hazavigyenek. Térden csúszva könyörögtem, hogy hagyjanak ott.

- Később is ugyanezt akartad, mikor már elveszett az ártatlanságod, és elindultál a párizsi országúton; jó akartál lenni, mikor táncoltál és énekeltél a bulváron a sokadalomnak.

- Az is voltam - feleltem akadozó hangon. - Mert jó dolog örömet szerezni az embereknek. Kis ideig képes voltam rá.

- Igen, örömet - súgta.

- Nicolas-nak, a barátomnak sose tudtam elmagyarázni, miért olyan fontos hinni egyfajta... jóság-eszményben, még akkor is, ha mi koholjuk, bár tulajdonképpen nem koholjuk, mert létezik, ugye?

- Ó, igen, létezik - válaszolta. - Létezik, mert megalkottuk. - Olyan szomorú volt a hangja, hogy elállt a szavam. Néztam a hóesést, és kapaszkodtam a kezébe. Ajka súrolta az arcomat.

- Te nekem születél, királyfim - mondta. - Próbára tétetél, és nemesedté a próbákon. Előképe volt csak az én ébresztésemnek, mikor az első évben beléptél anyád hálósobájába, és magaddal hoztad a halhatatlanként világaiba. Én vagyok a te igazi anyád, az Anya, aki sose hagy el; én is meghaltam és újjászülettem. Királyfim, a világ összes vallása rólad és rólam dalol.

- Hogyhogy? - kérdeztem. - Hogy lehet az?

- Ah, de hiszen tudod! Tudod! - Elvette tőlem a kardot, ráérősen végighúzta jobbját az ócska szíjon, majd ledobta a rozsdás kupacra, halandó életem utolsó maradványaira. Mintha szél kapott volna a roncsokba, és addig fújta őket lassan a behavazott padlón, míg eltűntek.

- Vesd el régi illúzióidat - kérte -, vesd el gátlásaidat. Nincs több hasznuk, mint e régi fegyvereknek. Együtt váltjuk valóra a világ mítoszait.

Borzongás futott végig rajtam, a hitetlenkedés, majd a zűrzavar sötét borzongása, ám az ő szépsége legyőzte.

- Szent akartál lenni, amikor a kápolnában térdeltél - mondta. - Velem most isten leszel.

Már a nyelvem hegyén volt a tiltakozás, mert féltem, gyászos előérzet motoszkált bennem. Mit akart mondani ezzel?

Ám ő hirtelen átölelt, és kiemelkedtünk a lyukas toronytetőn. A szél olyan éles volt, hogy vágta a szemhéjamat. Akasa felé fordultam, jobb karommal átöleltem a derekát, és vállára hajtottam a fejem.

Azt mondta lágy hangján, hogy aludjak. A nap még csak órák múlva nyugszik abban az országban, ahol sor kerül az első leckére.

Lecke. Váratlanul sírva fakadtam ismét. Beléje kapaszkodtam. Sírtam, mert elhagytak, mert senkibe se kapaszkodhattam rajta kívül, és mert most már rettegtem, hogy vajon miket kér majd tőlem.

MARIUS: AZ ÖSSZEJÖVETEL

A FENYŐERDŐ szélén találkoztak. Ruhájuk ronggyá szakadt, szemük megfájdult a széltől. Pandora Marius jobbján állt, Santino a balján. A házból kilépett a hórihorgas Mael, és hosszú léptekkel keresztüljött a nyírott fűvű tisztáson.

Szótlanul átölelte Mariust.

- Öreg barátom! - köszöntötte Marius, de nem volt élet a hangjában. Elcsigázottan bámulta Mael válla mögött a kivilágított ablakokat. Nagy, rejtett épületet sejtett a hegy gyomrában, az oromzatos-fiatornyos ház mögött.

Mi vár itt rá? Valamennyiükre? Csak lehetne a leghalványabb fogalma róla! Csak egy parányi részt visszanyerhetne a lelkéből!

- Elfáradtam - mondta Maelnek. - Belebetegedtem az utazásba. Hadd pihenjek még egy kicsit, aztán megyek.

Nem viszolygott a repüléstől, mint Pandora, de mindig megszenvedte, különösen ezen az éjszakán. Szüksége volt egy darab időre, amelyben senkitől sem zavartatva érezheti a földet a talpa alatt, szívhatja az erdő illatát, nézegetheti a házat a távolban. Széltől kócos haja még mindig csapzott volt a vértől. Nem nagyon melegítette az egyszerű, szürke gyapjúszővet öltöny, amelyet háza romjai közül mentett ki. Magára csavarta a vastag, fekete köpenyt, nem mintha itt szükség lett volna rá, hanem mert még mindig át volt fagyva a metsző széltől.

Maelnek nem volt inyére ez a húzódozás, de tudomásul vette. Gyanakodva sandított Pandorára, aki-ben sohasem bízott igazán, majd leplezetlen utálattal meredt Santinóra, aki buzgón söprögette fekete ruhájáról a szemetet és igazgatta gondosan nyírott, fekete haját. Tekintetük egy pillanatra összeakadt. Santino ellenségesen vicsorgott, Mael elfordult.

Marius még mindig tépelődött és figyelt. Érezte, amint utolsó porcikája is begyógyul; döbbenetes, hogy újból ép. A halandóknak azt kell megtanulniuk, hogy évről-évre öregebbek és gyengébbek, a halhatatlanoknak ahhoz kell hozzászokniuk, hogy egyre erősebbek. Pillanatnyilag örjítőnek találta ezt az adottságát.

Santino és Pandora alig egy órája húzta ki a jégveremből, de máris úgy érzi, sose hevert ott összeczúszva, tehetetlenül, tíz napon és éjszakán át, kiszolgáltatva az ikrekről szóló lidércnyomásoknak. Ennek ellenére a világ sohasem lehet olyan, mint volt.

Az ikrek. A vörös hajú nő a házban vár. Santino mondta. Mael is tudja. De ki ez a nő? És miért nem akarja ismerni Marius a választ? Miért ez létének legfeketébb órája? Teste meggyógyult, de mi fogja meggyógyítani a lelkét?

Armand, ebben a hegy tövében épült, furcsa faházban? Armand, ennyi idő után? Santino említette Armand-t, és tőle tudja, hogy megkíméltek másokat is: Louis-t, Gabrielle-t.

Mael figyelmesen nézte. - Téged vár - mondta. - A te Armand-od. - Tisztelettel beszélt, cinizmus, türelmetlenség nélkül.

A mindenüvé magával vitt nagy memóriabankból megdöbbenő élességgel ugrott ki egy rég elfelejtett pillanat: Mael látogatása a tizenötödik század elégedett éveiben a velencei palotában, ahol Marius és Armand olyan boldogok voltak. Mael nézte a halandó fiút, hogyan dolgozik a többi inassal a falfestményen,

amelyet Marius csak nemrég bízott az ő gyakorlatlanabb kezükre. Furcsa, mennyire belevésődött a tojás-tempera, a gyertyaviasz aromája és az az ismerős - most, hogy visszagondol, nem is kellemetlen - szag, amely egész Velencét átjárta: a romlás szaga, a sötét csatornák bűze. „Szóval azt akarod megcsinálni?”, kérdezte Mael köntörfalazás nélkül. „Majd a maga idejében”, felelte Marius elutasítóan, „a maga idejében”. Nem egészen egy év múlva elkövette kis melléfogását. „Jöjj karjaimba, ifjú, nem élhetek tovább nélküled!”

Merőn figyelte a házat. Világom ingadozik, és én rá gondolok, Armand-ra, az én Armandomra. Váratlanul olyan keserű érzések fogták el, amelyek az utóbbi évszázadok szimfonikus melódiáira emlékeztették. Mintha Brahms tragikus futamai keverednének Sosztakoviccsal, akit megszeretett.

Ám most nincs idő a találkozáson örvendezni. Nincs idő átélni melegségét, boldogságát; nem mondhatja el Armand-nak mindama dolgokat, amelyeket úgy szeretne elmondani.

A keserűség enyhe kifejezés a lelkiállapotára. El kellett volna pusztítanom őket, az Anyát és az Apát! El kellett volna pusztítanom valamennyiünket!

- Hála az isteneknek, hogy nem tetted - szólt Mael.

- Miért? - kérdezte Marius. - Mondd meg nekem: miért? - Pandora összeborzongott. Marius érezte, hogy a nő átkarolja a derekát. Miért hozta ez olyan indulatba? Hevesen fordult feléje, meg akarta ütni, el akarta lökni, de a látvány megbénította. Pandora még csak nem is őt nézte, és olyan távoli, olyan csüggedt volt az arca, hogy Mariusra még súlyosabban nehezedett a kimerültség. Legszívesebben elsírta volna magát. Túlélésének mindig az volt az egyik legfontosabb feltétele, hogy Pandora jól érezze magát. Nem kellett a közelében lennie - jobb is volt így -, de tudnia kellett, hogy Pandora él valahol, és találkoznak ők még. Rossz előérzetei támadtak attól, amit most - és korábban - látott a nőben. Ha ő keserű volt, Pandora reményvesztett.

- Gyere - nógatta Santino - várnak ránk.

- Tudom - felelte Marius.

- Szép kis hármast vagyunk mi! - súgta hirtelen Pandora. Elcsigázott volt, sebezhető, alvásra és álmokra kiehezett, mégis ő karolta át oltalmazón Marius derekát.

- Köszönöm, de egyedül is tudok járni! - mondta az rá nem jellemző édességgel, ráadásul Pandorának, akit a legjobban szeretett.

- Úgy, hát járj! - szólt a nő, és Marius egy pillanatra látta benne a régi melegséget, sőt, a régi humor egy szikráját. Pandora kissé meglökte, majd egyedül indult a ház irányába.

Marius epekeszerű gondolatokkal követte. Mit tudna ő használni a halhatatlanoknak? De azért csak ment Santinóval és Maellel az ablakokból kiszűrődő fény felé. A fenyőerdő visszahúzódott az árnyékba, levél se rezzent. De a levegő jó meleg volt, csupa üde illat, és hiányzott belőle Észak fullánkja.

Armand. Sírni szeretett volna.

Ekkor megjelent az ajtóban a nő áttetsző alakja. Vörös hajának hosszú hullámaiba koszorút font a folyosó világítása.

Marius nem állt meg, de azért persze érzett egy kis elővigyázatos félelmet. A nő biztosan volt olyan öreg, mint Akasa. Világos szemöldöke szinte egybeolvadt fénylő arcával. A szájának már egyáltalán nem volt színe. És a szeme... ez a szem nem igazán volt az övé. Nem, ezt a máris fáradó szemet egy halandó áldozattól ragadták el. Mariust sem látta vele túl jól. Ez az álmok megvakított ikre, akinek most is fájnak a lopott szemekhez kapcsolódó vékony idegszálak. Pandora megállt a lépcső aljában.

Marius fölment mellette a tornácra, és megállt a vörös hajú nő előtt. Elámult a magasságán - olyan magas volt, mint ő - és a lárvaszerű arc finom szimmetriáján. A nő lobogós ujjú, magas nyakú, hosszú redőkben leomló, fekete gyapjúszövet ruhát viselt, amelyet fekete zsinórral kötött át apró mellei alatt. Szép ruha volt, az arc még sugárzóbbnak, átszellemültebbnek látszott tőle, mintha egy fényesen megvilágított maszk izzana a vörös haj keretében.

Ám ezeknél az egyszerű adottságoknál még sokkal csodálatosabbak lehettek azok a tulajdonságok, amelyekre hatezer év alatt tett szert. Döbbenetes életerő feszült benne, amitől hihetetlenül ruganyosnak és fölöttébb félelmetesnek látszott. Ilyen lenne az igazi halhatatlan, aki sose alszik, sose hallgat, sose örül meg? Aki ép ésszel és biztos léptekkel járja az évezredek, amióta megszületett?

A nő némán tudatta vele, hogy ő pontosan ez.

Marius látta benne a kimondhatatlan erő izzó lángját, de látta a furge értelem fesztelenségét, fogékonyságát is.

Puha, meleg asszonyiság áradt belőle, amely volt olyan titokzatos, mint a többi tulajdonsága, az a fajta gyengéd érzékenység, amelyet Marius kizárólag a nőkhöz kapcsolt, bár hébe-hóba nagyon fiatal férfiakban is találkozott vele. Az álmokban kiült az arcára ez a sebezhetőség; most nem lehetett látni, de azért

létezett. Máskor talán elbűvölte volna Mariust; most csak tudomásul vette, mint a nő hegyesre manikűrözött, aranyozott körmeit, ékköves gyűrűit.

- Mindezen években tudtál rólam - szólt udvariasan. - Tudtad, hogy én őrzöm az Anyát és az Apát. Miért nem jöttél el hozzám? Miért nem mondtad meg, ki vagy?

A nő hosszasan töprengett, mielőtt felelt volna; szeme ide-oda járt a többi jövevényen, akik közelebb húzódtak Mariushoz.

Santino rettegett tőle, noha jól ismerte. Mael is félt tőle, bár talán kevésbé. Ő inkább alázatos szeretettel kötődött hozzá. Pandora csak gyanakodott. Még közelebb lépett Mariushoz, hogy mellette legyen, bármit tervezzen a férfi.

- Igen, ismertelek - szólalt meg a nő váratlanul. Ez valóban az álom hangja volt, a megvakított ikeré, aki néma testvére, Mekare nevét kiáltotta, mikor a felbőszült csöcselék bezárta őket a kőkoporsóba.

A hangunk sohasem változik, gondolta Marius. A nőnek szép, kedves hangja volt. Lány és tartózkodó.

- Lerombolhattam volna a szentélyedet, ha odamegyek - folytatta. - Tengerbe temethettem volna a királyt és a királynét. Sőt, el is pusztíthattam volna őket, amivel valamennyiünket elpusztítom. Ezt nem akartam, így tehát nem tettem semmit. Egyébként is mit tehettem volna? A terhet nem vehettem át tőled. Nem segíthettem rajtad, ezért inkább nem jöttem.

Jobb felelet volt, mint amit Marius várt. Lehetett kedvelni ezt a nőt. Bár ez csupán a kezdet. A válaszban nem volt benne a teljes igazság.

- Nem? - kérdezte a nő. Redők finom hálója tűnt föl az arcán, pillanatra megmutatva a hajdani embert.

- Mi a teljes igazság? - kérdezte. - Hogy semmivel sem tartoztam neked, legkevésbé azzal, hogy tudomásodra hozom létezésemet? Hogy arcátlanság olyasmit pedzegetned, miszerint be kellett volna mutatkoznom? Ezer ilyen láttam, mint te. Tudom, mikor létrejöttök. Tudom, mikor meghaltok. Mi vagy te nekem? Azért jöttünk össze, mert muszáj. Veszélyben forgunk. Minden élőlény veszélyben forog! Mire ez véget ér, talán szeretni és tisztelni fogjuk egymást. Vagy nem. Talán halottak leszünk mindannyian.

- Talán - hagyta rá Marius csendesen, és akaratlanul elmosolyodott. Igaza van a nőnek. És rokon-szenves a modora, ez a kőkemény őszinteség.

Mindig azt tapasztalta, hogy a halhatatlanokat eltörölhetetlenül megbélyegzi koruk, amelyben születtek. Érvényes volt ez erre az ő-öregre is, aki lány hangon mondott barbárul egyszerű dolgokat.

- Nem vagyok a régi önmagam - mondta kelletlenül. - Jobban megsebzett, mint szabad lett volna. Testem meggyógyult, most sem maradt el a csoda. - Elhúzta a száját. - De nem értem, miért így látom a világot, ilyen keserűen, ily mérhetetlenül... - Elakadt a szava.

- Mérhetetlenül sötéten - fejezte be helyette a nő.

- Igen - bólintott Marius. - Még sohasem látszott ily értelmetlennek az élet. Nemcsak számunkra, hanem, hogy a te kifejezésseddel éljek, minden élőlény számára. Azért ez vicc, nem? Ugye, milyen vicces a bűntudat?

- Nem - mondta a nő. - Nem az.

- Ezt vitatom. Most a vállamat fogod veregetni? Elmondod, hány ezer évet éltél meg a születésem előtt? Mennyi mindent tudsz, amit én nem? - Ismét a börtönére gondolt, a fájdalomra, amellyel a jég morzsolta, a tagjait marcangoló kínra. A halhatatlanokra gondolt, akik válaszoltak, majd a segítségére siettek, hogy sorra perzselje el őket Akasa tüze. Hallotta meghalni őket, még ha nem is látta. És mit hozott az alvás? Az ikrek álmait.

A nő váratlanul a keze után nyúlt, és gyengéden a két tenyere közé fogta. Mintha satu szorítaná a jobbját. Marius sok fiatalra tett ugyanilyen hatást, de ő még egyszer sem érezte ezt az elsöprő erőt.

- Marius, szükségünk van rád - mondta melegen a nő. Szeme fölszikkasztotta a folyosóról és az ajtótól jobbra-balra nyíló ablakból áradó, sárga fényben.

- De az ég szerelmére, miért?

- Ne tréfálkozz - intette a nő. - Gyere be. Beszélünk kell, míg van időnk.

- Miről? - kérdezte konokul a férfi. - Hogy miért hagyott élni az Anya? Tudom a választ, és nevezhetném van tőle. Téged nyilvánvalóan nem tud megölni. Bennünket... bennünket azért kímélt meg, mert Le-stat így akarja. Kétezer éven át gondoskodtam róla, védelmeztem, imádtam, erre megkímél egy kétszáz éves tacsó iránti szerelemből.

- Ebben ne légy olyan biztos! - szólt hirtelen Santino.

- Nem - mondta a nő -, nem ez az egyetlen oka. Sok mindent kell megbeszélünk...

- Tudom, hogy igazad van - vágott a szavába Marius -, de belőlem hiányzik a bátorság. Elveszítettem az illúzióimat, és nem is tudtam, hogy illúziók voltak. És én még azt képzeltem, hogy elérkeztem a bölcsességhez! Ez volt legnagyobb okom a büszkeségre! Társaim, az örökkévalók! Mikor megláttam a szen-

télyben, tudtam, hogy legtitkosabb álmaim és reményeim váltak valóra. Élt abban a testben! Élt, miközben én a szerepapot, a rabszolgát, a temető örökös őrét játszottam!

Miért próbálja magyarázni? Akasa rosszindulatú mosollyal mond gúnyos szavakat. Jégomlás, hideg sötétség és az ikrek. Igen, az ikrek. Ők is vannak olyan fontosak, mint minden más. Hirtelen arra gondolt, hogy az álmok ígézték meg. Már korábban föl kellett volna tennie a kérdéseit. A nőre nézett, akit mintha váratlanul körülrajzoltak volna az álmok, hogy visszaragadják a pillanatból azokba a zord időkbe. Marius napfényt látott; az anya holttestét látta; a halott fölött térdeplő ikreket látta. Mily sok a kérdés...

- De mi közük ezeknek az álmoknak a katasztrófához? - kérdezte hirtelen. Olyan gyámoltalan volt a végeérhetetlen álmokkal szemben.

A nő sokáig nézte, mielőtt felelt volna. - Ezt fogom elmondani, amennyire tudom. De le kell higgadnod. Olyan ez, mintha ifjúságodat kapnád vissza, márpedig az átok tud lenni.

Marius nevetett. - Sose voltam fiatal. Egyébként mit akarsz mondani?

- Te lázban őrjöngsz, én pedig nem vigasztalhatlak meg.

- De megvigasztalnál, ha tehetned?

- Igen.

Marius csendesen elnevette magát.

Akkor a nő nagyon kecsesen kitérte a karját. Mariust megrázta a mozdulat, nemcsak rendkívülisége miatt, hanem mert annyiszor látta az álomban, amikor a nő ugyanígy ölelte át az ikertestvérét. - A nevem Maharet - mondta. - Szólíts így, és tedd félre bizalmatlanságodat. Gyere be a házamba.

Előrehajolt, két tenyerébe fogta Marius fejét, és megcsókolta a férfi arcát. Vörös hajának cirógatása zavarba hozta Mariust. Zavarba ejtő volt a ruhájából áradó illatszer is, az enyhe keleti aroma, mert füstölőre emlékeztetett, és a füstölőről mindig a szentélyre kellett gondolnia.

- Maharet - mondta indulatosan -, ha szükség van rám, miért nem jöttél érteni, amikor a jégveremben feküdtem? Visszatárhatsz volna téged!

- Én mentem, Marius - felelte Maharet -, és itt is vagy velünk. - Elengedte a férfit, kecses mozdulattal összekulcsolta ujjait. - Gondolod, hogy nekem semmi dolgom sem volt ezeken az éjszakákon, amikor világszerte pusztult a fajtánk? Legyilkolt mindenkit, akit szerettem vagy ismertem. Nem lehettem egyszerre mindenütt, hogy védjem az áldozatokat. A föld minden zugából kiáltottak hozzám! És nekem is megvolt a magam útja, a magam bánata... - Elharapta a szót.

Enyhe pír fűtötte át a bőrét, és egy meleg pillanatra visszatértek arcára a kifejező redők. Egyszerre gyötrődött lélekben és testben; szemére vérkönnyek vontak vékony hárttyát. Milyen különös a szemek esendősége egy ilyen elpusztíthatatlan testben. Szenvedése - amelyet Marius elviselhetetlennek talált - olyan volt, mint az álmok. Képek hatalmas áradatát látta, életszerűek voltak, de egész mások, és akkor rádőbrent...

- Nem te küldted az álmokat! - sűgta. - Nem te vagy a forrás! - Maharet nem válaszolt.

- Istenek, hol a nővéred? Mi jelent ez?

Alig észrevehető hőkölés, mintha szíven találták volna. Igyekezett elfátyolozni elméjét, de Marius megérezte az elfojthatatlan fájdalmat. Maharet némán bámulta, ráérősen sétáltatta rajta a tekintetét, mintha így akarná értésére adni, hogy megbocsáthatatlanul belegázolt a tilosba.

Marius érezte, hogy Santino és Mael fél, de ki sem merik nyitni a szájukat. Pandora még közelebb simult hozzá, és figyelmeztetően megszorította a kezét.

Miért beszélt ilyen durván, türelmetlenül? Nekem is megvolt a magam útja, a magam bánata... Akkor is vigyen el benneteket az ördög!

A nő behunyta a szemét, és gyöngéden masszírozta a szemhéjait, mintha a fájdalmat akarná elűzni, de nem tudná.

- Maharet - szólt Marius halkán, őszintén -, háború van, mi pedig itt állunk a csatatéren, és gorombaságokat vágunk egymáshoz. Én sértettelek meg jobban, de csak azt szeretném megérteni...

A nő lejjebb engedte a kezét és fölneézett, ádáz, majdnem rosszindulatú pillantással. Marius fásultan bámulta finom ujjait, aranyozott körmeit, a smaragd- és rubingyűrűket, amelyek hirtelen föllobbantak, mint ha elektromos fény gyúlna bennük.

Az a bolond és ijesztő gondolata támadt, hogy ha továbbra is ilyen ostobán viselkedik, talán soha nem látja többé Armand-t. Maharet ajtót mutathat neki, vagy ennél rosszabbat is tehet... Pedig ő - mielőtt minden véget érne - annyira szeretné látni Armand-t!

- Most lépj be, Marius - szólalt meg Maharet, váratlanul udvarias, megbocsátó hangon. - Gyere velem, békülj ki régi gyermekeddel, aztán pedig összejövünk a többiekkel, akik ugyanezeket szeretnék kérdezni. Kezdjük.

- Igen, a régi gyermekem... - mormolta Marius. Ismét elfogta a vágy Armand után. Mintha Bartókot hegedülnének valahol messze, egy biztonságos helyen, ahol akármeddig nyugodtan lehet zenét hallgatni. Hogy gyűlölte az Anyát, hogy gyűlölte mindannyiukat! Magát is. A másik iker, hol a másik iker? Villanások egy füledt őserdőből. Szakadó iszalag, legázolt sarjak. Próbált logikusan gondolkozni, de megmérgezte a gyűlölet.

Hányszor figyelte meg a halandókban az életnek ezt a fekete tagadását! A legbölcsebbektől hallotta: „Nem érdemes élni!”, de sohasem ért le ennek a kijelentésnek a mélyére. Most már megértette.

Homályosan érzékelte, hogy Maharet a társaihoz fordul. Santinót és Pandorát invitálta be a házba.

Mintegy álomban látta a nőt, ahogy sarkon fordul és előremegy. A haja olyan hosszú volt, hogy a derekáig omlott a selymes, vörös zuhatag. Szerette volna megérinteni, hogy csakugyan olyan puha, amilyennek látszik. Figyelemreméltó, hogy még egy ilyen pillanatban is el tudja téríteni a tárgytól a személytelen szépség. Azt érzi tőle, hogy minden rendben van, nem történt semmi és jó a világ. Megint épnek látta a szentélyt, világának közepét. O, a bárgyú emberi agy, hogy kapkod mindenért, amit elérhet! Ha elgondolja, hogy Armand itt várakozik a közelben...

Maharet nagy, egyszerűen berendezett szobákban át vezette őket. A háznak, minden nyitottsága ellenére olyan légköre volt, mint egy fellegrárnak. A mennyezetet irdatlan gerendák tartották; a kandallók, amelyekben hasábok ropogtak, tulajdonképpen csak nyitott tűzhelyek voltak, termésköböl rakva.

Mennyire emlékeztetett Európa csarnokaira a sötét középkorban, amikor a római utak tönkrementek, a latin nyelvet elfelejtették, és újra előretörtek a régi, harcias törzsek. Végül mégiscsak győztek a kelták. Ők hódították meg Európát, kelta táborokból nőttek ki a feudális várkastélyok, és még a modern államokban is tovább élt a kelta babona a római racionál.

Ebben a házban ennél is ősbibb idők kísértettek. Az írás feltalálása előtt éltek ilyen városokban az emberek, fából ácsolt, bevakolt falak, kézzel szőtt vagy kalapált tárgyak között.

Mariusnak tetszett. Már megint a bárgyú agy; hogy még ilyenkor is örömet leli valamiben. De ha egyszer érdekelték a halhatatlanok házai. Ez olyan ház volt, amit ráérősen, hosszú ideig kellett volna tanulmányozni, kiismerni.

Beléptek egy vasajtón a hegy gyomrába. Nyers föld szaga érzett, noha a folyosókat bádoglemezekkel burkolták. Marius hallotta a generátorokat, a számítógépeket, a lágyan zsongó, elektromos neszeket, amelyektől olyan biztonságban érezte magát a saját házában.

Maharet elindult egy vas csigalépcsőn, és fölvezette őket a magasba. A lenagyolt falakon színes agyag csikjai ágyazódtak a nyers kőbe. Itt apró páfrányok zöldelltek, de honnan kapták a fényt? Világítóablak a magasban, kis kapu a mennyországra. Marius hálásan pillantott föl a csillanásnyi kékségre.

Széles lépcsőpihenőre érkeztek, és beléptek egy elsötétített kis szobába. Innen ajtó nyílt egy tágasabb helyiségbe, de Marius most csak a távoli kandallótűzet látta, amelynek vakító fényétől el kellett fordítania a tekintetét.

Valaki várta ebben a kis szobában, valaki, akinek jelenlétét csak a legközönségesebb módokon érzékelhette. Maharet átmént a nagy szobába, vitte magával Pandorát, Santinót, Maelt. Marius tudta, mi következik. Behunyta a szemét, és mélyet lélegzett, hogy erőt gyűjtsön.

Mily lényegtelennek tűnt keserősége, ha erre a teremtményre gondolt, akinek a léte századok óta szakadatlan szenvedés, aki valóban örökifjú lett, és sohasem szabadulhat a serdülőkor válságaitól, akit ő elmulasztott megmenteni vagy tökéletesíteni. Hányszor álmodott erről a találkozásról, és sohasem volt hozzá mersze. Most, ezen a csatatéren, végromlásban, pusztulás közepette találták meg egymást.

- Szerelmem! - súgta. Hirtelen perzselőbb fájdalmat érzett, mint mikor a behavazott kietlenség fölött szállt, közömbös felhők birodalmában. Még sohasem jöttek ennyire szívéből a szavak. -Gyönyörű Armand-om!

Armand keze után nyúlt.

Milyen ruganyos ez a természetfölötti hús. Emberien ruganyos. Milyen sima és hűvös. Nem tudta viszsza-parancsolni könnyeit. Kinyitotta a szemét, hogy lássa az előtte álló fiús alakot. Ezt az arcot! Milyen alázatos, milyen simulékony! Kitérta karjait.

Századokkal ezelőtt egy velencei palotában elpusztíthatatlan festékbe akarta átmenteni ennek a szerelemnek a minőségét. Mit tanult belőle? Hogy nincs két egyforma lélek, akikben meglenne ugyanaz a titok, ugyanaz a képesség az odaadásra, a rajongásra? Hogy egy hétköznapi gyerekben, egy sérült gyerekben találta meg a bánatnak és az egyszerű bájnak azt az ötvözetét, amelytől az idők végezetéig meg fog szakadni a szíve? Ez a gyerek megértette őt. Nála jobban senki sem szerette Mariust.

Nem tett szemrehányást a félresikerült nagy kísérletért. Marius látta a sokat festett arcon annak a valaminek a halvány árnyékát, amelyet naiv fejfel bölcsességnek hívunk, és látta ugyanazt a szerelmet, amelyben oly feltétlen bizonyossággal hitt az elvesztett éjszakákon.

Bár lenne idejük, hogy elmeneküljenek az erdő békéjébe, valami meleg, zárt helyre a toronymagas fenyők között, és beszélgethessenek ráérős hosszú éjszakákon át! De a többiek várnak, és ettől a tényről ezek a percek még becsesebbek, még szomorúbbak.

Magához szorította, megcsókolta a hosszú, kócos haját, mohón végigfuttatta a kezét a vállán. Megbámulta a kezében szorongatott kis fehér kezét, megnézett minden részletet, amelyet a vásznon akart megörökíteni, és a halálban tett örökkévalóvá.

- Várnak, ugye? - kérdezte. - Csak ezt a néhány percet kaptuk tőlük.

Armand belenyugvón bólintott, és alig hallhatóan mondta: - Ez elég. Mindig tudtam, hogy találkozunk mi még. - Ő, az emlékek, amelyeket ez a hang visszahoz! A palota kazettás mennyezetei, vörös bársonyfüggönyös ágyai! Ahogy ez a fiú rohan föl a márványlépcsőn, arcát pirosra csípte az adriai tél szele, barna szeme ragyog! - Még a legnagyobb veszedelmekben is tudtam - folytatta a hang -, hogy találkozunk, mielőtt szabad lesz meghalnom.

- Szabad lesz meghalnod? - ismételte Marius. - Bármikor szabad meghalunk, nem? Ehhez kell majd a bátorság, ha valóban ez lesz a helyes.

Armand eltűnődött. Arcának szelíd tartózkodása ismét elszomorította Mariust. - Igen, igazad van - mondta.

- Szeretlek - súgta Marius hirtelen, annyi szenvedéllyel, amennyire halandó képes. - Mindig szerettelek. Bár hihetnék most másban is, mint a szerelemben, de nem tudok.

Halk neszre riadtak fel. Maharet állt az ajtóban.

Marius átkarolta Armand vállát. Még volt egy utolsó néma pillanatuk a megértésre, aztán követték Maharetet a hatalmas terembe a hegy tetején.

ÜVEGBŐL volt az egész, kivéve mögöttük a falat, és a távoli tűz fölél függesztett kovácsoltvas kürtöt. Az egyedüli fényt a lángok adták, meg a toronymagas vörösfenyők fűrészes csúcsai fölött és mögött a Csendes-óceán nyájas ege, amelyen apró csillagok szepegtek légies felhők között.

De azért csodaszép égbolt volt, még ha nem is olyan, mintha a nápolyi öbölél vagy az Annapurna oldalából vagy a fekete habokon sodródó gályáról néznék. Egyedül a tágassága csodaszéppé tette. Ha elgondolja, hogy alig pár perce még föl lebegett ennek az égnek a sötétségén, ahol csak útítársai és a csillagok látták! Ismét ugyanúgy örült, mint mikor ránézett Maharet vörös hajára. Most már nem búsult, ha az oldalán álló Armand-ra gondolt, csak személytelen, átszellemült örömet érzett. Ez is ok az életre.

Hirtelen az jutott eszébe, hogy az ő egyénisége nem túl alkalmas a keserűségre vagy a bánkódásra, nincs kitarása hozzájuk. Össze kell szednie magát, ha meg akarja őrizni a méltóságát.

Halk nevetgélés köszöntötte, barátságos, nem tolaodó, talán kissé pityókás. Olyan újonc nevetése, akinek nincs ép esze. Marius mosolyogva pillantott a kedélyesre. Dániel. Dániel, az Interjú a vámpírral névtelen „fiú”-ja. Belévíllant, hogy ez Armand gyermeke, Armand egyetlen gyermeke. Jól startolt az Ördög Útján ez a kreatúra, akinek részeg szétszórtságát Armand erősítette meg mindennel, amit adni képes.

Gyorsan szemügyre vette a többieket az ovális asztal mellett. Jobbra, valamivel távolabb ült Gabrielle, varkocsba font szőke hajával, szemében leplezetlen aggodalommal, mellette Louis, szokott naiv passzivitásával, aki némán meredt Mariusra, mintha tudományos érdeklődés vagy rajongás fűtené, esetleg mindkettő; aztán jött az ő drága Pandorája, akinek vállára omló, hullámos, barna hajában még mindig az olvadt zúzvara gyöngyei ragyogtak. Pandora jobbján foglalt helyet Santino, ismét fegyelmezetten. Elegáns fekete bársonyruháján mutatóba sem lehetett piszkot látni.

Mariustól balra ült Haiman, egy másik ösöreg, aki néma őszinteséggel közölte nevét. Félelmetes teremtmény volt, az arca simább még Mahareténél is. Marius nem bírta levenni róla a szemét. Az Anya és az Apa arca sohasem döbbsentette meg ennyire, noha nekik is ugyanilyen fekete szemük és hollófekete hajuk volt. A mosoly tette, ugye? Az odafigyott nyájas nyíltság, amelyet az idő sem moshatott le róla. Haiman olyannak látszott, mint egy misztikus vagy egy szent, holott kegyetlen gyilkos volt. Nemrég zabálhatott be embervérből, ami némileg megpuhította a bőrét, és csepp pirt lopott az arcára. Mael, aki szokása szerint most is bozontos és rendetlen volt, Haiman baljára telepedett. Őt Erik követte, egy másik vénység, akit Marius olyan háromezerre taksált; hórihorgas volt, félrevezetően törékenynek látszott, harminc körül járhatott, mikor meghalt. Bársonyos barna szemét melán függesztette Mariusra. Kézzelel varrott öltözéke ízletesen utánózta a mai üzletemberek konfekciós öltönyét. De ki az a másik? Az ott, Maharet jobbján, aki Máriusszal átellenben ül az asztal túlsó végén? Valóan megdöbbsentő látvány.

A másik iker, gondolta elhamarkodottan, miközben a zöld szempárt és a rézvörös haját bámulta.

Ám ez a lény tegnap még élt! Akkor mivel magyarázható ereje, hideg fehérsége, átható pillantása, elsőprő telepítikus képessége, amelyet nyilvánvalóan nem tud fegyelmezni, mert szakadatlanul árasztja magából az élesen körvonalazott, sötét képeket. Hátborzongató pontossággal látta a képet, amelyet ő évszázadokkal ezelőtt festett az imához térdre ereszkedett Amadeóról, fekete szárnyú angyalok gyűrűjében. Marius összeborzongott.

- A Talamasca pincéjében! - súgta. - Az én festményem? - Fölnevetett, érdesen, epésen. - Szóval ott van!

A lény megriadt, mert nem akarta feltárni gondolatait. Gyámoltalan zavarral húzódott vissza önmagába, hogy védje a Talamascát. Testben mintha összezsugorodott volna, ereje mégis megduplázódott. Szörnyeteg. Zöld szemű, finom csontú szörnyeteg. Tegnap született, igen, ahogy Marius feltételezte, még tele volt élő szövettel. Ezt a Jesse nevű kreatúrát Maharet alkotta halandó ivadékból. Ő az őszanya gyermeke. Mariust megrendítették, kissé meg is rémítették ennek a ténynek a vonzatai. Az ifjú teremtmény ereiben elképzelhetetlenül hatalmas vér kering. Egyáltalán nem szomjazik, és nem is igazán halott.

Most fel kell hagynia ezzel a könyörtelen és tapintatlan elemzéssel. Itt őt várták, de addig nem segíthet rajtuk, amíg máson sem jár az esze, minthogy ugyan hová lehetnek az ő halandó leszármazottjai, a téméntelen unokaöcs és unokahúg, akiket úgy szeretett élő korában? Igaz, párszáz évig figyelemmel követte őket, de végül ugyanúgy nem ismert rájuk, mint ahogy Rómát sem ismerte meg. Hagyta, hogy elsüllyedjenek a Rómára települt sötétségben. Pedig még biztosan ma is járnak a földön olyanok, akik családja vérért hordozzák.

Merőn figyelte a vörös hajú fiataalt. Mennyire hasonlít hatalmas anyjára: magas, mégis finom csontú, gyönyörű, de szigorú. Valami nagy titok lappang itt, a leszármazáshoz, a családhoz lehet köze... Az ifjú nő puha, sötét ruhákat viselt, mint az őszöreg. A keze tökéletes volt, nem festette és nem illatosította magát.

A maguk módján valamennyien pompások voltak: a magas, megtermett Santino rendkívül elegánsan festett papos fekete ruhájában, ragyogó fekete szemével, érzéki szájával. Még a bozontos Maelből is vad és elsőprő erő áradt, miközben szerelmes gyűlölettel meredt az őszasszonyra. Armand angyalarcára nem volt szó; Dániel valóságos látomás hamuszürke hajával, fényes ibolyakék szemével.

Rútak nem is kapják meg a halhatatlanságot? Vagy a sötét mágia megszépít minden égő áldozatot? Bár Gabrielle, akiben megvolt fiának minden bátorsága, Lestat hirtelenkedése nélkül, bizonyosan élteben is szép lehetett, Louis-t pedig, hát igen, Louis-t természetesen finom arccsontja, zöld szemének mélysége miatt választották. Azért a csökönyös melankóliáért, amelyet most sem leplezett. Idetévedt embernek látszott, pirtól és érzéstől szelíd arcával, furcsán védtelen testével, töprengő, szomorú pillantásával. Még Haimantól sem lehetett elvitatni az arc és alak tökélyét, bármilyen szörnyű volt az összbenyomás.

Ami Pandorát illeti, Marius élőnek és halandónak látta, amikor ránézett, a lelkes, ártatlan nőt látta, aki időtlen időknek előtte jött el hozzá antiokhiai éjsötét utcákon át, esdekelve a halhatatlanságért, és nem ezt a távoli, mélabús lényt, aki oly mozdulatlanul ül egyszerű biblikus ruhájában, és bámul ki az üvegfalón a sűrűsödő felhők mögött elhalványuló Tejútira.

Még az évezredek óta kifakított, sápadtan derengő Erik is megtartotta Maharethez hasonlóan a nagy emberi érzés árnyékát, amelyet még vonzóbbá tett himnös kecsessége.

Marius még sohasem találkozott ehhez fogható halhatatlan gyülekezettel, ahol minden kor képviselte magát az őszöregektől az újszülöttekig, mindannyiukban mérhetetlen képességek és gyarlóságok rejlettek, még a háborodott ifjában is, akit Armand alkotott szűz vérenek csorbítatlan erejével. Kétséges, hogy valaha is összejött volna hasonló „bokor”.

Hogy illett ő a képbe, ő, legvénebbje gondosan szabályozott világának, hol néma istenek voltak az ősök? A szél megtisztította arcát és vällig érő haját a rászáradt vértől. Hosszú fekete palástja nyirkos volt a hótól, amelyből érkezett. Míg az asztalhoz közeledve harciasán várta, mikor engedélyezi Maharet, hogy leülhessen, úgy képzelte, legalább annyira szörnyetegnek látszhat, mint a többiek; kék szeme bizonyára hidegen izzik az ellenségeskedéstől, amely belülről perzseli.

- Kérlek! - mondta Maharet nyájasan, és a Marius előtt álló, fából faragott székre mutatott, amely valószínűleg diszhely lehetett az asztalvégen, ha feltételezzük, hogy az őszasszony áll az asztalfőn. Kényelmes ülőalkalmatosság volt, nem olyan, mint a modern bútorok zöme. Támlájának ívelése jólesett Marius hátának, és a kezét is rátehetette a karfára. Ez is kellemes. Armand a jobbára telepedett.

Maharet nesztelenül helyet foglalt. Ujjait összekulcsolta maga előtt a fényezett fán. Úgy hajtotta le a fejét, mintha a gondolatait szedné össze.

- Csak mi maradtunk? - kérdezte Marius. - Mármint a királynőn, a kópé királyfin és... - Elnémult.

Szavak nélküli zavar hullámozott végig a társaságon. Hol a néma iker? Mi a titok?

- Igen - felelte Maharet komolyan. - A királynőn, a kópé királyfin és a nővéremen kívül mi vagyunk az egyetlenek, akik maradtak. Illetve azok a meghagyottak, akik számítanak.

Elhallgatott, mintha azt akarná, hogy felfogják szavai értelmét. Szelíden végighordozta tekintetét az asztaltársaságon.

- Messze-messze lehetnek még mások, vénségesek, akik úgy döntöttek, hogy inkább maradnak maguknak. Vagy halálra ítélték, akikre most is vadászik az Anya. De mi vagyunk azok, akikkel kapcsolatban egyáltalán felmerülhet a sors, a döntés vagy a szándék fogalma.

- És a fiam? - kérdezte Gabrielle indulatos, éles hangon, finoman éreztetve, hogy nem érdeklik a jelenlevők. - Senki sem óhajtja elárulni, mit műveltek vele, vagy hol van? - Rettenthetetlenül és elszántan nézett Maharetre, majd Mariusra. - Maguknak csak van annyi hatalmuk, hogy tudják, merre jár!

Mariust megrendítette, mennyire hasonlít a fiára. Kétségtelen, hogy Lestat tőle örökölte az erejét. Ám Gabrielle-ben volt valami hidegség is, amelyet Lestat sohasem értett.

- Már mondtam, hogy együtt vannak - szólt Haiman egykedvű, mély hangján. - De az Anya nem enged, hogy ennél többet tudjunk.

Gabrielle nem hitt neki. Látszott rajta az elutasítás, legszívesebben kirohant volna, hogy egyedül járja az útját. A többiek föl nem álltak volna az asztaltól, ám Gabrielle-t semmi sem kötötte hozzájuk.

- Hadd magyarázzak meg valamit - kérte Maharet -, mert ez rendkívül fontos. Az Anya természetesen nagyon ért hozzá, hogy leplezze magát. De mi, akik az első századból eredünk, sohasem tudtunk szavak nélkül érintkezni az Anyával meg az Apával vagy egymással. Túlságosan közel vagyunk a hatalom forrásához, amely ezzel tett. Ugyanolyan süketek és vakok vagyunk egymás elméjére, mint nálatok az alkotó és a teremtmény. Csak mikor idővel felszaporodtak a vérivők, akkor szerezték meg a néma közlésnek azt a tudományát, amellyel mi érintkeztünk a halandókkal.

- Tehát Akasa nem találta meg téged vagy Haimant, ha nem lennétek velünk - állapította meg Marius.

- Pontosan. Vagy a ti elmétek közvetítésével lát, vagy sehogy. Mi is a mások agyán át érzékeljük.

Legfőbb néha-néha csap meg bennünket az a hang, a közeledő erő, az irdatlan energiakifejtés, a vér és a lélegzet hangja.

- Igen, az a hang - mormolta Daniel, - Az az irgalmatlan, félelmetes hang.

- De mi sehová sem rejtőzhetünk előle? - kérdezte Erik. - Mármost akiket az Anya nem lát és nem hall? - Erősen idegenes hangszállal, de Szép kiejtéssel beszélt, egy fiatal férfi hangján.

- Tudod, hogy nem - válaszolt Maharet türelmesen. - Csak az időt pazarolnánk, ha a rejtőzködéssel foglalkoznánk. Vagy azért ülsz itt, mert az Anya nem akar megölni, vagy mert nem tud. Ám legyen. Ebből kell kiindulnunk.

- Vagy még nem végzett - szólt Erik undorral. - Még nem döntötte el abban a sátáni agyában, hogy ki haljon meg és ki éljen!

- Szerintem itt biztonságban vagytok - jegyezte meg Haiman. - A királyné már minden jelenlévőre lecsaphatott volna, nem?

Éppen hogy nem, gondolta Marius. Egyáltalán nem bizonyos, hogy az Anya elintézhette volna Eriket, aki Maharet társa volt a vándorlásokban. Pillantása összefonódott Maharetével. Szavak nélkül mondtak valamit egymásnak. Gyors eszmecsere volt, de nem telepátikus. Marius megállapíthatta belőle, hogy Eriket Maharet alkotta, és most egyikük sem tudja, elég erős-e Erik az Anyához? Maharet könyörgött teremtményének, hogy nyugodjon meg.

- De Lestat elméjében tudnak olvasni, nem? - kérdezte Gabrielle. - Abból nem nyomozható ki, hol járnak?

- Ilyen hatalmas távolságon még én sem kelhetek át - magyarázta Maharet. - Ha maradtak volna vérivők rajtunk kívül, akik elfoghatnák és továbbíthatnák hozzám Lestat gondolatait, természetesen szempilantás alatt rátalálnék. Ám ily vérivők nincsenek, Lestat-nak pedig született adottsága van hozzá, hogy palástolja magát. Ez jellemző a harcias erősekre, akik megállnak a maguk lábán. Akárhol tartózkodjék most, ösztönösen kirekeszt bennünket.

- A királyné elvitte - mondta Haiman. Átnyúlt az asztalon, és megfogta Gabrielle kezét. - Majd ha készen áll, mindent feltár előttünk. Ha pedig úgy döntene, hogy bántja Lestat-t, akkor sem tehetünk ellene semmit.

Marius majdnem elnevette magát. Úgy tűnik, ezeket a vénségeseket megnyugtatják a megfellebbezhetetlen közlések. Minő sajátos keveréke az életerőnek és a passzivitásnak! Így volt ez a történelem hajnalán? Amikor az emberek fölemelték a fejüket, és tudomásul vették azt, amit elkerülhetetlennek éreztek? Neki elég nehéz felfogni.

- Az Anya nem fogja bántani Lestat-t - mondta Gabrielle-nek és mindenkinek. - Szereti, lényegében egyszerű szerelemmel. Azért nem okoz fájdalmat Lestat-nak, mert nem akar fájdalmat magának. Azonkívül le merném fogadni, hogy ugyanúgy ismeri Lestat trükkjeit, mint mi. Lestat nem tudja provokálni, bár valószínűleg lesz Olyan bolond, hogy megpróbálja.

Gabrielle biccentett és mintha bánatosan mosolygott volna. Az volt a véleménye, hogy Lestat képes bárkit provokálni, ha időt és alkalmat kap rá de inkább nem mondta ki.

Nem vigasztalódott meg, és nem csüggedt el. Hátradőlt fából faragott székén, és úgy bámult el a többiek mellett, mintha nem léteznének. Nem kötődött ehhez a csoporthoz; senkihez sem kötődött, csakis Lestat-hoz.

- Nos tehát - szólt hidegen-, válaszolnának a legfontosabb kérdésre? Ha elpusztítom ezt a szörnyetget, aki elrabolta a fiamat, valamennyien meghalunk?

- Hogy a fenébe akarja elpusztítani? - álmélkodott Daniel.

Erik elhúzta a száját.

Gabrielle fensőbbiségesen végigmérte Danielt, Erikről tudomást sem vett, csak Maharethez beszélt. - Tehát igaz a régi rege? Ha, könnyelven szólva, kinyuvasztanám a nyanyát, azzal valamennyiünket kinyuvasztanám?

Halk nevetgélés gyűrűzött végig az asztaltársaságon. Marius a fejét csóválta. Maharet elismerő mosollyal bólintott:

- Igen. Próbálták korábban is. Sok bolond megpróbálkozott vele, olyanok, akik nem hitték a mesét. Az Anyában tanyát vert szellem éltet mindnyájunkat. Aki elpusztítja a gazdaszervezetet, elpusztítja a hatalmat. Elsőnek a fiatalok halnak meg; az öregek lassabban sorvadoznak; a vének maradnak utoljára. De ő mindenképpen a Kárhozottak Királynője, és a Kárhozottaknak nincs életük nála nélkül. Enkil csak az uralkodásban volt társa, ezért nem történt semmi, amikor Akasa meggyilkolta, és az utolsó cseppig kiitta a vérért.

- A Kárhozottak Királynője! - súgta Marius. Maharet valamilyen furcsa hanglejtéssel mondta ezt, mint ha emlékek mocorognának benne, fájó, rettenetes emlékek, amelyeken nem fog az idő. Ugyanúgy nem gömbölyödnek le az éleik, mint az álmoknak. Ismét megcsapta ezeknek az ősi lényeknek a kopár szigorúsága. Náluk nem komplikálódik szükségtelenül a nyelv és a nyelvben kifejezett gondolat.

- Gabrielle - mondta Haiman, gyönyörűen kiénekelve a nevet -, Lestat-n nem segíthetünk. Arra kell használnunk az időt, hogy kiterveljünk valamit. - Maharethez fordult. - Az álmok, Maharet! Miért látogattak bennünket az álmok? Ezt szeretnénk tudni.

Hosszú csend lett. Valamilyen formában az összes jelenlévő tudott az álmokról. Gabrielle-t és Louis-t épp csak meglegyintették; Gabrielle eddig az estéig nem is törődött velük, Louis pedig annyira aggódott Lestat-ért, hogy száműzte őket a gondolataiból. Pandora bevallotta, hogy nem álmodott ilyeneket, viszont beszámolt Mariusnak Azim figyelmeztetéséről. Santino förtelmes önkívületi állapotnak nevezte az álmokat, amelyből nem szabadulhatott.

Marius most tudta meg, hogy a legfiatalabbakra, Jessére és Danielre beteges ígézetet bocsátottak az álmok. Majdnem olyan kegyetlenül megviselték őket, mint őt.

Maharet nem felelt. Szemében erősödött a fájdalom; Marius úgy érezte, mint egy hangtalan rezgést. Érezte az apró idegszálak görcsét.

Előrehajolt, összekulcsolta Ujjait az asztalon.

- Maharet - mondta -, ugye, a nővéred küldi az álmokat?

Semmi válasz. Marius nem tágított.

- Hol van Mekare?

Ismét csend.

Marius érezte az ósasszony szenvedését. Sajnálta, nagyon sajnálta, hogy ilyen kíméletlenül kell beszélnie, de ki kell kényszerítenie a választ, ha azt akarja, hogy bárminemű haszna legyen az ittlétének. Ismét - maga se tudta, miért - eszébe jutott Akasa a szentélyben. A mosolyára gondolt. Lestat-ra gondolt, kétségbeesett oltalmazni akarással. De Lestat most csak jelkép. Önmaga jelképe. Valamennyiüké.

Maharet olyan furcsán meredt rá, mintha valamilyen rejtéllyel került volna szembe. A többiekre pillantott, aztán végre megszólalt:

- Láttátok, mikor elszakítottak bennünket - mondta halkan. - Valamennyien láttátok az álomban. Láttátok a csöcseléket, amint körülfog, elszakít egymástól, belekényszerít a kökoporsókba. Mekare nem kiáltott, mert kivágták a nyelvét, én nem nézhettem meg utoljára, mert elvették a szememet.

De láttam azoknak az elméjén át, akik bántottak. Láttam, hogy a tengerpartra visznek. Mekarét nyugatnak; engem keletnek.

Tíz éjszakán át hanyódtam a szurkos rönktutajon, elevenen eltemetve a kőkoporsóban. Végül a tutaj elsüllyedt, a víz lesodorta a koporsófedele, és én kiszabadultam. Vakon, farkaséhesen úsztam a partra, és az első szegény halandótól elloptam a szemét, hogy lássak, és a vérét, hogy éljek,

Hát Mekare? Őt a nagy nyugati óceánba vetették, amelynek habjai a világ végét mossák.

Ennek ellenére az első éjszakától őt kerestem; kutattam Európában, Ázsiában, dél őserdeiben, észak fagyott mezein. Kerestem évezredek át, és amikor a halandók átkeltek a nyugati óceánon, az Újvilágra is kiterjesztettem kutatásomat.

Sohasem leltem rá. Sohasem találkoztam halandóval vagy halhatatlannal, aki egyszer is látta vagy hallotta volna a nevét. Majd ebben a században, a második nagy háború után, egy magányos régész rábukkant nővérem ottjártának kétségbevonhatatlan bizonyítékára Peru őserdei hegyei között, egy sekély barlang falán, ahol Mekare kezdetleges festékekkel, pálcikaemberkével mesélte el közös életünket és a szenvedéseket, amelyekről valamennyien tudtok.

Hatezer éve karcolták azokat a rajzokat a kőbe. Hatezer éve szakították el tőlem a nővéremet. Sohasem találták más nyomát.

Ám én sohasem adtam fel a reményt, hogy viszontláthatom. Mindig tudtam, ahogy csak az ikrek tudhatják, hogy még mindig itt jár a földön, és nem vagyok egyedül.

Ebben az utóbbi tíz napban kaptam meg az első bizonyosságot, hogy Mekare még mindig velem van. Az álmok hozták el.

Ezek Mekare gondolatai, Mekare képei, Mekare dühe és fájdalma. Csönd. Minden szem az ősaszszonyt nézte. Marius némán rettegett, hogy ismét ő lesz az, akinek meg kell szólalnia. Ez félelmetesebb volt, mint képzelte, most már tisztán lehetett látni a körülményeket.

Szinte bizonyos, hogy ezt nem egy évezredek túlélő elme álmodja, sokkal valószínűbb, hogy egy alati szinten megrekedt tudat látomásai. Egy ilyen lényt az emlékezés azonnali cselekvésre sarkall. Az állapot engedelmeskedik, anélkül, hogy értené vagy megkérdőjelezné az ösztökét. Ez magyarázza a képek ismétlődését és élességét.

A dzsungelt járó valami, amelyet Marius villanásnyi időkre látott, nem más, mint Mekare.

- Igen - felelte azonnal Maharet. - „A dzsungelben. Jár.” Ezeket a szavakat írta le a haldokló régész, míg jövetelemet várta. „A dzsungelben. Jár.” De hol?

Most Louis törte meg a csendet.

- Akkor talán nem is üzenetet jelentenek az álmok - szólt enyhe franciás hangsúllyal -, hanem egy elkínzott lélek túlcsoorduló fájdalmát.

- Üzenet az - vitatkozott Haiman. - Figyelmeztetés. Valamennyiünknek szól, de főleg az Anyának.

- Hogy állíthatod ezt? - kérdezte Gabrielle. - Nem ismerjük az elmeállapotát, azt se tudjuk, sejti-e, hogy itt vagyunk.

- Te nem ismered az egész történetet - intette le Haiman. - De én igen. Maharet majd elmondja.

- Én láttam - szólalt meg szerényen Jesse, és tétován pillantott Maharetre. - Átkelt egy nagy folyón; jön. Láttam! Illetve nem is; úgy láttam, mintha a bőrében lennék.

- Igen! - bólintott Marius. - Az ő szemével!

- Mikor lenéztem, láttam a vörös haját - folytatta Jesse. Láttam, miként ad utat neki a dzsungel.

- Ennek az álomnak figyelmeztetésnek kell lennie - vágott közbe Mael hirtelen türelmetlenséggel. - Mi másért lenne ilyen éles? A mi gondolataink nem ily hatalmasak. Mekare fölemeli a hangját, azt akarja, hogy valami vagy valaki tudja, mire gondol...

- Vagy pedig megszállott, és a megszállottsága hajtja - egészítette ki Marius. - Egy bizonyos cél felé. - Rövid időre elhallgatott. - Hogy találkozzon veled, a testvéredel! Mi mást akarhat?

- Nem - mondta Haiman -, nem ez a célja. - Ismét Maharetre pillantott. - Teljesíteni akarja, amit az Anyának ígért. Ezt jelentik az álmok.

Maharet szótlánul bámulta. Ezt még ő is alig bírta elviselni, hogy így diskuráljanak a nővéréről. Némi acélozta magát, hogy kibírja az előtte álló megpróbáltatást.

- Mi Ott voltunk a kezdeteknél - folytatta Haiman. - Mi voltunk az Anya első gyermekei. Ezekből az álmokból az tudható meg, miként kezdődött.

- Akkor el kell mondanod... mindent - szólt Marius olyan gyöngéden, ahogy bírt.

- Igen - sóhajtott Maharet. - El is fogom. - Sorra végignézte őket; utoljára Jessén pihent meg a tekintete. - El kell mondanom mindent, hogy felmérhessétek, mi az, amit talán nem is tudunk elhárítani. Lehet, hogy ez nemcsak a kezdettől szól, mert ugyanúgy lehet a vég története is. - Hirtelen felsóhajtott, mintha ez túlságosan fájna neki. - Világunk még sohasem ért meg ilyen földindulást - tekintett Mariusra, - Lestat zenéje, az Anya ébredése és ez a rengeteg halál!

Lesütötte a szemét, mintha újból erőt gyűjtene, aztán ismét fölnézett, Haimanra és Jessére, akiket a legjobban szeretett.

- Még sohasem meséltem el senkinek - mondta olyan hangon, mint aki elnézésért könyörög. - Immár mitológiai tisztaságúvá keményedtek azok az idők, mikor még éltem. Mikor még láttam a napot. Ám ezekben a mítoszokban gyökereznek az igazságok, amelyeket ismerek. És ha visszaásunk, talán megtaláljuk a jövőt, és annak a módját, amellyel esetleg megváltoztathatjuk. A legkevesebb, amit tehetünk, hogy törekszünk a megértésre.

Mély csend támadt. Tiszteletteljes türelemmel várakozott mindenki.

- Kezdetben - szólt Maharet - boszorkányok voltunk, a nővérem és én. Beszéltünk a szellemekkel, és a szellemek szerettek bennünket. Addig, amíg ő el nem küldte földünkre a katonáit.

IX.

LESTAT: A MENNYEK KIRÁLYNŐJE

Elengedett. Azonnal zuhanni kezdtem, fülemben harsogott a szél. Az volt a legrosszabb, hogy nem láttam. Azt mondta: Emelkedj!

Tehetetlennek éreztem magam. Feltartóztathatatlanul hullottam a föld felé. Akkor fölnéztem könnybe lábadt szememmel az összezáruló felhőkre. A toronyra, az emelkedés érzésére gondoltam, és elhatároztam: Föl! Nyomban megszűnt a zuhanás.

Mintha légáramlat kapott volna el, és röptetett volna pillanat alatt száz méter magasra. Alám kerültek a felhők, alig láttam fehér fényüket. Úgy döntöttem, lebegni fogok. Miért kellene bárhová mennem? Ha nem féltem volna a fájdalomtól, ki mertem volna nyitni a szememet, és bele mertem volna nézni a szélbe.

Ő nevetett valahol, a fejemben vagy fölötte, nem tudom. Gyere, királyfím, gyere magasabbra!

Megpördültem és kilőttem, addig emelkedve, míg megláttam, hogyan közeledik szélről lobogó köntösében.

Elkapott és megcsókolt. Beléje kapaszkodva próbáltam annyira megállítani magamat, hogy lenézhesek és lássak is valamit a felhők réseiben. Holdfényben vakító havas ormok, feneketlen hóba süppedt völgyekben eltűnő óriás, kékes hegyoldalak.

- Most emelj föl - súgta a fülemben. - Vigyél északnyugat felé.

- Nem tudom az irányt.

- Dehogynem tudod. A test tudja. Az elméd tudja. Ne kérdezd tőlük, hogy merre. Mondd nekik, hogy arra akarsz menni. Ismered az elveket. Amikor fölemelted karabélyodat, a futó farkast nézted; nem számítottad a távolságot, vagy a golyó sebességét, csak lőttél, és a farkas összeesett.

- Megint azzal a hihetetlen lendülettel vágódtam a magasba. Éreztem, hogy nagy súllyal húzza a karomat. Vitette magát. Elmosolyodtam, azt hiszem, talán nevettem is. Fölemeltem, újból megcsókoltam, aztán töretlen vonalban folytattam az emelkedést. Északnyugatnak! Tehát jobbra, megint csak jobbra, még feljebb! Az elmém tudta, ismerte a terepet, amelyen jártunk. Leírtam egy művészi kis piruettet, majd még egyet, forogtam-pörögtem. Magamhoz szorítottam Akasát, élveztem testének súlyát, mellét a mellemen, gyöngéd ajkát, amely ismét rásimult az enyémre,

A fülemben hajolt. - Hallo? - kérdezte.

Figyeltem. Először mindent túlülvöltött a szél, aztán felhallatszott a földről a gyászos kórus. Emberek énekeltek, volt, aki ütemre és egyszerre, volt, aki összevissza. Hangosan imádkoztak, valamilyen ázsiai nyelven. Hol nagyon messziről hallottam őket, hol közvetlen közelből. Meg kellett különböztetnem a két hangot. Volt először is egy hosszú menet: zárandokok vonultak hegyszorosokon, szirteken át, és hangosan kántáltak, nehogy elaludjanak kimerültségükben a hidegtől. És volt egy eksztatikus kórus, amely egy épületben harsogott szilajon, dobok és csörömpölő cintányérok hangjaira.

Arcomhoz szorítottam Akasa arcát, és lenéztem, de a fellegek tömör fehér tajtékká álltak össze alattunk. Ennek ellenére kiszűrtem a jámborok elméjéből egy márvány boltíves templom és templomudvar, festett, nagy termék csillogó látomását. Ide tartott a zárandokok menete.

- Látni akarom! - mondtam. Akasa nem válaszolt, de nem állított meg, mikor ereszkedni kezdtem, kezem-lábam szétárva, mint szárnyát a madár. Mire a felhők közepébe értünk, súlytalan lett ismét.

Ahogy elhagytuk a fehérség tengerét, felragyogott a mélyben a templom. Olyan volt, mint önmaga csepp agyagmodellje az egyenetlen terepen kanyargó falak között. Lángoló máglyáin perzselődő hullák bűzölögtek. Ameddig elláttam, férfiak és asszonyok közeledtek nyaktörő utakon a tornyok és tetők e bokrához.

- Mondd meg, ki van odabent, királyfím - biztatott Akasa. - Mondd meg, ki ennek a templomnak az istene.

Lásd! Menj közelebb!, vettem elő a régi fortélyt, de nyomban zuhanni kezdtem. Borzasztó kiáltás tört fel belőlem. Akasa elkapott.

- Óvatosabban, királyfím!

Azt hittem, kiszakad a szívem.

- Vagy repülsz, vagy kilépsz magadból, és megnézed, mi van a templomban: egyszerre nem megy.

Lásd a halandók szemén át, úgy, mint korábban.

Görcsösen kapaszkodtam belé. Még mindig reszkettem.

- Megint ledoblak, ha nem csitulsz - figyelmeztetett szelíden. - Mondd a szívednek, hogy azt tegye, amit te akarsz.

Nagyot sóhajtottam. Testem hirtelen sajogni kezdett a szél lankadatlan erejétől. És megint úgy szűrt a szemem! Semmit sem láttam, de igyekeztem elfojtani ezeket az apró fájdalmakat, vagy inkább nem venni

tudomást róluk, mintha nem léteznének. Magamhoz szorítottam Akasát, és lefelé indultam, utasítva magamat, hogy lassan haladjak, aztán ismét megpróbáltam rátalálni a halandók elméjére, és látni, amit látnak:

Aranyozott falakat, cakkos boltíveket, sziporkázó díszítést minden körömnnyi helyen. Gomolyog a tömjénfüst, illatába friss vér szaga keveredik. Elmosódó villanásokban láttam őt is, „a templom istenét”.

- Vámpír! - suttogtam. - Vérszívó isten! Magához csalja, majd lemészárolja őket. Ez a hely bűzlik a haláltól!

- És több is lesz még a halál - súgta. Puhán megcsókolta arcomat. - Most pedig gyorsan, olyan gyorsan, hogy halandó szemek ne is lássanak! Vigyél a templomudvarra, a temetési máglya mellé.

Esküszöm, megtörtént, mielőtt elhatározhattam volna magamat; annyit tettem, hogy fontolóra vettem az ötletet! Végighorzsoltam a durva habarcsot, lábam kemény kövekhez csapódott. Reszkettem, szédültem, zsigereim összezicskordultak a fájdalomtól. Testem kevés híján ment volna tovább, bele a tömör sziklába.

A falnak tántorodtam. Legelőször a kántálást érzékelttem, aztán az égő testek bűzét, utolsónak láttam meg a lángokat.

- Hát ez nagyon ügyetlen volt, királyfim - pirongatott lágyan. - Majdnem kidöntöttük a falat.

- Nem is tudom, hogyan történt.

- Épp ez a kulcsa - felelte -, a „pontosan” szó. A benned levő szellem gyorsan és feltétlenül engedelmeskedik. Gondolkozz csak rajta egy kicsit. Nem szűnsz meg látni és hallani ereszkedés közben; mindössze olyan gyorsan történik, hogy nem tudatosodhat. Tisztában vagy a csettintés mechanikájával? De-hogy vagy. Mégis meg tudod tenni. Egy halandó gyerek is meg tudja.

Bólintottam. Az elv érthető volt, akár a karabély és a célpont esetében.

Csupán fokozat kérdése az egész - mondtam.

- És a megadásé, a félelem nélküli megadásé.

Bólintottam. Igazság szerint szerettem volna ledőlni egy jó puha ágyra, és egy nagyot aludni. Hunyorgva bámultam a morajló lángokat, a máglyán feketedő hullákat. Az egyik még nem is volt halott, karja fölemelkedett, ujjai begörbültek. Na, most már meghalt. Szegény ördög. Akkor jó.

Akasa hideg keze megérintette az arcomat. Megérintette ajkamat, hátrasimította csapzott üstökömet.

- Neked sose volt tanítód, ugye? - kérdezte. - Magnus árván hagyott még azon az éjszakán, mikor megalkotott. Apád és a bátyáid bolondok voltak, anyád pedig utálta a gyerekeit.

- Mindig magam tanítottam magamat - feleltem komoran. - És be kell vallanom, hogy mindig is én voltam a kedvenc tanítványom.

Fölnevetett.

- Talán volt egy kis összejátszás - folytattam - tanítvány és tanár között. De mint említetted, nem volt senki, aki tanítson.

Rám mosolygott. Szemében táncolt a tűz. Ragyogó, ijesztően gyönyörű volt az arca.

- Add meg magad nekem - mondta -, és olyan dolgokra tanítalak, amelyekről nem is álmodtál. Sose jártál csatában. Igazi csatában. Sohasem érezted az igaz ügy tisztaságát.

Nem feleltem. Forgott velem a világ, és nemcsak a hosszú légi utazástól, de szavainak gyöngéd cirógatásától és szemének kifürkészhetetlen feketeségétől is. Ugy tűnt, hogy szépsége nagyrészt arcának édes derűjéből fakadt, abból, hogy a szeme akkor sem rebben, ha fénylő fehér húsát váratlanul megmozdítja egy mosoly vagy egy könnyű szemöldökráncolás. Tudtam, hogy ha engedném, halálra rémülnék attól, ami most történik. O is tudhatta, mert ismét átölelt. - Igyál, királyfi! - suttogta. - Vedd az erőt, hogy megtehesd, amit meg akarok tétetni veled!

Nem tudom, hány perc telt el így. Amikor elhúzódott, kábán szédelegtem egy pillanatig, aztán jött a mindent elsöprő tisztánlátás. A falak mögött dübörgött az egyhangú templomi zene.

- Azim! Azim! Azim!

Víziónak rémlett a testem, miközben vont maga után. Kitapinthatam az arcomat, bőröm alatt a csontokat, ez a szilárd dolog én vagyok, de ez a bőr, ez az érzés, ez valami vadonatúj. Mi maradt belőlem?

Mintegy varázslatra pattant föl előttünk az ajtó. Némán beléptünk egy hosszú folyosóra, ahol karcsú fehér márványoszlopok tartottak csipkés boltíveket. Ám ez csak kerete volt a hatalmas, központi teremnek, amelyben hívők sikoltoztak eszeveszetten. Észre se vettek, jelenlétünket sem érezték meg, csak táncoltak, daloltak tovább, és ugráltak a levegőbe, hátha meglátják egy pillanatra egyetlen istenüket,

- Maradj mellettem, Lestat! - Hangja áttört a ricsajon, és úgy érintett meg, mint egy bársonykesztyű.

A tömeg hirtelen kettévált, jobb- és baloldalt egymásra torlódtak a testek. Az éneket nyomban felváltotta a sivalkodás. Út nyílt előttünk a tolongásban, a terem közepén. A cintányérok és dobok elhallgattak, nyöszörgés, szájalmas, gyöngé jajgatás hallatszott helyettük.

Majd szélként kelt az ámulat sóhaja, mikor Akasa előrelépett, és hátravetette fátyolát.

Tőlünk számos ölre állt a díszes padló közepén Azim, a fekete selyemturbánt, ékköves köntöst viselő véristen. Dühből eltorzult arccal meredt hol Akasára, hol rám.

Körülöttünk imák zsongtak, és egy éles hang zsoltárt kezdett kántálni „az örök anyához”.

- Csönd! - parancsolta Azim. Nem ismertem a nyelvet, de értettem a szót.

Hallottam hangjában az embervért; láttam, mint vágat ereiben. Sose találkoztam még vámpírral, aki ily pukkadásig töltekezett volna a vérrel. Legalább olyan öreg lehetett, mint Marius, de a bőre sötétaranyban csillogott. Egész testét, még nagy, puha kézfejét is belepte a véres verejték vékony hártyája.

- Ide mersz jönni a templomomba! - mondta. Most se értettem a nyelvet, ám a jelentését igen.

- Most meghalsz! - közölte Akasa, még a szokottnál is lágyabb hangon. - Te, aki félrevezetted e reményvesztett ártatlanokat! Te, ki úgy toroztál életükön és vérükön, mint egy pöffedt pióca!

A jámborok sivalkodni kezdtek, kegyelemért könyörögtek. Azim újból rájuk förmedt, hogy hallgassanak.

- Milyen joggal ítéled el kultuszomat -' vijjogta, ránk szögezve az ujját -, te, ki némán ültél trónusodon az idők kezdete óta!

- Az idő nem veled kezdődött, átkozott szépség! - válaszolta Akasa. - Én már akkor öreg voltam, mikor megszülettél. Most pedig fölkeltem, hogy átvegyem az uralkodást, amelyre rendeltettem. Te pedig meghalsz, hogy példát statuáljunk népednek. Te leszel az én első nagy vértanúm. Meghalsz még most!

Azim rá akart rohanni, én közéjük akartam ugrani, de minden olyan gyorsan játszódott le, mint a vilámcsapás. Akasa valamilyen láthatatlan eszközzel megragadta és eltaszította Azimot, úgyhogy az végigszánkázott a márványpadlón. Megtántorodott, majdnem elesett, és mikor táncolva próbálta visszanyerni az egyensúlyát, egyszer csak fönnakadt a szeme.

Mély, gurgulázó kiáltás szakadt föl a torkán. Égett, égtek a ruhái, szürke, vékony füstcafrang emelkedett a félhomályban. A rettegő sokaság jajveszékelt és üvöltött. Azim vonaglott az emésztő hőségben, hirtelen hétrét görnyedt, felemelkedett, rámeredt Akasára, előrelökte karjait és a királynőnek rohant.

Ugy tűnt, oda is ér, mielőtt Akasa kieszelhetné, mit tegyen. Ismét a testemmel védtem volna, de jobb-jának egyetlen ütésével az emberi bolyba repített. Félmeztelen testek iszkoltak az utamból, miközben egyensúlyomat próbáltam visszanyerni.

Megpördültem és láttam, hogy alig méternyire a királynőtől Azim ugrásra készen vicsorít, és valamilyen láthatatlan, ledönthetetlen sorompón igyekszik átnyúlkálni.

- Halj meg, kárhozott! - rikoltott Akasa. (A fülemre csaptam a tenyeremet.) - Távozz a pokolba, amelyet íme megteremték számodra!

Azim feje szétrobbant. Füst és láng lövellt meghasadt koponyájából, a szeme elfeketedett. Egy villanással egész teste tűzbe borult, ám ennek ellenére is úgy esett össze, mint egy ember, öklét rázva az Anyára, megrogyasztott térdrel, mintha újból föl akarna pattanni. Majd mindenestől elnyelte a hatalmas, narancsszín lángoszlop.

A tömeg pontosan olyan pánikba esett, mint a rajongók a koncert után, amikor kiütöttek a tüzek, és én leléptem Louis-val és Gabrielle-lel.

Ám itt mintha veszélyesebb magaslatokra hágott volna a hisztéria. Testek csapódtak a karcsú márványoszlopoknak. Férfiakat és asszonyokat tapostak le társaik, miközben rontottak az ajtó felé.

Akasa megfordult maga körül, köntöse fekete-fehér selyemvirággá nyílt, és azok a halandók, akikhez hozzáért, úgy roskadtak a padlóra, mintha láthatatlan kezek taszítanák űket. Testük görcsösen rángatózott. Az asszonyok nézték a földre sújtott áldozatokat, és a hajukat tépve üvöltöttek.

Nem jöttem rá azonnal, mi történik: hogy Akasa a férfiakat öli. Nem tüsszel, hanem a létfontosságú szerveket támadó, láthatatlan erővel. A haldoklóknak vér folyt a szeméből és a füléből. Több asszony veszett dühvel rontott a királynőnek, de ugyanerre a sorsra jutottak. A férfiakat, akik megtámadták, szempillantás alatt lesújtotta.

Meghallottam a fejemben a hangját:

Öld meg őket, Lestat! Vágd le a hímeiket az utolsó szálig!

Csak ácsorogtam bénultan, hátha valamelyik ember közel férközne hozzá. De nem volt olyan szerencsénk. Ez felülmúlt minden lidércnyomást, az összes hülye horrort, amelynek részese voltam elátkozott életem során.

Hirtelen ott állt előttem, és megragadta a karomat. Jéghideg, selymes hangja orkánként harsogott az agyamban:

Királyfim, szerelmem! Meg fogod tenni értem! Vágd le a hímeket, hogy bűnhődésük legendája elhomályosítsa a templom legendáját. Ok a véristen csatlósai! Az asszonyok tehetetlenek. Büntesd meg a hímeket a nevemben!

- Ó, irgalmas Isten, ne kérd ezt tőlem! - motyogtam. - Ezek csak szerencsétlen halandók!

A tömegben nagyon lelohadt a harci kedv. Azok, akik a hátsó udvarba menekültek, csapdába estek. Körülöttünk haldoklók és gyászolók fetrengtek, miközben a főkapu előtt a mit sem sejtő tömeg siralmas óbégatással kért bebocsátást.

- Kérlek, Akasa, hadd távozzanak! - Könyörögtem valaha is így bármiért? Mi közünk nekünk e szegény lényekhez?

Rám tapadt. Semmit se láttam a világból, csak az ő fekete szemét.

- Szerelmem, ez isteni háború. Nem az az undok töltekezés, amit cél és ok nélkül, kizárólag a túlélés kedvéért műveltél éjszakáról-éjszakára a halandókon. Most az éti nevemben, az éti ügyemért ölsz, és éti megadom neked a legnagyobb szabadságot, amely embernek adatott: azt mondom neked, hogy helyes dolog megölni embertársadat. Most pedig használd Új hatalmat, amelyet tőlem kaptál. Egyenként válaszd ki áldozataidat, használd láthatatlan hatalmat, vagy kezed erejét.

Forgott körülöttem a világ. Azért kaptam ezt a hatalmat, hogy álltukban essenek össze az emberek? Körülnéztem a teremben, ahol a füstölőkből még mindig ömlött a tömjén, halomban heverték a hullák, rémült férfiak és asszonyok kapaszkodtak egymásba, mások a sarkokba inaltak, mintha Ott biztonságban lehetnének.

- Életük egyetlen értelme mostantól a példaadás - közölte Akasa. - Tedd, amit parancsolok.

Mintha látomás rémlett volna föl előttem, mert ez bizonyosan nem szívemből vagy elmémből fakadt. Girhes alakot láttam. Fogamat csikorgatva meredtem rá, összesűrítettem gonoszságomat, mint egy lézert. Az áldozat felpattant a levegőbe, majd hanyatt esett, szájából ömlött a vér. Élettelenül, összeaszottan hullott a padlóra. Olyan volt, mintha görcsöt kaptam volna, de aztán olyan könnyedén szakadt föl belőlem, akár az üvöltés. Mint mikor nagyon messzire kiáltunk, de hang nélkül.

Igen, öld meg őket! A sebezhető szervekre célozz, repeszd meg őket, folyjon a vér! Tudod, hogy mindig ezt akartad: úgy ölni, mintha semmiség lenne, aggályoskodás, megbánás nélkül pusztítani!

Igaz volt, milyen igaz, de ez akkor is tilos, nincs, amit ennyire tiltanának a földön...

Szerelmem, ez olyan magától értetődő, mint az éhség, mint az idő. Erőm tiéd, én parancsolok. Te és én majd most véget vetünk mindennek.

Fiatal férfi rontott felém, eszelősen kapkodva a torkom után. Öld meg! Átkokat szórt rám, amikor viszalöktem a láthatatlan erővel; torkomban, hasamban éreztem a görcsöt, majd hirtelen feszülés a halántékomban; éreztem, amint eltalálja, amint kizúdul belőlem, olyan tévedhetetlenül éreztem, mintha ujjaimmal roppantanám szét a koponyáját, vájnék az agyvelejébe. De ilyen durvaságra nem is voltam kíváncsi, annyit kellett látnom, hogy a szájából-füleből fecskendező vér lefolyjon póre mellkasán.

Ó, de milyen igaza volt Akasának! Mennyire meg akartam tenni! Hányszor álmodtam róla halandóságom zsenge éveiben, az ölés üdvéről, hogy megölök mindenkit, akik egyazon nevet - az ellenségét - viselik, azokat, akik rászolgáltak a halálra, akik arra születtek, hogy megöljem őket, teljes erőből, egyetlen izommozgásuk keménydedt testtel, fogcsikorgatva, egybeolvasztva láthatatlan erőmet és gyűlöletemet!

Futottak mindenfelé, de ezzel csak még jobban felhevítettek. Visszarántottam és a falhoz csaptam őket. A szívekre céloztam e láthatatlan nyelvvel, és hallottam, mikor megszakadtak. Pörögtem-forogtam, körütekintően, de villámgyorsan véve célba hol ezt, hol azt, majd amazit, mikor kirohant az ajtón, aztán azt, aki a folyosón száguldott, majd meg azt, ki letépte láncáról a lámpát, és bolond fejjel hozzám vágta.

Követtem őket a templom hátsó termeibe, mámorító könnyedséggel szökdeltem át az arany és az ezüst halmain, hanyatt löktem a férfiakat hosszú, láthatatlan ujjaimmal, majd addig szorítottam ezekkel az ujjakkal az ereiket, amíg ki nem buggyant a felszakadó húsból a vér.

Az asszonyok zokogva bújtak Össze; mások menekültek. Csontok ropogását hallottam, miközben át-gázoltam a holttesteken. Akkor eszméltem rá, hogy Akasa is öli őket, együtt csináljuk, a padlót ellepik a megnyomorítottak és a hullák. Mindent átjárt a vér komor, tömény szaga, a hideg szél sem szórhatta szét; kétségbeesett jajgatástól lett sűrű a levegő.

Kiguvadó szemű óriás rontott rám, és megpróbált megállítani egy hatalmas, görbe karddal. Haragosan kiteptem kezéből a kardot, és odavágtam a nyakához. A penge átszelte a csontot és rögtön el is tört; a fej és a törött acél egyszerre hullott a lábamhoz.

Félrerúgtam a hullát. Az udvarra mentem, és rámeredtem azokra, akik iszonyodva kushadtak előttem. Nem volt okom és tudatom többé. Fásultan kergettem, szorítottam sarokba őket, löktem félre az aszso-

nyokat, akik mögé elrejtőztek, vagy akik oly szájalomraméltóan védték őket. Célba vettem az erővel a megfelelő helyet, és addig bombáztam sebezhető pontjukat, míg el nem nyúltak mozdulatlanul.

A kapu! Akasa hívott! Az udvaron meghaltak a férfiak, a nők zokogva tépték a hajukat. Átmentem a romos templomon, gyászolók és gyászoltak között. A kapu előtt a hóban térdeplő sokaság, amelynek fogalma sem volt, mi történt bent, kétségbeesetten rimázkodott:

Engedjétek a szentélybe! Engedjétek az Úr látásához és éhéhez! Akasa láttán a kiáltás hatalmasra dagadt. Köntöse után nyúláltak, mikor lehullott a lakat és feltárult a kapu. A szél végigvonított a hágón, a toronyban üresen kondult a harang.

Ismét lecsaptam, agyakat, szíveket, ereket tépve. Vékony karjukat széttárva hullottak a hóba. Még a szél is vértől bűzlött. Akasa hangja keresztülhasított a rémítő sikoltozáson, megparancsolta az asszonyoknak, hogy húzódjanak vissza, távozzanak, és nem lesz semmi bajuk.

Végül olyan sebesen öltem, hogy magam se tudtam szemmel követni. A hímek. A hímeknek meg kell halniuk. Rohanvást közelítettem a teljesség felé, mikor majd halott lesz minden hímnemű lény, aki még mozog, mocorog vagy nyögdecse.

Angyalként süvítettem a kanyargó ösvényen láthatatlan kardommal. Ok pedig térdre ereszkedve, iszonyú passzivitással várták a szirtet a halált.

Hirtelen éreztem Akasát, noha nem volt a közelemben. A fejemben hallottam a hangját.

Szép munka, királyfi!

Nem bírtam abbahagyni. Az a láthatatlan dolog olyan lett, mint az ötödik végtagom. Nem tudtam viselkedni magamba. Ám Akasa mozdulatlanra dermedt. Aztán mélységes nyugalom ereszkedett rám, mintha gyógyszer fecskendeztek volna ereimbe. Végül lecsillapodtam, az erő visszahúzódott, összesűrűsödött bennem. Már csak egy részem volt, semmi más.

Lassan megfordultam. Ránéztem a tiszta, havas csúcsokra, a tökéletes fekete égre, és a hullákra, amelyek sötét, hosszú vonalban vezettek a templom kapujáig. Az asszonyok összekapaszkodva zokogtak, vagy tompán, iszonytatón nyögtek. Még sohasem éreztem ennyire a halál szagát. Húscsapatok, alvadt vérrögök tapadtak a ruhámra. De a kezem! A kezem fehér volt és tiszta! Édes Istenem, nem én tettem! Nem én! Nem tettem! Az én kezem tiszta!

Dehogynem én tettem! Hát mi vagyok én, hogy erre voltam képes? Hogy imádtam, eszeveszetten imádtam, ahogy a férfiak mindig is imádták a háború abszolút erkölcsi szabadságát...

Mintha csend támadt volna:

Lehet, hogy a nők még mindig sírtak, de én nem hallottam. A szelet sem hallottam. Megmozdultam, bár magam se tudom, miért. Térdre hullottam, és az utolsó férfiért nyúltam, akit megöltem, akit törött gallyként dobtam a hóba. Belemártottam ujjaimat a szájából csordogáló vérbe, bevéztem a kezemet, majd az arcomhoz nyomtam.

Kétszáz év alatt egyszer sem öltem úgy, hogy nem ízleltem volna meg és ne fogadtam volna magamba az élettel együtt a vért. Ami szörnyűség. Ám e néhány retentő perc alatt többen haltak meg azoknál, akiket én fektettem idő előtt a sírba. A lélegzés, a gondolat könnyedségével öltem! Ó, ez sohasem tehető jóvá! Erre sohasem lesz igazolás!

Áltam, véres ujjaim között bámultam a havat, és sírtam, bár gyűlöltem a sírást is. Majd fokozatosan föleszméltem, hogy valami történik a nőkkel. Valami történik körülöttem. Mintha megmelegedett volna a hideg levegő, és a szél fölszállt volna a magasba, hogy ne érintse a meredélyt.

Aztán belém szállt a változás: enyhítette szorongásomat, még a szívverésem is lassította.

A sírás elnémult. A nők kettesével-hármasával jöttek lefelé a lépcsőn, révülten átlépegetve a holtakon. És mintha édes muzsika zengedett volna, hirtelen a legváltozatosabb színű és formájú tavaszi virágokat hajtott volna a föld, és balzsamos illatok lengedeztek volna a légtérben.

De hát ez nem lehetséges! Színes ködként vonultak el mellettem az asszonyok, rongyokban, selymekben, sötét köpönyegben. Megráztam magam. Tisztán kell gondolkodnom! Most nincs idő révedezésre! Nem álmodom se a hatalmat, se a holttesteket, és nem engedhetek, semmiképpen sem engedhetek ennek a mindent elsöprő, békeessége elégedettségnek!

- Akasa! - súgtam.

Főlnéztem, nem azért, mert akartam, hanem mert föl kellett néznem, és megláttam egy távoli szirtfokon. Őhozzá mentek mind az asszonyok, öregek és fiatalok. Voltak, akiket annyira legyöngített a hideg és az éhezés, hogy társaiknak kellett vinniük őket.

Halálos csendbe merült a világ.

Akasa szavak nélkül szólni kezdett az előtte állókhoz. Mintha a saját nyelvükön beszélt volna, vagy Oly módon, amely nem volt a közlésekhez sorolható, de ezt nem állapíthattam meg.

Kábán néztem, hogyan tárja feljűk karjait. Fekete haja fehér vállára omlott, egyszerű, hosszú köntösének redői alig mozogtak a hangtalan szélben. Soha életemben nem láttam ehhez fogható gyönyörűséget. Nem annyira a külseje tette széppé, hanem a lényege, a léleknek az a tiszta derűje. Tündéri mámor fogott el szavaitól.

Ne féljeteK, mondta az asszonyoknak. Istenetek véres uralma véget ért, most már visszatérhettek az igazsághoz.

A jámborok halk zsolozsmára fakadtak. Volt, aki a földhöz ütögette a homlokát Akasa előtt, ami neki láthatólag tetszett, vagy legalábbis megengedte.

- Most térjeteK vissza faluitokba - folytatta -, és mondjátok el mindenkinek, akit láttok, hogy a véristen halott! Elpusztította a MennyeK Királynője. A Királynő elpusztít minden férfit, akik még hisznek a véristenben. A MennyeK Királynője a béke új korát hozza el a földre! A férfiak, akik elnyomtak benneteket, meg fognak halni, de ehhez meg kell várnotok a jeladásomat.

Mikor Akasa elhallgatott, ismét felzengett az antifőna, MennyeK Királynője, Istennő, Jóságos Anya! Most talált új formára az ősi dicséret, amelyet ezer nyelven énekel a világ.

Összerázkódtam, jobban mondva szándékosan ráztam meg magamat. Meg kell törnöm a varázst! A hatalom trükkje volt, mint ahogy az ölés is a hatalom trükkje volt, meghatározható és mérhető dolog - ennek ellenére továbbra is megbabonázott Akasa látványa és a magasztaló ének. Ó, hadd bújjak el ebbe a simogató érzésbe! Minden a legnagyobb rendben, minden úgy van, ahogy lennie kell, mindnyájan biztonságban vagyunk.

Halandó emlékezetem valamely napsütötte zugából visszajött egy nap, egy olyan falusi nap, mint előtte sok más, amikor májusban megkoszorúztuk a Szűzanya édesen illatozó virágokkal elhalmozott szobrát, és gyönyörű dicséreteket énekeltünk. Ó, az a kedves pillanat, mikor a fehér liliomokból font koszorú megérintette a Szűzanya fátyolos fejét! Aznap este dicséreteket zengve tértem haza. Egy régi imádságos könyvben találtam egy képet a Boldogságos Szűzről, és ha ránéztem, ugyanezt az elragadtatást és mennyei vallásos rajongást éreztem, mint most.

És énemnek egy még mélyebb rétegében, ahová sohasem jutott le a napfény, formát öltött a felismerés, hogy ha hiszek Akasában, és abban, amit mond, ez a rettenetes dolog, a győnge, kiszolgáltatott halandók lemeszárlása valamiként jóvátehető.

Most az én nevemben, az én ügyemért ölsz, és én megadom neked a Legnagyobb szabadságot, amely embernek adatott: azt mondom neked, hogy helyes dolog megölni embertársadat.

- MenjeteK! - szölt fennhangon. - Hagyjátok el örökre e templomot! Hagyjátok itt a holtakat a hónak és a szélnek! Adjátok hírül a népeknek: új kor kezdődik, amelyben elnyerik büntetésüket a halált és a gyilkolást magasztaló férfiak, és nékteK adódik a béke ideje! Ismét eljövök hozzátok. Megmutatom nekteK az utat. Várjátok eljöveteletem. És akkor majd megmondom, mit kell tenneteK. Egyelőre higgyeteK bennem, és abban, amit láttatok. És mondjátok el másoknak, hogy öK is hihetnek. Hadd jöjjenek a férfiak, hogy lásák, mi vár reájuk. Várjátok jeleimre!

Az asszonyok egy testként mozdultak teljesíteni a parancsot; rohanást indultak lefelé a csapáson, a meszárlástól elmenekült jámborok felé, vékony hangon ujjongva a jeges hidegben. Havazni kezdett, először gyéren, aztán sűrűn, és a hó eltakarta a barna lábakat, karokat, arcokat, a nyitott szemű arcokat.

Az elégedettség szertefoszlott, ismét nem volt menekülésem a perc kínjaitól. Ezek az asszonyok! Ez a vizitáció! Holttestek a hóban! Letagadhatatlan, romboló, elsőprő hatalmi demonstráció!

Halk hang törte meg a csendet; fönt a templomban tárgyak törtek, borultak, zúzódtak.

Megfordultam, Akasára néztem. Mozdulatlanul állt a szirtfokon lazán leomló palástjában, húsa olyan fehér volt, akár a hó, és mereven nézte a templomot. A hangok folytatódtek. Már tudtam, mi történik.

Olajos korsók törtek, parázstartók borultak. Lángra lobbanó kelme susogott. Sűrű, fekete füst gomolygott a harangtoronyból és a hátsó udvarról.

A harangtorony megremegett. Mennydörgés moraját visszhangozták a sziklafalak; a kövek elengedtek, a torony összedőlt, bele a völgybe. A harang egy végső kolompolással eltűnt a puha fehér szakadékban.

A templomot elborították a lángok.

Meredten bámultam, szemem könnybe lábadt a pernyét és koromszemcséket hömpölygető füsttől.

Homályosan éreztem, hogy testem a hóban sem fázik, és nem fárasztotta ki a gyilkolás erőfeszítése. Bőröm fehérebb volt, mint valaha, tudom olyan simán szívta a levegőt hogy nem hallottam a lélegzésemet, még a szívverésem is egyenletesebb lett. Csak a lelkem fáj.

Amióta megvagyok - halandóként és halhatatlanként - először féltem attól, hogy meghalhatok. Féltem, hogy Akasa elpusztít, és meg is lesz rá az oka, mert nem bírom megújrázni, amit tettem. En nem bírok

részt venni ebben a tervben. Imádkoztam, hogy ne kényszeríthessenek rá, hogy legyen erőm visszautasítani.

Megfogta a vállamat.

- Fordulj meg és nézz rám, Lestat - mondta.

Engedelmeskedtem, és újból Ott állt előttem a legbűbajosabb szépség, akit valaha láttam.

És a tied vagyok, szerelmem. Te vagy az én egyetlen, igaz társam, legkülönb fegyverem. Ugye, tudod?

Ismét megráztam magam. Hol kódorogsz Lestat, az istenedet! Nem mered kimondani, ami a szívedet nyomja?

- Akasa segíts! - sügtam. - Áruld el, miért akartad, hogy ezt műveljem, ezt a vérengzést? Mire gondoltál, mikor azt mondtad az asszonyoknak, hogy a férfiak megkapják a büntetésüket? Hogy béke fog uralkodni a földön? - Milyen ostobán hangzottak a szavaim. Ha a szemébe néztem, elhittem, hogy ő az istennő. Úgy szívta el a meggyőződéseimet, mint a vért.

Hirtelen vacogni kezdtem a félelemtől. Vacogtam. Most tanultam meg ennek a szónak a jelentését.

Mondani akartam még valamit, de csak hebegtem, aztán mégis kiböktem:

- Miféle erkölcs nevében történik ez?

- Az én erkölcsöm nevében! - válaszolta azzal a szépséges félmosolyával. - Én vagyok az ok az igazolás, a jog! - Hangja fagyos volt a haragtól, de az arcán változatlanul megmaradt az üres édesség. - Most pedig hallgass rám, gyönyörűm. Szeretlek téged; felébresztettél hosszú álmomból a nagy célra. Nekem már az Is öröm, ha nézhetlek, láthatom a fényt kék szemedben, hallhatom hangod zenéjét. El sem tudod képzelni, mennyire fájna, ha látnom kellene halálodat. Ám a csillagok legyenek tanúim, hogy segíteni fogsz küldetésemben, vagy nem leszel több a kezdet eszközénél, mint Júdás volt Krisztusnak, és elpusztítalak, amint Krisztus pusztította el Júdást, mihelyt nem leszel használható.

Iszonyú méregbe gurultam. Villámgyorsan csúsztam át a félelemből a fortyogó haragba.

- Hogy mersz Ilyet csinálni? - kérdeztem. - Szabadjára engedni ezeket a tudatlan teremtményeket, ilyen eszelős hazugságokkal!

Némán meredt rám; úgy tűnt, mindjárt lecsap. Arca ismét szoborrá kövült, én pedig azt gondoltam: hát most jött el a perc. Meghalok, ágy, ahogy Azimot láttam meghalni. Nem menthetem meg Gabrielle-t vagy Louis-t. Nem menthetem meg Armand-t. Nem fogok harcolni, úgyis hiába. Meg se moccanok, ha megtörténik. Majd talán mélyen visszahúzódok önmagamba, ha menekülnöm kell a fájdalomtól. Találok valamilyen káprázatot, mint Jenks Bébi, abba kapaszkodom addig, mikor már nem leszek Lestat tovább,

Nem mozdult. A hegyen leégett a tűz. Sűrűbben hullott a hó, Akasa kísértet lett a csendes havazásban, fehér, akár a pelyhek.

- Te csakugyan semmitől sem félsz, ugye? - kérdezte.

- Tőled félek - mondtam.

- Ó, nem. Nem hiszem.

Bólintottam: - Pedig gyáva vagyok. És megmondom, mi vagyok. A föld szemetje. Semmi több. Emberek gyűlöletes gyilkolója. De tudom, hogy az vagyok! Nem játszom meg magamat másnak! Te azt mondtad ezeknek a tudatlanoknak, hogy a Mennyek Királynője vagy! Hogy akarod jóvátenni azt, amit ezek a szavak művelnek majd az ártatlan és ostoba agyakban?

- Ezt az arroganciát! - mondta lágyan. - Ezt az egetverő arroganciát! És mégis szeretlek. Szeretem a bátorságodat, még a meggondolatlanságodat Is, ami esetedben mindig mentő körülmény volt. Még a butaságodat Is szeretem. Nem érted? Nincs oly ígéret, amelyet ne tudnék teljesíteni! Én átdolgozom a mítoszokat! Én vagyok a Mennyek Királynője, és végre a mennyország fog uralkodni a földön! Minden vagyok, aminek mondom magamat!

- Istenem-Uram - motyogtam.

- Ne szólj ily üresen kongó szavakat. Ezek a szavak soha, senkinek sem jelentettek semmit! Az egyetlen istennő áll előtted, akit valaha ismerni fogsz. Te vagy az egyetlen isten, akit ezek a népek valaha ismerni fognak! Tehát istenként kell gondolkodnod, szépségem. Túl kell látnod önző kis ambícióidon. Fogalmad sincs róla, mi történt?

Megráztam a fejemet. - Nem tudok semmit. Meg fogok bolondulni!

Nevetett. Hátravetette a fejét és nevetett. - Azok vagyunk, amiknek ők álmodnak bennünket, Lestat, Nem okozhatunk csalódást nekik. Ha ezt tennénk, az igazságot árulnánk el, amely egyidős a földdel, itt, a lábunk alatt.

Elfordult, visszatért a behavazott kiszögellésre, amelyen állt.

A völgyet nézte, a sziklába vágott keskeny ösvényt, a zarándokokat, akik visszafordultak, amint a menekülő asszonyok megvitték nekik a hírt.

Kiáltások verődtek vissza a hegyoldal kövéről. Hallottam, ahogy meghalnak a mélyben a férfiak, mikor lesújt rájuk az az egyszerű és babonás erő. Hallottam az asszonyok eszelős karattyolását csodákról és jelenésekről. Majd föltámadt a szél, a közömbös szél, és elnyelt mindent. Egy pillanatra láttam a közeledő Akasa derengő arcát, és arra gondoltam, ez a halál, megint a halál az erdőben, jönnek a farkasok, nincs hová bújnom; aztán lecsukódott a szemem.

APRÓ házban ébredtem. Nem tudtam, miként kerültünk ide, vagy milyen rég történt a vérfürdő a hegyekben. Belefulladtam a hangokba, és időnként álmot láttam, rettenetes és ismerős álmot. Ebben az álomban két vörös hajú nő térdeit egy oltár mellett, amelyen egy holttest várta, hogy a nők elvégezzenek valamilyen szertartást, életbe vágóan fontos szertartást. Kétségbeesett vergődéssel próbáltam megfejteni, mit jelent az álom, mert úgy rémlett, minden ezen múlik, és ezt nem szabad elfelejteni.

De mostanra elhalványult az álom, helyébe nyomakodtak a jelen hangjai, rút képei.

A ház, amelyben feküdtem, kicsi volt, mocskos és mindenfelétől büzlött. Körülöttünk halandók tengődtek apró kalyibákban, éhes csecsemők sírtak a pállott füst- és zsírszagban.

Itt háború tombolt, igazi háború, nem olyan kaszabolás, mint a hegyoldalban, hanem régimódi, huszadik századi háború. Kikanalaztam nyúlós adagokban az örökös mézszárlásban és fenyegetettségben élő szenvedők agyából a felgyújtott buszokat, amelyeknek beakadt ajtaját hiába verték a csapdába esett emberek, a felrobbanó teherautókat, a gépfegyvertűz elől rohanó asszonyokat, gyerekeket.

Úgy hevertem a padlón, mint akit odahajítottak. Akasa szeméig húzott köpenyben állt az ajtóban, onnan lesett ki a sötétségbe.

Feltápázkodtam, odamentem mellé. Pocsolyás, kikövezetlen síkátort láttam és apró vityillókat, volt, amelyeknek bádogból volt a teteje, volt, amelyeknek ázott újságpapírból. Emberek aludtak a koszos falak tövében, tetőtől-talpig bebugyolálva, mint hullák a szemfödélbe, de nem voltak halottak, és a patkányok, amelyekről menekülni akartak, nagyon Jól tudták ezt. A patkányok a takarókat rágszállták, az alvók fészkelődtek és mocorogtak.

Meleg volt, és a meleg felforralta a húgyból, bélsárból, haldokló gyerekek okádékából elegyedő büzt. Ereztem még a hasgörcstől síró gyerekek éhségének a szagát is. Ereztem a pöcegödrök és a kanálisok áporodott, orrfacsaró tengerszagát.

Nem falu volt ez, csak egy rakás putri és viskó, amelyben a reménytelenség tanyázott. Hullák heverték a házak között. Járvány dühöngött, a csecsemők sírtak, az öregek és a betegek némán gunnyasztottak a sötétben, és nem álmodtak semmiről, talán csak a halálról.

Püffedt hasú kisgyerek totyogott felénk a síkatorban, sivalkodva dörgölte apró öklével gyulladt szemét.

Nem vett észre bennünket a sötétségben. Sírva ment ajtóról-ajtóra, sima barna bőre csillogva verte vissza a főzőtüzek hunyorgását.

- Hol vagyunk? - kérdeztem Akasát.

Elképedésemre megfordult, és gyöngéden megsimogatta hajamat és arcomat. Fellélegeztem, de ennek a helynek a sivár nyomorúsága túl nagy volt ahhoz, hogy örülhessek. Tehát nem pusztított el, csak idehozott a pokolba. Milyen céllal? Ínség és reménytelenség vett körül. Mit nyomhat a mérlegen ezeknek a boldogtalanoknak a szenvedése?

- Szegény harcosom - mondta. Szeme tele volt vérkönnyekkel. - Nem tudod, hol vagyunk?

Nem feleltem.

A fülemhez hajolt. Elmondjam a nevek litániáját? Ha óhajtod, Kalkutta vagy Etiópia; vagy Bombay utcái; de lehetnek ezek a szegények Sri Lanka, Pakisztán, Nicaragua vagy Salvador parasztjai. Nem az számít, hogy mi, hanem hogy mennyi; ez veszi körül valamennyi nyugati nagyvárosotok fénylő oázisát, ez a világ háromnegyede! Nyisd ki a szemed, drágám, hallgasd imáikat, hallgasd meg csöndjét azoknak, akik megtanulták, hogy ne imádkozzanak semmiért. Mert a semmi volt örök osztályrészük, akárhogyan hívták nemzetüket, országukat, törzsüket.

Elindultunk a sárban, szemétdombok, bűdös pocsolyák, sündörgő, kiéhezett kutyák között. Előttünk patkányok cikáztak az utcán. Egyszer csak megérkeztünk egy ősrégi palota romjaihoz, ahol kígyók siklottak a köveken, és bogaraktól hemzsegett a feketeség. Hajléktalanok hosszú sora aludt a kanális mellett. Mögöttük a mocsárban felfúvódott hullák rothadoztak.

A messzeségben teherautók vonultak a műúton, robajuk mennydörgésként hangzott a rekkenő forróságban. Mérgező gáz- ként hatott rám a hely nyomorúsága. Ez volt a világ sötétlő erdejének sivár pereme, ahol nem virágozhat remény. Kloáka volt.

- De mit tehetünk mi? - súgtam. - Miért jöttünk ide? - Ismét fölzaklatott a szépsége. Váratlanul olyan részvét öntötte el az arcát, hogy legszívesebben elsírtam volna magamat.

- Mint már mondtam - felelte -, mi megjavíthatjuk a világot. Mi valóra válthatjuk a mítoszokat, és eljön az idő, mikor ebből is mitológia lesz, hogy emberek ennyire elnyomorodhattak. Majd mi gondoskodunk róla, szerelmem.

- De hát ezt nekik kell megoldaniuk. Nemcsak kötelességük, de joguk is. Hogyan segíthetnénk ilyen-
miben? Miként akadályozhatnánk meg a katasztrófát, amelyet beavatkozásunk okozna?

- Majd gondunk lesz rá, hogy ne okozzon - felelte higgadtan. - Még mindig nem érted? Nem látod, milyen erősek vagyunk? Semmi sem állíthat meg! De most figyelned kell. Még nem állsz készen, nem akarlak sürgetni. Ha ismét ölsz értem, tökéletes hittel és meggyőződéssel kell tenned. Hidd el, szeretlek, és tudom, hogy egy éjszaka alatt nem tudható meg minden. De tanulj abból, amit látsz és hallasz.

Visszatért az utcába, Egy darabig csak az ő törékeny alakja suhant az árnyékok között. Majd hirtelen fölserkentek a putrik, és asszonyok-gyerekek rajzottak elő. Mellettem mocorogni kezdtek az alvók. Behúzódtam a sötétségbe.

Reszkettem. Kétségbeesetten szerettem volna tenni valamit, könyörögni akartam, hogy legyen türellemmel!

Ám ismét aláereszkedett a békeesség, a tökéletes boldogság ígérete, és én hátráltam vissza az éven át gyerekkorom kis francia templomába. Zengett a dicséret, láttam könnyeimen át a fénylő oltárt, láttam a Boldogságos Szűz képének arany négyszögét a virágok felett, hallottam a varázsigeiként susogott Udvözlégységeket. „Salve Regina”, énekelték a papok a párizsi Notre Dame boltívei alatt.

Felcsendült Akasa tiszta hangja, és nem volt menekvés előle, mintha az agyamban szólna. Bizonyosan ugyanilyen ellenállhatatlan erővel hatott a halandókra is. A parancshoz nem kellett szó, lényegéhez nem fért kétség: új rend kezdődik, új világ, amely végre igazságot szolgáltat és békét ad a megalázottaknak és megszorítottaknak. Arra buzdította az asszonyokat és a gyermekeket, hogy tüstént induljanak és öljenek meg minden férfit ebben a faluban. Minden száz férfiból kilencvenkilencnek meg kell halnia, és a fiúgyermeknek is csak századika maradhat életben. Amint ez megtörténik, azonnal béke lesz a földön, nem lesz több háború, de lesz élet és bőség.

Nem bírtam mozdulni, vagy feljajdulni az iszonyattól. Rémülten hallgattam az asszonyok lázas vijjogását. Körülöttem kitekergőztek rongyaikból az emberoncok, de rögtön a falnak is csapódtak, hogy úgy haljanak meg, mint Azim templomában a férfiak.

Az utca kiáltozástól visszhangzott. Elmosódó villanásokban láttam a futkosókat; láttam a férfiakat, amint előrontanak a házakból, és összeesnek a sárban. A távolban, az úton lángok csaptak föl a teherautókból, a sofőrök elveszítették az irányítást a csikorgó kerekű járművek fölött. Fém csikorgott fémeken. Tartálykocsik robbantak, mennyei fénybe borult az éjszaka. Az asszonyok háztól-házig rohantak, körülfogták a férfiakat, és csépték őket minden eszközzel, amit találtak. Pezgett-e valaha is ehhez fogható élet a putrik és bódék között, mint most, mikor a halál jött el?

Ő pedig, a Mennyei Királynője fölszállt a bádogtetők fölé. Törékeny alakja fehér tűzben izzott a felhők alatt.

Behunytam a szemem és a falnak fordultam. Markolászó ujjakkal kapaszkodtam a mállatag kőbe. Ha meggondolom, mi is ilyen kemények vagyunk. Mégsem tartozunk ide. Nem, soha! Nincs jogunk!

De közben sírtam, ismét átölelt bársonyos karjaival a bűvölet, elárasztott a virágok, a varázslatos ritmusú, lassú zene édes mákonyával. Éreztem tudómban a beszívott levegő langyosságát, éreztem talpam alatt a régi mozaikot.

Szelíd zöld dombok hullámzottak szemem előtt a látomás tökéletességében: az a világ, amelyben nincs háború és nélkülözés, ahol szabadon és félelem nélkül járhatnak a nők; azok a nők, akik még a bántást is túrik, annyira félnek a minden férfiszívben lappangó erőszaktól.

Akaratlanul is elidőztem ebben a világban, nem vettem tudomást a nyirkos földnek csapódó testek puffanásáról, a legyilkoltak utolsó átkairól és halálordításáról.

Láttam álomszerű lobbanásokban egész városok átalakulását; láttam utcákat, ahol nem kell félni rablástól és értelmetlen pusztítástól, ahol sietség és riadozás nélkül lehet sétálni. A házak már nem voltak erődök, a kertekhez nem kellett fal.

- Ó, Marius, segíts! - suttogtam a napfényben fürdő sétányok és végtelen zöld mezők között. - Segíts, kérlek, kértek!

Ekkor egy másik látomás rontott rám, kioltva a bűverőt. Ismét mezőket láttam, de nem sütött nap, ez egy igazi hely volt valahol, és valakinek vagy valaminek a szemével láttam, aki vagy ami hosszú léptekkel,

hihetetlen sebességgel halad, nem nézve se jobbra, se balra. De ki volt ez? Hová tartott? Ezt a látomást küldték, hatalmas erejű volt, nem lehetett figyelmen kívül hagyni, de miért?

Ugyanolyan gyorsan eltűnt, ahogy jött.

Ismét a palotában voltam, a romos boltív alatt, hullák között, a nyitott folyosóról néztem a rohanó alakokat, hallgattam a győzelem és az ujjongás éles vijjogását.

Gyere elő, harcosom, hogy láthassanak! Gyere hozzám!

Tárt karokkal állt előttem. Istenem, mit hisznek ezek, hogy mit látnak? Egy pillanatig nem mozdultam, aztán bamba engedelmességgel indultam feléje, asszonyszemek rajongó sugarában. Térdre borultak, mikor odaértem hozzá. Keze túlságos erővel markolta az enyémet. Majd kiugrott a szívem. Akasa, ez hazugság, iszonyatos hazugság! Száz évig fog itt virágozni a gonosz vetés!

Hirtelen megdőlt a világ. Már nem a földön álltunk. Átölelt, repültünk a bádogtetők felett. Lent az asz-szonyok hajlongtak, integettek és arcra borultak a sárban.

- Lássátok a csodát, lássátok az Anyát, lássátok az Anyát és az ő Angyalát!

Szempillantás alatt szétszórt kis ezüstnégyzetekké töpörödött a falu, képekké finomodott a kín, és mi újra szálltunk a szelek szárnyán.

Lenéztem, de hiába próbáltam megállapítani, hol van ez a Sötét mocsár, milyen város közelében, melyik úton égnek a felborult teherautók. Igaza van Akásának, tulajdonképpen nem fontos.

Akármi fog történni, az már elkezdődött, és nem tudtam, mivel állíthatnám meg.

X.
AZ IKREK TÖRTÉNETE
I. RÉSZ

Maharet elhallgatott. Minden szem Őt nézte. Majd ismét elkezdte, ráérősen, mesterkéletlenül, bár jól meggondolva minden szavát. Nem látszott szomorúnak, inkább mintha kedve lett volna áttekinteni még egyszer azt, amiről mesélni fog.

- Mármost boszorkányságunkat úgy kell érteni, hogy örököltük anyánktól - mint ő a nagyanyánktól - azt a képességet, hogy szót értsünk a szellemekkel, és azok kisebb-nagyobb dolgokban teljesítsék kívánságainkat, Meg tudtuk érezni a szellemeket - amelyeknek zöme láthatatlan az emberek előtt -, és a szellemek vonzódtak hozzánk.

Népünk mindig nagy tisztelettel övezte a hasonló adottságú személyeket, és hozzájuk folyamodott tanácsért, csodatételért, jóslatokért, alkalmanként azért, hogy engeszteljék a holtak nyugtalan szellemeit.

Azt akarom ezzel mondani, hogy jónak tartottak bennünket, megvolt a helyünk a dolgok rendjében.

Tudomásom szerint mindig léteztek boszorkányok. Most is vannak, bár sokan már nincsenek tisztában hatalmukkal, vagy nem tudják, miként használják. Aztán vannak látnokok, médiumok, közvetítők. Vagy okkult nyomozók. A lényeg Ugyanaz: egyes emberek, talán soha meg nem fejthető okokból vonzzák a szellemeket, amelyek ellenállhatatlannak találják őket, és hajlandók mindenféle trükkre, hogy felhívják magukra ezeknek az embereknek a figyelmét.

Ami a szellemeket illeti, tudom, hogy kíváncsiak vagytok természetükre és tulajdonságaikra; valamint tudom, hogy egyikőtök sem hitte el Lestat könyvéből a történetet az Anya és az Apa teremtéséről, Talán még Marius sem hitt a régi mesében, amikor hallotta, vagy mikor továbbadta Lestat-nak.

Marius bólintott. Rengeteg kérdése lett volna, de Maharet türelemre intette. - El fogok mondani mindent, amit akkor tudtunk a szellemekről; ez ugyanannyi, mint amennyit most tudunk. Azzal természetesen tisztában kell lennetek, hogy más néven is lehet nevezni ezeket az entitásokat. Vannak mások, akik, ha szellemeket kell meghatározni, nálam hajlamosabbak átcsúszni a tudomány költészetébe.

A szellemek kizárólag a telepátia útján szóltak hozzánk. Mint mondtam, láthatatlanok voltak, de érezni lehetett a jelenlétüket. Jellegzetes egyéniségük volt, a mi boszorkánysaládunk a nemzedékek során változatos nevekkel ruházta fel őket.

Varázslók szokása szerint felosztottuk őket jókra és gonoszakra, bár arra nincs bizonyíték, hogy lenne fogalmuk róla, mi a helyes és mi a helytelen. A gonoszok azok voltak, akik leplezetlen rosszindulatot tanúsítottak az emberek iránt és szerették bosszantani őket: kövekkel góráltak, szelet kavartak, efféle utálatosságokat műveltek. Az embereket a „gonoszok” szokták megszállni. Ugyanebbe a kategóriába tartoznak a házakban kísértő kopogószellemek is.

A jó szellemek tudtak szeretni, és azt szerették, ha őket is szeretik. Maguktól ritkán agyaltak ki galádságokat. Feleltek a jövőre irányuló kérdésekre; elmondták, mi történik távoli helyeken; és az olyan hatalmas boszorkányok kedvéért, mint a nővérem és én, akiket a jó szellemek igazán szerettek, hajlandók voltak a leglátványosabb és legfárasztóbb fortélyra: az esőcsinálásra.

Abból, amit mondok, megállapíthatjátok, hogy önző szempontokból osztottuk fel őket jókra és gonoszokra. A Jó szellemek hasznosak voltak, a gonoszok veszedelmesek és idegesítők. Az ember ajtót nyitott a bajnak, ha odafigyelt a gonoszakra, mert ezzel lehetővé tette, hogy a közelében lebzseljenek, és esetleg fegyelmezhetetlenné vaduljanak.

Bőséges bizonyítékok mutattak arra, hogy az Úgynevezett gonosz szellemek irigyeltek bennünket azért, mert nekünk egyszerre volt testünk és szellemünk, tehát értelemmel is bírtunk, miközben élveztük a test örömeit és erejét. Valószínű, hogy a húsnak és a szellemnek ez az emberi elegye tartja ébren a szellemek érdeklődését, ezért vonzzuk őket; ám a gonosz szellemeket bősítí, mert vélhetőleg szívesen beleszóltatnának az érzéki gyönyörökbe, de nem tehetik. A jó szellemek nem árultak el ilyen kielégítetlenséget.

Hogy honnan jöttek ezek a szellemek? Ok azt mondták, hogy öröktől fogva itt voltak. Azzal kérkedtek, hogy látták, mikor az ember kialakult az állatból. Nem tudtuk, mit értenek ez alatt, arra gondoltunk, hogy tréfálkoznak vagy fullentenek. Ám a törzsfejlődés tudománya igazolni látszik, hogy a szellemek tanúi lehettek ennek a fejlődésnek. Ami a természetüket illeti - hogy ki és hogyan teremtette őket -, az ilyen kérdésekre sohasem válaszoltak. Szerintem nem is értették, mire vagyunk kíváncsiak. Mintha sértették vagy kicsit talán megijesztették volna őket a kérdések. Esetleg humorosnak találták őket.

Szerintem a tudomány egy napon megfejtí a szellemek természetét. Gyanítom, hogy világegyetemünk összes létezőjéhez hasonlóan ők sem egyebek az anyag és az energia rafináltan kiegyensúlyozott összességénél, és semmivel sem varázslatosabbak a villamosságnál, a rádióhullámoknál, a kvarkoknál, az

atomoknál vagy a telefonálásnál, tehát mindannál, ami kétszáz éve még természetfölöttinek tűnt. Így visszatekintve nekem minden bölcselemnél nagyobb segítségemre volt a szellemek megértésében a modern tudomány költészete, még ha rájár is a nyelvem a régi szavakra.

Mekare váltig állította, hogy ő időnként látja őket: parányi, anyagi magvuk és óriási, gomolygó energiatestük van, amelyet nővérem a villámláshoz és a szélviharhoz hasonlított. Azt mondta, a tengerben is élnek hasonlóan egzotikus szerkezetű lények, és léteznek rovarok, amelyek ugyancsak emlékeztetnek a szellemekre. Ezeket a fizikai testeket mindig éjszaka látta, akkor is csak egy másodpercre, és általában olyankor, ha a szellemek haragudtak.

Mekare szerint irdatlanok voltak; egyébként ők is ezt állították magukról. Azt mondták, el sem tudjuk képzelni a nagyságukat, de hát a szellemek szeretnek hetvenkedni, az embernek úgy kell kirostálni a dicsekvéseikből az igazságot.

Kétségtelenül nagy erőt képesek kifejteni az anyagi világban. Különben hogy mozgathatnának tárgyakat, mint a kopogószellemek? Hogyan hozhatnák össze a fellegeket az esőhöz? Ám a beleölt energiához képest nagyon csekély teljesítményekkel dicsekedhetnek. Ezzel lehetett irányítani őket. A jó boszorkány, aki volt valaki, mindig tudta, hogy a szellemek ennyire képesek, nem többre.

Bármilyen legyen a szerkezetük, ezeknek az entitásoknak nincsenek ismert biológiai szükségleteik. Nem öregsznek és nem változnak. Ez a kulcsa gyerekes és hóbortos viselkedésüknek. Semmit sem kell csinálniuk, csak lebegnek, fogalmuk sincs az időről, mert nem kell törődniük vele, és mindig azt teszik, ami tetszik. Nyilvánvalóan érzékelik világunkat, amelynek részei, de fogalmam sincs róla, hogy milyenek láthatják. Azt se tudom, miért tartják vonzónak vagy érdekesnek a boszorkányokat. Mindenesetre látják a boszorkányt, odamennek hozzá, jelt adnak létezésükről, és borzasztóan jólesik nekik, ha tudomást vesznek róluk; tehát megteszik, amit a boszorkány kér, a fokozottabb figyelemért és bizonyos esetekben a szeretetért.

Ahogy erősödik a kapcsolat, hajlandók a legkülönfélébb munkákat elvégezni a boszorkány szeretetéért. Elfáradnak tőle, de nagyon élvezik, ha imponálhatnak az embereknek.

Képzelték el, mekkora mulatság lehetett nekik, mikor hallották az imákat, megpróbáltak felelni rájuk, oltárok körül lebzseltek, és mennykövel hajigálózta az áldozatbemutató után! Amikor az utódok kérésére a médium megidézi a halott őt lelkét, a szellemeket borzasztó izgalomba hozza a lehetőség, hogy karattyolhatnak, és előadhatják a halott őt, holott dehogy is azonosak vele, csak telepatikus úton kifacsarnak minden adatot az ivadékok agyából, amivel még jobban félrevezetik őket.

Bizonyára valamennyien ismeritek a szellemek viselkedésének mintáját. Máig ugyanolyan, mint a mi időnkben. Az emberek álláspontja változott a szellemekkel kapcsolatban, és itt ez a legfontosabb.

Ha egy szellem ma veszi be magát egy házba, és prófétál egy ötéves gyerek szájával, a szem- és fül- tanúk kivételével nemigen hisznek neki. Nem alapítanak rá világvallást.

Olyan ez, mintha az emberi faj immúnissá vált volna ezekre a dolgokra. Talán magasabb szintre fejlődött, amelyen már nem bolondítja el a szellemek rosszalkodása. És bár még léteznek a vallások - a régi vallások, amelyeket sötét korokban alapoztak meg -, befolyásuk rohamosan csökken a pallérozottabb elmék között.

De erre majd később térek ki. Hadd folytassam a boszorkány tulajdonságainak meghatározásával, mert ennek már köze van hozzánk és sorsunkhoz.

A mi családjunkban örökletes volt. Testi tulajdonság lehetett, mert nőágon öröklődött, és mindig ugyanazokhoz a külső vonásokhoz kapcsolódott: a zöld szemhez és a vörös hajhoz. Mint tudjátok - valamilyen módon tudomást szereztek róla, mióta beléptetek a házba -, a gyermekem, Jesse, boszorkány volt. A Talamascánál sűrűn használta képességeit olyan emberek vigasztalására, akiket szellemek és kísértetek zaklattak.

A kísértetek természetesen ugyancsak szellemek, de kizárólag azok szellemei, akik emberek voltak a földön, és nem azonosak az általam említett szellemekkel. Bár az ember sohasem tudhatja. Egy földhöz kötött, nagyon vén kísértet elfelejtheti, hogy valaha élt; valószínű, hogy a különösen rosszindulatú szellemek is kísértetek, azért éheznek a test örömeire, és azért bőfögnék trágárságokat, ha megszállnak valami szegény embert. Szennyesnek tartják a húst, és szeretnék elhítni a férfiakkal meg a nőkkel, hogy az érzéki gyönyör veszedelmes és gonosz dolog.

Mivel azonban a szellemek hazugok, ha ők nem akarják megmondani, akkor mi sem szedhetjük ki belőlük, miért teszik, amit tesznek. Erotomániájukat talán csak olyan férfiak és nők agyából vonják ki, akiknek büntudatuk van az ilyesmivel kapcsolatban.

Hogy visszatérjek a tárgyhöz, a mi családunkban többnyire a nők voltak boszorkányok. Más családokban férfiak is örökölhették a képességet. Vagy minden előzmény nélkül, rögtön a legmagasabb fokozaton nyilatkozik meg, de hogy miért, azt nem tudjuk.

Akárhogyan is, a miénk régi boszorkánycsalád volt. Ötven nemzedékre vissza tudtuk vezetni a boszorkányainkat, A Hold Előtti Időnek nevezett évekig. Vagyis állítólag éltünk már a földtörténetnek abban a nagyon korai szakaszában is, mikor még nem járt az éjszakai égen a Hold.

Népeink legendái megőrizték a Hold eljövételét, és az áradásokat, viharokat, földindulásokat, amelyek kísérték. Hogy igazából így történt-e, nem tudom. Abban is hittünk, hogy a mi szent csillagaink a Hét Nővér vagy a Fiastyúk, és ebből a csillagképből jön minden áldás, de hogy miért, nem tudom, vagy már elfelejtettem.

Ezek régi mítoszok, olyan hiedelmek, amelyek ősrégiiek voltak már a születésemkor. Akik pedig a szellemekkel beszélnek, érthető okokból szkeptikusan szemlélik az ilyen dolgokat.

A tudomány a mai napig nem tudta cáfolni vagy igazolni A Hold Előtti Időről szóló meséket. Egyes elméletek a Holdnak a Föld körüli pályára való érkezésével és tömegvonzásával magyarázzák a sarki jégsapkák megnövekedését és a legutóbbi jégkorszakot. Talán volt a régi történetekben igazság, amelyet egyszer még tisztáznak.

Tehát mi régi család voltunk. Anyánk hatalmas boszorkány volt, tudója számos titoknak, amelyeket a szellemek az emberek agyából olvastak ki, valamint nagy tekintéllyel bírt a holtak nyughatatlan szellemei között.

Mekarében és bennem, mint ez ikreknél gyakori, megduplázódott anyánk ereje, vagyis külön-külön is kétszerite hatalmasabbak voltunk nála, egyesített erőnk pedig föl sem lehetett mérni. Már a bölcsőben beszélgettünk a szellemekkel. Ok vigyáztak ránk játék közben. Kialakítottuk a magunk titkos iker-nyelvét, amelyet még anyánk sem értett, ám a szellemek ismerték. A szellemek megértették minden szavunkat, sőt még válaszoltak is a titkos nyelven.

Tudnotok kell, hogy ezt nem dicsekvésből mondom, Bárgyúság is lenne. Azért mondom, hogy felfogassátok, mit jelentettünk egymásnak és népünknek, mielőtt Akasa és Enkil katonái eljöttek a földünkre. Azt akarom, hogy megértsétek, miért került sor erre a gonoszságra, a vérvívak megeremtésére!

Nagy család voltunk, emberemlékezet óta éltünk a Kármel-hegy barlangjaiban. Népünk mindig a völgyben, a hegy lábánál ültette föl táborát. Pásztorokdásból éltek, kecskéket és juhokat tereltek, alkalmilag vadásztak, természetek némi növényt is, a hallucinogén szerekhez, hogy önkívületbe eshessünk - ez hozzátartozott vallásunkhoz -, no meg serfőzés céljára, és lekaszálták a bőségesen termő vadzabot.

A mi falunk szalmatető, apró, kerek vályogházakból állt, de voltak települések, amelyek kisvárossá nőttek, és akadt Olyan hely, ahol minden házba a tetőről lehetett bejutni.

Népünk nagyon jellegzetes edényeket korongolt, amelyeket a jerikói piacokon cserélt be lápiszlazulira, elefántsontra, tömjénre, obszidiántükrökre és más finom holmikra. Természetesen ismertünk más városokat is, amelyek olyan szépek és nagyok voltak, mint Jerikó, ám ezeket ma már föld takarja, és talán sohasem találják meg őket.

Mindent összevetve egyszerű emberek voltunk. Ismertük az írást, mármint a koncepciót, ám eszünkbe sem jutott, hogy ilyesmit használjunk. Ugyanis a szónak nagy hatalma van, ezért nem mertük volna leírni a nevünket, vagy az átkokat és igazságokat, amelyeket ismertünk. Aki tudja a nevünket, ránk küldheti a gonosz szellemeket, ki tud lépni a testéből és odajöhet hozzánk. Hát még milyen hatalmat nyerhetne fölöttünk, ha le tudná írni a nevünket köre vagy papiruszra? Még ha nem is ijedünk meg tőle, ez a kilátás, enyhén szólva legalábbis ízléstelen.

A nagyvárosokban az írást széles körben használták gazdasági nyilvántartásokra, amit mi természetesen fejben intéztünk.

Népünk minden tudást emlékezetben őrzött; népünk bikaistenének áldozatai - az istenben, mellesleg nem hittünk - betanulták hagyományokat meg a hiedelmeket, és szóról-szóra bemagoltatták a papnövédekkel. Persze fejből mondtuk fel a családi krónikákat is.

De festettünk is; telepingáltuk a falusi bikaszentélyek falát. Családom, amely a Kármel-hegy üregeiben élt, a titkos barlangok falára festett képeket. Ezeket rajtunk kívül senki sem láthatta, Nekünk ez volt a nyilvántartásunk, ám elővigyázattal üztük. Például sohasem festettem vagy rajzoltam le magamat, amíg le nem sújtott a katasztrófa, és azzá nem lettünk, amik vagyunk.

De hogy visszatérjek népünkhöz, békés emberek voltunk; néha kézműveskedő, néha kereskedő pásztorok, sem többek, sem kevesebbek. Amikor Jerikó katonái hadba vonultak, néha a mi ifjaink is csatlakoztak hozzájuk, de csupán akkor, ha úgy tartotta kedvük. Kalandokat akartak, hadakozni akartak, dicsőséget akartak. Mások elmentek a városokba, hogy lássák a nagy piacokat, az udvarok fenségét, a

templomok pompáját. Olyanok is voltak, akik a Földközi-tenger kikötőibe mentek, kereskedőhajókat nézni. Ám a többség évszázadokon át ugyanazt az életet élte falvainkban. Tudtán kívül Jerikó volt az oltalmunk, mert Jerikó volt a mágnes, amely magához vonzott minden ellenséges erőt.

Soha, de soha nem vadásztunk emberekre azért, hogy megegyük őket! Nálunk ez nem volt szokás! El se mondhatom, micsoda fertelemszámba ment volna nálunk ez a fajta kannibalizmus, amikor felfalják az ellenséget! Kannibálok voltunk, de nálunk különleges jelentősége volt az emberevésnek, mert mi a halottainkat ettük meg.

Percnyi szünetet tartott, hogy mindenki felfoghassa szavainak jelentőségét.

Marius előtt ismét megjelent a torhoz letérdelt vörös hajú nők képe. Erezte a dél forró csendjét, a pillanatot ünnepélyességét, Igyekezett kiűriteni az elméjét, hogy csak Maharetet lássa.

- Jól értsétek meg - folytatta Maharet -, mi abban hittünk, hogy a halál pillanatában a szellem távozik a testből, de abban is hittünk, hogy a távozó élet minden testben hagy maga után bizonyos mennyiségű erőt. Ha az ember használati tárgyai tartalmazznak egy szemernyi gazdájuk életerejéből, akkor ez bizonyosan érvényes a húsról és a csontokról. Amikor elköltöttük halottaink húsát, vele együtt elköltöttük a hata-
lomnak ezt az, hogy úgy mondjam, üledékét is.

Ám igazából tiszteletből ettük meg a holtakat. Hitünk szerint így illett bánni eltávozott szeretteinkkel. Magunkba fogadtuk azok testét, akikről az életet kaptuk, a testeket, amelyekből testünk fakad. Így tért vissza önmagába a kör, így mentettük meg a drága, szent maradványokat attól az iszonyattól, hogy a földben kelljen szétrothadniuk, vagy vadállatok fogára jussanak, netán elégessék őket, mint a szemetet.

Ha belegondoltok, van ennek valami emelkedett logikája. De mindenekelőtt azt kell látnotok, hogy többek között ez tett bennünket néppé. Szent kötelessége volt minden gyermeknek, hogy elfogyassza szülei maradványait, szent kötelessége volt a törzsnek, hogy elfogyassza a halottait.

Nálunk a faluban nem halhatott meg férfi, asszony vagy gyerek úgy, hogy ne a rokonok és barátok egyike megegye a húsát. Nálunk nem élt olyan férfi, asszony vagy gyerek, aki ne evett volna a holtak húsából.

Ismét elhallgatott, és mielőtt folytatta volna, lassan körbehordozta tekintetét a többiek felé.

- Akkor éppen nem dúltak háborúk. Jerikóban emberemlékezet óta béke volt. Ninivében szintúgy.

De messze délnyugaton, a Nílus völgyében élő vademberek szokásuk szerint hadat viseltek a déli őserdők népei ellen, hogy jusson fogoly a nyársra és a fazékba. Mert ők nemcsak a halottaikat fogyasztották el illő tisztelettel, mint mi, hanem különös élvezettel falták föl ellenségeiket is. Úgy hitték, hogy az ellenség ereje beléjük száll a hússal. Megszerették a hús ízét.

Mi lenéztük őket, már elmagyaráztam, miért. Hogy kaphat gusztust bárki az ellenség húsára? De talán nem is az volt az alapvető különbség közöttünk és a Nílus-völgy harcias lakói között, hogy ők megegyték az ellenséget, hanem az, hogy ők harciasak voltak, mi békések. Nekünk nem voltak ellenségeink.

Mármint körülbelül abban az időben, mikor nővéremmel betöltöttük a tizenhatot, mélyreható változás zajlott le a Nílus völgyében. Nekünk legalábbis így mondták.

A birodalom öregedő királynője úgy halt meg, hogy nem hagyott leányt, aki tovább vigye a királyi vért. Sok ősi népnél nőágon öröklődött az uralkodás. Mivel a férfi sohasem lehet biztos az apaságban, a királynő vagy a királylány volt a trónöröklés isteni jogának letéteményese. Ezért volt gyakori a későbbi Egyiptomban, hogy a fáraók a nőtestvérüket vették feleségül, így erősítve meg jogukat a koronára.

Ezt tette volna az ifjú Enkil király is, ha van nőtestvére, de nem volt. Még csak egy királyi unokahúga vagy nagynénje se akadt, akit feleségül vegyen. Ám ő fiatal volt, erős, és uralkodni akart. Végül úgy határozott, hogy nem népéből vesz feleséget, hanem a Tigris és az Eufrátesz folyamok közötti Uruk városából, mégpedig Akasát, a királyi család szépét, a nagy manna istenasszony imádóját, aki majd átplántálja hazájának bölcsességét Enkil országába. Legalábbis ezt pletykálták Jerikó és Ninive piacain, ahol elcseréltük a karavánokkal saját portékáinkat.

A Nílus völgyében akkor már földet műveltek, de hajlamosak voltak elhanyagolni a szántás-vetést, ha háborúzni lehetett ember- húsért. Ez pedig elborzasztotta a szépséges Akasát, aki rögtön neki is látott, mint ahogy minden más, magasabb civilizációt képviselő lény tette volna, hogy elfordítsa őket e barbár szokástól.

Valószínűleg vitte magával az írást is, mert Urukban akkor már írtak - roppant szenvedélyük volt a nyilvántartás -, de mivel nálunk lemosolyogták az írást, ezt nem tudom biztosan. Lehet, hogy akkor már az egyiptomiak önállóan is megpróbálkoztak az írással.

Nem is képzelitek, milyen lassan fejtik ki a hatásukat a kultúrákban az ilyen dolgok. Az adószedést akár már emberöltő óta nyilvántarthatják, mire valakinek eszébe jut, hogy agyagtáblába karcoljon egy költeményt. Vagy a törzs, amely elveti az első szem gabonát, előtte már kétszáz évig termesztett fűszerféléket és gyógynövényeket. Ti is tudjátok, hogy Dél-Amerika indiánjainál kis kocsik is találhatók voltak a já-

tékszerek között, és fém-ből is készítettek ékszereket, mielőtt az európaiak lerohanták őket. De nem használták másra a kereket, és nem kovácsoltak fegyvereket a fém-ből, így tehát szinte azon nyomban vereséget szenvedtek az európaiaktól.

Szóval nem tudom, pontosan mit hozott Akasa Urukból, annyit tudok, mennyi szóbeszédre adott alkalmat, hogy a Nílus völgyében betiltották a kannibalizmust. Hogy szörnyű halállal lakol, aki nem engedelmeskedik. A törzsek, amelyek nemzedékek óta vadászták az emberhúst, dühöngtek, amiért nem üzhetik tovább e sportot; de még nagyobb volt haragja a népnek, amely nem ehette meg tulajdon halottait. Mert egy dolog a vadászati tilalom, de hogy a földnek adják át őseiket, ez ugyanolyan utálatosság volt a szemükben, mint a mienkében lett volna.

Tehát hogy betartsák Akasa ediktumát, a király elrendelte, hogy minden holttestet meg kell kenni balzsamokkal, és be kell pólyázni. Nemcsak hogy nem lehetett elfogyasztani az apák és anyák megszentelt húsát, de méregdrága patyolatba fáslizva közszemlére kellett tenni porhüvelyüket, mielőtt kellő felajánlások és papi éneklések kíséretében elhelyezték őket a sírban.

A fáslizást pedig minél hamarabb el kellett végezni, mert akkor senki sem férhetett hozzá a húshoz.

Akasa és Enkil, hogy több kedvet csináljanak alattvalóiknak az Új regulához, meggyőzték az embereket, hogy a holtak szellemeinek sokkal jobb sora lesz abban a birodalomban, ahová kerülnek, ha testeiket e pólyákban tartósítják a földön. Más szavakkal azt mondták a népnek: „Nemhogy nem hanyagoljuk el szeretett elődeiteket, Sőt inkább nagyon is jól tartjuk őket.”

Mi roppant nevetségesnek találtuk, hogy a holtakat bebonyálják, majd eldugják őket bútorozott szobákba, a Sivatagi homok fölött vagy alatt. Nevetséges, hogy a test tartósításával akarjanak Segíteni a holtak szellemeit! Mindenki tudja, aki egyszer is beszélt holrakkal, hogy legokosabb, ha elfelejtik a testüket, mert minél hamarabb levetik földi képüket, annál hamarabb emelkedhetnek magasabb síkra.

Most tehát Egyiptom-szerre ilyen múmiákká tekericselve oszladozott a hús a nagyon gazdagok és nagyon jámborak sírjaiban.

Ha akkor azt mondják nekünk, hogy a mumifikálás szokása meg fog gyökerezni a nílusi kultúrában, hogy az egyiptomiak négyezer évig fogják üzni, hogy hatalmas és megunthatatlan misztérium lesz a világ szemében - hogy huszadik századi kisgyerekek járnak majd múzeumba, múmiát bámulni -, nem hittünk volna a fülünknek.

Bár nem is igen tartottuk fontosnak. Nagyon messze volt tőlünk a Nílus völgye. Még azt se tudtuk elképzelni, miféle népek lehetnek. Tudtuk, hogy vallásuk afrikai eredetű, hogy Ozirisz istent, Ré napistent, és állatisteneket is imádnak. De nem igazán értettük őket. Nem tudtuk elképzelni azt az országot, ahol egyszerre van sivatag és árvíz. Ha kezünkbe fogtuk Szép tárgyaikat, éreztük egyéniségük elmosódó vibrálását, de az idegen volt. Sajnáltuk őket, amiért nem ehetik meg a halottaikat.

Amikor a szellemeket kérdeztük az egyiptomiakról, Óriási lelkesedéssel nyilatkoztak. Azt mondták, hogy az egyiptomiaknak „kedves hangjuk” és „kedves szavaik” vannak, hogy nagyon kellemes dolog látogatást tenni az egyiptomi templomokban és oltároknál, és ők szeretik az egyiptomi nyelvet. Aztán, mint sokszor megesett velük, elveszítették érdeklődésüket a kérdés iránt, és tovalebegtek.

El voltunk ragadtatva attól, amit hallottunk, de nem csodálkoztunk. Tudtuk, mennyire kedvelik a szellemek szavainkat, énekeinket, himnuszainkat. Szóval isteneket játszanak az egyiptomiaknak! A szellemek folyton ilyesmiben mesterkednek.

Teltek az évek. Hallottuk, hogy Enkil király hatalmas haddal indult északra és délre, hogy egyesítse birodalmát, valamint letörje a lázadó, nyakas kannibálok ellenállását. Hajókat indított a nagy tengerre, a régi fortély szerint: keress nekik egy közös ellenséget, rögtön nem verekszenek egymással.

De mi közünk volt nekünk ehhez? Mi szép és derűs vidéken éltünk, ahol gyümölcstől roskadoztak a fák, és bárki sarlózhatott a mezőkön nőtt vadzabból. Nálunk zöld volt a fű, és hűvös a szellő, de nem volt semmink, amit bárki elirigyelhetett volna. Mi legalábbis ezt hittük.

Növérrel csendes békességben éldegeltünk a Kármel-hegy szelíd lankáin, gyakran beszélgettünk egymással és anyáinkkal szavak nélkül, vagy néhány odavetett szóval, mert mi annyiból is értettük egymást, és tanultunk anyánktól, amit a szellemekről és az emberi szívekről tudott.

Anyánk álomitalokat kevert a növényekből, amelyeket a hegyekben termesztettünk, mi megittuk a főzeteket, majd álmunkban, illetve önkívületi állapotunkban visszautaztunk az időben, és szóltunk őseinkkel, a hatalmas boszorkányokkal, akiknek nevét ismertük. Annyi időre visszacsalogattuk a földre az ősszasszonyok szellemeit, amíg tanulhattunk tőlük. Utazgattunk is a testünkön kívül, magasan a föld felett.

Órákig mesélhetném, miket láttunk önkívületi állapotainkban, hogyan sétáltunk Mekarével kéz a kézben Ninive utcáin, ámulva sohasem képzelt csodákon, de ez most nem tartozik ide.

Annyit hadd mondjak el, mit jelentett számunkra a szellemek társasága: Ugyanazt a szelid harmóniát, amelyben az összes létezővel éltünk. Időnként olyan kézzelfoghatóan éreztük a szellemek szeretetét, mint a keresztény misztikusok Istenét vagy a szentjeit.

Áldott életünk volt hármunknak: anyánknak, a nővéremnek és nekem. Őseink barlangjai meleg, száraz lakást adtak, és megvolt mindenünk, amit szemünk-szánk kívánt: szép ruha, ékszer, csinos elefántcsont fésű, bőrszandál - ezt az emberek hozták ajándékba, mert senki sem fizetett azért, amit csináltunk.

A falusiak naponta jöttek tanácsot kérni, mi pedig továbbítottuk kérdéseiket a szellemeknek. Megpróbáltunk a jövőbe látni; a szellemek képesek rá bizonyos értelemben, mert vannak dolgok, amelyek hajlamosak mindig ugyanazon minta szerint történni.

Telepatikus képességünkkel betekinttünk a gondolatokba, és a legokosabb tanácsot adtuk, ami telt tőlünk. Időnként hoztak hozzánk megszállottakat, mi pedig kiűztük belőlük a démonokat vagy rossz szellemeket, mert mindössze ennyiről volt szó. Ha pedig egy házat rontottak meg, odamentünk, és megparancsoltuk a gonosz szellemeknek, hogy hordják el magukat.

Aki kért, annak adtunk az álomitalból. A főzettől önkívületbe estek, vagy elaludtak, és életszerű álmokat láttak, amelyeket igyekeztünk értelmezni vagy magyarázni.

Ehhez tulajdonképpen nem volt szükségünk szellemekre, bár néha kértük a tanácsukat, de főleg a saját emberismeretünkől, látnoki képességeinkből merítettünk, és használtuk a képek jelentéséről szerzett tudásunkat.

De a legnagyobb csodánk az esőcsinálás volt, amelyhez minden erőnket össze kellett szednünk, és amit sohasem ígérhettünk biztosra.

Ennek a csodának két formája volt: az elsősorban jelképes és erődemonstrációként szolgáló „kis eső”, amely rendkívül jótékony hatással volt népünk lelkére, és a vetéshez szükséges „nagy eső”. Ezt nagyon nehéz volt megcsinálni, mér ha egyáltalán sikerült.

Mindkettőhöz mérték nélkül kellett hízelegnünk a szellemeknek, rengeteget kellett szólongatni őket, hogy jöjjenek össze, egyesítsék és használják hatalmukat parancsunk szerint. „A kis esőt” leggyakrabban családi szellemeink csinálták, akik nagyon szerették Mekarét és engem, de szerették már anyánkat, nagyanyánkat, sőt valamennyi őspanyánkat; rájuk mindig számíthattunk, hogy nehéz feladatokat is elvégeznek szeretetből.

Am a „nagy esőhöz” sok szellem kellett, és mivel egyes szellemek észrevehetően nem állhatták egymást és utálták az együttműködést, itt bizony rengeteg mézeskedésre volt szükség. Énekelnünk és táncolnunk kellett, akár órákon át, hogy fölkeltsük a szellemek érdeklődését, majd ha összejöttek és kedvet kaptak az ötlethez, hajlandók legyenek munkához látni.

Mekarével csak háromszor tudtunk „nagy esőt” csinálni. Hogy az milyen szép volt, amikor fellegek gyülekeztek a völgy felett, és esett, mintha dézsából öntenék! Egész népünk kirohant a felhőszakadásba, és még mintha maga a föld is megduzzadt, kitárulkozott, hálálkodott volna!

„Kis esőt” gyakran csináltunk; megtettük másoknak, megtettük az öröm kedvéért.

Am hírlünket a „nagy eső” vitte el hetedhét országra. Addig is úgy ismertek bennünket, mint a hegyi boszorkányokat, de az eső óta olyan messzi, északi városokból is jöttek hozzánk emberek, amelyeknek a nevét sem ismertük.

Lent várakoztak a faluban, hogy sorra kerüljenek, megigýák az álomitalt és elénk tárják álmaikat. Kivárják a sorukat, hogy tanácsokat kérhessenek, vagy csak találkozhassanak velünk. A falusiak természetesen szolgáltak nekik hússal és itallal, amiért ajándékot kaptak, tehát mindenki jól járt, legalábbis így tűnt. Az, amit tettünk, nem túlságosan különbözött attól, amit ebben a században művelnek a lélektan doktorai: képeket tanulmányoztunk, értelmeztük őket, kerestük a tudatalatti igazságait; a „kis eső” és a „nagy eső” csodája mindössze arra szolgált, hogy alátámassza az emberek hitét a képességeinkben,

Egy napon, ha jól emlékszem, fél évvel anyánk halála előtt levelet kaptunk. Hírnök hozta Kemet királyától és királynéjától. Kemetnek az egyiptomiak hívták országukat. Agyagtáblára írták, mint Jerikóban és Ninivében volt szokás; apró képeket karcoltak az agyagba, meg annak a valaminek a kezdetleges formáját, amelyet később ékírásnak neveznek.

Persze nem tudtuk elolvasni, sőt, megijedtünk, hogy talán átok. Meg se akartuk érinteni, de muszáj volt, ha bármit is meg akartunk érteni abból, amit tudnunk kell.

A hírnök azt mondta, hogy uralkodói, Akasa és Enkil hallották hírét nagy hatalmunknak, és megtiszteltetésnek tekintenék, ha látogatást tennénk udvarukban; fényes kíséretet küldtek értünk, és ajándékokkal elhalmozva bocsátanak majd el Kemetből.

Egyikünk se bízott ebben a hírnökben. Az igazat mondta, már amennyit ő tudott, de ennél sokkal többről volt szó.

Anyánk tehát két kezébe fogta az agyagtáblát. Azonnal érzett valamit, ami végignyilalt az ujjain, és nagyon elszomorította. Először el se akarta árulni, mit látott, de aztán félrevont bennünket, és azt mondta, Kemet királya és királynéja véreskező gonoszok, akik egyáltalán nem tisztelik a mások hitét. Rettenetes bajt hoznának ránk, mindegy, mit mond az írás.

Akkor mi is megérintettük a levelet, és bennünket is elfogott a baljós előérzet. Ám titkot is éreztünk itt, sötét kuszaságot, amelyben egyfajta bátorság és jónak tűnő dolog keveredett a gonosszal. Vagyis nemcsak közönséges fondorkodást találtunk hatalmunk elorzására, hanem őszinte kíváncsiságot és tiszteletet is

Végül megkérdeztük a szellemeket - azt a két szellemet, akiket a legjobban szerettünk Mekaréval. Odajöttek és elolvasták a levelet, ami nekik könnyen ment, majd kijelentették, hogy a hírnök Igazat mondott, ámde szörnyű baj lenne belőle, ha elmennénk Kemet királyához és királynéjához.

- Miért? - kérdeztük.

- Mert a király és a királyné kérdezni fog benneteket - válaszoltak a szellemek -, és ha az igazat választjátok, márpedig ti azt fogjátok tenni, megharagusznak rátok és elpusztítanak benneteket.

Egyébként se mentünk volna Egyiptomba: nem akartunk kimozdulni a hegyeink közül - de most aztán tudtuk, hogy nem is szabad. Teljes tisztelettel közöltük a hírnökkel, hogy nem hagyhatjuk a helyet, ahol születünk, családunk egyetlen boszorkánya sem tette ki a lábát innen, és szépen kértük, hogy adja át ezt az üzenetet a királynak és a királynénak.

A hírnök elment, az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba.

Azzal az eltéréssel, hogy néhány nappal később eljött hozzánk egy gonosz szellem, akit mi Amelnek hívtunk, egy irdatlan, hatalmas, rosszindulattól fröcsögő lény. A barlangunk előtt táncolt a tisztáson, úgy próbálta felhívni magára a figyelmünket, és azt hajtogatta, hogy hamarosan szükségünk lehet a segítségére.

Rég megszoktuk a gonosz szellemek tolokodását. Mérgesítette őket, hogy mi nem akarunk szóba állni velük, ahogy talán más boszorkányok és varázslók tették volna. De mi tudtuk, hogy ezek az entitások megbízhatatlanok, fegyelmezhetetlenek. Sohasem jöttünk kísértésbe, hogy használjuk őket, és azt képzeltük, nem is lesz szükségünk rájuk.

Különösen ezt az Amelt bősztette, hogy „elhanyagoljuk”, ahogy ő mondta. Ismételten közölte, hogy ő „Amel, a hatalmas”, „Amel, a győzhetetlen”, és több tiszteletet kellene tanúsítanunk iránta, mert még nagy szükségünk lehet rá, nagyobb szükségünk, mint képzelnénk, mert közelít már a baj.

Ekkor anyánk kijött a barlangból, és megkérdezte a szellemet, hogy miféle bajt lát.

Megrendültünk, mert nekünk mindig tiltotta, hogy beszéljünk a gonosz szellemekhez; ha ő szólt hozzájuk, az csak átok lehetett vagy üzés; vagy rébuszokkal és találós kérdésekkel hozta zavarba őket, hogy méregbe guruljanak, ostobának érezzék magukat és eltakarodjanak.

Amel, a rettenetes, a gonosz, a kolosszális - a végtelenségig tudta dicsérni magát - mindössze annyit mondott, hogy nagy baj közelít, mi pedig okosan tesszük, ha tisztelettudóbban viselkedünk. Aztán azzal kérkedett, nii minden gonoszságot művelt a ninivei varázslóknak: ő tudja ám kínozni, nyaggatni az embereket, sőt még össze is szurkálja őket, mint egy szúnyograj. Közölte, hogy ki tudja szívni az emberek vérért, ami finom, és a kedvünkért is szívna.

Anyám kinevette. - Hogy tehetnél ilyet? - kérdezte. - Szellem vagy, nincs tested, nem tudod érezni az ízt! - Ez az a beszéd, amellyel mindig föl lehet paprikázni a szellemeket, mert mint mondtam, irigylik tőlünk a testet.

Akkor ez a szellem, hogy megmutassa a hatalmát, orkánként zúdult anyánkra; de nyomban harcba szálltak érte jó szellemei, és iszonyú vihar tombolt a tisztáson; majd mikor elült, mert Amel visszaverték védőszellemeink, láttuk, hogy parányi szúrások vannak anyánk kézfejen. Amel, a gonosz, valóban megcsapolta a vérét, úgy, ahogy mondta: mintha szúnyograj szurkálta volna össze.

Anyánk megnézte a picurka szúrásokat; a jó szellemek tombolni kezdtek, látván e nyilvánvaló tiszteletlenséget a boszorkány iránt, ám anyám rájuk szólt, hogy csituljanak. Némán töprengett, miként lehet az, hogy egy szellem érezze a kiszívott vér ízét.

Ekkor hozta szóba Mekare azt a látomását, hogy ezeknek a szellemeknek szemernyi anyagi magvuk van az irdatlan, láthatatlan testük közepén; lehetséges, hogy Amel ezzel a maggal érzi a vér ízét. Képzeltünk el egy lámpabelet, az is milyen apró a lángban. A lámpabél is magába tudja szívni a vért. Így van ez a szellemmel is, amely egyetlen lángnak tűnik, mégis van benne egy szösznyi kanóc.

Anyánknak nem tetszett a dolog. Annyit mondott gunyorosan, hogy épp elég csuda van a világon gonosz szellemek nélkül is, akiknek gusztusuk van a vérre. - Távozz, Amel! - kiáltotta, és átkokat szórt ró, hogy szürke, piszlicsáré, nem számít, úgyse törődünk vele, akár ki is pukkanhat - vagyis ugyanazt mond-

ta, mint mindig, ha utálatoskodó szellemektől akart szabadulni - amit kissé eltérő formában ma is elmondanak a papok, ha megszállott gyerekekből üzik az ördögöt.

Anyánkat azonban Amel minden hóbörgésénél jobban nyugtalanította a szellem figyelmeztetése a közeledő bajról, és ez még mélyebbé tette szomorúságát, amelyet akkor érzett, mikor kézbe fogta az egyiptomi agyagtáblát. Mégsem kérte a jó szellemeket, hogy vigasztalják meg, vagy adjanak tanácsot. Talán fölöslegesen tartotta ezt már sohasem tudhatom meg. Mindenesetre biztosra vette, hogy történni fog valami, és nem érzett magában elég erőt, hogy ezt megakadályozza. Vagy talán az volt a véleménye, hogy néha épp akkor zúdíjtuk magunkra a balsorsot, amikor menekülni próbálunk előle.

Bármint legyen, néhány nap múlva megbetegedett, és annyira legyengült, hogy beszélni sem tudott. » Hónapokig vegetált bénult félálomban. Éjjel-nappal mellette ültünk, és énekeltünk. Virágokat hoztunk neki, és megpróbáltunk olvasni a gondolataiban. A szellemek borzasztó izgalomban voltak, hiszen szereték anyánkat, ezért szelet kavartak a hegyek között, és leszaggatták a levelet a fákról.

Búsult az egész falu. Egy reggelen anyánk gondolatai újból formát öltöttek, de nem álltak össze egészzé. Napfényes mezőket, virágokat láttunk, dolgok képeit, amelyekre gyerekkorunkból emlékeztünk; aztán csak ragyogó színeket és semmit mást.

Tudtuk, hogy haldoklik. A szellemek is tudták. Legjobb tehetségünk szerint csitítottuk őket, de volt, amelyik valósággal tombolt. Ha majd anyánk meghal, lelke átszáll a szellemek birodalmán, akik örökre elveszítik, és egy darabig őrjöngeni fognak a fájdalomtól.

De végül csak megtörtént, aminek történnie kellett a természet rendje szerint. Kijöttünk a barlangból, és megmondtuk a falusiaknak, hogy anyánk magasabb régiókba távozott. A hegy összes fáját a szellemek szele tépte, zöld levelek röpködtek a levegőben, Sírtunk a nővéremmel, és életemben először hallani véltem a szellemeket, ahogyan jajgatnak és panaszkodnak a szélben.

Jöttek a falusiak, hogy megtegyék, amit tenni kell.

Kiterítettük anyánkat egy lapos köre, amint a szokás parancsolta, hogy mindenki leróhassa előtte a tiszteletét. Kedvenc fehér ruháját viselte, az egyiptomi patyolatot, hozzá ninivei szép ékszereit, meg a csontgyűrűket és -nyakláncokat, amelyekbe őseink apró darabkáit is belefoglalták, és amelyek hamarosan ránk fognak szállni.

És tíz óra elteltével, miután százak és százak jöttek el hozzánk a falunkból és a környező falvakból, felkészítettük a holttestet a torra. Más halottnál a papok tettek volna eleget a kegyeletes kötelességnek, de anyánk boszorkány volt, és egyedül mi, boszorkány lányai érinthettük. Senkitől sem zavartatva, az olajlámpák fényénél levettük róla a ruhát, majd egész testét beborítottuk virágokkal és levelekkel. Óvatosan körbefürészeltük a koponyáját, hogy homloka ne sérüljön, leemeltük a csontot, eltávolítottuk az agyat, és táltra helyeztük a szemekkel együtt. Majd egy ugyanilyen óvatos vágással kiemeltük a szívet, egy másik táltra tettük, és mindkét tálat letakartuk nehéz agyagbúrákkal.

Jöttek a falusiak, téglakemencét építettek anyánk lapos kővön fekvő teste és a mellé helyezett tálak fölé, aztán tüzet gyújtottak a lapos kő alatt, a sziklák között, amelyeken a kő nyugodott, és sütni kezdték.

Eltartott egész éjszaka. A szellemek megnyugodtak, mert anyánk szelleme eltávozott. Nem hinném, hogy törődtek a testtel; amit most tettünk, nem volt fontos nekik, de annál fontosabb volt nekünk.

Mivel boszorkányok voltunk, és anyánk is boszorkány volt, egyedül mi részesedhettünk a húsból. Kizárólag a mienk volt, szokás és jog szerint. A falusiak nem vehettek részt a torban, mint ahogy tették volna más halottnál, ahol két magányos árvára szakad az egész felelősség. Tart, ameddig tart, de nekünk kell elköltenünk anyánk húsát, a falusiak szeme előtt.

Miközben múlt az éjszaka, és anyánk maradványai készültek a torra, megbeszéltük nővéremmel, mi legyen a szív és az agyvelő sorsa. Természetesen megosztozunk rajtuk, csak az a kérdés, kinek melyik jusson, mert erősen hittünk e szervek hatalmában.

Akkoriban sok népnél a szív volt a fontosabb. Az egyiptomiak szerint a szívben lakozott a lélek, és ugyanezt vallották a mi falusijaink is; de mi, boszorkányok, úgy hittük, hogy az agyban tanyázik az emberi szellem, vagyis férfiaknak és asszonyoknak az a része, amely a lég szellemeihez hasonlatos. Azért tartottuk fontosnak az agyat, mert ahhoz kapcsolódik a szem, a látás szerve, márpedig mi, boszorkányok lévén, láttunk; beleláttunk a szívekbe, a jövőbe, a múltba. A mi nyelvünkön a „látó” szó jelentette a „boszorkányt”.

Ám itt leginkább csak szertartási kérdésekről kellett döntenet, mert meg voltunk győződve róla, hogy anyánk szelleme már eltávozott. Tiszteletből akartuk megenni a szerveket, nehogy megrothadjanak. Így nem volt nehéz egyezségre jutnunk: Mekarének jut az agy és a szem, nekem a szív.

Mekare volt az erősebb boszorkány, az elsőnek született, aki mindenütt azonnal átvette a parancsnokságot, sohasem rejtette véka alá a véleményét, aki idősebbként viselkedett, amint ez ikreknél általá-

nos jelenség. Úgy tűnt helyesnek, hogy az övé tegyen az agyvelő és a szem, és nekem, a csendesebbnek, visszahúzódóbbnak jusson az érzelmekhez, a szeretethez társított szerv: a szív.

Tetszésünkre volt az osztozkodás, és miközben világosodni kezdett az ág, aludtunk néhány órát, mert legyengültünk a lakoma előtti böjtöléstől.

Valamikor hajnal előtt a szellemek fölébresztettek. Ismét a szelet visítetták. Kiléptem a barlangból: a kemence alatt izzott a parázs, az örökdő falusiak aludtak. Haragosan rászóltam a szellemekre, hogy maradjanak csöndben. Ám ekkor az egyik, az, amelyiket a legjobban szerettem, azt mondta, hogy idegenek gyülekeznek a hegyen, sok-sok idegen, akiket lenyűgöz a hatalmunk, és veszélyesen kíváncsiak a torra.

- Ezek az emberek akarnak valamit tőled és Mekarétól - intett a szellem. - Ezek az emberek nem Jóban járnak.

Mondtam, hogy hozzánk mindig jártak idegenek, semmi az egész, most már maradjon csöndben, és hagyja, hogy tegyünk, amit tennünk kell. De utána megkerestem az egyik falusi embert, és figyelmeztettem, hogy arra az esetre, ha netán baj történne, a férfiak a fegyvereiket is hozzák, amikor összegyülekeznek a torra.

Nem volt ez olyan különös kérés. A legtöbb férfi mindenhol magával vitte a fegyverét. Az a kevés, aki hivatásos katona volt, vagy megengedhette magának a kardot, gyakran viselte is; a többieknek sohasem hiányzott az övéből a kés.

De nem nagyon izgatott a dolog, hiszen az idegenek messze földről is eljöttek a falunkba. Csak természetes, hogy itt lesznek ilyen különleges eseményen, amikor a boszorkányt temetik.

Tudjátok, mi történt. Láttátok álmotokban. Láttátok, hogyan gyülekeztek a tisztáson a falusiak, miközben delelőre hágott a nap. Talán azt is láttátok, ahogy lassan elbontották a hűlő kemencét, vagy már csak anyánkat láttátok, amint fekszik a meleg kővön, feketén, töppedten, mégis olyan békésen, mintha aludna. Láttátok a testét borító fonnyadt virágokat, és láttátok a tálakon a szívet, az agyat és a szemet.

Láttátok bennünket, ahogy térdelünk anyánk testének két oldalán. Hallottátok, ahogy a zenészek rázendítenek.

Azt nem láthattátok, de mostmár tudjátok, hogy a mi népünk évezredek óta így ülte meg a tort. Évezredek óta laktunk a völgyben és a hegyoldalakon, ahol magasra nőtt a fű, és hullott a fáról a gyümölcs. Ez a mi földünk volt, a mi szokásunk, a mi pillanatunk.

Legszentebb pillanatunk.

Ahogy térdeltünk egymással szemközt a legjobb ruhánkban, most már anyánk ékeit is viselve a magunkéival együtt, nem a szellemek figyelmeztetésére gondoltunk, vagy arra a bánatra, amellyel a kemeti uralkodók agyagtáblája sújtotta anyánkat. Nem, mi a saját hosszú, boldog, reményteljes életünket láttuk, amelyet itt pergetünk le, a mieink között.

Nem tudom, meddig térdeltünk, meddig készítettük a lelkünket. Arra emlékszem, hogy egyszerre emeltük föl a tálakat anyánk szerveivel, és a zenészek rázendítettek. Flóta szólt, pergett a dob; hallottuk a falusiak halk lélegzését, hallottuk a madárdalt.

Akkor csapott le ránk a gonosz, méghozzá olyan hirtelen, egyiptomi katonák lábdobogásával, fülsértő harci ordításával, hogy szinte nem is tudtuk, mi történik. Rávetettük magunkat anyánk testére, hogy oltalmazzuk a szent lakomát, de nyomban elrángattak bennünket, és láttuk, hogy a tálak a porba hullnak, a lapos követ felfordítják!

Mekare sikoltott, úgy, ahogy embert még nem hallottam sikoltani. De sikoltottam én is, mikor láttam, hogy anyám testét a hamuba lökik.

Szidalmak hasogatták a füleket, emberevőnek, kannibálnak, barbárnak gyaláztak bennünket, akiket kardélre kell hányni.

Mégsem bántottak, csak megkötözték, hogy ne rúgkapáljunk, holott minden rokonunkat és barátunkat a szemünk láttára mézárolták le. Katonák tapostak anyánk testén, a szívéen, az agyvelején, a szemén, összevissza tiporták a hamut, miközben társaik dárdahegyre tűzték falunk összes férfiját, asszonyát, gyermekét.

Majd a sikoltozás közepette, a hegyoldalon haldokló százak borzalmas jajgatása közepette hallottam, amint Mekare a szellemeket szólítja, hogy álljanak bosszút, büntessék meg a katonákat azért, amit tettek.

De mit ártott ezeknek eső vagy szél? A fák hajladoztak, mintha még a föld is reszketett volna, levelek röpködtek, mint éjszaka. Sziklák gördültek a hegyoldalon, porfellegek szálltak, de csak pillanatnyi megtorpanást okoztak, mert maga Enkit, a király közölte katonáival, hogy ezek csak olyan fortélyok, amelyeket akárki láthat; mi és a démonaink Úgyse vagyunk képesek többre.

Ez bizony nagyon igaz volt, és a mészárlás lankadatlan hévvel folytatódott. Mekare és én felkészültünk a halálra. De nem öltek meg. Nem azért jöttek, hogy megöljenek. Mikor elvonszoltak, láttuk, hogy ég a falunk, láttuk, hogy lángol a mezőkön a vadzab, láttuk, hogy holtan hever törzsünk minden tagja, és tudtuk, hogy tetemüket, hallatlan nemtörődomséggel és tiszteletlenséggel itt hagyják a földnek és a vadaknak.

Maharet elhallgatott. Kis toronysisakfélét formált a két kezével, és így érintette meg homlokával ujjainak hegyét, mintha pihenni akarna a folytatás előtt. Továbbra sem remegett a hangja, csak érdesebb, fojtottabb lett.

- Mi egy kis faluközösség? Mi egy nép - vagy akár egy élet? Ezer ilyen népet takar a föld. Takarja a mai napig az én népemet is.

Egyetlen óra alatt lett semmivé minden, amit ismertünk, amik voltunk. Kiképzett katonák öldösték le egyszerű pásztorainkat, asszonyainkat, gyámoltalan kicsinyeinket. Falvainkat, kunyhóinkat földig rombolták, felgyújtottak minden éghetőt,

Ereztem a hegy fölött, a völgyben megbújó falu fölött a holtak szellemeit, mint egy zavaros ködöt, némelyiket annyira fölzaklatta az érthetetlen erőszak, hogy rettegeve, szenvedve tapadtak a földhöz; mások otthagyták a húst, hogy ne szenvedjenek tovább.

Es mit tehettek a szellemek?

Egyiptomig kísérték menetünket; nyaggatták az embereket, akik rabszíjra fűzve vittek bennünket a vállukon emelt gyaloghíntóban, két rettegeve összebújó, sírva gyászoló nőt.

Minden este, amikor a csapat tábort ütött, a szellemek kitépték a sátorcöveket és szétszórták a sátrakat. Ám a király arra intette katonáit, hogy ne féljenek. A király azt mondta, hogy Egyiptom istenei hatalmasabbak a boszorkányok démonainál. Mivel pedig a szellemek mindent megtettek, amire képesek voltak, és ennél rosszabb dolgok nem következtek, a katonák is engedelmeskedtek. -

A király minden este a színe elé hozatott bennünket. Értett a nyelvünkön, amely elterjedt volt az akkori világban, ezt beszélték a Tigris és az Eufrátesz között, a Kármel-hegy oldalában. - Hatalmas boszorkányok vagytok - mondta gyengéden, tébolyító őszinteséggel. - Ezért kíméltelek meg benneteket, noha népetekhez hasonlóan ti is emberevők vagytok. Katonáimmal tetten értünk benneteket, ennek ellenére megkíméltem életeteket, hogy részesíthesek bölcsességeitekben. Szívesen tanulnék tőletek, és királyném is tanulna. Mondjátok, mivel enyhíthetnék szenvedéseiteken, és megteszem. Most már védelmem alatt álltok, mert én vagyok királyotok.

Sírva álltunk előtte, hallgattunk, és nem voltunk hajlandók a szemébe nézni. Amikor megunt, visszaküldött aludni a szűk gyaloghíntóba, ahonnan elhoztak, abba a deszkából ácsolt dobozba, amelyre egyetlen kis ablakot vágtak.

Amikor kettesben maradtunk, szavak nélkül beszélgettünk, vagy azon a gesztusokból és lerövidített szavakból álló ikernyelven, amelyet kizárólag mi értettünk. Felidéztük, mit mondtak a szellemek anyáknak, emlékeztünk rá, hogy azután betegedett meg, mikor levelet kapott Kemet királyától. Mégse féltünk.

Annyira lesújtott a gyász, hogy már félni se tudtunk. Mintha már meg is haltunk volna. Láttuk népünk legyilkolását, láttuk anyánk holttestének meggyalázását. Nem tudtuk, mi jöhet ennél rosszabb. Együtt voltunk; a szétválasztás, talán az lenne rosszabb.

Ám e hosszú úton Egyiptomba volt egy apró vigaszunk, amelyet nem felejtettünk el. Haiman, a király sáfárja részvétellel tekintett ránk, és titokban minden tőle telhető módon enyhített kínjainkon.

Ismét elhallgatott, és Haiman nézett, aki összekulcsolta kezét maga előtt az asztal lapján, és úgy sütötte le a szemét, mintha mélyen elmerülne emlékeibe. Tudomásul vette az elismerést, de nem derült jobb kedvre. Aztán mégis fölneézett az asszonyra. Réveteg volt a szeme, és mintha sok mindent szeretett volna kérdezni. Aztán mégsem kérdezett. Végigjártatta tekintetét a többiekén, állta Armand és Gabrielle merev pillantását, és megint csak hallgatott.

Maharet folytatta:

- Haiman, amikor csak tehettem, meglazította a kötelékeinket; megengedte, hogy esténként sétáljunk; húst és italt hozott. És olyan jóságos volt, hogy mindeközben nem szólt hozzánk, nehogy köszönetnünk kelljen. Tiszta szívből segített, csak azért, mert nem szerettem, ha mások szenvednek.

Úgy rémlik, tíz napig utaztunk, mire elértük Kemet földjét; talán több volt, talán kevesebb. Valamikor az út során a szellemek ráuntak a trükközésre, és mi, amennyire elcsüggedtünk, nem hívtuk őket. Némáságba süppedtünk, csak időnként pillantottunk egymásra.

Végre megérkeztünk egy birodalomba, amelyhez foghatót még sohasem láttunk. Tűzforró sivatagon át vittek a Nílus folyóval határos kövér, fekete földre, amelyről az ország a Kemet nevet kapta; majd tutajokra szálltunk a katonákkal, és az óriásfolyó hátán utaztunk egy szétterpeszkedő városba, ahol nádtetős

vályogházak álltak, meg ugyanilyen kezdetleges anyagokból épített, de nagyon szép templomok és paloták.

Ez jóval azelőtt történt, hogy az egyiptomiak megtanultak volna kővel bánni, és megépítették volna azokat a máig álló fáraósírokat, amelyek híressé tették őket.

De máris látszott, hogy szeretik a pompát, a látványosságot és a monumentalitást. Vályogtéglából, sásból, gyékényből, ilyen egyszerű dolgokból is tudtak magas falakat rakni, amelyeket bemeszeltek és telepíngáltak tetszetős képekkel.

A palota előtt - amelybe vittek, mint királyi foglyokat - vaskos oszlopok álltak, amelyeket toronymagas őserdei növényekből készítettek úgy, hogy kiszárították, összekötözték, folyami sárral betapasztották őket; egy zárt udvarban mesterséges tavat alakítottak ki, amelynek partján virágzó fák álltak, és a tükrét ellepte a lótusz.

Még sose láttunk ilyen dús, gazdag embereket, mint ezek az egyiptomiak. Zörgött rajtuk az ékszer, a hajukat gyönyörű fonatokba rendezték, és festették a szemüket. Bennünket riasztottak ezek a festett szemek, mert a festék áthatóvá tette a pillantásukat, és mélységet sugallt Ott, ahol talán szó sem volt ilyesmiről. Ösztönösen visolyogtunk ettől a mesterkedéstől.

Csak még jobban elkésztett, amit láttunk. Hogy gyűlöltünk mindent! Ereztek - noha nem értettük az itteni nyelvet -, hogy ezek az emberek is gyűlölnék és (élnek tőlünk. Mintha nagyon zavarta volna őket a vörös hajunk, és attól is riadoztak, hogy ikrek vagyunk.

Az ikreket csak időnként ölték meg, de aki vörös hajjal született, azt mindig feláldozták az isteneknek. Úgy tartották, szerencsét hoz.

Minderről kusza felvillanásokban szereztünk tudomást, miközben a börtönben vártunk sorsunkra.

Most is Haiman volt egyetlen vigaszunk. Haiman, a király sáfárja igyekezett könnyíteni rabságunkon. Hozott gyümölcsöt és sört, hogy ehessünk és ihassunk, hozott tiszta ruhát, még fésűt is. Ez volt az első alkalom, hogy szólt hozzánk: elmondta, hogy a királyné kedves és jó, tehát nem szabad félnünk semmitől.

Tudtuk, hogy igazat mond, a kétség ányéka sem fért hozzá. Ennek ellenére valami rosszat éreztünk, mint hónapokkal ezelőtt a király hírnökénél. Megpróbáltatásaink még csak most kezdődtek.

Attól is féltünk, hogy a szellemek elhagytak, talán nem akarnak utánunk jönni erre a földre. De nem szólítottuk őket, mert ha meg- tesszük és nem kapunk választ - ez több, mint amennyit el tudtunk volna viselni.

Majd mikor leszállt az est, a királyné küldetett értünk; és akkor odaállítottak az udvar elé.

Akármennyire eltöltött az utalat, azért ez a látvány lenyűgözött bennünket: Akasa és Enkil a trónuson.

A királyné ugyanolyan volt, mint most: egyenes tartású, karcsú, az arca szinte már annyira gyönyörű, hogy nem maradt hely rajta az értelemnek, puha szoprán hangú, bűvös-bájos tünemény. A király most nem úgy mutatkozott, mint katona, hanem mint uralkodó. Haját apró fonatokba rendezték, szertartásos kötényt és ékszereit viselte. Fekete szeme maga volt a lelkes komolyság, mint mindig, de már egy perc után kiderült, hogy Kemetben Akasa uralkodik. Neki volt meg a nyelve hozzá, ő tudott bánni a szóval.

Azon nyomban közölte vetünk, hogy népünk a méltó büntetést kapta utálatosságaiért, és még könyörületesen bántak el velük, mert az ilyen emberevő vadak igazság szerint lassú halált érdemelnének. Azt is mondta, hogy mi azért részesültünk kegyelemben, mert nagy hatalmú boszorkányok vagyunk, és az egyiptomiak tanulni akarnak tőlünk; tudni akarják, milyen bölcsességekre tettünk szert a szemmel nem látható birodalmakban.

Választ nem is várva faggatni kezdett. Kik a démonaink? Ha egyszer démonok, hogy lehetnek közöttük jók? Nem istenek? Hogyan vagyunk képesek esőt csinálni?

Válaszolni se tudtunk, annyira elszörnyedtünk ettől az otromba, sértő durvaságtól. Elfordultunk a királynétől, egymásra borultunk, és újból kitört belőlünk a sírás.

Ugyanakkor felismertünk még valamit, egy roppant egyszerű ténnyel, amely nyilvánvalóan kitetszett ennek a nőszemélynek a modorából. A hadarás, a nyegleség, a rapszodikus hangsúlyozott szótagok elárulták, hogy a királyné hazudik, de ezt még maga sem tudja.

Mikor pedig behunytuk a szemünket, és mélyére tekintettünk ennek az igazságnak, megláttuk a hazugságot, amelyet a királyné bizonyosan tagadott volna:

Azért gyilkoltatta le a népünket, hogy idehozathasson bennünket! Egyedül azért küldte királyát és katonáit „szent háborúba”, mert elutasítottuk a meghívását, és azt akarta, hogy kényre-kedvre ki legyünk szolgáltatva. Egyszerűen kíváncsi volt ránk!

Ezt látta anyánk, mikor kezében tartotta a király és a királyné agyagtábláját. A maguk módján látták talán a szellemek is, de mi csak most fogtuk fel szörnyűségének teljében.

Népünknek azért kellett meghalnia, mert a királyné érdekesnek talált bennünket, ugyanúgy, ahogy a szellemek is annak találtak; mi hoztuk rá a pusztulást.

De miért, miért nem érték be a katonák azzal, hogy csak elhurcoljanak? Miért kellett eltörölniük egy egész népet?

Hát épp ez volt az iszonyat! A királyné szándékát becsavargatták az erkölcs lepedőjébe, amin se ő, se más nem látott át.

Meggyőzte magát, hogy népünknek meg kell halnia, igen, ilyen vademberek nem érdemelnek mást, akkor is, ha nem is egyiptomiak, és hazánk nagyon távol esik országától. Milyen kényelmes, hogy velünk kegyelmet gyakorolhat, idehozathat, és végre kielégítheti a kíváncsiságát! Nekünk pedig természetesen hálásan kell válaszolnunk minden kérdésére.

Még mélyebben, az öncsalás alatt megláttuk az elmét, amely lehetővé tette ezeket az ellentmondásokat.

A királynénak nem volt igazi erkölcsé, nem voltak igazi etikai elvei, amelyek irányíthatták volna cselekedeteit. Azoknak a halandóknak a népes táborához tartozott, akik úgy érzik, talán sohasem ismerhető és magyarázható meg semmi, de nem bírják elviselni ezt a gondolatot. Így hát Akasa naponta agyalt ki magának etikai elveket, amelyekben fogcsikorgatva próbált himni, és ezekkel álcázta Összes gyakorlatias cselekedetét. Például a háború a kannibálok ellen leginkább abból fakadt, hogy utálatos szokásnak tartotta az emberevést. Náluk Urukban nem ették az emberhúst, tehát ő sem volt hajlandó megtérni maga körül ilyen gyomorkeverő dolgot, tényleg csak ennyiről volt szó. Akasában mindig volt egy sötét zug, amelyben a kétségbeesés bujkált, és élt benne egy nagy eltökéltség, hogy maga teremtsen értelmet, ha már egyszer nem létezik.

Értsék meg, mi nem a sekélyességet éreztük meg abban a nőben, hanem a fiatalos hitet, hogy ha nagyon akarja, a napnak is parancsolhat, és tetszése szerint formálhatja a világot. Továbbá egyáltalán nem érdekelte a mások szenvedése. Tudomásul vette, hogy szenvednek, no de ilyesmire mégsem fecse-relhet az idejét.

Mikor nem bírtuk tovább ezt a kétlelkűséget, megfordultunk, és szemügyre vettük, hogy kivel kell meg-mérköznünk. Még nem töltötte be a huszonötöt, és feltétlen parancsolója volt ennek az országnak, amelyet elkápráztatott uruki szokásaival. Szinte túlságosan szép volt ahhoz, hogy igazán gyönyörű lehessen, mert ebben a bájban nem jutott hely semminemű titokzatosságnak vagy fenségnek. Hangjából még mindig nem kopott ki az a gyermekes csilingelés, amely ösztönös gyengédséget ébreszt másokban, és dallammá varázsolja a legegyszerűbb szót. Bennünket megörjített a csilingelése.

Egyre csak bombázott a kérdéseivel. Hogyan teszünk csodákat? Hogyan látunk bele az emberek szívébe? Honnan vesszük a mágiát, miért állítjuk, hogy láthatatlan lényekkel beszéltünk? Az ő isteneihez is tudunk szólni így? Tájékoztathatnánk-e mélyrehatóbban, vagy megértethetnénk-e vele közelebbről, mi az isteni? Hajlandó megbocsátani barbárságunkat, amennyiben hálásnak mutatkozunk, letérdelünk oltáraihoz, és átadjunk tudásunkat isteneinek és neki.

És így tovább, olyan csöklátású csökönyösséggel, amely megnevetetett volna egy bölcs embert.

Csak hogy Mekare iszonyú haragra gerjedt tőle, és ő, aki mindig a vezér volt közöttünk, most is magához ragadta a szót:

- Hagyd abba a kérdegetést! Ostobaságokat beszélsz! - közölte. - Nincsenek isteneitek, mert nincsenek istenek. Nincs más láthatatlan létező a szellemeken kívül, azok pedig bolondoznak veletek papjaitokon és vallásotokon át, mert mindenkivel ezt csinálják. Ré! Ozirisz! Ezek csak kitalált nevek, amelyekkel hízelegtek és udvaroltok a szellemeknek; ha úgy tartja kedvük, adnak nektek valami apró jelet, hogy rohanjatok és még jobban hízelegjete!

A király és a királyné elszörnyedve bámult Mekarére, de ő csak nem hagyta abba:

A szellemek léteznek, de gyerekesek és szeszélyesek. Valamint veszedelmesek. Álmélkodnak rajtunk, amiért egyszerre vagyunk testi és szellemi lények; ez tetszik nekik, ezért teljesítik szívesen a kívánságainkat. A magunkfajta boszorkányok mindig tudtak bánni velük, ám ehhez nagy hozzáértés és erő szükségeltetik, ami bennünk megvan, bennetek pedig nincs! Bolondok vagytok, amit pedig azért tettetek, hogy foglyul ejthessetek, gonoszság és becstelenség! Hazugok vagytok, de mi nem fogunk hazudni nektek!

Majd az egész udvar előtt, félíg sirva, félíg a haragtól fuldokolva álnoksággal vádolta a királynét, aki csak azért ölette le békeszerető népünket, hogy idehozathasson bennünket. A mi népünk ezer év óta nem vadászik emberekre, kiáltotta oda az udvarnak; egy tort gyaláztak meg, mikor elhurcoltak, kizárólag azért, hogy Kemet királynéjának legyenek boszorkányai, akikkel beszélhet, akiket kérdegethet, akiknek hatalmát megpróbálhassa felhasználni saját céljaira!

Nagy felzúdulás támadt az udvarban. Még ilyen tiszteletlenséget, káromlást, és a többi. Ám Egyiptom öreg előkelői, akiket még mindig böszített a szent kannibalizmus tilalma, elszörnyedtek, hallván, hogy itt egy tort szentségtelenítettek meg. Mások pedig, akik az egek bosszúját félték, mert nem fogyasztották el szüleik maradványait, megbénultak a rettegéstől.

E nagy háborgásban csupán a király és a királyné hallgatott, akik ugyanakkor sajátosan felvillanyozottak tűntek.

Akasa nem válaszolt. Látszott rajta, hogy a magyarázat megpendített egy húrt, valahol énje mélyebb tartományaiban. Pillanatnyi őszinte kíváncsiság lobbant föl benne. Szellemek, akik istent játszanak? Szellemek, akik irigylük a testet? A vádat, hogy szükségtelenül áldozta föl népünket, még csak fontolóra sem vette. Nem érdekelte őt a dolog szellemi vetülete ígézte meg. Pontosabban a testtől különvált szellemet találta ígézetesnek.

Szeretném nyomatékosan felhívni a figyelmeteket arra, amit most mondtam: Akasa a szellemi vetülettől - úgy is mondhatnátok, az elvont eszmétől - esett elragadtatásba. Neki az elvont eszme volt a minden. Szerintem nem hitte el, hogy a szellemek szeszélyesek és gyerekesek lehetnek. Bármint legyen is, ezt meg akarta tudni, méghozzá tőlünk akarta megtudni, és ehhez képest nem számított, hogy leölette a népünket.

Eközben Ré főpapja azt követelte, hogy végezzenek ki bennünket. Ugyanezt követelte Ozirisz főpapja is. Gonoszok vagyunk, boszorkányok vagyunk, Kemet földjén különben is mindig megégették a vörös hajúakat. Az udvar nyomban csatlakozott hozzájuk. Máglyára velük! Tartani lehetett tőle, hogy percekben belül kitör a palotaforradalom.

Ám a király csendet parancsolt. Visszavitték cellánkba, és őrséget állítottak az ajtóhoz.

Mekare dühöngve járkált fel-alá, én könnyörögtem, hogy ne szóljon többet, Emlékeztettem, mit mondtak a szellemek: ha Egyiptomba megyünk, a király és a királyné kérdéseket fognak föltenni, és ha az igazat válaszoljuk, márpedig azt tesszük, a király és a királyné megharagszik, és elpusztítanak bennünket.

De mintha a falnak beszéltem volna; Mekaréról lepergett minden szó. Járkált és időnként a mellét verte az öklével. Átéreztem a kétségbeesését.

- Átkozott! - mondogatta. - Gonosz! Elhallgatott, majd előlről kezdte.

Tudtam, hogy a gonosz Amel intelme jár a fejében. Azt is tudtam, hogy Amel a közelben van; hallottam, éreztem.

Tudtam, hogy Mekare legszívesebben szólítaná Amelt, de úgy véltem, nem szabad ilyet tennie. Mit számít az egyiptomiaknak Amel bárgyú kötözködése? Hány embert ijeszthetne meg a tűszúrásaival? Nem több ez, mint vihar, meg a tárgyak röptetése, amit mi is meg tudunk csinálni. Ám Amel hallotta ezeket a gondolatokat, és mocorogni kezdett.

- Nyughass, démon! - parancsolta Mekare. Várd meg, amíg szükségem lesz rád! - Először hallottam, hogy gonosz démonhoz szól, és megborzongtam az iszonyattól.

Nem emlékszem, mikor aludtunk el csak annyira emlékszem, hogy valamikor éjfél után Haiman ébresztett.

Először azt hittem, Amel idétlenkedik, és rémülten szökkentem talpra, de Haiman intett, hogy maradjak csöndben. Rettenetes állapotban volt, egy szál hálóruhát viselt, saru nélkül, a haja kócosan ágaskodott, és mintha sírt volna, mert vörös volt a szeme.

Leült mellém. - Áru! el, igaz, amit a szellemekről mondtál? - Nem bajlódtam azzal, hogy kiigazítsam, miszerint Mekare mondta. Az emberek mindig összetévesztettek, vagy egy lénynek tartottak bennünket. Csak annyit válaszoltam, hogy igen, igaz.

Elmagyaráztam, hogy ezek a láthatatlan entitások mindig léteztek, és maguk mondták, hogy nem ismernek semmiféle istent vagy istennőt. Gyakran dicsekedtek furfangjaikkal, amelyeket a sumeri, jerikói vagy ninivei templomokban üztek. Időnként nagy bögre állítottak be, mint ez és ez az isten. De mi ismerjük az egyéniségüket, és ha régi nevükön szólítottuk őket, nyomban fölhaltak a játékkal.

Azt nem tettem hozzá, hogy bár sose kiabálta volna ki Mekare ezeket a dolgokat. Most már nem vehetjük hasznukat.

Haiman összetörtén gunnyasztott, és úgy hallgatta, amit mondok, mint az az ember, akinek egész életében hazudtak, és most ismeri meg az igazságot. Mélységesen megrendült, mikor látta, hogy a szellemek szelet támasztanak hegyeink között, és levelekkel árasztják el katonáit. A lelke mélyéig megdermedt tőle. Mindig ez gerjeszti a hitet, ez a keveréke az igazságnak és a fizikai megnyilvánulásoknak.

Akkor észrevettem, hogy még ennél is nagyobb teher nyomja a szívét, vagy ha úgy tetszik, a lelkiismeretét. - Népetek megölése igenis szent háború volt, és nem önzés, mint te állítottad.

- Ellenkezőleg - tiltakoztam -, közönséges önzés volt, nem mondhatok mást. - Beszéltem a hírnök hozta agyagtábláról, arról, amit a szellemek mondtak, anyánk félelméről és betegségéről, és arról a képességről, hogy hallom az igazságot a királyné szavaiban, azt az igazságot, amelyet ő talán el sem tud fogadni.

Még be se fejeztem, amikor Haiman ismét összeomlott. Saját megfigyeléseiből tudta, hogy igazat beszél. Sok hadjáratban harcolt a király oldalán idegen népek ellen. Nem talált kivétlnivalót abban, hogy egy hadsereg a zsákmányért harcoljon. Látott mészárlásokat és felperzselt városokat, látott rabszíjra fűzött foglyokat, látott katonákat, akik préda alatt roskadozva tértek haza. Nem volt hivatásos katona, de ezt megértette.

Ám a mi falvainkból nem volt mit rabolni; a király nem is területet akart szerezni. Igen, mi tudtuk, hogy kizárólag nekünk szólt a kalandozás, és még Haiman is átérezte, milyen undorító ez az egész hazugság a szent háborúról az emberevők ellen. Régi családból származott, maga is evett elődei húsából, és most ugyanezekért a hagyományokért büntetnie kellett olyanokat, akiket ismert és szeretett. Undorodott a holtak mumifikálásától, de még jobban undorodott a vele járó ceremóniától, amely a legsötétebb babonáságba taszította az országot. Ennyi gazdagságot eltékozolni a holtakra! Így körülajnározni oszló hullákat, csak hogy az embereknek ne legyen büntudatuk, amiért elfordulnak a régi szokásoktól!

Örökösen ilyen gondolatok emésztették. Nem hagyták nyugodni a holtak, a mészárlások, a kivégzések rémképei. Amit a királyné fel se tudott fogni, azt Haiman nem bírta elfelejteni. Kezdt megroppanni a lelkiereje. Olyan ingoványba tévedt, amely megfulladással fenyegette.

Végül elment, de előzőleg megígérte, hogy minden tőle telhetőt megtesz a szabadon bocsátásunkért. Még nem tudja, hogyan módolja ki, de megpróbálja. Könyörgött, hogy ne féljek. Abban a percben nagyon szerettem. Ugyanolyan mesés alakú és arcú volt, mint most, csak sörét bőré és szikárabb, haja pedig, amelyből sütő-vassal eltüntették a hullámokat, hosszú fonatokban omlott a vállára, és áradt belőle az udvari levegő, a fejedelme szeretetét élvező ember parancsoló fellépése.

Másnap reggel ismét küldetett értünk a királyné. Ezúttal a szobájába vittek, ahol senki sem volt vele, csak a király és Haiman.

Itt még a nagycsarnokénál is pazarabb fényűzés uralkodott, alig fértek el benne a drágaságok. A heverőt faragott leopárdok hordozták, az ágy függőnyeit tiszta lencséből szőtték, a tükröket szinte varázslatos tökéletességgel csiszolták. A felékszerezett, beillatosított királyné pedig maga volt a csábítás; felért akármelyik drágaságával, mert ő a természet csiszolta varázslatosra.

Ismét feltette a kérdéseit.

Nekünk, akik megkötözött kézzel álltunk előtte, ismét végig kellett hallgatnunk ugyanazokat a badarságokat.

Mekare ismét beszélt a királynénak a szellemekről; megmagyarázta, hogy a szellemek öröktől fogva léteztek; felidézte, mikor azzal kérkedtek, miként ütköztek csúfot a papokból más országokban. Elmondta, mennyire tetszetősnek találták a szellemek az egyiptomiak dalait és himnuszait. Az egész csak a szellemek játéka, semmi több.

- De hiszen akkor ezek a szellemek az istenek! Épp most mondtad! - szólt nagy hévvel Akasa. - És ti beszéltek velük? Látni akarom! Most azonnal tegyétek meg!

- Épp azt próbáljuk kifejteni, hogy nem istenek! - válaszoltam. - És nem utálják úgy az emberevőket, mint a ti isteneitek. Nem érdeklik őket az ilyen dolgok, sohasem érdekelték. - Fáradtságosan próbáltam megvilágítani a különbséget, hogy ezeknek a szellemeknek nincsenek szabályaik, erkölcsileg alacsonyabb rendűek nálunk. Közben egyfolytában tudtam, hogy ez a nő egy kukkot sem ért belőle.

Ereztem, miként háborúzik benne manna istennő szolgálója, aki áldottnak akarja hinni magát, és a sötét, búskomor lélek, amely végső soron nem hisz semmiben. Dermesztő hely volt Akasa lelke; hitbuzgalma nem volt egyéb a tűznél, amelyet örökösen táplált, hogy ne kelljen annyira fáznia.

- Hazugság minden szavatok! - közölte végül. - Gonosz terem-rések vagytok! - Elrendelte, hogy másnap égessenek meg bennünket, méghozzá együtt, hogy táthassuk egymás kínjait és halálát. Nem is érti, minek bajlódik itt velünk!

Itt közbeszólt a király. Azt mondta, hogy ő látta a szellemek hatalmát; Haiman is látta. Ugyan mire lenének képesek komoly fenyegetés esetén? Nem lenne jobb elengedni bennünket?

Ám a királyné szeme rút volt és kemény. A király szavai leperegtek róla; mindenáron a halálunkat akarta. Mit tehattunk mi? Rádásul mintha még haragudott is volna ránk, amiért nem tudtuk tetszetős vagy használható formákba rendezni igazságainkat. Kín szenvedés volt vele tárgyalni. Pedig elég közkeletű észjárás volt az övé; megszámlálhatatlan ember érez és gondolkodik úgy, ahogy Akasa akkoriban, és minden valószínűség szerint most is.

Mekare végre megragadta az alkalmat. Azt tette, amit én nem mertem: szólította a szellemeket, mind-egyiket név szerint, de olyan sebesen, hogy a királyné ne emlékezhessen a szavaira. Sikoltozott, hogy jöj-jenek hozzá, és juttassák kifejezésre felháborodásukat azért, amit az általuk állítólag szeretett Maharet és Mekare halandókkal műveinek.

Hazárdjáték volt. Ha nem történik semmi, ha igazolódna félelmeim, és a szellemek csakugyan cserben hagytak, akkor Mekare még mindig szólíthatja Amelt, aki lapít és várakozik. Különben sem volt más lehetőségünk.

Szempillantás alatt feltámadt a szél: huhogott az udvaron, sívított a palotai folyosókon, leszaggatta a függönyöket, csapkodta az ajtókat, összetörte a finom edényeket. A királyné halálra rémült. Aztán apró tárgyak kezdtek röpködni a levegőben. A szellemek fölmarkolták az ékességeket az öltözőasztalról, és Akasához vagdosták. A király hozzáugrott, hogy a testével védje, de Haiman mozdulni se bírt a félelemtől.

Ennyi telt a szellemektől, és még ezt sem bírták sokáig. De még javában tartott a bemutató, amikor Haiman könyörögni kezdett a királynak és a királynénak, hogy vonják vissza a kivégzést parancsot, amit ők nyomban meg is tettek.

Mekare, érezve, hogy a szellemek egyébként is fáradnak, nagy hűhóval megparancsolta nekik, hogy hagyják abba. Csend lett, csak a rémült rabszolgák futkostak, hogy felszedjék a széthajigált tárgyakat.

A királyné le volt taglózva. A király próbálta győzködni, hogy ő is látott már ilyet, mégsem lett semmi baja, de a királynében mér jóvátehetetlenül megtört valami. Még sohasem találkozott a természetfölötti legcsekélyebb jelével sem, és most bambán hallgatott tőle. Abban a sötét, hitetlen zugolyban egyetlen szikra pattant, és az igazi fény volt. Akasába annyira belécsontosodott a titkos székszis, hogy hatalmas kinyilatkoztatásként érzekelte ezt az apró titkot: mintha istenei arcát látta volna.

Elküldte a királyt és Haimant. Azt mondta, egyedül akar beszélni velünk. Majd könyörgött, hogy szöj-junk a szellemekkel, de úgy, hogy ő is hallja. Könnyek ütek a szemében.

Persze nem tudtuk volna úgy beszéltetni a szellemeket, hogy ő is hallja. Ezt meg is mondtuk. Esetleg föltehetne valamilyen kérdést, amire válaszolhatnak a szellemek. Akasa rögtön kérdezett is.

Csupa olyasmit, amit azóta is kérdeznek az emberek a varázslóktól, boszorkányoktól, szentektől. Hol a nyakláncom, amit gyerekkoromban elveszítettem? Mit akart mondani anyám a halála éjszakáján, amikor mér nem bírt beszélni? Miért utál a húgom? Megéri a fiam a férfikort? Lesz-e hős és bátor?

Mivel az életünkért küzdöttünk, türelmesen továbbítottuk ezeket a kérdéseket. Nem győztünk hízeleg-ni és mézeskedni, hogy figyeljenek ránk. Olyan válaszokat kaptunk, hogy Akasának leesett az álla. A szel-lemek tudták, hogy hívják a húgát; tudták, hogy hívják az anyját. A téboly kerülgette ezektől a szimpla for-télyoktól.

Majd megjelent Amel, a gonosz, akinek féltékenységét nyilvánvalóan fölkeltezték ezek az események, és hirtelen Akasa elé dobta az elveszett nyakláncot, amelyet a királyné említett, az Urukban elveszített nyakláncot. Ez volt a kegyelemdőfés. Akasát mintha villám sújtotta volna.

Szorongatta a nyakláncot, és sírt. Majd könyörögni kezdett, hogy kérdezzük meg a szellemektől az igazán fontos dolgokat, amelyeket neki tudnia kell!

Igen, az isteneket az emberek találják ki, felelték a szellemek. Nem, nem számít, milyen neveket mon-dunk imánál. A szellemek pusztán a nyelv dallamát és ritmusát szeretik. Hogy úgy mondjuk, a szavak for-máját. Igen, vannak rossz szellemek, akik élvezettel bántják az embereket. Miért ne? Es jók is vannak, akik szeretik őket. Beszelnének Akasával, ha mi távoznánk a királyságból? Soha. Most is beszélnek, még-se hallja őket, mire számítana akkor? De igen, vannak boszorkányok a királyságban, akik hallják őket, és a szellemek majd szöj-nak ezeknek a boszorkányoknak, hogy jöjjenek az udvarhoz, ha Akasa óhajtja.

Ám ahogy folydogált ez az eszmecsere, fokozatosan valami rettenetes változás játszódott le Akasá-ban.

Előbb ujjongott, aztán gyanakodott, végül elkeseredett. Hiszen ezek a szellemek ugyanazokat a csüg-gesztő dolgokat mondták, amelyeket mi!

- Mit tudtok a halál utáni életről? - kérdezte. És mikor a szellemek megmondták, hogy a holtak lelkei vagy a föld körül lengedeznek, mit sem érve és szenvedőn, vagy fölszállnak és nyomtalanul eltűnnek, ke-serű csalódás lett úrrá rajta. Szeme fénye megtört, és elment a kedve az egész dologtól. Amikor megkér-dezte, miben lesz más élete a rosszlelűeknek, mint az erényeseknek, a szellemek nem válaszoltak, mert nem értették, mit akar.

Ennek ellenére folytatódott a faggatás. Ereztük, hogy a szellemek kezdik unni, és most mér ugratják a királynét, mert egyre nevetségesebb válaszokat adtak.

- Mit kívánnak az istenek? - kérdezte Akasa. Azt, hogy folyvást csak énekeljete - felelték a szelle-mek. - Azt szeretjük.

Akkor Amel, a gonosz, aki borzasztó büszke volt a nyakláncos trükkre, váratlanul újabb pompás drágakőfüzért lökött Akasa elé, ám a királyné hátrahőkölt az iszonyattól.

Rögtön láttuk, mi a baj. Ez Akasa anyjának nyakéke volt, a holttesttel együtt nyugodott az Urukhoz közeli sírban. Persze Amel, aki csak egy szellem volt, nem tudhatta, mennyire ízléstelen és hóbortos dolog ilyesmit idehozni. De még most sem kapott észbe. O csak meglátta ezt az ékszer Akasa agyában, amikor a másíkról beszélt. Ez miért nem kell? Nem szereti a nyakláncokat?

Mekare közölte Amellel, hogy ez az ékszer nem tetszik. Ez nem jó csoda. Lenne szíves kívárni, amíg Mekare parancsol? Mekare ugyanis érti a királynét, míg Amel nem érti.

De már késő volt. Valami jóvátéhetetlen történt a királynéval. Két bizonyítékot kapott a szellemek létezésére, hallott igazságokat és badarságokat, egyik sem ért föl szépségben isteneinek mitológiájával, amelyben mindig hinni kényszerítette magát. Ám a szellemek ezt a törékeny hitet is lerombolták. Hová meneküljön lelkének sötét székepszise elől, ha folytatódnak ezek a bemutatók?

Lehajolt, fölemelte az anyja sírjából hozott nyakláncot. - Hogy került ez ide? - kérdezte, de nem is érdekelte a válasz. Tudta, hogy csak olyan magyarázatot hallana, mint eddig, és félt.

Ennek ellenére elmagyaráztam, és ő figyelt minden szavamra.

A szellemek olvasnak az elménkben; hatalmasok és irdatlanul nagyok. El sem tudjuk képzelni a méreteiket, és a gondolat sebességével képesek mozogni. Amikor Akasa erre a második nyakláncra gondolt, a szellem látta a gondolatot, és elindult megkeresni; ha az első nyaklánc tetszett, miért ne tetszene a másik? Tehát megkereste Akasa anyjának sírjában, és kiemelte valamilyen apró résen, mert a kövön bizonyosan nem mehet át. Ez nevetséges.

De miközben ezt mondtam, már rá is döbbsentem az igazságra. Ezt a nyakláncot alighanem ellophatták Akasa anyjának teteméről, méghozzá valószínűleg Akasa apja lopta el. Sose temették el semmiféle sírba. Ezért találta meg Amel. Az is lehet, hogy egy pap lopta el. Legalábbis ezt találta hihetőnek a királyné, miközben két kézzel markolta a füzért. Gyűlölte ezt a szellemet, mert miatta kellett tudomást vennie ilyen borzasztó dolgokról.

Mindent összevéve, a királyné illúziói romokban heverték, és ő ott állt a meddő igazsággal, amelyet mindig ismert. Feltette kérdéseit a természetfölöttinek - ami roppant nagy döreség -, és a természetfölötti olyan válaszokat adott, amelyeket Akasa nem tudott elfogadni, de nem is utasíthatta el őket.

- Hol vannak a holtak lelkei? - suttogta a nyakláncot bámulva.

Olyan kíméletesen válaszoltam, ahogy bírtam: - A szellemek nem tudják.

Iszonyat. Félelem. Aztán munkához látott az elme, és azt tette, mint mindig: keresett valami grandiózus gondolati rendszert, amely indokolja a látottakat és megmagyarázza a fájdalokat. Odabent szélesegett a sötét, titkos üreg; azzal fenyegette, hogy felfalja az egész belsejét, márpedig Akasa ezt nem tűrhette, neki élnie kellett tovább, mert Kemet királynéja volt.

De ugyanakkor dühöngött is: haragudott a szüleire, a tanítóira, gyerekkora minden papjára és papnőjére, az istenekre, akiket imádott, egyáltalán mindenkire, aki valaha is vigasztalta, vagy azt mondta, hogy az élet jó.

Egy időre csend lett. Valami történt Akasa arcában, eltűnt róla a félelem és az álmélkodás, előbb hideg csaldódás, majd rosszindulat tükröződött a szemében.

Kezében anyja nyakláncával fölállt, és kijelentette, hogy hazugság minden, amit mondtunk. Ezek démonok, akikkel trafikálunk, démonok, akik le akarják taszítani Őt és isteneit, csak mert kegyesen tekintenek alá az ő népére. Minél többet beszélt, annál inkább hitte, amit mondott, annál jobban megigézte hiedelmeinek eleganciája, annál inkább megadta magát logikájuknak. Végül már sírt, miközben ostorozott bennünket, és tagadta a benne gomolygó sötétséget.

Ám ekkor ismét rátekintett a nyakláncra; Amel, a gonosz szellem pedig szörnyű dühbe gurult azon, hogy Akasának nem tetszik az ő kis ajándéka, és már megint gyaláz bennünket - tehát felszólított, mondanánk meg a királynénak, hogyha bántani merészel bennünket, Amel hozzá fog vagdosni minden tárgyat, ékszer, boroskupát, tükröt, fésűt, ilyesmit, amit valaha akart, elképzelt, megkívánt vagy elveszített.

Nevettem volna, ha nem vagyunk akkora bajban, mert emberi szempontból olyan nevetséges megoldásnak tűnt ez, ami a szellemében maga volt a tökély. Ám ilyet senki sem kíván magának.

Mekare pontosan tolmácsolta Akasának Amel szavait.

- Ő, aki idehozta ezt a nyakláncot, el is tud árasztani a bánatok efféle emlékeivel - mondta, - És nem tudom, él-e a földön boszorkány, aki meg tudná állítani, ha egyszer rákezdte.

- Hol van? - síkított Akasa. - Hadd lássam ezt a demont, akivel beszélsz!

Mire Amel dühében és hiúságában összeszedte minden hatalmát, és lecsapott Akasára, mondván: - Én vagyok Amel, a gonosz, aki szúr! -, és olyasféle szélvihart kavart körülötte, mint anyánk körül, de tíz-

szerte erősebbet! Még sose láttam ilyen haragot. Maga a szoba is beleremegett, amikor ez az irdatlan szellem beszuszakolta magát a szűk helyre. Hallottam, hogy recseg a téglafal. A királyné álomszép arcán és karján tűszúrásnyi pici sebekben serkedt ki a vér.

Akasa tehetetlenül sikoltozott, Amel ujjongott. Amel csodákra képes ám! Mi retgettünk.

Mekare ráparancsolt Amelre, hogy hagyja abba. Mindenféle szépet mondott neki, hálálkodott, magasztalta, hogy ő a szellemek leghatalmasabbika, de most engedelmeskednie kell, hogy hatalma mellett bölcsességét is bebizonyítsa, akkor majd Mekare megengedi neki, hogy a kellő időben ismét lesújtson.

Közben berohant a király, hogy segítségére siessen Akasának, berohant Haiman, berohantak az összes örök. De mikor az örök kardot rántottak, hogy lekasaboljanak, a királyné megparancsolta, hogy hagyjanak békén. Némán bámultunk rá Mekaréval, szavak nélkül fenyegettük e szellem hatalmával, mert már tényleg nem maradt egyebünk. Amel, a gonosz, a fejünk fölött lebegett, betöltve levegőt a leghátborzongatóbb hanggal, a szellem üresen kongó hahotázásával.

Cellánk magányában nem tudtuk kitalálni, hogy most mit tegyünk, mivel használjuk ki a csekély előnyt, amelyet Amellel szereztünk.

Amelnek nem akaródzott távoznia. Zagyaságokat kerepelt, zizegett a gyékényeket, mozgatta a ruhákat, fújkalta a hajunkat. Utálatos volt. Engem leginkább az ijesztett meg, amivel dicsekedett: hogy szeret vért szívni, mert kigömbölyödik és megnyugszik tőle, és a vér finom; valahányszor véres áldozatot mutatnak be valahol, szeret lecsapni az oltárra, és felhörpölni a vért. Végül is neki ontották, nem? És megint hahotázott.

Ereztük, hogy a többi szellem visszahőköl, kivéve azokat, akik enyhe irigykedéssel firtatták, milyen íze van ennek a vérnek, és miért szereti Amel annyira.

Akkor aztán kibukott belőle az a gyűlölet és féltékenység, amelyet oly sok gonosz szellem érez az emberek iránt; förtelemnek tartanak bennünket, mert egyszerre van testünk és lelkünk, holott ilyesminek nem lenne helye a föld hátán. Amel azokról az időkről szónokolt, mikor még csak hegyek, tengerek, erdők, és lelketlen élőlények léteztek. Azt mondta, hogy átok, ha szellem van a halandó testben.

Mármost korábban is hallottam a gonoszoktól ily panaszokat, de nem tulajdonítottam nagy jelentőséget neki. Most először hittem benne egy kicsit, ahogy feküdtem, és láttam lelki szemeimmel kar- délre hányt népemet. Arra gondoltam, amit oly sokan gondolhattak előttem és utánam: talán csakugyan átok a halhatatlanság, ha nem jár hozzá test.

Vagy ahogy te mondtad ma este, Marius: értelmetlennek látszott az élet. Vécnek. Sötét volt a világomban, sötét és szenvedés.

Már egyáltalán nem számítottam, és semmi olyat nem láttam, amitől kedvem lett volna élni.

Ám Mekare ismét beszélni kezdett Amelhez, és közölte vele, hogy sokkal szívesebben ember, mint szellem, aki csak sodródik, és nincs semmi fontos dolga. Ettől Amel ismét örjöngeni kezdett. Majd ő megmutatja, mire képes!

- Majd ha parancsolom, Amel! - szólt rá Mekare. Számíthatsz rá, hogy kiválasztom a pillanatot. Akkor mindenki megtudhatja, mire vagy képes! - A gyermeteg, hiú szellem be is érte ennyivel, és megint szétterítette magát a sötét éjszakai égen.

Három napon és három éjszakán át tartottak börtönben. Az örök ránk se néztek, még a közelünkbe se jöttek. A rabszolgák nemkülönben. Éhezünk volna, ha nincs Haiman, a királyi sáfár, aki a tulajdon kezével hozott nekünk ételt.

Haiman elmondta ugyanazt, amit már tudtunk a szellemeiktől. Dúl a parázs vita, mert a papok ki akarnak végeztetni, de a királyné fél, nehogy ráuszítsuk a szellemeket, mert ő aztán nem tudná elűzni őket. A király nagyon izgalmasnak találja a történeteket; meg van győződve róla, hogy tőlünk még sokat lehet tanulni; kíváncsi a szellemek hatalmára, és ennek a hatalomnak a felhasználási módjaira. De a királyné fél tőle; a királyné eleget látott.

Végül csak kihoztak bennünket az udvar színe elé a palota hatalmas belső udvarára.

Dél volt, a király és a királyné a szokásnak megfelelően áldozatot mutattak be Ré napistennek, amit végig kellett néznünk. Nekünk semmit sem jelentett ez a ceremónia; attól féltünk, hogy életünk utolsó óráit éljük. Hegyünkre gondoltam, barlangjainkra, a gyermekekre, akiket szülhettünk volna, a szép fiakra és lányokra, akik közül néhányan örökölhették volna hatalmunkat, elrabolt életünkre gondoltam, népünk eltörlésére, amely hamarosan teljes lesz, és megköszöntem annak az akármilyen hatalomnak, hogy még mindig láthatom a kék eget és együtt lehetek Mekaréval.

Végül megszólalt a király, rettentően szomorúan és fáradtan. Ifjúsága ellenére mintha öregember lelke költözött volna belé e pillanatokra. Nagy talentumot kaptunk, mondta, de eltékozoltuk, és más most már nem veheti hasznát. Bűnösnek mondott bennünket hazugságban, démonimádásban, fekete mágia-

ban. Meg kellene égettetnie a nép kedvéért, de megszántak bennünket a királynével. Főleg a királyné ragaszkodik hozzá, hogy gyakoroljon kegyelmet.

Átkozott hazugság volt, de egy pillantás Akasa arcára meggyőzött bennünket, hogy ő már meggyőzte magát az igazságról. És a király természetesen hitt neki. De mit számított? Mi ez a kegyelem? Ezen töprengtünk, miközben megpróbáltunk mélyebben belelátni a lelkükbe.

Majd pedig a királyné közölte velünk szelíd szavakkal, hogy nagy varázslatunk megajándékozta őt az-
zal a két nyakkéssel, amelyeket a legjobban szeretett volna a világon, és ezért, de csakis ezért meghagyja az életünket. Így lett a hazugság terebélyesebb, szövényesebb, így távolodott el egyre jobban az igazságtól.

Majd a király közölte, hogy elbocsát bennünket, ám előbb be akarja bizonyítani az egész udvar előtt, hogy nincs hatalmunk, és akkor a papok is megnyugszanak.

S ha netán megjelenne egy gonosz démon, és megpróbálna csúfot üzni Ré vagy Ozirisz jámbor híveiből, a kegyelem azonnal eltöröltené, és tüstént halálra adnak bennünket, mert bizonyosan velünk halna démonaink hatalma is, és mert eljátszottuk a királyné irgalmát, amelyet egyébként sem érdemeltünk.

Akkor már tudtuk, mi fog történni, mert láttuk a király és a királyné szívében. Kompromisszum született, üzletet ajánlanak nekünk. Mikor a király lekasztotta és Haiman nyakába vetette aranyláncon függő medálját, tudtuk, hogy az udvar előtt tesznek erőszakot rajtunk, mint a közönséges fogoly asszonyokon vagy rabnőkön szoktak minden háborúban, és ha a szellemekhez kiáltunk, végünk. Ez volt a nagy helyzet.

- Királyném szerelméért - mondta Enkil - kedvemet tölteném e két asszonnyal, amire jogom van. Itt tenném meg előttetek, annak bizonyosságául, hogy nincsen hatalmuk, nem boszorkányok, csak asszonyok. Sáfárom, Haiman, szeretett Haimanom részesül a kiváltságban, hogy megtegye helyettem.

Haiman ránk nézett; az udvar némán várta, hogy engedelmeskedjék a király parancsának. Mereven bámultunk vissza, tüntető kiszolgáltatottsággal, hogy ne tegye! Ne illessen bennünket, ne hozzon ránk gyalázatot e rideg szemek előtt!

Ereztük fájalmát, zaklatottságát. Ereztük a körülötte lebegő fenyegetést, mert bizonyosan meghalt volna, ha nem engedelmeskedik. De itt a mi tisztességünkéről volt szó, bennünket akart megszenteltetni, tönkretenni; és nekünk, akik hegyeink napfényes békéjében éltünk, tulajdonképpen nem is volt valószínű elképzelésünk az aktusról, ami ránk várt.

Azt hiszem, arra gondoltam amikor közeledett, hogy nem bírja megtenni; az nem lehet, hogy ember így szenvedjen, és mégis felszítsa szenvedélyét erre az ocsmány munkára. Ám akkor még kevésbé ismertem a férfiakat, nem tudtam, hogyan fonódhat össze bennük a gerjedelem a gyűlölettel meg a haraggal, és bánthatnak is az aktussal, amelyet az asszonyok az esetek többségében szeretetből tesznek meg.

Szellemeink jajgatva tiltakoztak az ellen, ami készülődött, ám csendre intettük őket, mert az életünkről volt szó. Némán megszorítottam Mekare kezét, azt üzenve, hogy élni fogunk, ha túlesünk rajta; szabadok leszünk, és ez mégse halál; itt hagyjuk ezt a nyomorult sivatagi népet a hazugságaikkal, az öncsalásaikkal, a hülye szokásaikkal, és hazamegyünk.

Aztán Haiman elvégezte, amit keltett. Kioldotta kötelékeinket, elsőnek Mekarét fektette le a gyékényre, és gyűrte föl a köntösét, miközben én kővé meredve, tehetetlenül álltam, mielőtt ugyanerre a sorsra jutottam volna.

Ám gondolataiban Haiman nem rajtunk tett erőszakot, miközben teste-lelke reszketett. Névtelen szépségekről szőtt képzelgésekkel, félig elfelejtett pillanatokkal szította szenvedélyét, hogy test és lélek eggyé lehessen.

Mi pedig elfordítottuk tekintetünket és bezártuk lelkünket előtte és e cudar egyiptomiak elől, kik e szörnyűségeket művelték velünk. A lélek magányos érintetlen maradt a testben, miközben körülöttünk a szellemek sírtak szívzaggató szomorúsággal, és a távolban Amel mennydörgött fojtottan:

Bolondok vagytok, boszorkányok, ha elviselitek!

Esteledett, amikor otthagytak a sivatag szélén. A katonák adtak annyi ételt-italt, amennyit engedélyeztek nekik. Esteledett, mikor elkezdtek hosszú utazásunkat észak felé. Olyan iszonyú düh töltött el bennünket, mint még soha.

Jött Amel, hogy nyaggasson és acsarkodjon: miért nem engedjük, hogy bosszút álljon?

- Mert üldözőbe vennének, és megölnének! - mondta Mekare. - Most pedig távozz! - De most hatástalan volt a felszólítás, úgyhogy Mekarének meg kellett próbálnia valamilyen hasznos munkára fogni a szellemet. - Amel, haza akarunk élni. Fújjál nekünk hűvös szeleket, és mutasd meg, hol találunk vizet.

Ám épp ez az, amire a gonosz szellemek sohasem hajlandók. Amel elvesztette irántunk az érdeklődését és elvonult. Egymásba karolva törtettünk a hideg sivatagi szélben, és megpróbáltunk nem gondolni az előttünk álló mérföldekre.

Sok minden történt velünk a hosszú úton, olyan sok, hogy el se tudom mondani.

De a jó szellemek nem hagytak cserben; kavartak hűsítő szelet, elvezettek forrásokhoz, ahol találtunk hideg vizet és ehettünk pár szem datolyát, csináltak nekünk „kis esőt”, ám egy idő után túlságosan bent jártunk a sivatagban, hogy esőzni lehessen. Halódtunk, pedig tudtam, hogy Haiman gyermekét hordom a méhembem, és azt akartam, hogy ez a gyerek éljen.

A szellemek ekkor vezettek bennünket a beduinokhoz, akik befogadtak és ápoltak.

Beteg voltam, napokig csak feküdtem, és énekeltem a bennem levő gyerekeknek; dalokkal üztem el a kórt és a legcudarabb emlékeket. Mekare mellett feküdt és átölelt.

Hónapok teltek el, mire annyira megerősödtem, hogy elhagyhassam a beduin tábort. Azt akartam, hogy a gyerek a mi Földünkön jöjjön a világra, és könyörögtem Mekarének, hogy folytassuk az utazást.

Az étel és az ital segítségével, amit a beduinoktól kaptunk, és a szellemek irányításával végre megérkeztünk Palesztina zöld mezőire, rátaláltunk a völgyre, és a mi népünkre Oly igen emlékeztető pásztorokra, akik a hegyről leereszkedve elfoglalták régi legelőinket.

Ismertek bennünket, mint ahogyan ismerték anyánkat és rokonságunkat; nevünkön szólítottak és rögtön befogadtak.

Olyan boldogok voltunk ismét, a zöld fűvön, az ismerős fák és virágok között! Gyerekem szépen növekedett méhembem. Élni fog; nem ölte meg a sivatag!

Így hát szülőföldemen hoztam világra lányomat, és Miriamnak neveztem el anyám után. Fekete haja volt, mint Haimannak, de az én zöld szememet örökölte. Szeretetem e kislány iránt, és az öröm, amellyel Miriam ajándékozott meg, ez volt a legerősebb gyógyszer, amelyet lelkem kívánhatott. Hárman voltunk ismét. Mekare térdein szültem, ő emelte ki testemből az újszülöttet, naphosszat karján hordozta Miriamot, és dalolt neki, akárcsak én. A kislány ugyanannyira a miénk volt, mint az enyém, és megpróbáltuk elfelejteni az Egyiptomban átélt szörnyűségeket.

Miriam szépen gyarapodott. Elhatároztuk Mekarével, hogy megmásszuk a hegyet, és megkeressük a barlangot, amelyben születtünk. Még nem tudtuk, miből élnénk vagy mihez kezdenénk, oly sok mérföldre új népünktől. Ám vissza akartunk térni Miriammal arra a helyre, ahol oly boldogok voltunk, szólítani akartuk a szellemeket, az eső csodájának áldását akartuk kérni újszülött gyermekemre.

Sohasem lett belőle semmi. Semmi.

Mert mielőtt elválhattunk volna a pásztornéptől katonák, jöttek megint Haimannak, a király sáfárjának parancsnoksága alatt, katonák, akik út közben aranyat osztogattak a törzseknek, hátha láttak vagy hallottak a vörös hajú ikrekről, esetleg tudják, hol lehetnek.

Ismét a delelőn álló nap ontotta sugarait a mező fűvére, amikor feltűntek kivont karddal az egyiptomi katonák. Az emberek szerteszét rohantak, ám Mekare Haimanhoz futott, térdre vetette magát előtte, azt kiáltva: - Ne bántsátok már megint a népünket!

Aztán Haiman odajött Mekarével a helyre, ahol elrejtőztem a lányommal. Megmutattam neki a gyerekeket, aki az ő gyermeke is volt, és könyörögtem, hogy legyen irgalmas, kegyelmes, és hagyjon bennünket békén!

De csak rá kellett néznem, és tudtam, hogy halál várna rá, ha nem vinne magával. Az arca sovány volt, elkínzott, beesett, nem az a sima, fehér, halhatatlan arc, amelyet ma éjszaka láthattok az asztalnál.

Az ellenséges idő elmosta a szenvedések lenyomatát. Ám azon a régi délutánon nagyon élesen íródtak az arcára.

- Szörnyűség történt Kemet királyával és királynéjával - mondta halkán, fojtottan. - A ti szellemeitek tették, a ti szellemeitek gyötörték éjjel-nappal azért, amit veletek műveltem, addig, amíg a király ki nem akarta űzni őket a házamból.

Felém nyújtotta karjait, hogy lássam a parányi sebhelyeket, Ott, ahol ez a szellem a vérét szívta. Sebhelyes volt az arca és a nyaka is.

- Ó, ti nem tudhatjátok, mily nyomorú életem volt - folytatta -, mert semmi sem oltalmazhatott meg e szellemeiktől; nem tudjátok, hányszor átkoztalak benneteket, és a királyt azért, amit veletek kellett csinálnom, és az anyámat, amiért a világra hozott!

- De hát ezt nem mi tettük! - tiltakozott Mekare. - Mi álltuk a szavunkat! Békével távoztunk, hogy életünk legyen! Amel, a gonosz, ő művelte! Ó, az a gonosz szellem! Hogy éppen téged kínozzon meg, és ne a királyt meg a királynét, akik kényszerítettek! Nem bírjuk megfékezni Amelt! Könyörgök, Haiman, engedj el minket!

- Akármit művel is Amel - vettem át a szót -, előbb-utóbb ráun, Haiman. Ha a király és a királyné erős, a szellem eltakarodik. A gyermeked anyjával beszélsz, Haiman! Hagyj minket békén! A gyermek életére

kértek, mondd azt a királynak és a királynénak, hogy nem találta minket! Ha ismersz igazságot, engedj utunkra!

De ő úgy bámult Miriamra, mintha azt se tudná, mit lát. Ő, ugye, egyiptomi. Akkor most ez a gyerek is egyiptomi? Majd ránk nézett: - Nos jó, tehát nem ti küldtétek ezt a szellemet. Hiszek nektek, mert nyilvánvalóan fel sem fogjátok, mit művelt ez a szellem. Immár nem törődik velünk, mert belement Kemet királyába és királynéjába! A testükben van! Még a testük anyagát is megváltoztatta!

Sokáig bámultunk rá, forgatva magunkban e szavakat, amíg megértettük, hogy nem arról beszél, miszerint a király és a királyné megszállottak lennének. Azt is megértettük, hogy oly dolgokat látott, melyek után nem tehetett mást, mint idejött, hogy akár élete árán is visszavigyen Egyiptomba.

Nem hittem neki. Hogy lehet egy szellem testté?

- Ti nem sejtethetek, mi történt királyságunkban - sutogta. - El kell jönnötök, hogy tulajdon szemetekkel lássátok! - Elakadt a szava, mert sokkal, de sokkal többet szeretett volna mondani, ám félt. Majd azzal folytatta keserűen: - El kell oldanotok, ami megkötöttet, akkor is, ha nem ti műveltétek!

De mi nem tudtuk eloldani! Épp ez volt a szörnyűség! Már akkor tudtuk és éreztük. Eszünkbe jutott anyánk, ahogy áll a barlang előtt, és bámulja kezén az apró sebeket.

Mekare hátravetette a fejét, és Amel szólította, a gonoszt, hogy jöjjön hozzá, és engedelmeskedjék parancsának. A mi nyelvünkön, az ikeryelven sikoltotta: - Jöjj ki Kemet királyából és királynéjából, és gyere hozzám, Amel! Hajolj meg akaratom előtt! Nem az én parancsomra tetted ezt!

Úgy rémlett, hogy a világ valamennyi szelleme elnémult a hatalmas boszorkány kiáltásától; majd nagy hőkölést éreztünk a szellemek között, mintha váratlanul föltárlt volna előttük valami elfogadhatatlan, ami meghaladta tudásukat. Riadtan hátráltak, aztán visszajöttek, szomorúan, tétovázva; mert vágytak szerete-tünkre, de féltek is.

- Mi az? - rikoltotta Mekare. - Mi az! - A közelében lebegő szellemekhez, választottjaihoz kiáltott. Csend lett, a pásztorok rémülten, a katonák türelmetlenül várakoztak, Haiman fáradt, fénytelen szemmel bámult ránk. És egyszer csak meghallottuk az ámuló, értetlenkedő választ:

- Amel megkapta, amit mindig akart: Amelnek megvan a húsa. De Amel nincs többé.

Mit jelenthet ez?

Fogalmunk sem volt. Mekare ismét felszólította a szellemeket, hogy válaszoljanak, de úgy tűnt, a szellemek értetlensége átcsapott félelembe.

- Mondjátok meg, mi történt! - kiáltotta Mekare. - Tudassátok velem, amit tudtok! - Ősi parancs volt, megszámálhatatlan boszorkány használta már. - Adjátok nekem a tudást, amelyet adhattok!

A szellemek megint olyan ködösen válaszoltak:

- Amel a húsban van, és Amel nem Amel; most nem válaszolhat.

- Velem kell jönnötök - ismételte Haiman. - Jönnötök kell. A király és a királyné rendeli!

Némán és látszólag érzéketlenül figyelte, ahogy megcsókolom kislányomat és átadom a pásztorok feleségeinek, akik majd úgy nevelik fel, mint a sajátjukat. Aztán engedelmeskedtünk Haiman parancsának, ám ezúttal nem sírtunk, mert márt elsírtuk minden könnyünket. Véget ért a boldogságnak ez az egy kurta éve, amelyben Miriam megszületett, és az iszonyat ismét utánunk nyújtotta csápjait Egyiptomból.

MAHARET behunyta a szemét egy pillanatra. Megnyomkodta a szemhéjait, majd fölnézett a többiekre. Ki-ki elmerült saját töprengéseibe; senki sem akarta, hogy félbeszakadjon a történet, bár tudták, hogy így kell lennie.

A fiatalok elfáradtak; Daniel sem volt már olyan elragadtatott. Louis arca beesett, fájón hiányzott neki a vér, de nem törődött vele. - Most nem mondhatok többet - szólt Maharet -, csaknem reggel van, a fiataloknak le kell menniük a föld alá. Elő kell készítenem az útjukat.

- Holnap este összegyűlünk ugyanitt, és folytatom, Mármint, ha királynénk megengedi. Most nincs a közelünkben, mert leghalkabb neszt sem érzékelem jelenlétének, elvillanó árnyát se látom alakjának más szemekben. Ha tudomása van róla, mit művelünk, akkor megengedi. Vagy pedig távol van és közömbös. Várnunk kell, hogy megtudjuk, mit akar.

Holnap majd elmondom, mit láttunk, amikor lementünk Kemetbe.

Addig pihenjétek a hegy biztonságában. Megszámálhatatlan éve őrzi titkaimat a kíváncsi halandó szemek elől. Ne feledjétek, estig még a királynő sem árthat nekünk.

Maharettel együtt Marius is föllált. Az ablakhoz ment, amíg a többiek elszállingóztak. Mintha még mindig hallotta volna a mesélő hangot. Az fájt a legjobban, mikor Maharet leplezetlen gyűlölettel felidézte Akasa alakját; mert Marius ugyanúgy gyűlölte, és erősebben érezte, mint valaha, hogy addig kellett volna véget vetnie ennek a lidércnyomásnak, amíg hatalmában állt.

Csak hogy a Vörös hajú nő nem akarhatta ezt. És bár a többieknek sem volt több kedvük a halálhoz, mint Mariusnak, Maharet vágyott a legmohóbban élni minden halhatatlanok között, akikkel Marius valaha találkozott.

A mese mégis helyzetük reménytelenségét látszott igazolni. Mi kelt föl arról a trónról a királynővel? Mi ez a lény, amely megkaparintotta Lestat-t? Marius el sem tudta képzelni.

Változunk és mégsem változunk, Bölcsék leszünk, de gyarlók maradunk, Csak emberek vagyunk, akármeddig húzzuk, Ez benne a csoda és az átok.

Ismét látta, hogyan mosolygott Akasa, mikor omlani kezdett körülöttük a jég. Lehet, hogy ugyanannyira szereti, mint amennyire gyűlöli? Hogy a nagy megaláztatásban elpártolt tőle a tisztánlátás? Nem tudta.

Hirtelen elfáradt, Alvásra, otthonosságra, a tiszta ágy puha, érzéki örömeire éhezett, hogy elterülhesen, a párnába fúrassa az arcát, és hagyja, hogy tagjai maguktól vegyék föl a legtermészetesebb és legkényelmesebb helyzetet.

Az üvegfal mögött puha, Sugárzó kék fény töltötte meg a keleti eget, ám a csillagok, akár mily kicsinek és távolinak látszottak, továbbra is élesen ragyogtak. Kirajzolódtak a vörösfenyők Sötét törzsei, üde zöld illat osont be az erdőből a házba, ahogy hajnal előtt szokott.

A mélyben, ahol véget ért a hegyoldal, és lóherés tisztás bújta elő az erdőből, feltűnt a magányos Haiman. Keze szinte foszforeszkált a híg, kékes homályban. Amikor megfordult és fölnézett Mariusra, arca tiszta fehér maszknak látszott, amelyen nem vágta szemnyílást.

Marius kissé fölemelte a kezét, és intett. Haiman viszonzta a baráti gesztust, aztán bement a fák köze.

Marius visszafordult, és látta, amit egyébként is sejtett, hogy már csak Louis maradt a szobában. Némán ácsorgott, és még mindig ugyanazzal a pillantással meredt Mariusra: mint aki egy meglevenedet mítoszt lát.

Majd föltette a kérdést, amely üldözte, amelyet nem tudott kivenni a fejéből, bármennyire lenyűgözte Maharet varázsa. - Te, ugye tudod, él-e még Lestat? - Egyszerűen, szívbemarkolóan emberi hangon kérdezte, bár nagyon tartózkodóan.

- Él - bólintott Marius. - De nem úgy tudom, ahogyan feltételezed rólam. Nem kérdésből vagy válaszból. Nem használtam hozzá bűbajos készségeinket. Egyszerűen csak tudom.

Rámosolygott Louis-ra, akinek a modora valamilyen érthetetlen okból felvidította, és magához intette. Az asztalvégnél találkoztak, és együtt hagyták el a szobát. Marius átkarolta Louis vállát, úgy ballagtak le a vaslépcsőn a nyirkos földbe. Marius lassan, fáradtan lépkedett, pontosan úgy, ahogy egy ember ment volna.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Louis tisztelettel.

Marius megtorpant. - Ó, igen, biztos - Összenéztek egy pillanatra. Marius elmosolyodott. Ez a Louis olyan tehetséges, és ugyanakkor mégsem az. Kialudna-e a szeméből az emberi csillogás, ha több hatalomra tenne szert? Ha például kapna egy kevéskét az ő véréből?

Éhes is volt a fiatal, szenvedett az éhségtől; de úgy látszott, élvezi, szereti az éhséget és a kint.

- Hadd mondjak valamit - szólt barátságosan. - Tudtam az első pillanattól, mikor megláttam Lestat-t, hogy őt nem ölheti meg semmi. Vannak köztünk ilyenek. Nem tudunk meghalni. - Miért mondja ezt? Ismét elhiszi, mint hitte, mielőtt elkezdődtek a megpróbáltatások? Arra az éjszakára gondolt San Franciscóban, mikor zsebre vágott kézzel, észrevétlenül ballagott a halandók között a Vásártér utca tisztára söpört, széles járdáján.

- Bocsáss meg - szólt Louis - de ez arra emlékeztet, amit az utolsó estén a Drakula Lányában mondtak róla azok, akik csatlakozni akartak hozzá.

- Tudom - felelte Marius -, de ők bolondok, nekem pedig igazam van. - Csendesen elnevette magát.

Igen, hitte is, amit mondott. Szívélyesen megölelte fiatal társát. Csak egy kis vér, és Louis megerősödhet, viszont elveszítheti az emberi gyöngédséget, bölcsességet, amely nem adható, az idegen szenvedés átérzésének tehetségét, amellyel született.

De most már ideje volt, hogy Louis álomra dőljön. Megszorította Marius kezét, majd megfordult, és elindult a bádogfalú folyosón, ahol Erik várta, hogy mutassa neki az utat.

Marius fölment a házba.

Még talán egy órát lehetett ébren, mielőtt a nap álomba kényszerítette volna, és erről az óráról fáradtsága ellenére sem akart lemondani. Mindent betöltött az erdő édes, üde illata, és most már hallatszott a madárcsicsergés, meg egy patak zengő csobogása.

Belépett a vályogház nagyszobájába, amelynek kandallójában már leégett a tűz. Egy óriási foltvarrott szőnyeg előtt találta magát, amely majdnem a fél falat eltakarta.

Lassan kirajzolódott a szeme előtt a kép: a hegy, a völgy és az ikrek apró alakja a zöld tisztáson, a perzselő napsugarakban. Ismét hallotta Maharet beszédét, amelynek lassú hullámai képek halványan vilámlódzó tajtékját sodorják. Milyen természetes volt ez a napfényes tisztás, mennyire más, mint az álmoké! Az álmokban egyszer sem érezte közelinek a nőket. De most ismerte őket; ismerte ezt a házat.

Mekkora titok az érzéseknek ez az ötvözete, amelyben a szomorúság valami jó és cáfolhatatlanul boldogító dologgal ölelkezik! Vonzotta Maharet lelke, szerette különleges bonyolultságát. Bár megmondhatná neki.

Hirtelen rádöbbsent, hogy egy időre elfelejtette a keserűséget, a szenvedést. Mégis gyorsabban gyógyul a lelke, mint hitte volna?

Vagy csak azért van, mert másokkal foglalkozott? Maharettel és még ölelőtte Louis-val? Az ördögbe, lehet, hogy Lestat csakugyan halhatatlan. Már megfordult a fejében a keserves és kegyetlen gondolat, hogy Lestat talán akkor is túlél mindent, ha ő, Marius nem fogja.

Szívesen nélkülözte volna ezt a feltételezést. Hol van Armand? Már leereszkedett volna a föld alá? Bárcsak láthatná...

Ismét a pinceajtóhoz ment, de valami megzavarta. Egy nyitott ajtóból két alakot látott, akik nagyon hasonlítottak az ikrekre a szőnyegen. Ám ez Maharet és Jesse volt; karonfogva álltak egy keleti ablaknál, és mozdulatlanul figyelték az erősödő fényt a sötét fák között.

Marius hirtelen összerázkódott. Az ajtókeretbe kellett kapaszkodnia, olyan erővel zúdult rá a képek árája. Most nem a dzsungel; kanyargó műutat látott a messzeségben, amely észak felé tartott, felperzselte, kópár földön át. A teremtmény mintha megtorpant volna, de mi állította meg? Két vörös hajú nő látványa? Marius megint hallotta a fáradhatatlan lábdobogást; úgy látta a sártól kerges kezeket-lábakat, mintha az ő keze és lába volna. Majd látta, hogy tüzet fog az ég, és hangosan felnyögött.

Amikor ismét föltekintett, Armand karolta át, és Maharet nézte könnyörögve, gyulladt emberi szemével, hogy mondja el, mit lát. Lassan életre kelt a szoba, az otthonos berendezés, végül a halhatatlan alakok. Marius behunyta a szemét, kinyitotta.

- Elérte a mi hosszúságunkat - mondta -, bár még mérföldekre van keletre. Ott épp most kelt föl az égető nap. - Érezte a gyilkos hőséget, de azt is érezte, hogy a vándor beásta magát a földbe.

- De az még nagyon délre van - szólt Jesse. Milyen törékenynek látszott az áttetsző feketeségben, ahogy fogta vékony karjait hosszú, sovány ujjaival.

- Nincs olyan messze - szólt Armand. - És nagyon gyorsan halad.

- De milyen irányban Jön? - kérdezte Maharet. - Felénk?

Nem várt választ. Talán nem is tudtak volna mit válaszolni. Úgy takarta el a szemét, mintha elviselhetetlen lenne a fájdalom, aztán hirtelen átölelte, megcsókolta Jessét, és búcsút intett a többieknek.

Marius behunyta a szemét. Azt az alakot próbálta látni, amelyet az előbb. Milyen ruha is volt rajta? Valami poncsóra emlékeztető otromba darab, amelyen nyílást szakítottak, hogy a fej átbújhasson. Derékban megkötve, igen, ezt is érezte. Többet akart látni, de nem bírt. Csak érezte az erőt, a határtalan erőt, a fékezhetetlen lendületet, de szinte semmi többet.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, a szoba a hajnalfénytől villódzott. Armand állt mellette, aki még mindig átkarolta. Úgy látszik, őt semmi sem zaklathatja föl. Alig mozduló pillákkal nézett az erdőre, amely olyan szorosan ölelte körül a házat, mintha a veranda széléig osont volna.

Marius megcsókolta Armand homlokát, aztán pontosan azt tette, amit ő.

Figyelte a világosodó szobát; figyelte a fénnel eltelt ablaküveget; figyelte, ahogy a faliszőnyeg hatalmas hálójában kigyúlnak a gyönyörű színek.

XI

LESTAT: EZ AZ ÉN TESTEM, EZ AZ ÉN VÉREM

Mikor felébredtem, csend volt, és tengerszag úszott a tiszta, meleg levegőben.

Elveszítettem az időérzékeimet. A szédülésemből tudtam, hogy nem aludtam át a nappalt. Azt is láttam, hogy nem vagyok oltalmazóan zárt helyen.

Köveltük az éjszakát a világ körül, talán ide-oda cikáztunk benne. Lehet, hogy Akásának nincs szüksége alvásra.

Nekem annál inkább, de annyira kíváncsi voltam, hogy nem akartam visszaaludni. Azonkívül tényleg nyavalyásan éreztem magamat. Továbbá embervérről álmodtam.

Tágas hálószobában voltam, amelyből nyugatra és északra teraszok nyíltak. Éreztem és hallottam a tengert, bár alig mozdult az illatos levegő. Apránként fölmértem a szobát,

Fényűző régi bútorok, valószínűleg itáliaiak - tehát finomak, de pompázatosak - keveredtek modern luxuscikkekkel. Pehelypárnákkal megrakott selyemdrapériás, tüllfüggönyös, aranyozott mennyezetes ágyon feküdtem. Vastag fehér szőnyeg takarta a régi padlót.

Láttam egy csillogó tégelyekkel és ezüsttel megrakott tükörasztalt, meg egy furcsa, régimódi fehér telefon. Bársonnyal kárpitozott székek, böhöm nagy televízió, hifitorony, mindenfelé politúros asztalkák, teleszórva újságokkal, hamutartókkal, boroscancsókkal.

Itt még egy órája is emberek laktak, de mostanra meghaltak.

Nagyon sok halott volt ezen a szigeten. Ahogy feküdtem egy percig és ittam magamba környezetem szépségét, lelki szemeimmel láttam a falut, ahol előzőleg jártunk. Láttam a szennyet, a bádogtetőket, a sarat. Onnan kerültem ebbe a budoárba. Legalábbis annak látszik.

És itt is jelen volt a halál. Mi hoztuk ide.

Fölkeltem, kimentem a kőkorlátos teraszra, lenéztem a fehér partra. A szemhatárig nem lehetett szárazföldet látni, csak a szelíden hullámozó tengert. Visszahúzó hullámok csipkés tajtékja csillogott a holdvilágnál. Kortól megviselt vén palazzóban voltam, urnákkal és angyalokkal cifrázott, hámló vakolatú, gyönyörű házban, amelyet úgy négyszáz éve építettek. Szobáinak zöldre festett zsalugáterein kiszűrődött a villanyfény. Alattam apró úszómedence bújt meg egy teraszon.

Ott, ahol a tengerpart balra hajolt, másik szépséges régi ház magasodott a szirteken. Ott is meghaltak az emberek. Ez itt bizonyosan egy görög Sziget a Földközi-tengeren.

Amikor füleltem, ordítást hallottam mögülem, a hegygerincen túlról. Mészárolták a férfiakat. Az ajtófélfának dőltem, és erőlködve próbáltam lassítani a szívverésemen.

Azim vérben úszó templomát láttam egy villanásra, amint török ár az emberi nyájon, a láthatatlan pengével kaszabolva a tömör húst. Szomjúság. Vagy csak kéjvágy? Ismét láttam az összeroncsolt tagokat, a végvonaglásban megdermedt hullákat, a vérmocskos arcokat.

Nem én tettem, én nem bírnék... De igen.

Most az orromat is megcsapta az égésszag, ugyanolyan máglyák szaga, amilyeneken Azim templomának udvarán égették a holtakat. Émelyegtem. Ismét a tengerhez fordultam, és teleszívam a tüdőmet tisztító levegővel. Ha engedem, idejönnek hozzám a hangok, a hangok az egész szigetről, más szigetekről és a közeli szárazföldről is. Éreztem a hangokat, ahogy lebegnek és várakoznak. Vissza kellett vetnem őket.

Majd közelebbi zajt hallottam. Asszonyok a régi udvarházban. A hálószobához közeledtek. Éppen megfordultam, mikor nyílt a kétszárnyú ajtó, és bejöttek az asszonyok, egyszerű blúzban, szoknyában, kendősen.

Csapatuk a legkülönbözőbb korosztályokat képviselte: voltak köztük ifjú szépségek, megtermett matrónák, sőt még sötét, ráncos bőrű, hófehér hajú, törékeny anyókák is. Virágokat hoztak vázában, és mindenfelé elhelyezték őket. Majd az egyik nő, egy karcsú, félénk teremtmény, akinek mesés szép hosszú nyaka volt, megejtő természetes bájjal elindult, és elkezdte felkapcsolgatni a sok-sok lámpát.

Vérszag. Hogy lehet ilyen erős és kísértő, mikor nem is vagyok szomjas?

Hirtelen összevörösödtek a szoba közepén, és úgy meredtek rám, mintha transzba estek volna. Én csak álltam a teraszon, és néztem őket, amíg rá nem döbbsentem, mit látnak. Tépett vámpírpjelmezemet - a fekete kabátot, fehér inget, palástot - telefröcskölte a vér.

A bőröm is nagyon megváltozott. Fehérebb voltam, és persze kísértetiesebb látvány. A szemem is fényesebben tündökölhett, vagy talán csak az asszonyok naiv reagálása vezetett félre. Mikor is láttak már ilyet?

Na szóval... olyannak tűnt, mint egy álom, ahogy álltak Ott mozdulatlanul azok a fekete szemű, zord arcú asszonyok - még a testesebbjének is inkább éles vonásai voltak -, aztán egyenként ereszkedtek térd-

re. Igen, térdre! Sőhajtottam. Azoknak az embereknek az eszelőssége ült az arcukon, akiket megcsabadítottak a hétköznapiaktól. Látomásuk volt! A helyzet iróniája, hogy ők meg nekem tündek látomásnak.

Kellettlenül beleolvastam a gondolataikba.

A Boldogságos Szűzanyát látták. Ő jött el ide. Az Istenszülő Szent Szűz. Ő jött el falvaikba, és azt mondta, öljk meg fiaikat és férjeiket, de még a csecsszopó fiúkat is. Ők pedig megtették, vagy legalábbis nem tettek ellene, és most a boldog hit hullámain úsztak. Csodáknak lettek tanúi, mert maga a Szűzanya szólt hozzájuk, a Nagy Anya, aki már Krisztus előtt is a sziget barlangjaiban lakozott, az Anya, kinek meztelen szobrocskáit még mostanában is kiveti a föld.

Az Ő nevében döntötték le a romtemplomok oszlopait - amelyekért idejöttek a turisták -. gyűjtötták fel a sziget egyetlen templomát, zúzták be botokkal és kövekkel ablakait. Ősrégi falfestmények égtek el a templommal. Az összetört márványoszlopok a tengerbe hullottak.

Hát én ugyan mi voltam nekik? Nem pusztán isten. Nemcsak a Boldogságos választottja. Nem, valami más. Ezen törtem a fejem, miközben rabul ejtve álltam szemük sugarában. Félős viszolygást keltett bennem a hitük, mégis le voltam nyűgözve.

Nem tőlük, természetesen, hanem a történetektől. Attól a fenséges érzéstől, hogy így néznek rám a halandók. Ugyanúgy, mint mikor a színpadon ágáltam. Halandók, rajongani tóduló halandók néznek rém a rejtőzködés éveit után, és érzik hatalmam. Ugyanolyan halandók, mint azok a szegények a hegyek ösvényeiben. No de ők Azim hívei voltak, nem? Azért mentek oda, hogy meghaljanak.

Lidércnyomás. Vissza kell fordítanom, le kell állítanom! Meg kell fékezni magam, nehogy bármit elfogadjak belőle!

Mert még képes lennék, és hinni kezdeném, hogy valójában De hát én tudom, ki vagyok, ugye? És ezek a szegény, tudatlan asszonyok, akiknek csoda a tévé és a telefon, akiknek már a változás is a csoda egyik formája... Aztán holnap majd felébrednek, és látják, mit műveltek!

Egyelőre a béke takart el bennünket, az asszonyokat és engem. Az ismerős virágillat, a bűvölet. Az asszonyok szavak nélkül, telepatikusan kapták meg utasításukat.

Mozgolódás támadt; ketten felálltak és átmentek a szomszédos fürdőszobába, egy olyan monstrum márványos micsodába, amelyet a gazdag olaszok és görögök szeretnek. Zubogni kezdett a forró víz, pára tódult ki az ajtón.

Más asszonyok a faliszekrényhez mentek tiszta ruhákért. Gazdag volt ez a szegény ördög, ez az akárcsoda, akt ebben a palotácskában lakott, a szegény ördög, aki a hamutálban hagyta a cigarettáját, és a fehér telefonon az ujjlenyomatai faggyús rajzolatát.

Két asszony hozzám lépett, hogy a fürdőbe vezessenek. Nem tettem semmit. Éreztem kezüket, a forró emberi ujjakat, és a vele járó meghökkenést és izgalmat amelyet bőröm különlegessége ébresztett. Kéjes didergés borzongatott az érintésüktől. Gyönyörű, csillogó sötét szemekkel néztek rám. Húzni kezdtek meleg kezükkel, azt akarták, hogy kövessem őket.

Jól van. Engedtem, hogy vigyenek. Fehér márványpadló, arany szerelvények, ha azt vesszük, igazi antik római fényűzés, szappanok és illatszerek fényes flakonok sokaságában a márványpolcokon. A medence forró árába buborékokat pumpáltak a fűvőkák, nagyon hívogató volt, illetve lett volna minden más alkalommal.

Lehámozták a gőnceimet. Abszolút isteni érzés volt. Még senki se csinált velem ilyet. Legföljebb halandó kisgyerek koromban. Álltam a fürdő sűrű gőzébe, figyeltem a sötét kezecskéket, és egész testem libabőrös lett a női szemek bálványozó pillantásától.

Belenéztem a gőzön át a tükörbe, illetve tükörfalba, és akkor láttam magamat először azóta, hogy elkezdődött ez a baljós odisszea. A megdöbbenés több volt, mint amit el tudtam viselni. Ez nem lehetek én!

Sokkal halványabb voltam, mint gondoltam. Gyöngéden eltoltam az asszonyokat, és a tükörfalhoz mentem. Bőröm gyöngyházasan derengett, még a szemem is fényesebben ragyogott: jeges izzásban egyesítette a szírvány összes színeit. Mégse voltam olyan, mint Marius. Olyan se voltam, mint Akasa. Az arcomon még mindig megmaradtak a redők!

Más szavakkal Akasa vére kifehéřített, de még nem vasalt simára. Megtartottam emberi kifejezésem. Különös módon az ellentét jobban kiemelte a barázdákat. Még ujjaimon is élesebbnek tündek a vonalak.

De mi vigaszom lehetett ebben, amikor még feltűnőbb, meghökkentőbb lettem, még kevésbé hasonlítottam emberre? Bizonyos értelemben rosszabb volt, mint kétszáz éve az első pillanat, amikor úgy egy órával halálom után, tükörbe nézve próbáltam valami emberit találni a látottakban. Most is ugyanúgy féltem.

Tanulmányoztam tükörképemet. Mellkasom akár egy márvány torzó a múzeumban, ugyanolyan fehér. És a szerv, a szükségtelen szerv a fejét fölszegve ágaskodott, készen arra, amit soha többé nem tud vagy nem akar csinálni. Ez is márvány, mint priaposz a kapunál.

Bambán figyeltem a közeledő asszonyokat, a bájos torkokat, melleket, sötét, párás tagokat. Figyeltem, amint összefogdosnak megint. Gyönyörűnek találtak, na persze.

Vérük szaga erősebb lett itt, a gomolygó gőzben. Mégse szomjaztam, nem igazán, Akasa megtöltött. Ennek ellenére gyötört egy kicsit a vér. Nem is kicsit, nagyon.

Akartam a vértüket, és ennek semmi köze sem volt a szomjúsághoz. Úgy akartam, ahogyan az ember kívánhatja a fajbort, noha már ivott vizet, Csak hússzor, harmincszor vagy negyvenszer szomjasabban. Olyan erővel kívántam, hogy el tudtam képzelni, amint elveszem valamennyiüket, feltépek puha torkukat, és itthagynom őket a padlón.

Nem, ennek nem szabad megtörténnie, érveltem. A vágy Olyan metsző és veszedelmes volt, hogy majdnem sírtam. Mit tettek vetem? De hát tudtam, nem? Tudtam, hogy Olyan erős vagyok, akit most már húszan se birkózhatnak le. Viszont miket művelhetnék én? Ha akarnám, fölemelkedhetnék, kiüthetném a mennyezetet, úgy menekülhetnék innen. Olyan dolgokra lennék képes, amilyeneket nem is álmodtam. Most már valószínűleg megvan bennem a tűzgújítás adománya; úgy tudnám felperzselni a dolgokat, ahogy Akasa - és állítása szerint Marius - csinálja. Kizárólag az erőn múlik... és a tudat, az elfogadás bódító fokozatain...

Az asszonyok csókoltak. A vállamat csókolták. Kellemes kis érzés volt, ajkak puha nyomása a bőrömnön, mosolyognom kellett tőle. Visszacsóltam őket, áthevült nyakukhoz, mellükhöz törleszkedve az arcommal. Körülfogtak ezek a képlékeny lények, bebugyolált a zamatos emberhús.

Beléptem a mély kádba, és engedtem, hogy mossanak. Gyönyörűséges loccsanásokkal simogatott a forró víz, könnyedén lemosta a szennyet, amely tulajdonképpen sohasem tapad ránk, nem eszi belénk magát. A mennyezetet néztem, és engedtem, hogy nyomkodják a hajamba a meleg vizet.

Igen, roppant élvezetes volt, ennek ellenére még sohasem éreztem magamat ennyire egyedül. Elsüllyedtem az igéző élményekben. Lebegtem. Úgyse tehettem mást.

Amikor végeztek, kíválogattam az illatszereket, amelyekhez kedvem volt, és azt mondtam, hogy dobják ki a többi. Franciául beszéltem, de úgy rémlett, megértették. Aztán felöltöztettek a ruhákba, amelyeket kiszemeltem az elem hordott öltözékek közül. A ház ura szerette a kézzel varrott lenvászon ingeket, amik csak egy kicsit lötyögtek rajtam, és a kézzel varrott cipőt is szerette, amelyek tűrhetően passzoltak a lábamra.

Szürke selyemöltönyt választottam, nagyon finom szövésűt, meglehetősen kackiás, modern szabásút. Hozzá ezüstékszert: a házigazda ezüstóráját, parányi gyémántokkal kirakott, ezüst kézelőgombjait. Még egy apró gyémánt kitűzőt is a zakó keskeny kihajtójára. Olyan furcsa volt ezeket a ruhákat viselni, mintha érezném is a bőrömet, meg nem is. Megint jött az a sejtélem, hogy éltem már ár ilyet. Kétszáz éve. A régi halandó kérdés. Mi az ördög folyik itt? Hogyan vehetném át a parancsnokságot?

Egy percig azon tűnődtem, megtehetném-e, hogy ne törődjek azzal, ami történt? Elhúzódnék egy lépést, és úgy nézném őket, mint idegen bolygóról idecséppent kreatúrákat, ennivalót? Engem végül is könnyörtelenül kitéptek az ő világukból! De hol a régi keserűség, a régi mentség a szakadatlan kegyetlenség-re? Miért bíbelődöm folyton ilyen csekélységekkel? Nem mintha az élet csekélység lenne. Ó, nem, soha, egyetlen élet sem az! Hiszen ez a lényeg. Én, aki olyan önfeledten tudok ölni, miért hőkölök a halandó hagyományok szétverésének lehetőségétől?

Miért volt gombóc, a torkomban? Miért hullottak befelé a könnyeim, mintha bennem halna meg valami?

Más pokolfajzat talán élvezte volna; holmi elaljasult és lelkiismeretlen halhatatlan talán orrát fintorgatja Akasa látomásaira, ám oly könnyedén ölti magára az isten köntösét, amilyen könnyedén én léptem az illatosított fürdőbe.

Ám nekem semmi, de semmi nem adhatta meg ezt a szabadságot. Akasa engedélye semmit sem jelentett; hatalma végül is csak egy másik fokozata közös tulajdonságainknak. Közös tulajdonságaink pedig sose tették a harcot egyszerűvé, hanem kinszenvedéssé, akárhányszor győztünk vagy veszítettünk.

Az nem lehet, hogy egyetlen akarat uralkodjék egy évszázadon! Valamiként meg kell hiúsítani a tervet, és ha nem veszítem el a hidegvéremet, talán megtalálom hozzá a kulcsot.

Pedig a halandók annyi szörnyűséget zúdítottak egymásra! Barbár hordák csúfítottak el egész földrészeket, elpusztítva mindent, ami az útjukba került. És ha Akasa csak emberi a hódítás és az uralom önáltatásában? Nem számít! Embertelen eszközökkel akarja valóra váltani az álmait!

Elsírtam volna magamat, ha tovább töröm a fejemet a megoldáson, még jobban összekuszálva és megrontva ezeket a szegény, gyöngé teremtéseket.

Nem húzódtak el, mikor az arcomhoz emeltem a kezemet. A hajamat kefélgették. Borzongás futkosott a gerincemen. Ereikben hirtelen fülsiketítővé erősödött a vér lüktetése.

Szóltam, hagy hagyjanak egyedül. Nem bírtam tovább a kísértést. Megesküdtem volna, hogy tudták, mit akarok. Tudták, és hajlandók lettek volna engedelmeskedni. Sötét, sűrű hús, ilyen közel! Túl sok volt a kísértésből. Mindenesetre rögtön engedelmeskedtek, kissé megszeppenve. Némán hagyták el a fürdőszobát, hátrálva, mintha nem lenne ildomos csak úgy kimenni.

Az órára néztem. Elég vicces volt, hogy órát viseljek, ami mutatja az időt. Ettől hirtelen megdühödtem, és az óra eltört. Az üveg elpattant és minden szétröpüli a repedt ezüst tokból. A szíj leszakadt, az óra a padlóra hullott a csuklómról. Parányi villogó kerek gurigáztak a szőnyegen.

Irgalmas Isten! - suttoztam. De miért ne? Ha szívet és eret is tudok repeszteni? Most az a lényeg, mi-ként irányítsam, szabályozzam ezt a dolgot, hogy ne szabaduljon el így.

Fölnéztem, és találomra kiválasztottam egy kis ezüsteres tükröt a fiókos szekrényen. Azt gondoltam: Törj!, és a tükör csillogó cserepekké robbant. A siket csendben hallani lehetett, amint a darabkák a falnak és a fiókos szekrény tetejének csapódnak.

Ez már hasznos, sokkal hasznosabb, mint az emberek öldöklésének készsége! Rámeredtem a telefonra a fiókos szekrény szélén. Összpontosítottam sűríttem az erőt, majd tudatosan tompítottam, és úgy irányítottam, hogy lassan tolja el a telefonszállítót a márvány- lapot fedő üvegen. Igen, így már jó. Az üvegcsék inogni kezdtek és elgurulnak, mikor megböktem őket. Megálljt parancsoltam nekik, ha már megigazítani és felemelni nem tudtam őket. Illetve dehogynem! Elképzeltem amint egy kéz megigazítja a flakonokat. Az erő bizonyosan nem ennek a képnek engedelmeskedett de ezt használtam arra, hogy megzabolázzam! Megigazgattam az összes üvegcsét.

Fölemeltem azt az egyet, amelyik leesett, és a helyére tettem.

Csak egy kicsit reszkettem. Leültem az ágyra, hogy ezt átgondoljam, de túlságosan kíváncsi voltam a gondolkodáshoz. Azt kellett tudomásul vennem, hogy ez fizikai dolog, az energián múlik, tulajdonképpen nem egyéb eddigi hatalmam kiterjesztésénél! Már kezdetben, alig néhány héttel azután, hogy Magnus megcsinált, képes voltam úgy átrepíteni egy szobán a másik embert - az én szeretett Nicolas-mat, akivel összevesztünk -, mintha láthatatlan ököllel ütöttem volna meg. Akkor éppen tajtékoztam dühömben; később nem tudtam megismételni a kis fortélyt. Ugyanez az erő, Ugyanez az igazolható és mérhető adott-ság működött.

- Nem vagy isten - szóltam fennhangon. De akkor is, a hatalomnak ez a növekedése, ez az új dimenzió, ahogy oly találóan mondják a huszadik században... hmmm...

Fölnéztem a mennyezetre, és úgy döntöttem, hogy lassan fel akarok szállni és meg akarom érinteni a csillár drótfutó körbefutó frízt. Émelyegni kezdtem, majd rádöbentem, hogy a mennyezet alatt lebegek. És a kezem, né, a kezem olyan volt, mintha átszaladna a gipszen! Süllyedtem egy kicsit, és letekintettem a szobára.

Édes Istenem, anélkül csináltam, hogy magammal hoztam volna a testemet! Még mindig az ágyon ültem. Láttam a fejem búbját! Én - legalábbis a testem - mozdulatlanul ültem, és álmatagon bámultam magam elé. Vissza! Már ott is voltam ismét, hála Istennek, testemnek sem esett baja. Ismét fölnéztem a plafonra és próbáltam kiókumlálni, mi történt.

Különböztettem. Akasa is megmondta, hogy a szelleme képes volt utazni a testén kívül. A halandók, saját állításuk szerint, mindig is csináltak ilyet. A legrégebbi korokból maradtak ránk írott feljegyzések hasonló utazásokról.

Akkor is majdnem megvettem, mikor Azimot akartam látni a templomban, menj és lásd, Akasa állított meg, mert mikor kiléptem magamból, a testem zuhanni kezdett. És jóval korábban is előfordult néhány alkalom... De általában nem hittem a halandók meséiben.

Most tudtam, hogy én is képes vagyok rá, de nem akartam, hogy véletlenül történjék meg velem. Ismét úgy döntöttem, hogy fel akarok szállni a mennyezetre, ám ezúttal testben, és nyomban meg is történt! Együtt feszültünk a gipsznek, amelyen most nem szaladt át a kezem. Akkor ez Jó.

Leszálltam, és elhatároztam, hogy újból megpróbálom a másikat. Csak lélekben. Megint elfogott az émelygés, lepillantottam a testemre, majd kirepültem a palazzo tetején, és elszálltam a tengerre. Ám egészen másnak látszott a világ; nem tudtam, hogy ez most az igazi föld, az igazi tenger-e. Inkább ködös elképzelésnek tűnt, ami Csöppet sem tetszett. Nem, köszönöm, indíts haza! Vagy a testemet hozzam ide?

Próbálkoztam, de semmi sem történt, bár ez nem is lepett meg. Ez valamiféle hallucináció, Igazából nem léptem ki a testemből, és tudomásul kellennem ezt a tényt.

Hát Jenks Bébi? Azokkal a gyönyörű dolgokkal mi van, amiket Jenks Bébi látott fölfelé menet? Az is hallucináció volt? Bár ezt úgyse tudhatom meg.

Vissza!

Ültem a kényelmes ágy szélén, a szobában. Felálltam, járkáltam néhány percig, nézegettem a virágokat, hogy milyen különösen ragyognak a fehér szirmok, milyen sötétnek látszanak a pirosak, hogy izzanak a tükrök az aranyos lámpafényben.

Valósággal megrohant a részletek tisztasága, a rendkívüli bonyolultság egyetlen szobában.

Belerogytam az ágy mellett álló székbe. A bársonynak dőltem, és hallgattam szívem dübörgését. Gyűlöltem a láthatatlanságot, a test elhagyását! Nem teszem meg még egyszer!

Nevetést hallottam, halk, gyengéd nevetést. Rájöttem, hogy Akasa van itt mögöttem, talán a tükörszettel mellett.

Hirtelen megörültem, hogy hallom a hangját, érzem a jelenlétét. Megdöbbenően erős érzések voltak. Szerettem volna látni, de egyelőre nem mozdultam.

- Ez az utazás a testeden kívül olyan erő, amelyben osztozol a halandókkal - mondta. - Ők bármikor megcsinálják ezt a kis trükköt.

- Tudom - szóltam gyászosan -, ők megtehetik. Ha képes vagyok testben repülni, akkor ezt akarom tenni.

Újból nevetett, azzal a lágy, cirógató nevetéssel, amelyet álmaimban hallottam.

- Hajdanában - mondta - az emberek a templomba jártak, hogy megtehessék; felhajtották a papoktól kapott varázssitalokat, hogy mennyei utazásaik során szembesüljenek élet és halál nagy misztériumaival.

- Tudom - ismételtam. - Részemről mindig azt hittem, hogy be voltak rúgva, vagy elszálltak, ahogy ma mondják.

- Magad vagy a brutalitás - suttozta. - Túlságosan gyorsan válaszolsz.

- Ez brutális? - kérdeztem. Ismét megcsapta orromat a sziget máglyáinak szaga. Gyomorkeverő volt.

Édes Istenem! Mi pedig úgy beszélgetünk, mintha semmi sem történne, mintha nem mi öntöttük volna el világukat az iszonyattal...

- Attól nem félsz, mikor testben repülsz? - firtatta.

- Tudod, hogy mindentől félek - feleltem. - Mikor találom meg a korlátokat? Ölhettek meg halandókat, akik mérföldre vannak innen, csak úgy, hogy ücsörgök itt?

- Nem - válaszolta. - Hamarabb találod meg a korlátokat, mint hinnéd. Úgy van ez, mint minden misztériumnál. Valójában nincs is misztérium.

Fölnevettem. A másodperc töredékéig megint hallottam a hangokat - az árhullám fölágaskodott, majd visszahullott alig hallható neszé -, a kiáltásokat a szélben, a kiáltásokat a sziget faluiból. Felgyújtották a kis múzeumot, amelyben az ókori görög szobrok, ikonok, a bizánci festmények voltak.

Ennyi művészet csak úgy füstté lesz. Az élet füstté lesz. Hirtelen látnom kellett, de a tükröket úgy állították, hogy nem tehettem. Fölálltam.

A fiókos szekrényénél állt; ő is ruhát és frizurát változtatott, ami még bájosabbá tette, bár megmaradt időtlennek. Apró kezítükrökben nézegette magát, de úgy tűnt, tulajdonképpen nem néz semmit, a hangokra fülel. Én is hallottam őket.

Összeborzongtam, annyira emlékeztetett régi énjére, a szentély fagyott bálványára.

Majd mintha föléledt volna; a tükörbe pillantott félretette, rám nézett.

Apró fonatait kibontotta, a fodrozódó fekete hullámok sűrűn, fényesen, csókolni valóan omlottak a vállára. Ruhája hasonlított az előzőre, mintha a nők készítették volna itt lelt sötétbíbor selyemből. Halvány, rózsás izzást kölcsönzött az arcának és a mellének, amelyet csak félig takart el a várban apró aranykapcsokkal összefogott, laza redőkben leomló selyem.

A nyakában csupa modern ékszert viselt, de archaikus bőségben: gyöngysorokat, aranyláncokat, opálokat, még rubinokat is.

Megint olyan valóságértelennek látszott bőrének ragyogása és a diszeknek ez az özöne, akárcsak az egész lényén elömlő csillogás, a szernek vagy az ajkak fénye.

A képzelet legpazarabb palotájába illett; egyszerre volt buja és isteni. Újból megkívántam a vérét, az illattalan vért, ölés nélkül. Hozzá akartam menni, föl akartam emelni a kezemet, hogy megérintsem a bőrt, amely áthatolhatatlannak tetszik, de úgy pattanna meg, akár a legvékonyabb cukormáz.

- Ugye, minden férfi meghalt a szigeten? - kérdeztem magamat is megdöbbenve.

- Tíz kivétellel. Hétszáz férfi lakott a szigeten. Hetet kiválasztottak, hogy éljenek.

- És a másik három?

- A tieid.

Rámeredtem. Az enyéim? A vérszomj mocorgott, felülvizsgálta önmagát, magába ölelte Akasát és az embervért, a forró, habos, illatos fajtát - de fizikailag nem volt szükség rá. Technikailag továbbra is nevezhettem szomjúságnak, bár rosszabb volt annál.

- Nem kéred őket? - kérdezte gunyorosan mosolyogva. - Fanyalgó istenem, aki húzódozik kötelességtől? Tudod-e, hogy ezekben az években, jóval előbb, mintsem dalokat kezdtél volna zengeni hozzám, azért szerettelek, mert mindig a rágós falatokat választottad, a fiatal férfiakat? Szerettem, hogy tolvajokra és gyilkosokra vadásztál, egészben szeretted lenyelni a gonoszságukat. Hol a bátorságod? A forrófejűség? Hogyhogy nem hazardírozol?

- Gonoszok? - kérdeztem. - Ezek az áldozatok, akik rám várnak?

Egy pillanatra összeszűkült a szeme. - Tehát elgyávulsz? - kérdezte. - A terv grandiózussága riaszt? Mert az ölés neked nyilván semmi.

- Nincs igazad - tiltakoztam. - Az ölés mindig valami. Ám a terv grandiózussága valóban megriaszott. A káosz, az erkölcsi egyensúly totális felrúgása. De ez nem gyávaság. - Milyen nyugodt volt a hangom. Milyen magabiztos. Nem ez volt az igazság, amit Akasa persze tudott.

- Hadd oldozzalak föl az ellenállás bárminemű kötelezettsége alól - mondta. - Nem tarthatsz vissza. Szeretlek, mint már mondtam. Szeretek rád nézni. Boldogsággal tölt el. De nem befolyásolhatsz. Maga a gondolat is képtelenség.

Némán meredtünk egymásra. Szavakat keresgéltem, hogy elmondhassam magamnak, milyen tünelmentes, mennyire hasonlít a régi egyiptomi festmények fénylő hajú hercegnőire, akiknek a neve örökre elveszett. Igyekeztem megfejteni, miért fáj a szívem, ha csak ránézek; és mégsem érdekelt a szépsége, az érdekelt, amit egymásnak mondtunk.

- Miért ezt az utat választottad? - kérdeztem.

- Tudod, miért - felelte türelmes mosollyal. - Ez a legjobb út, az egyetlen út, a tiszta látomás a megoldás keresésének évszázadai után.

- De ez nem lehet az igazság! Nem bírom elhinni!

- Dehogynem lehet. Úgy véled, hirtelen ötlet? Nálam? Én nem úgy hozom a döntéseimet, mint te, királyfiam. Nagy becsben tartom ifjonti túlradásodat, ám tőlem rég elmúltak az ilyen apró lehetőségek. Te emberöltőkben, kis teljesítményekben, emberi gyönyörökben gondolkodsz. Én évezredek át töprengtem, mi legyen a világgal, amely immár az enyém. Elemi erejű bizonyítékaim vannak rá, hogy úgy kell folytatnom, ahogyan elkezdtem. Nem változtathatom a földet kertté, nem teremthetem meg az emberi képzelet édenét, csak ha úgyszólván teljes számban kiiktatom a hímeket.

- Vagyis megöled a Föld lakosságának negyven százalékát? A férfiak kilencven százalékát?

- Tagadod, hogy ez véget vet a háborúknak, a nemi erőszaknak, az agresszivitásnak?

- De a lényeg...

- A kérdésekre felelj. Tagadod, hogy ez véget vet a háborúknak, a nemi erőszaknak, az agresszivitásnak?

- Akkor lenne vége, ha mindenkit megölnének!

- Ne játszadozz velem. A kérdésekre felelj.

- Hát nem játszunk? Csak a díja elfogadhatatlan. Téboly. Tömeggyilkosság. Természetellenes.

- Csöndesedj. Egyetlen szavad sem igaz. Természetes az, ami bevett. Mit gondolsz, régebben nem korlátozták a lánygyermek számát? Azt hiszed, nem gyilkolták őket millió szám, mert csak fiakat akartak, hogy azok majd elmehessenek a háborúba? Ó, el sem tudod képzelni, milyen mértékig fajultak ezek a dolgok!

Most majd a lányokat választják a fiúk helyett, és nem lesz háború többé. No és a többi bűn, amelyeket a férfiak követek el a nők ellen? Nem bélyegeztek volna tömeggyilkosnak bármely nemzetet, ha más nemzet ellen követi el ugyanezeket a bűnöket? És mégis elkövetik őket, világszerte, éjjel-nappal, vég nélkül!

- Jó, ez igaz! Kétségtelenül igaz. De a te megoldásod talán jobb? Ez rémség, hogy kiirtsanak minden hímneműt. Hiszen csak szeretnél uralkodni... - Bár még ezt is szörnyűnek tartottam. Marius szavaira gondoltam, amelyeket réges-rég mondott, még a púderes parókák és atlasz topánok világában, hogy haldoklik a régi keresztény vallás, és talán nem születik helyette új:

„De az is lehet, hogy valami még csodálatosabb fog bekövetkezni - mondta Marius -, valóban előrelép a világ; túl minden istenen, istennőn, ördögön és angyalon...”

Hát nem ez a világ sora? Nem erre halad a mi közbeavatkozásunk nélkül Is?

- Ó, te álmódzó vagy, szépségem! - szólt érdesen. - Miként szemelgeted és gyűjtögeted illúzióidat! Nézd Keletet, a homok alól kibányászott olajon meggazdagodott sivatagi törzseket, mint öldöklők egymást ezerszám, istenüknek, Allahnak nevében! Nem halt ki a vallás; sohasem fog! Minő sakkbájosok vagytok ti Mariusszal! Esméitek puszta sakkbájosok, és nem láthattok túl a táblán, amelyen etikus lelkecskéiteknek éppen megfelelő mintákba állítgatjátok bábjaitokat!

- Nincs igazad - vágtam rá haragosan. - Nem is bennünket illetően. Mi nem vagyunk fontosak, Ebben az egészben nincs igazad, amit elkezdted. Nincs igazad.

- Igazam van - felelte -, és nincs férfi vagy asszony, aki megállíthatna. Majd meglátjuk, most először azóta, hogy az első férfi lebunkózta embertársát, milyen lesz a világ, amelyet nők alkotnak, amelyben a nők tanítják a férfiakat. És a férfiakat csak akkor engedik ismét a nők közelébe, ha tanulmányosak lesznek!

- Kell lennie más útnak! Istenek, én romlott vagyok, gyenge vagyok, semmivel se vagyok jobb, mint a legtöbb férfi, aki valaha élt, nem szólhatok az érdekükben, a magam életét se menthetem. De Akasa, minden élő szerelmére könyörgöm, fordulj el ettől, mondd le a tömeggyilkosságról...

- Te beszélsz gyilkosságról? Mondd meg nekem, mi az értéke egy emberi életnek, Lestat! Felbecsülhetetlen, ugye? Hányat küldtél a sírba? Kezünkön a vérük, akárcsak az ereinkben.

- Igen, pontosan. Nem vagyunk bölcssek és mindentudók. Könyörgöm, állj meg, vedd fontolóra... Akasa, Marius bizonyára...

- Marius! - Lágyan fölnevetett. - Mire tanított Marius? Mit adott neked? De komolyan!

Nem válaszoltam. Nem bírtam. Szépsége összezavart. Megkótyagosodtam karjának gömbölyűségétől, arcán a gödröcskétől.

- Drágám - szólt, és a hangja hirtelen olyan gyöngéd és lágy lett, akár az arca -, emlékezz látomásodra a Sötétlő Erdőről, amelyben nincs más tartós elv, mint az esztétikai elv - a törvény, amely a nagy és kis dolgok fejlődését irányítja, a színek és formák diadalmas túlradadásában és szépségében! Szépség, amerre nézel. Ez a természet, amelyben mindenütt jelen van a halál.

Viszont amit én alkotok, az az Éden lesz, a mindenek által óhajtott Éden, különb a természetnél! Egy lépéssel előrevisz mindent, jótétele a természet felháborító, erkölcstelen agresszivitását. Nem érted, hogy a férfiak úgyis mindig csak álmodni fognak a békéről? De az asszonyok megvalósíthatják ezt az álmot! Látomásom virágba borul minden asszony szívében, de nem éli túl a hímek agresszivitásának dühét!

Olyan rettenetes düh az, hogy a föld is belepusztulhat!

- És ha nem értetted meg valamit? - kérdeztem, görcsösen kapkodva a szavak után. - Tételezzük föl, hogy a férfi és a nő kettőssége nélkülözhetetlen feltétel az emberi fajnál. Tételezzük föl, hogy a nők akarják a férfiakat; tételezzük föl, hogy fellázadnak ellened, és meg akarják védeni a férfiakat. A világ több ennél a barbár kis szigetnél! Nem mindenki parasztasszony akit elvakítanak a látomások!

- Úgy gondoltam, hogy a nők a férfiakat akarják? - kérdezte. Közelebb jött, arca alig észrevehetően megváltozott a fény játékatól. - Ezt mondd? Mert ha így van, akkor megkímélünk még néhányat, és olyan helyen tartjuk őket, ahol a nők úgy nézhetnek rájuk, mint rád, és úgy érinthetik meg őket, mint téged. Ott tartjuk őket, ahol a nők tetszésük szerint hozzájuk férhetnek, és biztosíthatlak, nem fogják elhasználni őket úgy, mint a férfiak az asszonyokat.

Sóhajtottam. Irt fölösleges érvelni. Akasa tökéletesen igazat mondott, és tökéletesen melléfogott.

- Magaddal követsz el igazságtalanságot - jegyezte meg. - Ismerem érveidet. Évszázadokon ár mérlegeltem őket sok más kérdéssel együtt. Azt hiszed, engem is emberi korlátok fűkeznek abban, amit teszek. Nem fűkeznek. Ha engem akarsz megérteni, elképzelhetetlen lehetőségekben kell gondolkodnod. Előbb megérted az atomhasadás vagy a fekete lyukak rejtélyét.

- Kell lennie egy útnak halál nélkül. Kell lennie egy útnak, amely győz a halál fölött.

- Ej, szépségem, ez aztán igazán természet ellen való - mondta. - Még én sem vethetek véget a halálnak. - Elhallgatott, mintha váratlanul megzavarta volna valami, vagy inkább mélyen lesújtának a kimondott szavak. - Véget a halálnak - súgta. Úgy tűnt, valami egyéni bánat kért teret a gondolataiban. - Véget a halálnak - ismételte, ám akkor már elsodródott. Behunyta a szemét, és a halántékához emelte ujjait.

Megint hangokat hallott. Magához engedte őket. Vagy talán nem tudta megállítani őket. Néhány szót mondott egy érthetetlen, régi nyelven. Megrendített hirtelen sebezhetősége, az a látvány, ahogy mintha leszakították volna horgonyjáról a hangok, ahogy a tekintete ide-oda röpködött - majd rám talált és felragyogott.

Szólni sem tudtam a rettentő szomorúságtól. Mily csekélyek voltak az én látomásaim a hatalomról! Legyőzni egy maroknyi ellenséget; lássanak és imádjanak a halandók, mint egy ikont; helyet találni a dolgok óriási drámájában, amely annyival nagyobb nálam, hogy ezer évre is ad tanulmányozni valót elmém-

nek. Hirtelen kívül kerültünk az időn, az igazságon, össze tudtunk volna roppantani egész bölcselmi rendszereket. Vagy ez csak káprázat? Hányan tettek szert, ilyen vagy olyan formában, ekkora hatalomra?

- Ok nem halhatatlanok voltak, szerelmem. - Már-már könnyörögve mondta.

- De az baleset, hogy mi vagyunk - érveltem. - Sohasem lett volna szabad létrejöttünk.

- Ne mondj ilyen szavakat!

- Nem tehetek róla.

- Most már nem számít. Te nem fogod fel, mily kevésbé számít akármi. Nem adok fennkölt indoklást arra, amit teszek, mert okaim egyszerűek és gyakorlatiasak; nem lényeges, hogyan jöttünk létre, az a fő, hogy fennmaradtunk. Nem érted? Épp ez benne a szépség, amelyből más szépségek születnek: hogy fennmaradtunk.

A fejemet ráztam. Pánik fojtogatott. Ismét a múzeumot láttam, amelyet az imént gyűjtottak fel a falusiak. Láttam a padlón a megfeketedett szobrokat, és rettenetesen kifosztottnak éreztem magamat.

- A történelem nem számít - figyelmeztetett Akasa. - A művészet nem számít. Olyan folyamatosságot sejtetnek, amely nem létezik. Kielégítik igényünket a mintára, jóllakatják éhségünket a jelentésre. Ám vég-ső soron megcsalnak. A jelentést nekünk kell megadnunk.

Elfordultam. Nem akartam, hogy befolyásoljon eltökéltsége vagy szépsége, vagy ahogy éjfekete szemében csillog a fény. Megfogta a vállamat, ajka hozzért a nyakamhoz.

- Sok-sok év után - mondta -, Fia majd a kertem Számos nyáron át virult és számos telet átáludt; ha majd emlékké fakul a háború és az erőszak ósdi szokása, és a nők álmélkodva nézik régi filmekben, hogy ilyen is lehetett valamikor; ha majd olyan természetességgel nevelik bele a lakosságba a nők gondolkodásmódját ahogy most az agressziót, a hímek is visszatérhetnek talán. Fokozatosan növelhető lesz a számuk. A gyerekeket olyan szellemben nevelik, amelyben elképzelhetetlen a háború, szörnyűség a nemi erőszak. Aztán... aztán... lehetnek férfiak. Ha majd a világ felkészül rájuk.

- Nem fog menni. Nem mehet.

- Miért mondd ezt? Nézzük a természetet, ahogy te akartad néhány perce. Menjünk ki a villa buja kertjébe, figyeljük meg a méheket a kasban és a hangyákat. Robotolnak, ahogy megszokták, és nőtények, királyfim, milliósám! A hím csak funkcionális elfajulás. A hangyák és a méhek jóval előttem elsajátították a bölcs fortélyt, hogy a hímek számát korlátozni kell.

Most már talán nálunk is beköszönhet egy olyan kor, amelyben a hímek fölöslegeseek. Mondd, királyfim, mi ma a férfiak haszna, Fia nem védik meg a nőket a többi férfitől?

- Akkor miért kellek neked? - kérdeztem elkeseredetten. Megfordultam, hogy lássam az arcát. - Miért választottál kísérődül? Az ég szerelmére, miért nem ölsz meg engem is a többi férfival! Válassz más halhatatlant, valami vénségeset, aki ilyen hatalomra éhes! Kell ilyennek lennie! Én nem akarok uralkodni a világon! Semmin sem akarok uralkodni! Sose akartam!

Icipicit megváltozott az arca, alig látható bánat suhant át rajta, amitől egy pillanatra még feketébb 'tett a szeme. Ajka megremegett, mintha mondani akarna valamit, de nem bírta. Aztán mégis válaszolt:

- Lestat, téged akkor se bírnálak elpusztítani, Fia az egész világot kellene romba döntenem. Gyarlóságaid éppoly káprázatóak, mint érényeid, magam sem értem, miért. Bár igazság szerint leginkább azért szeretlek, mert olyan tökéletesen megtestesítesz mindent, ami a hímekben rossz. Agresszivitás, indulatosság, meggondolatlanosság, a legzengzetesebb ürügyek az erőszakra - magad vagy a férfiúság eszenciája, és ez a vegytiszta minőség már nagyszerű. De csak azért, mert most fegyelmezhető.

- Fegyelmezheted.

- Igen, drágám. Erre születtem. Ezért vagyok itt. Nem számít, ha senki sem hagyja jóvá céljaimat, azért én megteszem. Jelenleg a Világ a férfiúi tűz miatt áll a robbanás szélén. De ha helyrehozzuk, tüzed még fényesebben fog lángolni, akár egy fáklya.

- Akasa, te az én álláspontomat igazolod! Nem gondolod, hogy a nők lelke épp erre a tűzre vágyik? Te jó ég, képes lennél a csillagokhoz is hozzápiszkálni?

- Igen, a lélek vágyik a tűzre, de mint mondtam, a fáklya vagy a gyertya lángjában akarja látni, nem pedig úgy, hogy erdőtüzként dühöngve taroljon le hegyet-völgyet. Nincs asszony, aki valaha is meg akart volna perzselődni benne! A nőknek a fény kell, szépségem, a fény! És a meleg! De nem a pusztítás. Hogy kellhetne? Hiszen csak nők. Nem bolondok.

- Na jó, tegyük föl, eléred a célodat. Kirobbantod ezt a forradalmat, amely végigsöpör a világon - bár szerintem ez nem következik be! De ha igen, úgy véled, senki sem fog jóvátételt követelni milliók haláláért? Ha nincsenek istenek és istennők, akkor lesz más halandó mód, hogy te és éri is megfizessünk érte!

- Ez az ártatlanság kapuja, és így fognak emlékezni rá. Valamint soha többé nem engedjük, hogy ilyen arányban elszaporodjon a férfilakosság, mert ki akar borzalmakat ismétel?

- Kényszerítsd a férfiakat, hogy engedelmeskedjenek. Babonázd meg őket, ahogy megbabonáztad az asszonyokat és engem.

- De Lestat, hisz épp az a lényeg, hogy sohasem engedelmeskednének. Te engedelmeskednél? Előbb halnának meg, akárcsak te. Újabb okuk lenne a lázadásra, nem mintha szűkölködnének indokokban. Fenséges ellenállásba tömörülnek! Gondold el, egy istennőt győzhetnének le! Láttunk ilyet eleget. Nem tehetnek róla, hogy férfiak. Kizárólag zsarnoksággal, örökös gyilkolással uralkodhatnak. Káosz lenne. Ám így megszakad az erőszak hatalmas lánc, és eljön az igazi béke.

Ismét belém szakadt a szó. Eszembe jutott ezernyi válasz is, de egyiket se volt érdemes kimondani. Akasa tökéletesen tisztában volt a céljával, és az a helyzet, hogy sok igazság volt abban, amit mondott.

De ez akkor is álom! Egy világ hímek nélkül. Tulajdonképpen mit lehetne elérni vele? Ó, ne! Nem, egyetlen pillanatra sem szabad elfogadni a gondolatot! Még csak... A látomás ennek ellenére visszatért, a látomás, amit abban a nyomorult öserdei faluban láttam a félelem nélküli világról.

Képzeld el, amint próbálom elmagyarázni, milyenek voltak a férfiak. Képzeld el, amint próbálom megmagyarázni, hogy volt idő, mikor az embert legyilkolhatták a város utcáin; képzeld el, amint próbálom elmagyarázni, mit jelentett a fajta himjének a mi erőszak... képzeld el. Láttam a rám tekintő értetlen szemeket, ahogy próbálják felfogni, próbálják áthidalni ezt a rést a megértésben. Éreztem puha kezüket.

- De hát ez örökség! - motyogtam.

- Fölöttébb keményen küzdesz, királyfim! - súgta. Egy pillanatra föllobbant benne a sértett harag. Oda-jött hozzám. Ha most meg- csókol, ismét elkezdek sírni. Azt hittem, tudom, mi a női szépség, de rá nem voltak szavaim.

- Királyfim - folytatta suttogva -, pedig oly elegáns a logikája. Az a világ, amelyben egy maroknyi férfit tartanak meg tenyésztési célokra, a nők világa lesz. Ilyen világot még nem ismertünk, egész nyomorult, véres történelmünk során, amely odáig juttatott hogy férfiak kontinensek kiirtására alkalmas baktériumokat tenyésztettek kémcsövekben, és olyan bombákat terveznek, amelyek lerepíthetik a Földet a körpályájáról.

- És akkor ni lesz, ha a nők is megoszlanak a férfi/nő elv alapján, úgy, ahogy a férfiak is gyakran meg-teszik, ha nincs nő a közelben?

- Te is tudod, hogy ez számár kifogás. Az ilyen megkülönböztetés mindig megmaradt a felszínen. A nők nők! El tudsz képzelni háborút, amelyet nők vívnak? Őszintén válaszolj! El tudod? El tudsz képzelni női huligánbandákat, amelyeknek nincs más céljuk, mint a rombolás? Vagy a nemi erőszak? Nevetséges! Az elfajzott kevesek- re haladéktalanul lesújt az igazságszolgáltatás. Olyan világ jön, amilyen még sose volt. Nem érted? A földön mindig létezett a béke lehetősége, és léteztek az emberek, akik valóra tudták volna váltani és meg tudták volna őrizni ezek az emberek a nők. Ha kiemeljük közülük a férfiakat.

Lerogytam a megdöbbenést az ágyra, mint egy halandó, és a térdemre könyököltem. Édes Istenem, édes Istenem! Miért jön vissza folyton ez a két szó? Nincs is Isten! Itt van, velem egy szobában.

Akasa diadalmasan nevetett.

- Igen, drágaságom! - A kezemért nyúlt, megfordított, magához vont. - De mondd csak, nem izgat leg-alább egy kicsit?

Rámeredtem. - Hogy érted ezt?

- Te, a robbanékony! Te, aki vérvót csináltál abból a gyermekből, Claudiából, csak hogy lásd, mi történik! - Csúfolódó volt a hangja, de gyöngéd. - Ej, hát nem vagy kíváncsi, milyen lesz, ha eltűnnek a férfiak? Még egy kicsit sem? Keresd lelked mélyén az igazságot! Nagyon érdekes elképzelés, nemde?

Nem válaszoltam. Aztán megráztam a fejemet. - Nem - mondtam.

- Gyáva! - súgta.

Engem még senki sem nevezett így. Senki.

- Gyáva! - ismételte. - Kis lény, kis álmokkal.

- Talán akkor nem lenne háború, nemi erőszak és agresszió - mondtam -, amennyiben, hogy a te kifejezéssel éljek, egyedül kis lények léteznének, kis álmokkal.

Lágyan nevetett. Elnézőn,

- Egy örökkévalóságig elvitatkozhatnánk ezeken a kérdéseken - súgta -, de hamarosan tudni fogjuk. A világ olyan lesz, amilyennek én akartam, és akkor majd meglátjuk, mi történik.

Mellém ült. Egy percig attól féltem, hogy el fog menni az eszem. Átfonta meztelen, sima karjával a nyakamat. Úgy éreztem, még sohasem létezett selymesebb női test, és bujább, odaadóbb dolog az ő ölelésénél. Pedig milyen kemény volt, milyen erős.

A szobában elhomályosodott a fény. Kint még sötétebb kékben izzott az ég.

- Akasa - súgtam, a csillagokat nézve. Mondani akartam valamit, valami fontosat, amely ledönt minden érvet, de sehogy sem találtam az értelmét. Olyan álmos voltam. Nyilván ő tette. Varázslatot üzött ve-

lem, ám attól, hogy ezt tudtam, még nem lettem szabad. Ajka ismét végigsúrolta ajkamat, majd a torkomat. Ereztem hűvös atlaszbőrét.

- Igen, pihenj most, drágaságom. Mire felébredsz, itt várnak az áldozatok.

- Áldozatok... - öleltem magamhoz félálomban.

- De most aludnod kell. Még mindig fiatal és törekeny vagy. Most dolgozik benned a vérem, megváltoztat, tökéletesít.

Igen, elpusztít, elpusztítja a szívemet és az akaratomat. Zavarosan éreztem, hogy mozgok, ledőlök az ágyra. Belesüppedtem a selyempárnákba, Akasa selyemhaja simogatott, ujjai cirógattak, végül az ajka érintette meg a számát. Vér volt a csókjában, a vér mennydörgő lüktetése.

- Hallgasd a tengert! - súgta. - Hallgasd, hogyan tárulnak ki a virágok! Ugye tudod, hogy most hallhatod őket? Ha jól figyelsz, hallhatod a tenger parányait. Hallhatod a delfinek dalát, mert valóban énekelnek. Sodródás. Biztonság a karjaiban. Ő a hatalmas. Ő az, akitől mindenki fél.

Felejtsd el az égő hullák émelyítő szagát; igen, hallgasd a tenger ütegeinek dörgését, lent a parton; hallgasd a rózsaszirmot, amint a márványkőre hull. Pokolra megy a világ, és én nem segíthetek rajta. Itt vagyok Akasa karjaiban, és aludni fogok.

- Nem történt meg már milliószor, szerelmem - súgta -, hogy hátat fordítottál halálnak és szenvedésnek, mint halandók milliói teszik minden éjszaka?

Sötétség. Tündöklő látomások: egy palota, még ennél is gyönyörűbb. Áldozatok. Szolgák. Pasák és császárok mitikus élete.

- Igen, drágám, amit csak kívánsz. Az egész világ a lábaid előtt hever. Palotákat adok neked. Majd ők adják, ők, akik imádni fognak téged. Az semmi, az benne a legegyszerűbb. Gondolj a vadászatra, királyfím. Gondolj az üldözésre. Mert bizonyosan menekülni és rejtőzni fognak tőled, ám te megtalálod őket.

Láttam is az elboruló fényben, mielőtt megérkeztek volna az álmok. Láttam magamat, mint a régiek hőrozsait, ahogy szállok a légben a széles föld felett, ahol tábornokok hunyorognak.

Farkasfalkákban fognak vándorolni, erdőkön és városokon át, és nappal mernek csak mutatkozni, mert csupán akkor lehetnek biztonságban tőlünk. Mert ha jön az éjszaka, mi is jövünk; követni fogjuk vérük és gondolataik nyomát, követjük őket asszonyok elsuttogott vallomásain át, akik látták őket, talán meenedéket is adtak nekik. Talán kirohannak a szabad ég alá, hasznavehetetlen fegyvereikből lödözve. Akkor lecsapunk, és egyenként pusztítjuk el őket, zsákmányainkat, kivéve, akiket élve akarunk, akiknek lassan, könnyörtelenül vesszük vérét.

Hoz-e békét az a háború? Terem-e kert ily ocsmány vadászat után?

Ki akartam nyitni a szemem. Akasa megcsókolta a szemhéjamat.

Álom.

Terméketlen síkság, meghasad a föld, kiemelkedik valami, löki földre a száraz földkoloncokat. Az a valami én vagyok. A valami elindul a terméketlen síkságon az alkonyatban. Az ég még mindig tele van fényvel. Letekintek mocskos rongyaimra, de ez nem én vagyok. Én csak Lestat vagyok és félek. Bár itt lenne Gabrielle! Vagy Louis! Louis talán megértethetné Akasával. Ó, Louis, éppen Louis, aki mindig tudta...

Es itt van ismét az ismerős álom a vörös hajó nőkről, akik az oltárnál térdelnek a holttest mellett, az anyuk holtteste mellett. Meg akarják enni. Igen, ez kötelességük és megszentelt joguk, hogy elfogyasszák az agyvelőt és a szívet. De nem tudják megtenni, mert mindig közbejön valami rémség. Katonák... Bár tudnám, mit jelent!

VÉR!

Hirtelen ébredtem. Órák teltek el. A szoba kissé lehült. Mesésen tiszta ég nézett be az ablakokon. A szobában egyedül Akasa világított.

- Várnak az asszonyok és az áldozatok. Félnek.

Az áldozatok. Forgott velem a világ. Az áldozatok bizonyosan csurig vannak zamatos vérrel. Férfiak, akik egyébként is meghaltak volna. Fiatal hímek, nekem tálalva.

- Igen. De most gyere, vess véget szenvedéseiknek.

Dülöngélve feltápaszkodtam. Hosszú palástot vetett vállamra, egyszerűbbet a saját köntösénél, de meleget és puhát. Két tenyerével lesimította a hajamat.

- Hímnem, nőnem. Mindig csak ennyi volt? - motyogtam. Testem aludni akart még egy kicsit. De a vér!

Akasa megérintette arcomat. Ismét könnyek?

Kimentünk egy márványkorlátos, hosszú pihenőre, ahonnan lépcső vezetett, egyszeri forduló után, egy hatalmas terembe. Gyertyatartók mindenfelé. Tompított fényű villanyégők buja félhomálya.

Az asszonyok a terem közepén gyülekeztek. Voltak vagy kétszázan, vagy még többen. Mozdulatlanul álltak, és imára kulcsolt kézzel néztek föl ránk.

Még hallgatásukban is barbároknak tündek az európai berendezési tárgyak, az aranyozott itáliai bútorok, a cirádás, régi márványkandalló mellett. Hirtelen Akasa szavaira gondoltam: „A történelem nem számít, a művészet nem számít”. Szédültem. A falakon felhők és pufók angyalok fénylettek légies tizenhenczadik századi festmények átlátszó kék egén.

Az asszonyok rá se néztek erre a gazdagságra, amelyben sohasem [ehetett részük, és amely tulajdonképpen semmit sem jelentett nekik. A látomást nézték a pihenőn, amely most szertefoszlott, majd surrogó színes örvényben testesült meg hirtelen a lépcső aljában.

Sóhajtoztak, kezükkel takargatták lehorgasztott fejüket, mintha a mennykő csapott volna le előttük. Majd minden tekintet a Mennyei Királynőjére és kíséretjére tapadt, akik alig méternyire álltak a gyülekezet fölött a piros szőnyegen, a némileg megrendült kíséretre, aki az ajkát harapdálva próbált tisztán látni ebben a dologban, ebben a rettenetes dologban, a vallásnak és a véráldozatnak ebben a rettenetes katyvaszában. Előállították az áldozatokat.

Remek példányok voltak. Sötét hajú, sötét bőrű mediterrán férfiak, minden ízükben olyan mesések, mint a fiatal nők. Az a csodaszép izomzatú, markos fajta, amely évezredek óta ihleti a szobrászokat. Bőrgárfeke szem, körmönfont észjárás, kékre borotvált arc, fekete harag. Fekete haraggal néztek föl az el-lenséges másvilági lényekre, akik közel és távol halálra ítélték minden testvérüket.

Szíjjakkal kötötték meg őket, valószínűleg a saját derékszíjaikkal meg a másokéval. Az asszonyok jó munkát végeztek. Még pányvát is vetettek a férfiak bokájára, úgy, hogy járhasanak, de ne rúghassanak és ne futhassanak el. Kötésig meztelenek voltak, és csak az egyik remegett, legalább annyira a dühtől, mint a félelemtől. Hirtelen dulakodni kezdeti. Két társa megfordult, rámeredt, majd ők is dulakodni kezdtek.

Ám az asszonyi sokaság rájuk zúdult, és térdre kényszerítette őket. Bennem fölhangzott a vágy a látványtól, a sötét, meztelen férfiakokba vágó bőrszíjak látványától. Miért olyan csábító ez? És az asszony-kezek, amelyek olyan puhák tudnak lenni, milyen keményen, fenyegetően markolták őket, Nem küzdhetek ennyi asszonnyal. Sóhajtván felhagytak a viaskodással, bár az, aki kezdte, vádlón tekintett föl rám.

Démonok, ördögök, pokolfajzatok, ezt mondta az agya; mi más művelhette volna ezt az ő világával? Ó, itt valami sötétség kezdődik, rettentő sötétség!

Ám a vágy túl erős volt. Meg fogsz halni, és én ölök meg! Mintha meghallotta és meg is értette volna. Ádáz gyűlölet ébredt benne az asszonyok iránt, csorogtak belőle az erőszak és a bosszú képei, amelyeken mosolyognom kellett, pedig megértettem őket. Teljességgel megértettem. Milyen könnyű megvetni őket, milyen könnyű felháborodni, amiért ők merészelnek támadni az ősrégi háborúban, ők, az asszonyok! Sötét volt ez az elképzelt bosszú is, rettenetesen sötét.

Akasa megfogta a karomat. Visszatért az üdvös önkívület. Hiába védekeztem volna ellene. Ám a vágy nem múlt el. Már a szájamban volt. Ereztem az ízét.

Rámeredtem az első áldozat izmos vállára; ez volt az, aki elkezdte a dulakodást. Elképzeltem, mint ilyenkor szoktam, milyen lesz, ha majd az ajkain megérinti borostás nyakát, és a fogam átszúrja a bőrét - nem az istennő jégvártyás bőrét, hanem a forró, fűszeres emberi bőrt!

Igen, szerelmem! Vedd el! Ő az az áldozat, amelyet megérdemelsz. Vedd el! Tudod, mennyi vár még rád?

Az asszonyok láthatólag tudták, mit kell tenniük. Talpra állították, mikor közelebb léptem; a férfi újból tiltakozott volna, de csak egy izomrándulásra telt tőle, mert már át is öleltem. Túlságosan erélyesen fogtam meg a fejét, még nem voltam tisztában új erőmmel. Hallottam a csontok reccsenését, miközben bele-vágtam a fogamat. De rögtön elsőre akkorát kortyantottam, hogy úgyszólván azonnal beállt a halál. Szem-pillantás alatt kiszippantottam az utolsó cseppig, de olyan szomjúság perzselt, amit ez sem olthatott. Egy-általán nem olthatott!

Tüstént hozzáfogtam a következőhöz. Megpróbáltam lassítani, hogy aláhullhassak a sötétségbe, amelyben csak a lélek beszél hozzám, igen, elmondja titkait, miközben minden nyelés előtt teletöltöm a számát a fecskendőz vérrel. Igen, testvér. Sajnálom, testvér. Előretántorodtam, rágáztam az előttem heverő hullára, és összemorzsoltam.

- Adjátok ide az utolsót!

Tiltakozás nélkül, a megvilágosodottak csendes nyugalmaival nézett föl rám, mint aki a hitben vagy az elméletben találta meg a tökéletes mentőkötelet. Magamhoz húztam - csak finoman, Lestat! - és ez volt az igazi kútfő, amelyet akartam, a lassú, hatalmas halál, amelyre vágytam, a szív, amely úgy szivattyúzott, mintha sohasem akarná abbahagyni. Sóhajtott, mikor leváltam róla; névtelen, rövid életének fakuló képei párás szemem előtt csúsztak össze egy jelentőségteljes pillanatra.

Elejtettem. Most már nem volt jelentősége.

Csak a fényt láttam, és az asszonyok elragadtatását, akik végre megkapták a csodás jóvátételt.

Mély csönd volt, senki sem pisszent. Csak a tenger szava, az az egyhangú, távoli mennydörgés hallatszott.

Majd felzendült Akasa:

A férfiak bűnei levezekeltettek; azokat, akik megtartattak, dédelgetni és szeretni kell. Ám sose adjatok szabadságot a megmaradtaknak, akik elnyomtak benneteket.

Majd következett a lecke, hangtalanul, tagolt szavak nélkül.

A ragadozó kéj, a kezem általi halál, amelynek az imént voltak tanúi, ez legyen az örök emlékeztető, hogy minden férfiban ott lapít a vadság, amely nem engedhető szabadjára soha többé. A hímekek a tulajdon erőszakosságuk megtestesülésének áldozták fel.

Sommásan, ezek az asszonyok egy új, magasztos rítust, újfajta misei szentáldozást láttak, és fognak is még látni, hogy jól megjegyezzék.

Zúgott a fejem a paradoxontól. És jöttek kínzásomra saját tervecskéim, melyeket dédelgettem, nem is oly rég. Azt akartam, hogy ismerjen a halandók világa. A gonosz képe akartam lenni a világ színpadán, ily módon cselekedve mégis valami jót.

Hát most megkaptam a képet. Én lettem a szó szoros értelmében vett megtestesülés, aki e néhány egyszerű lelken át szálltam fölfelé az Akasa ígérte mitológiába. Közben egyfolytában susogott a fülemben egy hangocska, és bombázott a régi mondással: jól vigyázz, mit kívánsz, mert a kívánságod valóra válhat!

Igen, ez a lényeg: most valósul meg minden, amit valaha kívántam. Megcsókoltam Akasát a szentélyben, föl akartam ébreszteni, hatalmáról álmodtam; most itt állunk egymás mellett, és hozzánk szálltak a himnuszok. A hozsannázás. Az örömkialtások.

A palazzo ajtaja fölpattant.

Mi pedig távoztunk; fölemelkedtünk fényben és varázslatban, majd kirepültünk az ajtón, fölszálltunk a régi villánál is magasabbra, ki a csillogó vizekre, föl a csillagok tengerébe.

Már nem féltem a zuhanástól; semmi ilyen csip-csup dologtól nem féltem, mert lelkem - az én szürke kis lelkecském - oly félelmeket ismert meg, melyeket el sem tudott képzelni korábban.

XII
AZ IKREK TÖRTÉNETE
II. RÉSZ

ÖLÉSRŐL álmodott. Rohant egy nagy, sötét városon át, mint London vagy Róma, mert sürgős dologban járt, le akart süjtani az első édes emberáldozatra, akit magától fog elejteni. Pontosan ébredés előtt tette meg a minőségi ugrást az egész életében vallott dolgoktól az ölés egyszerű, amorális aktusáig. Azt tette, amit a hulló, mikor berántja pengevékony szájába a síró egérkét, akit lassan fog összemorzsolni, meg se hallva azt a cincogó, szívszorító éneket.

Ébren hevert a sötétben. Körülötte élettől nyüzsgött a ház, és az öregek azt mondták: gyere. Valahol televízió szólt. A Földközi-tenger egyik szigetén megjelent a Boldogságos Szűzanya.

Nem éhezett. Maharet vére nagyon erős volt. A gondolat növekedett, integetett, mint banya a sötét sikátorban. Ölés.

Fölkelt a keskeny ládából, amelyben feküdt, és addig tapogatózott lábujjhegyen a sötétben, míg megtalálta a vasajtót. Kiment a folyosóra, és föl nézett a vaslépcső végeérhetetlen csigavonalára. Az ég füstként derengett az üvegen tó! Mael félúton járt, a házba nyíló ajtóból tekintett le rá.

Megtántorodott a gondolattól - köztetek tartozom, együtt vagyunk a vaskorlát érintésétől és a hirtelen szomorúságtól, mert egy futó pillanatig sajnálta, aki volt, addig, míg ez a kegyetlen szépség meg nem markolta a hajánál fogva, Mael lejött érte, mintha vissza akarná rántani a szédülésből.

Ugye megértik, hogy most neki lélegzik a föld, neki énekel az erdő, őerte portyáznak a döngölt falakat átfúró gyökerek a sötétségben?

Rámeredt Maelre. Gyenge börszag, porszag. Hogy is képzelhette valaha, hogy ember? Ezzel a szikrázó szemmel? Pedig eljön az idő, mikor ő is emberek között fog járni megint, és látni fogja, amint rajta felejtik, majd hirtelen elkapják a tekintetüket. Sietni fog egy sötét városon át, amilyen London vagy Róma. Ahogy belenézett Mael szemébe, ismét felrémlt a banya a sikátorban, de ezt nem szó szerint kellett érteni, mert a sikátort és az ölést látta. Szótlanul és egyszerre fordultak el egymástól, de nem rajtakapottan, inkább tisztelettel. Mael kézen fogta, ránézett a karperecre, amelyet ő adott, váratlanul megcsókolta Jesse arcát, aztán vezetni kezdte a hegytetőn levő szoba felé.

A televízióban felerősödött az elektronikus hang. Tömeghisztéria Srí Lankán. Az asszonyok lemészárolják a férfiakat. Még a fiúcsesemőket is megölik. Lünkonsz szigetén tömeges hallucinációkra és érthetetlen, járványszerű halálesetekre került sor.

Jesse csak fokozatosan értette meg, mit hall. Szóval nem a Boldogságos Szűzanya volt. És ő még azt gondolta, milyen kedves, hogy emberek még hisznek az ilyesmiben. Maelre pillantott, de a druida maga elé nézett. Ő már tudta. Egy órája mást se hallott a televízióból.

Jesse belépett a szoba kísérteties vibrálásába, és megpillantotta kékesen foszforeszkáló új testvéreit, az Élőhalottak Titkos Rendjét, akik merőn bámulták a nagy képernyőt.

- ... zavargások, amelyeket korábban az élelmiszerekbe vagy a vízbe jutott szennyező anyagok idéztek elő. Egyelőre nincs magyarázat a földrajzilag szétszórta helyeken megfigyelt hasonlóságokra, amelyeket most már több elszigetelt nepáli faluban is észleltek. A megkérdezettek azt állítják, hogy megjelent nekik a hol Boldogságos Szűzanyának, hol Mennyei Királynőjének, hol egyszerűen Istennőnek nevezett csodaszép asszony, és azt parancsolta, hogy néhány körütekintően kiválasztott megkímélendő kivétellel mészárolják le falujuk egész férfilakosságát. Egyes jelentések beszámolnak egy hímnemű jelenésről is, egy szőke hajú istenségről, amely nem beszél, és egyelőre nem rendelkezik hivatalos vagy nem hivatalos címmel illetve névvel...

Jesse Maharetre pillantott, aki egykedvű arccal figyelt, kezét székének karfáján nyugtatva.

Újságok borították az asztalt. Francia, hindi, angol nyelve lapok.

Lünkonszról számos más szigetre, mielőtt értesítették volna a rendőrséget. Az előzetes becslések szerint körülbelül kétezer férfit gyilkoltak meg a Görögország határán található kis szigetcsoporton.

Maharet megérintette az apró fekete távirányítót. A képernyő elsötétedett. Szinte az egész készülék beleolvadt a sötét erdőbe. Az ablakon túl a fenyőfák csúcsai végtelen, párás rétegekben húzódtak a viharos ég alatt. Jesse látta a messzeségben Santa Rosa hunyorgó fényeit a hegyek sötét bölcsőjében. Érezte a napsütés szagát a szobában; érezte az üvegmennyezetet át a fől szálló meleget.

A többiekre nézett, akik mély hallgatásba burkolóztak; Marius a képernyőre, majd a szétteretett újságokra pillantott.

- Nincs vesztegetni való időnk - mondta Haiman Maharetnek. - Folytatnod kell a mesét. Nem tudjuk, mikor jön ide.

Apró mozdulatot tett. Hirtelen eltűntek a szétszórt újságok, összegyűrődtek és hangtalanul röppentek a tűzbe, amely egy hussanással felfalta őket, szikrazáport pöffentve a tátogó kürtőbe.

Jesse megszédült. Ez túl gyors volt. Bámészan tekintett Haimanra. Megszokja valaha porcelánarcukat, hirtelen, heves mimikájukat, lágy emberi kifejezésüket, szemmel szinte láthatatlan mozdulataikat?

És mit művel az Anya? Férfiakat gyilkol. Tudatlanok életének szövedékét szaggatja szét. Hideg veszélyérzet csapta meg Jessét. Maharetre nézett, az ő arcában kutatott valamilyen értelem után.

De Maharet arca olyan kemény volt, akár a kő. Nem felelt Haimannak. Lassan az asztal felé fordult, és összekulcsolta ujjait az álla alatt. A nézése tompa, távoli, mintha nem látná, ami előtte van.

- A helyzet az, hogy el kell pusztítani - mondta Marius olyan hangon, mintha nem bírná magába fojtani a szavakat. Lángba borult az arca, Jesse megdöbbenésére egyetlen pillanatig feltűntek rajta a hajdani emberarc redői, de rögtön el is enyésztek. Marius reszketett dühében. - Ha szabadjára engedünk egy szörnyeteget, akkor nekünk kell befognunk.

- És hogy akarod? - kérdezte Santino. - Úgy beszélsz, mintha a pusztát elhatároláson múltna. Nem ölheted meg!

- Az életünk árán lehet - mondta Marius. - Összehangolva cseleksznünk, egyszer s mindenkorra lezárva ezt a valamit, aminek réges-rég le kellett volna zárulnia. - Egyenként végignézt rajtuk. Jessén kissé hosszasan időzött a tekintete, mielőtt megérkezett volna Maharethez. - A test nem elpusztíthatatlan. Nem márványból van. Át lehet szűrni, meg lehet vágni. Én is beleharaptam, ittam a véréből!

Maharet elutasítóan intett, mintha azt mondaná, ezt én is tudom, és te tudod, hogy tudom.

- És ha megvágjuk, magunkat is megvágjuk? - kérdezte Erik. - Én azt mondom, menjünk innen. Azt mondom, bújjunk el előle. Mit érünk el azzal, ha maradunk?

- Nem! - szólt Maharet.

- Ha ezt teszitek, egyenként öl meg benneteket - csatlakozott Haiman. - Azért éltek, mert munkát akar adni nektek.

- Lenne szíves folytatni a történetet? - kérte Gabrielle, egyenesen Maharethez intézve szavait. Egész idő alatt magába zárkózott, csak hébe-hóba figyelt a többiekre. - Tudni akarom a folytatást - mondta. - Mindent hallani akarok. - Az asztalra könyökölt, keresztbe fonta karjait.

- Azt hiszed, ezekben a régi mesékben találod meg a módját, hogy legyőzd? - kérdezte Erik. - Hát ha azt hiszed, bolond vagy.

- Folytassa a történetet, kérem - szólalt meg Louis. - Szeretném... - Tétován elhallgatott. - Szeretném tudni, mi történt.

Maharet hosszasan nézte.

- Kezdjed, Maharet - sürgette Haiman. - Hagyjuk a szófia beszédet. Az Anyát minden valószínűség szerint elpusztítják, mindketten tudjuk, hogyan és miért.

- Mit számít ma egy jóslat, Haiman? - kérdezte Maharet fojtott, élettelen hangon. - Ugyanabba a tévedésbe essünk, amelybe az Anya belegabalyodott? A múlt okosabbá tehet, de nem menthet meg.

- Jön a nővéred, Maharet. Jön, ahogy megígérte.

- Haiman! - szólt Maharet keserű mosollyal.

- Mesélje el, mi történt - sürgette Gabrielle.

Maharet mozdulatlanul ült, mintha azt keresné, mivel kezdje.

Az ablakon túl elsötétedett az ég, ám nyugaton feltűnt egy árnyalatnyi halványvörös, és egyre fényesebben izzott a felhők szürkéjén. Aztán kialudt a pír, és vaksötét borult a szobára. Csak a tűz lobogott, és a tükröző üvegfalak fénylettek tompán.

- Haiman elvitte önöket Egyiptomba - szólt Gabrielle. - Mit láttak ott?

- Igen, Egyiptomba vitt - mondta Maharet. Söhajtva hátradőlt, mereven bámulta az asztalt maga előtt.

- Nem menekülhettünk; erőszakkal is elhurcolt volna. Igazság szerint tudomásul is vettük, hogy mennünk kell. Húsz emberöltő óta voltunk közvetítők a szellemek és az emberek között. Ha Amel Valami nagy gonoszsgot művelt, megpróbáljuk semmissé tenni. Vagy legalább... mint akkor mondtam, amikor először ültünk ennél az asztalnál... iparkodunk megérteni.

Othagytam a lányomat. Átadtam az asszonyoknak, akikben legjobban bíztam. Megcsókoltam, titkokat súgtam neki. Majd otthagytam és elindultunk. A királyi gyaloghintóban vittek, mintha Kemet uralkodóinak vendégei lennénk, nem rabok, mint első alkalommal.

Haiman előékenyen viselkedett a hosszú úton, ám komoran hallgatott és makacsul kerülte tekintetünket. Nekünk ez így épp megfelelt, mert nem felejtettük sérelmeinket. Majd a legutolsó estén, mikor letáboroztunk a nagy folyó partján, amelyen holnap átkelünk a királyi palotába, Haiman a sátrába hívott, és elmondta, amit tudott.

Udvariasan, ildomosan viselkedett, mi pedig megpróbáltuk félretenni rosszhiszeműségünket. Elmesélte, mit művelt - ahogy ő nevezte - a démon.

Alig néhány órával azután, hogy bennünket elküldtek Egyiptomból, már tudta, hogy valami figyel, valami sötét és gonosz erő. Ahová ment, érezte a jelenlétét, bár napvilágnál mintha eloszlott volna.

Aztán változások történtek a házában: apróságok, amelyeket mások nem vettek észre. Haiman először azt hitte, az ő fejével van valami baj. Eltűnedezték az írásai, majd a fősfári pecsét. Ugyanezek a tárgyak - váratlanul és mindig akkor, ha egyedül volt - később átrepültek a szobán, és arcul csapták, vagy a lábához hullottak. Volt, mikor nevetséges helyeken bukkantak fel. A pecsétet például hol a serében, hol a levesében találta.

Nem mert szólni a királynak és a királynénak. Tudta, hogy a mi szellemeink művelnek ilyeneket; ezt elárulni egyenlő lett volna a halálos ítéletünkkel.

Így hát megőrizte a rettentő titkot. A dolgok pedig egyre jobban elfajultak. Darabokra szaggatva vagdostak hozzá gyermekora óta nagy becsben tartott ékszereket. A megszentelt amuletteket a pervátába hajították, és a gödörből mert bélsárral kenték be a falakat.

Alig bírt megmaradni a tulajdon házában, ennek ellenére lelkére kötötte szolgálainak, hogy senkinek se szóljanak; majd amikor azok rémülten kerekelt oldottak, maga seprte és takarította árnyékszékét, mint egy alja cseléd.

De most már halálosan rettegett. Valami lakott a házában. Beleszuszogott Haiman arcába, aki esküdni mert volna rá, hogy hébe-hóba még tühegyes fogak szúrását is érezte.

Végső kétségbeesésében szólt hozzá, könyörgött, hogy távozzék. Ám ezzel csak növelte a szellem erejét, mert a beszéd megduplázza a hatalmukat. A szellem kiborította Haiman erszényét, és egész éjszaka csörgette a kövön az aranyakat. Feldöntötte az ágyát úgy, hogy Haiman arcra esett a földön. Mikor nem nézett oda, homokot szórt az ételébe.

Hat hónap telt el azóta, hogy távoztunk a királyságból. Haimant a téboly kerülgette. Nem tudhatta, túl vagyunk-e már a veszélyen, és nem tudta, kihez forduljon. Most már nagyon félt a szellemtől.

Majd egyszer éjnek évadján, mikor ágyán fekvé tünődött, mit forralhat a szellem, hogy oly igen nagy csendben van, éktelen dörömbölést hallott ajtaján. Halálra rémült. Tudta, hogy nem nyithat ajtót, mert nem emberkéz dörömböl. De végül nem bírta tovább. Elmondta imáit, és kívágta az ajtót. Amit pedig látott, az maga volt az iszonyatok iszonyata, mert apjának mocskos, rongyos pólyákba tekergetett, oszló múmiája támaszkodott a kert falának.

Persze tudta, hogy nincs élet a töppedt arcban, vagy a rámeredő halott szempárban. Valaki vagy valami kiásta a hullát a sivatagi masztabából, és idehozta. Ez a bűzlőlöngve rothadó tetem, ez volt az ő apja, akinek testét az összes megszentelt szokás szerint Haimannak kellett volna elfogyasztania fivéreivel és nővéreivel egy tisztességes toron!

Sírva, jajveszékelve roskadt térdre. És akkor - alig hitt a szemének - a dolog megmozdult! A dolog táncra perdült! Dobálta a tagjait, szakadt róla a pólya. Végül Haiman a házba menekült, és becsapta az ajtót. Akkor a hulla az ajtóig repült, és öklével csapkodta, mintha bebocsátást követelne.

Haiman Egyiptom isteneihez kiáltott, hogy szabadítsák meg e szörnyűségtől. A palotaőrökért kiáltott, a király katonáiért kiáltott. Átkozta a démon, és ráparancsolt, hogy takarodjék. Most már ő dobálta a tárgyakat és rugdalta az aranyakat veszett dühében.

Futott az egész palota a királyi kerteken át Haiman házához. Ám a démon addigra még inkább gyarapodott erőben. A zsaluk csattogtak, aztán leszakadtak zsanérjaikról. A szép bútorok ide-oda ugráltak.

Ám ez csak a kezdet volt. Hajnalban, mikor a papok beléptek a házba, hogy kiűzzék a démon, nagy szél támadt a sivatagból, és hozta magával a vakító homokot. Akárhová ment Haiman, a szél is ment utána; és egyszer csak látta, hogy karján tűszúrásnyi sebekből gyöngyözik a vér. Még a szemhéja is vérzett. Egy ládába menekült, hogy békessége legyen, de a dolog feltörte a ládát. Mindenki menekült előle, és ott hagyták Haimant, aki a padlóra rogyottan sírt.

Napokig tartott a vihar. Minél többet imádkoztak és énekeltek a papok, annál inkább dühöngött a démon.

A király és a királyné magukon kívül voltak a felháborodástól. A papok megátkozták a démon. A nép a vörös boszorkányokat hibáztatta. Azt kiabálták, hogy sohasem lett volna szabad kiengedni bennünket Kemet földjéről. Mindenáron fel kell kutatni, ide kell hozni és elevenen kell megégetni bennünket, akkor majd nyugton marad a démon.

Ám a régi családoknak más volt a véleménye. Ők rögtön megértették az ítéletet. Amikor kiásták Haiman apjának oszló tetemét, az istenek csak azt mutatták meg, hogy az emberevők találtak kedvre a

mennyek előtt. Nem, itt a király és a királyné a gonosz, a királynak és a királynénak kell meghalnia! A királynak és a királynénak, akik elárasztották az országot múmiákkal és babonával!

Úgyhogy a királyság a polgárháború szélére került.

Végül maga a király jött el Haimanhoz, aki sírva ült a házában. Egy szál leplet vetett magára, mint egy szemfödelet. És ezen a leplen tűszúrásnyi vércseppek fakadtak, miközben a király a démonnal értekezett.

„Jusson eszedbe, mit mondtak a boszorkányok - szólt a király. - Ezek csak szellemek, nem démonok. Lehet beszélni a fejükkel. Bárcsak én is úgy hallathatnám velük a hangomat, mint a boszorkányok, hogy válaszolnának nekem.”

Hanem a démon csak még nagyobb dühbe gurult ettől a kis társalgástól. Azt a kevés bútort is összetörte, ami még egészben volt. Letépte az ajtót a zsanérról, tövestől szaggatta ki a kert fáit, és széthajigálta őket. Pillanatnyilag mintha még Haimanról is megfélemlített volna. Végigrohant a palotakerten, és elpusztított mindent, amit tudott.

A király pedig követte, és rimánkodott, hogy ismerje meg, szóljon hozzá és ossza meg vele titkait. Rettenetesen és lelkesen állt a forgószél közepén, amelyet a démon kavart.

Végül a királyné is megjelent, és átható hangon kiáltott a démonhoz. „A vörös hajú nővérek szorongatásaiért büntetsz bennünket! - sivitotta. - De miért nem minket szolgálj inkább!” Mire a démon tüstént megszaggatta a királyné köntösét, és ugyanúgy összeszurkálta, mint Haimant. A királyné hiába próbálta takargatni karját és arcát. Így tehát a király megragadta, és együtt futottak Haiman házába.

„Menj! - parancsolta a király Haimannak. - Hagyj minket egyedül e dologgal, mert tanulni akarok tőle, és meg fogom tudni, mit akar.” Azzal magához szólította a papokat, és a szelet túlkiáltva közölte velük, amit tőlünk hallott, hogy a szellemek azért gyűlölik az embernemet, mert mi egyszerre vagyunk test és lélek. Ám ő csapdába ejti a szellemet, megjavítja és parancsolni fog neki. Mert ő Enkil, Kemet királya, és erre is képes.

Bement Haiman házába a király és a királyné. A démon is velük ment, és nagy rontást művelt a házban, ám ők maradtak. Az ily módon megszabadult Haiman kimerülten hevert a palota padlóján, rettegett uralkodóiért, de nem tudta, mit tegyen.

Nagy felzúdulás támadt az udvarnál; férfiak tűztek össze, asszonyok sírtak, sőt egyesek még a palotát is elhagyták, annyira féltek, mi lesz most.

Két teljes napon át maradt együtt a király és a királyné a démonnal. Akkor a régi családok, az emberhús evői összegyülekeztek a ház előtt. A király és a királyné eltévelyedtek; ideje kezükbe venni Kemet sorsát. Napszállatkor tört rántottak, és gyilkos elhatározással behatoltak a házba. Megölik a királyt és a királynét; ha a nép felzúdulna, majd azt mondják, hogy a démon tette, és ugyan ki állíthatná, hogy mégsem a démon volt? És majd a démon is elcsitul, ha meghal a király és a királyné, akik üldözték a vörös hajú boszorkányokat.

A királyné vette észre őket, és ahogy riadt sikoltással felszökkent, a merénylők átszúrták keblét töreikkel, ő pedig haldokolva rogyott össze. A király futott segíteni, és őt is ugyanily könnyörtelenül ledöfték, majd menekültek a házból, mert a démon továbbra sem szűnt meg zaklatni őket.

Mindeközben Haiman a kert szélén térdeit, ahonnan elszellelt az örök, mivel ők is egy követ fújtak az emberekkel. Arra számított, hogy ő is a királyi cselédek között leli halálát. Majd megütötte fülét a királyné jajveszékelése; vérfagyasztó hang volt, még sohasem hallott hasonlót. Hallatán a húsevők úgy elporzottak a palotából, hogy bottal üthették lábuk nyomát.

Haiman, a király és a királyné hű sáfárja volt az, aki fölragadta fáklyát, és uralkodói segítségére sietett. Nem próbálták visszatartani; rémülten iszkolt mindenki. Haiman egyedül lépett a házba.

Koromsötétség volt. Csupán a fáklya világított. És Haiman ezt látta:

A királyné a földön vonaglott, mint aki haláltusáját vívja, sebeiből patakzott a vér, és nagy, rőtes felhő ölelte körül; olyan volt, akár az örvény, vagy inkább forgószélhez volt hasonlatos, amely megszámlálhatatlan parányi vércseppet ragad magával. És e szélörvény vagy véreső vagy akármilyen közepén hanykolódott fennakadt szemmel a királyné. A király hanyatt hevert mellette.

Minden ösztöne azt kiáltotta Haimannak, hogy menjen innen. Távozzon olyan messzire, amennyire tud. Abban a percben örökre el akarta hagyni a hazáját. Ám itt az ő királynéja kapkodott levegőért ívbe feszülő gerinccel, körmeivel a padlót marcangolva.

A nagy vérfelhő, amely majd összehúzódva, majd felpöffedve árnyékolta be a királynét, egyszer csak összesűrűsödött és úgy eltűnt, mintha a sebszájak nyelték volna magukba. A királyné teste elnyugodott. Lassan felült, maga elé bámult. Gurgulázó kiáltás tört fel a torkán, aztán csend lett.

Hang nem hallatszott, csupán a szövétnek sercegett. A királyné mereven nézte Haimant, Majd újból hörögni kezdett, szeme tágra nyílt, és úgy látszott, meg fog halni, de nem halt meg. Eltakarta a szemét,

mintha fájna belenéznie a ragyogó fáklyafénybe, el is fordult, és akkor észrevette halotti mozdulatlansággal heverő férjét.

Kétségbeesetten felüvöltött, hogy ez nem lehet! Ugyanabban pillanatban látja ám Haiman, hogy a királyné sebei gyógyulnak, a mély vágások már csak karcolásoknak tetszenek a bőrén.

„Felség!”, szökött, és feléje indult. A királyné zokogva gunnyasztott, és nézte, mily ép karja és melle, amelyet összeszabdaltak a török. Siralmas nyüszítéssel bámulta a gyógyuló sebeket. Hirtelen felhasította hosszú körmeivel a tulajdon húsát, A vér kibuggyant, ám a karmolás tüstént beforrt!

„Haiman, Haimanom!”, sikította, eltakarva szemét, hogy ne kelljen látnia a fáklyalángot. „Mi történt velem!” Mind hangosabban sikoltozott, majd rémülten rávetette magát a királyra. „Enkil, segíts, Enkil, ne halj meg!”, ezt kiáltozta, meg hasonló eszelősségeket, melyeket balsorsban jajgat az ember. És ahogy bámulta a királyt, egyszer csak hajmeresztő változás játszódott le benne: éhes vadállatként vetette magát a királyra, és hosszú nyelvvel lefetyelni kezdte a vért a férje torkáról és mellkasáról.

Haiman még sose látott ehhez foghatót. A királyné olyan volt, mint a zsenge zsákmány vérért lefetyelő sivatagi nőstényoroszlán. Térdét felhúzza, hátát meggömböltve rántotta magához a király kiszolgáltatott testét, és átharapta Enkil nyakán az eret.

Haiman elejtette a fáklyát, és félre kihátrált az ajtón. Éppen futásnak eredt volna, mikor hallja a király hangját. Halkan szólt a feleségéhez: „Akasa”, mondta. „Királyném.” Ő pedig fölemelkedett, vacogva, sírva, rámeredt a saját testére, majd a királyra. Az övé már sima, a királyé még tépett. „Haiman!”, sikoltotta. „A törödet! Add ide! Ezek magukkal vitték a töröket! Tüstént add ide a törödet!”

Haiman azon nyomban engedelmeskedett, bár arra számított, hogy ura halálát kell látnia. Ám a királyné a saját csuklóit metszette föl, és megöntözte vérével férje sebeit, azok pedig begyógyultak. Ujjongva felkiáltott, és a király összeszabdalt arcát is bekente vérével.

A király sebei összeforrtak. Haiman látta. Haiman látta, mint zárulnak össze a hatalmas vágások. Látta, amint a király vergődik, hánnya-veti karjait, nyaldossa arcáról Akasa vérért. Majd ugyanabba az állatszerű tartásba kuporodott, mint néhány perce a királyné, magához ölelte feleségét, és a torkára tapasztotta a száját.

Ez elég volt Haimannak. Két rémalakot látott a leégőben levő fáklya pislákoló fényénél, akik maguk is démonok voltak. Kihátrált a kis házból, neki a kertfálnak, ahol, úgy látszik, elveszítette az eszméletét. Még érezte az arcán a füvet, mikor összeesett.

A királyné lakosztályában tért magához, egy aranyozott heverőn. Csend borult a palotára. Látta, hogy átöltöztették, kezét-arcát megmosták. Itt csupán szűrt fény világított, füstölő illatozott édesen, és az ajtókat kitérták a kertre, mintha nem lenne semmi ok a félelemre.

Aztán észrevette az árnyékok között a királyt és a királynét, akik őt nézték, csakhogy ez nem az ő királya és nem az ő királynéja volt. Azt hitte, mindjárt feljajdul, és ő is olyan borzalmas sikoltásokat hallat, mint amilyeneket másoktól hallott, ám a királyné csendre intette.

„Haiman, Haimanom!”, mondta, és visszaadta neki a csodaszép, aranymarkolatú tört. „Jól szolgáltál bennünket.”

Haiman itt elhallgatott. Holnap este - mondta -, mikor lenyugszik a nap, magatok látjátok, mi történt. Mert akkor, csupán akkor jelennek meg a palota termeiben, mikor minden fény eltűnik a nyugati égről. Akkor majd ti is meglátjátok, amit én láttam.

- De miért csak éjszaka? - kérdeztem. - Mi okból?

Akkor elmesélte, hogy még egy óra sem telt el eszmélése óta, fel se jött még a nap, amikor a király és a királyné hőkölni kezdtek a nyitott ajtóktól, azt kiáltozva, hogy bántja a szemüket a fény. Addig is menekültek a fáklyák és lámpások elől, de most úgy tűnt, a reggel üldözi őket, s nincs hely a palotában, ahol elrejtőzhetnének.

Leplekbe burkolóztak és lopva elhagyták a palotát, oly sebes futással, amelyre nem képes emberfia. Futottak a masztabák felé, azoknak a régi családoknak a sírjaihoz, akiket ők erőltettek, hogy nagy hűhó és felhajítás közepette múmiaikat csináljanak halottaikból. E szent helyekre, ahová senki sem merte volna betenni a lábát, menekültek a villám gyorsaságával. Haiman nem érhetette utol őket. A király egyszer megtorpant, és Ré napistenhez kiáltott irgalomért, majd szemüket takargatva, sírva-jajgatva, mintha égetné őket a nap, holott még föl sem kúszott az égre, eltűntek Haiman elől.

Azóta egyszer sem jelentek meg alkonyat előtt; a szent temetőből jönnek, bár senki sem tudja, pontosan honnan. Mostanában már sokaság várja érkezésüket, és úgy köszöntik őket, mint az élő Iziszt és Oziriszt, a hold istenségeit. Virágokat hintenek lábuk elé, és hajbókolnak előttük.

Ugyanis híre ment, hogy a király és királyné valamely égi hatalom segítségével győzött a halálon, amely ellenségeik keze által sújtotta őket, halhatatlan, győzhetetlen istenekké lettek, akik olvasnak a szí-

vekben. Előttük nincs titok, ellenségeiket rögtön utoléri a büntetés, hallják még a gondolatban kimondott szavakat is. Mindenki féli őket.

Ám én tudom, miként minden hű szolgájuk tudja, hogy nem bírják el a gyertya és a mécses közelségét, sikítanak a fáklyalángtól, és miután titokban végeztek ellenségeikkel, megisszák a vérüket! Én mondom, hogy megisszák! Óserdei nagymacsák módjára habzsolnak az áldozatokból, s a szoba olyan utánna, mint az oroszlánbarlang. És nekem, Haimannak, hű sáfárjoknak kell összeszednem e hullákat s a verembe vetni őket! - Ekkor elhallgatott, és sírni kezdett.

A mese is véget ért, s már majdnem reggeledett. Emelkedett a nap a keleti hegyek fölött, és mi készültünk, hogy átkeljünk a hatalmas Níluson. A sivatag melegedett, Haiman lesétált a vízhez.

Akkor indult el az első tutaj a katonákkal. Haiman még akkor is sírt, mikor a nap első sugarai lángra gyújtották a folyót.

- Ré, a napisten, Kemet legrégibb s legfenségesebb istene! - suttopta. - És ez az isten fordult ellenük! Miért? Titokban siratják sorsukat; megőrjíti őket a szomjúság; rettegnek, hogy ez a szomj előbb-utóbb elviselhetetlenné fokozódik. Meg kell mentenetek őket. Meg kell tennetek népünkért. Nem azért küldtek érteket, hogy kárhoztassanak vagy bántsanak. Szükségük van rátok. Hatalmas boszorkányok vagytok. Szabadítsátok meg őket a szellemtől! - Ránk nézett, eszébe jutott minden, ami velünk történt, és átadta magát a reménytelen csüggedésnek.

Nem feleltünk. A tutaj készen állt, hogy átvigyen a palotába. Bámultuk a vakító napsütésben a királyi székváros festett házait, és azon tűnődtünk, mi lesz a vége ennek a szörnyűségnek.

Ahogy ráléptem a tutajra, a gyermekemre gondoltam, és hirtelen tudtam, hogy itt fogok meghalni Kemetben. Be akartam hunyni a szememet, hogy halkan, lopva megkérdezzem a szellemeket, valóban ennek kell-e történnie, aztán mégse mertem. Nem engedhettem meg, hogy az utolsó reményemet is elvegyék tőlem.

MAHARET megmerevedett.

Jesse látta, hogyan húzza ki a vállát, jobb kezének ujjai ökölbe szorultak, majd ellazultak a fán, arany körmei csillogtak a lángok fényében.

- Nem akarlak ijesztgetni benneteket - mondta elszíntelenedett hangon -, de tudnotok kell, hogy az Anya átkelt a nagy keleti tengeren. Közelebb vannak Lestat-val...

Jesse érezte, mint szalad körbe az asztal mellett a nyugtalanság árama. Maharet nem mozdult, fülelt, vagy talán figyelt. Szembogara alig észrevehetően mozgott.

- Lestat szólít - mondta -, de még túl gyenge, hogy hallhassam; túl gyenge a képekhez. Egyelőre nem esett baja. Ennyit tudok. Meg azt is tudom, hogy már kevés időm maradt befejezni a történetet...

XIII. LESTAT: A MENNYEK KIRÁLYSÁGA

KARIB-tenger. Haiti szigete. Az Isten Kertje.

Álltam a holdfényben a hegytetőn, és azon igyekeztem, hogy ne lássam ezt a paradicsomot. Azokat próbáltam elképzelni, akiket szeretek. Vajon még mindig az égisz éró fáknak abban a mesebeli erdejében gyülekeznek, ahol anyámat láttam Jární? Bárcsak láthatnám az arcukat, hallhatnám a hangjukat! Marius, ne légy haragvó atya! Segíts! Segíts minket! Nem adom föl, de vesztesre állok. Elveszítem a lelkemet és az eszemet. A szívemet már elveszítettem, az már az övé.

Ám nem érhettem el őket. Elzárt egymástól a megszámlálhatatlan mérföld, amelyeken nem nyúlhattam át.

Inkább az apró tanyákat rejtő, zöldellő dombok virágtengerben úszó mesevilágát figyeltem, ahol fává nő a piros karácsonyi csillag. Meg az örökké változó felhőket, amelyek vitorlás hajóként szálltak a friss szélben. Mire gondolhattak az első európaiak, mikor meglátták a sziporkázó tengerben ezt a termékeny földet? Hogy ez Isten Kertje?

Mégis pusztulást hoztak rá. Az őslakosok néhány kurta év alatt eltűntek, végzett velük a rabszolgaság, a betegség, a szüntelen sanyargatás. Nyomtalanul kihaltak a békés lények, akik ezt a balzsamos levegőt szívták, és az év minden napján érett gyümölcsöt téphettek a fáról. Talán isteneknek nézték látogatóikat, akik nem is tehetnek mást, mint hogy viszonzozzák az ő kedvességüket.

Lent, Port-au-Prince utcáin most a zavargás és a halál az úr. És nem is a mi művünk, hanem e véres hely egyhangú történelméé, amely négyszáz éve úgy termi az erőszakot, akár a televény a virágot, bár a felhőkbe fűrődő hegyek szépségétől megszakad a szív.

Azért mi is kitettünk magunkért az erdős oromra vezető kanyargós út mentén, a kis falvakban: ő, mert elvégezte a munkát, én, mert nem állítottam meg. Pasztellszín kunyhók, elvadult babánfák, és a nép olyan szegény, olyan éhes. Az asszonyok még most is himnuszokat énekeltek, miközben a gyertyák és az égő templom fénye mellett temették a holtakat.

Kettesben voltunk, messze túl a keskeny út végén, ahol az ismét elburjánzó erdő takarja ennek a régi háznak a romjait. Valaha fellegvárként tekintett le a völgyre. Sok száz éve elhagyták az ültetvényesek; sok száz éve annak, hogy e rommá lett szobákban táncoltak, énekeltek, itták a bort, miközben rabszolgáik sírtak.

A téglafalakat elborította a holdsugárban foszforeszkáló bougainvillea. A padló kőcsockái közül kinőtt egy hatalmas fa, és félretolta göcsörtös, virágos ágaival az utolsó tetőgerendákat.

Bár maradhatnék itt örökre övele! És felejthetnék el minden mást! Ne legyen halál, ne legyen gyilkolás!

Sóhajtott és azt mondta: - Ez itt a Mennyei Királysága.

Lent a falucsukában mezítlábas asszonyok üldözték füstöllyel a férfiakat. A vudu pap ősi átkait rikácsolta, mikor utolérték a temetőben. Otthagytam a vérfürdőt, felkapaszkodtam a hegyre, dühöngve menekültem, nem bírtam tovább a tanúskodást.

Utánam jött és e romok között talált rám. Kapaszkodtam valamibe, amit értek: az ócska vaskapuba, a rozsdás harangba, az iszalagtól fojtogatott téglaszlopokba, kézművesek csinálmányaiba, amelyek máig megmaradtak. Ó, hogy gúnyolt!

A harang, mondta, a rabszolgákat hívta; itt olyanok lakoztak, akik vérbe borították a földet. Miért menekülök sértődötten az ujjongó ártatlanok zsoltárai elől? Bár dölne össze minden ilyen ház. Összevesztünk. Komolyan veszekedtünk, ahogy a szerelmesek szoktak.

- Ezt akarod? - kérdezte. - Soha többé egy csepp vért?

- Én csak egy szimpla valaki voltam. Igen, veszedelmes, de szimpla. Azért tettem, amit tettem, hogy életben maradjak.

- Ó, mennyire elszomorítasz! Így hazudni! Így hazudozni! Mit kell tennem, hogy láss? Annyira vak és önző vagy!

Újra láttam az arcán a szenvedést, a hirtelen fájdalmat, amely olyan emberivé tette. Feléje tártam karomat.

Órákig öleltük egymást, legalábbis úgy rémlett.

Most béke volt és nyugalom; visszajöttem a szirt széléről, és megint átöleltem. Fölnézett a tornyosuló felhőóriásokra, amelyek közül kísérteties fényét ontotta a hold, és azt mondta: - Ez itt a Mennyei Királysága.

Már nem voltak fontosak az olyan apróságok, hogy egymás mellé dőlünk, vagy letelepedjünk egy kőpadra. Állva összeölelkezni, nem kellett ennél nagyobb boldogság. Ismét ittam a nektárt, az ő nektárját, noha sirtam közben, és azt gondoltam, no lám, feloldódtál, mint gyöngyszem a borban. Belebújtál, te kis ördög, eltűntél benne. Álltál és nézted a halálukat; álltál és néztél.

- Nincs élet a halál nélkül - súgta. Most én vagyok az út, amely a békességes élet egyetlen reményéhez vezet. - Szájamra szorította a száját. Megteszi-e még egyszer azt, amit a szentélyben? Fogunk-e még összeformni, egymásból kortyolva a tüzes vért?

- Figyeld a falvak dalát. Hallhatod.

- Hallom.

- Majd figyelj erősen a város hangjaira, messze odalent. Tudod, hány halál esik a városban ma éjszaka? Hányakat mészároltak le? Tudod, hányan fognak még elesni a férfiak kezétől, ha nem változtatunk ennek a helynek a végzetén? Ha nem adunk neki Új látomást? Tudod, mióta tart ez a csata?

Évszázadokkal ezelőtt, az én koromban ez volt a francia korona leggazdagabb gyarmata. Dúskált a dohányban, incdgóban, kávéban. Vagyonna lehetett szert tenni egyetlen idény alatt. Most az emberek a földet túrták, mezítláb caplattak a kisvárosi utcák saráiban, Port-au-Prince városában automata fegyverek ugattak, a macskakövnön kupacokban heverték a tarka pamutinges hullák. A gyerekek konzerves dobozzal merték a vizet a kanálisból. A rabszolgák fellázadtak, a rabszolgák győztek, a rabszolgák mindent elveszítettek.

Ám ilyen a végzete és a világa azoknak, akik emberek.

Puhán fölnevetett. - És mi vagyunk mi? Haszontalanok? Mivel igazoljuk létezésünket? Csak úgy félreállunk és nézzük, amin nem akarunk változtatni?

- És ha tévedés? - vitatkoztam. - Ha még rosszabb lesz tőle a világ? Ha megvalósíthatatlan, keresztül-vihetetlen borzadály lesz a vége? És az a rengeteg férfi a sírban, az egész föld egy cinterem, egy halotti máglya. Semmi sem lesz jobb tőle, csak rossz, rossz!

- Ki mondja neked, hogy rossz?

Hallgattam.

- Marius? - Milyen megvető volt a nevetése. - Nem fogod fel, hogy nincsenek többé apák? Se haragvók, se elnézők?

- Vannak fivérek, és vannak nővérek - mondtam. - Bennük megtaláljuk apánkat és anyánkat, nem?

Ismét nevetett, de most szelíden.

- Fivérek és nővérek - mondta. - Szeretnéd látni igazi fivéreidet és nővéreidet?

Főlemeltem a fejemet a válláról, és megcsókoltam az arcát. - Igen, látni akarom őket. - Ismét nyargalt a pulzusom. - Kérlek! - mondtam, a torkát, a járomcsontjait, csukott szemét csókolva. - Kérlek!

- Igyál még - súgta. Éreztem keblének feszülését. Belemélyesztettem fogamat a torkába, és ismét bekövetkezett a kis csoda: a héj meghasadt, és ömlött a szájamba a nektár.

Forró hullám csapott át rajtam. Megszűnt a nehézkedés, megszűnt a hely és az idő. Akasa!

Láttam a vörösfenyőket; láttam a házat, amelyben égtek a lámpák, a termet a hegy tetején, az asztalt és az asztal körül őket, a sötét üvegfalakban tükröződő arcokat és a lobogó tüzet. Marius, Gabrielle, Louis, Armand. Együtt vannak, biztonságban vannak! Álmodom? Egy vörös hajú asszonyt hallgatnak. Én ismerem ezt az asszonyt! Én láttam már ezt az asszonyt!

A vörös hajú ikrek álmában szerepelt.

Látni akarom a halhatatlanokat az asztal körül! A fiatal vörös hajút az asszony oldalán, őt is láttam. De akkor élt. A koncert őrzöngésében átöleltem és belenézttem lázas szemébe. Megcsókoltam, kimondtam a nevét; és akkor mintha verem nyílt volna meg alattam, és én hullottam az ikrek álmaiba, amelyekre sose emlékeztem igazán. Festett falak, templomok.

Hirtelen kifakult minden. Gabrielle! Anyám! Késő. Utánakaptam, orsózva pörögtem a sötétségen át.

Most tied minden hatalmam. Csak időre van szükséged, hogy tökéletesítsd. Tudsz ölni, parancsolsz az anyagnak, gyújthatsz tüzet. Készen állsz, hogy elébük lépj. De most egyelőre hagyjuk, hadd fejezzék be álmódózásukat, balga fondorkodásukat és vitáikat. Mutatunk nekik még egy kicsit a hatalmunkból...

Ne, Akasa, kérlek, kérlek, menjünk hozzájuk!

Elhúzódtam tőlem és megütött.

Megtántorodtam az ütéstől. Dideregtem, vacogtam. A fájdalom úgy hasogatta csontjaimat, mintha Akasa ujjai még mindig az arcomra tapadnának. Az ajkamat harapdáltam a dühtől, míg vártam, hogy a fájdalom felhorgadjon, majd elenyésszen. Ökölbe szorítottam a kezemet, de semmit sem tettem.

Határozott léptekkel átment a kockaköveken, hátára omló haja lobogott. Megállt a romos kapunál, kisé felvonta a vállát, háta meggömbült, mintha bezárkózna önmagába.

Jöttek a hangok, elérték a sívító csúcspontot, mielőtt megfékezhettem volna őket, majd visszavonultak, mint vizek az áradás után.

Ismét láttam a hegyeket, a romba dőlő házat. Arcom már nem fájt, de reszkettem.

Megfordult, mereven nézett. Vonásai élesebbek lettek, szeme kissé elkeskenyedett, - Nagyon sokat jelentenek neked, ugye? Mit gondolsz, mit fognak tenni vagy mondani? Azt képzeled, Marius letéríthet az utamról? Úgy ismerem Mariust, ahogy te sohasem ismerhetted! Ismerem észjárásának minden ösvényét! Ugyanolyan mohó, mint te! Miket hiszel te rólam, hogy engem csak így meg lehet ingatni? Én királynőnek születtem! Mindig uralkodtam, még a szentélyből is uralkodtam! - Szeme hirtelen elfátyolosodott. Hallottam a hangokat, az erősödő, tompa zümmögést. - Uralkodtam, még ha legendában is, még ha csak elméjében is azoknak, akik hódolni jöttek hozzám! Nekem fejedelmek muzsikáltak; imádkoztak hozzám, áldoztak nekem! Mit akarsz tőlem? Hogy miattad mondjak le trónomról, végzetemről?

Mit válaszolhattam?

- Olvasol a szívemben - mondtam. - Tudod, mit akarok. Menj el hozzájuk, tedd lehetővé, hogy nyilatkozzanak erről a dologról, mint ahogy nekem is lehetővé titted. Nekik Olyan szavaik vannak, amilyenek nekem nincsenek. Tudnak dolgokat, amelyeket én nem tudok.

- De Lestat, én nem szeretem őket! Nem szeretem őket annyira, mint téged. Mit érdekel, mit mondanak? Nincs türelmem hozzájuk!

- De szükséged van rájuk! Magad mondtad. Hogyan kezdhet-tiéd el nélkülük? Mármost igazából, nem ezekben az isten háta mögötti falvakban, hanem a városokban, ahol az emberek harcolni fognak. A te anygaid, így nevezted őket.

Szomorúan csóválta a fejét. - Senkire sincs szükségem - mondta -, kivéve... kivéve... - Tétovázott, majd hirtelen az egész arca kiüresedett a meglepetéstől,

Akaratlanul megnyikkantam. A tehetetlen bánat kis hangja szökött ki a számon. Akasa pillantása elködösült, és mintha újból felcsaptak volna a hangok, nem az én fülemben, hanem az övében. Mereven bámult rám, de nem látott.

- Ám ha kell, valamennyiőtöket elpusztítalak - mondta szórakozottan. A szeme keresett, de nem talált.

- Okosabb, ha elhiszed. Ezúttal nem győznek le, nem hátrálok meg. Látni akarom álmaira megvalósulását!

Elfordítottam a tekintetemet, kinéztem a romos kapun a szirt csorba peremére, lenéztem a völgybe. Mit adnék érte, hogy szabadulhassak ebből a lidércnyomásból? Hajlandó lennék önkezem által halni? Könnybe lábadó szemmel bámultam a sötét réteket. Gyávaság még csak gondolni is rá! Én követtem el, számomra nincs menekvés.

Szobormereven állt és fülelt, majd lassan megrebbentek a pillái. A válla úgy mozgott, mintha nagy súlyt hurcolna önmagában. - Miért nem tudsz hinni bennem? - kérdezte.

- Hagyj föl velem! - válaszoltam. - Fordulj el a látomásoktól! - Odamentem hozzá, megfogtam a karját. Réveteget tekintett föl rám. - Időtlen helyen állunk. Ezek a szegény falvak, amelyeket meghódítottunk, ugyanolyanok, mint ezer éve. Hadd mutassam meg a világomat, Akasa! Csak a legapróbb részét hadd mutassam meg! Gyere velem a városokba, mint egy kém, nem pusztítani, de látni!

Szeme ismét felcsillant, lankatagsága múlóban volt. Átélt, és akkor hirtelen újra megkívántam a vért. Semmi másra nem bírtam gondolni, pedig akartam, pedig még sírtam is, amiért ennyire gyöngé az akaratom. Kellett! Kellett Akasa! Nem bírtam küzdeni ellene, pedig visszatértek közben régi ábrándjaim, mert álmodtam én arról, hogy fölébresztem, elviszem operába, múzeumba, hangversenyre, megnézzük a fővárosokat, mindazt a szépet és halhatatlant, amit férfiak és nők teremtettek évezredek át, azokat az alkotásokat, amelyek fölött állnak a gonoszok, az ember összes hibájának és esendőségének.

- De mi közöm nekem ily dibiás dolgokhoz, szerelmem? - súgta. - Te akarsz megtanítani a világodra?

Ah, minő hívság. Én fölötté állok az időnek, mindig is fölötté álltam.

Ennek ellenére szívfájdító bánattal nézett rám.

- Szükségem van rád! - súgta, és ez volt az első alkalom, hogy könnyek szöktek a szemébe.

Nem bírtam. Dideregtem a fájdalomtól. Ajkamra tette ujját, hogy elhallgattasson.

- Jól van, szerelmem - mondta -, elmegyünk fivéreidhez és nővéreidhez, ha így akarod. Elmegyünk Mariushoz. Ám előbb hadd szorítsalak szívemre még egyszer. Látod, nem lehetek más, mint ami lenni akarok. Ezt ébresztetted Föl énekeddel; ez vagyok én!

Tiltakozni próbáltam, előlről akartam kezdeni a vitakozást, amely szembefordítana bennünket, és megsebezne őt, de nem találtam a szavakat, mikor a szemébe néztem. Akkor hirtelen rádöbbsentem, mi történt.

Tudom, mivel állítsam meg, rátaláltam a kulcsra, itt volt az orrom előtt egész idő alatt! Nem a szerelem, a rázorultság. Szüksége volt egy szövetségesre a birodalomban, egy rokon lélekre, akit egy bordában szöttek vele. Azt hitte, olyanná tehet, amilyen ő. Most tudta meg, hogy nem.

- Ah, tévedsz! - mondta. Könnyei csillogtak. - Csak ifjú vagy és félsz. - Elmosolyodott. - Te hozzám tartozol, királyfiam. És ha úgy kell lennie, téged is elpusztítalak.

Nem szóltam, mert nem bírtam. Tudtam, mit láttam, akkor is tudtam, ha ő nem ismerte be. A mozdulatlanság hosszú éveiben egyszer sem volt egyedül, sohasem kellett elszenvednie az igazi magányt. Enkil ült mellette, Marius a lábához helyezte ajándékait. Egyszer sem kellett magányos hadat viselnie.

Arcán két tűzvörös csikot húztak a könnyek. Szája elernyed, szemöldökét fenyegetően összeráncolta, bár az arca Ugyanúgy sugárzott.

- Nem, Lestat! - ismételte. - Nincs igazad. De most végére kell járnunk a dolognak. Ha meg kell halniuk valamennyiüknek, hogy hű legyél hozzám, akkor haljanak meg. - Kitérta karjait.

Ott akartam hagyni, ki akartam kelni ellene, fenyegetései ellen, de moccanni se bírtam, amikor közelebb lépett.

Melegen fújdogált a karibi szellő. Keze föl vándorolt a hátamon. Ujjait hajamba fúrta. Ismét ömlött belém a nektár, előtötte a szívemet. Ajka végre rátalált a torkomra, foga hirtelen átdöfte húsomat. Igen, mint a szentségházban, valamikor régen! Igen, az ő vére, az én vérem! Igen, szívének siketítő dobolása! Maga volt az üdvösség. Mégsem engedhettem, nem bírtam, és Akasa tudta ezt.

XIV.
AZ IKREK TÖRTÉNETE
BEFEJEZÉS

A palota ugyanolyan volt, ahogy emlékeztünk rá, csak talán egy kicsivel fényesebb a hódoltatott földeken szerzett zsákmánytól. Még több aranszővet, még több tarka festmény és kétszer annyi rabszolga, akiket úgy teleaggattak arannyal és ékkövekkel, mintha ők is díszitmények lennének szikár póreségükben.

Most királyi cellát kaptunk, kecses székekkel, asztalokkal. Finom szőnyeggel, halat és húst tálaltak elénk.

Alkonyatkor éljenzést hallottunk: megjelent a palotában a király és a királyné. Az udvar elébük járult térdet hajtani, dicséreteket zengve halovány bőrök, csillogó hajuk szépségéről, testükről, amely csodálatos módon felgyógyult a merényletök támadása után. A palota visszhangzott a dicshimnuszoktól.

E kisded látványosság végeztével a királyi pár hálószobájába vittek, ahol távoli lámpák szűrt fényénél először láthattuk tulajdon szemünkkel az átváltozást.

Két sápadt, de fenséges lényt pillantottunk meg, akiknek minden porcikája szakasztott olyan volt, mint eltűnkben, ám kísérteties derengés övezte őket, mert bőrük nem volt bőr többé. És elméjük sem volt már teljességgel az övék. Bár azért szédületesek voltak, képzelhetitek. Igen, szédületesek, mintha a hold jött volna le az égről, hogy sugaraiból szője meg őket. Fölékszerezve álltak tündöklő arany bútoraik között és ránk szögezték obszidiánként ragyogó szemüket. Majd egészen más hangon, puhán zenélő hangon megszólalt a király:

- Haiman már elmondta, mi történt velünk. Nagy csodát láttok magatok előtt, mert bizonyos mértékben legyőztük a halált. Fölülemelkedtünk az emberek nyűgein és korlátain; látunk és értünk dolgokat, amelyek korábban el voltak fedve előlünk.

Ám a királyné rögtön ledobta maszkját. - Ezt meg kell magyaráznotok! - sziszegte. - Mit művelt a ti szellemetek?

Több okunk volt félni e szörnyetegektől, mint valaha. Megpróbáltam továbbítani a figyelmeztetést Mekarének, ám a királyné felcacagott. - Azt képzeled, nem tudom, mit gondolsz? - kérdezte.

A király könyörgött, hogy hallgasson. - Hadd használják a boszorkányok a hatalmukat - mondta. - Tudjátok, hogy mindig tiszteltünk benneteket.

- Igen - vicsorgott megvetően a királyné. - Ti pedig ezt az átkot küldtétek ránk.

Azonnal tiltakoztam, hogy nem tettünk ilyet, mi álltuk, amit ígértünk, amikor a királyságból hazatértünk otthonunkba. Mekare némán tanulmányozta a párt, miközben én könyörögtem, hogy értsék meg, ha a szellem követte el, akkor magától tette, pusztá szeszélyből.

- Szeszélyből! - mondta a királyné. - Mit értesz azon, hogy szeszélyből? Mi történt velünk? Mik vagyunk? - kérdezte ismét. Majd felhúzta az ajkát, hogy megmutassa a fogát. Láttuk, hogy tépőfogai nőttek, picik, de olyan élesek, akár a kés. A király ugyancsak mutatta, hogy rajta is megesett ez a változás.

- Hogy jobban lehessen vért szívni! - suttopta. - Felfogjátok, mi ez a szomjúság? Nem bírjuk oltani! Három-négy ember hal meg táplálásunkban minden éjszaka, mégis szomjúságtól gyötörve térünk ágyunkba!

A királyné beletépett a hajába, és olyannak látszott, mint aki nyomban üvölni fog. Ám a király megfogta a karját. - Adjatok tanácsot, Mekare és Maharet - mondta. - Mert meg akarjuk érteni ezt az átalakulást, és azt, miként használható jóra.

- Igen - szólt a királyné, erőlködve, hogy visszanyerje önuralmát. - Mert ily dolog bizonyosan nem történhet ok nélkül... - Reménytelenül elhallgatott. Láthatólag összeomlott kicsinyesen gyakorlatias világnézete, mely örökké igazolásokat keresett, legyenek mégoly gyatrák is, míg a király tovább ragaszkodott illúzióhoz, ami gyakorta, még eltűnk alkonyán is megesik férfiakkal.

Amikor elnémultak, előlépett Mekare, és rátette kezét a királyra. A vállára tette a kezét, és behunyta a szemét. Majd ugyanezt megismételte a királynéval, noha az gyűlölettől csöpögő pillantással meredt rá.

- Mondd el - szólt Mekare, a királynét nézve -, mi történt abban a pillanatban? Mire emlékszel? Mit láttál?

A királyné hallgatott, az arca feszült volt és gyanakvó. Csak még szebbé tette az átalakulás, ám volt benne valami visszataszító, mintha nem virág lenne, hanem a virág tiszta, fehér viaszából készült mása. Amikor eltűnődött, hirtelen komor lett és rosszindulatú. Ösztönösen közelebb léptem Mekaréhez, hogy megvéddem, ha történne valami.

Ám akkor így szólt a királyné:

- Meg akartak ölni bennünket az árulók! Az volt a tervük, hogy ráfogják a szellemekre. Hogy ismét ehessék a húst, apjuk és anyjuk húsát, és vadászhasznak rá! Bejöttek a házba, és összeszurkáltak tűreikkel, engem, koronás királynéjukat! - Elhallgatott, mintha ismét maga előtt látná az eseményeket. - ŐSz-szekaszaboltak, mellembé mártották törüket, és én összeestem. Ember nem élhet túl oly sebeket, amelyeket kaptam. A padlóra roskadtam, és tudtam, hogy halott vagyok! Halljátok, amit mondok? Tudtam, hogy semmi sem menthet meg. Vérem patakzott a padlóra.

Ám ahogy láttam a vért, amely tócsába gyűlt előttem, rádöbbsentem, hogy nem vagyok megsebzett testemben, már elhagytam, megragadtam a halál, és erőszakosan vonszol fölfelé, mintegy alagúton át, oda, ahol nem fogok szenvedni többé!

Nem féltem, nem éreztem semmit. Lenéztem és láttam magamat, amint haloványan és vérbe köpülve heverek a kis házban. Nem érdekelt, szabad voltam. Ám akkor hirtelen elkapott valami, elkapta láthatatlan lényemet! Az alagút eltűnt, hatalmas szövedékbe kerültem, amely a halászok hálójára emlékeztetett. Minden erőmmel nekifeszültem, és az engedett is erőmnek, de nem szakadt el, hanem szorosan megmarkolt, és nem törhettem át rajta.

Amikor sikoltani próbáltam, ismét testemben találtam magamat! Éreztem sebeim gyötrelmét, mintha most döfnék belém a késeket. Ám a háló, a hatalmas háló még mindig fogva tartott, csak most nem oly végtelen volt, mint előbb, hanem szorosabbá húzódott össze, és immár nagy selyemfátyolra emlékeztetett.

Ez a dolog szélvészékként forgott körülöttem, láthatóan, mégis láthatatlanul: fölemelt, ledobott, pörgött. Sebeimből áradt a vér, és a fátyol fölitta, mintha közönséges szövet lenne.

Ami átlátszó volt, megtelt vérrrel. Szörnyűséges dolgot láttam, formátlant, éktelen nagyot, amely megszívta magát az én véremmel. Ám e dolognak volt egy másik tulajdonsága is, egy központja, izzó kicsiny közepe, amely bennem volt, és megvadult állat módjára futkosott testemben. Végigrohant tagjaimon, dübörögve-csapkodva, körbe-körbe száguldozott a hasamban. Körmeimmel marcangoltam magamat, akár föl is hasítottam volna, csak kivethessem magamból e dolgot!

Úgy rémlett, a dolog láthatatlan részét, az engem körülgomolygó vérködöt e kis mag irányította, mert a felhő úgy hajladozott ide-oda, ahogyan a mag futkosott bennem, az egyik percben még a kezemben, a másikon a lábamban. Fölszáguldott a gerincemen.

Meg fogok halni, gondoltam, egész biztosan meghalok. Majd jött a vakság sötétsége, és csend lett. Bizonyosra vettem, hogy megölt. Akkor most felszálljak? Ám hirtelen kinyílt a szemem, felültem, mintha sohasem törtek volna rám támadók, és olyan tisztán láttam! Láttam Haimant, kezében az égő fáklyával, a kert fáit - mintha még sose láttam volna igaz valójukban ez egyszerű dolgokat! Belsőmből és sebeimből tökéletesen elmúlt a fájdalom. Egyedül a szemem fáj a fénytől, sehogy se bírtam ragyogását. De megmenekültem a haláltól, testem tökéletes lett és megdicsőült, azt az egyet kivéve... - Itt elhallgatott.

Egy pillanatig közönyösen bámult maga elé, majd azt mondta: - A többi tudjátok Haimantól. - A királyra pillantott, aki mellette állt, és hozzánk hasonlóan ő is a királyné szavainak jelentését próbálta kifürkészni.

- A szellemetek megpróbált elpusztítani bennünket - közölte Akasa. - De valami más történt; közbeavatkozott egy hatalmas erő, és győzelmet aratott az ördögi gonosz felett. - Ismét cserben hagyta magabiztossága, torkán akadt a hazugság. Arca maga volt a hideg fenyegetés. - Mondjátok meg, boszorkányok, bölcs boszorkányok! - kért mézédeseen. - Ti, aki tudtok minden titkot! Mi a neve annak, amik vagyunk?

Mekare sóhajtott. Rám nézett. Tudtam, hogy most nem akar erről a dologról beszélni. Eszembe jutott a szellemek figyelmeztetése: az egyiptomi király és a királyné kérdéseket tesznek föl, és nem lesznek nyűkre a válaszaink. El fognak pusztítani...

A királyné elfordult, leült, lehorgasztotta a fejét. Kizárólag ekkor látszott rajta őszinte bánat. A király fáradtan mosolygott. - Szenvédünk, boszorkányok - mondta. - Jobban bírnánk ez átváltozás terhét, ha jobban értenénk. Ti, kik közösködtek láthatatlan dolgokkal, mondjátok el, mit tudtok e varázslatról, segítsétek, ha akartok, hisz tudjátok, hogy sohasem benneteket akartunk bántani, mi csupán az igazságot és a törvényt terjesztettük.

Nem foglalkoztunk ennek a kijeletésnek az ostobaságával, hogy mennyire erőnyes dolog népi társaság terjesztene az igazságot. Mekare mindössze arra kérte a királyt, hogy mondja el, mire emlékszik.

Azt mondta el, amit ti is tudtok, valahányan itt ültök. Hogyan halt meg; hogyan ízlelte meg az arcára kent vért, felesége véré; hogyan kelt életre a teste, kívánta meg a vért, itta ki a feleségéből, és lett olyan, mint ő. De nála nem volt titokzatos vérfelhő. Testében semmi sem rendezett átokfutást. - Elviselhetetlen ez a szomszár - mondta. - Elviselhetetlen. - És ő is lehorgasztotta a fejét.

Egy darabig szótlánul néztük egymást Mekarével. Aztán szokás szerint Mekare szólalt meg elsőnek.

- Nem tudunk nevet arra, amik vagytok - mondta. - Nem hallottunk róla, hogy ebben a világban valaha is történt volna ilyesmi. Mindazonáltal egyszerű az eset. - Rászögezte szemét a királynéra. - Amikor érezted halálodat, lelked gyorsan menekülni akart a szenvedésektől, ahogyan a lelkek gyakorta teszik. Ám amikor fölemelkedett, megragadta Amel szellem, amely ugyanolyan láthatatlan volt, mint a lelked. Ha normálisan zajlottak volna az események, játszva legyőzhetted volna ezt a földhöz kötött entitást, és fölemelkedhettél volna azokba a tartományokba, amelyeket nem ismerünk.

Csakhogy valamikor régen ez a szellem megváltoztatta magát. Ez a változás egészen újfajta. Belekóstolt azoknak az embereknek a vérébe, amelyeket, mint magad is tapasztaltad, összeszurkált vagy zaklatott. Testedben számtalan sebed ellenére is maradt vér és élet.

Így tehát a szomjas szellem, amelynek láthatatlan alakja még mindig összefonódott a lelkeddel, fejest ugrott a testedbe.

Még ekkor is győzhettél volna, elűzhetted volna a gonoszt, ahogyan sűrűn előfordul megszállottakkal. Ám a szellem parányi magva, az az anyagi szemcse, amely kifogyhatatlan energiájukat gerjeszti, hirtelen sohasem látott mértékben megszívta magát vérrrel.

Ennélfogva a vér és az időtlen szövet egymilliószor erősebben és gyorsabban egyesült; a szellem egész testét elárasztotta az anyagi és anyagtalanság vére. Ez volt a vérfelhő, amit láttál.

De a leglényegesebb tagjaidban futkosó fájdalom. A halál közeledésére a szellem apró magva ugyanúgy összeolvadt hússoddal, mint ahogy az energiája már egyesült a lelkeddel. Talált valamilyen szervet, ahol a szellemek egyesülése után az anyag is eggyé válhatott az anyaggal, és létrejött egy új dolog.

- A szíve és a szívem - suttogta a királyné. - Egyek lettek! - Behunyta a szemét, és a mellére tette a kezét.

Nem szóltunk. Ez egyszerűsítésnek tűnt, és különben sem a szívet tartottuk az értelem vagy az érzések középpontjának. Szerintünk ezeket az agy irányította. Abban a pillanatban mindkettőnknek ugyanaz a szörnyűség jutott eszébe: anyánk szíve és agyveleje, amint beletapossák a hamuba és a porba.

Elfojtottuk az emléket. Borzalmas lett volna, ha épp azok látják meg, akik okozták.

- Nagyon helyes - szólt a király. - Azt elmagyaráztátok, mi történt Akasával. Benne van a szellem, lényeg egyesült a lényeggel. De mi van velem? Én nem éreztem ilyen fájdalmat, ilyen futkosó démont. Én csak... csak a szomjúságot éreztem, amikor véres keze megérintette ajkamat. - A feleségére tekintett.

Nyilvánvaló volt, hogy szégyellik a szomjúságot, és iszonyodnak tőle.

- Benned is ott a szellem - Válaszolta Mekare. - Csak egy Amel van. A magva a királynében tanyázik, de azért benned is ott van.

- Hogy lehet ez? - kérdezte a király.

- Ennek a szellemnek van egy hatalmas láthatatlan része - mondta Mekare. - Ha láthatátok volna a katasztrófa előtt, érzékelhettétek volna, hogy úgyszólván végtelen.

- Igen - helyeselt a királyné. - Olyan volt, mintha a háló eltakarta volna az egész eget.

- Ezek a szellemek - magyarázta Mekare - csupán akkor tesznek szert fizikai erőre, ha összesűrítik te-mérdekségüket. Egyébként olyanok, mint a felhők a szemhatáron, sőt, azoknál is hatalmasabbak; időnként azzal kérkednek, hogy nincs se végük se hosszuk, bár ez valószínűleg nem igaz.

A király rámeredt a feleségére.

- De hogy lehet kiengedni? - kérdezte Akasa.

- Igen, hogy lehet távozásra bírni? - csatlakozott a király.

Egyikünknek sem akaródzott felelni. Csodálkoztunk, hogyhogya tőlünk kell kérdeznünk a megoldást. - Pusztítsd el a testedet - válaszolt végül Mekare a királynénak. - Akkor a szellem is elpusztul.

A király hitetlenkedve bámult Mekarére. - Elpusztítani a testét! - Tehetetlenül pillantott a feleségére.

Ám Akasa csak mosolygott keserűen, mintha nem lepnék meg e szavak. Egy hosszú percre nem szólt, csak nézett bennünket leplezetlen gyűlölettel, majd a királyra tekintett. Aztán visszafordult hozzánk, és föltekintett a kérdést: - Halottak vagyunk, igaz? Nem élhetünk, ha a szellem távozik. Nem eszünk, nem iszunk, csak a vért, amelyet a szellem kíván. Testünk nem ürít salakot többé, egy porcikánk sem változott ama szörnyű éjszaka óta. Már nem élünk.

Mekare nem felelt. Tudtam, hogy a királyt és a királynét tanulmányozza, azon iparkodva, hogy ne úgy lássa őket, mint egy halandó, hanem mint egy boszorkány. Hagyja, hogy összegyűljön körülöttük a csend és a nyugalom, amelyben megfigyelhetők az egyébként elsikkadó, alig észrevehető, parányi vetületek. Transzba esett, úgy fülelt és figyelt, majd megszólalt, élettelen, tompa hangon:

- Munkálkodik a testeteken; úgy munkálkodik, akár a tűz a fán, amelyet fölemészt, vagy a féreg a döngön. Munkálkodik, munkálkodik, és ez a munka szükségszerű, mert az egyesülés folytatódik benne. Ezért

fáj neki a nap, mert minden energiáját arra használja, hogy tegye, amit tennie kell; ezért nem bírja elviselni a nap hevét.

- Sőt a szövetnek ragyogását sem - sóhajtotta a király.

- Időnként még a gyertyalángot se - tette hozzá a királyné.

- Igen - felelte Mekare, kitépve magát az önkivületből. - Holtak vagytok - súgta -, és mégis élők! Ha a sebek úgy gyógyultak be, ahogy mondtátok, ha a király úgy jött vissza, ahogy mondtátok, akkor talán valóban legyőztétek a halált. Mármint, ha nem mentek égető napra.

- De ez nem folytatódhat így! - tiltakozott a király. - Ti nem tudjátok, milyen rettenetes a szomjúság!

Ám a királyné ismét csak mosolygott keserűen. - Ezek nem élő testek többé, hanem a démon edényei. - Remegő szájjal tekintett ránk. - Vagy így van, vagy istenek lettünk.

- Feleljetek, boszorkányok! - követelte a király. - Lehetséges az, hogy isteni lények vagyunk, oly adottságokkal áldottak, amelyek isteneknek járnak csupán? - Mosolygott, mikor mondta; nagyon akarta hinni. - Nem lehetséges, hogy mikor démonotok el akart pusztítani, isteneink közbeavatkoztak?

Gonosz fény gyúlt a királyné szemében. Nagyon tetszett neki az ötlet, de nem hitt benne... nem igazán.

Mekare rám nézett. Azt akarta, hogy lépjek előre, és érintsem meg őket, ahogy ő. Azt akarta, hogy tekintsek rájuk úgy, ahogy ő. Mondani akart még valamit, de nem volt biztos benne. Nekem valóban kicsivel több készségem volt a megérzéshez, bár kevésbé bírtam a szavak adományával.

Előreléptem. Megérintettem fehér bőrüket, bár ugyanúgy iszonyodtam tőle, mint egész mivoltuktól, azért, amit népünkkel és velünk műveltek. Megérintettem őket, hátraléptem, szemügyre vettem őket, és akkor láttam a munkálkodást, amelyről Mekare beszélt, még hallottam is belőlük a szellem szüntelen ször-csögését. Lecsöndesítettem elmémet, megtisztítottam a félelemtől, majd mikor elmélyült bennem a transz-állapot nyugalma, megengedtem magamnak, hogy szóljak.

- Még több halandót akar - mondtam. Mekarére pillantottam. Ő is ezt gyanította.

- Annyit áldozunk neki, amennyit bírunk! - pihegte a királyné, majd ismét elpirult a szégyentől, amely lángvörös foltokat festett halovány bőrére. A király arca is megszínesedett. Akkor Mekaréhoz hasonlóan én is megértettem, hogy eksztázist éreznek ivás közben. Sohasem éltek át ehhez fogható gyönyörűséget, se az ágyban, se a lakomaasztalnál, se bortól vagy sertőt mámorosan. Ebből fakadt a szégyen. Nem a gyilkolást szégyellték, hanem a táplálkozás szörnyűsége voltát, a kéjt. Jó kis pár voltak.

Ám engem félreértettek. - Nem - magyaráztam -, olyanból akar többet, amilyenek ti vagytok. Bele akar bújni másokba is és vérvókká akarja tenni őket, mint a királyt; túl temérdek, hogy elférjen két apró testben. Akkor lesz csak elviselhető a szomjúság, ha másokat alkottok, hogy megosszák veletek a terhet.

- Nem! - sikította a királyné. - Még rágondolni is rossz!

- Bizonyosan nem lehet ilyen egyszerű - csatlakozott a király. - Bennünket ugyanabban a rettenetes pillanatban alkottak, amikor isteneink csatáoztak ezzel a démonnal, vagyis amikor isteneink csatáztak és győztek.

- Nem gondolnám - szóltam.

- Azt akarod mondani - kérdezte a királyné -, hogy ha másokat táplálunk ezzel a vérrrel, ők is ilyen fertőzöttek lesznek? - Felidézte magában a katasztrófa részleteit, férje haldoklását, leálló szívverését, a szája sápriccelő vért.

- Nekem nincs is elegendő vérem ehhez! - közölte. - Én csak az vagyok, aki vagyok! - Majd a szomjúságra gondolt, és a holtakra, akikkel oltotta.

Akkor értettük meg, hogyan történt a dolog: Akasa kiszívta a férjéből a vért, mielőtt visszaadta volna. A halál szélén álló király a legfogékonyabb állapotban volt, mert a szabadulófélben levő lelket Amelnek csak meg keltett ragadnia láthatatlan csápjával.

Ők persze olvastak a gondolatainkban.

- Nem hiszem, amit mondtok - közölte a király. - Az istenek nem engednék. Kemet királya és királynéja vagyunk. Legyen bár átok vagy áldás, ennek a varázslatnak velünk kellett történnie.

Percnyi csönd lett, majd a lehető legőszintébben folytatta: - Nem értitek, boszorkányok? A sors akarta így. Le kellett rohannunk földeteket, ide kellett hoznunk benneteket és ezt a demont, hogy megtörténhesen velünk, Szenvedünk, igaz, de istenek vagyunk, mert szent tűz ez, úgyhogy hálát kell adnunk azért, ami velünk gesgett.

Próbáltam megakadályozni, hogy Mekare szóljon. Megmarkoltam a kezét. Ám a király és a királyné úgyis tudták, mit akar mondani a nővérem. Csak a meggyőződése háborította fel őket.

- Valószínűleg belemehetett volna akárkibe - mondta Mekare -, ahol kettős körülmények kínálkoznak, egyszerre haldoklik asszony és férfi, hogy a szellem megragadhassa őket.

Némán meredtek ránk. A király megrázta a fejét. A királyné undorral elfordította a tekintetét. Majd azt suttogta a király: - De ha így van, akkor mások megpróbálhatják elvenni tőlünk!

- Ó, igen - felelte Mekare. - Amennyiben halhatatlanokká lennének tőle? De mennyire, hogy megtennék! Ki ne akarna örökké élni?

A király arca teljesen megváltozott. Fel-alá járkált a szobában, ránézett a feleségére, aki úgy bámult maga elé, mint aki mindjárt megőrül, és nagyon tapintatosan annyit mondott: - Így hát tudjuk, mit kell tennünk. Nem tenyészthetünk ki egy ilyen szörnyeteg fajt! Tudjuk!

Ám a királyné a fülére csapta a kezét, és a mennyezetre meredve visítani kezdett, majd zokogott, végül ordított a kintól. Ujjai karmokká görbültek.

Mekarével a falhoz hátráltunk és egymásba kapaszkodtunk. Mekare megremegett és ugyancsak sírva fakadt. Az én szemem is könnybe lábadt.

- Ti tettétek ezt velünk! - üvöltötte a királyné. Embertől még sose hallottam ekkora hangerőt. Örjöngeni kezdett, tört-zúzott a szobában, és láttuk benne Amel erejét, mert oly dolgokat művelt, amelyre halandó nem lett volna képes. A tükröket a plafonhoz csapta; az aranyozott bútorok forgácsa szakadtak ökölcspárai alatt. - Sose szabaduljatok az alvilágból, a démonok és fenevadak közül, azért, amit vetünk műveltetek! Fertelmek! Boszorkányok! Ti és a démonok! Azt mondtátok, nem ti küldtétek ránk. De szívetekben megtettétek! Ő pedig kiolvasta szívetekből, ugyanúgy, mint én most, hogy rosszat kívántatok nekünk!

Akkor a király magához szorította, és addig csitíttgatta-csókolgatta, míg Akasa meg nem szűnt zokogni.

Majd kitepte magát férje karjaiból, és vérben forgó szemmel meredt ránk. - Hazudtak! - mondta. - Ugyanúgy hazudtok, mint a démonok! Azt hiszitek, történt volna ilyen dolog, ha nincs eleve elrendelve? - A királyhoz fordult. - Hát nem érted? Tiszta bolondok vagyunk, hogy itt fecséreljük az időt két közönséges halandóval, akiknek messze nincs oly hatalmuk, mint nekünk! Bizony hogy ifjú istenek vagyunk, és küzdenünk kell, hogy megértsük a mennyek szándékát. Sorsunk pedig magától értetődő: látván látjuk a tálentumban, amely nekünk adatott!

Nem válaszoltunk. Nekem úgy rémlett, legalábbis néhány drága percig, hogy addig jó, míg elhiszi ezt a bárgyúságot, Mert nem gondolhattam másra, mint hogy Amel, a gonosz, Amel, a buta, az agyalágyult, a baromállat véletlenül belecsámborodott ebbe a balvégzetű egyesülésbe, és talán az egész világnak fizetnie kell majd érte. Eszembe jutott anyánk figyelmeztetése. Eszembe jutott minden szenvedésünk. Majd olyan gondolatok rontottak rám - a király és a királyné elpusztításáról -, hogy fejemet eltakarva és magamat megrázva kellett törekednem tudatom megtisztítására, nehogy magamra zúdítsam haragjukat.

Ám a királyné már egyáltalán nem törődött velünk, legföljebb annyiban, hogy őreiért visított, vinnének azonnal a tömlőcbe, és holnap este majd ő ítél fölöttünk az egész udvar színe előtt.

Az örök megragadtak, a királyné parancsokat osztogatott, fogcsikorgatva, sötét ábrázattal. A katonák durván elvonszoltak, és bedobtak egy ablaktalan cellába, mint a közönséges rabokat.

Mekare magához ölelt, és azt súgta, hogy napkelteig semmire sem szabad gondolnunk, ami bajt hozhatna ránk, tehát énekeljük a régi dalokat, és járkáljunk, nehogy olyat álmodjunk, ami sértené a királyt és a királynét. Halálosan félt.

Sose láttam még ennyire félni. Mindig ő volt az, aki nyelvelt mérgében; én inkább magamba zárkózva kívántam mindenféle borzalmakat.

De mikor eljött a hajnal, és Mekare bizonyosra vehette, hogy a démonkirály s királynéja visszavonultak titkos vackukba, kitört belőle a sírás.

- Én tettem, Maharet! - mondta. - Én tettem! Én küldtem rájuk! Igyekeztem, hogy ne tegyem, de Amel kiolvasta a szívemből. Pontosan úgy volt, ahogy a királyné mondta!

Vég nélkül vádolta magát. Ő állt szóba Amellel, ő erősítette meg, hizlalta föl, tartotta ébren a szellem érdeklődését; majd Amel dühét kívánta az egyiptomiakra, és Amel ezt megtudta.

Próbáltam vigasztalni, mondtam, hogy senki sem parancsolhat a szívének, hogy Amel egyszer megmentette az életünket, hogy senki sem láthatja előre, hová vezetik a félelmetes útelágazások, hogy most el kell üznünk a lelkifurdalást, kizárólag a jövővel szabad törődnünk. Hogyan szabadulhatnánk? Mivel módolhatnánk ki, hogy ezek a szörnyetegek elengedjenek? Jó szellemeink most már nem ijeszthetik meg őket, ez kizárt, tehát gondolkodnunk kell, terveznünk kell, tennünk kell valamit!

Végül bekövetkezett, amiben titokban reménykedtem: megjelent Haiman, soványabban és nyúzottabban, mint valaha.

- Nagy baj van, kedveseim - mondta. - A királyt és a királynét ugyancsak bekergették a kutyaszorítóba azzal, amiket mondtatok; hajnal előtt Ozirisz templomába mentek imádkozni. Nem tudnátok biztatni őket, hogy van remény a jóvátételre? Bárminemű remény, hogy vége lesz ennek a rettenetnek?

- Egyetlen remény van, Haiman - súgta Mekare, - Tanúim a szellemek, nem azt mondom, hogy tedd meg. Én csak a kérdésre válaszolok. Ha véget akarsz vetni ennek, végezz a királlyal és a királynéval. Találd meg a rejtekhelyüket, és engedd rájuk a napot, amelyet új testük nem bír.

De Haiman elfordult, borzadva ily árulástól. Majd sóhajtva visszanézett rájuk: - Ó, édes boszorkányaim, hogy miket láttam! És mégse merek ilyet tenni.

Kínszenvedés volt minden óra, hiszen bizonyosan halálra adnak bennünket. Ennek ellenére nem bántuk többé, amit mondtunk és tettünk. Feküdtünk összeölelkezve a sötétben, énekeltük gyerekkorunk régi dalait, anyánk dalait; a kislányomra gondoltam, szerettem volna mellette lenni, lélekben kiemelkedni erről a helyről, és elmenni a gyermekemhez, de az álomital nélkül nem tehettem. Sose sajátítottam el ezt a készséget.

Bealkonyodott, és hamarosan felzendültek a himnuszok: közeledett a király és a királyné. Jöttek értünk a katonák és kivittek ugyanabba a hatalmas belső udvarra, ahol már jártunk. Itt történt, hogy Haiman kezével illetett és megszeplősített bennünket. Most ugyane bámészok elébe állítottak, összekötözött kézzel.

Csakhogy most este volt, homályosan hunyorogtak a lámpák a palota árkádjai alatt, gonosz fény játszott az oszlopok aranyozott lótuszvirágain és a falfestmények alakjain. A király és a királyné felvonult az emelvényre mire az egész gyülekezet térdre borult. A katonák ugyanerre a megalázkodásra kényszerítettek bennünket. Majd előrelépett a királyné, és beszélni kezdett.

Reszkető hangon közölte alattvalóival, hogy szörnyű boszorkányok vagyunk, mi szabadítottuk rá a királyságra a démont, amely csak nemrégiben tette pokollá Haiman életét, és ördögi galádságokat üzött volna a királlyal és a királynéval is, De im, Ozirisz, a nagy isten, minden istenek öregapja, aki hatalmasabb magánál Ré istennél is, porba zúzta ezt az ördögi erőt, fölemelvén a királyt és a királynét az égi dicsőségbe.

Ám a nagy isten előtt nem találhatnak kedvre boszorkányok, akik szeretett népét szomorítják, ezért megparancsolta, hogy ne legyen irgalom és kegyelem.

- Neked, Mekare, mert gonosz hazugságokat szóltál és démonokkal trafikáltál - mondta a királyné -, nyelved tépetik ki a szádból. Neked pedig, Maharet, mindama gonoszságokért, amelyeket láttál és velünk is el akartál hitetni, szemeid tépetnek ki! Éjszakára egymáshoz kötöttetek, hogy halljátok egymás sírását, de egyiktek ne szólhasson, másiktok ne láthassa! Holnap pedig fényes délben elevenen égettettek el a palota előtti köztéren, hogy az egész nép lássa! Mert tudjátok meg, hogy a gonosz sohasem győzhet Egyiptom Istenein, és az ő választott királyukon és királynéjukon! Mert az istenek különösen kegyes jóakarattal tekintetek reánk; mert mi vagyunk a Mennyei Királya és Királynéja, és a köz üdvéért lettünk az-za!

Torkomon akadt a szó az ítélet hallatán; meg nem mondhatom, mekkora volt bánatom és rettegésem. Ám Mekare dacos rikoltással kitépte magát a meghökkent katonák kezéből, és előrerontott. A csillagokra szögezte a szemét, és belekiáltotta a döbbenet sutyorgó udvar arcába:

- Tanúim a szellemek, akik tudják, mit hoz a jövő, mi az, ami léssen, és mi léssen az, amit akarok: te vagy a Kárhozottak Királynője, bizonytalán az vagy! Tudod azt te is, hogy magad leszel a gonosz! Ám amikor legjobban rettegnek téled, én leszek az, aki legyőz! Én leszek, aki letipor! Jól nézd meg arcomat, mert találkozunk mi még!

Alighogy elmondta ezt az átkot, ezt a jóslatot, az összegyülekezett szellemek forgószelet kavartak, csapkodták a palota ajtajait, és a levegő megtelt repülő sivatagi homokkal.

Az udvaroncok pánikba esve sivalkodtak.

De a királyné rákiáltott katonáira: - Vágjátok ki a nyelvét, ahogy parancsoltam! - És bár az udvari nép majd belebújt rémületében a falba, a katonák megragadták Mekarét, és kivágták a nyelvét.

Dermedt iszonyattal néztem őket; hallottam, mint hörög Mekare, amikor megtették. Ám akkor ijesztő dühvel félrelökte őket megkötözött kezével, térdre vetette magát, fölkapta a véres nyelvet, és lenyelte, mielőtt összetaposhatták vagy szemétre vethették volna.

Aztán engem ragadtak meg a katonák.

Akasa volt az utolsó, amit láttam, előrszegezett ujjával, szikrázó szemével. Meg Haiman elgyötört arca, a patakozó könnyeivel. A katonák megmarkolták a fejemet, felhúzták a szemhéjaimat, és kitépték belőlem a látást, miközben én hangtalanul sírtam.

Váratlanul megfogott egy meleg kéz, és valami hozzáért ajkamhoz. Haiman fölvette a szememet és a szájamhoz szorította. Rögtön lenyeltem mindkettőt, mielőtt megszenstelenítették vagy kidobták volna őket.

A szél erősebben fűjt; homok örvénylett körülöttünk, hallottam, hogy az udvaroncok szétszaladnak, köhögve, harákolva, sokan sírva is menekülés közben, miközben a királyné könyörgött alattvalóinak, hogy nyugodjanak meg. Elfördultam, Mekare után tapogatóztam. Vállamra hajtotta a fejét, haja végigsúrolta arcomat.

- Most égessek meg őket! - parancsolta a király.

- Nem, az túl korai - mondta a királyné. - Hadd szenvedjenek.

Akkor elvittek a kis cellába, egymáshoz kötözték, aztán végre békén hagytak.

A szellemek órákon át tomboltak a palotában, de a király és a királyné megnyugtatták népüket, és biztatták őket, hogy ne féljenek. Holnap délre minden gonoszt kipurgálnak a királyságból, addig pedig tegyék a szellemek, amit akarnak.

Végre csend lett. Elnyúltunk egymás mellett. Úgy rémlett, már senki sem jár a palotában, egyedül a király és a királyné. Még őrünk is aludtak.

Ezek életem utolsó órái, gondoltam. De Mekare még nálam is jobban fog szenvedni holnap, mert látni fogja, mint égek, míg én nem láthatom, és ő még csak nem is jajgathat. Magamhoz öleltem, ő szívemre fektette a fejét. Így teltek a percek.

Három óra lehetett még hajnalhasadásig, mikor zaj hallatszott ajtónk előtt. Valami erőszakos dolog történt. Az őr élesen fölsikoltott, aztán zuhant valami. Megölték. Mekare mocorgott mellettem. Hallottam, hogy elhúzzák a reteszt, majd zsanér csikorgott. Mekare nyögött.

Valaki bejött a cellába. Megéreztem, hogy Haiman az. Amikor elvágta kötélkeinket, megragadtam a kezét. Ez nem Haiman! Aztán megértettem. - Elvégezték rajtad! Megcsináltak!

- Igen! - sügta keserű haraggal. Új csengése volt a hangjának, embertelen csengése. - Ezt tették! Rajtam próbálták ki! Hogy lássák, igazat mondtatok-e! Azért csempészték át a gonoszt belém! - Mintha zokogott volna; szárazon, rekedten zihált. Éreztem ujjainak iszonyú erejét. Fájt a kezem, pedig nem akart bántani.

- Ó, Haiman! - sirtam. - Hogy így eláruljanak, akiket oly híven szolgáltál!

- Hallgassatok rám, boszorkányok - mondta dühtől fuldokló torokhangon. - Akartok-e meghalni holnap, tűzben és füstben, az ostoba csöcselék előtt, vagy inkább akartok harcolni a gonosszal? Akartok-e szembe szállni vele, olyan erővel, amely felér az ő erejével? Mert ki lehet ellenfele a hatalmasnak, ha nem az, ki ugyanolyan hatalommal bír? Ki kényszeríti hátrálni a kardforgatót, ha nem az ugyanolyan kemény harcos? Boszorkányok, ha ők meg tudták csinálni velem, én ne tudnám megcsinálni veletek?

Hátrahőköltem, de ő nem engedett el. Nem tudtam, lehetséges-e, annyit tudtam, hogy nem akarom.

- Maharet! - mondta. - Kushadó fejbőlintók fajtáját fogják megteremteni maguknak, ha csak le nem győzik őket, és ki győzhetné le őket, ha nem az övékéhez fogható erő!

- Nem, inkább meghalok! - tiltakoztam, bár ahogy kimondtam, eszembe jutottak a lángok. De nem, ez megbocsáthatatlan! Holnap anyámhoz megyek, örökre itt hagyom a földet, semmi sem bírhat maradásra.

- És te, Mekare? - hallottam Haimant. - Akarsz tenni valamit azért, hogy beteljesüljön az átkod? Vagy meghalsz és rábízod a szellemekre, akik kezdettől cserbenhagytak?

A szél ismét feltámadt, és végighuhogott a palotán. Az ajtók zörögtek, hallottam, hogy homok csapódik a falaknak. Szolgák futkosták távoli folyosókon; alvók keltek ki ágyaikból. Hallottam, miként sírnak haláluk, tompán, hátborzongatóan a szellemek, akiket a legjobban szerettem.

- Csönd legyen! - mondtam nekik. - Nem teszem meg. Nem engedem be ezt a gonoszt.

Ám ahogy térdeltem, fejemet a falnak támasztva, elgondolva, hogy meg kell halnom, és valahonnan bátorságot kellene gyűjtenem hozzá, egyszer csak hallom, hogy valahol a cella sötét zugaiban ismét megtörténik az elmondhatatlan varázslat. Mekare döntött, akárhogy lázongtak a szellemek. Kinyújtottam a kezem, és éreztem a két alakot, a férfit és a nőt, ahogy egymásra fornak, mint a szerelmesek; és mikor megpróbáltam szétválasztani őket, Haiman úgy megütött, hogy ájultan estem össze.

Bizonyosan nem telhetett el néhány percnél hosszabb idő. Valahol a sötétségben a szellemek sírtak. Előbb tudták nálam, hogy mi lesz ennek a vége. A szél elült, csönd lett a feketeségben, a palota némaságba merült.

Nővérem megfogott hideg kezével. Különös hangot hallottam, olyan volt, mint a nevetés. Tudnak nevetni a nyelvetlenek? Igazából nem döntöttem; csak annyit tudtam, hogy egész életünkben egyek voltunk, ikrek, tükröképei egymásnak, egy lélek két testben. Kuporogtam ennek a szűk kis helynek a forró sötétségében, és a nővérem magához ölelt. Mekare már átváltozott, már nem voltunk egyformák, és mégis azok voltunk. Éreztem száját a nyakamon, éreztem a fájdalmat, amelyet ő okozott. Haiman előhúzza a kését, elvégezte Mekare helyett a munkát, és akkor elkezdődött az ájulás.

Ó, azok az isteni percek, amikor ismét láttam agyammal az ezüst ég kedves fényét, és a mosolygó Mekarét, amint fölemelt karokkal áll a zuhogó esőben! Együtt táncoltunk mezítláb a vizes fűben, velünk volt egész népünk; és mikor villám barázdálta az eget, majd mennydörgés morajlott, az olyan volt, mintha a lelkünk szabadult volna meg minden szomorúságától. Bőrig ázva siettünk a barlang mélyébe; meggyújtottunk egy apró mécsest, annak a fényénél nézegettük a régi falfestményeket, amelyeket előttünk festettek a boszorkányok; messze kint zúgott az eső, mi pedig összebújó önfeladtsággal néztük a képeket, amelyeken boszorkányok táncoltak, és először jött fel az éjszakai égre a hold.

Haiman oltotta belém a varázslatot, őutána a nővérem, majd megint Haiman. Tudjátok, mi történt velem, ugye? De azt is tudjátok, mit jelent a Sötét Ajándék a vakoknak? Apró szikrák lobbantak a párás homályban; majd mintha gyöngén lüktető, foszforeszkáló izzás rajzolta volna ki a dolgok körvonalait, olyan volt, mint az utókép, amelyet a fényes tárgyak hagynak a recehártyán.

Igen, tudtam mozogni a sötétségben. Kitapogattam, hogy úgy van-e minden, ahogy látom. Az ajtó, a fal, a folyosó; és egy pillanatra halványan felvillant a kivezető út vázlata.

De még sohasem tűnt ily csöndesnek az éjszaka. Csak emberek lélegeztek a sötétségben, mert a szellemek eltávoztak.

Soha-soha nem láttam és nem hallottam többé a szellemeket. Soha többé nem jöttek, hogy válaszoljanak hívásomra vagy kérdéseimre. A hazajáró lelkek, azok igen, de a szellemek örökre elmentek.

Ám az első percekben, órákban, sőt éjszakákon nem tudatosodott bennem az elhagyatottság.

Annyi minden más volt, ami megdöbbenésen, ami örömmel vagy szenvedéssel töltötte el.

Jóval napkelte előtt a királyhoz és a királynéhez hasonlóan mi is elrejtőztünk egy sír mélyén. Haiman a tulajdon apjának a sírjához vezetett, ahová addigra visszavitték a szegény, meggyalázott porhüvelyt. Akkor már megvolt az első kóstolóm embervérből. Átéltam az eksztázist, amelyet a király és a királyné pirulva szégyelltek. De áldozatom szemét nem mertem ellopni; nem is gondoltam rá, hogy beválna.

Csak öt éjszakával később jutottam erre a felfedezésre, és akkor láttam először úgy, ahogy a vérivók látnak.

Addigra elmenekültünk a királyi székvarosból, és egész éjszaka vándoroltunk észak felé. Haiman a legkülönbözőbb embereket avatta be a varázslatba, mondván, hogy föl kell lázadniuk a király és a királyné ellen, mert azok elhítenék velük, hogy csak ők bírnak ily hatalommal, ami a leggonoszabb lenne összes hazugságaik között. Ó, Haiman veszett dühe azokon az első éjszakákon! Mindenkinek adott a hatalomból, aki csak kért, még akkor is, mikor már úgy legyengült, hogy alig bírta tartani velünk a lépést. Megfogadta, hogy méltó ellenfeleket alkot a királynak és a királynénak. Hány vérivó született ezekben a fejvesztett első hetekben, akik majd szaporodnak, sokasodnak, és megvívják a csatákat, amelyekről Haiman álmodott?

De már kalandunk első stációjában, első lázadásunkban, szökésünkben kudarcra voltunk ítélve. Hamarosan örökre elszakadunk egymástól, Haiman, Mekaré és én.

Mert a király és a királyné, elborzadva Haiman pártütésén, és orrontva, hogy sáfárjuk átadta nekünk a mágiát, katonáikat küldték utánunk, akik egyformán kutathattak nappal és éjszaka. Mivel pedig újszülött éhünkben rengeteget kellett vadászunk, mindig könnyű volt követni csapánkat a folyóparti falvak között, vagy akár föl a hegyi településekig.

Két hete se szöktünk meg a királyi palotából, amikor Szakkara kapui előtt elfogott a csöcselék. Nem egészen két éjszaka járásra voltunk a tengertől.

Bár elértük volna a tengert! Bár együtt maradtunk volna! Nekünk újjászületett a világ a sötétségben, dühödő szerelemmel, közös titkokkal a holdvilágnál.

Ám Szakkarában csapdát állítottak nekünk. Haimannak ugyan sikerült kivágnia magát, de látta, hogy bennünket nem menthet meg, így bevette magát a hegyek közé, várván, hogy eljöjjön az ő ideje, ami sohasem jött.

Mekarét és engem ismét legyűrt a sokaság, mint álmaitokban láttátok. Ismét kitepték a szememet, és most már retgettünk a tüztől, mert bizonyosan elpusztíthat. Imádkoztunk minden láthatatlanokhoz a végső szabadulásért.

Ám a király és a királyné féltek elpusztítani a testünket. Elhitték Mekaré beszédét a hatalmas Amel szellemről, aki valamennyiünket megfertőzött, és vacogtak, hogy azt a fájdalmat, amelyet nekünk okoznának, ők is elszenvednék. Ez persze nem volt így, de ki tudhatta akkor?

Így tehát, mint mondtam, betettek a kőkoporsóba. Egyikünket keletre vitték, másikunkat nyugatra. A tutajokat már megácsolták, hogy elbocsássanak bennünket az óceánok vizén. Még vakságomban is láttam, ahogy tutajra tesznek, és tudtam rabtartóim agyából, mit akarnak művelni. Azt is tudtam, hogy Haiman nem követhet, mert éjjel-nappal menetelni szándékoznak, és így is történt.

Amikor felébredtem, a tenger keblén ringtam. Tíz éjszakán át vitt a tutaj, mint mondtam. Éheztem, rettegtem, hogy a koporsó a tenger fenekére süllyed, és ott leszek mindörökké élve eltemetve, mert nem halhatok meg. Ám nem így történt. És mikor partra vetődtem Afrika alsóbb részének keleti partján, nyugat felé indultam a kontinensen, hogy megkeressem Mekarét.

Évszázadokig kutattam Afrikában. Északra mentem Európába. Fel-alá vándoroltam a sziklás partokon, elmentem még az északi szigetekre is, meg se álltam a legtávolabbi jég- és hósvatagok széléig.

Ám újra és újra visszatértem szülőfalumba. Mindjárt elmondom történetemnek ezt a részét is, majd meglátjátok, miért olyan fontos, hogy tudjátok.

Ám az első századokban hátat fordítottam Egyiptomnak; hátat fordítottam a királynak és a királynénak.

Csak jóval később tudtam meg, hogy a király és a királyné nagy vallást teremtettek az átváltozásukból; felöltötték Ozirisz és Ízisz személyazonosságát, hozzájuk illően elfekettítve az ősi mítoszokat.

Oziriszból „az alvilág istene” lett, vagyis a király, aki csak sötétségben mutatkozhat. A királyné pedig Ízisz lett, az Anya, aki összegyűjti szétmarcangolt férje darabjait, meggyógyítja és visszaadja az életnek.

Olvasátok Lestat könyvében – a történetben, amelyet Marius mesélt, úgy, ahogy neki mesélték –, miként áldoztak gonosztevéket az Apa és az Anya által teremtett vériteneknek az egyiptomi hegyek titkos szentélyeiben, és hogy ez a vallás Krisztusig fennmaradt.

Arról is megtudhattatok valamit, hogy Haiman lázadása mégis sikerült; a méltó ellenfelek, akiket teremtett, fölkeltek az Anya és az Apa ellen, és a világ vérvíói hatalmas háborúkat vívtak egymással. Ezeket a dolgokat Akasa tárta föl Mariusnak, aki elmesélte őket Lestat-nak.

Ezekben az első századokban született az ikrek legendája; hírünket vitték az egyiptomi katonák, akik népünk lemészárlásától végső fogságunkig tanúi voltak életünk eseményeinek. A későbbi időkben az egyiptomi írnokok még le is jegyezték az ikrek legendáját. Úgy hitték, hogy egy napon eljő Mekare, és le-sújt az Anyára, akkor pedig a világ összes vérvíója meghal az Anyával.

Ám ez már az én tudtomon kívül és részvételem nélkül történt, mert akkor már rég hátat fordítottam a dolgoknak.

Csupán háromezer évvel később tettem be lábamat Egyiptomba, névtelenségbe és fekete leplekbe burkolózva, hogy a magam szemével lássam, mi lett az Anyából és az Apából: bambán bámuló szobrok egy föld alatti templomban, elzárva a kőbe, amelyből csak a fejük és a nyakuk látszott ki. Őrizőikhez, a vérvívó papokhoz járultak a fiatalok, ha inni kívántak az ősforrásból.

Akarok-e inni, kérdezte az ifjú vérvívó pap. Mert akkor a vénekhez kell mennem, és ki kell jelentenem, hogy tiszta vagyok, buzgó híve a régi rítusnak, nem pedig önös érdektől hajtott eretnek. Majdnem kinevettem.

De ó, mily iszonyú volt nézni azokat a meredt szemű valamiket!

Állni előttük, elsutogni Akasa és Enkil nevét, és látni, hogy nincs válasz, szikra sem gyúl a szemekben, parányit sem rezzen a fehér bőr!

A papok mesélték, hogy ilyenek a vérvívók emlékezete óta; már senki sem tudja, igazak-e a kezdet legendái. Bennünket, az első gyermekeket, akikről a lázadók eredtek, csak úgy neveztek, hogy Első Fészekalja, ám az ikrek legendáját elfelejtették, és már senki sem ismerte Haiman, Mekare vagy Maharet nevét.

Ezt leszámítva egy alkalommal láttam őket. Újabb ezer év telt el. Akkor volt a nagy égetés, mikor az alexandriai Vén, akiről Lestat-nál olvashattok, úgy akarta elpusztítani az Apát és az Anyát, hogy kitette őket a napra. De olyan erősek lettek, hogy mint Lestat mesélte, épp csak leburnultak; mert bár nappal kiszolgáltatottan alszunk valamennyien, az idő múlásával kevésbé gyilkosán hat ránk a fény.

Az egyiptomi napozás óráiban világszerte lángba borultak a vérvívók; a nagyon öregek megsötétedtek, kínlódtak, de nem esett más bajuk. Szeretett Erikem akkor volt ezeréves, Indiában éltünk együtt; ő csúnyán összeégett a végeérhetetlen órák alatt. Nagyokat kellett innia a vérekből, hogy felépüljön. Én csak leburnultam, és több éjszakán át voltak komisz fájdalmaim. De jelentkezett még egy érdekes mellékhatás: sötét bőrömmel könnyebb volt elvegyülnöm az emberek között.

Több száz évvel később, mikor meguntam sápatag külsőmet, szándékosan süttettem magamat a nappal. Valamikor mostanában is megteszem.

De akkor ezt roppant rejtélyesnek találtam. Tudni akartam, miért láttam álmomban tüzeket, miért halottam a pusztulók jajszávat, miért haltak ily rettentő halállal kedves fiókáim, akiknek én adtam életet?

Elutaztam tehát Indiából a számomra mindig gyűlöletes Egyiptomba. Ott hallottam, hogy jött Marius, a csodálatos módon épségben maradt, fiatal római vérvívó, ellopta az Anyát és az Apát, majd olyan helyre vitte őket Alexandriából, ahol soha többé senki sem égetheti meg őket – vagy bennünket.

Nem volt nehéz megtalálnom Mariust. Mint mondtam, a korai években nem hallottuk egymást, ám az idő múltával ugyanúgy érzékeltük az ifjabbakat, mint a halandókat. Antiokheiában bukkantam rá Marius házára, valóságos palotára, ahol rómaiás fényűzésben élt, noha emberekre vadászott sötét utcákon a hajnal előtti utolsó órákban.

Akkor már halhatatlanná tette Pandorát, akit mindenkinél jobban szeretett. Az Anyának és az Apának gyönyörű szentélyt épített a tulajdon kezével, carrarai márványból, mozaikpadlóval, és tömjént égetett benne, akár egy templomban az igazi istenek előtt. Kivártam az időmet. Marius és Pandora vadászni ment. Akkor behatoltam a házba, amelynek minden ajtaja megnyílt előttem. Láttam az Anyát és az Apát; barnák voltak, akárcsak én, és gyönyörűek, élettelenek, mint ezer éve. Marius trónra ültette őket; azon fognak ülni, ahogy tudjátok, még teljes kétezer éven át. Odamentem hozzájuk, megérintettem őket. Megütöttem őket. Nem mozdultak. Majd próbát tettem egy hosszú törrel. Beleszúrtam az Anya húsába, amelyből ugyanolyan ruganyos kéreg lett, mint a sajátomból. Beledöftem a csalókan törekeny, elpusztíthatatlan testbe. Pengém átfúrta a szívét. Elrántottam a tört jobbról balra, aztán kihúztam.

Vére sűrűn, gyantásan csurran egy pillanatig; rövid időre elállt a szívverés; aztán a vágás gyógyulni kezdett, a kibuggyant vér a szemem láttára szilárdult meg, akár a borostyán.

Ám ami a legfontosabb, megéreztem azt a pillanatot, amikor a szív nem szivattyúzta a vért. Éreztem a szédülést, az elszakadást, hallottam a halál susogását. Bizonyos, hogy világszerte érezhették a vörivők, a fiatalok talán olyan erősen, hogy elterültek a megrázkódtatástól. Amel magva még mindig benne volt Akasában. A rettenetes égés és a tör azt bizonyította, hogy a vörivőket az ő teste élteti, és mindig is az fogja.

Ha nincs így, elpusztítottam volna. Ott szabdaltam volna darabokra, mert nincs az az idő, amely lehülhetné iránta való gyűlöletemet. Gyűlölöm azért, amit a népemmel tett, amiért elszakította tőlem Mekarét, másik énemet, lelkemnek osztályosát.

Milyen csodálatos lett volna, ha a századok megtanítanak a megbocsátásra! Ha lelkem elnézően tudja szemlélni mindama rosszat, amelyet velem és népemmel műveltek.

De mondom nektek, az emberiség lelke közelít a tökéletességhez, az emberi faj tanul minden évvel jobban szeretni és megbocsátani. Engem olyan láncok horgonyoznak a múlthoz, amelyeket nem szakíthatok el.

Távozás előtt eltüntettem ottlétem összes nyomát. Talán egy órán át bámultam a két szobrot, a két gonoszt, akik valamikor régen elpusztították népemet, annyi rosszat tettek velem és nővéremmel, és akiknek ugyanilyen rosszal fizettek érte.

- Végül mégsem te győztél! - mondtam Akasának. - Te, a katonáiddal, a kardokkal! Mert lányom, Miarium, életben maradt, vitte tovább az időben családom és népem vérét, ami neked, aki itt ülsz némán, talán semmi, de nekem minden.

Az igazat mondtam. De családom történetére majd később térek ki. Egyelőre hadd beszéljek Akasa egyetlen győzelméről: hogy soha többé nem találkoztam Mekarével.

Vándorlásaimban egyszer se akadtam össze olyan férfival, asszonnyal, vörivővel, aki látta Mekarét vagy hallotta nevét. Bebolyongtam a földet, mindenütt kerestem. Ám ő úgy eltűnt, mintha a hatalmas nyugati tenger nyelte volna el, és én megmaradtam töredéknek, örökké kapkodva az egyetlen után, ami teljessé tehet.

Pedig az első századokban tudtam, hogy él; voltak idők, mikor ikerségemben éreztem testvérem szenvedését, megmagyarázhatatlan fájdalmak gyötörtek álomszerű, sötét pillanatokban. A halandó ikrek is tapasztalnak ilyet. Ahogy testem keményedett, emberi részem elenyészett, és helyt adott az erősebb, ruganyosabb nem emberi résznek, elveszítettem az egyszerű kapcsolatot, amely nővéremhez fűzött. De tudtam, mégis tudtam, hogy él.

Kiáltottam hozzá, miközben magányos partokon jártam, és néztem a jéghideg tengert. A Kármel-hegy barlangjaiban rajzokon meséltem el történetünket és kínoztatásainkat. Ti is láttátok őket álmotokban.

Az évezredek alatt sok halandó talált rá a barlangra és gyönyörködött a rajzokban. Újra és újra elfelejtették és fölfedezték őket.

Majd ebben a században egy fiatal régész meghallotta a rajzok hírét. Egy délután lámpást fogott, és megmászta a Kármel-hegyet. És mikor meglátta régés-régi képeimet, ugrott egyet a szíve, mert ugyan-ezekkel a rajzokkal találkozott a tenger túlsó partján egy barlangban, a perui őserdők fölött.

Még évekig nem szereztem tudomást erről a felfedezésről. A régész beutazta a világot töredékes bizonyítékaival, az ő- és az újvilági barlangrajzok fényképeivel. Egy múzeumi raktárban talált egy vázát, régés-régi kézműves munkát azokból az elfelejtett, sötét századokból, amikor még ismerték az ikrek legendáját.

El nem mondhatom, milyen fájdalmat és örömet éreztem, amikor megláttam az újvilági barlangrajzokról készült fényképeket!

Mekare ugyanazt rajzolta, amit én: az agyat, a szívet - az enyémhez olyannyira hasonló kéz ugyan- azokba a képekbe öntötte a kint és a szenvedést. Voltak árnyalatnyi eltérések, de a bizonyíték minden kétség fölött állt.

Mekarét egy olyan földre vitte a tutaj a nagy nyugati óceánon át, amelyet a mi korunkban nem ismer- tek. Ott vetődött partra, talán évszázadokkal hamarabb, hogy az első ember betette volna a lábát a déli kontinens öserdeibe. Olyan egyedül volt, mint rajta kívül talán még senki. Meddig kellett bolyongania ma- darak és vadak között, mire megpillanthatta az első emberi arcot?

Évszázadokig, talán évezredekig tartott ez az ésszel felfoghatatlan magány? Vagy rögtön találkozott halandókkal? Vigasztalására voltak, vagy rémülten futottak előre? Nem tudhattam meg soha. Nővérem ta- lán már rég elvesztette az eszét, mire koporsója megérintette Dél-Amerika partját.

Annyit tudok, hogy járt ott, és évezredekkel ezelőtt ő is megrajzolta a képeit, mint én a magaméit.

Természetesen számlálatlanul fizettem a pénzt a régésznek, minden eszközt megadtam neki, hogy kutassa tovább az ikrek legendáját. Magam is elutaztam Dél-Amerikába. Erikkel és Maellel megmászam Peru hegyeit a holdvilágnál, és a saját szememmel láttam nővérem kezének alkotását. Ősrégiek voltak. Száz év se választotta el keletkezésüket elszakadásunktól.

Ám ezenkívül semmiféle bizonyíték nem került elő, amely azt igazolta volna, hogy Mekare élt a dél-a- merikai dzsungleekben vagy akárhol. Talán el volt temetve a föld alá, ahová nem ért el Mael vagy Erik hí- vása? Talán egy barlang mélyén aludt vastagon beporosodott, üresen bámuló, fehér szoborként?

Nem tudom elképzelni. Gondolni se bírok rá!

Annyit tudok, amennyit ti: hogy fölkelt. Felriadt hosszú szendergéséből. Lestat, a vámpír dalai ébresz- tették volna fel? Azok a világ végéig elhallatszó, elektronikus melódiák? Vagy a vérivők ezreinek gondola- tai, akik hallották, értelmezték a dalokat és reagáltak rájuk? Vagy Marius figyelmeztetése, hogy az Anya jár?

Talán mindeme jelzések halmozódásából alakult ki a homályos tudat, hogy ideje beteljesíteni a régi átkot. Nem tudom, annyi mondhatok, hogy Mekare észak felé közeledik, de az útvonala kiszámíthatatlan, és mindeddig hiába próbáltam elérni Erik vagy Mael közvetítésével.

Meg vagyok győződve róla, hogy nem engem keres, hanem az Anyát, és az Anya helyváltoztatásai térítik el a pályájától.

De meg fogja találni az Anyát, ha ez a célja! Megtalálja az Anyát! Talán ő is rájön, hogy tud repülni, mint az Anya, és amint ezt fölfedezte, szempillantás alatt hidalja át a mérföldeket.

Tudom, hogy rá fog lelni az Anyára, annak pedig egyetlen eredménye lehet: vagy Mekare pusztul el, vagy az Anya, és az Anyával együtt valamennyien.

Mekare ugyanolyan erős, mint én, ha nem erősebb. Erejét, amely fölér az Anyáéval, még az örültség is fűtheti, kiszámíthatatlan, zabolátlan kegyetlenséggel.

Magam nem hiszek az átkokban, nem hiszek a jóslatokban; a szellemek, akiktől azt tanultam, hogy az ilyesminek van foganatja, évezredek óta elhagytak. Ám Mekare hitt az átkokban, amikor kimondta; lényé- nek mélységeiből fakadt. Álmaiban csupán a kezdetek szerepelnek, minden keserűségének forrása, amely bizonyosan táplálja bosszúvágyát.

Mekare beteljesítheti az átkot. Talán úgy lenne jobb mindannyiunknak. Mert mi lesz, ha nem pusztítja el Akasát, ha nem pusztítjuk el? Tudjuk, miféle gáztetteket követett el máris. Megállíthatja a világ ezt a va- lamit, ha nem ismeri? Nem tudja, hogy az Anya mérhetetlenül erős, mégis sebezhető, csontokat roppant, de az ő csontja is törik és fogja a kés, repül, olvas a szívekben, gondolatai tüzet gyújtanak, de ő is éghető?

Mivel állíthatjuk meg, úgy, hogy mi is megmeneküljünk, ez itt a kérdés. Én élni akarok, mindig is azt akartam. Nem akarom behunyni a szemem a világra. Nem akarom, hogy baja essék azoknak, akiket sze- retek. Azon töprengök, hogy még a fiatalok védelmére is kiagyaljak valamit, holott ők kénytelenek ölni. Ez olyan gonoszság tőlem? Vagy mi talán nem vagyunk faj, ránk nem érvényes az önfenntartás vágya?

Jól figyelmezzetek arra, amit az Anyáról mondtam, amit meséltem lelkéről és a benne lakozó démon- ról, a lényeggel összeolvadt lényegről! Gondolkozzatok el e temérdek láthatatlan lényről, amely hajt ben- nünket, és minden valaha volt vérivót!

Mi vesszük e lény energiáját, úgy, ahogyan a rádió veszi a hangokat hordozó láthatatlan hullámokat. Testünk hüvely csupán ehhez az energiához. Egyetlen tőkén vagyunk virágok, ahogy Marius mondta va- lamikor régen.

Elmélkedjetek e titkon. Mert ha alaposan kifürkészitek, meglehet, rálelünk menekülésünk módjára.

Továbbá szeretném, ha elgondolkoznátok még valamin; talán az egyetlen értékes dolgon, amelyet megtanultam.

Az idők hajnalán, amikor szellemek szólottak hozzám és nővéremhez a hegyoldalon, mely emberi lény merte volna jelentéktelennek tartani a szellemeket? Még mi is rabjai voltunk hatalmuknak, és úgy hittük - pontosan mint később Akasa -, hogy kötelességünk népünk javára fordítani adottságainkat.

Még ezután is évezredekig hozzátartozott az emberi lélekhez a rendíthetetlen hit a természetfölöttiben. Voltak idők, amikor magam is azt mondtam volna, hogy természetes adottság, nélkülözhetetlen fiziológiai összetevő, nélküle nem ember az ember.

Hányszor láttuk, hogyan születnek a kultuszok és vallások, miként kanonizálnak hiedelmeket csodás jelenések fenyegető kinyilatkoztatásai nyomán.

Ha utaztok Ázsiában és Európában, láthatjátok, hogy még mindig állnak az ősi templomok, még mindig zengik a zsoltárokat a székesegyházakban a keresztények istenéhez. Járjátok be akármelyik ország múzeumait; lássátok alázatos lélekkel a szakrális festészet és szobrászat káprázatos alkotásait!

Mily fenségesnek tűnik ez a teljesítmény, ez a kultúra, amelynek talpköve a vallásos hit!

Holott mekkora árat kellett fizetni ezért a hitért, amely országokat és hadsereget ugraszt egymásnak, győztes és legyőzött nemzetekre osztja a térképet, megsemmisíti az idegen istenek hódolóit! Ám az utóbbi néhány száz évben igazi csoda történt, amelynek semmi köze a szellemekhez, jelenésekhez, ilyen és olyan zelótákat utasítgató égi hangokhoz.

Az emberben végre kialakult az ellenállás a csodával szemben; szkeptikusan tekint a szellemekre vagy azokra, akik azt állítják magukról, hogy szellemeket látnak-hallanak, és az ő igazságait hirdetik. Végignéztük, amint az emberi elme lassan elfordult a kinyilatkoztatott törvények hagyományától, hogy értelemmel keresse az erkölcsi igazságokat; láttuk a közös anyagi-szellemi értékek tiszteletén alapuló életmód kialakulását.

Most köszöntött be az igazi felvilágosodás, amikor nem hisznek az isteni beavatkozásban és az anyagtól független létezőkben; mert az ember immár nem a láthatatlanban, hanem az egyszerre test és lélek, látható és láthatatlan, földi és mennyei emberben keresi a legmagasztosabb ihletet.

Meggyőződésem, hogy nincs már becse a médiumnak, a látnoknak vagy a boszorkánynak, ha így jobban tetszik. A szellemek már semmit sem adhatnak nekünk. Röviden, kinőttük a fogékonyságunkat az efféle bolondságokra, és olyan tökéletesség felé haladunk, amelyet még nem látott a világ.

Az ige, hogy a titokzatos bibliai verasetet idézzem, testté lön végre; ám ebben az igében az értelem szava szól, a testtel pedig elismerik az emberi közös vágyak és igények létjogosultságát.

Mit akar a mi királynőnk ebben a világban? Mit adhatna a világnak ő, akinek egész létezése eljelentéktelenedett, akinek álmai évezredek óta megrekedtek a sötétség birodalmában?

Igaza van Mariusnak: Akasát meg kell állítani. Ki kételkedhetne ebben? Álljunk készen rá, hogy segítsünk Mekarének. Akkor sem szabad visszatartanunk, ha ez valamennyiünk végét jelenti.

De most hadd lapozzam föl előttem mesém utolsó fejezetét, amelynél tökéletesebben semmi sem viágíthatja meg, mivel fenyeget bennünket az Anya.

Mint mondtam, Akasának nem sikerült kiirtania népemet. Tovább élt Miriam leányomban, az ő leányában, és azok leánygyermekeiben.

Húsz év múlva hazatértem a faluba, ahol a csecsemőt hagytam. Ifjú nőt találtam, aki az ikrek majdani legendáriumának meséin cseperedett.

Holdvilágnál fölvittem a hegyekbe, megmutattam őseinek barlangjait, átadtam neki a néhány nyakéket és aranyat, amelyek még mindig a festett üregek mélyén rejtőztek, hova más ember félt betenni a lábát. Elmondtam Miriamnak minden történetet, amelyet elődeiről tudtam, de óva intettem: tartsd magad távol a szellemektől, ne ártsd magad a láthatatlanok dolgaiba, akárminek hívják őket az emberek, főleg, ha isteneknek nevezetnek!

Majd Jerikóba mentem, amelynek zsúfolt utcáin könnyű volt olyan zsákmányokra lelni, kik maguk is kívánták a halált, ennél fogva nem terheltek lelkiismeretemet, és legfőképpen könnyű volt elrejtőzni a vizsla szemek elől.

Ám az évek során sűrűn meglátogattam Miriamot, aki négy leányt és két fiat szült; négy leányának gyermekei közül öten érték meg a felnőttkort, és ez ötök közül ketten voltak nők, akik nyolc gyermeket hoztak a világra, lányokat-fiakat vegyesen. Az anyák elmesélték gyermekeiknek a családi regéket, és megtanították őket az ikrek legendájára is, a szellemekkel társalkodó, esőcsináló ikrekére, akiket üldözött a gonosz királyné s a király.

Kétszáz év múlva jegyeztem föl első ízben családtagjaim nevét; akkor már egy egész falura rúgtak, négy agyagtáblára volt szükségem, hogy megörökíthessem, amit tudok. Utána még több táblát töltöttem meg a kezdet meséivel azokról az asszonyokról, akiknek az idejében még nem süttött a hold.

És bár Mekarét keresve, északi zord partokon vadászva évszázadokra is elkóborogtam hazulról, mindig visszatértem népemhez, titkos búvóhelyemhez a hegyek között, Jerikói házamba, és lejegyeztem, mi történt a családdal, kinek születtek lányai, és e lányoknak hány lányuk született. A lányokhoz hasonló részletességgel írtam a fiákról is - teljesítményeikről, egyéniségükről, időnként hősiességükről -, de az ő sarjaikat már nem örökítettem meg. Férfiaknál sose lehet tudni, hogy gyermekeik valóban vérünkéből, népünk véréből valók-e. Így tehát azóta is anyai ágon tartom nyilván a leszármazást.

Ám ez idő alatt soha, egyetlenegyszer sem árultam el családomnak, mily bűnös varázslatot műveltek velem. Úgy döntöttem, hogy e gonoszságnak nem lehet köze a családhoz, tehát ha alkalmaztam is egyre gyarapodó természetfölötti képességeimet, mindig titokban tettem, s oly módokon, hogy természetes okokkal indokolható legyen.

A harmadik nemzedéknek már csak egy rokon asszony voltam, aki hazalátogat idegenben töltött számoss évek után. S ha tanáccsal vagy arannyal szolgáltam is leányaimnak, ez mindig úgy történt, ahogy emberi lénytől várható.

Ezer és ezer éven át tartottam szemmel a családot a névtelenségből, csupán hébe-hóba játszva a rokont, ki hosszas távollét után betoppan hol ebbe, hol abba a faluba a családi összefüggésekre, s karjára ülteti a gyerekeket.

A keresztény időszámítás első évszázadaiban új ötletem támadt. Kitaláltam a család krónikás ágát, mert ugyancsak felszaporodtak az agyagtáblák, pergamentekercsek, sőt még a bekötött könyvek is. És a család e kitalált ágában mindig volt egy kitalált asszony, aki megörökölte a nyilvántartás tisztségét. A címmel járt a Maharet név; ha az idő úgy kívánta, öreg Maharet meghalt, és ifjú Maharetre hagyta feladatát.

Így maradtam meg a családban, amely ismert és szeretett. Én lettem a levélíró, a jótevő, az egyesítő, a titokzatos és megbízható látogató, aki mindig megjelent, ha veszekedéseket kellett elsimítani, rosszat kellett jóra fordítani. Éghettem ezer szenvedélyben, élhettem évszázadokig idegen földeken, tanulhattam idegen nyelveket és szokásokat, ámulhattam a világ határtalan szépségén és az emberi képzelet hatalmán, mindig visszatértem a családhoz, amely ismert és számított rám.

Lettem száz-, lettem ezeréves, de egyszer sem szálltam alá a földbe, mint közületek talán sokan. Sohasem sújtott örültség vagy emlékezetvesztés, közös nyavalyája az öregeknek, kikből gyakran lettek földbe temetett szobrok, az Anyához és az Apához hasonlatosak. Egy estén se ébredtem úgy, hogy ne tudtam volna, ki vagyok, és ne tekintettem volna hálával a világra, miközben életem fonala után nyúltam.

Nem mintha engem nem fenyegetett volna a téboly. Letaglózott néha a fáradság, gyásztól lett keserű a szám, titkok gyötörtek, fájdalom szaggatott.

Csak hogy nekem vezetnem kellett a családi krónikát, ügyelnem kellett a sarjaimra, terelgetnem kellett őket a világban. Így még a legsötétebb időkben is, amikor ocsmánynak és elviselhetetlennek tűnt az emberi lét, és nem értettem a világ változásait, úgy fordultam a családhoz, mint magának az életnek a forrásához.

A család tanított meg az új korok ütemére és szenvedélyeire; a család vitt el idegen földekre, ahová egyedül talán nem mertem volna betenni a lábamat; a család repített magával oly művészetek szféráiba, amelyektől talán megriadtam volna; a család volt vezetőm térben és időben. A család volt tanítóm, életemnek könyve. A család volt minden.

Maharet elhallgatott.

Úgy tetszett, mondani akar még valamit, de aztán csak felállt. Végigjártatta tekintetét a többiekén; utolsónak Jessén pihent meg a pillantása.

- Most pedig gyertek velem. Meg akarom mutatni, mivé lett ez a család.

Némán fölálltak, megvárták, hogy Maharet megkerülje az asztalt, majd keresztülmentek a földbe vezető csigalépcső kovácsoltvas pihenőjén, be egy másik nagy szobába: ezt is a hegy tetejébe építették, és üveg mennyezete volt, de tömör falai.

Jesse maradt utolsónak. Még a küszöböt se lépte át, de már tudta, mit fog látni, és belényilallt a fájdalom, amely a régi boldogság és az elfelejtetetlen vágyakozás emlékeit hozta. Ez volt az az ablaktalan szoba, amelyben valamikor régen járt.

Milyen tisztán élt benne a kökandalló, a szőnyeg, a bőrrel bevont sötét bútorok és a minden tárgynál emlékezetesebb, az izgalmas titkokkal kecsegtető légkör! Azóta is kísértette félig elfelejtett álmokon át.

Igen, ott a hatalmas, elektronikus világtérkép, a kiterített kontinensek, amelyeken fénycskek ezrei égnek.

Milyen sötét a másik három fal, első látásra azt hinnéd, vékony szálú fekete drótháló bontja, amíg meg nem érted, mit látsz: tusrajzot egy padlótól-plafonig szerteindázó, végtelen kúszónövényről. Ott ni, abból a sarokból hajt ki, egyetlen tőkéről sarjad milliomm ágacsckája, amelynek mindegyikét nevek megszámlálhatatlan sokaságával cirkalmazta körül egy gondos kéz.

Marius levegő után kapott, mikor a hatalmas, izzó térképtől elfordulva meglátta a családfa sűrű szövedékét. Armand sápadtan, bánatosan mosolygott, Mael kissé fancsali képet vágott, bár igazából el volt ragadtatva.

A többiek szótlánul szemlélték. Erik ismerte ezeket a titkokat; Louis-nak, a legemberibbnek, könnyek szöktek a szemébe, Dániel leplezetlen elragadtatással bámészkodott. A bánattól ködös tekintetű Haiman a térképet nézte mereven, de mintha nem is látta volna, mintha még mindig a múlt bilincselte volna magához a pillantását.

Gabrielle lassan bólintott, és valami apró kis hangot hallatott, a helyeslés, az elégedettség hangját.

- A Nagy Család - szólt egyszerű elismeréssel, és Maharetre pillantott.

Maharet bólintott.

A nagy világtérképre mutatott, amely eltakarta mögötte a déli falat.

Jesse követte a fényecskék Palesztinából induló, szélesedő processzióját, amely szétszóródott Európában, lehatolt Afrikába, Ázsiába, végül átnyúlt az Újvilág két szárazulatába. Megszámlálhatatlan égő, különböző színekben. Szántszándékkal elhomályosította a látását, hogy a fények összemosódjanak, és csak a szóródást érzékelje. Látta a kontinensek, országok és tengerek régi neveit is, amelyeket arannyal írtak a hegyek, völgyek, síkságok háromdimenziós illúzióját fedő üveglapra.

- Ez, amit láttok - mondta Maharet -, az én hatezer éves családfám anyai ágon. Ők Miriam leszármazottai, aki Haiman és az én lányom volt, sarjai népemnek, amelynek vére Miriam ereiben és az én ereimben folyt.

- Bámulatos! - rebegte Pandora, és majdnem elsírta magát szomorúságában. Micsoda borongós, magasztos, távoli szépség áradt ebből a fából, mégis minden ága a szeretet melegét őrizte, természetesen, ellenállhatatlanul. Fájt neki ez a kinyilatkoztatás, mert arra emlékeztette, amit réges-rég elveszített.

- Ez csak egyetlen emberi család - szólt halkán Maharet. - Még sincs országa a földnek, ahová ne érne el valamelyik ága, és a férfiak utódai, számon nem tartott véreink valószínűleg vannak annyian, mint akiket név szerint ismerünk. Kimaradtak sokan, akik Oroszország végtelen pusztaságaiba, Kínába, Japánba, más távoli vidékekre kerültek. Hasonlóképp sokan vannak, akiket az idők folyamán különböző okokból elveszítettem szem elől. Ám ivadékaik itt vannak! Nincs nép, nincs faj, nincs ország, ahová ne jutott volna a Nagy Családból. A Nagy Család arab, zsidó, angolszász, afrikai, indiai, mongol, japán és kínai. Röviden, a Nagy Család az emberiség családja.

- Igen - súgta Marius. Döbbenetes volt látni felindulását, arcán ismét azt az emberi, halvány pírt, szavakkal leírhatatlan szemének ragyogását. - Egy család és minden család... - A hatalmas térképhez lépett, keze akaratlanul fölemelkedett, miközben követte a fények mozgását az aprólékosan kidolgozott terepen.

Jessét átölelte a régi éjszaka hangulata. Az emlékek fölszikkadtak, majd váratlanul megfakultak, mint ha már nem lennének fontosak. Itt volt a titkokkal, ugyanabban a szobában állt ismét.

Közelebb ment a finom, fekete rajzhoz, nézte a tussal írott parányi nevek miriádjait. Hátralépett, kiválasztott egy ágat, egyetlen vékony gallyat, amely kanyarok és elágazások százai közepette kúszott lassan a mennyezet irányába.

És beteljesült álmainak bódulatában szeretettel gondolt az örökség és a meghittség titkaira, mindazokra, akiket ismert a Nagy Családból. Ebben az időtlen, csendes pillanatban nem látta új rokonainak fehér arcát, a kísértetiesen mozdulatlan, sugárzó, halhatatlan alakokat.

Még mindig maradt benne valami a való világból, valami áhítatot keltő, gyászolni és szeretni való; percnyi időre egyként titokzatos lehetőséget kínált, egyformán hatalmas volt a természetes és a természetfölötti. A halhatatlank összes csodája sem ragyoghatta túl e hatalmas és egyszerű krónikát, a Nagy Családot.

Keze úgy emelkedett föl, mintha önálló akarata lenne, csuklóján fölragyogott Mael ezüst karperece. Némán rátette kezét a falra. Száz név tűnt el a tenyere alatt.

- Ez van veszélyben - szólt Marius a bánattól tompa hangon, a térképet nézve.

Jesse összerendezte. Hogy lehet egy hang ilyen erős, mégis ennyire gyengéd. Nem, gondolta, senki se bánthatja a Nagy Családot. Senki sem fogja bántani!

Maharethez fordult, aki őt nézte. Itt vagyunk, gondolta Jesse, a szőlőtöke két végén, Maharet és én.

Szörnyű fájdalom rohanta meg. Szörnyű fájdalom. Ellenállhatatlanul csábító ötlet volt eltűnni a valóságból, de hogy a valóságot is eltüntethessék, ennek a gondolata elviselhetetlen.

Talamascái hosszú évei alatt, mikor látott fantomokat, nyughatatlan kísérteteket, kopogószeleket, amelyek halálra rémítették hápgó áldozataikat, nyelveken szoló médiumokat, mindvégig tudta, hogy a természetfölötti sohasem kényszerítheti rá magát a való világra. Mennyire igaza volt Maharetnek! Jelen-téktelen, igen, a természetfölötti megnyugtatóan jelentéktelen, nem avatkozhat be!

És most ez fog megváltozni. A valószínűtlen valóssággá lett. Képtelenség, hogy itt áll ebben a különös szobában, a zord, parancsoló alakok között, és azt mondja: ez nem lehet! Hogy ez a lény, ez az Anya ne-vű valami csak úgy átnyúljon a fátylon, amely öröktől elválasztotta a halandóktól, és egyszerre szorítson össze egymillió emberi szívet?

Mit lát Haiman, aki most úgy néz rá, mintha értené? A lányát látja Jessében?

- Igen - felelte Haiman -, a lányomat. És ne félj. Mekare jönni fog. Mekare beteljesíti az átkot, és a Nagy Család megy tovább.

Maharet sóhajtott. - Mikor megtudtam, hogy az Anya fölkelt, még sejtelmem sem volt, mire készül. Hogy lesújt gyermekeire, a gonoszra, amely belőle fakadt, belőlem és Haimanból, valamennyiünkben, akik magányosságunkban osztottuk meg a hatalmat másokkal - ezt még csak nem is nagyon vitathattam! Mifé-le jogunk van élni? Mi jogon vagyunk halhatatlanok? Szerencsétlen balesetek vagyunk, szörnyűségek. És bár ugyanolyan dühödött mohósággal ragaszkodom az életemhez, mint mindig, mégse mondhatom, hogy az Anya hibázott, mikor legyilkolt oly sok...

- Még többet is fog gyilkolni! - vágott közbe Erik kétségbeesetten.

- Csakhogy most a Nagy Családra hull az Anya árnyéka - folytatta Maharet. - Az az emberek világa!

De az Anya a magáévá teszi, hacsak...

- Mekare eljön - mosolygott Haiman csendesen. - Mekare beteljesíti az átkot. Én alkottam Mekarét olyanná, hogy megtehesse. Ez most már a mi átkunk.

Maharet mosolygott, ám most egészen más volt a mosolya: bánatos, elnéző, sajátságosán hideg. - Tehát te hiszel az effajta szimmetriában, Haiman?

- Mi pedig meghalunk, ahányan vagyunk! - kesergett Erik.

- Kell lennie egy módnak, amellyel megölhető - mondta Gabrielle fagyosan -, anélkül, hogy magunkat is megölnénk. Ezen kell gondolkoznunk, erre kell készülnünk. Ki kell tervelnünk valamit.

- A jóslaton nem lehet változtatni - suttogta Haiman.

- Ha tanultunk egyáltalán valamit, Haiman - szölt Marius -, akkor az az, hogy nincs végzet. És ha nincs végzet, nincs jóslat. Mekare idejön, hogy megtegye, amire esküdött; lehet, hogy ez az egyetlen, amit még tud, vagy amire képes, de ez még nem jelenti azt, hogy Akasa ne tudna védekezni. Te úgy véled, az Anya nem tudja, hogy Mekare fölkelt? Úgy véled, nem látta és nem hallotta, mit álmodnak a gyermekei?

- Ó, de hát a jövődölések be szokták teljesíteni magukat! - tiltakozott Haiman. - Épp ez bennük a va-rázslat! A régi korokban mindenki tudta ezt! A talizmán ereje egyenlő az akarat erejével. Mondhatnád, mi-csoda pszichológiai lánghelmék éltek azokban a sötét századokban, akiket csak úgy elpusztíthatott a má-sok szándéka! Az álmok, Marius! Az álmok csak részei egy hatalmas szándéknak!

- Ne beszélj úgy róla, mintha már megvalósult volna - intette Maharet. - Van más eszközünk. Használ-hatjuk az észet. Ez a kreatúra most beszél, nem? Megérti, amit mondanak neki. Talán el lehetne téríteni...

- Ó, te bolond vagy, te tényleg bolond vagy! - háborodott föl Erik. - Érvetni akarsz ennek a szörnyeteg-nek, aki összeviszza grasszált a világban, és hamuvá égette a gyerekeit?! - Percről percre lett egyre ré-mültebb. - Mit tud az észről ez az izé, amely tudatlan asszonyokat uszít a férjeik ellen? Ez a mészárlást is-meri, a halált, az erőszakot, sose ismert mást, mint a te történetedből is kiderül! Mi nem változunk, Ma-haret! Hányszor mondtad? Csak közeledünk annak a kiteljesedéséhez, amilyenek rendeltettünk.

- Itt senki sem akar meghalni, Erik - felelte Maharet türelmesen. Hirtelen megzavarta valami.

Haiman ugyanabban a pillanatban érezte meg. Jesse ide-oda kapta a tekintetét kettejük között, pró-bálta kifürkészni, mit néz Maharet. Alig észrevehető változást érzelt Mariusban is. Erik kővé dermedt. Mael zavarba ejtően merev pillantással bámulta Jessét.

Valamilyen hang hallatszott. Abból jöttek rá, ahogy a szemük mozgott; mintha azzal hallottak volna. A szemgolyó repes, miközben keresi a hang forrását.

Váratlanul megszólalt Erik: - Nem kéne a fiataloknak most rögtön lemenni a pincébe?

- Semmi haszna - mondta Gabrielle. - Különbén is itt akarok lenni. - Nem hallotta a hangot, bár he-gyezte a fülét.

Erik Maharethez fordult. - Hagyd, hogy egyenként intézzem el bennünket?

Maharet nem felelt. Nagyon lassan elfordította a fejét a lépcsőpihenő irányába.

Ekkor végre Jesse is érzékelte a hangot. Emberi fül bizonyosan nem hallotta volna. A rezgés nélküli feszültség auditív megfelelőjeként járta át őt és a szoba összes molekuláját, eltájoló, mindent előntő erejé-

vel. Láta, hogy Maharet mond valamit Haimannak, és Haiman válaszol, de nem hallotta, mit. Bután a füléhez kapta a kezét, és homályosan látta, hogy Dániel ugyanezt teszi, bár mindketten tudták, hogy semmi értelme.

A hang mintha felfüggesztette volna az időt, a mozgást. Jesse szédelegve hátrált a falhoz, és úgy bámult a szemben levő térképre, mintha attól várna támaszt. Bámulta, hogyan kanyarognak északnak és délnek a Kis-Azsiában fakadó fényforrás patakjai.

Nem hallható, bizonytalan felbolydulás támadt a szobában. A hang elnémult, de az utána maradó csend valósággal üvöltött.

Mint egy néma álomban látta feltűnni az ajtóban Lestat, a vámpír alakját; látta, hogy veti magát Gabrielle karjaiba; látta, hogy Louis hozzáfut és átöleli. Majd azt látta, hogy Lestat őt nézi. Felvillant a tor, az iker, az oltáron fekvő holttest. Lestat nem tudja, mit jelent! Nem tudja!

Jessét megrázta a felismerés. Eszébe jutott az a pillanat a színpadon, mikor szétválasztották őket, miközben Lestat észrevehető erőlködéssel próbált azonosítani valamilyen futó képet.

Majd mikor övéi magukkal sodorták, ölelgetve-csókolgatva - még Armand is karjait kitérve lépett hozzá -, halványan rámosolygott a nőre - Jesse - mondta.

Megbámulta a többieket, Mariust, a gyanakvó, hideg arcokat. Milyen fehér lett a bőre, milyen habfehér, mégis ugyanúgy megvolt rajta a hév, a féktelenség, a szinte gyerekes ujjongás, mint azelőtt.

*Szárny kavár fényes port a székesegyházban,
elásva a Múlt állig márványban.*

Stan Rice: Poéma a lefekvés keserveiről
Opusz (1983)

*Zománcos zöldjében puszpángnak,
Repkénynek,
Ehetetlen számócának
Liliomok eltűzött fehérsége.
Bár őrizni akarnának Megmaradnak barbárnak.*

STAN Rice: Görög töredékek
Opusz (1983)

AZ ASZTALVÉGEN ült, és őket várta, békésen, csendesen. Bíbor ruhája sötétrózsaszín izzást lopott az arcára a lángok fényénél.

A tűz arannyal szegte be arcélét, a sötét ablaküveg hibátlan tükör gyanánt verte vissza alakját, és mintha a tükörkép lett volna az igazi, amely kint lebeg az áttetsző éjszakában.

Féltem. Féltettem őket és magamat. És különös módon őt is. Hidegrázásként vacogtatott az előérzet. Őt féltettem, aki elpusztíthat mindent, amit szerettem.

Az ajtóban megfordultam és még egy csókot adtam Gabrielle-nek. Egy pillanatra megroskadt, majd minden figyelmét Akasára összpontosította. Kissé reszkető kézzel simogatta meg arcomat. Louis-ra pillantottam, az én törekenynek látszó Louis-mra, az ő látszólag legyőzhetetlen önuralmával, és Armand-ra, az angyalarcú csibészre. Végül is az ember azért szeret... mert szeret.

Marius jeges haraggal lépett be, és ezt nem is titkolta. Megsemmisítő pillantást vetett rám - rám, aki legyilkoltam azokat a szegény, tehetetlen halandókat, és otthagytam őket szerzetesét a hegyen. Tudta, persze. Nincs annyi hó, ami elfedje. Szükségem van rád, Marius! Szükségünk van rád!

Elfüggönyözte az elméjét. Valamennyien elfüggönyözték. Akasa elől is rejtteni tudják a titkaikat?

Miközben libasorban beszállingóztak, odamentem Akasa jobbára, mert ő így akarta. De meg tudtam is, hogy ott kell lennem. Intettem Gabrielle-nek és Louis-nak, hogy velem átellenbe üljenek, a közelemben, ahol látom őket. Louis-nak olyan sztoikus, mégis bánatos volt az arca, hogy megfájdult a szívem.

A vörös hajú asszony, az öreg Maharet az asztal túlsó végén foglalt helyet, legközelebb az ajtóhoz. Marius és Armand ült a jobbán, balján pedig az ifjú, vörös hajú Jesse. Maharet tökéletesen higgadtan és fegyelmeztetnek tűnt, mintha semmi sem hozhatná ki a sodrából. Persze érthető: Akasa ugyanúgy nem árthatott neki, mint a másik öregnek, Haimannak, aki most telepedett le a jobbomon. Az Erik nevűn látsozott, hogy retteg. Az asztalhoz is alig akart odaülni. Mael is félt, őt viszont méregbe hozta a félelme. Kihívóan fixírozta Akasát, mintha kisebb dolga is nagyobb lenne annál, hogy a kedélyállapotát titkolja.

És Pandora, a szépséges, barna szemű Pandora - ő aztán végképp fűtült mindenre, miközben helyet foglalt Marius oldalán. Még csak rá se nézett Akasára. Az erdőt szemlélte az üvegfalon túl, ráérősen, szeretettel jártatta a tekintetét a mélyvörös kéreg és a zöld tülevelek elmosódó csíkjaiban.

Dániel volt a másik, akit semmi sem izgatott. Ezt is a koncerten láttam. Akkor nem sejtettem, hogy Armand-nal van. A leghalványabb jelét sem szúrta ki Armand jelenlétének! Ha elgondolom, mi mindent mondhattunk volna egymásnak - és most már örökre vége. De az nem lehet, ugye, nem lehet? Lehetek volna közös perceink Armand-nal, valamennyiükkel. Dániel tudta, a szemrevaló Dániel, a riporter a kis magnójával, aki valamiképpen az egészet elindította Louis szobájában, a Divisadero utcán. Azért is nézett olyan derűsen Akasára, azért élvezett ki minden pillanatot.

A fekete hajú, királyi Santinóra néztem, aki éppen engem taksált. Ő se félt. Ám azt rettentő fontosnak tartotta, ami itt történik. Imádattal bámulta Akasa szépségét, ami valamilyen mély sebet érintett meg benne. Egy pillanatra fellángolt Santinóban a régi hit, az életben maradásnál is fontosabb hit, amelyet kegyetlenül kiégettek belőle.

Nem volt idő, hogy megértsem őket, hogy értékeljem kapcsolataikat, amelyek összefűzték őket, megkérdezzem, mit jelent a különös kép, a két vörös hajú nő, és az anya teste, amely ismét felvillant, ahogy Jessére néztem.

Azon töprengtem, le tudják-e tapogatni az agyamat, megtalálják-e benne a dolgokat, amelyeket erőlködve próbáltam elrejtetni, amelyeket önkéntelenül titkoltam magam elől is.

Gabrielle arca olvashatatlan volt. Szeme elszürkült, apró lett, mintha kizárná a fényt és a színt. Rám nézett, aztán Akasára, majd megint rám, mintha megpróbálna kitalálni valamit.

Akkor hirtelen megrohant a rettegés. Talán egész idő alatt itt várakozott rám. Ők sem engednek. Valami konok dolog meg fogja akadályozni, akárcsak nálam. Itt valami végzetes elhatározás fog születni, mielőtt elhagynánk a szobát.

Egy percig mozdulni se bírtam, aztán megragadtam Akasa kezét. Ujjai gyöngéden kulcsolódtak a kezemre.

- Csak nyugalom, királyfim! - szólt szelíd tapintattal. - Halált érzel e szobában, ám hiedelmek és akadémikoskodások halála az csupán. - Maharetre pillantott. - Meg talán az álmoké - mondta -, amelyeknek rég-rég meg kellett volna halniuk.

Maharet olyan élettelennek és passzívnak tűnt, amilyennek élőlény csak látszhat. Ibolyaszín szeme véres volt a fáradtságtól. Hirtelen rájöttem, miért: emberi szem volt. Haldokolt a szemgödörben. Maharet vére sem hatott rá tartósan, hiába mosta át étellel. Túl sok apró idegszála volt halott.

Megint láttam az álmot. Az ikreket, és előttük a holtat. Mi a kapcsolat?

- Semmi - súgta Akasa. - Valami, amit rég elfeledtek; a történelem már nem válaszol. A történelem tévedésekre épül; mi eleve az igazsággal nyitunk.

Mire tüstént megszólalt Marius:

- Semmi sem bírhat rá, hogy hagyj föl vele? - Sokkal szelídebben beszélt, mint vártam. Ujjait összefonva hajolt előre, annak az embernek a testtartásával, aki igyekszik ésszerű lenni. - Mit mondhatnánk? Azt szeretnénk, ha abbahagynád a jelenéseket. Azt szeretnénk, ha nem avatkoznál be.

Akasa ujjai szorosabban markolták a kezemet. A vörös asszony engem nézett vérben úszó, ibolyaszín szemével.

- Könyörgök, Akasa! - folytatta Marius. - Hagyd abba ezt a felforgatást! Ne jelenj meg többé a halandóknak, ne osztogass további parancsokat!

Akasa halkán fölnevetett. - S miért ne, Marius? Mert annyira megzavarja becses világodat, a világot, amelyet kétezer évig szemléltél, úgy, ahogy ti, rómaiak, az arénában szemléltétek valaha az életet és a halált, mintha nem számítana a szenvedés és a halál, amíg nektek megvan a magatok izgató élménye, igaz?

- Értem, mire célzol - felelte Marius. - De Akasa, akkor sincs jogod.

- Marius, tanítványod már elsorolta az összes régi érvet - mondta ő, ugyanazzal a szelíd türelemmel, mint Marius. - Ami még fontosabb, én is ezerszer elsoroltam őket magamnak. Mit képzelsz, mióta hallgatom az imákat, azon töprengve, miként lehetne megtörni az emberi erőszak örök körforgását? Most ti fogjátok meghallgatni, amit mondani akarok.

- Nekünk is lesz benne szerepünk? - érdeklődött Santino. - Vagy csak elpusztulunk, mint a többiek? - Inkább megfontolatlanságból kérdezte, mint arroganciából.

A vörös hajú asszonyban először szikrázott föl az indulat; fáradt szemét rögtön rászögezte Santinóra, szája elkeskenyedett.

- Ti lesztek az én angyalaim - felelte Akasa gyöngéden Santinó-nak. - Ti lesztek az én isteneim. Ha nem akartok követni, elpusztítalak benneteket. Ami az öregeket illeti, akikről nem szabadulhatok ilyen könnyen - pillantott ismét Haimanra és Maharetre -, ha ellenem fordulnak, ők lesznek a lázadó ördögök; az egész emberiség őket üldözi majd, és éppen pártütésükkel szolgálják tervemet. Hanem, amitek megvolt - a világ, amelyben orozva csatangolhattatok -, az sohasem lesz a tietek többé.

Erik láthatólag alulmaradt néma csatájában, amelyet a félelemmel vívott. Úgy mocorgott, mintha felakarna állni és el akarná hagyni a szobát.

- Türelem! - pillantott rá Maharet. Aztán visszatért a tekintete Akasához.

Ő mosolygott.

- Hogy akarod még zsarnokibb erőszakkal megtörni az erőszak körforgását? - kérdezte Maharet fojtottan. - Elpusztítod az emberi faj himjeit. Mi lehet a végkimenetele az ilyen brutalitásnak?

- Ugyanolyan jól tudod, mint én - felelte Akasa. - Olyan egyszerű és elegáns, hogy nem lehet félreismertetni. Elképzelhetetlen volt, egész mostanáig. Mindezekben a Marius szentélyében végigtrónolt századokban egy ketről álmodtam, olyan világról, amelyben nem lesz több szenvedés. Arról álmodtam, hogy az emberek zsarnokság nélkül valósítják meg ezt a békét. És akkor belém villant, hogy ez milyen mérhetetlenül egyszerű! Olyan volt, mint a hajnalhasadás! A nők azok az emberek, akik valóra tudják váltani ezt az álmot, de csak akkor, ha az összes férfit - vagy csaknem mindet - kiküszöböljük.

A régebbi korokban nem működhetett volna. De most könnyű lesz a technológia támogatásával. A kezdeti tisztogatás után meghatározható lesz a csecsemők ivarisága; a nemkívánatos embriók irgalmasan elvetélhetők, mint ez most is oly gyakran megfigyelhető mindkét nemnél. De igazán, ezt most tényleg nem

szükséges taglalni. Nem vagytok ti bolondok, akármilyen indulatosan vagy meggondolatlanul viselkedjétek.

Ti is tudjátok, hogy akkor jön el a világbéke, ha a férfipopuláció egy százada lesz a nőkénél. Akkor egyszerűen megszűnik az erőszak minden formája.

Olyan béke fog uralkodni, amelyhez foghatót sohasem ismert még a föld. Akkor majd fokozatosan növelhető lesz a férfiak populációja. Ám az eszmei felépítmény megváltoztatásának érdekében a férfiaknak távoznuk kell. Ki merné vitatni? Talán még az egy százalékra sem lenne szükség, de nagylelkűségből meghagyható. Úgyhogy megengedem. Legalábbis az elején.

Láttam, hogy Gabrielle-ből kikívánczik a szó. Igyekeztem némán jelezni, hogy hallgasson, de nem vett tudomást rólam.

- Nos jó, a következmények nyilvánvalók - mondta. - Viszont világméretű irtóhadjáratnál nevetséges békét emlegetni. Maga ignorálja a föld lakosságának a felét, ugyanilyen békés lehetne a világ, ha férfiak és nők kéz és láb nélkül születnének.

- A férfiak megérdemlik, ami történni fog velük. Csak azt aratják, amit vetettek. Azonkívül jusson eszétekbe, én ideiglenes tisztogatásról beszélek - olyan lesz, mint egy lelkiigyakorlat. Épp az egyszerűsége a gyönyörű. Mindent összevéve ezek a férfiak még mindig nincsenek annyian, mint a nők, akiket férfiak öltek meg az évszázadok során. Ti is tudjátok, én is tudom. Áruljátok el, hány férfi halt meg nők kezétől? Ha feltámaszthatnátok minden férfit, akiket nők öltek meg, mit gondoltok, megtöltenék akár ezt a házat?

Ám ez most nem számít. Tudjuk, hogy igazam van. Az számít - az a döntő, és még a javaslatnál is nagyszerűbb -, hogy megvannak hozzá az eszközeink. Én elpusztíthatatlan vagyok. Ti mindennel el vagytok látva, hogy angyalaim lehessetek. Nincs, aki sikerrel szembeszállhatna velünk.

- Ez nem igaz - mondta Maharet.

A harag apró szikrája festett isteni rózsapírt Akasa arcára. Aztán eltűnt, és ismét olyan embertelen lett a külseje, mint rendesen.

- Azt akarod mondani, hogy te megakadályozhatnád? - kérdezte elkeskenyedő szájjal. - Elhamarkodott ötletnek tartom. Netán végignéznéd Erik, Mael és Jessica halálát?

Maharet nem válaszolt. Mael láthatólag megrendült, de nem a félelemtől, hanem a haragtól. Jessére pillantott, majd Maharetre, végül rám. Éreztem a gyűlöletét.

Akasa továbbra is mereven bámulta Maharetet.

- Ó, ismerlek én téged, hidd el! - folytatta kisé puhább hangon. - Tudom, hogy változatlanul élted túl mindezen éveket. Ezerszer láttalak a mások szemében. Tudom, most is arról álmodsz, hogy a nővéred él. Talán él is, valamilyen szánalmas formában. Tudom, hogy azóta is gyűlik benned az irántam való gyűlölet, és úgy kotorászol elméd mélységeiben, a kezdeteknél, mintha ott találhatnád okát és indokát annak, ami most történik. De mint magad mondtad valamikor réges-régen egy Nílus-parti vályogpalotában: nincs ok és indok. Nincs semmi! Vannak látható és láthatatlan dolgok; és iszonyú dolgok történhetnek még a legártatlanabbakkal is. Nem érted? Pedig annak a szempontjából, amit most fogok csinálni, ez is van oly fontos, mint akármilyen más.

Maharet továbbra sem felelt. Mozdulatlanul ült, csak sötét, gyönyörű szemében villant meg valami, ami fájdalom is lehetett.

- Én teremtek okot és indokot - mondta Akasa egy árnyalatnyi haraggal -, én teremtek jövőt; én határozom meg, mi lesz a jószág, én határozom meg a békét. Tetteim igazolásául nem hivatkozom mitikus istennőkre, istenekre, szellemekre, elvont erkölcsiségre. A történelemre se hivatkozom! Én nem keresem anyám agyát vagy szívét a porban!

A többiek összeborzongtak. Halvány, epés mosoly játszott Santino száján. Louis aggódva pillantott Maharet néma alakjára. Marius nagyon nem szerette volna így folytatni tovább.

- Akasa - kérlelte -, még ha meg is lehetne tenni, még ha nem is lázadna föl ellened a halandó lakosság, ha nem találnának a férfiak valamilyen módot a megsemmisítésedre, jóval előbb, mintsem egy ilyen terv megvalósulhatna...

- Te bolond vagy, Marius, vagy engem nézel annak. Azt hiszed, nem tudom, mire képes ez a világ, és minő abszurd kevercse a modern ember elméje a vadságnak és a technológiai rafinériának!

- Azt, királynőm! - felelte Marius. - Komolyan azt hiszem! Szerintem nem alkothatsz fogalmat az egész világról. Egyikünk sem alkothat, mert a világ túlságosan változatos, túlságosan hatalmas. Próbáljuk ésszel átfogni, de nem tudjuk. Te ismersz egy világot, de az nem a világ, hanem az, amelyet általad ismert okokból magad választottál ki tucatnyi világból.

Akasa a fejét rázta; ismét fellobbant benne a harag. - Ne tedd próbára a türelmemet, Marius! - intette.
- Nagyon egyszerű okból kíméltelek meg: Lestat akarta, hogy megkíméljelek. Továbbá azért, mert erős vagy, és segítségemre lehetsz. De nincs több okom rá, Marius, úgyhogy nézd meg, hová lépsz!

Elhallgattak. Marius tudta, hogy Akasa hazudik. Én is tudtam. Akasa szerette Mariust, de megalázónak érezte ezt a szeretetet, ezért mindenképpen sértegetni akart. Sikerült is neki. Marius némán nyelgelte a dühét.

- Még ha meg is lehetne csinálni - folytatta óvatosan puhatolózva -, becsülettel ki mered jelenteni, hogy ilyen büntetés jár az emberi nemnek? Ennyire rosszul szerepelt?

Rendkívüli módon megkönnyebbültem. Tudtam én, hogy neki lesz hozzá bátorsága, tudtam én, hogy megtalálja a módját, miként evezzen mélyebb vizekre, akárhogy fenyegetse Akasa, Marius ki fogja mondani, amihez én csak erőlködve kerestem a szavakat!

- Eh, émelyítesz! - felelte Akasa.

- Kétezer éven át szemlélődtem, Akasa - felelte Marius. - Nevezz rómainak az arénában, ha akarod, és mesélj meséket a korábbi korokról. Valaha lábad elé borulva könyörögtem tudásodért. Ám amit e rövid idő alatt láttam, szeretettel és áhítattal töltött el a halandók iránt. Olyan forradalmaknak voltam tanúja a gondolkodásban és a bölcseletben, amelyeket sohasem tartottam lehetségesnek. Hát nem épp a felé a béke felé halad az emberiség, amelyről beszéltél?

Akasa arca maga volt a megvetés.

- Marius - mondta -, erre a századra úgy fognak emlékezni, mint az emberiség történelmének egyik mélypontjára. Miféle forradalmakról beszélsz te, mikor milliókat pusztított el egy európai kis nemzet egy futóbolond parancsára, mikor egész városokat gőzölög-tettek el a bombák? Amikor kelet sivatagi országaiban gyerekek háborúznak más gyerekekkel egy ősi zsarnokisten nevében? Marius, a nők világszerte a csatornába öblítik le méhük gyümölcsét. Az éhesek jajgatása fülsiketítő, mégsem hallják meg a gazdagok, akik technológiai fellelváraikban élvezkednek; egész kontinenseken aratnak a járványok a nyomorultak között, miközben a fényűző klinikákon eltékozzolják a föld gazdagságát szépirodalmi rafinériákra, örök élettel kecsegtető szérumokra és tablettákra! - Puhán fölnevetett. - Hallottátok-e, ti, kiknek van füle a hallásra, valamikor is hangosabbnak a haldoklók jajsavát? Ontottak-e valaha ennél több vért?

Éreztem Marius keserű tehetetlenségét. Éreztem indulatát, amelytől öklöbe kellett szorítania kezét, és lelke legmélyére kellett lenyúlnia a megfelelő szavakért.

- Van valami, amit nem láthatsz - mondta végül. - Van valami, amit nem érthetsz meg.

- Nem, drágám! Az én látásomnak nincsen semmi baja. Sose volt. A te szemed rossz. Mindig is az volt.

- Tekints ki az erdőre! - mutatott Marius az üvegfalra. - Válassz ki egy fát, írd le, ha kívánod, abból a szempontból, hogy mit pusztít el, mit akadályoz, mit mulaszt el, és kapsz egy kapzsi gyökerű, törtető lendületű szörnyeteget, amely elhabzsolja a többi növény elől a fényt, a tápanyagot, a levegőt. De a fa nem ez. Nem ez a teljes igazság, ha úgy tekinted, mint a természet részét, és a természet alatt most nem valami szentséget értek, Akasa, csak az összefüggő szörnyeteget, a mindent átfogó, nagyobb egységet!

- Hogy kiszárazgathasd okaidat a derűlátásra - mondta Akasa. - Mindig is ezt tetted. Ugyan, hagyj! Ránézel a nyugati városokra, ahol a szegények is naponta megkapják a maguk tál gulyását, és azt mondd, nincs többé éhínség. Tanítványod épp eleget tömködött a számba ebből a csócsából, ebből az agyalágyult hülyeségből, amelyre a gazdagok alapozzák örökös önelégültségüket. A világ züllésbe és káoszba süllyedt; olyan, mint volt, vagy még annál is rosszabb.

- Ó, nem, nincs így! - vitatkozott Marius tántoríthatatlanul. - Az emberek tanulnak az állatoktól. Ha nem látod, mennyit, akkor vak vagy. Az ember örökké változó, fejlődő lény, aki folytonosan tágitja látómezejét és megértését. Nem vagy méltányos, ha ezt nevezed a legvéresebb századnak; nem látod a fényt, amely csak még jobban ragyog a sötétségben; nem látod az emberi lélek fejlődését!

Felállt, körbekerült az asztal mellett, leült az üres székre, Gabrielle mellé, Akasa baljára, és megfogta az Anya kezét.

Rémülten bámultam. Attól féltem, Akasa nem fogja eltűnni, hogy megfogják a kezét, de úgy látszik, nem volt ellenére az érintés, mert csak mosolygott.

- Igaz, amit a háborúról mondasz - folytatta Marius könyörögve, ugyanakkor igyekezve megőrizni a méltóságát. - Igen, és én is hallottam a halálhörgéseket, valamennyien hallottuk, évtizedeken át, és a világot még ma is naponta sokkolják a fegyveres konfliktusokról szóló jelentések. Ám az emberek tiltakoznak is e rémségek ellen, és ez az a fény, amelyről beszélek. A múltban elképzelhetetlen volt az ilyen viselkedés. A hatalmi pozícióba került gondolkodó elmék a történelem folyamán először valóban le akarnak számolni az igazságtalanság minden formájával.

- A kevesek intellektuális attitűdjéről beszélsz.

- Nem - mondta Marius -, a változó filozófiáról beszélek; idealizmusról beszélek, amelyhez igazi realitások fognak születni. Akasa, akármilyen gyarlók az emberek, időt kell adni nekik, hogy tökéletesíthessék álmaikat, nem gondolod?

- De igen! - szólalt meg Louis.

Megállt a szívem. Milyen sebezhető volt! Ha Akasa rázúdítja a haragját... Ám Louis még folytatta is, a maga finom, csendes modorában:

- Ez az ő világuk, nem a mienk - mondta alázatosan. - Mi eljátszottuk, mikor elveszítettük halandóságunkat. Most nincs jogunk beleavatkozni küzdelmeikbe. Ha ezt tesszük, megraboljuk őket a győzelmeiktől, amelyekért oly drágán megfizettek! Már az utóbbi néhány évszázadban is csodálatos haladás volt tapasztalható; elkerülhetetlennek tartott rosszakat tettek jóvá; először fogalmazták meg, mit jelent az igazi család.

- Megindítóan őszinte vagy - mondta Akasa. - Kizárólag azért kíméltelek meg, mert Lestat szeret. Most már látom e szeretet okát. Minő bátorságra lehetett szükséged, hogy így nyíltan szólj előttem! Holott te vagy itt a legvérengzőbb ragadozó. Őlsz, nemre és korra való tekintet nélkül, nem nézed, akar-e még élni zsákmányod.

- Akkor öljön meg engem! - felelte Louis. - Kérem, tegye meg! De ne öljön embereket! Ne avatkozzon a dolgukba! Még akkor se, ha egymást gyilkolják! Adjon nekik időt, hogy ők valósíthassák meg ezt a látomást; hadd legyen ideje ennek a mégoly romlott Nyugatnak, hogy elvihesse eszméit egy szenvedő, poklos világnak!

- Időt - szólalt meg Maharet. - Ennyit kérünk. Időt. Ennyit kell adnod.

Csend lett.

Akasa nem akart újra ránézni erre a nőre, nem akarta hallani a hangját. Éreztem, ahogy bezárkózik. Elhúzta a kezét Mariustól, sokáig figyelte Louis-t, majd úgy fordult vissza Maharethez, kemény, csaknem kegyetlen arccal, mintha ez olyasmi lenne, amit nem úszhat meg.

Maharet folytatta:

- Néma évezredekig elmélkedtél a megoldásról. Mit számít még száz év? Azt csak elismered, hogy ez az utolsó század túlszárnyalt minden jóslatot vagy elképzelést. Olyan technológiai fejlődés valósult meg, amely ennivalót, fedelet, egészséget adhat a Föld minden népének.

- Valóban? - kérdezte Akasa. Mosolyán átizzott az üszkös gyűlölet. - Mit adott a világnak a technológia fejlődése? Adott mérges gázokat, laboratóriumban kifejlesztett betegségeket, olyan bombákat, amelyek a bolygót is megsemmisíthetik. Adott nukleáris baleseteket, amelyek egész földrészek ételét-italát szennyezték be. A hadseregek pedig teszik, amit szoktak, korszerű hatékonysággal. Egy hólepte erdőben egy óra alatt mészárolják le egy nép arisztokráciáját; módszeresen lövöldözik agyon egy egész ország értelmiségét, és ráadásul mindenkit, aki szemüveget visel. Szudánban még mindig megcsonkítják az asszonyokat, hogy nagyobb legyen a férjek öröme; Iránban gyerekek rohannak a géppuskatűzbe!

- Ez nem lehet minden, amit láttál - vitakozott Marius. - Nem hiszem el. Tekints rám, Akasa. Tekints kegyesen rám, és arra, amit mondani szeretnék.

- Mit számít, hiszed-e vagy sem! - Akasa először mutatta ki a haragját. - Nem hallgattad meg, amit megpróbáltam elmondani. Elméd visszalökte a gyönyörű képet, amelyet eléd tártam. Nem érted, milyen ajándékot kínálok neked? Megváltanálak! Mert mi vagy te, ha én nem teszem ezt? Vérivó, gyilkos!

Még sose hallottam ennyire indulatosnak a hangját. Marius válaszolni akart, de Akasa egy császárnői mozdulattal belefojtotta a szót, majd Santinóra és Armand-ra pillantott.

- Te, Santino! - mondta. - Te, aki Rómában parancsoltál a Sötétség Gyermekeinek, mikor azt hitték, Isten akaratát teljesítik az ördög pereputtyaként - emlékszel még, milyen az, ha az embernek célja van? És te, Armand, a régi párizsi bokor vezetője! Emlékszel még, amikor a sötétség szentje voltál? Megvolt a helyetek menny és pokol között. Ugyanezt kívánom ismét, és ez nem altatás! Nem kellenek elveszített ideáljaitok?

Egyik sem válaszolt. Santino kővé meredt az iszonyattól, szívéen fölszakadt a seb. Armand-on semmit sem lehetett látni, csak reménytelenséget.

Sötét fatalizmus borult az Anya arcára. Ez hiába volt. Ezek nem csatlakoznak. Ismét Mariusra nézett.

- A te drágalátos emberiséged! Semmit sem tanult hatezer év alatt! Te beszélsz nekem ideálokról és célokról? Már atyám uruki udvarában is voltak emberek, akik tudták, hogy jól kell lakatni a: éhezőket. Tudod, mi a te modern világod? Frigyládái a televíziók, öldöklő angyalai a helikopterek!

- Jó, és akkor milyen lenne a te világod? - kérdezte Marius. Remegett a keze. - Úgy véled, hogy az asszonyok nem fognak harcolni a férfaiért?

Akasa föl kacagott, és hozzám fordult. - Harcoltak Sri Lankán, Lestat? Harcoltak Haitin? Harcoltak Lünkönoszon?

Marius mereven nézett. Azt várta, hogy válaszoljak, foglaljak állást mellette. Érvelni akartam, föl akartam venni, tovább akartam gombolyítani a tőle kapott fonalat, de teljesen kiürült az agyam.

- Akasa - mondtam -, kérlek, ne folytasd ezt a vérontást! Ne hazudozz tovább az embereknek, ne ámítsd őket!

Hát így jött ki belőlem, otrombán, finomítás nélkül - de ez volt az egyetlen igazság, ami tőlem telt.

- Igen, ez a lényege - vette át a szót Marius, ismét óvatos, aggodalmas, majdnem rimázkodó hangon.

- Hazugság, Akasa, csak egy újabb, babonás hazugság! Nem volt még elég? Épp most, mikor a világ kezd felocsúdni régi önáltatásaiból! Mikor elvetette a régi isteneket!

- Hazugság? - Akasa úgy hőkölt hátra, mintha Marius megütötte volna. - Mi a hazugság? Én hazudtam, mikor azt mondtam nekik, hogy elhozom a földre a békét? Akkor hazudtam, mikor azt mondtam, hogy én vagyok az, akire vártak? Nem, én nem hazudtam! Az én kezemből kapták életük első igazságát! Az vagyok, akinek gondolnak! Örökkévaló vagyok, mindenható, és megvédem őket...

- Megvéded? - vágott közbe Marius. - Hogyan védhetned meg őket leggonoszabb ellenségeiktől?

- Miféle ellenségeiktől?

- A betegségektől, királynőm. A haláltól. Nem vagy gyógyító. Nem adhatsz életet, nem mentheted meg őket. Ők pedig ilyen csodákat fognak várni tőled. De te csak ölni tudsz.

Csend. Mozdulatlanság. Akasa hirtelen ugyanolyan élettelenül bámult maga elé, mint a szentélyben; hogy üresség volt-e a szemében, vagy tűnődés, azt nem lehetett eldönteni.

Csak a tűzhelyből hallatszott az égő hasábok ropogása, pattogása.

- Akasa! - sűgtam. - Időt, ahogy Maharet mondta! Száz évet! Mi az?

Révülten meredt rám. Arcomon éreztem a halál leheletét, olyan közel járt, mint sok-sok éve, mikor a farkasok körülvettek a fagyott erdőben, és még a kopasz fák alsó ágait sem kaphattam el, olyan magasan voltak.

- Mind ellenségeim vagytok, ugye? - suttogta. - Még te is, királyfim! Ellenségem. Egyszerre vagy szeretőm és ellenségem.

- Szeretlek - mondtam -, de nem bírok hazudni neked. Nem tudok hinni benne! Rossz! Épp az egyszerűsége és az eleganciája teszi rosszá!

Akasa pillantása végigfutott az arcokon. Eriket ismét a pánik kerülgette. Éreztem, hogy Maelben forr a harag.

- Hát egy sincs, aki mellém állna? - sűgta. - Senkinek sem kell a tündöklő álom? Senki se hajlandó lemondani önző, kicsinyes világáról? - Tekintete megállapodott Pandorán. - Ah, te szegény álmodó, aki elveszített emberségedet gyászolod; nem akarsz megváltódni?

Pandora szeme olyan volt, mint a bepárasodott üveg. - Izlésem ellen való, hogy én osztogassam a halált - felelte még bársonyosabb suttogással. - Elég nekem látnom a levelek hullásában. Nem hiszem, hogy vérontás eredményezne jó dolgokat. Épp ez a lényeg, királynőm. Továbbra is történnek rémségek, de a jó emberek mindenütt helytelenítik őket, te pedig épp ezeket a módszereket hoznád vissza és törvényesítenéd, véget vetve mindenféle párbeszédnek. - Szomorúan elmosolyodott. - Használhatatlan vagyok számodra. Semmit sem adhatok neked.

Akasa nem válaszolt. Megint végignézte őket: fölmérte Maelt, Eriket. Jessét.

- Akasa - szólaltam meg -, a történelem az igazságtalanságok litániája, senki sem tagadja. De mikor lehetett az egyszerű megoldás más, mint gonosz? Kizárólag a bonyolultságban találunk válaszokat. Az emberek a bonyolultságokon át küzdik tovább magukat a tisztesség felé. Lassú és nehézkes, de ez az egyetlen út. Az egyszerűség túl nagy áldozatot követel. Mindig is azt követelt.

- Igen - helyeselt Marius. - Pontosan. Az egyszerűség és a brutalitás rokonértelmű szavak a filozófiában és a cselekvésben. Amit javasolsz, az brutális!

- Hát nincs benned alázat? - kérdezte Akasa váratlanul, és elfordult tőlem Mariushoz. - Hát nincs hajlandóság a megértésre? Olyan kevélyek vagytok mind, olyan dölyfösek! Kizárólag mohóságból akarjátok, hogy ne változzon a világ!

- Nem - válaszolta Marius.

- Mit tettem én, hogy így fölkeltek ellenem? - kérdezte Akasa. Rám nézett, aztán Mariusra, végül Maharetre. - Lestat-tól elvártam az arroganciát -, mondta -, elvártam a közhelyeket, a frázisok pufogtatását, a megemésztetlen ideákat. De tőletek sokkal többet vártam! Ó, mekkora csalódást okoztok nekem! Miként fordíthattok hátat a sorsnak, mely reátok vár? Ti, akik megváltók lehetnétek! Miként hazudhatjátok le, amit láttok?

- De majd tudni akarják, kik vagyunk igazából - mutatott rá Santino. - És mihelyt megtudták, fellázadnak ellenünk. A halhatatlan vér kell majd nekik, mint mindig.

- Még a nők is örökké akarnak élni - szúrta közbe Maharet hidegen. - Még a nők is ölni fognak érte.

- Ez légvár, Akasa - mondta Marius. - Nem lehet fölépíteni. Nyugaton okvetlenül ellenállásba kell ütköznie.

- Barbár és primitív látomás - közölte Maharet hideg megvetéssel.

Akasa arca ismét elsötétült a haragtól. De még haragjában is megmaradt bájosnak. - Te mindig szembeszögültél velem! - mondta Maharetnek. - De szívesen elpusztítanálak, ha tehetném! De szívesen bántanám azokat, akiket szeretsz!

Hűvös csend támadt. Éreztem a félelem szagát. Pisszenni se mert senki.

Maharet bólintott. Mindentudóan mosolygott.

- Te vagy az arrogáns - mondta. - Te vagy az, aki nem tanult semmit. Te vagy az, aki nem változott hatezer év óta. Bárdolatlan lélek maradtál, miközben a halandók olyan tartományokat hódítottak meg, amelyeket fel sem fogsz ésszel. Te is álmodtál elszigeteltségedben, mint a halandók, olyan álmokat, amelyek egyszer sem szembesültek a valósággal; és most, hogy előjöttél a csendből, ilyen álmokat akarsz megvalósítani? Idetálasd őket az asztalra, egy maroknyi vérrokonod elé, és ábrándjaid összeomlanak. Nem vagy képes megvédeni őket. Ki lenne képes? Még te mondod ránk, hogy azt is lehazudjuk, amit látunk?

Lassan fölállt. Az asztalra támasztotta az ujjait, és kissé előre hajolt.

- Majd én megmondom neked, mit látok - folytatta. - Hatezer éve, mikor az emberek még hittek a szellemekben, történt egy rút és jóvátehetetlen baleset, a maga módján ugyanolyan ocsmány eredménnyel, mint a halandók szörnyszülöttéi, akiket kiostál a természet. Te azonban, konokul ragaszkodva az élethez, királyi előjogodhoz, nem engedve abból, amit egyszer elhatároztál, nem voltál hajlandó magaddal vinni a sírba ezt az ocsmány tévedést. Szentté akartad magasztosítani, nagy és dicső vallást akartál kanyarítani belőle. Most is ezt akarod. Pedig végső soron baleset volt, aberráció, semmi több. Tekints a korokra, amelyek azt a sötét, gonosz pillanatot követték; tekintsd a mágiára, jelenségekre, égi hangokra alapított más vallásokat! Valamennyinek a fundamentuma a természetfölötti, ilyen vagy olyan álcában. Csodák, kinyilatkoztatások, halandó ember, aki halottaiból feltámadt!

Nézd meg, mi lett a következménye e vallásoknak, amelyek milliókat nyűgöztek le fantasztikus állításokkal. Nézd, mit tettek az emberi történelemmel! Nézd a vallásháborúkat, a felekezeti üldözéseket, a mézárásokat! Lásd az ész rabszolgaságát, számítsd ki, mi az ára a vakbuzgóságnak!

Te beszélsz nekünk a közel-keleti gyerekek haláláról Allah nevében, puskaropogás és bombák robbanása közben?

És az a háború, amelyben egy kis európai nemzet akart kiirtani egy népet... Miféle új világ dicső ábrándjai nevében tették? És mire emlészik belőlük a világ? A haláltáborokra, a kemencékre, amelyekben ezerszám égették el a halottakat. Nem az ábrándokra!

Én mondom neked, nehéz lenne eldönteni, mi a gonoszabb: a vallás vagy a tiszta ideál, a természetfölötti beavatkozása, vagy az elegáns, egyszerű, elvont megoldás! Mindkettő szenvedést zúdított a földre; mindkettő térdre kényszerítette, a szó szoros és átvitt értelmében is, az emberi fajt.

Nem érted, hogy nem az ember az ellensége az embernek, hanem az irracionális, a szellem, amely elszakad az anyagtól, a szív, a vér leckéjétől!

Mohósággal vádolsz bennünket. Csakhogy mi tudjuk, kik vagyunk; tisztában vagyunk korlátainkkal, elismerjük bűneinket. Te sohasem ismerted el a tiedet.

Előlről kezdenéd, ugye? Hoznád megint az új vallást, az új kinyilatkoztatást, a babona, az áldozat, a halál új hullámát?

- Hazudsz! - felelte Akasa, de már alig bírta elfojtani a dühét. - Elárulod az én álmom szépségét! És azért árulod el, mert neked nincs látomásod, nincsenek álmaid!

- A szépség ott van kint - mondta Maharet -, és nem szolgált rá a te kegyetlenségedre. Olyan keményszívű vagy, hogy neked semmit sem jelentenek az életek, amelyeket el akarsz pusztítani. De mindig is az voltál!

A feszültség elviselhetetlenné fokozódott. Kiűtött rajtam a véres verejték. Körülöttem mindenki halálra rémült. Louis lehorgasztotta a fejét, és a tenyerébe temette az arcát. Csak az ifjú Dánielen látszott kerget elragadtatás, míg Armand úgy bámult Akasára, mint aki messzemenően mossa kezeit.

Akasa némán vívódott, de aztán mintha visszanyerte volna meggyőződésének erejét.

- Ugyanúgy hazudsz, mint mindig - mondta fogcsikorgatva. - De nem számít, mellettem harcolsz-e. Megteszem, amit tenni akarok, átnyúlok az évezredek, és jóváteszem azt a régi pillanatot, azt a régi go-

noszt, amit te és a testvéred szabadítottatok rá a földünkre; visszanyúlok érte, addig tartom a világ szeme elé, míg Betleheme léssen az új kornak, és beköszönt végre a béke. Minden nagy jó megköveteli a bátorságot és az áldozatot. Ha pedig valamennyien szembeszegültök és ellenem fordultok, akkor különb ércből alkotok magamnak angyalokat.

- Nem, azt nem teszed meg - mondta Maharet.

- Kérlek, Akasa! - esdekelt Marius. - Adj nekünk időt! Csak abba egyezz bele, hogy vársz és gondolkozol. Csak abba egyezz bele, hogy nem lesz folytatás.

- Igen! - csatlakoztam. - Adj időt! Gyere velem! Lépjünk ki oda együtt - te, én és Marius -, lépjünk át az álmokból és a látomásokból az igazi világba!

- Ó, mint sértegettek és fitnyáltok engem! - susogta Akasa. Dűhe most Marius ellen fordult, de nagyon úgy festett, hogy mindjárt visszatér hozzám.

- Annyi dolgot, oly sok helyet szeretnék mutatni neked! - kérlete Marius. - Csak egy esélyt adj! Akasa, kétezer évig vigyáztam rád, védelmeztelek...

- Magadat védelmezted! Hatalmad, gonoszságod forrását védelmezted!

- Könyörögve kérek! - folytatta Marius. - Ha kell, térdem állva fogok könyörögni. Csak egy hónapért! Gyere velem, beszéljünk meg, vizsgáljunk meg minden bizonyítékot...

- Milyen kicsinyes vagy, mily önző - susogta Akasa. - Hát ti úgy érzitek, semmivel sem tartoztok a világnak, amely azzá tett, akik vagytok? Nem akarjátok jóra használni hatalmatokat, most, amikor ördögök-ből istenné változtathatnátok magatokat?

Hirtelen hozzám fordult, mélységesen megrendült arccal.

- És te, királyfim, aki úgy léptél szentségházamba, mintha én lennék Csipkerózsika, aki életre keltetél forró csókoddal! Te nem gondold meg magad? A szerelmemért! - Ismét könnyek ütek a szemében. - Muszáj hozzájuk állnod, ellenemben? - Két tenyerébe fogta arcomat. - Hogyan árulhatsz el? Hogy árulhatsz el egy ilyen álmot? Ezek lomhák, álnokok, rosszindulatúak; de a te szíved tiszta volt. Olyan bátorság ék benned, amely túllépett a gyakorlatiasságon. Neked is voltak álmaid!

Nem kellett válaszolnom. Tudta. Meglehet, nálam is jobban látta. De én csak a szenvedést láttam fekete szemében, a meg nem értettség fájdalmát, és a gyászt, énérettem.

Hirtelen elállt a szava. Megdermedt. Én pedig semmit sem tehettem, hogy megmentsem őket vagy magamat. Úgy szerettem, de nem állhattam mellé! Némán rimáncodtam megértésért és bocsánatért.

Arca megfagyott, mintha magukhoz ragadták volna a hangok. Olyan volt, mint mikor trónja előtt álltam, merev pillantásának sugarában.

- Elsőnek téged foglak megölni, királyfim - mondta. Ujjai még puhábban cirógattak. - Azt akarom, hogy távozz tőlem. Nem akarom látni az arcodat többé, amelyből ismét ez az árulás nézne vissza rám.

- Úgy bánts, hogy az lesz a jel - mormolta Maharet. - Egyszerre támadunk ellened.

- Magatokra támadtok! - torkolta le Akasa. - Ha végzek ezzel, akit én szeretek, megölöm azokat, akiket te szeretsz, akiknek egyébként is meg kellett volna halniuk. Elpusztítok mindenkit, akit el tudok pusztítani, de ki pusztít el engem?

- Akasa! - suttogta Marius. Fölállt, a királynő felé indult, ám az egy szemvillanás alatt úgy megütötte, hogy Marius feljajdult és összeesett. Santino sietett, hogy fölsegítse.

Akasa visszafordult hozzám. Keze a szokott, szerető gyöngédséggel kulcsolódott a vállamra. Láttam könnyeim fátyolán át, hogy szomorúan mosolyog. - Királyfim, gyönyörű királyfim! - mondta.

Felállt Haiman. Felállt Erik. És Mael. Majd a fiatalok. Utolsóként Pandora állt föl, és odament Marius mellé.

Akasa elengedett. Ő is felállt. Hirtelen olyan csend lett az éjszakában, hogy hallatszott az üvegen az erdő sóhajtozása.

Ezt én kavartam. Én, aki egyedül maradtam ülve, és nem néztem senkire, csak a semmire: életemnek szikrázó kis ecsetvonására, kis győzelmeimre, kis tragédiáimra, álmaimra az istennő felébresztéséről, a jóságról és a hírnévről.

Mit csinált Akasa? Felmérte a többiek hatalmát? Tekintete ide-oda járt közöttük, majd visszatért hozzám. Egy idegen nézett le rám, dölyfös magaslatról. Hát most jön a tűz, Lestat. Ne merj Gabrielle-re vagy Louis-ra nézni, mert feléjük fordítja! Halj meg elsőnek, mint egy gyáva, akkor nem kell látnod a halálukat.

Az volt benne a rémes, hogy nem tudtam, kié lesz a végső diadal - az Anya győz-e, vagy együtt bukkunk. Ugyanolyan rémes volt, mint nem tudni, mi folyik itt és miért, mi a fenét jelent az ikrek álma, vagy hogy miből lett ez az egész világ. Az ember sose fogja megtudni.

Akkor már sírtam. Sírt ő is, megint az a gyengéd, törékeny lény volt, akit Santo Domingo szigetén öleltem magamhoz, akinek szüksége volt rám, bár végső soron nem pusztította el a gyöngeség, de engem biztosan el fog pusztítani.

- Lestat - súgta mintegy hitetlenkedve.

- Nem követhetek - szóltam elcsukló hangon. Lassan fölálltam. - Nem vagyunk angyalok, Akasa, nem vagyunk istenek. Legtöbbször csak arra vágyunk, hogy emberek lehessünk. Nekünk az emberi a mítosz.

Azt hittem, belehalok, ha ránézek. Vérére gondoltam, ahogy ömlik belém; a hatalomra, amelyet tőle kaptam. Arra gondoltam, milyen volt együtt utazni a fellegekben. A mámorra gondoltam a haiti faluban, amikor gyertyás asszonyok jöttek hozzánk dicséretet zengeni.

- De hisz épp ez fog történni, szerelmem! - súgta. - Találd meg a bátorságodat! Itt van az! - Vértökönyek futottak le az arcán. Ajka remegett, homlokán megjelentek a kétségbeesés nyílegyenes barázdái.

Kiegyenesedett, elfordult tőlem. Az arca kiürült, elragadóan sima lett megint. Éreztem, amint merít az erőből, hogy megtegye. Siethetnének a többiek. Például beledőhethetnének egy tört. Jobb lenne, ha most csapnának le rá. Könnyek futottak végig az arcmon.

De valami más történt. Dallamos, puha zengés kelt valahol, üveg csörömpölt, rengeteg üveg. Dániel érthető izgalomba jött. Jesse is. Ám az öregek bálványmereven füleltek. Megint tört az üveg. Valaki most jött be a zegzugos ház sok-sok ajtajának valamelyikén.

Akasa egy lépést hátrált, mint aki rémet lát. Tompa süvöltés hallatszott a nyitott ajtón át a lépcsőről. Valaki járt lent a folyosón.

Akasa elhúzódt az asztaltól a kandallóhoz. És rémültnek látszott - éppen ő!

Lehetséges ez? Tudta, ki jön? Egy másik öreg? Attól félt, hogy a jövevény segítségével már végrehajtható, amire ezek a kevesek nem képesek?

Nem volt ez ilyen kiszámított. Akasa belülről szenvedett vereséget; elhagyta a bátorsága. A magány, a rászorultság miatt. Az én ellenállással kezdődött; a többiek csak rátettek, aztán én mértem rá még egy csapást. Most pedig ez a visszhangzó, személytelen döngés változtatta sóbálvánnyá. Pedig ismerte, aki jön. Éreztem. A többiek is tudták.

A zaj hangosabb lett. A látogató a lépcsőn kapaszkodott fölfelé. Minden súlyos lépésébe belerengett a világitóablak és a régi vasoszlopok.

- De ki ez? - bökte ki. Nem bírtam tovább. Megint jött az a kép, az a kép az anya holttestéről és az ikrekről.

- Akasa! - szólt Marius! - Add meg az időt, amit kérünk! Mondj le a pillanatról! Az elég.

- Mire elég? - vijjogta vadul.

- Az életünkre, Akasa - felelte Marius. - Valamennyiünk életére!

Halkan fölnevetett Haiman, aki még egyszer sem nyitotta ki a száját.

A lépések megérkeztek a pihenőre.

Maharet az ajtóban állt Maellel. Észre se vettem, mikor mentek oda.

Aztán megláttam, ki jött: a nő, aki az őserdőből villant elé, a körmeivel ásta ki magát a földből, és mérföldeket gyalogolt a terméketlen síkon. Az ikertestvér az álmokból, amelyeket sohasem értettem! Állt a lépcsőházból beszűrőmlő fakó fény keretében, és Akasa távoli alakjára meredt, aki úgy tíz méterre lehetett tőle, háttal az üvegfalnak és a lobogó tűznek.

Azt a látványt! A többiek levegő után kapkodtak. Még az öregek is. Még Marius is.

Földes volt tetőtől-talpig, még hosszú hajának hullámai is vékony földréteg lepte. Csúszás kezére-lá-bára repedezett sárkoloncok tapadtak, mintha sárból lenne, földből teremtettek volna. Az arcára agyagmaszk borult, amelyből vörös karikás szemek bámultak. Egy mocskos, rongyos pokrócot kanyarított a nyakába, és kenderkötéllel kötötte meg a derekán.

Mi készíthet rá egy ilyen lényt, hogy eltakarja magát? Milyen emberi szemérem, a halandó szív melyik szenvedő maradványa állította meg ezt az élő hullát, hogy ezt a kezdetleges öltözködést összebarmolja magának?

A tágra meredt szemű Maharet vékony teste hirtelen elernyed, mintha össze akarna esni.

- Mekare! - sutogta.

De a nő nem hallotta vagy nem látta; a nő csak bámulta Akasát egy állat rettenthetetlen, ravasz pillantásával. Akasa az asztal felé hátrált, hogy az válassza el ettől a kreatúrától, arca megkeményedett, szeme lángolt a gyűlölettel.

- Mekare! - kiáltotta Maharet. Hirtelen kinyújtotta karját, és meg akarta ragadni a nő vállát, hogy maga felé fordítsa.

A nő merev karral meglökte. Maharet több métert repült a szobán át, és a falnak csapódott.

A nagy táblaüveg vibrált, de nem tört be. Maharet óvatosan végighúzta rajta az ujját, majd macskásán ruganyos könnyedséggel szökött talpra, egyenesen a segítségére szaladó Erik karjaiba.

Erik azonnal az ajtóhoz rántotta, mert a jövevény most a hatalmas asztalt lökte meg, amely az oldalára fordulva szánkázott a padlón északi irányba.

Gabrielle és Louis fűrgén menekült az északnyugati sarokba, Santino és Armand a másik irányba, Mael, Erik és Maharet felé.

Mi a másik oldalon csak hátráltunk, kivéve Jessét, aki az ajtóhoz igyekezett.

Megállt Haiman mellett, és ahogy ránéztem Haimanra, döbbenet láttam, hogy epés mosoly ül a száján.

- Az átok, királyném! - Hangja betöltötte a szobát.

A nő megkövült, mikor ezek a szavak felcsattantak mögötte, de nem nézett hátra.

Akasa reszketett, és arcán, amely foszforeszkált a lángok fényében, ismét patakszani kezdtek a könnyek.

- Mind ellenem, ahányan csak vagytok! - sírta. - Egy se állna mellém! - Még akkor is engem bámult, mikor a nő elindult feléje.

A szőnyeg nyiszorgott a sáros talpak alatt. A nő némán tátogott, karját lazán lógatta, épp csak csuklóból feszítette előre a kezét, mégis maga volt a megtestesült fenyegetés, ahogy egyik lassú lépést tette a másik után.

Ekkor ismét megszólalt Haiman, és a nő megtorpant.

Egy idegen nyelven kiáltott Haiman, mennydörgéssé erősödő hangon. Én csak homályos foszlányokat értettem belőle.

- Kárhóztok Királynője... amikor legjobban rettegnek tőled... fölkelek ellened, hogy megállítsalak... - Akkor megértettem. Ez volt Mekare - a nő - jóslata és átka. Itt mindenki tudta, megértette. Ahhoz a furcsa, megmagyarázhatatlan álmhoz kellett legyen köze.

- Ó, nem, gyermekeim! - vijjogta váratlanul Akasa. - Még nincs vége!

Éreztem és láttam, miként gyűjti össze az erejét; teste megfeszült, melle kidomborodott, karját előre lökte, ujjai begörcsültek. Mekare hátratántorodott, de rögtön védekezett. Aztán ő is kiegyenesedett, szeme tágra nyílt, és olyan sebesen rontott előre, hogy szél sem ért volna a nyomába.

Láttam sártól kérges ujjainak villanását; láttam Akasa arcát, amikor az ujjak elkapták hosszú fekete haját. Hallottam a sikolyát. Majd profilból láttam, mikor a feje a nyugati ablakhoz csapódott és betörte, törzzerű hosszú cserepekre zúzva az üveget.

Hatalmas ütés terített le a padlóra. Elakadt a lélegzetem. Nem engedelmeskedtek a tagjaim. Akasa fejeten teste záporozó szilánkok között csúszott le a betört üvegfalon. Mögötte vér áztatta az üveget. És a nő a hajánál fogva lógatta a levágott fejet!

Akasa fekete szeme hunyorgott, kitágult. Száját eltátotta, mintha megint sikoltana.

Majd kihunyt a fény. Olyan volt, mintha eloltották volna a tüzet, pedig égett. Miközben sírva, a szőnyegget karmolászva fetrengtem, láttam a messzeségben, sötétrózsaszín ködön át a lángnyelveket.

Próbáltam fölemelkedni, de nem bírtam. Hallottam Marius hívását. Hang nélkül kiáltotta a nevemet.

Feljebb tornáztam magam. Csak egy kicsit. Egész súlyom fájó karomra és kezemre nehezedett.

Akasa engem bámult. Csaknem karnyújtásnyira volt tőlem a feje. A teste a hátán hevert, a nyakcsonkból dőlt a vér. A jobb kar hirtelen megremegett, fölemelkedett, majd visszaesett a padlóra. Ismét fölemelkedett, a kézfej ide-oda himbálózott. A fejért nyúlt! Segíthettem volna! A hatalommal, amit tőle kaptam, arébb mozdíthattam volna, hogy elérje a fejet! Miközben erőlködve próbáltam látni valamit a halódó fényben, a test összerándult, és mikor reszketve visszahullott, valamivel közelebb került a fejhez.

De az ikrek! Ők ott voltak a fej és a test mellett! Mekare tompán bámulta a fejet vörös karikás, üres tekintetű szemével. Maharet a testvére mellett térdelt az Anya teste fölött, a szoba sötétedett és hült, Akasa arca kezdett kísértetiesre sápadni, mintha kihunyt volna benne a fény.

Félnem, rettegmem kellett volna, mert körülfont a hideg, és hallottam a saját fuldokló zokogásom. Ám a legfurcsább lelkesedés lett úrrá rajtam, mert hirtelen rádöbbsentem, mit látok:

- Az álm! - mondtam. Távolról jött a hangom. - Az ikrek és az Anya teste! Látjátok! Az álombéli kép!

Akasa feje vért fecskendezett a szőnyegre. Maharet a tenyerére támaszkodva csúszott egyre lejjebb, Mekare is gyöngült, és rágörnyedt a testre, de azért az még ugyanaz a kép volt, és már tudtam, miért látom, tudtam, mit jelent!

- A tor! - kiáltott Marius. - A szív és az agy! Valamelyiktek fogadja magába! Ez az egyetlen lehetőség!

Igen, ez volt az, és ők tudták! Senkinek sem kellett figyelmeztetnie őket! Tudták!

Ezt jelentette! Mind látták, mind tudták! Még én is tudtam, miközben lezárult a szemem, miközben erősödött bennem ez a jó érzés, ez a teljesség, hogy valami befejeződik végre.

Aztán lebegtem, úsztam a jéghideg sötétségben, mintha megint Akasa karjaiban emelkednék a csillagokba.

Éles recsegés hozott vissza. Még nem haltam meg, de haldokoltam. Hol vannak a szeretteim?

Az életért küzdve próbáltam kinyitni a szememet, de nem bírtam. Aztán mégis megláttam őket a sűrűsödő borulatban. Vörös fejük köré elmosódó dicsfényt rajzolt a tűz; az egyik a véres agyat tartotta sáros ujjai között, a másik a csöpögő szívet. Majdnem holtak voltak ők is, szemük megüvegesedett, és olyan nehézkesen mozogtak, mintha vízben gázolnának. Akasa még mindig bámult, száját eltátotta, feltört koponyájából patakzott a vér. Mekare a szájához emelte az agyat; Maharet a másik kezébe nyomta a szívet; Mekare magába fogadta mindkettőt.

Újra sötétség, semmi tűzfény, semmi támpont, semmi érzés, csak a fájdalom. Keresztül-kasul fájt az a valami, ami én voltam, tagok nélkül, szem nélkül, száj nélkül. A fájdalom elektromosan lüktetett, és nem enyhíthettem azzal, hogy mozgok, nem lökhettem ide vagy oda, nem feszülhettem ellene, nem ernyedhettem bele, én csak fájtam.

Pedig mozogtam. Vergődtem a padlón. A fájdalomon át hirtelen megéreztem a szőnyeget; úgy vájtam belé a sarkamat, mintha meredek szirtet kapaszkodnék. Majd meghallottam a közelből a tűz félreismerhetetlen ropogását, éreztem a törött ablakon bezúduló szelet, és az erdő puha, édes illatát. Áramütés futott végig rajtam, minden izomrostomon, pórusomon. Rúgkapáltam, csapkodtam, aztán elnyúltam.

A fájdalom megszűnt.

Levegő után kapkodva bámultam az üvegmennyezetet a tűz ragyogó tükörképét. A tudóm megtelt levegővel, és akkor eszméltem rá, hogy ismét sírok, szívszakadva, mint egy kisgyerek.

Nekünk háttal térdeltek az ikrek. Átkarolták egymást, összedugták a fejüket, hajuk összevegyült. Úgy simogatták egymást, gyengéd szeretettel, mintha az érintéseikkel beszélgetnének.

Nem bírtam magamba fojtani a zokogást. Hasra fordultam, a karomba temettem az arcomat és sírtam.

Ott volt mellettem Marius és Gabrielle. Magamhoz akartam ölelni Gabrielle-t, el akartam mondani neki mindent, amiről tudtam, hogy el kellene mondanom - hogy vége, túléljük, kibírtuk -, de képtelen voltam.

Aztán lassan elfordítottam a fejem, és megint Akasát néztem. Az arca még mindig ép volt, bár eltűnt belőle a sűrű, csillogó fehérség. Olyan sápadt és áttetsző lett, akár az üveg. Még a szeme, a gyönyörű, éjfelete szeme is kifakult, mintha elfogyott volna belőle a festék. Csak a vér festette meg.

Haja selyempuha párnát vetett az arcnak. Az alvadt vér rubinvörösén csillogott.

Nem bírtam abbahagyni a sírást. Nem akartam. Ki akartam mondani a nevét, de a torkomon akadt, mintha nem lenne szabad ezt tennem. Sohasem lett volna szabad. Sohasem lett volna szabad fölhágnom a szentségház márvány lépcsőjén, és megcsókolnom az arcát.

Sorra éledtek fel a többiek. Armand Dánielt és Louis-t támogatta, akiket egyelőre nem tartott meg rogyadozó lábuk. Odajött Haiman Jessével. Mindenki jól volt. A reszkető Pandora távolabb húzódott. Szája eltorzult a sírástól, és úgy fonta karba a kezét, mintha fázna.

Az ikrek megfordultak és felálltak. Maharet átölelte Mekarét, az élő szobrot, aki értetlenül, kifejezéstelenül bámult maga elé, és Maharet azt mondta:

- Íme a Kárhozottak Királynője.

X
...MÍG VILÁG A VILÁG ÉS MÉG KÉT NAP ÁMEN!

Egyes dolgok enyhítik az estét, Rembrandttá festik a gyászt.

Am az idő többnyire

Nevet rajtunk. A moly nem tud

Nevetni a lángban. Még szerencse.

A mítoszok meghaltak.

Stan Rice: Poéma a lefekvés keserveiről
Opusz (1983)

MIAMI.

Igazi vámpírváros, forró, nyüzsgő, fullasztó. Kohó, piac, játszótér, ahol törvényellenes üzelmekbe merülnek a mindenre elszántak és a kapzsiak, az égbolt mindenkié, a homokpartnak se vége, se hossza, a neon túlragyogja az ekeket, és a tenger olyan meleg, mint a vér.

Miami. Az ördög vidám vadaskertje.

Ezért vagyunk itt, Armand nagy, elegáns fehér villájában Éjszigen, minden elképzelhető fényűzéssel és határtalan déli éjszakával körülveve.

A vízen túl Miami integet. Már alig várnak bennünket az áldozatok: stricik, tolvajok, drogbárók és a gyilkosok, a névtelen sokak, akik majdnem olyan rosszak, mint én, de csak majdnem.

Armand és Marius kimentek alkonyatkor. Azóta visszajöttek, Armand Santinóval sakkozik a szalonban, Marius a partra néző ablak mellett ül a borszekben, és olvas, mint rendesen.

Gabrielle még nem jelentkezett ma este; Jesse távozása óta sokat van egyedül.

Haiman a földszinti könyvtárban beszélget Dániellel, aki szereti halogatni a jóllakást, és mindent tudni akar az ókori Milétoszról, Athénről és Trójáról. Ó, ne feledjük Tróját! Engem is izgat kissé Trója ötlete.

Megkedveltem Dánielt. Talán velem tartana később, ha megkérném, ha rá bírnám szólni magamat arra, hogy elhagyjam a szigetet, ami érkezésem óta egyszer fordult elő. Dánielt még mindig megnevettette a holdfény hídja a vízen, vagy az arcába fröccsenő meleg permet. Dánielnek látványosság volt minden - még az ő halála is -, de nem hibáztathatom érte.

Pandora úgyszólván el sem mozdul a televízió előtt. Marius hozza neki a divatos, modern ruhákat, amelyeket visel: szatén blúzt, térdig érő csizmát, felhasított bársonyszoknyát. Ő adja rá a karpereceket, húzza ujjaira a gyűrűket, s minden este megfésüli Pandora hosszú barna haját. Időnként meglepi apró ajándékokkal vagy parfümmel. Ha nem bontja föl neki, az ajándékok érintetlenül hevernek Pandora asztalán. Pandora ugyanúgy bámulja a videókat, mint Armand, csak hébe-hóba áll föl, hogy átmenjen a zenetembe, ahol csendesen zongorázgat egy kicsit.

Szerettem, ha játszott; tökéletes variációi emlékeztettek a Fuga Művészetére. Ezzel együtt aggódtam érte. A többiekért nem. Azok mind fölépültek abból, ami történt, még gyorsabban is, mint vártam. Pandorán azonban még azelőtt törhetett meg valami, hogy ez az egész elkezdődött.

Ennek ellenére tetszett neki itt. Ezt tudtam róla. Hogyne tetszett volna? Még akkor is, ha sohase figyelt arra, amit Marius mondott.

Valamennyien szívesen voltunk itt. Még Gabrielle is.

Fehér szobák, pazar perzsaszőnyegekkel, izgalmas festményekkel: Matisse-okkal, Monet-kel, Picassókkal, Giottókkal, Géricault-okkal. Száz évet el lehetett volna tölteni csak azzal, hogy az ember a festményeket nézegeti. Armand örökösen csereberélte őket, változtatta a helyüket, feldobta őket valami pincéből előhozott új kincssel, ide és oda becsempészett apró vázlatokat.

Jessének is tetszett itt, bár ő már elment, csatlakozott Maharet-hez Rangoonban.

Bejött a szobámba, nagyon őszintén kifejtette az álláspontját, arra kért, hogy írásomban változtassam meg az általa használt neveket, és hagyjam ki a Talamascát, amit természetesen nem fogok megtenni. Nem szóltam közbe, pásztáztam az agyában az apróságok után, amelyeket elhallgatott, majd belezúdítottam őket a számítógépbe, miközben Jesse tűnődve szemlélte a sötétszürke bársonyfüggönyöket, a velenecsei órát, és a falon a Morandi hideg színeit.

Azt hiszem, tudta, hogy nem fogom megtenni, amire kér. Azt is tudta, hogy nem fontos. Nem valószínű, hogy az emberek hajlandók lennének nagyobb hitelt adni a Talamascának, mint nekünk. Hacsak meg nem vizitálja őket Dávid Talbot vagy Aaron Lightner, úgy, ahogy Aaron vizitelt Jessénél.

Ami a Nagy Családot illeti, kétséges, hogy többnek tekintenék kitalációnál, itt-ott egy csipet igazsággal megfűszerezve, már ha egyáltalán kézbe veszik a könyvet.

Ezt gondolták az interjúról, az én önéletrajzomról, és ezt fogják gondolni A Kárhozottak Királynőjéről is.

És ez így helyes. Most már nekem is ez a véleményem. Igaza volt Maharetnek. Nincs helyünk, nincs hely Istennek vagy az Ördögnek, legyen bár metafora - a természetfölötti -, vagy nagymise a Szent Patrik székesegyházban, lelkét elkótyavetyélő Faust az operában, vagy egy rocksztár, aki azt állítja magáról, hogy ő Lestat, a vámpír.

SENKI sem tudta, hová vitte Maharet Mekarét, valószínűleg még Erik sem, holott ő az ikrekkel távozott, és megígérte Jessének, hogy várni fogja Rangoonban.

Maharet, mielőtt elhagyta volna a sonomai házat, nem csekély meglepetésemre odasúgta: - Aztán korrektül meséld el az ikrek legendáját!

Ez engedély volt, ugye? Vagy kozmikus közöny. Magam sem tudom. Én senkinek se szóltam a könyvről, csak merengtem róla azokban a fájdalmas, hosszú órákban, amikor kizárólag fejezetekben tudtam gondolkozni, valamiféle elrendezésben, amely térképet rajzolna a titokról, krónikába foglalná a kísértést és a kint.

Eviláginak, mégis titokzatosnak látszott Maharet azon az utolsó estén, mikor megkeresett az erdőben. Feketébe öltözött, és divatos kencéjét viselte, ahogy ő nevezte, művészi kozmetikai maszkját, amelyben hódolatos pillantások uszályát vonhatta maga után, ha szépasszonyként forgolódott a való világban. Milyen vékony dereka volt, milyen hosszú keze, amelyet még finomabbá tett a fekete szarvasbőr kesztyű, és mily elővigyázatosan lépegette át a páfrányokat, kerülgette a csemetéket, holott a fákat is félrelökhette volna az útjából!

Mesélte, hogy San Franciscóban járt Jessével és Gabrielle-lel; tiszta, keskeny járdákon sétáltak, barátságosan kivilágított házak között, ahol emberek élnek. Milyen eleven volt a beszéde, mennyire erőlködés nélkül modern; nem hasonlított arra az időtlen asszonyra, akivel a hegy tetejébe vajt szobában találkoztam.

Miért vagyok ismét egyedül, kérdezte, miközben mellém telepedett a vörösfenyőerdőben szaladó érpartjára. Miért nem akarok szóba állni a többiekkel, csak egy kicsit? Tudom egyáltalán, mennyire féltenek és aggódnak értem?

Máig ilyeneket kérdezgetnek tőlem.

Még Gabrielle is, aki nemigen szokott kérdezgetni, és általában nem beszél sokat. Tudni akarják, mikor épülök fel, mikor fogok beszélni arról, ami történt, mikor hagyok fel azzal, hogy egész éjszaka irkáljak.

Maharet azt ígérte, hogy hamarosan viszontlátjuk. Tavasszal esetleg lejöhetnénk a rangooni házába. Vagy talán ő toppan be meglepetésszerűen valamelyik estén. A lényeg, hogy ne szigetelődjünk el ennyire többé, hiszen vannak módjaink, hogy megtaláljuk egymást, bármerre csatangoljunk.

Igen, legalább ebben az egy pontban mindenki egyetértett. Még Gabrielle is, a magányos, a vándor.

Többé senki sem akart eltévedni az időben.

Hát Mekare? Viszontlátjuk még? Leül valaha velünk egy asztalhoz? Szóba áll-e velünk jelbeszéddel, a gesztusok nyelvén?

Egyszer láttam azóta a rettenetes éjszaka óta, egészen váratlanul, a hajnal előtti szűrt, lilás fényben, mikor a házba voltam visszatérőben az erdőn át.

Pára kúszott a földön; a páfrányok és a ritkás téli vadvirágok fölött felhígult, majd foszforeszkálássá oldódva szállt a magasba az óriásfák között.

Ebből a ködből tűntek elő az ikrek. Egymást átkarolva lépkedtek a patakmeder kövein, Mekare ugyanolyan szép hosszú gyapjúruhát viselt, mint a testvére, haja fényesre keféken omlott hátára és mellére.

Maharet halkan súgott a fülébe valamit. Mekare megtorpant, rám nézett nagy zöld szemével. Arca leírhatatlanul félelmetes volt ürességében. Szívemen perzselő szélként éreztem a gyászt.

Igézetten bámultam Mekarét, mindkettejüket, és fuldokoltam a fájdalomtól, mintha kiszáradt volna a tüdőm.

Nem tudom, mire gondoltam, annyit tudtam, hogy elviselhetetlen a szenvedésem. Meg hogy Maharet gyöngéd kis mozdulatot tett, egyszerre köszöntve és figyelmeztetve, hogy menjek tovább, közel a reggel. Körülöttünk ébredszik az erdő, fogynak a becses pillanatok. Fájdalmam végre elengedett, nyögésként szakadt föl belőlem; elengedtem és folytattam utamat.

Egyszer néztem hátra a két alakra, ahogy távolodtak kelet felé a mederben; elnyelte őket a víz harsozó zenéje, miközben a patak fáradhatatlanul hömpölygette ezüst hajkait a sziklák között.

Kissé fakóbb lett a régi álomkép, és ha most rájuk gondolok, nem a tor jut eszembe, hanem a két szilfid az erdőben, alig néhány estével azelőtt, hogy Maharet elvitte Mekarét a sonomai házból.

Örültem, mikor elmentek, mert ez azt jelentette, hogy nemsokára indulunk mi is. Azt se bántam, ha sose látom többé a sonomai házat. Kinszenvedés volt az ottlét, bár a katasztrófát követő első éjszakák voltak a legcudarabbak.

Mily hamar felváltotta a többiek sebzett hallgatását a fáradhatatlan elemezgetés, amellyel azt próbálták értelmezni, mit éreztek és láttak. Hogyan történt az átadás? Elhagyta-e az a valami az agy széthulló szöveteit, addig nyargalászott-e Mekare ereiben, míg rá nem talált a hasonló szervre? Kellett-e egyáltalán a szív?

Molekulák, nukleotidák, szolitonok, villogó modern szavak! Ugyan, menjetek már, vámpírok vagyunk! Élők vérén hízunk, ölünk és élvezzük, ha kell, ha nem.

Képtelen voltam elviselni a beszédüket; nem bírtam szótlan, mégis nyomasztó kíváncsiságukat: Milyen volt vele? Mit műveltetek azon a néhány éjszakán? De nem is szabadulhattam tőlük, mert nem akartam elmenni. Reszkettem, ha velük voltam, reszkettem, ha külön.

Nem lehetett elég mély az erdő, mérföldeket csavargtam a vörös mamutfenyők között, tölgyeseken át, ki a mezőre, vissza a járhatatlan, nyirkos erdőbe megint. Ott se szabadulhattam tőlük: Louis épp azt győnta, hogyan veszítette el az eszméletét azokban a borzalmas pillanatokban, Dániel azt mondta, hallotta a hangunkat, de nem látott semmit; Jesse Haiman karjaiból nézett végig mindent.

Milyen gyakran taglalták a sors iróniáját, hogy Mekare emberi mozdulattal sújtotta porba ellenségét; láthatatlan erőkről mit sem tudva úgy ütött, mint akármely halandó, csak emberfölötti gyorsasággal és erővel.

Megmaradt belőle valami Mekarében? Egyfolytában ezen rágódtam. Felejsük el a „tudomány poézisét”, ahogy Maharet mondta. Ennyit akartam tudni. Vagy megszabadult végre a lelke, amikor kitépték az agyát?

Időnként arra a bizonyosságra riadtam a számtalan személytelen fülkére osztott pince bádoburkolatú lépcsijében, hogy ott van mellettem, ujjnyira arcomtól; ismét érezni fogom a haját, a karját, látni fogom szeme fekete ragyogását! Tapogattam a sötétségben, de csak a vizes téglafalat találtam.

Akkor elnyúltam, és a szegény kis Jenks Bébire gondoltam, ahogy ő mutatta; csigavonalban emelkedik, színes fénycsíkban, és utoljára letekint a földre. Hogy találhatott volna ki egy ilyen látomást Jenks Bébi, a prosztó motoros csitri? Végül talán hazamegyünk mindannyian.

Honnan tudhatnánk?

Így tehát halhatatlanok maradunk, rémüldözünk és kapaszkodunk abba, aminek parancsolhatunk. Kezdődik előről minden, fordul a kerék; mi vagyunk a vámpírok, mert nincs más; az új bokor megalakult.

CIGÁNYKARAVÁNKÉNT hagytuk el a sonomai házat; csillogó pászmában, nyaktörő sebességgel robbogtak a fekete autók az amerikai éjszakában a kifogástalan utakon. Ezen a hosszú utazáson meséltek el mindent, kényszer nélkül, néha akaratlanul, miközben egymással diskuráltak. Mozaikként álltak össze a korábbi történetek. Még mikor a kék bársonykárpitnak dőlve szundikáltam, akkor is hallottam őket, láttam, amit láttak.

Le Dél-Florida mocsaraiba; le Miami dekadens nagyvárosába, mely egyszerre parodizál mennyeket s poklokat.

Azonnal elzárkóztam ebbe az ízlésesen berendezett szobácskákból álló lakosztályba. Díványok, szőnyeg, sápadt Piero del la Francescák, az asztalon számítógép, a kárpitozott falba rejtett apró hangszórókból Vivaldi zeng. Külön lépcső a pincébe, ahol acélburkolatú kriptában vár a koporsó: fekete lakk, rézfogantyú, gyufa, gyertyacsonk, fehér csipkés bélés.

Vérszomj, méghozzá milyen gyötrelmes, pedig nincs is rá szükség, mégis ellenállhatatlan. Most már mindig ilyen lesz, sose szabadulok tőle, jobban fogom kívánni, mint valaha.

Ha nem írtam, ledőltem a szürke brokátdíványra, néztem a szellő mozgatta pálmalegyezőket, hallgattam letről a hangjukat.

Louis jólnevelten unszolja Jessét, mesélné el még egyszer, hogyan jelent meg claudia. Mire Jesse, készségesen, bizalmasan: - De Louis, az nem volt igazi.

Gabrielle-nek hiányzott Jesse, most, hogy elutazott. Óráig sétáltak a parton. Nem úgy vettem észre, mintha egyetlen szót szóltak volna egymáshoz, de honnan tudhattam volna biztosra?

Gabrielle egyre több aprósággal próbált örömet szerezni: kibontva viselte a haját, mert tudta, hogy úgy szeretem; hajnalonként, mielőtt eltűnt, feljött a szobámba. Néha fürkésző, aggódalmas pillantásokat vetett rám.

- El akar menni innen, ugye? - Ezt kérdeztem félénken, vagy valami effélét.

- Nem - válaszolta. - Szeretek itt. Illik hozzám. - Most, ha nem lelte a helyét, átment a szigetekre, amelyek nem voltak túl messze. Kedvelte a szigeteket. De nem erről akart beszélni, valami más járt a fejében. Egyszer majdnem hangot is adott neki. - Mondja csak... - Aztán elhallgatott.
- Hogy szerettem-e? - kérdeztem. - Ezt akarja tudni? Igen, szerettem.
Még mindig nem bírtam kimondani a nevét.

MAEL jött-ment.

Elment egy hétre, de ma este ismét itt van. A földszinten próbálja beszédre bírni Haimant, aki mindenkit megbabonáz. Első Fészekalja! Azt a hatalmat! Csak képzeljék el, sétált Trója utcáin!

Látványa folyamatosan megdöbbenő, ha ugyan ez a kifejezés nem ellentmondás önmagában.

Sok mindenre hajlandó, hogy embernek látszék. Ilyen meleg helyen, ahol a téli ruházat feltűnő lenne, ez nem könnyű. Néha barnító festékek kente be magát: égetett színnel, némi illatos olajjal keverve. Bűn így elcsúfítani a szépséget, de másképp hogy szelhetne volna olajozott késként az emberi sokaságot?

Hébe-hóba bekopogtatott hozzám. - Te már sose jössz ki? - kérdezte. Ránézett a számítógép mellett halmozódó papírokra, a fekete betűkre: A Kárhozottak Királynője. Álldogált egy darabig, hagyta, hogy átkutassam agyát apró törmelékek, félig elfelejtett emlékek után. Nem bánta. Mintha zavarba hoztam volna, bár el nem tudom képzelni, miért. Mit akart tőlem? Aztán elmosolyodott, azzal a hajmeresztően kegyes mosolyával.

Időnként elvitte a hajót - Armand fekete gyorshajóját -, kifeküdt a csillagok alá, és sodródott az öböl vizén. Egyszer Gabrielle is elkísérte. Nagy volt a kísértés, hogy kihallgassam a messzeségből meghitt, bizalmas hangjait. Aztán mégsem tettem. Nem tűnt ildomosnak.

Haiman említette néha, hogy fél az emlékezetvesztéstől; fél attól, hogy hirtelen csap le, és akkor nem talál haza hozzánk. De korábban mindig a fájdalommal jött, és ő most olyan boldog. Azt akarta, hogy tudjuk: boldog, amiért velünk lehet.

Úgy látszik, valami egyezményféle született odalent - miszerint bármerre járjanak, mindig visszatérnek ide. Ez lesz a rendház, a szentély; és minden más lesz, mint azelőtt.

Sok dologban megegyeztek. Senki sem csinál másokat, senki sem ír könyvet többé, bár persze tudták, hogy pontosan ezt teszem, szép csöndben kiszedegetek belőlük mindent, amit lehet, mert senki előírásainak nem óhajtok engedelmesskedni, mert sohasem voltam szófogadó.

Megkönnyebbülésükre Lestat, a vámpír elhalálozott az újságok lapjain, és a koncert kataklizmáját elfelejtették. Nem voltak bizonyítható halálesetek, nem történtek igazi sérülések; mindenki megkapta a csinos végkielégítést. A bandának kifizették a részemet mindenből; azóta újra turnéznak a régi nevük alatt.

A zendüléseket - a csodák kurta korát - is elfelejtették, bár talán sohasem találnak rájuk kielégítő magyarázatot.

Nem, soha többé kinyilatkoztatást, jelenést, közbeavatkozást - ez volt a közös fogadalom. És kéretik feltakarítani öles után.

Egyfolytában ezt sulykolták a delíriumos Dániel fejébe, hogy az ember még egy ilyen Miamihoz fogható poklos városi dzsungelben sem lehet elég óvatos a vacsora maradványaival.

Ah, Miami! Akár most is hallhatnám a sok kétségbeesett ember moráját, a kis és nagy gépezetek forrását. Korábban átengedtem magamon, miközben fadarabként feküdtem a diványon. Szabályozni is tudtam ezt a képességet: kevertem, sűrítettem, egész kórusokat vettem hangosabbra. Bár egyelőre húzódoztam ettől a készségtől, akárcsak új erőmtől, nem szívesen használtam őket.

Hogy szerettem ennek a városnak a közelségét! Szerettem szennyét és bubáját; szerettem a rozoga vén hoteleket, és a tündöklő felhőkarcolókat, a füledt szeleket, a leplezetlen hanyatlást. Most éppen a város soha el nem nemülő muzsikáját, a fojtott, lüktető zümmögést hallgattam.

- Akkor miért nem mész ki?

Marius.

Főlnéztem a számítógéptől. Lassan, csak hogy szekáljam egy kicsit, bár ő volt a legtürelemesebb minden halhatatlan ismerősöm között.

A teraszra vezető ajtó keretében állt, karba font kézzel. Egyik bokája a másik előtt. Mögötte ragyogtak a tények. Hol volt ilyen az ókorban? Egy villamosított város, teletűzdelve tornyokkal, amelyek úgy izzanak, mint keskeny rostélyok egy ómódi gázmelegítőn?

Lenyírta a haját, egyszerű, de elegáns, huszadik századi szürke selyemöltönyt viselt. A vöröst ezúttal, mert vörösnek mindig kellett lennie, a sötétpiros kámszanyakú pulóver képviselte.

- Tedd félre a könyvet, és gyere hozzánk - mondta. - Több mint egy hónapja zárkózol be ide.

- Kijárok hébe-hóba - válaszoltam. Kedvemre volt a látványa, szemének neonkékje.

- Ez a könyv - mondta. - Mi a célja? Hajlandó lennél elárulni? - Nem feleltem. Kicsit erősebben ütötte a vasat, akármilyen tapintatos maradt is a hangja.

- Nem volt elég az önéletrajz és a dalok?

Azt próbáltam eldönteni, mitől látszik ennyire szeretetre méltónak. Talán a szarkalábaktól, amelyek még mindig életre keltek a szeme körül, a hús apró fodraitól, amelyek felgyűrődtek és elsimultak, ha beszélt.

Az olyan hatalmas, nagy szemnek, mint Haimané, sokkoló a hatása.

Visszanéztem a monitorra. A nyelv elektronikus képe. Majdnem befejeztem. Valamennyien tudták; egész idő alatt tudták. Azért pazarolták rám számolatlanul adataikat: kopogtattak, bejöttek, diskuráltak, aztán elmentek.

- Minek beszélünk erről? - kérdeztem. - Meg akarom örökíteni, ami történt. Akkor is tudtad, mikor elmesélted, milyen volt neked.

- Igen, de kinek szól ez a megörökítés?

A rajongó tömegekre gondoltam az arénában, a láthatóságra, majd azokra a vérfagyasztó pillanatokra a falvakban, amikor névtelen isten voltam az ő oldalán. Hirtelen kihültem, pedig melegen fűjt a tengerről a cirógató szellő. Igaza volt, amikor önzőnek, mohónak nevezett bennünket? Mikor azt mondta, kényelmességből akarjuk, hogy ugyanolyan maradjon a világ?

- Tudod a választ - mondta Marius. Kissé közelebb jött, a székem támlájára tette a kezét.

- Esztelen álmom volt, ugye? - kérdeztem. Fájt kiejteni a számon. - Sohasem lehetett volna valóra válni, még akkor sem, ha elismerjük istennőnek, és engedelmeskedünk minden parancsának.

- Örültség volt - felelte Marius. - Megállították volna, elpusztították volna; fel sem tudta fogni, milyen hamar.

Hallgattam.

- Nem kellett volna a világnak - tette hozzá. - Ez az, amit sose értett volna meg.

- Azt hiszem, a végén már tudta, hogy nincs számára hely; nem fogadtathatja el magát értéknek, nem lehet az, aki volt. Tudta, mikor a szemünkbe nézett, és meglátta a falat, amelyet sohasem törhet át. Nagyönként volt a megjelenéseivel, ugyanolyan kezdetleges és változatlan helyeket választott, amilyen ő volt.

Marius bólintott. - Mint rámutattam, tudod a választ a kérdéseidre. Akkor miért teszed fel őket továbbra is? Miért zárkózol el ide a gyászoddal?

Nem szóltam. Ismét láttam az ő szemét. Miért nem tudsz hinni bennem?

- Megbocsátottál? - kérdeztem hirtelen.

- Nem te voltál a hibás - mondta. - Egyfolytában várt, figyelt. Valami előbb-utóbb életre villanyozta volna benne az akaratot. Mindig fenyegetett a veszély. Hogy éppen akkor ébredt föl, ez legalább annyira bal eset volt, mint a kezdet. - Sőhajtott. Megint olyan keserű volt a hangja, mint az első éjszakán azok után, mikor ő is gyászolt. - Mindig tudtam a veszélyről - mormolta. - Talán akartam is hinni, hogy istennő, amíg föl nem ébredt. Amíg meg nem szólított. Amíg el nem mosolyodott.

Ismét elrévedt. Arra a pillanatra gondolt, mielőtt megindult volna a jég, hogy hosszan tartó tehetetlenségbe béklyózza.

Megmozdult, lassan, tétován; kiment a teraszra és lenézett a partra. Milyen lezserül mozgott. Vajon a vénnek is szoktak így könyökölni a korlátokra?

Fölálltam, utánamentem. Néztam a széles, fekete vizet. A szemhatár csillogó tükörképét. Néztam Mariust.

- Tudod, milyen ez, nem hurcolni tovább a terhet? - súgta. - Tudni, hogy most először szabad vagyok?

Nem feleltem. Tudtam, milyen érzés, de aggódtam Mariusért. Talán azért, mert neki ez volt a horgony, ugyanúgy, mint Maharet-nek a Nagy Család.

- Nem! - tiltakozott sietve, és megrázta a fejét. - Mintha egy átok tört volna meg. Felébredek, arra gondolok, le kell mennem a szentélybe, tömjént kell égetnem, virágot hoznom, elébük kell állnom, beszélnem kell hozzájuk, vigasztalnom kell őket, hátha szomorúak. Aztán eszembe jut, hogy elmentek. Vége, befejeződött. Mehetek, ahová akarok, azt tehetem, ami tetszik. - Töprengve elhallgatott, ismét a fényeket nézte, aztán engem. - Hát te? Miért nem vagy te is szabad? Bár megérthetnélek.

- Megértesz. Mindig is értettél. - Vállat vontam.

- Perzsel a kielégületlenség, és mi nem lehetünk vigaszodra, ugye? Az ő szeretetükre vágysz. - A város felé intett.

- Te vigaszomra vagy - mondtam. - Valamennyien. Nem tudnám elképzelni, hogy itt hagyjalak, legalábbis nem huzamosabban. Hanem tudod, mikor azon a színpadon álltam San Franciscóban... - Nem fe-

jeztem be. Mi értelme lett volna, ha Marius úgyis tudja? Az volt minden, amit akartam, amíg le nem csapott a nagy forgósél, hogy elvigyen.

- Még akkor is, ha sohasem hittek el? - kérdezte Marius. - Ha mindig csak egy leleményes előadónak tartottak?

- Tudták a nevemet! - válaszoltam. - Az én hangomat hallották! Engem láttak a rivaldafényben!

Bólintott. - És a könyv, A Kárhozottak Királynője? - Nem feleltem.

- Gyere le hozzánk. Ne legyél egyedül. Beszélj arról, mi történt.

- Láttátok, mi történt.

Hirtelen enyhe zavart éreztem, kíváncsiságot, amelyet Marius nem szívesen árult el. Még mindig engem nézett.

Gabrielle-re gondoltam, ahogy kérdezgetni kezdett, majd abbahagyta. Észbe kaptam. Azt akarják tudni, milyen hatalmat kaptam tőle, mennyire változtatott meg a vére. Egész idő alatt elzártam magamba a titkokat. Most is magamba zártam őket, a holtak képe mellé, amint szerteszét hevernek Azim temploma előtt, az eksztázis emléke mellé, amely akkor járt át, mikor levágtam minden utamba került férfit. És még egy iszonyú és felejthetetlen perc: az ő halála mellé, amikor elmulasztottam segíteni rajta az ajándékaival.

Ismét megrohantak rögeszmém. Látott-e, hogy milyen közel fekszem hozzá? Tudta-e, hogy nem vagyok hajlandó segíteni? Vagy már az első ütéstől elszállt a lelke?

Marius a vizet nézte, a déli kikötőbe siető hajócskákat. Arra gondolt, hány évszázadig tartott megszerznie a hatalmat, amelyet birtokol. Egyedül az ő vére nem adta meg. Csak ezer év után tudott a fellegekkel szállni, mintha ő is közéjük tartozna, bilincstelenül, félelem nélkül. Arra gondolt, hogy változnak halhatatlanonként ezek a tulajdonságok; senki sem tudhatja, milyen erők rejlenek a másokban; talán még a saját erőinkkel se vagyunk tisztában.

Nagyon udvarias volt, ennek ellenére most még nem bízhattam meg benne, mint ahogy másban sem.

- Nézd - kértem - hagyjatok gyászolni még egy kicsit. Hadd alkossam meg sötét képeimet, hadd legyenek barátaim az írott szavak. Majd később eljövök hozzád; hozzátok. Talán a szabályokat is betartom. Legalábbis néhányat, bár ki tudja? Mellesleg mit csinálsz velem, ha nem teszem? Nem kérdeztem ezt már egyszer? - Meghökken.

- Micsoda gazember vagy te! - súgta. - A régi adomát juttatod eszembe Nagy Sándorról. Sírt, mikor nem maradt több világ, amit meghódítson. Te is sírni fogsz, ha nem lesz több szabály, amelyet megsért-hess?

- Á, megsérteni való szabály mindig akad. - Fojtottan nevetett. - Égesd el a könyvet.

- Nem.

Néztük egymást egy darabig, aztán hirtelen átöleltem Mariust, melegen, szeretettel, és mosolyogtam. Magam sem tudtam, miért teszem, de ő olyan türelmes és komoly volt, azonkívül ugyanaz a mélyreható változás játszódott le benne, mint valamennyiünkben, de nála ugyanolyan sötéten sajgott, mint nálam.

A jó és a gonosz küzdelméhez lehetett köze, amit Marius ugyanúgy értelmezett, mint én, hisz ő tanított meg rá sok-sok évvel ezelőtt. Ő mondta, hogy mindig viaskodnunk kell ezekkel a kérdésekkel, és mi nem az egyszerű megoldásokra vágyunk, sőt, azoktól kell csak félnünk.

Azért öleltem át, mert szerettem, és közel akartam lenni hozzá, és nem akartam, hogy így távozzon, haraggal vagy csalódottan.

- Betartod a szabályokat, ugye? - kérdezte hirtelen, fenyegetéssel elegy gúnnyal. Meg talán egy kis gyengédséggel is.

- Persze! - Ismét vállat vontam. - Mellesleg mik is a szabályok? Elfelejtettem. Ja igaz, nem csinálunk új vámpírokat; nem kódorgunk el nyom nélkül; eltüntetjük az öles nyomát.

- Selma vagy, Lestat, ugye tudod? Egy kópé.

- Hadd kérdezzek valamit. - Ökölbe szorítottam a kezem, és gyengéden megütöttem a karját. - Az a te festményed, az Amadeo megkísértése, a Talamasca pincéjében...

- Mi van vele?

- Nem akarod visszakapni?

- Az istenekre, dehogy! Rettentő búbanatos darab. A fekete korszakomból. Bár azt nem bánám, hogy kihoznák abból a nyomorult pincéből. Mondjuk, az előcsarnokba? Valami tisztességes helyre.

Kacagtam.

Hirtelen elkomolyodott. Gyanakodni kezdett.

- Lestat! - szólalt élesen.

- Tessék, Marius.

- Hagyd békén a Talamascát!

- Persze! - Még egy vállrándítás. Még egy mosoly. Miért ne?
- Komolyan mondom, Lestat. Nagyon komolyan. Ne avatkozz a Talamasca dolgaiba! Értjük egymást?
- Marius, téged feltűnően könnyű érteni. Hallottad? Éjfél ut az óra. Mindig éjfélkor teszek egy kis sétát Éjszigeten. Akarsz velem jönni?

Nem vártam meg, mit válaszol. Kimenet még hallottam azt a megszokott, kedves, elnéző sóhaját.

ÉJFÉL. Éjszige énekelt. Sétáltam a zsúfolt galérián. Zsávolyszubony, fehér póló, fél arcot elrejtő, hatalmas napszemüveg, farmerzebbe gyűrt öklök. Figyeltem a mohó vásárlókat, ahogy berontanak a nyitott ajtókon, csillogó bőröndöket, nejlontasakba csomagolt selyemingekeket, egy nercbe burkolt, fénylő fekete kirkatbábut gusztálva.

A vízceppmiriádok cseppjeit táncoltató, sziporkázó szökőkút előtt sarlóvá görbedt öregasszony ült egy padon, reszkető kezében kávé gőzölgött papírpohárban. Alig bírta a szájához emelni. Amikor elmenőben rámosolyogtam, azt mondta reszketeg hangján: - Ha megvénül az ember, már nem kell aludnia.

A kóktélbárban puha zene susogott. A videobarlangban fiatal vagányok portyáztak. Vérszomj! A rikító villogás kihunyott, mikor elfordítottam a fejemet. A francia étterem ajtaján át megláttam egy gyors, csábító mozdulatot: egy nő pezsgőspoharat emelt a szájához. Fojtott kacaj. A mozi tömve volt franciául beszélő, fehér és fekete óriásokkal.

Fiatal nő ment el mellettem: sötét bőr, zamatos csipő, duzzogó kis száj. A vérszomj fölágaskodott. Mentem tovább, visszazavartam a ketrecébe. Nincs szükségem vérré. Olyan erős vagy, mint az öregek. De azért éreztem az ízt. Hátranéztem a nőre, láttam, hogy letelepedett a köpadra, kurta szoknyája alól kilátszott a térde, és engem figyelt.

Ó, mennyire igaza volt Mariusnak, mindenben igaza volt! Perzselt a kielégületlenség, perzselt a magány. Fel akarom rántani a lányt arról a padról: Tudod, ki vagyok én? Ne, ne érd be a másikkal; ne csalogasd ki innen, ne tedd! Ne vidd le a fehér homokra, messze túl a galéria fényeinek, a kis öbölbe, ahol erőszakos hullámok ostromolják a veszedelmes sziklákat!

Arra gondoltam, amit ő mondott az önzésünkről, a mohóságunkról. Vér íze a nyelvemen. Valaki meg fog halni, ha sokáig ácsorgok itt...

Vége a galériának. Beillesztettem kulcsomat a vasajtóba két üzlet között; az egyikben kínai szőnyegeket árultak, amelyeket kislányok szőnek, a másikban a trafikos bóbiskolt az arcára terített újság alatt, a holland pipák között.

Néma folyosó a villa bugyraiba.

Valamelyikük zongorázik. Hallgattam egy hosszú percig. Pandora. A zenében most is megvan a behízelgő, sötét ragyogás, de még a szokottnál is jobban emlékeztet kezdetre, amelynek nincs vége: a téma állandóan készülődik a csúcspontához, amely sohasem jön el.

Fölmentem a lépcsőn a szalonba. Rögtön látni lehet, hogy ez vámpírház, ki más élhetne csillagfényben és néhány elszórt gyertya lángjánál? Csillogó márvány, bársony. Arra odaát Miami, ahol sohasem alszik ki a villany.

Armand még mindig sakkozott Haimannal, és vesztésre állt. Dániel fülhallgatósan heverészett, Bachot hallgatott, időnként odasandítva a sakktáblára, hogy arrébb tettek-e egy bábót.

A vízre néző teraszon Gabrielle állt, hüvelykujjait fázsebébe akasztva, magányosan. Kisiettem hozzá, megcsókoltam az arcát, a szemébe néztem, és miután végre megkaptam a tartózkodó kis mosolyt, amelyre szükségem volt, megfordultam és visszamentem a házba.

Marius a fekete bőrszékben újságot olvasott, úgy hajtogatva össze, mint bármely úriember egy zártkörű klubban.

- Louis elment - közölte, nem nézve fel az újságból.

- Hogyhogy elment?

- New Orleansba - közölte Armand, nem nézve fel a sakktábláról. - Abba az ottani lakásokba. Ahol Jesse látta elaudiát.

- Vár a gép - mondta Marius, az újságot nézve.

- Az emberem elvihet a kifutóig - mondta Armand, a játszma állását nézve.

- Mi ez? Mitől vagytok ilyen segítőkészek ti ketten? Miért kellene elmennem Louis-ért?

- Szerintem vissza kellene hoznod - mondta Marius. - Nem tesz jól neki, hogy ott van abban a régi New Orleans-i lakásban.

- Szerintem ki kellene menned és csinálnod kellene valamit - mondta Armand. - Túl sokat kuksoltál itt.

- Ó, látom már, milyen lesz ez a bokr: mindenfelől tanácsokat osztogatnak, és mindenki a másikat lesi a szeme sarkából! Egyáltalán miért engedtétek, hogy Louis elmenjen New Orleansba? Nem tarthatatok volna vissza?

HAJNALI kettőkor szálltam le New Orleansban. A limuzint a Jackson téren hagytam.

Milyen tiszta volt, új macskaköveivel, és a kapukon láncokkal, úgy képzeljék el, hogy a csavargók ne alhassanak a füben, mint kétszáz évvel ezelőtt. Zsúfolásig megtöltötték a turisták a Café du Monde-ot, ahol valaha a folyóparti kocsmák álltak, azok az elragadóan koszos helyek, ahol istenien esett a vadászat, és az asszonyok ugyanolyan hétp próbásak voltak, mint a férfiak.

De azért most is szerettem, és mindig szeretni fogom. A színek ugyanazok maradtak, és még ebben a januári beste hidegben is megvolt a régi trópusi íze; a lapos járdákhoz, az alacsony épületekhez, az örök-ké mozgalmas éghez lehetett köze, meg a nyeregtetőkhöz, amelyek most a futó ónos esőtől csillogtak.

Lassan sétáltam, hagytam, hogy körülvegyenek emlékeim, amelyek mintha a köveztől keltek volna ki. Hallgattam egy darabig a Bourbon utca rezesen harsogó muzsikáját, majd befordultam a Royale sötét, nyirkos csendességébe.

Hányszor mentem ezen az útvonalon valamikor réges-régen, ha a folyópartról, vagy az operából, vagy a színházból tértem haza, és ezen a szent helyen álltam meg, hogy beilleszem kulcsomat a nagykapu zárjába?

Ah, a ház, amelyben leéltem egy emberéletet, amelyben majdnem meghaltam kétszer!

Valaki van fönt a régi lakásban. Bársonytalpakon jár, mégis nyikorognak alatta a deszkák.

Sötétségbe merült a földszinti, nett kis butik: porcelán nippek, babák, csipkelegyezők az ablakrácsok mögött. Felnéztem a kovácsoltvas erkélyre, és láttam a lábujjhegyen pipiskedő elaudiát, ahogy markolja ujjacskáival a korlátot, és engem les. Vállra omló aranyhaj, hosszú, ibolyalila szalag. Az én kis halhatatlan, hatéves szépségem. Lestat, hol voltál?

Ezt csinálja Louis, ugye? Ilyeneket képzel.

Halálos csend volt, mármint ha nem hallotta az ember a zöld zsalugáterek és a vadszölővel befuttatott, vén falak mögött a televíziók kerepelését, meg a ricsajozást a Bourbon utcából; egy férfi és egy nő veszekedett mélyen bent egy házban, az utca másik oldalán. Ám itt nem volt semmi, csak fényleő járdák, bezárt üzletek, és a járdán az otromba, nagy gépkocsik, amelyeknek gömbölyű tetejét hangtalan eső áztatta.

Senki sem láthatott, amikor arrébb mentem, elfordultam, és megcsináltam a régi módon a fűrg macskaugrást az erkélyre. Zajtalanul érkeztem a deszkákra, és beleselkedtem a franciaablak mocskos üvegén.

Üresség, összekaristol falak, ahogy Jesse hagyta őket. A franciaablakra deszkát szögeztek, mintha betörőt kaptak volna rajta valamikor, és még ennyi idő után is érezni lehetett az égett gerendák szagát.

Csendesen lefeszítettem a deszkát; csak hogy akkor meg ott volt belülről a zár. Tudnám használni az új hatalmat? Ki tudnám nyitni? Miért oly fájdalmas megtenni? Miért fáj annyira az utolsó pillanatra gondolni, amikor segíthettem volna rajta, segíthettem volna, hogy a test és a fej egyesülhessen, akkor is, ha el akart pusztítani, akkor is, ha nem szólított a nevemen?

A zárat néztem. Fordulj el, nyílj ki! Könnybe lábadt a szemem, mikor hallottam a fém recsenését, és láttam, hogy mozdul a zárnyelv. Továbbra se vettem le róla a szemem; apró összehúzóadás az agyamban, és a régi ajtó csikorgó zsanérokkal felpattant, mintha a huzat nyomta volna ki megvetemedett keretéből.

A folyosón állt, onnan bámult be elaudia ajtaján.

A kabát kissé talán rövidebb, szűkebb volt, mint azok a régi szalonkabátok, ezzel együtt olyannyira múlt századi önmagának tűnt, hogy szinte elviselhetetlenül megfájdította a szívemet. Egy percig mozdulni sem bírtam. Kísértet is lehetett volna sűrű, fekete hajával, amely ugyanolyan kócos volt, akár a régi napokban, mélabúsan töprengő, sötétzöld szemével, ernyedten lógó karjaival.

Bizonyosan nem állt szándékában ilyen tökéletesen illeszkedni a régi körülményekhez, de akkor is kísértet volt ebben a lakásban, ahol Jessét annyira megrémítették a régi, felejthetetlen hangulat vérfagyasztó felvillanásai.

Hatvan évig élt itt a sááni család. Hatvan év Louis, elaudia, Lestat.

Hallhatnám-e a spinétet, ha igyekeznék? elaudia Haydn-t játszik, és a madarak trilláznak, mert a spinét mindig izgalomba hozza őket; közös muzsikájuk összecsendíti a petróleumlámpák színes üvegburáját szegélyező metszett üvegfüggöket, sőt, még a szélcsengő is megszólal a vas csigalépcsőre nyíló hátsó ajtóban.

Claudia. Medalionba való arc, vagy egy olyan apró, ovális porcelánfestményre, amelyet fiókban őrizgetnek egy arany hajtincs mellett. Hogy gyűlölte volna ezt a képet, egy ilyen kegyetlen képet.

Claudia, aki szívembe döfte, megforgatta a kését, és nézte az ingemet átázttató vért. Halj meg, apám, majd én beteszlek a koporsódba örökre!

Elsőnek téged öllek meg, királyfím.

Láttam a halandó kisgyermeket, ahogy fekszik a szennyes ágyon, betegszagban. Láttam a mozdulatlan, fekete szemű királynőt a trónján. És én megcsókoltam mindkettejüket, a két Csipkerózsikát. elaudia, elaudia, ébredj föl, elaudia! Ez az, drágám, innod kell, hogy meggyógyulj.

Akasa!

Valaki rázott. - Lestat! - mondta.

Káosz.

- Ah, Louis, bocsáss meg. - A lepusztult, sötét folyosó. Összerázkódtam. - Azért jöttem ide, mert anynyira aggódtam... érted.

- Kár volt - mondta jól nevelten. - Csak egy kis zarándoklatot kellett tennem.

Megérintettem az arcát. Még meleg volt az ölestől.

- Nincs itt, Louis - mondtam. - Jesse képzelődött.

- Valóban úgy tűnik - felelte.

- Örökké élünk, de ők nem jönnek vissza.

Sokáig nézett, aztán bólintott. - Gyere - hívott.

Végigmentünk a hosszú folyosón. Nem, nem tetszett, nem akartam itt lenni. Itt kísértetek járnak, bár az igazi kísértetjárásnak végső soron semmi köze a szellemekhez; az emlékezés veszedelmeihez van köze. Ez az én szobám volt valaha, az én szobám.

Louis a hátsó ajtóval bajlódott, mert a viharvert vén keret nem akart engedelmeskedni. Intettem, hogy menjen arrébb a tornácra, majd megadtam az ajtónak a kellő lökést. Most már akkurátusan be volt zárva.

- Mindent megigazítok neked, ha akarod - mondtam. - Hogy olyan legyen, mint azelőtt.

- Már nem fontos - felelte. - Nincs kedved sétálni egy kicsit?

Lementünk a fedett kocsibehajtón; víz csobogott a kis lefolyóban. Egyszer hátranéztem, és láttam elaudiát, kék öves, fehér ruhájában. Nem engem nézett. Halottnak hitt, lepedőbe csavart halottnak, akit Louis belökött a hintóba, ő pedig később elégette maradványaimat. Mégis ott volt, és találkozott a tekintetünk.

Louis a karomat ráncigálta. - Nem jó itt állni - mondta.

Szép rendesen becsukta a kaput, majd a tekintete fáradtan felkúszott az ablakokra, az erkélyekre, a manzárdra. Végső búcsút vett volna? Talán még nem.

Fölsétáltunk a Szent Anna utcán, el a folyótól, nem beszélünk, csak mentünk, ahogy annyiszor csináltuk. Louis fázott egy kicsit, elgémberedett a keze. Nem szerette zsebre vágni a kezét, úgy, ahogy mostanában csinálják a férfiak. Bárdolatlanságnak tartotta.

Az eső párává puhult.

Nagysokára megszólalt: - Rám ijesztettél egy kicsit; azt hittem, nem is vagy igazi, mikor először megláttalak, nem válaszoltál, mikor a neveden szólítottalak.

- Most hová megyünk? - kérdeztem, és begomboltam a farmer-zubbonyomat. Nem mintha szenvedtem volna a hidegtől, de mert a meleg jó.

- Csak még egy utolsó helyre, aztán oda, ahová akarsz. Gondolom, vissza a rendházba. Nincs sok időnk. Vagy hagyd, hogy csatangoljak egy kicsit; pár nap múlva visszatérek.

- Nem csatangolhatnánk együtt?

- De igen - felelte komolyan.

Tulajdonképpen mit akarok, az ég szerelmére? Mentünk vén tornácokon át, tömör, vén, zöld zsalugáterek, pergő vakolatú vagy csupasz téglafalak között, keresztül a Bourbon utca csiricsaré fényeiben, amíg meg nem pillantottam a Szent Lajos temető fehérre meszelt, vastag falát.

Mit akartam? Miért fáj az én lelkem még mindig, amikor a többiek úgy-ahogy visszanyerték az egyensúlyukat? Még Louis is visszanyerte az egyensúlyát, és megvoltunk egymásnak, ahogy Marius mondta.

Örültem, hogy mellette lehetek, örültem, hogy együtt járhatjuk a régi utcákat. Miért nem volt elég?

Újabb kapu, amelyet ki kell nyitni; figyeltem Louis kezét, ahogy feltöri a zárat. Aztán beléptünk az oromtétős, urnás, márvány portikuszos fehér sírok kis városába, ahol magasra nőtt fű ropogott a talpunk alatt. Eső zománca csillogott minden felületen; a város fényei gyöngyházás derengésbe vonták a felhőket, amelyek némán utaztak a tejünk felett.

A csillagokat kerestem, de nem találtam. Amikor lenéztem, elaudiát láttam; keze súrolta a kezemet.

Majd ismét Louis-ra tekintettem, és összeborzongtam attól, ahogyan a szemében játszott a messzi fény. Megérintettem az arcát, a járomcsontokat, a fekete szemöldök ívét. Micsoda finom darab volt.

- Áldott sötétség! - szóltam hirtelen. - Az áldott sötétség eljött megint!

- Igen - felelte bánatosan -, és mi uralkodunk benne, mint mindig.

Nem elég ez?

Megfogta a kezemet - milyennek érezhette a tapintását? - és végigvezetett a keskeny ösvényen a leg-
régibb, legtiszteletreméltóbb síremlékek között, amelyeket a gyarmat hajnalán állítottak, amikor együtt kó-
száltunk a mindent elnyeléssel fenyegető mocsarak között, és én rakodómunkások meg latrok vérért szív-
tam.

A sírja! Most döbbsentem rá, hogy az ő nevét nézem, amelyet nagy, régimódi, megdöntött betűkkel
véstek a márványba:

Louis de Pointe du Lac 1766-1794

A mögötte levő síremléknek támaszkodott. Ez is olyan oszlopos kis templom volt, mint az övé.

- Csak látni szerettem volna még egyszer - mondta. Kinyújtotta a karját, és megérintette az írást.

Nem nagyon koptatta meg az idő, sőt, olvashatóbb lett, mert a szenny és a korom sötétebbre festette
a betűket és a számokat. Vajon arra gondolt Louis, amilyen azokban az években volt a világ?

Az ő álmaira gondoltam, a földi béke kertjeire, ahol virágokat hajt a véráztatta föld.

- Most már hazamehetünk - szólt Louis.

Haza. Elmosolyodtam. Kitártam karjaimat, megérintettem jobbról-balról a sírokat, ismét fölnéztem a
város fényeitől izzó fodros felhőkre.

- Ugye, nem akarsz elhagyni bennünket? - kérdezte hirtelen, szomorúságtól rekedt hangon.

- Nem - válaszoltam, és nagyon szerettem volna beszélni róla, mindenről, amit a könyvbe írtam. - Tu-
dod-e, hogy úgy szerettük egymást, amennyire halandó férfi és nő szeretheti?

- Hát persze hogy tudom - felelte.

Mosolyogtam, és hirtelen megcsókoltam. Lázba hozott melege, majdnem emberi bőrének selymes,
ruganyos tapintása. Istenem, hogy gyűlöltem ujjaimnak fehérségét! Simán összezúzhattam volna ezekkel
az ujjakkal. Vajon sejtí?

Olyan sok mindent szerettem volna mondani, kérdezni, de nem igazán találtam a szavakat, vagy nem
tudtam, mivel kezdem. Louis mindig olyan sokat kérdezgetett. Most megkapta a válaszokat, talán többet
is, mint valaha akart, és mit tett ez a lelkével? Ostobán bámultam rá. Milyen tökéletesnek látszott, ahogy
ott állt és várt, kedvesen, türelmesen. Aztán nagy bután kirukkoltam vele.

- Szeretsz most? - kérdeztem.

Mosolygott. Ó, milyen szívszaggató volt látni az arcát, ahogy egyszerre meglágyult és felragyogott a
mosolytól! - Igen - mondta.

- Van kedved egy kis kalandra? - Hirtelen megdobbant a szívem. Hát nem óriási lenne... - Akarod
megszegni az új szabályokat?

- Mi a manót akarsz ezzel mondani? - súgta.

Nevetni kezdtem, fojtott, lázas hangon. Olyan jólesett nevetni és nézni az arcán a finom kis változáso-
kat. Sikerült nyugtalanságot keltenem benne. Igazság szerint nem tudtam, menne-e nélküle. És ha lezu-
hanok, mint Ikarosz...?

- Menj már, Louis! - nógattam. - Pusztán egy kis kaland. Ígérem, ezúttal nincsenek terveim a nyugati
civilizációval, még csak kétmillió rajongó figyelmét sem akarom fölkelteni. Mindössze egy apróság jutott
eszembe. Egy kis, mondjuk úgy, rosszalkodás. Egyébként elegáns dolog. Nem gondolod, hogy irtózato-
san jó voltam az utóbbi két hónapban?

- Miről beszélsz?

- Vállalod vagy nem vállalod?

Ismét megrázta a fejét egy kicsit, de ez nem volt tagadás. Latolgatott. Beletúrt a hajába. Milyen szép,
fekete haj. A fekete haja volt az első - no jó, rögtön a zöld szeme után -, amire fölfigyeltem. Nem, ez ha-
zugság. Az arckifejezése volt az: a szenvedély, az ártatlanság és a kényes lelkiismeret. Egyszerűen imád-
tam!

- Mikor kezdődne ez a kis kaland?

- Most - feleltem. - Négy másodperced van, hogy döntsél.

- Lestat, majdnem hajnal van.

- Majdnem hajnal van itt - igazítottam ki.

- Hogy érted?

- Louis, bízd rám magad. Nézd, ha nem tudom összehozni, akkor sem esik nagy bajod. Túl nagy ba-
jod. Megegyeztünk? Döntsél, mert máris indulni akarok.

Nem szólt, csak nézett, de olyan gyöngéden, hogy azt nem lehetett kibírni.

- Igen vagy nem?

- Valószínűleg meg fogom bánni, de...

- Akkor megegyeztünk. - Megmarkoltam a karját és fölkaptam a földről. Hüledezve nézett le rám. Mint-ha nem lett volna súlya. Letettem.

- Mon Dieu! - suttopta.

Mire várok? Ha nem próbálom meg, sose fogom tudni. Megint jött egy sötét, komor, fájdalmas pillanat, az emlék, amelyben vele szállok az égbe, de hamar elmúlt.

Átkaroltam Louis derekát. Föl! Kinyújtottam a jobb karomat, de nem volt szükség rá. Gyorsan emelkedtünk a széllal.

Alattunk forgott a temető porgettyűje, fehér foltocskák sötét fák között.

Louis döbbenet kapkodott levegő után.

- Lestat!

- Karold át a nyakamat - mondtam. - Jó erősen. Nyugatnak megyünk, aztán északnak; nagyon hosszú út lesz, talán lebegünk is egy kicsit. Ott, ahová megyünk, már lenyugodott a nap.

Jéghideg szél fúj. Gondolhattam volna rá. Bár Louis nem mutatta, hogy zavarná. Csak bámult fölfelé, miközben átszeltük a hó-felhők vastag paplanát.

Éreztem, hogyan feszülnek meg az izmai, amikor meglátta a csillagokat. Sima és derűs volt az arca; ha sírt is, a szél elfújta a könnyeit. Elmúltak lehetséges félelmei, semmi mást nem látott, csak a ránc boruló égi kupolát, és a telehold fényét a fehér síkságon, amely alattunk nyúlt a végtelenbe.

Nem kellett mondanom, mit figyeljen és mit jegyezzen meg. Mindig tisztában volt az ilyesmivel. Valamikor régen, mikor a fekete mágiát űztem vele, akkor se kellett mondanom semmit; önállóan élvezte ki a legapróbb részletekig. És később még azt állította, hogy elmulasztottam utat mutatni! Hát nem tudta, mennyire fölösleges lett volna?

Elmém egyik része az útvonalat tűzte ki, úgy, ahogyan tőle tanultam, de ugyanakkor rengeteg mindenféle járt az eszemben, például az első alkalom, amikor megláttam Louis-t egy Nouvelle Orléans-i kocsmában. Részegen verekedett, én pedig követtem az éjszakába. Azt mondta lecsukódó szemmel, mielőtt kiejtettem volna a kezemből:

- De hát ki vagy te?

Tudtam, hogy alkonyatkor visszajövök hozzá, megtalálom, ha az egész várost kell is tüvé tennem érte, bár félholtan hagytam a macskaköves utcán. Meg kellett kapnom, kellett! Mint ahogy meg kellett kapnom mindent, amit megkívántam, és meg kellett tennem mindent, amit tenni akartam.

Ez volt a probléma, és egy szemernyi sem változtatott rajta semmi - szenvedés, hatalom, majd végül a rettegés -, amit tőle kaptam.

NÉGY mérföldre Londontól.

Egy órával napszállat után. Feküdtünk a hideg sötétségben, a magas fűben a tölgyfa alatt. Jött valami fény a park közepén álló hatalmas udvarházból, de nem sok, mintha a vastag falakba vágott, osztott üvegű, apró ablakok nem engedtek volna ki többet. Lakályos, hívogató hely volt, könyvespolcoktól takart falai-val, a kandallókban hunyorgó lángokkal, a kéményekkel, amelyek füstöt pöfögtek a ködös sötétségbe.

Időnként végigment egy autó a kapu előtt kanyargó úton, fényszórói végigsöpörték az öreg ház parancsoló homlokzatát, a vízköpöket, a nehézkes boltíveket az ablakok fölött, a csillogó kopogtatót a vaskos főbejáraton.

Mindig szerettem ezeket a böhöm nagy, vénséges európai házakat. Nem csoda, ha a lelkek is visszajárnak beléjük.

Louis hirtelen felült, végignézett magán, és kapkodva söprögetni kezdte a kabátjáról a fűvet. Órák hosszat aludt a szél kebelén, hogy úgy mondjam, meg a helyeken, ahol pihentem egy kicsit, várva, hogy forduljon a föld. - Hol vagyunk? - súgta kissé aggodalmasan.

- A Talamasca anyaházánál, London mellett - feleltem. Fejem alatt összekulcsolt kezekkel hevertem a földön. Villanyfény a padlásszobákban. Villanyfény a földszinten. Azon gondolkoztam, hogy hol lenne a legviccesebb?

- Mit keresünk itt?

- Már mondtam, hogy kalandot.

- Várjunk csak! De ugye, nem akarsz bemenni?

- Nem-e? A pincéjünkben van elaudia naplója és Marius festménye. Te is tudod, nem? Jesse mesélte.

- Tehát mit akarsz tenni? Betörsz, és addig kutakodsz a pincében, míg meg nem találsz?

Fölnevettem. - Az nem lenne túlságosan mulatságos, sőt inkább elég sivár munkának ígérkezne. Különben sem a naplót akarom. Megtarthatják. elaudiáé volt. Beszélni akarok az egyikkel, Dávid Talbottal, a vezetővel. Ők az egyetlenek a föld hátán, akik komolyan hisznek bennünk.

Fájdalom csipése valahol bent. Ne végy tudomást róla. Most kezdődik a muri.

Szólni sem tudott a megbotránkozástól. Szórakoztatóbb, mint vártam!

- Ezt nem gondolhatod komolyan! - mondta egyre vehemensebb méltatlankodással. - Lestat, hagyd békén ezeket az embereket! Azt hiszik, hogy Jesse meghalt. Megírta nekik valaki a családból.

- Hát persze. Úgyhogy ebben a hátborzongató témában nem is okozok nekik csalódást. Miért tenném? Viszont egészen elragadónak találom azt, aki eljött a koncertre. Dávid Talbotot, az öregebbet. Azt hiszem, azt akarom tudni... De minek mondjam? Menjünk be és derítsük ki!

- Lestat!

- Louis! - gúnyoltam a hanghordozását. Felpattantam és őt is felhúztam a földről, nem mintha rászorult volna, hanem mert továbbra is ült, vasvillaszemmel bámult rám, nem akart felállni, és azon törte a fejét, hogyan fekezzem meg, ami persze időpocsékolás volt.

- Lestat, Marius dühöngeni fog, ha megteszed! - mondta komolyan, és nagyon szigorú lett az arca. Gyönyörű tűz gyúlt abban a festeni való sötétzöld szemében. - Az alapszabály...

- Louis, ellenállhatatlanná teszed a kísértést! - mondtam. Megfogta a karomat. - És Maharet? Ezek Jesse barátai voltak!

- Miért, mit tesz Maharet? Elküldi Mekarét, hogy törje össze a fejemet, mint egy tojást?

- Tényleg kihozod az embert a béketűrésből! - panaszkodott. - Hát semmit sem tanultál?

- Jössz velem vagy sem?

- Nem mész be abba a házba!

- Látod azt az ablakot ott fent? - Átkaroltam a derekát, most aztán nem szabadulhatott. - Abban a szobában van Dávid Talbot. Körülbelül egy órája naplót ír. Szerfölött zaklatott. Nem tudja, mi történt velünk. Tudja, hogy történt valami, de képtelen kikövetkeztetni. Most beugrunk a szomszédos hálósobába azon a bal oldali kis ablakon.

Louis lanyhán tiltakozni kezdett, de én akkor már az ablakra összpontosítottam, próbálva magam elé képzelni a zárat. Hány méter lehet? Éreztem a rándulást, majd láttam, hogy a magasban feltárul az osztott üvegű kis négyszög. Louis szintén látta. Miközben kukán tátogott, szorosabban átöleltem a derekát, és felszálltunk.

Egy másodperc alatt megérkeztünk. Erzsébet-kori szép kis szoba volt, sötét faburkolattal, stílszerű berendezéssel. A tüzecke szorgosan pattogott.

Louis tombolt. Ölni tudott volna a tekintetével, miközben gyors, dühös mozdulatokkal igazgatta a ruháját. Nekem tetszett a szoba, Dávid Talbot könyvei, ágya.

Dávid Talbot a félig nyitott ajtó mögül, a dolgozósobájából bámult bennünket. Zöld burás lámpa mellett ült az íróasztalánál, csinos, szürke selyem házikabátot viselt, tollat tartott a kezében. Még mindig erdei teremtmény volt, aki megérzi a ragadozót, mielőtt menekülni próbálna. Ó, ez bűbájos!

Tanulmányoztam egy darabig: sötétszürke haj, csillogó fekete szem, nagyon kifejezően barázdált, megnyerő arc, szembeszökő intelligencia, pontosan olyan, amilyennek Jesse és Haiman leírta. Átmentem a dolgozósobába.

- Megbocsát - mentegetőztem -, az ajtón kellett volna kopogtatnom, de azt akartam, hogy a beszélgetésünk köztünk maradjon. Természetesen tudja, ki vagyok. - Szólni se bírt.

Az asztalra pillantottam. A mi aktáink, takaros nátronpapír dossziék, változatos nevekkal: „Vámpírok Sízháza”, „Armand” és „Benjámín, az ördög”. És „Jesse”.

Jesse. Egy levél feküdt a dosszié mellett. Egy levél, amelyben Maharet néni megírta, hogy Jesse meghalt.

Várakoztam, azon töprengve, kényszerítsem-e Dávid Talbotot, hogy ő szólaljon meg elsőnek. Ám ez sohasem tartozott a kedvenc játékaim közé. Nagyon tüzetesen tanulmányozott, sokkal tüzetesebben, mint én őt. Memorizált, kis mnemotechnikai trükkökkel véste be a részleteket, hogy a sokk ellenére is felidézhesse őket.

Magas volt, nem nagydarab, de nem is vékonydongájú. Jókötésű. Széles, formás kéz. Nagyon ápolt. Igazi angol úr, aki szereti a tweedet, a bőrt, a sötét erdőket, a teát, a nyirkosságot, a kinti parkot és a ház kellemesen tiszta légkörét.

A korát is szerette. Hatvanöt körül lehetett. Nagyon jó kor. Ismert dolgokat, amelyeket fiatalabbak nem ismerhetnek. Ez Marius korának modern megfelelője. A huszadik században nem is igazán öreg.

Louis még mindig a hálósobában ácsorgott, de Talbot tudta, hogy ott van. Az ajtó felé pillantott, majd ismét rám.

Aztán fölállt, és olyasmit tett, amivel sikerült elképesztenie. Kezet nyújtott.

- Örvendek - mondta.

Fölkacagtam. Megfogtam a kezét és keményen, udvariasan megszorítottam, lesve, mennyire hőkenti meg húsom hidegsége, hagyományos értelemben vett élettelenisége.

Majd nagyon udvariasan, nagyon barátságosan megkérdezte: - Jesse nem halt meg, nemdebár?

Elképesztő, mit tudnak az angolok a nyelvvel, hány jól nevelt árnyalatot facsarnak ki belőle. Nagy dip-lomaták, kétségtelen. Milyenek lehetnek a gengszterek? Ám Talbot nagyon búsult Jesse után, és ki va-gyok én, hogy lefitymáljam a mások bánatát?

Ünnepélyes arcot vágtam. - De igen - mondtam. - Nehogy tévedésbe essék. Jesse halott. - Szúrósan néztem a szemébe. - Felejtse el Jessét - tanácsoltam.

Biccentett, elfordította a tekintetét, majd ugyanolyan kíváncsian visszanézett.

Apró kört írtam le a szoba közepén. Láttam Louis-t az árnyékban, a hálósobai kandalló mellett állt, onnan nézett helytelenítő megvetéssel. Ám ez most nem a nevetés ideje. Semmi kedvem se volt nevetni. Arra gondoltam, amit Haimantól hallottam.

- Volna egy kérdésem - mondtam.

- Hallgatom.

- Itt vagyok, a fedele alatt. Tételezzük föl, hogy mikor felkel a nap, lemegyek a pincéjükbe. Öntudatlan-ságba merülök. Maga tud róla. - Hanyagul intettem. - Mit tenne? Megölné, amíg alszom?

Nem egészen két másodpercig gondolkozott.

- Nem.

- De tudja, hogy ki vagyok. A legcsekélyebb mértékben sem kételkedik benne, ugye? Miért nem ten-né?

- Több okból - felelte. - Tudni szeretnék önökről. Beszélgetni szeretnék önnel. Nem, nem ölném meg.

Semmi sem bírhatna rá.

Jól megvizsgáltam. A színtiszta igazságot mondta. Rendkívül otromba és bárdolatlan dolognak tartot-ta volna, hogy megölgjön egy ilyen ódon titkot, mint én.

- Pontosan - mondta enyhe mosollyal.

Gondolatolvasó. Bár nem túl erős. Csak a felszíni gondolatokig hatol.

- Ne vegye olyan biztosra. - Ugyanazzal a szembeszökő udvariassággal.

- A második kérdésem - folytattam.

- Parancsoljon. - Egészen föllelkesedtem. A félelme elpárolgott.

- Akarja a Sötét Ajándékot? Tudja. Hogy közénk tartozhasson. - A szemem sarkából láttam, hogy Louis a fejét rázza, majd hátat fordít. - Nem azt mondom, hogy bármikor is megajándékoznám vele. Való-színűleg sohasem tennék ilyet. De akarja? Amennyiben hajlandó lennék, elfogadná tőlem?

- Nem.

- Ej, menjen már!

- Ha egymillió évig élnék, akkor sem kellene. Isten a tanúm.

- Hiszen maga nem is hisz Istenben!

- Ez csak egy fordulat, de az érzés igaz.

Mosolyogtam. Milyen kellemes, élénk arc. Annyira föllelkesedtem, hogy frissen pezsgett ereimben a vér. Vajon érzi Talbot? Kevésbé látszom most szörnyetegnek? Rajtam is feltűntek az emberiségnek azok az apró jelei, amelyeket fajtársaimon láttam, ha ujjongtak vagy töprengtek?

- Nem hinném, hogy egymillió évre lenne szüksége ahhoz, hogy megváltoztassa a véleményét - mondtam. - Nincs olyan sok ideje. Gondolkozzon csak el rajta.

- Sose változtatom meg a véleményemet - felelte, és nagyon őszintén mosolygott. Két kézzel fogta a tollat, egy másodpercig öntudatlan idegességgel babrált vele, aztán mozdulatlanra merevedett.

- Nem hiszek ám magának - közöltem. Körülnéztem, megszemléltem a lakkozott rámába foglalt kis holland festményt, amely amszterdami házat ábrázolt egy csatorna partján. Ránéztem a bepárasodott, ólombetétes ablakra. Semmi sem látszott az éjszakából. Hirtelen elbúsultam, de már nem volt olyan fájó a szomorúság, mint korábban. Csupán a sivár magány maradt, amely idehozott, hogy megállhassak ebben a szobácskában, érezhessem Talbot tekintetét és hallhassam, amint azt mondja, hogy tudja, ki vagyok.

A világ elsötétült. Nem tudtam beszélni.

- Igen - mondta mögöttem bátortalan hangon. - Tudom, ki maga.

Megfordultam, ránéztem. Attól féltem, mindjárt sírni fogok. Elsírom magam a melegtől, az emberi dolgok aromájától, attól, hogy egy élő ember áll az asztalnál. Nyeltem. Nem fogok összecsuplani. Bolondság lenne.

- Hát ez elragadó! - közöltem. - Nem ölné meg, de nem is akar olyan lenni, mint én vagyok.

- Pontosan.

- Hát én meg nem hiszek magának - ismételtem.

Árnyék hullott az arcára. Érdekes árnyék. Attól félt, hogy olyan gyengeséget vettem észre benne, amelyről nem tud.

A tolláért nyúltam. - Megengedi? És kaphatnék egy darab papírt?

Azonnal adott. Leültem az asztalhoz, az ő székébe. Makulátlan volt minden: az itatós, az apró bőrhen-ger, amelyben a tollait tartotta, még a nátronpapír dossziék is. Makulátlan volt ő is, ahogy állt és nézte, mit írok.

- Ez egy telefonszám - nyújtottam át a papírt. - Egy párizsi ügyvéd száma, aki az igazi nevemen ismer. Lestat de Lioncourt, gondolom, így szerepelek az aktáikban is? Ő természetesen nem tudja rólam azokat a dolgokat, amelyeket maguk, viszont el tud érni. Vagy, pontosabban szólva, folyamatos kapcsolatban állok vele.

Nem szólt. A papírt nézte, memorizálta a számot.

- Tartsa meg - mondtam -, és ha meggondolja magát, mikor halhatatlan akar lenni, és hajlandó lesz ki is mondani, akkor hívja föl ezt a számot, és én visszajövök.

Tiltakozni akart, de hallgatásra intettem.

- Sose tudhatja, mi történik - folytattam. Hátradőltem a székén, keresztbe fontam karjaimat. - Felfede-zi, hogy halálos betegségben szenved, vagy megnyomoritja egy szerencsétlen esés. Vagy csak elkezd rosszakat álmodni a halálról, amely után nem lesz senki és semmi. Nem érdekes. Ha úgy dönt, hogy akarja, amit kínálok, telefonáljon. És jól jegyezze meg, nem azt mondom, hogy meg is fogom adni. Lehet, hogy sose teszek ilyet. Csak azt mondom, hogy ha úgy döntene, mégis akarja, elkezdhetjük a párbeszédet.

- Az már elkezdődött.

- Nem kezdődött.

- Úgy véli, nem jön vissza? - kérdezte. - Szerintem igen, akár telefonálok, akár nem.

Újabb kis meglepetés. A szégyen apró túszúrása. Akaratom ellenére elmosolyodtam. Milyen érdekes ember! - Maga mézes nyelvű brit akasztófabettyár - mondtam. - Hogy merészel ilyen leereszkedően be-szélni velem? Talán itt most helyben meg kellene ölnöm.

Ez bejött. Talbotban megfagyott a vér. Jól leplezte, de láttam. Tisztában voltam vele, milyen vérfa-gyasztó tudok lenni, főleg, ha mosolygok.

Elképesztő gyorsasággal szedte össze magát. Összehajtogatta a papírt a telefonszámmal, és a zse-bébe csúsztatta.

- Elnézését kérem - mondta. - Mindössze annyit akartam mondani, miszerint remélem, hogy vissza-jön.

- Hívja föl a számot - mondtam. Néztük egymást egy darabig, aztán megeresztettem még egy kis mo-solyt. Felálltam, hogy távozzam, majd az asztalra tekintettem.

- Nekem miért nincs aktám? - kérdeztem.

Az arca egy pillanatra kiüresedett, majd csodamód magához tért ismét. - De hiszen magának ott a könyv! - A Lestat, a vámpír-ra mutatott a polcon.

- Hát persze, helyes. Köszönöm, hogy eszembe juttatta. - Tétováztam. - Hanem tudja, ennek ellenére úgy vélem, nekem is járna egy akta.

- Egyetértek - mondta. - Haladéktalanul nyitok egyet. Eddig mindössze... nem volt rá idő.

Akaratlanul elnevettem magam. Olyan jól nevelt volt. Kissé meghajoltam, amit ő udvariasan viszon-zott.

Majd elsuhantam mellette, olyan gyorsan, amennyire bírtam, ami nálam nagyon gyorsat jelent, elkap-tam Louis-t és haladéktalanul távoztam az ablakon át, és addig szálltam, míg meg nem érkeztem a londo-ni út egyik kihalt szakaszához.

Itt hidegebb, sötétebb volt, a tölgyfák eltakarták a holdat. Nekem tetszett. Szerettem a tiszta sötétsé-get. Megálltam, zsebre vágott kézzel bámultam a London fölött lebegő távoli fénykoszorút, és görcsös de-rűvel hahotáztam.

- Hát ez csodálatos volt, tökéletes volt! - mondtam a tenyeremet dörzsölve, aztán megragadtam Louis kezét, amely még az enyémnél is hidegebb volt.

Kéjmámor volt ránézni Louis arcára. Nevetőgörcsöt kaptam.

- Te gazfickó! - mondta. - Hogy tehetted ezt azzal a szegény emberrel! Ördög vagy, Lestat! Téged be kellene falazni egy föld alatti várbörtönben!

- Ugyan már, Louis! - csukladoztam, mert nem bírtam abbahagyni a kacagást. - Mit vársz tőlem? Különben is, az az ember a természetfölötti tudósa. Nem kezd el habzó szájjal örjöngeni. Mit akar tőlem mindenki? - Átkaroltam a vállát. - Gyere, menjünk Londonba! Hosszú séta, de korán van. Tudod, hogy még sose jártam Londonban? Látni akarom a West Endet, a Mayfairt, a Towert, igen, gyérünk a Towerbe! Londonban akarok enni! Gyere!

- Lestat, ez nem tréfa. Marius dühöngeni fog. Mindenki dühöngeni fog!

Ettől még jobban kellett hahotáznom. Erős tempóban nekivágtunk az útnak. Olyan jó szórakozás gyakorolni. Ezt nem pótolhatja semmi, a séta egyszerű cselekményét, a földet a talpam alatt, a feketeségben elszórtan ácsorgó, közeli kémények édeskes aromáját, és a téli erdő nyirkos, sötét illatát. Ó, elbűvölő volt! Majd ha Londonba érünk, szerzünk Louis-nak egy tisztességes felöltőt, egy szép, szőrmegalléros, fekete nagykabátot, hogy ugyanolyan melegen legyen, mint én.

- Hallod egyáltalán, amit mondok? - kérdezte. - Te nem tanultál semmit. Javíthatatlanabb vagy, mint valaha!

Ismét kirobbant belőlem a hahota.

Mikor némileg lehiggadtam, eszembe jutott Dávid Talbot arca és a kihívás pillanata. Lehet, hogy igaza van, és vissza fogok térni. Ki mondta, hogy nem jöhetek vissza beszélgetni, ha ahhoz lesz kedvem? Ki mondta? De hagynom kell egy kis időt, hogy gondolkozhasson a telefonszámon, és elveszíthesse a hi-degvérét.

Ismét megrohant a keserűség és a bánat. Azzal fenyegettek, hogy elrabolják kis diadalomat. De én nem engedem! Olyan gyönyörű volt az éjszaka, Louis pedig egyre indulatosabban és kacagtatóbban prédikált.

- Tökéletes ördög vagy, Lestat! - mondta éppen. - Az vagy! Magad vagy az ördög!

- Tudom! - mondtam. Élvezet volt ránézni, annyira feltöltötte étellel a haragja. - És szeretem hallani, ha te mondd, Louis. Szükségem van rá, hogy halljam. Szerintem senki se tudja így mondani, mint te. Mondd még egyszer! Tökéletes ördög vagyok! Mondd el, milyen rossz vagyok! Olyan jól érzem magam tőle!

VÉGE

A KRÓNIKA SZÜLETÉSE

Vámpírok! Vajon hány író fantáziáját lobbantották már teremtő lángra az éjszaka vérszomjas ragadozói? És vajon hány olvasó vett már kézbe vámpírokról szóló könyvet borzongással vegyes kíváncsisággal? Mintha csak az emberiség kollektív tudatalanjába ivódott volna bele, úgy bukkan fel újra és újra az irodalomban évszázadok óta a vérszívó gonosz képe.

Vérszívó gonosz? Vagy talán egyszerű ragadozó, akinek - állatvilágbeli húsevő sorstársaival ellentétben - megadatott a tudatosság, és ezzel együtt a gyötrő felismerés is: gyilkolnia kell, ha élni akar?

Vámpírregényt tartasz a kezeden, Kedves Olvasó, de nem akármilyet. Ha eljutottál ezen sorokig, akkor valószínűleg rájöttél már, hogy ezt a könyvet igen sok szinten lehet olvasni és értelmezni. Ennek a tanulmányának az a célja, hogy részben az írói háttér felderítésével, részben a kötet előzményeinek és folytatásainak áttekintésével segítsen A kárhozottak királynőjét Anne Rice mitikus világában elhelyezni, és ezáltal a regény nyújtotta élményt még maradandóbbá tenni.

Mielőtt azonban nekivágnánk feladatunknak, engedd meg, hogy néhány szót szóljak a magyar kiadás előzményeiről, és ezzel kapcsolatos személyes benyomásaimról.

A Vámpírkronikákkal - mely sorozatnak ezen kötet a harmadik része -, 1995-ben találkoztam először, mozivásznon. A Tom Cruise, Brad Pitt és Antonio Banderas főszereplésével elkészült Interjú a vámpírral (Interview with the Vampire) című film - a Vámpírkronikák (The Vampire Chronicles) sorozat azonos című első kötetének filmadaptációja - nem hagyott bennem olyan mély nyomot, hogy a megnézése után az Európa Könyvkiadó gondozásában megjelenő regényt is elolvassam. (Ne érts félre! Tetszett a film, de nem éreztem benne olyan mélységet, hogy a regényre is szánjak utána időt.)

Néhány hónappal később napvilágot látott az Európánál az Interjú a vámpírral folytatása, a Lestat, a vámpír is, a Vámpírkronikák második kötete. Gondolkodóba estem, hogy elolvassam-e, de végül azzal beszéltem le róla magamat, hogy ez a történet sem nyújthat többet, mint az első rész.

A bomba néhány újabb hónap eltelte után robbant, amikor véletlenül a kezembe került a Memnoch, a Sátán című angol könyv, és rádöbbsentem, hogy nem másról van szó, mint a Vámpírkronikák ötödik darabjáról! A fülszöveg átfutása után azonnal úgy döntöttem, hogy ezt a könyvet el kell olvasnom. Ahhoz viszont, hogy értékelni tudjam, meg kellett előbb ismernem az előzményeit is! A Memnoch, a Sátán fülszövege annyira felcsigázott, hogy másnap pánikszerűen rohantam a könyvesboltokba, és végül sikerült felkelnem az Interjú a vámpírral és a Lestat, a vámpír egy-egy porosodó, árva példányát. Néhány hét kellett csupán, hogy felfaljam az első, majd a második Vámpírkronikát, és az időközben beszerzett harmadik és negyedik részt, és végül elolvashattam a Memnoch, a Sátánt is. Utána napokon keresztül döbbsent ámulat uralkodott rajtam. Meggyőződése, hogy a Vámpírkronikák életre szóló élménnyel ajándékoztak meg.

Hónapokkal később érdeklődni kezdtem az Európa Könyvkiadónál, hogy mikor várható a harmadik kötet magyar megjelenése. A kiadó sajnálatos hírrel válaszolt: az első két kötet a boltokban nem a vártnak megfelelően fogyott, ezért nem tervezik a harmadik regény kiadását. Szomorúan kellett nyugtáznom, hogy a magyar olvasóknak nem adatik meg az újabb Vámpírkronikák elolvasásának élménye.

Azután Anne Rice vámpírjainak új mecénása akadt Magyarországon, és íme a harmadik kötet...

Anne O'Brien Rice 1941. október 4-én született New Orleans-ban. Amikor tizenöt évesen elveszítette édesanyját, a család elköltözött a városból. Rice számos helyen élt ezt követően, többek között San Franciscóban is, míg végül 1989-ben végleg vissza nem telepedett New Orleansba. A déli városból kiinduló, és végül oda visszatérő életút folyamán az írónővel sok minden történt: 1961-ben férjhez ment Stan Rice-hoz, a költőhöz; 1972-ben elveszítette leukémiában szenvedő 6 éves kislányát; leánya betegségének diagnosztizálásától az alkohol rabja volt egészen 1977-ig, míg újra terhes nem lett; 1978-ban megszületett fia, Christopher... Szülővárosának íze és hangulata, San Francisco nyüzsgése, életének élményei állandóan ott dolgoznak Rice tudatalattijában, és igen gyakran regényformáló erőként törnek a felszínre.

A Vámpírkronikák csírája egy novella volt, mely az Interjú a vámpírral címet viselte, és mely 1969-ben született meg. Az írónő a novellát több alkalommal átírta, míg végül 1973-ban, egy újabb átdolgozás során rá nem döbbsent, hogy a történet regénnyé nőtte ki magát. A könyv több kiadónál történő házalás után végül 1976-ban látott napvilágot Interjú a vámpírral címmel. A regény nagy példányszámban fogyott, és évek múltán sem tűnt el a könyvesboltok polcairól. Rice már a kiadáskor tudta, hogy folytatást akar írni, de a második rész kilenc évig várattott magára. Eközben az írónő számos más regényt írt: The Feast of Ali Saints (1979), Cry to Heaven (1982), Tie elaiming of Sleeping Beauty (1983), Beauty's Punishment (1984), Exit to Edén (1985), Beauty's Release (1985). Végül 1985-ben a könyvesboltokba került a Vámpírkronikák második része, a Lestat, a vámpír is.

Az Interjú a vámpírral-ban Anne Rice megpróbálta bemutatni, milyen lehet vámpírnak lenni. A regényt azonban mégsem szabad horrortörténetnek vagy ún. gótikus regénynek tekintenünk, hiszen a halandók

vérének fogyasztása, a gyilkolás csupán a történet felszínét jelentik. A mélyben Rice mindvégig arról ír, hogy miként éli meg az emberi lélek a halhatatlanságot, ha ez megadatik neki. A halhatatlanság élményének bemutatásához a vámpír csak írói eszköz. Olyannyira az, hogy Rice szinte mindenben szakít a vámpírok ábrázolásának évszázados hagyományaival: vérszívóit nem lehet elpusztítani a szívükbe szúrt karóval, nem félnek a fészülettől és a templomoktól, és létüknek csupán egyetlen - bár igen fontos - mozzanata jelent a vér ivása. Nem sablonos vámpírok tehát ezek a lények, hanem az író saját teremtményei, akiket Rice vámpírköntösbe bújtatott ugyan, de akikkel ugyanakkor azt csinál, amit akar, hogy mélyebb mondanivalóját előadhassa. Halhatatlan lényekről van szó, akik számára a halhatatlanságot a vámpírlét adja meg. Létrejöttükhöz egy másik vámpír vérenek fogyasztása szükséges, melynek hatására testük külsőleg és belsőleg egyaránt bizonyos változásokon megy át. Ezen szervezeti módosulásoknak köszönhetően a vámpír teste rendkívül ellenállóvá és erőssé válik, és igen kevés dolog marad, ami árthat neki; létrejön tehát egy halhatatlan lény, akiben azonban változatlanul emberi lélek lakozik.

Anne Rice vámpírja az éjszaka gyermeke, aki a nappali fénytől védett, biztonságos helyen tölti. Szürkülettől pirkadatig viszont elemében van, és vérre vadászik, mely elengedhetetlen a létezéséhez, íme hát egyike a kérdéseknek, melyet az író regényeiben megtámad: hogyan viselheti el egy értelmes, érző lélek, hogy ölnie (embert ölnie) kell saját életben maradásához? A felületes olvasó a regény mélyén rejlő dilemmát nem is fogja észrevenni, miközben megragad a történet horror-burkában. Aki azonban elgondolkodik, hogy milyen rugók mozgatják valójában ezt az igen könnyen rémtörténetnek minősíthető regényt, az a válaszokat is meg fogja találni az Interjú a vámpírral-ban.

Az Interjú a vámpírral-nak és folytatásainak központi kérdése mégis a halhatatlanság. Hogyan éli meg egy emberi lélek a halhatatlanságot az őt körülvevő halandó világban? A válasz nehéz és sokféle. A vámpírok egy része csak egy ideig képes elviselni, hogy halandó szerettei, ismerősei egymás után mind elmúlnak mellette. Ahogy a vámpír egykori halandó életének kora lassan tovatűnik, és a világ a halandóság kapcsán hiányában egyre érthetlenebbé válik számára, a vámpírok egy része önként vet véget létének. Az egyik ősi vámpír, Marius fogalmazza ezt meg leghelyénvalóbban: „A halhatatlanoknak nincs helye egy halandó világban.”

Lehet-e, és ha igen, akkor mi lehet a célja a halhatatlanságnak? Anne Rice akár azt is kérdezhetné ezzel a lendülettel, hogy mi a célja az életnek. A Lestat, a vámpír egyik ősi vámpírja felfedi számunkra, hogy létezésük a véletlen műve, halhatatlanságuknak tehát nincs eredendő célja. Ugyanakkor pontosan ő, Marius az, aki keresett és talált is célt halhatatlan létének, és így az évezredek folyamán elkerülte azt a sorsot, mely a magányossá és érdektelenné vált, a pusztulást választó társaié lett. Az életet adó vér mellett Rice vámpírjai a halhatatlanságnak értelmet adó célt keresik az éjszakában.

A filozofikus kérdésekre való válaszkérés mellett Rice fokozatosan egy hihetetlenül összetett mítoszvilágot bont ki a szemünk előtt Vámpírkronikáiban. Már a Lestat, a vámpír egy része is a vámpírok eredetének kutatása jegyében íródott, de a regény túlzottan hosszú és túl komplex lett volna, ha mindenre fényt derít. A halhatatlanok létrejöttének teljes történetéhez egy harmadik Vámpírkronikára volt szükség. Ez a kötet - A kárhozottak királynője - az, melyet most a kezében tartasz, Tisztelt Olvasó.

E könyv előkészítésekor (mely előkészítés egy része már a Lestat, a vámpír írása során is zajlott) Rice tudatalattijá szinte kezeletlenül sok részletet dobott a felszínre. Olyan sokat, hogy az eredetileg A kárhozottak királynőjébe szánt események és személyek egy része új történeteket ihletett, és végül nem csupán e könyv született meg az író tollából, hanem A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott és A Mayfa-ir-boszorkányok élete című regénysorozat is. A kárhozottak királynője tehát csomópont, hiszen - mint majd látni fogjuk - az utóbb említett, nem vámpírokról szóló regények ugyanabban a mitikus világban játszódnak, mint a Vámpírkronikák. De hogy a kavargást elkerüljük, haladjunk egyelőre tovább a vámpírok történetével, és engedd meg, hogy boszorkányokról és múmiákról majd később beszéljek.

A kárhozottak királynője a halhatatlanságnak igazi történelmi perspektívát ad, ahogy felfedi a vámpírok születésének hatezer évvel ezelőtti, az egyiptomi Óbirodalom felemelkedése előtti korban lezajlott eseményeit. A Nílus menti kultúra mementói, Dzsószer fáraó és utódainak piramisai fiatalabbak, mint azok az első hús-vér lélek halhatatlanok, akik az emberi civilizáció kibontakozásával párhuzamosan benépesítik saját vérivó fajukkal a Földet. És ahogy a vámpírok újabb és újabb generációja az őket szülő kor hitvilágának megfelelően élni kezdi halhatatlan életét, a faj eredete lassan a múlt kódéba vész, és csak néhány őseleg vámpír emlékszik már rá.

De a halhatatlanság az halhatatlanság, és az életre kelő múlt hatezer év után ismét formálni kezdi a vámpírok létét, amint a kárhozottak királynője apokalipszist hozó tombolásba kezd. Ahogy teljes gazdagságában feltárja a vámpírok eredetmítosza, úgy zárul a kör, miközben a halhatatlanok csupán maroknyian maradnak.

Az olvasó pedig azt hihetne, hogy nincs tovább miről írni a Vámpírkronikákban, de téved. A kárhozottak királynője kiadása óta ugyanis további Vámpírkronikák jelentek meg: 1992-ben A testrabló meséje (The Tale of the Body Thief), 1995-ben a Memnoch, a Sátán (Memnoch the Devil), 1998-ban pedig az Armand, a vámpír (The Vampire Armand). Az már csak hab a tortán, hogy a krónikák mellett Anne Rice elindított egy új sorozatot is, az Új vámpírtörténeteket (New Tales of the Vampires). E ciklus kötetei a krónikáknál jóval kisebb lélegzetűek, és a kerettől eltekintve csak egy-egy vámpír életéről szólnak. Az Új vámpírtörténetekben eddig két könyv jelent meg: 1998-ban a Pandora (Pandora), majd 1999-ben a Vittorio, a vámpír (Vittorio the Vampire).

A vámpírregények sokasága szinte mozaikszerűen tárja elénk a portrét a halhatatlanokról. Akár azt is tehetjük, hogy az újabb köteteket véletlenszerű sorrendben olvassuk el, a könyvek sorában azonban mégis van egy rendezőelv. Minden egyes vámpírkötet keretes szerkezetű ugyanis, és szóljon akár miről vagy akár kiről is az adott regény, a keret minden esetben a vámpírok összességének jelenkori történetét viszi előre egy lépéssel (ha időnként mégoly csekéllyel is). Ennek értelmében azt javaslom, Olvasó Barátom, hogy az alább leírt sorrendben éld végig Anne Rice vámpírregényeit:

Interjú a vámpírral
Lestat, a vámpír
A kárhozottak királynője
A testrabló meséje
Memnoch, a Sátán
Pandora
Armand, a vámpír
Vittorio, a vámpír

Egyébként a Dáin Kiadó is ebben a sorrendben szeretné kiadni a köteteket.

Most pedig itt az ideje, hogy túllépjünk egy időre a vámpírokon, és szemügyre vegyük Anne Rice víziójának más szereplőit is. A Lestat, a vámpírban Marius a halhatatlanok sorában említi Ramszeszt, az egykori fáraót is (a magyar kiadásban ld. az 578. oldalon). Ő is egy a Millennium Gyermekai közül, de nem vámpír, és nem árt neki a napfény. Anne Rice eredetileg úgy tervezte, hogy A kárhozottak királynőjében Ramszesz is jelen lesz a Halhatatlanok Összejövetelén, és szerepet kap az Akasa elleni küdelemben. Később azonban úgy döntött, a halhatatlanná vált fáraó megérdemli, hogy története egy önálló kötetben mondassák el. Ez a regény (The Mummy, Or Ramses the Damned) 1989-ben jelent meg, Magyarul a Szükséts Kiadó gondozásában 1999-ben látott napvilágot A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott címmel. Ramszesz tehát kimaradt A kárhozottak királynőjéből, és a későbbi (eddig megírt) vámpírregényekből is, de ugyanazon fiktív Anne Rice-i világ részének kell tekintenünk, mint a vámpírokat.

Mint említettem, Rice mítikus világa akkor kezdett szárba szökkeni, amikor a vámpírok eredetét kereste A kárhozottak királynőjében. A pillanat a szellemek és boszorkányok kapcsolatának taglalásánál érhető tetten. Míg eddig a pontig „csak” vámpírok képviselték a természetfeletti Rice regényeiben (és természetfeletti azt kell értenünk, hogy igenis része a természetnek, de egzakt tudományos módszerekkel még megmagyarázatlan), most hirtelen boszorkányokkal és több-kevesebb anyagi szerkezettel bíró szellemekkel és kísértetekkel népesül be a halhatatlanok paranormális birodalma. A szerző szabályokkal és definíciókkal teszi működővé és logikussá a terebélyesedő víziót. Kiderül, hogy a vámpírfaj létrejött egy szellem, Amel balul sikerült inkarnációs kísérletének eredménye.

Pontosan Amel az, akinek nyomán Rice meg akart mintázni egy újabb szellemet, akinek azt a szerepet szánta, hogy majd a vámpírok segítségére lesz Akasa legyőzésében. Csakhogy ez az újabb szellem ugyanarra a sorsra jutott, mint előzőleg Ramszesz: olyannyira túlnőtt A kárhozottak királynője keretein, hogy Rice úgy döntött, ő is kap egy saját regényt, melyben kedvére kiélheti magát. Ez a regény lett az 1990-es A boszorkányok órája (The Witching Hour), melyben végül az író olyan mélyreható alapossággal tárta fel a szellemek és a boszorkányok létének mikéntjét, hogy a kötet ezer oldalnál is hosszabbra sikerült. Folytatása is íródott: 1993-ban a Lasher (Lasher), 1994-ben pedig A táltos (Táltos). A három kötet a szellemvilág ábrázolásán túl megfest egy rendkívül érdekes, szeretetreméltó, intelligens fajt (illetve annak életben maradt, magányos jelenkori képviselőjét), magában foglal több ősi kelta legendát a Brit-szigetéről, és végigkíséri egy boszorkánycsalád, a Mayfair-család történetét a tizenhetedik század közepétől napjainkig. Rice A Mayfair-boszorkányok élete (Lives of the Mayfair Witches) címet adta a sorozatnak.

A boszorkányok és a szellemek ugyanazon törvényszerűségeknek engedelmeskednek mind a Vámpírkronikákban, mind A Mayfair-boszorkányok életében. Nem ez azonban az egyedüli kapocs a két soro-

zat között. Ha a Mayfair-regények is napvilágot látnak magyarul, majd látni fogod, Kedves Olvasó, hogy a Talamasca-szervezet azokban is felbukkan. A Talamasca egyik, A kárhozottak királynőjéből már ismerős tagja főszerepet kap a Mayfair-boszorkányok életének megfigyelésében.

Ez a fajta kapcsolat valami olyan konvergenciát jelent a Vámpírkrónikák és a Mayfair-kötetek között, mely megdöbbentő kinyilatkoztatásokban kell, hogy kicsúcsosodjék a jövőbeli folytatásokban. És az is lehet, hogy igen hamar szemtanúi lehetünk ennek, mert éppen e sorok írásakor jelenik meg angol nyelven a legújabb Vámpírkrónika, a Mernek (Mernek), melynek főszereplője... egy Mayfair-leszármazott!

Végezetül említést kell tennünk még egy kötetről, mely - ha akarjuk - beleilleszthető Anne Rice vámpírpírjainak, szellemeinek és boszorkányainak természetfeletti világába. A kötet a Servarit of the Bones címet viseli, és 1996-ban jelent meg. Magyarul 2000 őszén kerül a könyvesboltokba a Szukits Kiadó gondozásában A csontok szolgálója címmel. Anélkül, hogy bármit előre elárulnék a Memnoch, a Sátán történetéből, elmondható, hogy van a regényben egy helyszín, a holt lelkek szférája, melynek leírása teljes egészében megfelel A csontok szolgálójában szintén megtalálható, azonos helyszínnek. Érdemes tehát az utóbbi regényt is elolvasni, mert - bár Rice soha nem jelzett semmi ilyet - egyszer még részévé válhat a korábban részletezett mitikus világnak.

Kedves Olvasó! E tanulmány után figyelmedbe ajánlom a következő oldalakat, ahol összeállítottam egy kronológiát az első három Vámpírkrónikában leírt eseményekből. Nagyon ügyeltem rá, nehogy a későbbi kötetek tartalmából bármilyen morzsa belecsusszanjon, mert az nem lenne tisztességes. Ha tetszett A kárhozottak királynője, akkor várd szeretettel a folytatást, A testrabló meséjének magyar megjelenését, és szándékunk szerint abban majd egy, a negyedik Vámpírkrónika eseményeivel kibővített kronológiát találasz. És azután hátha sorra kerülhetnek a következők is...

Szeretettel,
Dr. Torkos Attila
Szeged, 2000. október 3.